COLLEEN McCULLOUGH

PASĂREA SPIN

COLLEEN MC CULLOUGH

PASĂREA SPIN

Traducere de Gicuţa Nistor Cobuz

Cuprins

„Cuprinzând trei generaţii şi o gamă variată de emoţii umane, PASĂREA SPIN este povestea familiei Cleary, care părăseşte Noua Zeelandă pentru a locui la o mare fermă de oi din Australia; aici se vor ţese şi împleti bucuriile şi tragediile, împreună cu minciunile şi teroarea unui ţinut răvăşit de valuri de secetă, foc şi inundaţii.

Dar, mai presus de orice, aceasta este povestea lui Meggie, care se îndrăgosteşte nebuneşte de un bărbat cu care nu se va putea căsători niciodată şi povestea lui Ralph, un bărbat frumos, ale cărui ambiţii îl poartă dincolo de statutul simplu de preot de parohie spre cercurile cele mai înalte ale Vaticanului – dar a cărui dragoste pentru Meggie Cleary va naşte o pasiune imposibil de dominat.

Romanul începe cu anul 1915 şi se termină la mai mult de o jumătate de secol mai târziu, când singura supravieţuitoare a celor trei generaţii, Justine, o strălucită actriţă londoneză, descoperă viaţa şi dragostea în altă emisferă, departe de locurile unde îşi are rădăcinile.”

AVON BOOKS

„O carte mare, minunată, emoţionantă, care focalizează şi este imposibil de descris”«

Boston Herald American

„Epicul este superb. Doamna McCullough analizează cu multă profunzime o largă varietate de personalităţi. Nicio clipă nu scade ritmul. Nicio clipă nu pierde controlul naraţiunii. Sunt momente când îndrăzneala ei îţi taie respiraţia... Este o carte pe care o citeşti cu o plăcere imensă, fiecare pagină te încântă şi o recomanzi din inimă ca pe o «carte bună».”

London Times

„Romanul abundă într-o puternică senzitivitate faţă de emoţia umană... dragostea devine din ce în

ce mai profundă, creşte paroxistic, izbucnind în final într-un amestec de fericire şi durere.”

Pittsburgh Press

„O carte frumoasă, lungă, captivantă, cea mai frumoasă bătaie a inimii, de la Rhett Butler încoace.”

The Washington Post

„O superbă operă de artă, scrisă de un povestitor înnăscut.”

King Features Syndicate

„Viaţa adevărată păleşte în comparaţie cu această carte... Pasărea Spin este un epic de suflet despre violenţă, dragoste, credinţă, rădăcini de familie, pasiune, triumf, tragedie, trandafiri şi spini... suferinţă cât pentru zece vieţi... Povestea curge într-adevăr minunat spre finalul, tragic dar triumfător.”

Chicago Tribune

„O ţesătură de poveşti de dragoste, de la o generaţie la alta, construcţia dramatică, firul tensiunii care creşte, caracterizările realiste... sunt irezistibile.”

Publishers Weekly

„Un roman extravagant, care te subjugă – dragoste, război, moarte, curaj şi compasiune... o carte fascinantă.”

San Francisco Examiner

„Este o lectură perfectă... frumoasă... impresionantă... captivantă... Este acel gen de carte pentru care s-a inventat cuvântul <trăsnet>. Te ţine cu sufletul la gură până la ultimul paragraf.”

Boston Globe

„Există câte ceva pentru fiecare în această carte... nu trebuie decât să o citiţi pentru a vă putea bucura de ea.”

United Press International

„Un fenomen publicistic de proporţii epice... sex, violenţă, dragoste nepermisă, secrete întunecate, inocenţă nedreptăţită, bogăţie decadentă, curaj, slăbiciune, răzbunare, ură şi toate celelalte trăsături umane. Personajele sunt create în mod dramatic... tensiunea povestirii creşte în ritm alert; doreşti cu ardoare să citeşti pagina următoare.”

Philadelphia Bulletin

„Extrem de plăcută... Are acel <ceva>, care apare numai atunci când povestitorul înnăscut creează cu plăcere naraţiunea. Te purifică, te ţine încordat, trăieşte.”

The New Haven Register

„Proaspăt, captivant şi alert... un *potpourri* proustian al vremurilor, locurilor şi oamenilor... şi o poveste în stil vechi, dar încântătoare.”

Time

pentru
„sora cea mare”
Jean Easthope

Există o legendă despre o pasăre care cântă o singură dată în viaţă, mai dulce decât orice altă vietate de pe faţa pământului. Din momentul în care-şi părăseşte cuibul, caută un copac cu spini şi nu-şi găseşte odihna până nu-l află. Apoi, cântând printre ramurile sălbatice, ea se aruncă singură în spinul cel mai lung şi mai ascuţit.

Şi, în extazul morţii, ea se înalţă deasupra propriei agonii, scoţând un tril mai dulce decât al privighetorii sau al ciocârliei. Un cântec al cărui preţ suprem este însăşi existenţa, întreaga lume înmărmureşte ascultându-l şi Dumnezeu în paradisul său zâmbeşte. Pentru că ceea ce este mai bun în viaţa noastră se obţine numai cu preţul unei dureri existenţiale... Ori cel puţin aşa spune legenda.

Volumul 1

UNU
1915 – 1917 Meggie

I

La 8 decembrie 1915, Meggie Cleary sărbătorea cea de-a patra aniversare. După ce vasele de la micul dejun au fost puse la locul lor, mama ei, tăcută, îi aruncă în braţe un pachet învelit în hârtie maronie şi o trimise afară. Aşa că Meggie se ghemui în spatele unui tufiş mare de lângă poarta din faţa casei şi începu să tragă de pachet cu nerăbdare. Degetele ei erau neîndemânatice, iar pachetul era bine legat; răspândea un miros vag, specific magazinului universal „Wahine", ceea ce îi spunea că, orice s-ar fi aflat înăuntrul pachetului, fusese în mod miraculos cumpărat, deci nu era ceva făcut în casă, şi nici ceva folosit deja de ceilalţi.

Ceva fin, mătăsos şi auriu începu să se zărească într-un colţ; se năpusti cu o şi mai mare dorinţă asupra pachetului, sfâşiind hârtia.

— Agnes! O, Agnes! murmură ea cu dragoste privind uimită păpuşa care se afla în cutie.

Într-adevăr un miracol. O singură dată în viaţa ei fusese Meggie în magazinul „Wahine", de mult, în luna mai, pentru că fusese fetiţă cuminte, aşa cum ştia numai ea; fusese prea emoţionată atunci ca să-şi amintească prea multe lucruri. Cu excepţia lui Agnes, păpuşa aceea minunată de pe tejghea, îmbrăcată într-o rochie de crinolină roz, cu volănaşe de dantelă crem. În momentul acela, acolo, la magazin, în mintea ei o botezase Agnes, pentru că acesta era singurul nume destul de elegant ştiut de ea şi pe care îl merita această făptură fără pereche. În lunile care au urmat, îi fusese dor de ea, dar nu avea nicio speranţă; Meggie nu avusese niciodată o păpuşă şi nici nu-i trecuse prin cap că fetiţele şi păpuşile trăiesc împreună. Se jucase fericită cu fluiere, praştii şi soldaţi de plumb, de care nu mai aveau nevoie fraţii ei, îşi murdărise mâinile şi ghetele ca şi ei.

Nici nu-i trecuse prin cap că Agnes era făcută să se joace cu ea. Mângâind faldurile rochiţei roz, mai frumoasă decât văzuse ea vreodată chiar la o femeie, Meggie o ridică pe Agnes cu duioşie. Păpuşa avea braţele şi picioarele articulate, pe care le putea mişca oricum; chiar şi gâtul şi talia atât de frumos modelate, erau articulate. Părul auriu, era frumos pieptănat într-un coc împodobit cu perle. Pieptul fragil, abia se vedea dintr-un şal de dantelă spumoasă, fixat cu o agrafă cu perle. Faţa frumos pictată, ca un porţelan chinezesc, era foarte frumoasă, lăsată nelustruită pentru a da impresia unei tente naturale delicate. Ochii albaştri uluitori, parcă adevăraţi, cu irişii încercuiţi cu un albastru mai închis, străluceau printre genele adevărate.

Fascinată, Meggie descoperi că atunci când o lăsa pe Agnes pe spate ochii se închideau. Sus pe obrazul rozaliu avea o aluniţă iar gura, cu o urmă de melancolie, era întredeschisă, lăsând să se vadă dinţii mici şi albi. Meggie îşi încrucişă picioarele, se aşeză comod, îşi puse păpuşa în poală şi o privi aşa, la nesfârşit.

Încă mai stătea în spatele tufişului când Jack şi Hughie, veniră ocolind iarba, care era prea aproape de gard ca să fie cosită. Părul copiilor era tipic familiei Cleary, toţi în afară de Frank, fuseseră dăruiţi de natură cu o podoabă de păr cu nuanţe roşii arămii. Jack îl înghionti pe fratele său şi arătă spre Meggie şăgalnic. Ei se despărţiră zâmbindu-şi răutăcios şi se prefăcură că se joacă de-a soldaţii care caută mauri trădători. Oricum Meggie nu i-ar fi auzit, atât era de absorbită de Agnes, fredonând un cântec numai pentru ea.

— Ce ai acolo, Meggie? strigă Jack năpustindu-se spre ea. Arată-ne şi nouă.

— Da, să vedem şi noi, chicoti Hughie venind din partea cealaltă.

Ea îşi îmbrăţişa păpuşa, o strânse la piept şi dădu din cap.

— Nu, este a mea! E cadoul de ziua mea!

— Haide, arată-ne-o şi nouă! Nu vrem decât să ne uităm.

Mândria şi bucuria învinseră. Ridică păpuşa şi le-o arătă fraţilor ei.

— Uitaţi-vă, nu-i aşa că-i frumoasă? O cheamă Agnes!

— Agnes! *A G N E S!?* repetă Jack realist. Ce nume pretenţios! De ce nu-i spui Margaret sau Betty?

— Pentru că ea este Agnes.

Hughie observă articulaţia de la încheietura mâinii şi fluieră.

— Hei, Jack, ia priveşte! Îşi poate mişca mâna!

— Unde? Stai să văd!

— NU, Nu! Şi Meggie îşi îmbrăţişa iar păpuşa, izbucnind în lacrimi. Nu, o s-o stricaţi! O, Jack, te rog nu mi-o lua! O s-o stricaţi!

— Pfiu!

Cu mâinile lui murdare o prinse de încheietura mâinii, strângând tare.

— Şi nu mai plânge atâta că te spun lui Bob.

O strânse mai tare de mână, până se albi, în timp ce Hughie prinse de rochia păpuşii şi începu să tragă.

— Dă-mi-o, sau o stric mai tare!

— Nu, nu, te rog Jack! O s-o strici, ştiu eu că o strici! Oh, te rog las-o în pace! Nu mi-o lua, te rog!

În ciuda strânsorii sălbatice, fetiţa se agăţa de păpuşă, suspinând şi dând din picioare.

— Am luat-o, strigă Hughie, când păpuşa alunecă din braţele lui Meggie.

Jack şi Hughie o găsiră la fel de fascinantă ca şi Meggie; jos cu rochiţa, jos cu juponul, jos şi dantela. Agnes era complet dezbrăcată, în timp ce băieţii trăgeau de ea în toate părţile. Întoarseră un picior în spate până la cap, întoarseră capul la spate şi o răsuciră în toate direcţiile posibile care le trecură prin cap. Nici n-o mai băgau în seamă pe Meggie, care plângea amărâtă văzând ce făceau ei. Biata Meggie! Nici nu-i trecuse prin cap să meargă

după ajutor, pentru că în familia Cleary acei ce nu se descurcau singuri, nu se bucurau deloc de simpatie. Şi acest lucru era valabil şi pentru fete.

Părul auriu al păpuşii căzu, perlele se rostogoliră licărind şi se pierdură în iarba înaltă. O gheată murdară trecu neglijent peste rochia părăsită şi murdări de noroi satinul imaculat. Meggie căzu în genunchi, căutând frenetic hăinuţele păpuşii, înainte de a fi stricate şi mai rău; mânuţele ei căutau prin iarbă în locurile unde ar fi putut cădea perluţele. Nici nu mai vedea din cauza lacrimilor, iar durerea din inimă era pentru ea ceva cu totul nou, pentru că până atunci nu mai avusese nimic care să merite atâta durere şi amărăciune.

Frank îşi aruncă cizmele în apă rece şi îşi îndreptă spatele; nu-l mai duruse în ultimile zile; poate că se obişnuia cu fierăria.

Să nu spui că te-ai obişnuit înainte de şase luni, ar fi spus tatăl său. Dar Frank, ştia el bine cât timp trecuse de când făcuse cunoştinţă cu ciocanul şi nicovala; măsurase timpul în ură şi resentimente. Aruncând ciocanul în cutia lui, îşi trecu mâna tremurândă peste sprânceana neagră, netedă şi îşi smulse apoi şorţul vechi de piele din jurul gâtului. Cămaşa-i zăcea pe o grămadă de paie într-un colţ; se târî până la ea şi rămase o clipă privind în gol peretele crăpat al hambarului, cu ochii săi mari şi negri, ca şi când acesta n-ar fi existat.

Era foarte scund, nu avea mai mult de 1,55 m. şi era uscăţiv aşa cum sunt adolescenţii; dar muşchii umerilor şi ai braţelor se dezvoltaseră de la munca cu barosul, iar pielea-i palidă şi fără vigoare, strălucea de sudoare. Părul îi era de un negru strălucitor, iar în ochi avea un licăr tăios şi înstrăinat; avea gura mare şi buze cărnoase, iar nasul drept nu prea semăna cu linia generală a familiei; exista în partea mamei sânge de maur şi aceasta se vedea la el. Frank avea aproape 16 ani, Bob 11, Hughie 9, Stewart 5, micuţa Meggie 3.

Atunci Frank îşi aminti că astăzi Meggie împlinea patru ani – era 8 decembrie. Îmbrăcă cămaşa şi plecă din hambar.

Casa se afla pe un deal, cu vreo sută de picioare mai sus decât hambarul şi grajdurile. Ca toate casele neo-zeelandeze, era construită din lemn şi se întindea pe mai mulţi metri pătraţi, având un singur etaj, în ideea că, dacă ar fi cutremur, să mai rămână ceva din ea.

În jurul casei erau tufişuri de arbuşti, care la vremea aceea din an, erau împodobite cu flori frumoase galbene; iarba era de un verde luxuriant ca toată iarba din Noua Zeelandă. Nici chiar în mijlocul iernii, când gerul nu se lăsa îmblânzit zile întregi, nu se ofilea iarba; iar vara, îi dădea doar o nuanţă mai vie, de un verde puternic şi strălucitor. Ploile cădeau blând, fără să strice nimic din dulceaţa tandră a naturii; nu exista zăpadă şi soarele strălucea numai cât să dea putere, să înveselească, dar niciodată nu vlăguia nimic.

Calamităţile Noii Zeelande veneau mai degrabă din adâncul pământului, decât din cer. Exista întotdeauna un sufocant sens al aşteptării, un fior intangibil şi vibraţii care se transmiteau prin picioare. Pentru că, în pământ exista o forţă ascunsă, o putere de o asemenea magnitudine, încât cu treizeci de ani în urmă, un munte întreg dispăruse în adâncuri; şuvoaie ţâşneau prin crăpăturile inocente ale dealurilor, vulcanii spumegau, aruncau fum spre cer şi izvoarele alpine se încălzeau. Lacuri uriaşe de magmă clocoteau, mările învăluiau nesigure stâncile care puteau să dispară şi să nu mai întâmpine fluxul; din loc în loc crusta pământului nu mai avea decât nouă sute de picioare grosime.

Şi totuşi era un pământ blând şi milostiv.

În spatele casei se întindea o câmpie unduitoare, la fel de verde ca smaraldul inelului de logodnă al Fionei Cleary, presărată cu mii de puncte albe, care nu erau decât oi.

Acolo unde dealurile mlădioase crestau orizontul cerului albastru, muntele Egmont se avânta semeţ trei mii de picioare, pierzându-se în nori, cu crestele încă albe de zăpadă, cu simetria atât de perfectă încât, chiar şi cei ca Frank, care îl vedeau în fiecare zi a vieţii, tot se minunau de frumuseţea lui.

Era destul de mers de la şopron la casă, dar Frank nu se grăbi pentru că ştia că nu ar trebui să plece – erau ordinele clare ale tatălui său. Abia când dădu colţul casei văzu grupul de lângă tufiş.

Frank o însoţise pe mama lui la Wahine să-i cumpere păpuşa lui Meggie şi încă se mai întreba ce-i venise mamei să facă asta. Nu era genul de om care să nu fie practic atunci când făcea un cadou – nu erau bani pentru asta – şi nici nu dăduse niciodată o jucărie unui copil de-al ei. Ei toţi primiseră haine. Zilele de naştere şi de Crăciun, completau modesta lor garderobă. Dar, se pare că Meggie văzuse păpuşa, în timpul unicei sale vizite în oraş şi Fiona nu uitase. Când Frank a întrebat-o, Fiona a murmurat ceva cum că o fată are nevoie de păpuşi şi a schimbat subiectul.

Jack şi Hughie împărţeau acum păpuşa pe poteca din faţă, stâlcindu-i cu răutate încheieturile. Frank o văzu pe Meggie de la spate, privind disperată cum fraţii ei o masacrau pe Agnes. Ciorăpeii albi, curaţi, îi căzuseră peste ghetuţele negre şi i se vedeau picioruşele de sub rochiţa de catifea maro, pe care o îmbrăca numai duminica. Pe spate i se revărsa în valuri părul cu bucle îngrijite, strălucind în soare; nu era roşu, nu era nici auriu, era ceva amestecat. Funda albă de tafta care îi legase buclele, atârna neglijent; rochiţa era murdară de praf. Ţinea strâns într-o mână hainele păpuşii şi cu cealaltă îl împingea pe Hughie.

— Ticăloşi mici ce sunteţi!

Jack şi Hughie săriră imediat în picioare şi o luară la fugă, uitând de păpuşă. Când înjura Frank, era mai înţelept să fugi.

— Dacă vă prind că vă mai atingeţi de păpuşă, e vai şi-amar de fundul vostru, strigă Frank după ei.

Se aplecă şi o luă pe Meggie în braţe mângâind-o cu blândeţe.

— Lasă, lasă, nu mai plânge! haide! Uite, au plecat şi n-or să se mai atingă de păpuşă. Îţi promit. Hai dă-mi un zâmbet de ziua ta, vrei?

Faţa fetiţei era umflată de plâns şi ochii erau roşii. Îl fixă pe Frank cu ochii verzi atât de mari şi plini de durere încât lui i se strânse inima. Scoase o cârpă murdară din buzunarul pantalonilor şi îi şterse faţa cu stângăcie, apoi îi prinse nasul între degete:

— Suflă.

Meggie suflă sughiţând zgomotos, în timp ce lacrimile i se uscau.

— Oh, Fr-Fr-Frank, mi-au l-lu-luat-o pe Agnes! se smiorcăi ea. L-au s-sm-sm-smuls tot pă-pă-părul şi toate mă-mă-măgelele! Toate au căzut şi nu le mai pot găsi prin iarbă!

Lacrimile se revărsară din nou, şiroind pe mâna lui Frank. O secundă el îşi privi fix mâna udă, apoi o duse la gură.

— Ei, lasă, o să le căutăm şi o să le găsim. Da? Dar dacă plângi nu vezi nimic şi nici nu găseşti nimic, doar ştii! Şi ce înseamnă toată bâlbâiala asta! Nu te-am mai auzit spunând „măgele” în loc de „mărgele” de şase luni. Uite, suflă nasul din nou şi ridic-o pe biata... Agnes?! Dacă nu o îmbraci o să facă insolaţie.

O aşeză pe marginea potecii şi îi dădu păpuşa cu blândeţe, apoi se aplecă căutând prin iarbă, până când, cu un strigăt de bucurie, ridică o perlă.

— Uite! Prima! O să le găsim pe toate, ai răbdare şi ai să vezi.

Meggie îl privea cu dragoste pe fratele ei mai mare, în timp ce el căuta printre firele de iarbă şi-i arăta fiecare perlă pe care o găsea. Apoi ea păru să-şi amintească ce delicată era pielea lui Agnes şi ce uşor putea să facă insolaţie. Şi se aplecă să

îmbrace păpuşa cu multă atenţie. Nu părea să fie stricată. Părul îi era desfăcut şi încâlcit, braţele şi picioarele erau murdare unde trăseseră băieţii de ele, dar toate erau la locul lor. Meggie avea părul prins deasupra fiecărei urechi, cu câte un piepten de baga; trase de unul până îl scoase şi începu să pieptene părul lui Agnes care era păr adevărat prins cu grijă în cleme şi decolorat până la culoarea spicului de grâu. În timp ce trăgea neîndemânatec de un nod se întâmplă un lucru îngrozitor. Părul se dezlipi şi căzu. Tot. Căzu atârnând de un dinte al pieptenelui într-o grămadă ciufulită. Deasupra sprâncenei delicate a lui Agnes nu mai era nimic; nu mai era cap, nici măcar un cap chel. Era numai o gaură îngrozitoare. Tremurând de groază Meggie se apleca să vadă ce era înăuntru. Contururile inverse ale obrajilor şi bărbiei se vedeau vag, pătrundea puţină lumină printre buze şi dinţii erau negri, contururi animalice şi peste toate astea, ochii lui Agnes, două sfere mobile prinse pe o sârmă care se împlânta cu cruzime în craniu.

Ţipătul lui Meggie fu ascuţit, sfâşietor, nu semăna cu un strigăt de copil; o aruncă pe Agnes şi continuă să ţipe acoperindu-şi faţa cu mâinile, tremurând îngrozită. Simţi apoi cum Frank îi prinde mâinile şi o ia în braţe aplecându-i faţa pe umărul său. Îl îmbrăţişa şi ea şi se simţi consolată până când, încet, apropierea lui o calmă suficient, până când simţi ce frumos mirosea Frank, a cai, a sudoare şi a fier.

Când fetiţa se linişti, Frank o făcu să-i povestească ce s-a întâmplat; ridică păpuşa şi privi mirat, încercând să-şi amintească dacă universul copilăriei sale fusese tulburat de terori atât de ciudate. Dar fantomele sale neplăcute erau oameni şi şoapte şi priviri îngheţate. Îşi amintea de faţa palidă şi trasă a mamei sale, de mâna ei tremurândă şi de umerii ei aplecaţi.

Ce văzuse Meggie ca s-o tulbure atât? Îşi imagină că n-ar fi fost atât de tulburată nici dacă ar fi văzut-o pe Agnes sângerând, când i-a căzut părul. Sângeratul era un fapt; fiecare din familia Cleary sângera din plin cel puţin o dată pe săptămână.

— Ochii! Ochii! şopti Meggie, refuzând să privească păpuşa.

— Meggie eşti o minune de copil, murmură el afundându-şi faţa în părul ei.

Ce păr frumos avea, cât era de bogat şi ce culoare!

Îi trebui o jumătate de oră s-o ademenească să se uite din nou la Agnes, şi încă o jumătate de oră să o convingă să se uite din nou în gaura capului. Îi arătă cum funcţionează ochii, cât de atent fuseseră prinşi şi cât de uşor se mişcau când se închideau sau se deschideau.

— Acum haide, e timpul să intri în casă, îi spuse luând-o în braţe şi aşezând păpuşa între ei. O s-o rugăm pe mama să o aranjeze, da? O să-i spălăm hainele, o să le călcăm şi o să-i lipim părul. O să-ţi fac nişte clame frumoase din periuţe, ca să nu le mai pierzi şi să o poţi pieptăna cum vrei tu.

Fiona Cleary era în bucătărie, curăţa cartofi. Era foarte frumoasă şi foarte blondă, puţin sub înălţimea medie, dar avea o faţă aspră şi rigidă; avea o siluetă suplă cu talie subţire în ciuda celor şase copii pe care îi născuse. Purta o rochie gri dintr-o stambă simplă, cu fusta lungă până la podeaua lustruită, protejată în faţă de un şorţ enorm, alb, apretat, atârnat în jurul gâtului şi legat la spate cu o fundă perfectă. De când se trezea, până se culca, Fiona trăia între bucătărie şi grădina din spate, ghetele ei negre mergeau circular de la sobă la spălătorie, la grădina de legume, la frânghia de rufe şi înapoi la sobă.

Puse cuţitul pe masă şi privi fix la Frank şi Meggie, frumoasa ei gură, asprindu-se deodată:

— Meggie, te-am lăsat să îmbraci rochia de duminică azi dimineaţă, numai cu condiţia să nu te murdăreşti. Şi uite la tine. Neglijentă mică ce eşti.

— Mamă, nu e vina ei, protestă Frank. Jack şi Hughie i-au luat păpuşa să vadă cum mişcă mâinile şi picioarele. I-am promis că o s-o reparăm ca nouă. Putem, *NU?!*

— Dă-mi să văd.

Fee întinse mâna după păpuşă.

Era o femeie tăcută şi nu agrea conversaţiile spontane. Ce gândea ea, nu ştia nimeni, nici soţul ei chiar; lăsase pe seama lui disciplina copiilor şi făcea tot ce spunea el, fără să comenteze sau să se plângă decât în situaţii cu totul deosebite. Meggie îi auzise pe băieţi şuşotind şi îi era şi ei frică de tata, la fel de mult ca şi lor, dar adevărul acesta Meggie îl ascundea cu grijă sub o mască, mereu calmă, de nepătruns. Ea nu râdea niciodată şi nu-şi pierdea niciodată răbdarea.

Cum termină examinarea, Fee o aşeză pe Agnes pe bufetul de lângă sobă şi o privi pe Meggie.

— O să-i spăl hainele mâine dimineaţă şi o să-i fac părul. Cred că Frank poate să-l lipească diseară după ceai şi o să-i facem şi baie.

Cuvintele au fost rostite simplu, nu pentru consolare. Meggie dădu din cap zâmbind nesigur; câteodată ar fi vrut atât de mult s-o audă pe mama râzând, dar mama nu râdea niciodată. Fetiţa simţea că ele două aveau ceva în comun, ceva ce nu aveau tata şi băieţii, dar nimeni nu putea ajunge dincolo de acest sentiment. Şi mama dădu absent din cap şi continuă să se mişte cu îndemânare între sobă şi masă muncind, muncind, muncind.

Ceea ce nu vedea niciun copil Cleary, cu excepţia lui Frank, era că Fee era mereu obosită, incurabil obosită. Erau atâtea de făcut, puţini bani cu care să le faci, niciodată destul timp şi numai două mâini. Tânjea după ziua când Meggie va fi destul de mare să o ajute; deja, fetiţa făcea treburi uşoare, dar la numai patru anişori nu putea uşura

povara. Şase copii şi doar cel mic era fată. Toate cunoştinţele ei erau când pline de compasiune, când invidioase, dar asta nu-i uşura treaba. Coşul de cusut avea un munte de şosete încă necârpite. Andrelele aveau încă o şosetă neterminată; Hughie, care creştea văzând cu ochii, nu mai avea flanele, iar Jack nu crescuse destul să le dea pe ale sale.

Padraic Cleary a ajuns acasă în săptămâna aniversării lui Meggie pur şi simplu din întâmplare. Era prea devreme pentru tunsul oilor şi găsise de muncă pe aproape la arat şi semănat. Meseria lui era să tundă oile, o ocupaţie de sezon între mijlocul verii şi sfârşitul iernii după care venea fătatul mieilor. De obicei avea grijă să găsească destul de muncă şi să-şi ocupe timpul din primăvară până-n prima lună de vară; ajuta la fătatul mieilor, la arat, sau ajuta vreun fermier local la mulsul oilor de două ori pe zi. Unde era de muncă mergea şi el, lăsându-şi familia în casa mare şi veche, să se descurce singuri; nu i se părea că asta ar fi prea greu. Dacă nu erai destul de norocos să ai pământul tău, altceva nu aveai de făcut.

Când intră în casă, puţin după apusul soarelui, lămpile erau aprinse şi umbrele se jucau pe tavan. Băieţii stăteau grămadă pe veranda din spate, jucându-se cu o broască, în afară de Frank. Padraic ştia unde era Frank pentru că auzea loviturile regulate de topor din direcţia şopronului de lemne. Se opri o clipă să-l lovească pe Jack şi să-l tragă de urechi pe Bob.

— Mergeţi să-l ajutaţi pe Frank la lemne, leneşilor. Şi ar fi bine să terminaţi înainte ca mama să aşeze ceaiul pe masă, că altfel e vai de pielea voastră.

O salută scurt pe Fiona care era ocupată la sobă; nu o sărută şi nu o îmbrăţişă pentru că, gândea el, semnele de afecţiune între soţ şi soţie erau

potrivite numai în dormitor. În timp ce-şi scotea cizmele pline de noroi, Meggie se apropie tiptil cu papucii de casă şi el îi zâmbi fetiţei, cu un sentiment curios de uimire pe care-l avea întotdeauna când o vedea. Era atât de dulce, aşa păr frumos avea! Prinse în mână o şuviţă, o întinse, apoi îi dădu drumul şi văzu cum bucla jucăuşă se aşază la locul ei. Luând copilul în braţe, se aşeză pe singurul scaun confortabil din bucătărie, un scaun „Windsor” cu pernă, aşezat aproape de foc. Oftând uşor îşi scoase pipa, împrăştiind neglijent pe jos fire de tutun. Meggie se ghemui în poala lui şi îşi începu jocul de seară, de-a privitul luminii prin firele aurii de barbă.

— Ce mai faci Fee? o întrebă Padraic Cleary pe soţia sa.

— Bine, Paddy. Ai reparat padocul din vale astăzi?

— Reparat. Mâine dimineaţă pot să încep cu cel din deal. Doamne, dar ce obosit sunt!

— Te cred. Iar ţi-a dat MacPherson iapa cea bătrână şi nărăvaşă?

— Mda! Doar nu era să ia el iapa şi să-mi lase mie mânzul. Mă dor mâinile de parcă mi le-ar fi tras cineva din încheieturi. Pot să jur că iapa asta are gura cea mai rea din En Zed.

— Lasă! Caii bătrânului Robertson sunt buni toţi, mai ai puţin şi mergi la el.

— Mi se pare o veşnicie.

Îşi umplu pipa cu tutun şi luă vătraiul care stătea lângă sobă. Răscoli puţin jarul şi focul se aprinse; se întinse în scaun şi trase adânc din pipă.

— Cum e când ai patru ani, Meggie? îşi întrebă fiica.

— Destul de bine, tăticule.

— Ţi-a dat mama cadoul?

— Oh, tati, cum aţi ghicit tu şi mama că mi-o doream pe Agnes?

— Agnes? privi iute spre Fee, ridicând cu un zâmbet din sprâncene. Aşa o cheamă, Agnes?

— Da. E frumoasă, tati. Aş vrea să o privesc toată ziua.

— E norocoasă dacă-o să mai aibă la ce privi, spuse Fee supărată. Jack şi Hughie au pus mâna pe păpuşă, înainte ca biata Meggie s-o vadă cum se cuvine.

— Aşa-s băieţii. E mare stricăciunea?

— Nimic să nu poată fi reparat. Frank i-a prins înainte de a o strica de tot.

— Frank? Ce căuta el aici? Trebuia să stea la fierărie toată ziua. Hunter vrea să-i termine porţile.

— A fost la fierărie toată ziua. Venise numai după o unealtă, răspunse Fee repede.

Padraic era prea aspru cu Frank.

— Oh, tati, Frank este cel mai bun frate! A salvat-o pe Agnes de la moarte şi o să-i lipească şi părul, după ceai.

— Asta-i bine, răspunse tatăl somnoros, rezemându-şi capul de scaun şi închizând ochii.

Era prea cald lângă sobă, dar nu păru să observe. Îşi puse braţele sub cap şi aţipi.

De la Padraic moşteniseră copiii diversele nuanţe de păr roşu, bogat, deşi niciunul nu avea un cap de un roşu atât de agresiv ca al său. Era un om mic de statură, tot numai muşchi, cu picioarele curbate de o viaţă petrecută pe cai, cu mâinile alungite de la ani întregi de tuns oi; pieptul şi braţele îi erau acoperite de un strat de păr auriu, care ar fi fost urât dacă ar fi fost închis la culoare. Ochii erau albaştri, luminoşi ca ai unui marinar care s-a uitat prea mult în zare; faţa-i era plăcută, zâmbitoare, ceea ce-i făcea pe ceilalţi să-l îndrăgească la prima vedere. Nasul îi era magnific; un adevărat nas roman care trebuie să-i fi nedumerit pe confraţii săi irlandezi; de fapt mereu au fost naufragii pe coasta Irlandei. Încă mai vorbea repezit cu accent galic-irlandez, pronunţând „t”-ul final ca „th”; dar aproape douăzeci de ani la antipozi, i l-au transformat în mod ciudat, aşa încât „A”-ul ieşea ca „I” iar viteza scăzuse încet-încet,

ca un ceas care trebuie întors. Era un om fericit, reuşise să ordoneze corvoada existenţei sale mai bine decât alţii şi, deşi era de o disciplină severă, şi îşi ieşea repede din sărite, toţi copiii săi îl adorau, cu excepţia unuia. Dacă nu era destulă pâine, el renunţa la mâncare; dacă trebuia să aleagă între haine noi pentru el şi haine noi pentru un copil, el renunţa. Într-un anume fel, asta era o dovadă de dragoste mai mare decât un milion de săruturi. Avea un temperament înfocat şi omorâse şi un om o dată. Avusese şi noroc; omul era englez şi în portul Dun Laoghaire era un vapor care trebuia să plece în Noua Zeelandă la reflux.

Fiona se duse la uşa din spate:

— Ceaiul! strigă ea.

Băieţii se strecurară înăuntru câte unul. Frank aduse şi un braţ de lemne, pe care îl aruncă în cutia de lângă sobă.

Padraic o puse pe Meggie jos şi se aşeză în capul mesei din bucătărie, în timp ce băieţii se aşezară în jurul ei, iar Meggie se căţără pe cutia de lemn, pe care tatăl său o aşezase pe scaunele cele mai apropiate de el.

Fee servi mâncarea direct în farfurii şi le puse pe masă mai repede şi mai eficient decât un chelner; le lua câte două, întâi Paddy, apoi Frank, şi tot aşa până la Meggie, lăsându-se pe ea ultima.

— Na! Tocană, spuse Stuart, strâmbându-se în timp ce-şi lua cuţitul şi furculiţa. De ce-a trebuit să mă botezi după „tocană”?[1]

— Mănâncă, mormăi tatăl.

Farfuriile erau mari şi erau pline ochi cu mâncare: cartofi fierţi, carne de miel şi mazăre proaspăt culeasă din grădină. În ciuda protestelor mute, toată lumea, inclusiv Stu şi-a curăţat farfuria. Toţi au mâncat apoi mai multe felii de pâine unse cu un strat gros de unt şi gem de agrişe, făcut în casă.

Fee s-a aşezat, a mâncat în grabă, apoi s-a ridicat repede şi a pus în farfurii mari de supă

biscuiţi de casă cu mult zahăr, peste care a turnat mult sos de budincă. Şi din nou s-a îndreptat spre masă cu câte două în mână. În cele din urmă s-a aşezat oftând. Asta o putea mânca în linişte.

— Mm! Bun, bun! Budincuţă, exclamă Meggie plimbându-şi lingura prin farfurie, până se înmuiară biscuiţii.

— Ei bine, Meggie, fetiţo, este ziua ta şi mama ţi-a făcut budinca ta preferată, spuse tata zâmbind.

De data asta nu s-a plâns nimeni; indiferent cum era budinca, ea a fost consumată cu poftă. Toată familia Cleary iubea dulciurile. Nimeni nu se îngrăşa în ciuda cantităţilor mari de mâncare pe care le consumau. Fiecare gram pe care-l mâncau se consuma la muncă sau la joacă. Legumele şi fructele se mâncau pentru că aveau vitamine şi erau bune; dar pâinea, cartofii, carnea şi budincile, se mâncau pentru că dădeau putere.

După ce Fee i-a turnat fiecăruia o ceaşcă de ceai dintr-un ceainic imens, au mai stat de vorbă, au mai băut ceai, sau au citit, încă o oră; Paddy a pufăit din pipă, cufundat într-o carte; Fee a continuat să umple ceşti; Bob s-a cufundat şi el în lectură, în timp ce copiii mai mici îşi făceau planuri pentru a doua zi. Şcoala se terminase şi începuse vacanţa mare de vară; băieţii erau liberi şi dornici să înceapă joaca prin grădină şi în jurul casei. Bob trebuia să repare varul din exterior, acolo unde era necesar, Jack şi Hughie se ocupau de lemne, şopron şi muls; Stuart îngrijea grădina de legume; joacă, în comparaţie cu ororile şcolii. Din când în când, Paddy îşi ridica încet capul din carte, să mai adauge vreo sarcină pe listă, dar Fee nu spunea nimic, iar Frank stătea frânt de oboseală, sorbind uşor din ceaşca cu ceai. În cele din urmă, Fee a aşezat-o pe Meggie pe un scaun înalt şi i-a împletit părul, înainte de a o trimite la culcare, cu Stu şi Hughie; Jack şi Bob şi-au cerut scuze şi au ieşit să hrănească câinii; Frank a luat păpuşa lui Meggie şi a început să-i lipească părul.

Întinzându-se, Padraic a închis cartea, şi-a pus pipa într-o farfuriuţă de sticlă, care-i servea de scrumieră:

— Mamă, mă duc şi eu la culcare.

— Noapte bună, Paddy.

Fee strânse vasele de pe masă şi luă un lighean de tablă galvanizată dintr-un cui de pe perete. Îl puse la capătul celălalt de masă şi luând ceainicul masiv de pe plită, îl umplu cu apă fierbinte. Puse şi apă rece, apoi, săpun dintr-un coş de sârmă şi începu să spele şi să clătească vasele, punându-le la scurs rezemate de o cană.

Frank migălea la păpuşă fără să-şi ridice capul, dar, când grămada de vase crescu, el se ridică calm, luă un prosop şi începu să le şteargă. Mişcându-se între masă şi dulap, muncea cu uşurinţa unei lungi obişnuinţe. Era un joc făcut pe furiş, între el şi mama lui, temându-se de regulile rigide de pe domeniul lui Paddy, care erau foarte stricte în privinţa îndatoririlor fiecăruia. Casa era treaba femeii şi atât. Niciun bărbat din familie nu se pricepea să facă treburi de femeie. Dar în fiecare seară, după ce Paddy pleca la culcare, Frank o ajuta pe mama sa; Fee contribuia la jocul acesta amânând spălatul vaselor până auzeau aruncaţi pe duşumea papucii lui Paddy. O dată ce Paddy îşi scotea papucii, nu se mai întorcea în bucătărie.

Fee îl privi cu blândeţe pe Frank:

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Frank. Dar n-ar trebuit să stai. Ai să fii atât de obosit mâine dimineaţă.

— Nu-i nimic mamă. Nu mă omoară nişte farfurii. Şi-i destul de puţin ca să-ţi fac viaţa mai uşoară.

— Asta-i treaba mea. Nu mă deranjează că trebuie să o fac.

— Aşa-mi doresc să fim odată bogaţi, să-ţi poţi lua o menajeră!

— Astea sunt basme!

Îşi şterse mâinile înroşite de cârpa de vase, apoi de şolduri, oftând. Ochii care-l priveau pe fiu erau îngrijoraţi, simţindu-i nemulţumirea amară, care la Frank era ceva mai mult decât resentimentul unui muncitor împotriva propriei clase sociale.

— Frank, nu-ţi face iluzii. Ele aduc necazuri. Noi suntem muncitori, ceea ce-nseamnă că nu ne îmbogăţim şi nu ne luăm menajere. Fii mulţumit cu ceea ce eşti şi ceea ce ai. Când spui lucruri de astea îl jigneşti pe tata şi el nu merită asta. Ştii doar. Nu bea, nu joacă jocuri de noroc şi munceşte îngrozitor de mult pentru noi toţi. Un bănuţ din ce câştigă nu merge la el în buzunar! Totul vine la noi.

Umerii dezvoltaţi se ridicară nervoşi, faţa brunetă deveni întunecată şi aspră.

— De ce ar fi atât de rău să doreşti mai mult de la viaţă, decât să te târâi aşa? Nu văd ce e atât de rău că doresc să ai o menajeră.

— E rău pentru că nu e posibil! Ştii că nu avem destui bani să te ţinem în şcoală; şi dacă nu mergi la şcoală, cum ai să fii mai mult decât un muncitor? Accentul, hainele, mâinile, toate arată că munceşti ca să-ţi câştigi existenţa. Dar nu-i o ruşine să ai mâini asprite de muncă. Tata spune: „când un om are mâinile bătătorite, ştii că e cinstit.”

Frank ridică iar din umeri şi nu mai spuse nimic. Vasele erau acum la locul lor; Fee îşi luă coşul de cusut şi se aşeză pe scaunul lui Paddy lângă foc, în timp ce Frank continua cu păpuşa.

— Biata Meggie! spuse deodată.

— De ce?

— Astăzi când obrăznicăturile trăgeau de păpuşă, ea stătea şi plângea de parcă toată lumea s-ar fi năruit. Privi păpuşa care avea din nou păr. Agnes! Unde Dumnezeu a auzit ea numele ăsta?

— Cred că m-a auzit pe mine vorbind despre Agnes Fortescue-Smythe.

— Când i-am dat păpuşa înapoi, s-a uitat înăuntrul capului şi s-a speriat groaznic. Ochii au speriat-o cel mai mult. Nu ştiu de ce...

— Meggie întotdeauna vede lucruri care nu există.

— Păcat că nu sunt bani destui să-i ţinem la şcoală pe cei mici. Sunt atât de deştepţi!

— Oh, Frank, dacă dorinţele ar fi cai, cerşetorii ar putea călări, spuse mama obosită. Îşi trecu mâna tremurândă peste ochi şi înfipse acul într-un ghem de lână gri. Nu mai pot. Sunt atât de obosită că nici nu mai văd.

— Mergi la culcare, mamă. Sting eu lămpile.

— Numai să pun lemne pe foc.

— Lasă că pun eu.

Se ridică de la masă şi puse păpuşa firavă pe un raft, unde să nu ajungă băieţii. Nu-şi făcea probleme că ei ar mai încerca să o fure; le era mai frică de Frank decât de tata, pentru că Frank avea mâna grea. Că-i plăcea să stea cu mama şi cu sora lui şi să le ajute, nu bănuia nimeni.

Fee îl privi cu o durere în suflet; Frank avea ceva sălbatic şi disperat în el, o aură a necazului. Numai de s-ar înţelege cu Paddy! Dar ei nici nu se puteau suporta şi se certau mereu. Poate că o iubea exagerat de mult, poate că era puţin „băiatul mamei”. Dacă ar fi adevărat, asta ar fi numai vina ei. Şi totuşi ea vedea că el are o inimă iubitoare şi e bun. Şi din nou îşi dori ca Meggie să crească, să mai uşureze din povara de pe umerii lui Frank. El o ajuta numai să-i facă viaţa mai uşoară.

Luă lampa de pe masă, apoi o lăsă şi se îndreptă spre Frank, care stătea ghemuit în faţa sobei, aşeza lemnele şi făcea focul. Braţul lui alb era străbătut de vene proeminente, mâinile lui frumos modelate, erau prea murdare, ca să mai fie vreodată şi curate. Mâna ei se ridică timid şi foarte uşor, îi mângâie părul negru; mai mult de-atâta nu avu puterea să şi-l apropie.

— Noapte bună, Frank şi îţi mulţumesc.

Umbrele se jucau în lumina lămpii, în timp ce Fee se îndrepta tăcută spre partea din faţă a casei.

Frank şi Bob împărţeau acelaşi dormitor, împinse uşa fără zgomot.

Ridică lampa şi lumina inundă dormitorul. Bob dormea cu faţa-n sus, cu gura deschisă şi sforăia; se apropie de pat şi-l întoarse pe o parte ca să nu aibă vreun coşmar, apoi îl privi câteva clipe. Cât de mult semăna cu Paddy!

Jack şi Hughie dormeau îmbrăţişaţi în camera următoare. Erau teribil de obraznici! Mereu puşi pe şotii, dar nu le făceau cu răutate. Încercă să-i despartă dar nu reuşi, încercă să le aşeze puţin pijamalele, uşor, renunţă. Cum reuşeau ei să se refacă după un astfel de somn, era peste puterea ei de înţelegere, dar le mergea bine.

Camera unde dormeau Meggie şi Stuart era îngustă şi lipsită de veselie pentru doi copilaşi; vopsită cu maro închis, duşumeaua era acoperită cu linoleum maro şi nicio poză pe pereţi. La fel cu celelalte.

Stuart se întorsese invers şi era aproape invizibil, cu excepţia funduleţului care-i ieşea din pătură, acolo unde ar fi trebuit să fie capul; Fee îi găsi capul, pipăindu-i genunchii şi se minună, ca de obicei, că nu se sufocase. Îşi strecură mâna sub cearceafuri şi se enervă. Ud din nou! Va trebui să aştepte până dimineaţă când, fără-ndoială şi perna va fi foarte udă. Mereu făcea aşa, se întorcea şi apoi se scăpa pe el. Ei, unul din cinci, nu era chiar aşa rău!

Meggie era toată o mică grămăjoară, cu degetul mare în gură şi acoperită de bucle rebele. Singura fată! Fee nu-i acordă mai mult de o privire trecătoare, înainte de a pleca; pentru Meggie nu erau secrete, ea era femeie. Fee ştia ce o aştepta, n-o invidia şi nici n-o compătimea. Cu băieţii era altceva: ei erau miracole, bărbaţi iviţi din corpul ei de femeie. Era greu să nu ai ajutor în jurul casei,

dar merita. Printre altele, fiii lui Paddy erau şi cea mai grăitoare dovadă a caracterului său. Lasă un bărbat să-şi crească fiii şi atunci el este un bărbat adevărat.

Închise uşa propriului dormitor încet şi puse lampa pe birou. Degetele-i bâjbâiră peste zecile de năsturaşi între gulerul şi talia rochiei apoi o dezbrăcă. Scoase şi combinezonul şi ţinându-l pe lângă ea, îşi trase o cămaşă de noapte lungă de flanel. Numai după ce fu decent îmbrăcată, îşi scoase de tot combinezonul şi restul. Se revărsă şi părul auriu care era întotdeauna strâns sever şi toate clamele fură puse într-o scoică pe birou. Dar chiar şi acum, frumos, des, strălucitor şi drept, părul nu fu lăsat liber; Fee îşi ridică deasupra capului mâinile şi începu să-l împletească repede. Se întoarse apoi spre pat, cu respiraţia tăiată, dar Paddy dormea aşa că-şi permise un suspin de uşurare. Nu că n-ar fi fost plăcut când Paddy avea chef, pentru că era timid, blând şi foarte tandru. Dar până când Meggie va mai creşte, doi, trei ani, ar fi tare greu să mai aibă alţi copii.

II

Când familia Cleary mergea la biserică, duminica, Meggie trebuia să stea acasă cu unul din băieţi, tânjind după ziua când şi ea va fi destul de mare ca să poată merge. Padraic Cleary susţinea morţiş că locul copiilor mici nu e în altă parte decât la ei acasă şi regula asta trebuia respectată chiar şi când era vorba de casa Domnului. Când Meggie va începe şcoala şi va putea sta liniştită, ea va putea veni la biserică. Aşa că, în fiecare duminică dimineaţa, ea rămânea lângă tufişul de lângă poartă, dezolată, în timp ce familia se aranja în căruţă, iar fratele delegat să aibă grijă de ea, se prefăcea că-i tare bucuros să scape de slujbă. Singurul Cleary care binecuvânta despărţirea de ceilalţi era Frank.

Credinţa lui Padraic făcea parte intrinsecă din viaţa sa. Când se căsătorise cu Fee, o făcuse cu aprobarea bisericii catolice, pentru că Fee aparţinea bisericii anglicane; deşi ea renunţase la religia ei pentru Paddy, refuza totuşi să o adopte pe a lui. Era greu să ghiceşti de ce; poate pentru că familia Armstrong era o familie veche şi de o impecabilă credinţă anglicană, pe când Paddy era un emigrant fără un ban şi departe de orice civilizaţie. Armstrongi existaseră în Noua Zeelandă cu mult înainte de primii emigranţi „oficiali” şi acesta era paşaportul aristocraţiei coloniale. Din punctul de vedere al familiei Armstrong, despre Fee nu se putea spune decât că a acceptat o mezalianţă şocantă.

Roderick Armstrong fondase clanul neo-zeelandez într-un mod foarte curios.

Totul începu cu un eveniment care avea să aibă multe repercusiuni neprevăzute asupra Angliei secolului al optsprezecelea: războiul american de independenţă. Până în 1776 peste o mie de criminali englezi erau debarcaţi în Virginia şi

Carolina, vânduţi pe contracte de muncă, şi care nu erau mai bune ca sclavia. Justiţia britanică în acele timpuri era dură şi inflexibilă; crima, incendierea premeditată, furtul chiar a unui shilling, erau condamnate cu spânzurătoarea. Delictele mai mici însemnau transportarea în America, ceea ce era ca şi o condamnare pe viaţă.

Dar în 1776 America s-a închis şi Anglia s-a trezit cu o populaţie de delicvenţi în creştere pe care nu mai avea unde să o pună. Închisorile erau pline la refuz şi surplusul era înghesuit în vapoare degradate acostate la estuarele fluviilor. Trebuia să se facă ceva şi s-a făcut. Cu multă reticenţă, pentru că asta însemna cheltuirea câtorva mii de lire, i s-a ordonat căpitanului Arthur Philip să navigheze spre marile pământuri din sud. Era în 1787. Flota de unsprezece vapoare avea peste o mie de deţinuţi, plus marinarii, ofiţerii şi un contingent de soldaţi de infanterie marină. Nu era o odisee glorioasă în căutarea libertăţii. La sfârşitul lui ianuarie 1788, la opt luni după ce au ridicat pânzele din Anglia, flota a ajuns la Botany Bay. Majestatea sa George al III-lea găsise un nou loc de depozitare al condamnaţilor, colonia Galia de Sud.

În 1808, când avea numai douăzeci de ani, Roderick Armstrong a fost condamnat la deportare pe viaţă. Generaţiile următoare au susţinut că el provenea din Somerset şi şi-a pierdut averea în Revoluţia Americană, că nu a fost condamnat dar niciunul din ei nu a încercat să scoată deasupra mai mult din ilustra lor genealogie. S-au mulţumit doar să improvizeze ceva.

Oricare i-au fost originile şi statutul în societatea engleză, tânărul Roderick Armstrong era un om tare arţăgos. Deşi în călătoria spre Galia de Sud, care a fost extrem de grea, el s-a dovedit a fi un prizonier dificil şi încăpăţânat, s-a făcut şi mai „îndrăgit” de ofiţeri, refuzând să moară. Când au ajuns la Sydney în 1803, purtarea sa se înrăutăţise,

aşa că a fost debarcat pe Insula Norfolk în închisoarea recalcitranţilor. Nimic nu i-a îmbunătăţit comportarea. L-au înfometat; l-au închis într-o celulă atât de mică încât nu putea nici să stea jos nici în picioare, nici întins; l-au biciuit până la sânge; l-au prins în lanţuri de o stâncă în mare şi l-au scos pe jumătate înecat. Şi el râdea de ei, o adunătură de oase în haine murdare, fără un dinte în gură, fără un centimetru de piele netăiată, susţinut doar de o flacără de amărăciune şi mândrie, pe care nimic nu putea să o înfrângă. La începutul fiecărei zile se încuraja încăpăţânându-se să nu moară şi la sfârşitul fiecărei zile râdea triumfător că mai este încă în viată.

În 1810 fu trimis la Van Dieman, pus în lanţuri, trebuia să taie în piatră un drum în ţinutul acela stâncos de lângă Hobart. Când i s-a ivit prima ocazie, a făcut o gaură în pieptul comandantului expediţiei, el şi alţi zece ocnaşi au masacrat încă cinci soldaţi tăindu-le carnea de pe oase câte un centimetru până când au murit în chinuri. Pentru că şi ei, dar şi paznicii lor erau ca animalele, creaturi elementare a căror sensibilitate se atrofiase până la limita subumanului. Roderick Armstrong nu putea să fugă lăsându-şi călăii întregi sau să-i omoare repede, pentru că nu corespundea statutului său de ocnaş.

Cu romul, pâinea şi mâncarea luată de la soldaţi, cei unsprezece oameni au fugit prin ploi îngheţate, prin păduri, au ajuns la Hobart unde au furat o barcă şi au pornit să traverseze Marea Tasmaniei, fără hrană şi apă. Când barca a fost aruncată pe ţărmul sălbatic al insulei din sud a Noii Zeelande, Roderick Armstrong şi alţi doi tovarăşi erau încă în viaţă. Niciodată nu a povestit de această călătorie incredibilă, dar se spunea pe ascuns că cei trei supravieţuiseră omorându-i şi mâncându-i pe cei ce fuseseră mai slabi. Acestea se petreceau la nouă ani după ce plecase din Anglia. Totuşi era încă tânăr, dar arăta de şaizeci de ani. Până când primii

emigranţi oficiali s-au stabilit în Noua Zeelandă în 1840 el îşi luase deja pământ în bogatul ţinut Canterbury, se „căsătorise” cu o maură şi făcuse treisprezece copii jumătate polinezieni. Până în 1860 urmaşii lui Armstrong erau aristocraţi coloniali, îşi trimiteau fiii la şcoli înalte în Anglia şi demonstrau din plin prin şiretenia lor că erau adevăraţi urmaşi ai remarcabilului, teribilului om. Nepotul lui Roderick, James, era tatăl Fionei, născută în 1880, singura fată din optsprezece copii. Dacă Fee a tânjit vreodată după ritualurile protestante austere din copilăria ei, ea nu a spus-o niciodată. Ea tolera convingerile religioase ale lui Paddy, mergea la slujbă cu el, avea grijă ca şi copiii să aibă o credinţă exclusiv catolică. Dar pentru că ea nu se convertise, lipseau mici amănunte: rugăciunea la masă, rugăciunea dinainte de culcare...

Exceptând unica ei călătorie la Wahine, acum optsprezece luni, Meggie nu fusese mai departe de casă, fierărie şi hambar. În dimineaţa primei zile de şcoală era atât de emoţionată încât vomită şi a trebuit dusă în dormitor să fie spălată şi schimbată. Şi aşa s-a dus frumosul costum albastru cu guler de marinar şi trebui să-şi îmbrace iar nesuferita rochie maro, încheiată până sus, care o sufoca.

— Şi pentru Dumnezeu, Meggie, dacă-ţi mai este rău spune-mi! Nu sta aşa, până e prea târziu. Uite ce am de curăţat în urma ta. Acum trebuie să te grăbeşti, dacă întârzii Maica Agatha sigur o să-ţi dea cu varga la palmă. Fii cuminte şi ascultă de fraţii tăi.

Bob, Jack, Hughie şi Stuart stăteau în faţa porţii când Fee reuşi să o scoată pe Meggie afară.

— Hai Meggie, o să întârziem, strigă Bob plecând.

Meggie fugi să-şi ajungă fraţii.

Era puţin după ora şapte dimineaţa şi soarele răsărise de câteva ore; roua se uscase dar mai

persista prin locurile umbroase. Drumul spre Wahine era bătătorit de urme de căruţe, două panglici roşu închis separate de o bandă de iarbă verde strălucitor, flori de crin albe şi de călţunaşi portocalii se iveau din iarba înaltă, de ambele părţi ale drumului, pe lângă gardurile de lemn îngrijite care delimitau proprietăţile particulare.

Bob întotdeauna mergea la şcoală pe bârnele late ale gardurilor, echilibrându-şi geanta pe cap în loc să o ducă în spate. Gardul de pe partea stângă era al lui Jack, ceea ce însemna că restul drumului era al celor trei mai mici. Au trebuit să urce panta abruptă a dealului spre răscrucea unde se întâlneau drumurile dinspre Robertson şi Wahine; s-au odihnit puţin, gâfâind, cele cinci capete strălucitoare proiectându-se pe cerul acoperit de nori pufoşi. De aici era mai uşor; coborârea pantei; s-au prins de mâini şi au luat-o la fugă prin iarbă şi flori, dorind să aibă timp să se strecoare pe sub gardul doamnei Chapman, şi să se rostogolească, aşa ca nişte tăvălugi.

De la casa familiei Cleary până la Wahine erau cinci mile şi până zări Meggie stâlpii de telegraf în zare, deja îi tremurau genunchii şi îi cădeau şosetele. Se auzi clopoţelul de adunare, Bob se uită la ea nerăbdător, în timp ce ea abia se târâia, trăgând de şosete şi gâfâind disperată. Sub părul dezordonat faţa-i era îmbujorată şi totuşi palidă, curios de palidă. Oftând, Bob îi dădu ghiozdanul său lui Jack şi îşi şterse mâinile de pantaloni.

— Hai, Meggie, te duc în spate până la şcoală, spuse el privindu-şi fraţii ca să nu creadă ei că el mergea încet.

Meggie se urcă în spatele lui, îi înconjură talia cu picioarele şi îşi sprijini capul pe umărul lui. Acum putea admira în voie oraşul Wahine. Nu prea avea multe de văzut. Puţin mai mare decât un sat, Wahine se întindea de-o parte şi de alta unei străzi pietruite. Cele mai mari clădiri erau hotelul, cu o copertină susţinută de doi stâlpi, Magazinul

Universal era a doua clădire mai mare, care se lăuda la rândul ei cu o copertină sprijinită pe stâlpi şi cu două bănci lungi de lemn unde să se odihnească trecătorii. În faţa primăriei era un catarg pe care flutura un steag cu pavilion britanic. Oraşul nu avea garaj, deoarece maşini erau în număr foarte mic, dar exista o fierărie lângă primărie, care avea şi un grajd pentru cai dar şi o pompă de benzină imediat lângă. Singura clădire din întreaga aşezare care atrăgea imediat atenţia, era un magazin vopsit în albastru deschis, foarte ne-britanic în înfăţişare; toate celelalte clădiri erau vopsite în maro. Şcoala publică şi biserica erau una lângă alta, imediat lângă mănăstire şi şcoala parohială. Pe când copiii Cleary treceau în fugă pe lângă magazin, clopotul de la biserica catolică sună, urmat imediat de un dangăt mai tare al clopotului instalat pe stâlpul din faţa şcolii. Bob o rupse la fugă şi intrară în curte tocmai când vreo cincizeci de copii se aliniau în faţa unei călugăriţe scunde care agita un băţ mai mare decât ea. Fără să i se spună, Bob îşi alinie fraţii mai departe de ceilalţi copii şi rămase cu ochii fixaţi pe băţ.

Mănăstirea avea două etaje, dar pentru că era departe de drum, ascunsă de un gard, lucrul acesta nu se prea observase. Cele trei călugăriţe ale ordinului Surorilor Milei, locuiau la etaj cu o a patra, care făcea menajul şi nu se vedea niciodată; jos erau trei camere mari, unde funcţiona şcoala. O verandă largă şi umbroasă înconjura clădirea şi aici li se permitea copiilor să stea în zilele ploioase când se jucau sau îşi serveau masa, dar unde niciun copil nu avea voie să pună piciorul în zilele cu soare. Mai mulţi stejari umbreau curtea spaţioasă iar în spatele şcolii, terenul se contura ca un cerc, botezat eufemistic „locul de cricket”, de la principala activitate care se desfăşura aici. Ignorând chicotelile înfundate ale copiilor aliniaţi, Bob şi fraţii săi stăteau drepţi, în timp ce elevii intrau în clase pe acordurile pianului Maicii

Catherine „Credinţă Domnului Nostru”. Numai după ce a intrat şi ultimul copil, Maica Agatha şi-a deranjat ţinuta rigidă. Cu fustele de serj grele măturând pământul imperios, ea s-a îndreptat spre locul unde aşteptau copiii Cleary.

Meggie se uita la ea cu gura căscată, pentru că nu mai văzuse niciodată o călugăriţă. Priveliştea era într-adevăr extraordinară; se vedeau numai faţa şi mâinile Maicii Agatha, restul, broboada apretată albă strălucea în contrast cu veşmântul negru; un şirag de mătănii de lemn atârnau dintr-un inel de metal care unea capetele unei centuri de piele de pe talia robustă. Pielea Maicii Agatha era mereu roşie de la marginea basmalei prea apretate care-i înconjura capul şi lăsa să se vadă ceva prea distorsionat, să poată fi numit faţă; fire de păr îi ieşeau din bărbie, care din cauza basmalei era dublă. Buzele erau aproape invizibile, strânse într-o singură linie concentrată. Maica Agatha era adânc preocupată să fie Mireasa Domnului într-o colonie uitată de lume, cu anotimpuri ciudate, pe când ea se hirotonisise în blânda abaţie Killarney acum cincizeci de ani. Două urme adânci erau de o parte şi de alta a nasului de la ochelarii prea mici din spatele cărora priveau suspicios ochii de un albastru deschis.

— Ei bine, Robert Cleary, de ce ai întârziat? se stropşi Maica Agatha, cu vocea ei uscată cu urme de accent irlandez.

— Îmi pare rău, Maică, spuse Bob împietrit, cu ochii albaştri-verzi fixaţi pe vârful nuielei care se clătina în faţă şi-n spate.

— De ce ai întârziat? repetă ea.

— Îmi pare rău, Maică.

— Este prima zi a noului an şcolar, Robert Cleary şi cred că astăzi, dacă nu în celelalte zile, ar fi trebuit să faci un efort să vii la timp.

Meggie tremura, dar îşi adună curajul:

— Vă rog, Maică, este vina mea!

Ochii albastru deschis trecură de la Bob la Meggie şi parcă îi străbătură toată fiinţa, aşa cum stătea ea şi privea inocentă, nerealizând că a încălcat prima regulă de conduită în războiul crunt care se desfăşura între profesori şi elevi, *Ad Infinitum:* „să nu dai niciodată informaţii." Bob o călcă repede pe picior şi Meggie se uită la el uluită.

— De ce a fost vina ta? întrebă călugăriţa pe un ton aspru, pe care Meggie nu-l mai auzise.

— Păi, mi-a fost rău la masă şi mi-am murdărit hainele şi mama a trebuit să mă spele şi să-mi schimbe rochia şi am întârziat cu toţii, explică Meggie, fără prefăcătorie.

Trăsăturile Maicii Agatha rămaseră inexpresive, dar gura i se strânse ca un arc şi vârful nuielei se lăsă vreo doi inchi.

— Cine este asta? se răsti ea la Bob, ca şi cum obiectul întrebării ar fi fost o specie necunoscută de Insectă.

— Este sora mea, vă rog. Sora mea, Meghann.

— Te rog atunci să-i explici că sunt anumite subiecte de care nici nu trebuie să amintim, dacă suntem bine crescuţi. Să ştie pe viitor. Niciodată nu trebuie să amintim de hainele pe care le purtăm pe dedesubt; copiii care vin din familii respectabile ştiu asta. Întindeţi palmele, toţi.

— Dar Maică, a fost numai vina mea, se smiorcăi Meggie în timp ce întindea palma, aşa cum îi văzuse pe fraţii ei făcând-o acasă, de multe ori când se jucau.

— Linişte, şuieră Maica Agatha, întorcându-se spre ea. Îmi este indiferent cine a făcut-o, cine este responsabil. Toţi aţi întârziat şi toţi trebuie să fiţi pedepsiţi. Şase lovituri.

Înspăimântată, Meggie privea mâinile lui Bob, văzu varga şuierând în jos, aproape mai repede decât o putea urmări cu ochii, şi lovind tăios pe centrul palmei, unde pielea era mai sensibilă. Palma se înroşi imediat; următoarea lovitură veni

la încheietura degetelor, unde era şi mai dureros; şi ultima, la vârful degetelor, unde Dumnezeu dăruise cele mai multe simţuri – cu excepţia buzelor. Maica Agatha lovea perfect. Încă trei lovituri şi la mâna cealaltă, apoi îşi îndreptă atenţia spre Jack, care urma la rând. Faţa lui Bob era albă, dar nu se auzi niciun strigăt, nu făcu nicio mişcare şi nici fraţii săi, când le veni rândul; chiar şi blândul Stu.

Urmări nuiaua cum se ridică pentru propriile mâini, apoi Meggie închise ochii; măcar să n-o vadă căzând. Dar durerea fu ca o explozie, ca şi cum i-ar fi ars carnea cu fierul roşu, până la os; înainte ca durerea să se fi răspândit veni altă lovitură, apoi alta şi deja o durea mâna până la umăr, până la inimă. Îşi înfipse dinţii în buza de jos şi muşcă, prea ruşinată şi prea mândră să plângă, prea furioasă şi prea indignată de nedreptatea situaţiei ca să-şi deschidă ochii şi să o privească pe Maica Agatha; lecţia se învăţa, chiar dacă scopul ei nu era cel dorit de călugăriţă.

Era ora prânzului când i-a trecut durerea din palme. Meggie percepuse dimineaţa aceea într-o stare de frică şi uluire totală, neînţelegând nimic din ce se spunea sau se făcea. Fu aşezată într-o bancă dublă, în ultimul rând, în clasa celor mici şi nici nu văzu măcar cu cine împărţea banca până după ora prânzului, oră mizerabilă petrecută înghesuită între Jack şi Bob, într-un colţ al terenului de joacă. Numai tonul imperios şi sever al lui Bob o convinse să mănânce sandvişul cu agrişe pus de Fee.

Când a sunat clopotul pentru orele de după-amiază şi Meggie şi-a găsit un loc în rând, au început să i se limpezească şi ochii şi să observe ce se petrecea în jurul ei. Ruşinea pedepsei mai stăruia, dar îşi ţinea capul sus şi se prefăcea că nu dă atenţie şoaptelor fetiţelor de lângă ea.

Sora Agatha stătea în faţa lor cu nuiaua, sora Declan se strecura printre rânduri, sora Catherine

stătea la pian înăuntru şi începu să cânte „Înainte Soldaţi Creştini”, cu accentul pe pătrimi. La drept vorbind era un imn protestant, dar războiul îl făcuse cunoscut. Dragii de copii, mărşăluiesc pe el ca şi soldaţii, gândi sora Catherine, mândră.

Din cele trei călugăriţe, Maica Declan era copia fidelă a Maicii Agatha, mai mică cu cincisprezece ani, pe când Maica Catherine era mai umană. Avea vreo treizeci de ani, era bineînţeles irlandeză, şi flacăra vocaţiei încă nu se ofilise; ea încă mai găsea bucurii învăţându-i pe cei mici, încă mai vedea imaginea lui Dumnezeu în micuţele feţe îndreptate spre ea cu adoraţie. Dar ea preda la cei mai mari, pe care Maica Agatha îi bătuse destul ca să fie cuminţi chiar dacă aveau o învăţătoare tânără. Maica Agatha lua copiii cei mai mici, ca să le formeze mintea şi inima din aluatul fraged, lăsându-i pe cei mijlocii Maicii Declan.

Ascunsă în siguranţă în ultimul rând de bănci, Meggie îndrăzni să se uite la fetiţa care stătea lângă ea. Un zâmbet ştirb îi întâmpină privirea speriată, nişte ochi mari o priveau de pe o faţă strălucitoare, uşor închisă la culoare. Fetiţa o fascină pe Meggie, care era obişnuită cu feţe blonde, pentru că chiar şi Frank care avea ochii negri, avea pielea albă; aşa că Meggie trase concluzia că, colega ei de bancă era cea mai frumoasă fiinţă pe care a văzut-o vreodată.

— Cum te cheamă, murmură frumuseţea brunetă în colţul gurii, rozând capătul creionului şi aruncând bucăţica de lemn în locul pentru călimară.

— Meggie Cleary, şopti ea.

— Voi de acolo! se auzi o voce răguşită în faţa clasei.

Meggie tresări violent, privind în jur uimită. Se auzi un zgomot de creioane puse pe bănci, un foşnet de hârtie mişcată şi cu sufletul la gură Meggie înţelese că toată lumea se uita la ea. Maica Agatha venea iute printre bănci; groaza ei fu atât

de mare că, dacă ar fi putut, s-ar fi evaporat pentru totdeauna. Dar în spatele ei era clasa mijlocie, de o parte şi de alta erau bănci, iar în faţă era Maica Agatha. Nu i se mai vedeau decât ochii cum o privea fix pe călugăriţă, cu o spaimă care o sufoca, cu mâinile închizându-se şi deschizându-se pe bancă.

— Ai vorbit, Meghann Cleary.

— Da, Maică.

— Şi ce ai spus?

— Numele meu, Maică.

— Numele tău! maica Agatha privi în jur. Ei bine, copii, suntem onoraţi. Un alt Cleary în şcoala noastră şi abia aşteaptă să-şi trâmbiţeze numele!

Se întoarse spre Meggie.

— Stai în picioare când vorbesc cu tine! Sălbatică ignorantă ce eşti! Şi întinde palmele, te rog.

Meggie se ridică în picioare, buclele lungi acoperindu-i faţa; îşi prinse mâinile şi le frângea disperată, dar Maica Agatha nu se mişca. Aştepta.

...Apoi Meggie găsi totuşi puterea să le ridice, dar când nuiaua le lovi le trase repede, oftând disperată. Maica Agatha îşi înfipse mâinile în părul fetiţei şi-i aduse faţa aproape de ochelarii îngrozitori.

— Ridică palmele, Meghann Cleary, spuse calm şi implacabil.

Meggie deschise gura şi vomită pe veşmântul Maicii Agatha. Se auzi un icnet de groază de la fiecare copil din clasă. Maica Agatha stătea cu dezgustătoare resturi picurându-i de pe fuste pe duşumea, cu faţa vânătă de furie şi de uimire. Şi se porni nuiaua! Lovea unde apuca, în timp ce Meggie îşi ridică braţele să-şi ferească faţa. Când Maica Agatha a obosit şi n-a mai putut ridica nuiaua, îi arătă uşa:

— Pleacă acasă, mică filistină revoltătoare, spuse ea întorcându-se spre clasa Maicii Declan.

Privirea înspăimântată a lui Meggie îl întâlni pe Stu; el dădu din cap, ca şi cum i-ar fi spus să facă ce i se spunea şi o mângâie cu privirea-i albastră-verde plină de milă şi înţelegere. Ştergându-şi gura cu batista, ea ieşi împiedicându-se de prag, pe terenul de joacă. Mai erau două ore până se termina şcoala; se târâi pe stradă apatică, ştiind că nu era nicio şansă ca băieţii să o ajungă, fiind prea înspăimântată ca să găsească un loc unde să-i aştepte. Trebuia să meargă singură acasă şi să-i mărturisească totul mamei.

Fee aproape se împiedică de ea cu un coş de rufe spălate pentru că Meggie veni pe la uşa din spate. Fetiţa stătea pe ultima treaptă a scărilor, cu capul în piept, cu buclele-i strălucitoare revărsate pe rochia murdară. Punând jos coşul Fee îşi ridică o şuviţă de păr din ochi:

— Ei, ce s-a întâmplat? întrebă ea obosită.

— Am vomitat pe fusta Maicii Agatha.

— Dumnezeule! exclamă Fee cu mâinile pe şolduri.

— M-a şi bătut la palmă, şopti Meggie cu ochii în lacrimi.

— Frumoasă treabă! Fee ridică coşul. Meggie, nu ştiu ce să mai fac cu tine. Va trebui să aşteptăm să vedem ce spune tata. Şi plecă spre curtea din spate unde era sârma plină de rufe.

Frecându-şi faţa cu mâinile, Meggie privi după mama sa un moment, apoi plecă spre fierărie.

Frank tocmai terminase de potcovit iapa domnului Robertson şi o lega de un stal, când apăru Meggie. Se întoarse şi o văzu. Atunci îi veniră în minte amintiri mizere de pe vremea când şi el fusese elev. Ea era atât de mică, un copil pufos, inocent şi dulce, dar lumina din ochii ei era întunecată şi expresia care licărea în ei, îl făcu să-şi dorească să o omoare pe Maica Agatha. S-o omoare, da, s-o omoare, să ia un lanţ şi să strângă... îşi aruncă uneltele şi şorţul şi se apropie repede de ea.

— Ce s-a întâmplat, iubito? o întrebă aplecându-se spre ea.

Mirosul de vomă se ridica ca o mireasmă, dar îşi înfrânse impulsul de a se întoarce.

— Oh, Fr-Fr-Frank, strigă ea şi lacrimile începură să-i curgă în sfârşit.

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului şi se lipi de el cu disperare, plângând într-un fel curios de tăcut, ca toţi copiii Cleary, după ce ieşeau din copilărie; un plâns dureros. Era groaznic să-i priveşti şi să nu găseşti cuvinte de alinare sau sărutări să-i faci să le treacă.

Când se calmă, o ridică şi o aşeză pe o grămadă de fân, înmiresmat, lângă iapa domnului Robertson; s-au aşezat amândoi şi pierduţi, priveau cum calul le mânca din patul de paie. Capul lui Meggie era legănat pe pieptul lui Frank şi firişoare de păr zburau la respiraţia calului.

— De ce ne-a bătut pe toţi, Frank? I-am spus că a fost vina mea.

Frank se obişnuise cu mirosul fetei şi nu-i mai păsa; întinse o mână şi mângâie absent botul calului, împingându-l când se apropia prea mult.

— Suntem săraci, Meggie, ăsta-i adevăratul motiv. Călugăriţele urăsc întotdeauna copiii săraci. După câteva zile la şcoala Maicii Agatha, ai să vezi că nu numai pe Cleary se înfurie ea; şi pe Marshall şi pe McDonald. Noi suntem toţi săraci. Dacă am fi bogaţi şi am merge la şcoală cu trăsura, ca O’Brien, toţi s-ar purta frumos cu noi. Dar noi nu putem să dăm orgi bisericii, sau veşminte aurite pentru sacristie, nici cai cu trăsură pentru maici. Aşa că noi nu contăm. Ele pot face ce vor cu noi. Îmi amintesc că într-o zi Maica Agatha era atât de furioasă pe mine că striga întruna „Plângi, pentru Dumnezeu! Scoate un sunet Francis Cleary! Dacă mi-ai da satisfacţia să te aud plângând, nu te-aş mai bate atât de des şi atât de tare.” Ăsta-i un alt motiv pentru care ne urăşte; suntem mai buni ca Marshall şi McDonald. Ea nu-i poate face pe

Cleary să plângă. Ar dori să-i lingem papucii. Ştii, le-am spus băieţilor ce i-aş face unui Cleary care ar scânci măcar când este bătut cu nuiaua; asta-i valabil şi pentru tine Meggie. Indiferent cât de tare te bate, să nu mişti. Astăzi ai plâns?

— Nu, Frank, căscă ea cu pleoapele grele şi cu degetul mare căutând gura.

Frank o aşeză în fân şi se întoarse la treaba sa, zâmbind şi fredonând un cântec.

Meggie încă mai dormea, când veni Paddy. Mâinile-i erau murdare de la lăptăria domnului Jarman, borul larg al pălăriei îi acoperea ochii. Observă că Frank făcea un topor pe nicovală, faţa strălucindu-i de transpiraţie, apoi, ochii i se opriră pe grămada de fân, unde stătea ghemuită fiica sa şi văzu cum iapa domnului Robertson stătea aplecată peste copilul adormit.

— M-am gândit că aici este, spuse Paddy lăsând hăţurile şi ducându-şi calul bătrân într-un colţ de hambar la o iesle.

Frank încuviinţă scurt, privindu-şi tatăl cu privirea întunecată de îndoială şi nesiguranţă, pe care Paddy o găsea atât de enervantă, apoi se întoarse la treaba lui, transpiraţia făcând să-i lucească tot corpul. Paddy dădu şaua jos de pe cal, intră într-un stal, puse apă în vas, apoi amestecă tărâţe cu ovăz şi puţină apă să-i dea mâncare. Animalul se mişcă recunoscător pe lângă el în timp ce-i punea nutreţul în iesle şi îl urmări cu privirea în timp ce ieşi din fierărie şi îşi scoase cămaşa. El se spălă pe faţă, pe mâini, pe spate, îşi şterse pantalonii şi părul. În timp ce se ştergea de un sac vechi îşi privi fiul curios.

— Mama mi-a spus că Meggie a fost trimisă acasă. Ştii exact ce s-a întâmplat?

Frank lăsă toporul care se răcea.

— Micuţa a vomitat pe fustele Maicii Agatha.

Ştergându-şi faţa grăbit, Paddy privi într-un colţ de perete ca să-şi revină, apoi se întoarse spre Meggie.

— Emoţionată că a mers la şcoală, nu?

— Nu ştiu. I-a fost rău şi înainte de a pleca la şcoală, azi dimineaţă şi au întârziat. Toţi au primit la palmă, dar Meggie a fost foarte supărată pentru că a gândit că este singura care trebuie pedepsită. După pauza de prânz Maica Agatha s-a luat din nou de ea şi Meggie a vărsat tot gemul şi punea pe veşmântul negru şi curat al Maicii Ag.

— Pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— Maica Ag a bătut-o până n-a mai putut şi a trimis-o acasă furioasă.

— Aş zice că a fost pedepsită destul. Am mult respect pentru călugăriţe, şi ştiu că nu e treaba noastră să punem sub semnul întrebării ce fac ele, dar aş dori să fie mai puţin darnice cu nuiaua. Ştiu că trebuie să bată capetele încăpăţânate de irlandezi, dar, la urma urmei, era prima zi de şcoală a fetiţei.

Frank îl privi uluit pe tatăl său. Până în acest moment Paddy nu vorbise niciodată de la bărbat la bărbat cu fiul său mai mare. Scos din resentimentul său perpetuu, Frank îşi dădu seama că, deşi se lăuda cu severitatea, Paddy o iubea pe Meggie mai mult decât pe fiii săi. Descoperi că aproape îl place pe tatăl său, aşa că zâmbi fără unda aceea de neîncredere.

— Este o dulce, nu-i aşa?

Paddy dădu absent din cap, foarte preocupat să o studieze, Calul sforăi uşor. Meggie se mişcă, se întoarse şi deschise ochii. Când îl văzu pe tata lângă Frank, sări în picioare, palidă de frică.

— Ei bine, Meggie. Fetiţo ai avut o zi grea, nu-i aşa?

Paddy se duse la ea, o ridică din fân, dar i se opri respiraţia când se apropie. Strânse din umeri şi o îmbrăţişă.

— Mi-a dat la palmă, mărturisi ea.

— Ei, după cum o cunosc eu pe Maica Agatha, n-o să fie ultima dată, râse şi o apropie de pieptul său. Hai să vedem dacă mama are nişte apă caldă

pe sobă să te spele. Miroşi mai rău decât lăptăria lui Jarman.

Frank se opri în uşă privind cele două capete roşcate urcând cărarea; când se întoarse văzu ochii blânzi ai calului privindu-l.

— Hai bătrâno, te duc acasă, spuse el dezlegând hăţurile.

Faptul că Meggie vomase se dovedi a fi o binecuvântare. Maica Agatha încă o mai bătea, dar se ţinea destul de departe ca să nu suporte consecinţele, ceea ce slăbea duritatea loviturii şi eluda scopul bătăii.

Copilul brunet care stătea cu ea în bancă, era fiica cea mică a unui italian, patronul unei cafenele din Whine. Era destul de nesemnificativă ca să scape atenţiei Maicii Agatha, dar nu atât de nesemnificativă încât să nu se transforme în calul ei de bătaie. Când îi crescură dinţii era izbitor de frumoasă, iar Meggie o adora. În timpul recreaţiilor mergeau ţinându-se de talie, ceea ce era un semn că eşti „cea mai bună prietenă” şi nu eşti disponibilă pentru altă prietenie. Şi ele vorbeau şi vorbeau şi vorbeau. La o pauză, Tereza o duse la cafenea să o prezinte mamei, tatălui şi fraţilor ei mai mari. Ei au fost la fel de încântaţi de părul ei auriu roşcat, pe cât era şi ea încântată de feţele lor brunete; au asemuit-o cu un înger, când îşi întorcea privirea-i şi clipea din ochii cu reflexe verzi. De la mama ei moştenise un aer de nobleţe pe care îl simţiră cu toţii imediat. La fel de dornici să-i fie pe plac, i-au dat cartofi prăjiţi, carne de miel, o bucăţică de peşte prăjit care miroseau atât de bine! Meggie nu mai mâncase niciodată mâncare atât de delicioasă şi îşi dori să mănânce mai des la cafenea. Dar asta se întâmplase numai pentru că mama fetei ceruse permisiunea călugăriţelor. Conversaţia ei acasă se reducea la „Tereza spune” şi „Ştiţi ce spune Tereza?”, până când Paddy strigă că s-a săturat de Tereza.

— Nu ştiu dacă e atât de bine să fii prea apropiată de ţiganii ăştia, spuse el, împărtăşind neîncrederea instinctivă a comunităţii engleze, în toate popoarele brunete din Mediterana. Meggie, fetiţa mea, ţiganii sunt murdari, nu se spală prea des, spuse el evitând privirea de reproş a lui Meggie.

Gelos din cale-afară, Frank fu de acord cu el. Aşa că Meggie vorbi mai rar despre prietena ei, când era acasă. Dar faptul că acasă nu erau de acord cu ea, nu schimba cu nimic relaţiile, care se limitau din cauza distanţei doar la zilele şi orele de şcoală. Bob şi băieţii erau foarte mulţumiţi să o vadă preocupată. Le lăsa timp de joacă, ca şi cum ea n-ar fi existat.

Lucrurile fără noimă pe care Maica Agatha le scria pe tablă, începură să capete înţeles şi Meggie învăţă că „+” însemna să adaugi numere la un total, pe când „-” însemna să iei numere din alte numere şi să rămâi cu mai puţin decât ai avut la început. Era un copil isteţ şi ar fi fost un elev excelent dacă nu strălucitor, numai dacă şi-ar fi putut înfrânge teama de Maica Agatha. Dar în secunda în care ochii aceia împietriţi se întorceau în direcţia ei şi vocea uscată repezea o întrebare, Meggie înmărmurea şi nu mai putea gândi. Aritmetica i se părea uşoară, dar dacă i se cerea să-şi arate verbal isteţimea, nu mai ştia cât fac doi plus doi. Citirea însemna intrarea într-o lume atât de fascinantă, încât nu se mai sătura de ea; dar dacă Maica Agatha o punea să citească un pasaj, nu putea să spună nici „pisică”, să nu mai vorbim de „miau”. I se părea că este condamnată pentru totdeauna să tremure când Maica Agatha îi ironiza părul roşu aprins pentru că toţi copiii râdeau de ea. Asta numai pentru că numai la ea se răstea Maica Agatha şi numai caietele ei le dădea drept exemplu de scriere neglijentă. Unii din copiii bogaţi, erau norocoşi şi aveau radiere, dar radiera lui Meggie era vârful degetului, pe care-l umezea ca să şteargă

nervos greşelile, frecând hârtia până se făcea numai cocoloşi. Se făceau şi găuri şi asta era strict interzis; şi totuşi ea ar fi făcut orice numai să evite ironiile Maicii Agatha. Până la venirea ei, Stuart fusese ţinta ironiilor şi a bătăilor. Totuşi Meggie era o ţintă mai bună, pentru că, blândeţea şi calmul lui Stuart erau pentru Maica Agatha ca o nucă greu de spart. Pe de o parte Meggie tremura şi se-nroşea ca racul, pe de altă parte îşi dădea toată silinţa să se alinieze temperamentului familiei Cleary, atât de bine definit de Frank. Stuart o compătimea profund pe Meggie şi încerca să-i facă viaţa mai uşoară, atrăgând în mod deliberat asupra sa mânia călugăriţei. Ea totuşi îl rezolva repede, fiind şi mai furioasă să constate unitatea familiei Cleary protejând fetiţa, aşa cum se protejaseră şi băieţii unul pe altul. Dacă ar fi întrebat-o cineva de ce îi căşuna astfel pe copiii Cleary, n-ar fi ştiut ce să răspundă. Dar pentru o călugăriţă bătrână şi înveninată de propria-i viaţă, o familie mândră cum erau Cleary, era greu de suportat.

Cel mai mare păcat al lui Meggie, era că scria cu stânga. Când şi-a luat prima oară creionul să înceapă prima ei lecţie, Maica Agatha s-a năpustit asupra ei, ca Caesar asupra galilor.

— Meghann Cleary, tună ea, pune creionul jos!

Astfel a început bătălia. Meggie era o stângace incurabilă şi fără de speranţă. Când Maica Agatha îi forţa degetele mâinii drepte în jurul creionului şi o obliga să scrie, Meggie stătea scormonindu-şi mintea cum să influenţeze mâna care nu se mişca, să facă ceea ce Maica Agatha spunea că poate face. Mental deveni surdă, mută şi oarbă; mâna aceea nefolositoare nu i se lega de gânduri mai mult ca degetele de la picioare. Trase o linie dreaptă şi murdări marginea caietului, scăpă creionul din mână de parcă-i era paralizată; cu nimic nu reuşea Maica Agatha s-o facă să scrie un A cu mâna dreaptă. Imediat Meggie îşi transfera creionul în mâna stângă şi cu braţul îndoit curios pe trei

sferturi de pagină, făcea un rând de A-uri frumos caligrafiate.

Totuşi Maica Agatha câştigă bătălia. Într-o dimineaţă, îi legă mâna stângă de corp cu o sfoară şi nu i-o dezlegă până la plecare la ora trei după-amiaza. Chiar şi la pauza de prânz, Meggie a trebuit să mănânce, să se joace cu mâna stângă strâns legată de corp. A durat trei luni, dar a învăţat să scrie corect, după canoanele Maicii Agatha, deşi forma literelor nu era niciodată bună. Ca să fie sigură că nu se întoarce la stângăcia ei, călugăriţa îi ţinu mâna legată încă două luni; apoi, Maica Agatha obligă toată şcoala să spună rugăciuni de mulţumire Atot Puternicului pentru că o făcuse pe Meggie să-şi vadă greşeala. Copiii lui Dumnezeu erau dreptaci; stângacii erau ai Diavolului, mai ales când aveau şi părul roşu.

În acel prim an de şcoală, Meggie îşi pierdu rotunjimea şi slăbi tare deşi nu crescu prea mult în înălţime. Începu să-şi roadă unghiile până la sânge şi trebui să îndure pedeapsa Maicii Agatha de a trece pe la fiecare bancă să le arate copiilor ce urâte erau unghiile mâncate. Şi asta când jumătate din copiii între cinci şi cincisprezece ani îşi rodeau unghiile la fel de rău ca şi Meggie.

Fee făcu o zeamă amară de aloe şi-i udă vârful degetelor. Toţi membrii familiei fură somaţi să o urmărească să nu şi le spele şi când celelalte fetiţe la şcoală văzură petele maronii, Meggie fu pusă la zidul infamiei. Dacă ducea degetele la gură, gustul era înfiorător; disperată îşi înmuie batista în gură şi se frecă până se duse grosul. Paddy o pedepsi la rândul lui, dar cu un instrument mult mai blând decât nuiaua Maicii Agatha, o puse să sară într-un picior prin bucătărie. Nu credea în bătaia copiilor la palmă, la faţă sau la fund, numai la picioare. Picioarele dureau la fel de mult ca şi celelalte. Totuşi în ciuda tuturor pedepselor, în ciuda amărăciunii aloiului, în ciuda ruşinii, Meggie continuă să-şi roadă unghiile.

Singura bucurie pe care o avea era prietenia ei cu Tereza Annunzio, singurul lucru care făcea şcoala suportabilă. Îndura lecţiile arzând de nerăbdare să vină recreaţia şi să stea cu mâinile pe după mijloc sub bradul cel bătrân şi să vorbească, să vorbească. Erau poveşti despre familia extraordinară a Terezei, despre numeroasele ei păpuşi şi despre serviciul de ceai adevărat pentru păpuşi.

Când Meggie a văzut serviciul de ceai, a fost copleşită. Avea 108 piese, ceşcuţe şi farfurioare miniaturale, o linguriţă, un ceainic şi un borcănaş pentru zahăr, o cănită pentru lapte şi una pentru frişcă, cuţite, linguri şi furculiţe, numai bune pentru păpuşi. Tereza avea nenumărate jucării; în afară de faptul că era mult mai mică decât sora cea mai apropiată de ea, aparţinea unnei familii de italieni, ceea ce însemna că era iubită cu pasiune şi alintată, având acces nelimitat la resursele monetare ale tatălui său. Fiecare o privea pe cealaltă cu invidie, deşi Tereza nu înţelegea educaţia calvinistă stoică pe care o primea Meggie. De fapt o compătimea. Să nu ţi se permită să-ţi îmbrăţişezi mama şi să o săruţi! Biata Meggie!

Cât despre Meggie, ei îi era imposibil să o compare pe mama bondoacă şi exuberantă a Terezei, cu mama ei suplă dar care nu zâmbea niciodată, aşa că nici nu se gândea la asta. Nu gândea niciodată „aş dori ca mama să mă îmbrăţişeze şi să mă sărute”. Gândea întotdeauna „aş dori ca mama Terezei să mă îmbrăţişeze şi să mă sărute”. Deşi imaginile despre sărutări şi îmbrăţişări îi stăruiau mai puţin în minte decât serviciul de ceai. Era atât de delicat, de fin şi de frumos! Oh, dac-ar avea şi ea unul, i-ar putea servi ceaiul lui Agnes într-o ceşcuţă albastră, într-o farfurioară albastră... În Vinerea Mare, în biserica cu sculpturi maure groteşti, cu tavanul pictat în fresce maure, Meggie îngenunche şi se rugă să aibă şi ea un serviciu de ceai numai al ei. Când

Părintele Hayes împrăştie tămâia şi binecuvântarea Domnului, se strecură ca o rază de soare prin fereastră, toţi o simţiră deasupra capetelor aplecate. Toţi, cu excepţia lui Meggie, pentru că ea nici măcar nu o simţi, atât era de preocupată să-şi amintească câte farfurii avea serviciul Terezei. Şi când membrii corului au izbucnit într-un cântec glorios, capul lui Meggie se învârtea într-un albastru ultramarin, tare departe de catolicism sau de Polinezia.

Anul şcolar se apropia de sfârşit, decembrie ameninţa vara, când Meggie descoperi cât de scump se plătesc dorinţele şi plăcerile. Stătea pe un scaun înalt lângă sobă, în timp ce Fee îi pieptăna părul pentru şcoală, ca de obicei; era o treabă complicată. Părul ei avea o tendinţă naturală să se cârlionţeze, pe care mama ei o considera un mare noroc. Fetele cu părul drept, când creşteau, se chinuiau să-şi facă valuri glorioase de păr din şuviţe drepte. Noaptea, Meggie dormea cu părul care-i ajungea până la genunchi, împletit cu şuviţe de cârpă, rupte din cearceafuri vechi. În fiecare dimineaţă trebuia să urce pe scaunul cel înalt, pentru ca Fee să-i desfacă cozile şi să-i perie părul.

Fee folosea o perie veche Pearson, îi lua câte o buclă în mână şi o peria cu îndemânare ţinând-o între degete până se răsucea pe deget; apoi îşi trăgea încet degetul şi o întindea, făcând o buclă de invidiat. Operaţia asta se repeta de vreo douăsprezece ori, apoi buclele din faţă erau strânse pe vârful capului cu o panglică de tafta albă, proaspăt spălată şi călcată. Toate celelalte fetiţe purtau codiţe la şcoală, păstrând buclele pentru ocazii deosebite, dar în această privinţă Fee era de neînduplecat; Meggie trebuia să poarte bucle tot timpul, indiferent cât de greu îi era să-şi sacrifice timpul în fiecare dimineaţă. Munca lui Fee era folositoare, pentru că părul fiicei ei era, de departe,

cel mai frumos din toată şcoala. Faptul că i-l peria zilnic îl atrăgea fetiţei multă invidie.

Operaţia era dureroasă, dar Meggie era prea obişnuită cu ea, să o mai bage în seamă, pentru că nu-şi amintea să fi existat vreo zi când să n-o fi făcut. Braţele vânjoase ale lui Fee treceau cu putere peria prin părul înnodat şi încâlcit, până când ochii lui Meggie se umezeau şi trebuia să se prindă de scaun cu amândouă mâinile ca să nu cadă. Era în lunea ultimei săptămâni de şcoală şi ziua ei era peste două zile; se prinse de scaun şi visă la serviciul de ceai, ştiind că era numai un vis. Mai era unul în magazinul din Wahine, dar ea îi ştia preţul şi îşi dădea seama că era mult prea mare pentru puterile tatălui său.

Deodată Fee scoase un sunet atât de ciudat încât o scoase pe Meggie din visare, iar băieţii încremeniră la masă, întorcând curioşi capul.

— Sfinte Dumnezeule! spuse Fee.

Paddy sări în picioare cu faţa stupefiată; n-o auzise niciodată pe Fee folosind numele Domnului fără motiv. Rămăsese cu o buclă în mână şi trăsăturile feţei îi erau contorsionate într-o expresie de oroare şi repulsie. Paddy şi băieţii se apropiară; Meggie încercă să vadă ce se petrece dar dinţii periei o loviră de-i dădură lacrimile.

— Priveşte! şopti Fee şi ridică în soare bucla ca să vadă şi Paddy.

În soare părul era ca o aură strălucitoare şi la început Paddy nu văzu nimic. Apoi realiză că o creatură se mişca pe mâna lui Fee. Luă şi el o şuviţă şi în razele de soare, văzu mai multe creaturi văzându-şi liniştite de treabă. Mici puncte albe erau prinse ciorchine pe firele de păr iar creaturile erau tare ocupate să producă alte mici puncte albe. Părul lui Meggie era ca un stup de vietăţi.

— Are păduchi! spuse Paddy.

Bob, Jack, Hughie şi Stu priviră şi ei apoi, ca şi tatăl lor, se traseră deoparte; numai Frank şi Fee priveau încremeniţi părul lui Meggie, în timp ce ea

stătea ghemuită, nenorocită, întrebându-se ce mai făcuse. Paddy se aşeză neputincios pe scaunul său, privind fix focul şi clipind din ochi.

— De la nenorocita aceea de ţigancă, spuse în cele din urmă, întorcându-se spre Fee. Ţigani nenorociţi şi murdari care trăiesc ca porcii!

— *PADDY!* exclamă Fee scandalizată.

— Îmi pare rău mamă, dar când mă gândesc că ţiganca i-a dat păduchi lui Meggie, îmi vine să plec la Wahine şi să dărâm nenorocita aceea de cafenea, spuse el lovindu-şi genunchii cu pumnii, nervos.

— Ce s-a întâmplat, mămico? reuşi să întrebe şi ea în sfârşit.

— Priveşte, micuţă murdară ce eşti! Şi Fee îşi băgă mâna sub ochii lui Meggie. Tot părul ţi-e plin de vietăţi din astea! Le-ai luat de la bruneta cu care eşti aşa bună prietenă! Şi acum ce mă fac cu tine?

Meggie privi cu respiraţia tăiată la vietatea de pe mâna lui Fee, apoi începu să plângă.

Fără să i se spună, Frank aprinse focul şi puse apă, în timp ce Paddy măsura bucătăria cu paşi mari vărsându-şi furia de câte ori se uita la Meggie. În cele din urmă se duse la uşa din spate, luă din cui pălăria şi biciul:

— Plec la Wahine, Fee, mă duc să-i spun nenorocitului de ţigan unde să-şi bage peştele şi cartofii prăjiţi! Pe urmă mă duc la Maica Agatha să-i spun ce cred despre ea, că acceptă copii murdari în şcoala ei!

— Paddy, ai grijă, îl rugă Fee. Dacă nu i-a luat de la brunetă? Chiar dacă şi fata are păduchi e posibil să-i fi luat şi ea de la altcineva.

— Prostii! răspunse Paddy încăpăţânat.

Plecă pe scara din spate şi câteva minute mai târziu auziră calul alergând. Fee oftă şi îl privi deznădăjduită pe Frank.

— Să zicem că avem noroc, dacă nu ajunge la închisoare. Frank, mai bine adu băieţii în casă. Azi nu e şcoală.

Unul câte unul, Fee îi controla cu atenţie, apoi pe Frank şi Frank o controlă pe ea. Nu era niciun semn că ar fi luat şi ei boala lui Meggie, dar Fee nu avea de gând să rişte. Când apa din cazan a clocotit, Frank a adus albia din cui şi a umplut-o jumătate cu apă fiartă, jumătate cu apă rece. Apoi s-a dus în cămară şi a adus un bidon de cinci kilograme cu gaz, a luat un calup de săpun făcut cu leşie şi a început să-l frece pe Bob. Fiecare cap era băgat puţin în apă, apoi turna gaz, apoi freca tot cu săpun. Gazul şi leşia ardeau pielea; băieţii ţipau şi-şi frecau ochii, scărpinându-şi scalpurile înroşite, jurând răzbunare cruntă tuturor ţiganilor.

Fee se duse la coşul ei de cusut şi luă foarfeca cea mare. Se întoarse la Meggie, care nu se mişcase de pe scaun, deşi trecuse mai mult de o oră, privi frumuseţea de păr o secundă, cu foarfecul în mână. Apoi începu să taie – fâş-fâş – până când toate buclele se adunară într-o grămadă pe duşumeaua bucătăriei şi pielea albă a lui Meggie începu să se vadă printre smocurile neregulate. Cu îndoială în privire se întoarse spre Frank:

— Ar trebui să-l rad? întrebă cu buzele strânse.

— Oh, mamă nu! Sigur că nu! Dacă-i fac o spălare bună cu gaz, ar trebui să fie suficient! Te rog nu-l rade.

Aşa că Meggie fu dusă deasupra baliei şi îi turnară cană după cană cu gaz şi-i frecară cu săpun ce-i mai rămăsese din păr. Când fură în sfârşit mulţumiţi, aproape că nici nu mai vedea de usturime, iar faţa şi capul i se înroşiseră de atâta frecat. Frank strânse buclele pe o foaie de hârtie şi le aruncă în foc. Apoi el şi Fee îşi spălară părul, apoi Frank aduse o perie şi frecă duşumeaua bucătăriei cu seu de oaie.

Când bucătăria fu curată ca un spital au trecut la dormitoare, au scos fiecare cearceaf şi pătură de pe fiecare pat şi şi-au petrecut restul zilei spălând şi fierbând toată lenjeria familiei. Cuverturile şi

pernele au fost scoase pe gardul din spate şi date cu gaz, preşurile din casă au fost scuturate pe fiecare milimetru pătrat. Toţi băieţii au fost puşi la treabă, cu excepţia lui Meggie pentru că ea era într-o dizgraţie totală. Se târî în spatele hambarului şi plânse. Capul îi ardea de durere şi îi era atât de ruşine încât nici nu îndrăzni să-l privească pe Frank, când acesta veni să o caute şi să o convingă să intre în casă.

În cele din urmă trebui să o tragă cu forţa în casă şi, odată înăuntru, se ascunse într-un colţ când veni Paddy din Wahine, târziu după amiază. El îi privi capul slut şi izbucni în lacrimi, legănându-se în scaun, cu faţa în mâini, în timp ce familia privea dorindu-şi să fie oriunde în altă parte, numai acolo nu. Fee făcu un ceainic de ceai şi-i turnă o ceaşcă lui Paddy, în timp ce acesta începu să-şi revină.

— Ce s-a întâmplat la Wahine? Ai stat tare mult.

— Mai întâi, i-am pus cravaşa pe spinare blestematului de ţigan. Pe urmă, l-am văzut pe MacLeon privindu-ne din faţa prăvăliei sale, aşa că i-am spus şi lui ce s-a întâmplat. MacLeon a adunat câţiva oameni din cârciumă şi i-am scos în stradă pe ţigani, cu tot cu femei, şi le-am dat cu seu de oaie prin toată prăvălia. Pe urmă am mers la Maica Agatha şi s-a jurat că nu ştie nimic şi că n-a observat nimic. A scos-o pe ţigancă din bancă şi i-a controlat părul şi bineînţeles că era plină de păduchi. A trimis-o acasă şi i-a spus să nu se întoarcă până nu-şi curăţă capul. Le-am lăsat pe călugăriţe controlând copiii din şcoală şi îţi spun că nu erau puţini. Să fi văzut cum se scărpinau călugăriţele ca nebunele când credeau că nu se uită nimeni. Zâmbi strâmb apoi văzu din nou capul lui Meggie şi oftă. O privi supărat: cât despre tine, domnişoară, să nu mai aud de ţigani, de niciun alt prieten, decât de fraţii tăi. Dacă nu sunt destul de buni pentru tine, cu atât mai rău. Bob, ţie îţi spun, Meggie nu mai are de-a face nimic cu nimeni, cu excepţia fraţilor ei, cât timp se află la şcoală, auzi?

— Da, tată, confirmă Bob dând din cap.

În dimineaţa următoare Meggie fu îngrozită să constate că trebuie să meargă la şcoală, ca de obicei.

— Nu, nu, nu pot să merg, plângea ţinându-se cu mâinile de cap. Mămico, nu pot să merg la şcoală aşa; nu pot, cu Maica Agatha!

— Ba poţi, răspunse Fee, ignorând privirile imploratoare ale lui Frank. O să-ţi fie de învăţătură.

Aşa că Meggie plecă la şcoală, târâindu-şi picioarele, cu capul îmbrobodit într-o basma maro. Maica Agatha o ignoră cu desăvârşire, dar, la vremea pauzei, fetele i-au smuls basmaua de pe cap, să vadă cum arată. Capul fetiţei era o privelişte de nedescris, când era descoperit. Văzând ce se întâmplă, Bob o duse pe sora sa într-un colţ sigur de pe terenul de cricket.

— Nu le mai lua în seamă, Meggie, spuse supărat legându-i neîndemânatec basmaua şi mângâind-o. Mâţe afurisite! Aşa aş vrea să fi putut păstra nişte chestii din alea din părul tău şi să le fac cadou! Ştii, când toată lumea ar fi uitat, eu aş fi împodobit câteva capete.

Toţi băieţii Cleary au înconjurat-o pe Meggie şi au păzit-o până s-a sunat,

Tereza Annunzio a venit la şcoală puţin după ora prânzului, cu capul ras. A încercat să o bată pe Meggie, dar băieţii au ţinut-o departe. În timp ce pleca, Tereza îşi flutură în aer braţul cu pumnul strâns şi-i lovi coapsele cu palma stângă, într-un gest pe care nimeni nu l-a înţeles dar pe care băieţii l-au înregistrat cu aviditate, pentru mai târziu.

— Te urăsc, urlă Tereza. Tata trebuie să se mute din oraş, din cauza tatălui tău.

Se întoarse şi fugi plângând.

Meggie se ţinu cu capul sus şi se abţinu să nu plângă. *NU CONTA* ce gândesc ceilalţi! *NU CONTA! NU CONTA!* Celelalte fetiţe o evitau, fie

că le era teamă de Bob şi Jack, fie pentru că părinţii le spuseseră să stea departe de ea; să fii prea apropiat de un Cleary, de obicei însemna să ai necazuri. Aşa că Meggie îşi petrecu ultimele zile de şcoală „în călugărie”, după cum spuneau băieţii, ceea ce însemna că era total ostracizată. Chiar şi Maica Agatha respectă noua situaţie, în schimb, îşi vărsa toată furia pe Stuart.

Cum se întâmpla de obicei, dacă zilele de naştere ale celor mici se nimereau într-o zi a săptămânii, erau amânate până sâmbăta; aşa s-a întâmplat şi cu Meggie; sâmbătă, fetiţa a primit mult doritul serviciu de ceai. Era aşezat pe o măsuţă vopsită în albastru, cu scaune, făcute în inexistentul timp liber al lui Frank, şi Agnes stătea pe unul din acele scăunele îmbrăcată într-o nouă rochie albastră, făcută în inexistentul timp liber al lui Fee. Meggie privea pierdută la desenele în albastru şi alb de pe fiecare piesă; la copăceii fantastici cu coroane pufoase, la micuţa pagodă cu ornamente, la ciudata pereche de păsări încremenite într-un zbor continuu, deasupra podului arcuit. Îşi pierduse orice urmă de încântare. Dar, în străfundul sufletului, ea înţelese de ce familia ei făcuse acest sacrificiu ca să-i cumpere ce-i era mai drag ei. Aşa că Meggie se juca, îi făcea ceai lui Agnes şi respecta ritualul ca şi cum ar fi fost încântată. Continuă, cu încăpăţânare să-l folosească ani de zile; nu i-a spart nicio piesă, nici măcar nu i-a ciobit vreuna. Nimănui nu i-a trecut vreodată prin cap că Meggie ura din inimă serviciul de ceai, măsuţa albastră şi scaunele şi rochia albastră a păpuşii.

Cu două zile înainte de Crăciunul lui 1917, Paddy şi-a adus acasă ziarul săptămânal; şi un nou stoc de cărţi de la bibliotecă. Totuşi ziarul avu întâietate faţă de cărţi. Editorii îl îmbunătăţiseră, împrumutând idei din noile reviste americane, care

din când în când mai pătrundeau şi în Noua Zeelandă; întreaga secţiune de mijloc avea ştiri despre război. Erau fotografii neclare ale soldaţilor neo zeelandezi pe stâncile nemiloase ale peninsulei Gallipoli, erau articole lăudând vitejia soldaţilor neo-zeelandezi şi australieni în război, numele neo-zeelandezilor şi australienilor care au fost decoraţi cu Crucea Victoria. Şi mai era o pagină întreagă, magnifică, dedicată Cavaleriei Uşoare Australiene, o poză care-i arăta călare, sobri şi gata de luptă, cu pene lungi, pufoase la pălărie.

Cum avu ocazia Frank luă ziarul şi citi cu nesaţ, cufundându-se în proza-i comercială cu ochii strălucitori.

— Tată, vreau să merg şi eu, zise lăsând încet ziarul pe masă.

Fee tresări violent, cum stătea aplecată deasupra sobei, iar Paddy încremeni în scaun, uitând de carte.

— Eşti prea tânăr, Frank, răspunse el.

— Nu, nu sunt! Am şaptesprezece ani, tată, sunt bărbat. Hunii şi turcii ne omoară oamenii ca pe animale, iar eu stau aici în siguranţă. A venit vremea să facă şi familia Cleary ceva pentru ţară.

— Eşti sub vârsta admisă, Frank, nu te primesc ei.

— Ba mă primesc, dacă nu te opui tu; Frank vorbi repede cu ochii fixaţi pe faţa lui Paddy.

— Dar mă opun! Eşti singurul care munceşte acum şi avem nevoie de banii pe care-i câştigi tu, ştii doar!

— Dar am să primesc bani şi în armată!

Paddy râse uşor.

— Şilingii soldatului, nu? Ca fierar în Wahine câştigi mult mai bine, decât ca soldat în Europa.

— Dar vreau să plec, poate să am norocul să devin ceva mai bun decât un fierar! Este singura şansă să plec de aici, tată!

— Prostii! Dumnezeule, băiete, nu ştii ce spui. Războiul este îngrozitor. Eu vin dintr-o ţară care a

fost în război timp de o mie de ani, aşa că eu ştiu ce spun. Şi oricum mi se pare curios că englezii folosesc soldaţi neo-zeelandezi şi australieni drept carne de tun; îi folosesc în locuri unde nu vor să-şi piardă ei preţioasele trupe! Uite numai cum hodorogul de Churchill ne-a trimis oamenii în Gallipoli! Au murit zece mii din cincizeci de mii de soldaţi. Mai rău ca un măcel! De ce să mergi tu să porţi greul pentru Mama Anglia? Ce a făcut ea pentru tine, în afară de faptul că a exploatat toate coloniile? Dacă ai merge în Anglia, toţi s-ar uita la tine cu dispreţ, pentru că vii din colonii. Noua Zeelandă şi Australia nu sunt în pericol. I-ar putea face Mamei Anglia un pustiu de bine şi să se lase bătute; a cam venit vremea să-i plătească cineva pentru ce a făcut ea Irlandei. Eu sigur n-am să plâng, dacă Kaizerul o să se plimbe pe Strada mare.

— Dar, tată, eu vreau să mă înrolez!

— Nu poţi vrea tot ce-ţi place, Frank; nu mergi, aşa că mai bine uită tot. Nu eşti destul de mare să fii soldat.

Frank se-nroşi şi îşi strânse buzele cu furie; faptul că era mic de statură îl handicapa. La şcoală fusese cel mai scund băiat din clasă şi se bătuse de două ori mai mult ca alţii, tocmai din cauza asta. În ultima vreme era frământat de îndoieli groaznice, pentru că la şaptesprezece ani, avea exact aceeaşi înălţime ca şi la paisprezece ani; poate că se oprise din creştere! Numai el ştia la câte suplicii îşi obligase mintea şi corpul, exerciţii de întindere, dar degeaba.

Fierăria îi dezvoltase forţa mult peste normal şi în disproporţie cu corpul şi înălţimea; şi dacă Paddy ar fi ales conştient meseria asta pentru temperamentul lui Frank, n-ar fi ales mai bine. O constituţie mică dar cu forţă pură, la şaptesprezece ani nu fusese înfrânt într-o luptă şi era deja cunoscut în toată peninsula Taranaki. Toată mânia, frustrarea, complexul de inferioritate s-au împletit

în el, reprezentând mai mult decât pe cel mai puternic localnic, el era un corp într-o superbă condiţie fizică, o minte excelentă dublată de o voinţă de neînfrânt.

Cu cât erau mai mari şi mai puternici, cu atât mai mult dorea Frank să-i vadă umiliţi şi trântiţi prin praf. În jurul lui se păstra distanţa, pentru că agresivitatea sa era bine cunoscută. În ultima vreme, îi lăsase în pace pe tinerii de vârsta sa, în căutare de alţi adversari printre cei mai mari decât el şi localnicii încă mai vorbeau de ziua când l-a bătut măr pe Jim Collins, deşi Jim Collins avea douăzeci şi doi de ani, şase picioare înălţime şi putea ridica un cal. Cu mâna stângă ruptă, cu coastele zdrobite, Frank a continuat bătaia până când Jim Collins a ajuns o grămadă de carne la picioarele sale şi a fost ţinut cu forţa să nu mai lovească în omul leşinat. Imediat ce i s-a vindecat braţul şi nu l-au mai durut coastele, Frank s-a dus în oraş şi a ridicat un cal, ca să vadă toată lumea că Jim nu era singurul care putea face asta şi că, oricum nu depindea de înălţimea omului, să poţi ridica cai. Pe măsură ce acest fenomen avansa, Paddy afla de reputaţia lui Frank şi înţelegea lupta pe care o ducea Frank pentru a fi respectat, dar asta nu-l scutea de furie când bătaia împiedica munca la fierărie. Fiind el însuşi un bărbat mic de statură, Paddy avusese luptele lui pentru a-şi dovedi curajul, dar în ţinutul său din Irlanda el nu era dintre cei mai scunzi, iar până să ajungă în Noua Zeelandă, unde bărbaţii erau înalţi, era deja bătrân. Astfel că înălţimea sa nu l-a obsedat pe Paddy aşa cum îl obseda pe Frank.

Acum îl privea cu atenţie pe băiat, încercând să-l înţeleagă, dar nu reuşi; acest copil fusese întotdeauna mai departe de el decât ceilalţi, indiferent cât de mult s-a străduit să nu facă discriminări între copii. Ştia că asta o îndurera pe Fee, că ea era mereu îngrijorată de antagonismul nemărturisit dintre ei, dar chiar şi dragostea lui

pentru Fee, nu reuşise să atenueze exasperarea sa faţă de Frank.

Mâinile frumos modelate ale lui Frank stăteau întinse pe ziarul deschis, iar ochii lui îl fixau pe Paddy, cu o privire amestecată cu rugăminţi şi mândrie, mai mult mândrie. Cât de străină era faţa aceasta! Nici urmă de Cleary sau Armstrong, cu excepţia, poate a unei vagi asemănări cu Fee în privire, dacă ochii lui Fee ar fi fost negri şi ar fi aruncat flăcări, aşa cum ardeau ochii lui, la cea mai mică provocare. Un singur lucru nu-i lipsea acestui copil, curajul.

Subiectul fu brusc abandonat, odată cu remarca lui Paddy despre înălţimea lui Frank; familia mâncă mâncare de iepure într-o tăcere neobişnuită, chiar şi Jack şi Hughie, conştienţi de importanţa discuţiei, renunţară la hârjoana obişnuită. Meggie refuză să mănânce, privind fix la Frank, ca şi cum ar fi trebuit să dispară în orice moment. Frank ciuguli din mâncare cât putu de decent şi imediat ce avu ocazia se scuză şi se ridică de la masă. Un minut mai târziu auziră toţi toporul în hambarul cu lemne; Frank se lupta cu buştenii pe care-i adusese Paddy pentru iarnă.

Când toţi erau convinşi că este în pat, Meggie se strecură pe fereastra dormitorului şi se furişă la hambarul de lemne. Era un loc foarte important pentru existenţa lor; cam o sută de metri pătraţi căptuşiţi cu un strat gros de surcele, grămezi mari de buşteni aşteptând într-o parte să fie tăiaţi, iar în partea opusă, un perete de lemne ca un mozaic, tăiate exact de mărimea sobei. În mijloc, trei stâlpi înfipţi în pământ erau folosiţi pentru a tăia mărunt lemnele.

Frank nu stătea; muncea la un buştean de eucalipt încercând să-l micşoreze ca să-l poată mărunţi. Avea un diametru de două picioare, fiecare capăt era prins cu sârmă şi Frank îl ţinea între picioare şi încerca să-l taie în două. Fierăstrăul se mişca atât de iute, că fluiera; şi

mânerul scotea un sunet când aluneca în palma transpirată. Strălucea în timp ce se mişca în sus, în jos, iar metalul arunca bucăţi din lemnul tare în mişcarea sa, de parcă s-ar fi jucat cu un brad. Surcele săreau în toate direcţiile, transpiraţia curgea şuvoaie pe pieptul lui Frank care-şi legase batista la frunte, ca să nu-l deranjeze transpiraţia. Era o muncă periculoasă, o mişcare greşită sau îndreptată greşit şi ar fi rămas fără picior. Şi încheieturile-i erau legate, ca să absoarbă transpiraţia, dar mâinile, deşi delicate, ţineau fierăstrăul uşor şi cu multă îndemânare.

Meggie se opri lângă cămaşa dezbrăcată şi îl privi cu uimire. Încă trei fierăstraie aşteptau, pentru că lemnul de eucalipt era tare şi tocea lamele. Apucă unul de mâner, îl puse pe genunchi dorindu-şi să poată tăia lemne ca Frank. Era atât de greu că abia îl ridică. Fierăstrăul colonial avea o singură lamă dar foarte ascuţită, cel cu două lame era prea uşor pentru lemnul de eucalipt. Capul era bine lucrat, ca să ţină bine lama. Un cap prost lucrat putea să scape lama şi în rapiditatea mişcării, putea să moară un om.

Frank muncea aproape instinctiv, în lumina difuză; Meggie se ferea de aşchii cu uşurinţa exerciţiului îndelungat şi aştepta ca Frank să o observe. Butucul era pe jumătate tăiat şi el se întoarse să-l înceapă şi din partea opusă; ridică fierăstrăul şi începu. Disecarea lemnului era un proces complicat. În timp ce înainta spre centrul butucului fierăstrăul aproape că dispăru în tăietură iar aşchiile săreau tot mai aproape de el. Le ignoră şi mări viteza. Butucul se desfăcu cu un zgomot şi în acelaşi timp sări şi Frank, simţind mişcarea înainte de ultima tăietură. În timp ce lemnul cădea se lăsă şi el pe o parte, zâmbind; dar nu avea un zâmbet fericit. Se întoarse să ia alt fierăstrău şi-şi văzu sora stând răbdătoare, în cămaşa de noapte cu nasturi până la gât. Încă i se părea curios să-i vadă părul scurt cârlionţat, în loc de frumoasele bucle

strânse în vârful capului, dar hotărât stilul acesta băieţesc i se potrivea mai bine şi îşi dori ca ea să rămână aşa. Apropiindu-se de ea se aplecă:

— Cum ai ieşit din casă, hoţ mic ce eşti?

— Pe fereastră, după ce a adormit Stu.

— Dacă nu ai grijă, ai să devii un băieţoi.

— Nu-mi pasă. Tot e mai bine să mă joc cu băieţii, decât singură.

— Cred că ai dreptate. Se aşeză sprijinindu-se de un butuc şi o privi îngrijorat. Ce s-a întâmplat, Meggie?

— Frank, nu-i aşa că nu pleci?

Îi puse mâinile pe şolduri şi îşi ridică spre el privirea îngrijorată, cu gura deschisă, pentru că nasul era înfundat, luptându-se cu lacrimile.

— S-ar putea, Meggie, răspunse el blând.

— Oh, Frank, nu poţi face asta! Mama şi eu avem *NEVOIE* de tine! Știi doar! Nu ştiu ce ne-am face fără tine!

El zâmbi în ciuda durerii pe care o simţi, zâmbi la felul nevinovat în care ea repeta, inconştient cuvintele lui Fee.

— Câteodată lucrurile nu merg aşa cum vrem noi să meargă. Ar trebui să înveţi asta. Noi, Cleary, am fost învăţaţi să muncim toţi pentru binele familiei, să nu ne gândim niciodată la noi. Dar eu nu sunt de acord cu asta; eu cred că ar trebui să avem voie să ne gândim şi la noi. Eu vreau să plec pentru că am şaptesprezece ani şi a venit vremea să am o viaţă numai a mea. Dar tata spune că nu, că sunt necesar aici, pentru binele familiei. Şi pentru că nu am încă douăzeci şi unu de ani, trebuie să fac cum spune tata.

Meggie aprobă din cap, dându-şi toată silinţa să dezlege firele complicate ale explicaţiei lui Frank.

— Ştii, Meggie, m-am gândit mult la asta. Plec şi gata. Asta este. Ştiu că ţie şi mamei o să vă fie dor de mine, o să-mi simţiţi lipsa, dar Bob creşte repede, iar tata şi băieţii n-or să-mi simtă deloc

lipsa. Pe tata îl preocup numai pentru că aduc nişte bani.

— Nu ne mai iubeşti, Frank?

Se întoarse spre ea şi o luă în braţe, o mângâie cu o plăcere dureroasă, un amestec de durere şi foame.

— Oh, Meggie, pe tine şi pe mama vă iubesc mai mult decât pe toţi ceilalţi la un loc! Doamne, de ce nu eşti mai mare, să pot vorbi cu tine? Poate că este mai bine că eşti mică, poate-i mai bine!

O lăsă din braţe deodată, încercând să se stăpânească, lovind butucul cu capul. Apoi o privi.

— Meggie, când ai să fii mare, ai să înţelegi mai bine.

— Te rog, nu pleca Frank, repetă ea.

— Oh, Meggie, chiar n-ai înţeles nimic? Nu contează. Important este că nu trebuie să spui nimănui că am stat de vorbă astă seară. Auzi? Nu vreau să creadă că ai vreun amestec.

— Am înţeles, Frank, am înţeles tot. N-am să suflu un cuvânt nimănui, îţi promit. Dar, doamne, ce mult aş dori să nu trebuiască să pleci!

Era prea mică să-i poată explica ce dorea, de fapt, era ceva fără explicaţie pe care îl purta în inimă; nu mai rămânea nimeni, dacă Frank pleca. El era singurul care-i dăruia toată dragostea, singurul care o îmbrăţişa şi o mângâia. Când era mai mică şi tata o lua în braţe, dar de când a început şcoala, nu o mai lăsa să stea pe genunchii lui, nici să-şi mai arunce braţele pe după gâtul lui; îi tot spunea „ai crescut, Meggie”, şi mama era întotdeauna atât de ocupată, atât de obosită, atât de preocupată de băieţi şi de casă. Numai Frank era mai aproape de sufletul ei, Frank care lumina ca steaua din paradisul ei limitat. El era singurul căruia părea să-i placă să stea de vorbă cu ea şi el îi explica lucrurile în aşa fel că înţelegea şi ea. Încă din ziua când Agnes şi-a pierdut părul, Frank a fost aproape de ea şi în ciuda tuturor necazurilor, nimic nu a atins-o. Nici bătăile la palmă, nici păduchii,

pentru că Frank a fost întotdeauna lângă ea să o mângâie, să o consoleze.

Se ridică şi reuşi să zâmbească.

— Dacă trebuie să pleci, Frank, asta este.

— Meggie, ar fi trebuit să fii în pat, mai bine te duci înainte să controleze mama. Hai, fugi!

Gândul acesta îi alungă totul din cap; se lăsă în jos, pescui poalele cămăşii de noapte, o trase printre picioare şi o ţinu ca pe o coadă în faţă, în timp ce fugea cu picioarele goale printre aşchiile de lemn ascuţite.

Dimineaţa, Frank nu mai era. Când Fee veni să o scoale pe Meggie era supărată şi încordată; Meggie sări din pat ca o pisicuţă, se îmbrăcă singură, fără să ceară ajutor, deşi avea o mie de butonaşi.

În bucătărie, băieţii stăteau întunecaţi în jurul mesei şi scaunul lui Paddy era gol. Şi al lui Frank. Meggie se strecură la locul ei şi stătu cuminte, cu dinţii clănţănindu-i de frică. După micul dejun Fee îi trimise afară pe toţi şi în spatele hambarului, Bob îi spuse vestea.

— Frank a fugit, şopti el.

— Poate că s-a dus numai până la Wahine, sugeră Meggie.

— O, nu, proasto, s-a dus să se înroleze. Of, mi-aş dori să fiu destul de mare să pot pleca cu el! Norocosul!

— Eu mi-aş dori să mai fie încă acasă.

Bob strânse din umeri.

— Păi, tu nu eşti decât o fată şi mă aşteptam din partea unei fete să gândească aşa.

Remarca, altădată incendiară, rămase acum fără replică; Meggie intră în casă să vadă dacă poate fi de vreun ajutor.

— Unde-i tata? întrebă după ce fu pusă la călcat batiste.

— A plecat la Wahine.

— O să-l aducă pe Frank înapoi?

— Să încerci să ţii un secret în casa asta este imposibil! Nu, n-o să-l prindă pe Frank la Wahine, ştie asta. S-a dus să trimită o telegramă la poliţia şi armata din Wanganui.

— Oh, mami, sper să-l găsească! Nu vreau ca Frank să plece.

Fee trânti putina de unt pe masă şi începu să-i bată conţinutul cu două lopăţele de lemn.

— Nimeni nu doreşte ca Frank să plece. De aceea a plecat tata să aranjeze să fie adus înapoi. Gura îi tremură o secundă. Bietul Frank! Bietul Frank! oftă, nu pentru Meggie, ci pentru ea. Nu ştiu de ce copiii trebuie să plătească pentru păcatele noastre. Bietul meu Frank, nu-şi găseşte locul aici...

Apoi observă că Meggie nu mai călca, strânse din buze şi nu mai scoase niciun cuvânt.

Trei zile mai târziu, poliţia l-a adus pe Frank înapoi. Sergentul din escortă i-a spus lui Paddy că se împotrivise grozav.

— Aveţi un luptător, nu glumă! Când a văzut că soldaţii nu-s atenţi, a ţâşnit ca fulgerul, cu doi paznici pe urmele lui. Dacă n-ar fi avut ghinionul să dea peste o patrulă, cred că ar fi reuşit să fugă. A luptat din toate puterile; au trebuit cinci soldaţi ca să-i pună cătuşele.

Spunând asta îi scoase lanţurile grele lui Frank şi-l împinse brutal pe poartă; dezechilibrat, Frank se lovi de Paddy şi se trase iute, ca şi cum atingerea l-ar fi urzicat.

Copiii stăteau grămadă la colţul casei, în spatele adulţilor, privind şi aşteptând. Bob, Jack şi Hughie, stăteau nemişcaţi, sperând ca Frank să se mai bată puţin; Stu privea doar, parcă din adâncurile sufletului său milos; Meggie îşi ţinea obrajii în palme, frământându-i cu spaimă, crezând că ar mai dori cineva să-i facă vreun rău lui Frank.

Frank se întoarse şi îşi privi mai întâi mama; ochi negri pierduţi în ochi albaştri, într-o comuniune amară, despre care nu pomeniseră

niciodată şi despre care nu vor vorbi. Privirea mândră a lui Paddy îl doborî, pleoapele lăsate ale lui Frank îi recunoşteau dreptul de a fi mânios. Din acea zi Paddy nu a vorbit niciodată mai mult cu Frank decât impuneau bunul simţ şi civilizaţia. Dar pentru Frank mai greu a fost să facă faţă copiilor, să-i privească în faţă, ruşinat şi stânjenit, pasăre călătoare adusă acasă cu aripile frânte, cu cântecul redus la tăcere.

Meggie aşteptă până când Fee îşi făcu rondul de noapte, apoi se strecură pe fereastră şi se duse în curtea din spate. Ştia unde-l găseşte pe Frank, în podul cu fân, departe de ochii iscoditori ai tatălui său.

— Frank, Frank, unde eşti?

Vorbea în şoaptă, înfăşurată în tăcerea întunecată, explorând cu picioarele terenul necunoscut din jur, cu simţurile ascuţite, ca un animal.

— Aici, Meggie, se auzi vocea lui obosită, greu de recunoscut, lipsită de viaţă şi de sentimente.

Se îndreptă spre locul unde Frank stătea întins în fân şi-l cuprinse cu braţele cât putu ea:

— Oh, Frank, sunt atât de bucuroasă că te-ai întors!

El mormăi ceva, se lăsă în jos până ajunse mai jos decât ea şi îşi rezemă capul de corpul ei. Meggie începu să-i mângâie părul. Era prea întuneric să o vadă, dar esenţa invizibilă a simpatiei ei îl înmuie. Începu să plângă cu convulsii de durere care-i străbăteau corpul; lacrimile înmuiară cămaşa de noapte a fetiţei. Meggie nu plânse. Ceva în micuţul ei suflet era destul de bătrân şi destul de feminin ca să simtă bucuria irezistibilă de a fi de folos; stătea legănându-i capul, încet încet, încet până când durerea lui se risipi în golul din jur.

DOI
1921-1928 Ralph

III

Drumul spre Drogheda nu-mi răscoleşte amintirile, gândi Părintele Ralph de Bricassart, cu ochii pe jumătate închişi, în noul său Daimler, legănat de urmele căruţelor lăsate în iarba înaltă. Ţinutul ăsta nu era frumoasa Irlanda, plină de verde difuz. Şi Drogheda? Nu însemna luptă, nu aducea niciun scaun important. Oare ăsta să fie adevărul? Mai disciplinat în ultimele zile, dar cu simţurile mai treze ca oricând, umorul care-l caracteriza concepuse în mintea sa o imagine cromwelliană a Mariei Carson, subliniind în mod deosebit o trăsătură care-i era specifică – răutatea. Ei, nici chiar aşa; doamna în cauză cu siguranţă avea la fel de multă putere şi controla la fel de mulţi oameni ca un lord pe moşia lui în vremuri de război.

Ultima poartă era legată cu o sârmă care atârna; maşina se opri. Trăgându-şi pe ochi o pălărie de un gri îndoielnic, cu boruri late, care îl ferea de soare, Părintele Ralph coborî, trase de sârma atârnată de stâlp şi deschise poarta cu nervozitate. Erau douăzeci şi şapte de porţi de astea între casa parohială din Gillanbone şi ferma Drogheda, la fiecare trebuia să se oprească, să coboare din maşină, să o deschidă, să urce în maşină şi să mai conducă o bucată, apoi iar, opreşti, ieşi, deschizi, urci, te întorci să închizi, urci din nou în maşină şi mergi până la următoarea. De multe, multe ori şi-a dorit să scape măcar de jumătate din acest ritual, să treacă şi să lase porţile deschise, ca nişte guri uimite, în urma lui; dar nici aura sfântă pe care o avea nu l-ar fi scutit de comentariile proprietarilor lor. Şi-ar fi dorit să fie caii la fel de iuţi şi de eficienţi ca maşinile, pentru că ar fi putut deschide şi închide porţile fără să coboare de pe cal.

— Nimic nu există, fără să aibă şi un avantaj, îşi spuse mângâind bordul noului Daimler şi privind

la ultima milă de parcurs, pământ bogat, padocul fermei, sigur că a închis ultima poartă.

Chiar şi pentru un irlandez, obişnuit cu castele şi conace, această fermă era impunătoare. Drogheda era cea mai veche şi mai mare proprietate din district şi fusese dăruită de ultimul ei stăpân cu o casă potrivită. Construită din blocuri de gresie galbene, aduse de la cinci sute de mile depărtare, casa avea două etaje şi era construită într-un auster stil georgian, cu multe ferestre mari şi o verandă spaţioasă, sprijinită pe stâlpi metalici, care înconjurau casa. Ferestrele erau înfrumuseţate de storuri de lemn, nu numai ornamentale, ci şi foarte folositoare; când era arşiţă erau trase ca să păstreze răcoarea în interior.

Deşi acum era toamnă şi viţa de vie era verde, primăvara frumuseţea era dată de glicina, care fusese plantată în ziua când se terminase casa, acum cincizeci de ani; glicina se întindea ca o masă compactă de pene liliachii, zburdând pe tot peretele exterior şi pe acoperişul verandei. Mai mulţi acri de pajişte, tunsă meticulos, înconjurau casa, presărată cu grădiniţe de flori, care chiar şi acum erau pline de trandafiri, dalii şi gălbenele. Un şir de eucalipţi cu trunchiuri albe îşi întindeau frunzele palide şi firave deasupra casei şi o apărau de soarele nemilos; ramurile lor purpurii se împleteau cu corzile viţei de vie. Chiar şi acele monstruozităţi, rezervoarele de apă, erau abundent împodobite cu viţă de vie, trandafiri şi glicină, reuşind să pară mai mult decorative decât funcţionale. Datorită pasiunii răposatului Michael Carson pentru ferma Drogheda, aceasta nu ducea lipsă de rezervoare de apă; erau zvonuri că Drogheda putea să-şi permită să ude pajiştile şi florile, chiar dacă zece ani nu ar fi plouat.

Cum ajungeai la padocuri, casa îţi lua ochii, dar apoi realizai că mai erau şi alte căsuţe, mici, galbene, de un etaj, care se împleteau cu casa mare şi erau legate de aceasta prin acoperişuri susţinute.

Un drum mare pietruit lua locul drumeagului cu urme de căruţe şi se arcuia spre o parcare în partea laterală a casei, dar continua dincolo de ea spre adevăratul loc de muncă al Droghedei: grajdurile vitelor, şura oilor, hambarele. În sine Părintele Ralph prefera eucalipţilor ca nişte stafii ale casei mari, aceşti copaci sănătoşi care umbreau clădirile anexe şi activităţile de pe lângă ele.

În timp ce Părintele Ralph îşi parca maşina, servitoarea ieşi pe verandă, cu faţa bucălată numai zâmbete.

— Bună dimineaţa, Minnie, îi spuse.

— Oh, Părinte, îmi pare bine că vă văd în aşa o zi frumoasă, răspunse fata cu puternic accent irlandez, ţinând cu o mână uşa şi întinzând-o pe cealaltă după pălăria neclericală.

În holul întunecat, îmbrăcat cu plăci de marmură, de unde pleca scara interioară cu balustrada lustruită, se opri, până când Minnie îi făcu semn cu capul şi intră în salon.

Mary Carson stătea în balansoarul ei, lângă o fereastră deschisă, care de la tavan la duşumea avea cincisprezece picioare şi părea indiferentă la curentul de aer rece care intra în casă. Avea un păr şocant de roşu, care părea la fel de strălucitor ca şi în tinereţe; deşi pielea ei fină se pătase din cauza vârstei, pentru o femeie de şaizeci şi cinci de ani ea avea puţine riduri, era mai degrabă o reţea fină de pernuţe în formă de diamant, ca o saltea de pat. Singura cheie a firii ei refractare erau cele două cute adânci, de o parte şi de alta a nasului ei roman care se continuau până la colţurile gurii şi privirea îngheţată a ochilor ei albastru deschis.

Părintele Ralph traversă covorul *Aubusson,* în linişte şi îi sărută mâna; gestul şedea bine unui om atât de înalt şi graţios cum era el, mai ales în sutana neagră care-i dădea un aer distins. Ochii inexpresivi deveniră deodată timizi şi strălucitori şi Mary Carson întrebă prosteşte:

— Rămâi la ceai, Părinte?

— Depinde dacă vrei sau nu să asculţi slujba, răspunse, aşezându-se pe un scaun în faţa ei, picior peste picior, cu sutana destul de ridicată pentru a se vedea că pe dedesubt purta pantaloni sport şi cizme de călărie, o concesie pe care o făcea localnicilor.

— Ţi-am adus împărtăşania, dar dacă vrei să auzi liturghia pot fi gata să o spun în câteva minute. Nu mă deranjează să-mi prelungesc puţin îndatoririle.

— Eşti prea bun pentru mine, Părinte, spuse ea ţepos, ştiind că şi el, la fel ca toţi ceilalţi, aducea omagiu banilor, şi nu ei. Să servim ceaiul, mă mulţumesc cu împărtăşania.

El se feri să-şi arate pe faţă resentimentul; parohia asta îi fusese de mare ajutor pentru a-şi educa voinţa. Dacă vreodată i se va mai oferi ocazia să se ridice deasupra obscurităţii în care-l afundase propriul temperament, n-ar mai face aceeaşi greşeală. Şi dacă va şti să joace bine cărţile, această bătrână ar putea fi răspunsul la rugile sale.

— Trebuie să mărturisesc, Părinte, că acest ultim an a fost foarte plăcut. Eşti un păstor mult mai bun decât bătrânul Părinte Kelly, Dumnezeu să-i putrezească sufletul.

La ultima frază, vocea îi deveni deodată aspră şi vindicativă. Ochii lui se opriră pe faţa ei licărind.

— Dragă doamnă Carson! Ăsta nu e un sentiment prea catolic.

— Dar este un adevăr. Era un bătrân beţiv, ştiu ce spun. Sunt sigură că Dumnezeu îi va putrezi sufletul aşa cum băutura i-a putrezit corpul. Se aplecă spre el. Te cunosc destul de bine de acum; cred că am dreptul să-ţi pun câteva întrebări, nu crezi? La urma urmei te simţi liber să foloseşti Drogheda ca pe o proprietate personală – înveţi să fii crescător de vite, ţi-ai îmbunătăţit călăritul, scapi de vicisitudinile vieţii din Gilly. Toate la

invitaţia mea, bineînţeles, dar tot cred că am dreptul la nişte răspunsuri; ce zici?

Nu-i plăcea să i se amintească că trebuie să fie recunoscător, dar aşteptase ziua când ea va crede că-i dăduse destul pentru a-i şi cere.

— Într-adevăr, doamnă Carson. Nu am cuvinte să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai permis să conduc Drogheda şi pentru toate darurile făcute – caii, maşina şi toate celelalte.

— Câţi ani ai? întrebă ea fără altă introducere.

— Douăzeci şi opt, veni răspunsul.

— Mai tânăr decât am crezut. Chiar şi aşa, nu se trimit preoţi ca tine în locuri ca Gilly. Ce ai făcut, de au trimis un astfel de om aici, la capătul lumii?

— L-am insultat pe episcop, spuse el zâmbind calm.

— Cred că da! Dar nu-mi pot imagina că un preot atât de talentat, poate fi fericit la Gillanbone.

— A fost voinţa Domnului.

— Prostii! Eşti aici din cauza greşelilor umane – ale tale şi ale episcopului. Numai papa este fără de greşeală. Se vede cât de colo că nu eşti în elementul tău în Gilly, ştim cu toţii asta; nu că n-am fi recunoscători că avem un om ca tine în locul parodiilor de oameni pe care ni-i trimiteau de obicei. Dar elementul tău natural se află ascuns în vreun coridor ascuns al puterii ecleziastice, nu aici printre cai şi oi. Ai arăta magnific într-o manta roşie de cardinal.

— Mi-e teamă că n-am nicio şansă. Îmi dau seama că Gillanbone nu este tocmai epicentrul hărţii Legatului Papal Arhiepiscopal. Dar s-ar fi putut şi mai rău. Aici eşti tu şi am Drogheda.

Ea acceptă flatarea deliberată aşa cum fusese aceasta făcută, bucurându-se că el era frumos, că era atent, că avea o minte subtilă şi ascuţită; într-adevăr ar fi un cardinal magnific. Toată viaţa ei nu-şi amintea să fi văzut un om mai frumos, sau un om care să-şi folosească frumuseţea aşa cum şi-o folosea acesta. El, sigur *ERA* conştient de faptul că

arăta bine: înălţimea perfect proporţională cu corpul, trăsături fine, aristocratice, felul în care fiecare element fizic fusese combinat, parcă cu grijă, pentru a finaliza un produs cu care Dumnezeu se putea lăuda că era *Creaţia SA*. De la buclele rebele, negre, la ochii uluitori de albaştri, la mâinile şi picioarele mici şi suple, el era perfect. Da, trebuie să fi fost conştient de faptul că arăta bine. Şi totuşi, în jurul său era un fel de răceală, un fel de a o face să simtă că el nu fusese niciodată sclavul frumuseţii sale şi nici nu va fi vreodată. O va folosi ca să obţină ce doreşte, fără scrupule dacă asta ar ajuta, dar nu ca şi cum ar fi îndrăgostit de propria-i frumuseţe; se purta de parcă i-ar dispreţui pe cei care s-ar lăsa influenţaţi de ea. Şi ea ar fi dat mult să afle ce exista în trecutul său de-l transformase astfel.

Era curios. Oare câţi preoţi frumoşi ca Adonis, aveau magnetismul sexual al lui Don Juan? Oare se uneau cu celibatul ca un refugiu de consecinţe?

— De ce te mulţumeşti cu Gillanbone? întrebă ea. De ce nu laşi preoţia? De ce te mulţumeşti cu ea? Ai putea fi puternic şi bogat în orice domeniu ţi-ai alege, cu talentul tău; nu te cred dacă-mi spui că ideea de putere ţi se pare neinteresantă.

Sprânceana stângă se ridică.

— Dragă doamnă Carson, eşti catolică. Ştii că legământul meu este sfânt. Până la moarte voi rămâne preot. Nu pot să mă reneg.

Ea râse răutăcios.

— Haida de! Chiar crezi că dacă ai renunţa la jurământ ar veni după tine cu puşca?

— Sigur că nu. Şi nu cred că eşti aşa de proastă încât să crezi că frica de pedeapsă mă ţine în haine preoţeşti.

— Oh! Ce prostie, Părinte de Bricassart! Totuşi ce te *ŢINE* legat? Ce te obligă să înduri praful, căldura şi muştele din Gilly? Din câte îmi dau seama, pare să fie o sentinţă pe viaţă.

Timp de o secundă ochii lui albaştri fură întunecaţi de o umbră trecătoare, dar apoi zâmbi compătimind-o.

— Îmi eşti de mare ajutor, nu-i aşa? Deschise gura, privi în tavan şi oftă. Din leagăn am fost menit să fiu preot, dar există o explicaţie şi mai profundă. Cum să o explic unei femei? Sunt un fel de vasal, doamnă Carson, şi din când în când mi-e plină fiinţa de Dumnezeu. Dacă aş fi un preot bun, nu ar exista perioade de goluri. Şi invazia asta cu Dumnezeu se face indiferent de loc. Fie că sunt la Gillanbone, sau într-un palat episcopal, ea are loc. Dar să-i dau o explicaţie este foarte greu, chiar şi pentru preoţi, este un mister. O posesie divină, pe care alţi oameni nu o pot cunoaşte niciodată. Cam asta ar fi. S-o abandonez? N-aş putea face asta.

— Deci e ca o putere, aşa-i? Şi atunci de ce să fie dată numai preoţilor? De ce simpla miruire într-o ceremonie lungă nu poate să-i dea har unui om oarecare?

El negă din cap.

— Uite, sunt ani lungi, de când simt acest lucru, chiar şi înainte de a fi hirotonisit. Este o pregătire atentă a unei stări de spirit care deschide calea spre Dumnezeu. Este *CUCERITĂ* prin trudă! În fiecare zi este cucerită. Acesta este scopul hirotonisirii, nu-ţi dai seama? Nimic pământesc nu se interpune între preot şi starea sa de spirit – nici dragostea unei femei, nici dragostea de bani, nici lipsa de supunere în faţa ordinelor altor oameni. Sărăcia nu este ceva nou pentru mine; eu nu vin dintr-o familie bogată. Castitatea o accept, fără a-mi fi greu să o păstrez. Iar supunerea? Pentru mine este lucrul cel mai greu din toate trei, dar mă supun, pentru că, dacă mă consider mai important decât menirea de a-l recepta pe Dumnezeu, sunt pierdut. Mă supun. Şi dacă va fi necesar, sunt hotărât să îndur Gillanbone ca pe o condamnare pe viaţă.

— Trebuie să fii nebun, spuse ea. Şi eu cred că sunt lucruri mai importante decât amanţii, dar să

fii un receptacul al lui Dumnezeu, nu este unul dintre ele. Ciudat. Niciodată nu mi-am dat seama că eşti atât de credincios. M-am gândit că poate eşti un om care se îndoieşte.

— Mă îndoiesc şi eu. Dar ce om care gândeşte, nu se îndoieşte? De aceea din când în când sunt gol – privi dincolo de ea, la ceva ce nu putea ea să vadă – Ştii, mă gândesc să renunţ la orice ambiţie, la orice dorinţă din mine, numai să am şansa să fiu un preot perfect.

— Să fii perfect în toate este groaznic de plictisitor. Din punctul meu de vedere, eu prefer puţină imperfecţie.

El râse şi o privi admirativ, cu o urmă de invidie. Era o femeie remarcabilă.

Era văduvă de treizeci şi trei de ani şi unicul ei copil murise în copilărie. Din cauza statutului pe care-l avea în Gillanbone, nu-şi putuse permite o căsătorie cu bărbaţii mai ambiţioşi dintre cunoştinţele ei; ca văduvă a lui Michael Carson era, fără nicio îndoială, o regină; dar ca soţia unui oarecare i-ar fi trecut controlul a tot ce avea, acelui oarecare. Nu aşa dorea Mary Carson să trăiască, să fie vioara a doua! Aşa că a renunţat la plăcerile carnale, preferând să mânuiască puterea; era de neconceput ca ea să-şi ia un amant, pentru că la capitolul bârfă, Gillanbone era receptiv ca un cablu la sursa de curent. Să dovedească că era umană, arătându-şi slăbiciunile, nu era tocmai o obsesie pentru ea. Dar acum, era destul de bătrână pentru a fi în mod oficial departe de dorinţele corpului. Dacă noul preot tânăr îşi făcea cu asiduitate datoria faţă de ea şi ea îl răsplătea cu mici daruri, cum ar fi o maşină, asta nu era deloc nepotrivit. Ea fusese toată viaţa ei un stâlp al bisericii, îşi ajutase parohia şi pe liderul ei spiritual, în diverse feluri, chiar şi când Părintele Kelly spunea slujba printre sughiţuri. Nu era singura care se simţea mai darnică faţă de succesorul Părintelui Kelly; Părintele Ralph de Bricassart era iubit de fiecare

membru al comunităţii, bogat sau sărac, şi pe bună dreptate. Dacă cei mai îndepărtaţi membri ai parohiei nu puteau ajunge la Gilly să-l vadă, se ducea el la ei, şi până să îi dea Mary Carson maşina, mergea cu calul. Răbdarea şi bunătatea lui i-au adus dragostea sinceră a tuturor; Martin King din Bungela a remobilat casa parohială, cu mobilă scumpă; Dominic O'Rourke din Dibban-Dibban, îi plătea salariul unei menajere.

Aşa că, de pe piedestalul vârstei şi poziţiei sale, Mary Carson se simţea în siguranţă pentru a se bucura de Părintele Ralph; îi plăcea să-şi exercite isteţimea pe o minte atât de inteligentă, îi plăcea să-l ghicească, pentru că, de fapt, nu era niciodată sigură dacă l-a intuit bine.

— Revenind la ce spuneam despre Gilly, că nu e epicentrul hărţii Legatului Papal Arhiepiscopul, spuse ea cufundându-se mai tare în fotoliu, ce crezi că i-ar impresiona pe acei domni ca să facă din Gilly pivotul acelei lumi?

Preotul zâmbi trist.

— Imposibil de spus. O lovitură. Salvarea a vreo mie de suflete deodată, o capacitate bruscă de a vindeca ologii şi orbii... Dar epoca miracolelor a trecut.

— Ei na! Nu-mi vine să cred! Cred că *EL* şi-a schimbat tehnica. În zilele noastre şi *EL* foloseşte bani.

— Eşti o cinică! Poate de aceea îmi placi atât de mult, doamnă Carson.

— Numele meu este Mary. Te rog să-mi spui Mary.

Minnie intră cu un cărucior cu ceai, tocmai când Părintele de Bricassart spunea „mulţumesc Mary”. Servindu-se cu anşoa şi pâine prăjită, Mary Carson oftă.

— Părinte, aş dori astăzi să te rogi în mod special pentru mine!

— Spune-mi Ralph, răspunse el, apoi continuă răutăcios: Nu cred că voi putea să mă rog mai

special decât o fac de obicei, dar am să încerc.

— Oh, eşti încântător! Am făcut cumva o remarcă nepotrivită? De obicei sunt atentă la ceea ce este evident, dar cu tine nu ştiu niciodată dacă evidentul nu ascunde cumva ceva mult mai adânc. Ca un morcov pus sub nasul unui măgar. Spune-mi, ce crezi cu adevărat despre mine? N-o să ştiu niciodată, pentru că nu ai să fii atât de lipsit de tact, încât să mi-o spui, nu-i aşa? Fascinant, fascinant... Dar trebuie să te rogi pentru mine. Sunt bătrână şi am păcătuit destul.

— Bătrâneţea se strecoară în noi toţi; şi eu am păcătuit.

Un hohot uscat îi scăpă ei.

— Aş da foarte mult să ştiu cum ai păcătuit! Într-adevăr aş da tare mult. Tăcu un moment, apoi schimbă subiectul. Chiar acum am un îngrijitor de vite mai puţin.

— Iar?

— Cinci, anul trecut. E din ce în ce mai greu să găseşti un om cuminte.

— Ştii, sunt zvonuri că nu eşti o stăpână tocmai generoasă.

— Oh, neruşinatule, oftă ea râzând. Cine ţi-a cumpărat un Daimler nou, ultima marcă, să nu te mai chinui călărind?

— Ei, dar uite ce mult mă rog eu pentru tine!

— Dacă Michael ar fi fost măcar jumătate cât eşti tu de spiritual, poate că l-aş fi iubit, spuse ea abrupt. Faţa îşi schimbă expresia şi deveni dispreţuitoare. Crezi că sunt singură pe lume şi că trebuie să-mi las toţi banii şi pământul Mamei Biserici, nu-i aşa?

— N-am idee, răspunse el liniştit turnându-şi alt ceai.

— De fapt să ştii că am un frate, care are o grămadă de copiii – băieţi.

— E bine pentru tine, răspunse el pierdut.

— Când m-am căsătorit eram chiar fără avere. Ştiam că n-am să am şanse în Irlanda, unde o

femeie trebuia să aibă familie bună ca să pună mâna pe un soţ bogat. Aşa că am muncit de m-am spetit ca să-mi agonisesc banii pentru un drum într-o ţară unde oamenii bogaţi nu sunt atât de pretenţioşi. Tot ce aveam când am ajuns aici era o faţă şi o înfăţişare plăcute şi o minte mai bună decât se spune că au femeile în general. Toate acestea erau potrivite să-l prindă în plasă pe Michael Carson, care era bogat şi prost. Mi-a semnat în alb până în ziua în care a murit.

— Şi fratele tău? se grăbi el, gândindu-se că ea mergea tangenţial.

— Fratele meu este cu unsprezece ani mai tânăr decât mine, adică în curând va împlini cincizeci şi patru. Suntem singurii supravieţuitori din familie. Abia dacă-l mai ştiu; era un copil când am plecat eu din Galway. Acum locuieşte în Noua Zeelandă. Deşi a emigrat să-şi facă avere, nu a reuşit. Dar noaptea trecută, când mi-a venit vestea că Arthur Tevoit a împachetat şi a plecat, m-am gândit la Padraic. Iată-mă, nu mai sunt tânără şi nu am pe nimeni lângă mine. Şi mi-a trecut prin cap că Paddy este un om cu experienţă, dar nu are mijloace să-şi cumpere pământ. De ce nu, m-am gândit; de ce nu i-aş scrie, să-l rog să vină aici, cu toţi fiii săi. Când am să mor eu, el ar moşteni Drogheda şi Michar Limited, pentru că este singura mea rudă apropiată, decât să ia totul verii mei din Irlanda. Zâmbi. Mi se pare lipsit de logică să mai aştept. Poate să vină acum, la fel de bine ca şi mai târziu; se poate obişnui cu felul nostru de a creşte oi, cu câmpiile noastre cu sol negru, de care sunt sigură că este diferit de cel din Noua Zeelandă. Apoi, după ce mor eu, îmi poate sări în papuci fără nicio dificultate.

Cu capul plecat, îl privea totuşi pe Părintele Ralph, cu foarte mare atenţie.

— Mă întreb, de ce nu te-ai gândit la asta mai devreme? răspunse el.

— Oh, dar m-am gândit. Dar până nu de mult, credeam că ultimul lucru pe care mi-l doresc, este să văd vulturii aşteptând să-mi dau ultima răsuflare. Numai că, în ultima vreme, mi se pare că sfârşitul e din ce în ce mai aproape şi simt... oh, nu ştiu! Mi se pare că ar fi frumos să-i aduc mai aproape pe cei din carnea şi sângele meu.

— Ce s-a întâmplat, crezi că eşti bolnavă?

Întrebarea veni repede şi el lăsă să se vadă o îngrijorare reală în priviri.

Ea strânse din umeri.

— Mă simt foarte bine. Şi totuşi este ceva de rău augur când împlineşti şaizeci şi cinci de ani. Deodată bătrâneţea nu mai este un fenomen care trebuie să vină, ci, pur şi simplu a venit.

— Înţeleg ce vrei să spui şi ai dreptate. Va fi foarte plăcut pentru tine să auzi şi voci tinere în jur.

— Oo! Dar nu vor locui aici. Pot locui în casa îngrijitorului şef, lângă izvor, departe de mine. Nu-mi plac copiii şi nici vocile lor.

— Nu este un mod meschin de a-ţi trata fratele, Mary? Chiar dacă diferenţa de vârstă dintre voi este mare?

— Va moşteni! Să merite acest lucru! răspunse ea crud.

Fiona Cleary născu un alt băieţel, cu şase zile înainte ca Meggie să împlinească nouă ani, considerând că a avut noroc că între timp nu au fost decât câteva avorturi. La nouă ani, Meggie era destul de mare să fie un adevărat ajutor în casă – Fee avea patruzeci de ani, prea bătrână să mai facă copiii fără un efort considerabil. Copilul numit Harold, era delicat; pentru prima dată, din câte-şi aminteau ei, doctorul venea regulat să îl vadă. Şi cum necazurile nu vin niciodată singure, şi necazurile lor s-au multiplicat. Urmarea războiului nu a fost prosperitatea, ci o depresiune rurală. Era extrem de greu să găseşti de lucru.

Bătrânul Angus MacWhirter le aduse telegrama, într-o zi când tocmai terminau ceaiul şi Paddy o deschise cu mâinile tremurânde; telegramele nu aduceau niciodată veşti bune. Băieţii se strânseră în jurul său, toţi, în afară de Frank, care-şi luă ceaşca şi plecă de la masă. Ochii lui Fee îl urmăriră, apoi se întoarse spre Paddy, care ofta.

— Ce este?

Paddy privea fix foaia de hârtie, de parcă-i anunţa propria moarte.

— Archibald nu ne vrea.

Bob bătu sălbatic cu pumnul în masă; aşteptase atât de mult să meargă cu tatăl său, ca ucenic şi Archibald ar fi fost prima sa încercare.

— De ce ne face un lucru atât de murdar, tată? Trebuia să începem mâine.

— Nu scrie de ce, Bob. Cred că m-a săpat vreun ticălos.

— Of, Paddy, oftă Fee.

Micuţul Hal începu să plângă, în pătuţul de lângă sobă, dar înainte ca Fee să se mişte, Meggie era în picioare; Frank intrase din nou şi stătea în picioare, cu ceaiul în mână, privindu-şi fix tatăl.

— Ei bine, cred că trebuie să merg să vorbesc cu Archibald, spuse Paddy într-un sfârşit. E prea târziu acum să căutăm alt loc de muncă, dar cred că-mi datorează o explicaţie. Va trebui să găsim de muncă la muls, până când începe tunsul oilor la Willoughby, în iulie.

Meggie trase un scutec pătrat din grămada de lângă sobă, îl încălzi, îl puse pe masă şi apoi luă copilul care plângea în braţe şi îl aşeză pe scutec. Părul specific familiei Cleary licări pe capul micuţului, în timp ce Meggie îi schimba scutecul, la fel de bine şi eficient ca şi mama sa.

— Mica Mama Meggie, o necăji Frank.

— Nu sunt! răspunse ea indignată. O ajut numai pe mama.

— Ştiu, răspunse Frank blând. Eşti o fetiţă bună, mica mea Meggie.

Se jucă cu fundiţa de tafta care-i ţinea părul, până o desfăcu.

Ochii copilului se ridicară spre el, adorându-l; peste capul care se legăna al copilaşului, ea părea să fie de vârsta lui Frank, poate chiar mai bătrână. Îl fulgeră o durere în piept; a căzut pe capul ei totul, când şi ea, copil fiind, trebuia să se joace cu Agnes care stătea acum uitată în dormitor. Dacă n-ar fi fost ea şi mama, el ar fi plecat de mult. Îşi privi tatăl cu acreală; el era autorul noii vieţi din casă, care adusese atâta haos. Aşa-i trebuie, că nu se mai satură.

Într-un fel, ceilalţi băieţi şi Meggie, nu-i tulburaseră gândurile, aşa cum o făcea acum micul Hal; dar când talia lui Fee începu să se îngroaşe, de data asta, era destul de matur pentru a se căsători el însuşi şi pentru a avea copii. Toată lumea, cu excepţia lui Meggie, se simţea incomodată în prezenţa mamei lor. Privirile furişe ale băieţilor o făceau să tremure ca un iepure; ea îi evita privirea lui Frank şi nu-şi putea ascunde ruşinea din proprii ochi. Cum putea suporta o femeie să treacă prin asta de o mie de ori, îşi spunea Frank, amintindu-şi de strigătele care veneau din camera ei, când s-a născut Hal. Frank fiind mai mare, nu fusese trimis de acasă, ca ceilalţi. Aşa-i trebuie tatei că nu are de lucru. Un om cu bun simţ ar fi lăsat-o în pace.

Capul mamei sale, în lumina electrică, era auriu, profilul ei, cum privea spre Paddy, era extraordinar de frumos. Cum de a putut cineva atât de frumos şi de rafinat ca ea, să se mărite cu un oier itinerant, ieşit din mocirlele din Gallway? S-a uzat ca şi frumosul serviciu chinezesc, ca şi frumoasa faţă de masă de damasc, ca şi frumosul covor persan, ascunse în salonaş, pe care nu le-a văzut nimeni niciodată, pentru că ar fi fost prea evident că nu se potrivise deloc cu Paddy. Ea i-a făcut să fie conştienţi de vulgaritatea vocilor lor puternice,

necontrolate şi de uluirea de pe feţele lor, când au văzut că au mai mult de o furculiţă.

Câteodată, duminica, se ducea în salonaşul singuratic, se aşeza la spinetă, lângă fereastră, şi cânta, deşi se vedea că nu mai are exerciţiu şi că nu mai ştia decât piesele cele mai simple. El, Frank, stătea sub fereastră printre lilieci şi crini, îşi închidea ochii şi asculta. Atunci, parcă avea un fel de viziune; mama sa îmbrăcată într-o rochie lungă roz, stând la spinetă într-o uriaşă cameră roz, cu sfeşnice cu multe braţe în jurul ei. De câte ori visa asta îi venea să plângă, dar n-a mai plâns de mult; din noaptea când l-a adus poliţia şi a plâns în hambar.

Meggie l-a pus pe Hal la loc în coşul lui şi s-a dus să stea lângă mama ei. Încă o femeie care se irosea. Acelaşi profil sensibil şi mândru; avea ceva din mâinile Fionei, trupul firav. Va semăna perfect cu mama ei, când va fi femeie. Şi ea, cu cine o să se mărite? Cu un alt oier irlandez, sau cu vreun ţărănoi de la fermele de lapte? Merita mai mult, dar nu se născuse pentru mai mult. Nu era drum de ieşire, aşa spuneau toţi şi cu fiecare an care trecea, vedea şi el asta.

Deodată, conştiente de privirea lui fixă, Fee şi Meggie se întoarseră spre el şi îi zâmbiră, cu acea tandreţe deosebită, pe care femeile o păstrează numai pentru cel mai drag om al lor. Frank puse cana pe masă şi ieşi să hrănească câinii. Îşi dorea să poată plânge, sau să omoare pe cineva. Ar fi făcut ceva care să-l scape de durere.

La trei zile de când pierduse locul de la Archibald, veni scrisoarea de la Mary Carson. Paddy o deschise chiar în oficiul poştal şi ajunse acasă sărind de bucurie ca un copil.

— Mergem în Australia, strigă el, fluturând foile de hârtie scumpă pe sub ochii uluiţi ai familiei sale.

S-a lăsat tăcerea, toţi ochii îi fixau. Ai lui Fee erau şocaţi ca şi ai lui Meggie, dar ochii fiecărui bărbat străluceau de bucurie. Ai lui Frank, pur şi simplu ardeau.

— Dar, Paddy, de ce s-ar gândi ea la tine, după toţi aceşti ani? întrebă Fee, după ce citi scrisoarea.

— Faptul că are bani, nu este o noutate pentru ea şi nici faptul că e singură. Nu-mi amintesc să se fi oferit vreo dată să ne ajute.

— Se pare că-i e frică să moară singură, continuă el, hotărât să se îmbărbăteze şi pe sine şi pe Fee. Ai văzut ce a scris. *„Eu nu mai sunt tânără, iar tu şi băieţii tăi sunteţi moştenitorii mei. Cred că ar trebui să ne vedem, înainte ca eu să mor şi a venit vremea să învăţaţi cum să vă administraţi moştenirea. Am intenţia să te numesc administrator şef: este o ucenicie bună, iar pe băieţii tăi, care sunt destul de mari ca să muncească, îi putem angaja ca îngrijitori de vite. Drogheda va deveni de folos familial, va fi condusă de familie, fără ajutor din afară.”*

— Spune ceva dacă ne-a trimis bani să ajungem în Australia? întrebă Fee.

Paddy se întoarse şi se răsti la ea:

— Nici prin cap nu-mi trece să-i cer. Putem ajunge în Australia fără să cerşim de la ea. Am destui bani agonisiţi.

— Eu totuşi cred că ea ar trebui să ne plătească drumul, se încăpăţână Fee spre uluirea generală; nu prea avea păreri de obicei. De ce să renunţi la viaţa de aici şi să pleci să lucrezi pentru ea, numai pe baza unei promisiuni date într-o scrisoare? Niciodată nu a mişcat un deget să ne ajute şi nu am încredere în ea. Tot ce-mi amintesc este că mi-ai spus despre ea, că era cea mai zgârcită persoană pe care ai cunoscut-o. La urma urmei Paddy, nu prea o cunoşti bine; între voi era aşa o mare diferenţă de ani şi ea a plecat în Australia înainte de a începe tu şcoala.

— Nu văd cum ar putea asta să schimbe lucrurile acum. Şi dacă e zgârcită, nu-i nimic, vom moşteni mai mult. Nu, Fee, plecăm în Australia şi ne vom plăti drumul până acolo.

Fee nu mai spuse nimic. Era imposibil să-ţi dai seama dacă se supărase pentru că fusese expediată atât de repede.

— Ura!!! strigă Bob, prinzându-şi tatăl de umeri. Mergem în Australia!

Jack, Hughie şi Stu chicoteau şi săreau prin casă, iar Frank zâmbea, dar ochii lui nu vedeau nimic în casă ci mult, mult mai departe. Numai Fee şi Meggie se temeau, sperând din suflet să nu se întâmple nimic, pentru că vieţile lor nu puteau fi mai uşoare în Australia; aceleaşi lucruri, în condiţii diferite.

— Unde este Gillanbone? întrebă Stu.

Scoaseră repede un atlas vechi; deşi săraci, în familia Cleary erau mai multe rafturi de cărţi în bucătărie. Băieţii răsfoiră paginile galbene până găsiră Noua Galie de Sud. Fiind obişnuiţi cu distanţele mici din Noua Zeelandă, nu le trecu prin cap să consulte scala din josul paginii. Au presupus, ca de la sine înţeles, că Noua Galie de Sud era cam la fel de mare ca şi Insula de nord a Noii Zeelande. Şi iată Gillanbone, l-au găsit în partea de nord, spre stânga, cam la aceeaşi distanţă de Sydney ca şi Wanganui, deşi punctele arătau că oraşele erau mult mai răzleţe decât pe insula lor.

— E un atlas foarte vechi, spuse Paddy. Australia e ca America – creşte. Sunt sigur că sunt mai multe oraşe.

Trebuiau să meargă cu vaporul, la clasa a IV-a, dar nu erau decât trei zile, la urma urmei, nu era prea greu de suportat. Nu erau săptămâni şi săptămâni, ca între Anglia şi Australia. Nu puteau să-şi permită să ia cu ei decât haine, porţelanuri, tacâmuri, lenjeria şi acele preţioase rafturi cu cărţi; mobila va trebui vândută pentru a acoperi costul vaporului, şi chiar şi cele câteva amintiri ale lui

Fee, din salonaş, spineta, covoraşele, scaunele, trebuiau vândute.

— Nici nu vreau să aud, Paddy, spuse Fee hotărâtă.

— Crezi că ne putem descurca altfel?

— Sigur. Cât despre altă mobilă, Mary spune că ne-a pregătit casa administratorului şef şi că are tot ce ne trebuie. Mă bucur că nu va trebui să stăm în aceeaşi casă cu Mary.

— Şi eu.

Paddy se duse la Wanganui să cumpere bilete pentru vaporul „Wahine"; ciudat cum vaporul şi cel mai apropiat oraş al lor, aveau acelaşi nume. Trebuiau să plece la sfârşitul lunii august; pe la începutul lunii toţi începură să realizeze aventura care îi aştepta. Trebuiau vânduţi câinii şi caii şi trăsura; trebuia încărcată mobila şi dusă la Wanganui la licitaţie; trebuiau împachetate cele câteva lucruri ale lui Fee, porţelanurile şi obiectele de bucătărie.

Frank o găsi pe mama sa lângă spinetă, mângâindu-i faţa roz, de acum ofilită, privind la praful auriu care se adunase pe clape.

— Ai avut-o dintotdeauna, mamă?

— Nu mi-au putut lua ceea ce era al meu, când m-am căsătorit. Spineta, covoarele persane, canapeaua şi scaunele Ludovic al XV-lea, biroul. Nu erau multe, dar erau ale mele.

Ochii verzi priviră peste umărul lui la tabloul în ulei de pe peretele din spatele său, puţin uzat de ani, dar reprezentând clar o femeie cu păr auriu, într-o rochie de crinolină roz deschis, cu o mulţime de volane.

— Cine a fost? întrebă el curios. Întotdeauna mi-am dorit să ştiu.

— O mare doamnă.

— Dar trebuie să-ţi fie rudă; seamănă puţin cu tine.

— Ea? Rudă cu mine? Ochii părăsiră tabloul şi se opriră ironic pe faţa fiului său. Arăt eu ca şi

când aş fi putut avea o astfel de rudă?

— Da.

— Ai gărgăuni în cap; alungă-i!

— Aş vrea să-mi spui, mamă.

Ea oftă, lăsă capacul spinetei, şterse praful de pe degete.

— Nu-i nimic de spus. Absolut nimic. Vino, ajută-mă să duc toate astea în mijlocul camerei, să le poată împacheta tata.

Călătoria a fost un coşmar. Înainte ca „Wahine” să plece din Wellington, toţi au simţit răul de mare şi au fost bolnavi toată călătoria, o mie două sute de mile prin ape învolburate. Paddy a luat băieţii pe punte şi i-a ţinut acolo, în ciuda vântului tăios şi a apei care uda puntea; cobora numai să le vadă pe fete şi pe copil când vreun suflet milos se oferea să aibă grijă de cei patru băieţi bolnavi. Deşi tânjea după o gură de aer proaspăt, Frank a ales să rămână jos cu femeile. Cabina era foarte mică, sufocantă şi îmbibată cu ulei, pentru că era sub linia de plutire şi spre prora, unde mişcarea vaporului era mai violentă.

Plecaseră numai de câteva ore din Wellington şi Frank şi Meg erau convinşi că mama lor va muri; un steward foarte îngrijorat a chemat doctorul de la clasa întâi, care dădu din cap foarte pesimist.

— Să sperăm numai că va fi un voiaj scurt, spuse el şi instrui sora să găsească lapte pentru copil.

Între crize Frank şi Meggie reuşiră să-l hrănească pe Hal cu biberonul, dar acesta nu era foarte mulţumit. Fee nu mai încerca să vomite şi căzu într-un fel de comă, din care nu putură să o scoată. Stewardul îl ajută pe Frank să o ridice pe patul de sus, unde aerul era mai puţin uleios, şi, cu un prosop la gură, Frank urcă şi el, mângâind-o şi îndepărtându-i părul de pe faţă. Ore în şir rămânea la locul lui, deşi îi era la fel de rău; de câte ori veni Paddy, el era lângă mama sa, mângâindu-i părul, în

timp ce Meggie îl legăna pe Hal, cu un prosop la gură.

La trei ore de Sydney apele s-au liniştit, o ceaţă furişată din Antarctica i-a învăluit. Meggie şi-a revenit puţin şi şi-a imaginat că furtuna s-a terminat. S-a strecurat prin ceaţă ca o stafie, până când s-a auzit, de undeva de deasupra, un sunet monoton, pierdut, singur şi trist. Apoi, deodată, aerul din jurul lor se schimbă, în timp ce intrau în apele acoperite de fum ale portului. Meggie nu va uita niciodată sirenele, primul ei contact cu Australia.

Paddy o scoase pe Fee în braţe de pe vapor, apoi veni Frank cu copilul în braţe, Meggie cu o valiză şi băieţii, fiecare clătinându-se epuizaţi sub povara unui bagaj. Ajunseseră la Pyrmont, nume nesemnificativ pentru ei, într-o dimineaţă ceţoasă de sfârşit de august, 1921. Un şir enorm de taxiuri aşteptau pe chei; Meggie privea uimită, pentru că nu văzuse niciodată atât de multe maşini într-un singur loc. Paddy reuşi să îi bage pe toţi într-un singur taxi, şoferul se oferise să-i ducă într-un loc numit Palatul Săracilor.

— Ăsta-i un loc bun pentru voi, omule; este un hotel pentru muncitori, al Armatei Salvării.

Străzile erau un furnicar de maşini care păreau să meargă în toate direcţiile; erau foarte puţini cai. Toţi priveau pierduţi, pe geamul taxiului, la clădirile înalte de cărămidă, la străzile înguste unduitoare, la rapiditatea cu care mulţimile de oameni se dizolvau într-un ciudat ritual urban, îi uluise Wellington, dar Sydney făcea din Wellington un mic orăşel de provincie.

În timp ce Fee se odihnea într-una din sutele de camere din Palatul Săracilor, Paddy plecă la Gara Centrală să vadă când au un tren spre Gillanbone. Refăcuţi în bună parte, băieţii bâzâiră să meargă cu el, pentru că li se spusese că nu este prea departe şi că în drum erau multe magazine, inclusiv unul care vindea bomboane. Invidiindu-le tinereţea, Paddy

se supuse, mai ales că nu mai era sigur de picioarele lui, după trei zile de rău de mare. Frank şi Meggie au rămas cu Fee şi copilul, deşi doreau şi ei să meargă, dar erau foarte preocupaţi de sănătatea mamei lor. Într-adevăr, o dată coborâtă de pe vapor, Fee părea să-şi revină repede, mâncase un castron de supă şi o felie de pâine prăjită, aduse de unul din îngerii păzitori ai oamenilor muncii.

— Dacă nu plecăm în noaptea asta, Fee, nu mai avem tren decât peste o săptămână, îi spuse Paddy când s-a întors. Crezi că poţi rezista la o călătorie de noapte?

Fee se ridică tremurând.

— Rezist.

— Cred că ar trebui să aşteptăm, spuse Frank dur. Nu cred că mama are destulă putere să mai călătorească.

— Ceea ce nu pricepi tu, Frank, este că, dacă nu plecăm în noaptea asta, trebuie să aşteptăm o săptămână şi eu nu am în buzunar bani pentru o săptămână la Sydney. Suntem într-o ţară mare şi pentru acolo unde mergem noi, nu este un tren zilnic. Am putea merge până la Dubbo, cu un tren mâine, dar apoi va trebui să aşteptăm o legătură locală şi mi-au spus că este mult mai greu aşa, decât dacă luăm trenul de la noapte.

— Mă descurc, Paddy, repetă Fee. Îi am pe Frank şi pe Meggie. O să-mi revin, mai spuse, cu ochii pe Frank, implorându-l să tacă.

— Atunci, o să-i trimit o telegramă Mariei, să-i spun să ne aştepte mâine noapte.

Gara Centrală era cea mai mare clădire pe care o văzuse vreodată familia Cleary; era un vast cilindru de sticlă, care părea să absoarbă şi să emane, în mod simultan, zgomotul a mii de oameni, care aşteptau răbdători lângă valizele lor, privind fix la un tablou enorm; pe care-l schimbau din când în când nişte oameni care aveau în mână nişte beţe lungi. În noaptea care se lăsa, se treziră

şi ei privind panoul, care-i dirija spre platforma cinci; deşi poarta era închisă, văzură, o inscripţie de mână „Poşta Gillanbone”. La platforma unu şi doi, era o activitate febrilă, care vestea plecarea iminentă a expresurilor de noapte spre Brisbane şi Melbourne, pasagerii începură să se adune lângă bariere. Veni şi rândul lor; porţile de la platforma cinci se deschiseră şi oamenii începură să se mişte.

Paddy găsi un compartiment gol de clasa a doua, aşeză băieţii la fereastră şi pe Fee, Meggie şi copilul lângă uşa care dădea spre coridor. Se mai ivea câte un cap, în căutarea unui loc liber, dar dispărea speriat când vedea atâţia copii. Câteodată era un avantaj să ai o familie mare.

Noaptea era destul de rece, aşa că scoaseră toate pledurile pe care le aveau în valize; deşi vagonul nu era încălzit, cutii de metal pline cu cenuşă fierbinte, erau răspândite pe coridor şi mai emanau puţină căldură; nimeni nu avea pretenţie la căldură, pentru că nimic în Australia şi Noua Zeelandă nu era încălzit.

— Cât de departe e, tăticule? întrebă Meggie, când trenul se porni legănându-se.

— Mult mai departe decât am văzut noi pe atlas, Meggie. Şase sute zece mile. Vom ajunge mâine după amiază, târziu.

Băieţii se mirară, dar uitară repede, când văzură încântătoarele lumini de afară; toţi se înghesuiră la fereastră să vadă şi deşi mergeau de câteva mile, tot se mai vedeau case. Viteza trenului se mări, luminile se răriră şi în cele din urmă dispărură, fiind înlocuite de rafale de vânt regulate. Când Paddy îi scoase pe băieţi afară, ca Fee să-l poată hrăni pe Hal, Meggie privi după ei cu invidie. În ultima vreme nu mai era inclusă cu băieţii, de când se născuse copilul şi-i schimbase viaţa, legând-o de casă, ca pe mama ei. Nu că i-ar fi păsat, îşi spunea din când în când fără ranchiună. Micuţul era atât de drăgălaş, era bucuria vieţii ei, şi pe urmă, era bine că mama o trata ca pe o fată mare.

De ce dorea mama să crească atâţia copii, nu-şi imagina, dar rezultatul era încântător. Îl dădu pe Hal lui Fee; nu mult după aceea, trenul se opri scrâşnind şi scârţâind, părând că-şi trage sufletul. Ardea de nerăbdare să deschidă fereastra, dar în compartiment se răcise tare, în ciuda cenuşei fierbinţi.

Paddy intră cu o ceaşcă de ceai fierbinte, pentru Fee, care-l lăsă pe micuţul adormit pe canapea.

— Ce se întâmplă? întrebă.

— Suntem la Valley Heights. Aici se schimbă locomotiva ca să poată urca la Lithgow, aşa a spus fata de la bar.

— Cât timp am să beau asta?

— Un sfert de oră. Frank îţi aduce nişte sandvişuri, iar eu am să am grijă să le dau băieţilor de mâncare. Următoarea oprire este la o localitate care se numeşte Blayney, dar este la noapte târziu.

Meggie împărţi cu mama ceaşca cu ceai, simţind deodată că e tare emoţionată şi înfulecă repede sandvişul, când i-l aduse Frank. El o aşeză pe canapea, lângă copil, o înfăşură cu un pled, făcu la fel şi cu Fee şi îi întinse picioarele pe scaunul opus. Stuart şi Hughie au fost culcaţi pe duşumea, între scaune, iar Paddy i-a spus lui Fee că el, Bob, Jack şi Frank mergeau într-un alt compartiment, să mai discute cu nişte crescători de animale şi vor petrece noaptea acolo. Era mult mai plăcut decât pe vapor, trenul zumzăia, locomotivele pufăiau ritmic, vântul cânta printre stâlpii de telegraf, se mai auzea câte o rafală furioasă; Meggie adormi.

Dimineaţa, priveau cu toţii uimiţi, dar dezamăgiţi, peisajul atât de străin, nu-şi imaginaseră că există aşa ceva pe aceeaşi planetă cu Noua Zeelandă. Da, erau dealuri, dar absolut nimic nu le sugera pe cele de acasă. Totul era în nuanţe de maro şi gri, până şi copacii. Griul de iarnă dăduse în pârg sub soarele strălucitor, pe mile întregi se legăna în vânt, întrerupt doar de câte un şir de copaci şi de smocuri de boscheţi

ofiliţi şi plini de praf. Ochii stoici ai lui Fee priveau peisajul fără să-şi schimbe expresia, dar ai lui Meggie se umplură de lacrimi. Era oribil. O vastitate de pământ, fără garduri, fără verdeaţă.

De la o noapte rece trecură la o zi sufocantă, pe măsură ce soarele se ridica pe cer la zenit, iar trenul se legăna, oprind din când în când în câte un orăşel, plin de biciclete şi vehicule trase de cai; se părea că maşinile erau rare prin aceste părţi. Paddy deschise ambele ferestre, în ciuda prafului care se aşeza peste tot. Era atât de cald că se sufocau, iar hainele groase de iarnă, cu care plecaseră din Noua Zeelandă, le dădeau mâncărimi. Nu era posibil ca undeva, în afară de iad, să fie atât de cald, iarna.

Gillanbone se zări o dată cu asfinţitul soarelui; o curioasă adunătură de clădiri din lemn şi metal, de o parte şi de alta a unei străzi largi, prăfuite, fără copaci şi obosită. Soarele dogoritor aşezase parcă o pastă aurie peste tot, care-i dădea oraşului o oarecare demnitate alunecoasă, topită sub ochii lor când coborâră din tren pe peron. Devenea parcă o aşezare la marginea Ţinutului Uitat de Lume, o ultimă haltă în calea ploilor; nu departe spre vest, începeau două mii de mile de pământ – pământul lui *NICIODATĂ* – deşertul unde ploile nu erau posibile.

O frumoasă maşină neagră, aştepta în faţa gării, iar spre ei se îndrepta, cu paşi mari, un preot. Sutana lungă îl transforma parcă, într-un personaj ireal; nu mergea ca toţi oamenii, ci plutea; în urma lui praful se ridica şi-l învăluia, roşu, ca ultima rază de soare a asfinţitului.

— Bună ziua. Sunt Părintele de Bricassart, spuse, întinzând mâna spre Paddy. Dumneata trebuie să fii fratele Mariei, eşti oglinda ei. Se întoarse spre Fee, îi luă mâna moale şi i-o sărută, zâmbind sincer uimit; nimeni nu intuia o femeie educată mai repede ca Părintele Ralph. Doamne! Sunteţi frumoasă, spuse ca şi când ar fi făcut cea mai naturală remarcă în lumea preoţilor. Apoi ochii

i se îndreptă spre băieţii, care stăteau grămadă. Îl privi o secundă pe Frank, exprimând o uimire nedisimulată (Frank ţinea în braţe copilaşul). Apoi ochii i se opriră pe fiecare copil în parte, pe măsură ce ei creşteau în înălţime. În spatele lor, singură, Meggie îl privea cu gura căscată, de parcă l-ar fi văzut pe Dumnezeu. Fără să-i pese că sutana i se târa prin praf, el trecu dincolo de băieţi şi o luă în braţele lui puternice şi bune.

— Ia te uită! Tu cine eşti? o întrebă zâmbind.

— Meggie, răspunse ea.

— O cheamă Meghann, se răsti Frank, urându-l pe acest om frumos, urându-i mai ales înălţimea.

— Este numele meu preferat, Meghann.

Se îndreptă, dar rămase cu mâna fetiţei în mâna lui..

— Ar fi mai bine să staţi în noaptea asta la casa parohială; vorbea îndreptându-se spre maşină. Mâine vă duc cu maşina la Drogheda; ar fi prea mult acum, după drumul cu trenul de la Sydney.

În afară de Hotel Imperial, biserica catolică, şcoala, mănăstirea şi casa parohială erau singurele clădiri de cărămidă din Gillanbone, chiar şi marea şcoală publică a trebuit să se mulţumească cu o structură de lemn. Acum, după ce căzuse întunericul, aerul se răcise incredibil de tare; în casa parohială ardea un foc bun iar mirosul de mâncare era foarte tentant. Menajera, o scoţiancă uscată, avea o energie extraordinară şi se agita de colo colo, arătându-le camerele, vorbind tot timpul cu puternic accent scoţian.

Obişnuită cu rezerva afişată a preoţilor din Wahine, familiei Cleary îi fu greu să se acomodeze cu bonomia Părintelui Ralph. Numai Paddy fu mai cordial amintindu-şi prietenia preoţilor din ţinutul său natal şi apropierea lor de fiinţele necăjite. Restul serviră cina într-o tăcere ostilă şi fugiră în camere de îndată ce terminară; Paddy îi urmă cu regret. Pentru el credinţa era căldură şi consolare; pentru restul familiei se asocia cu frica, cu o

obligaţie de felul „de nu te vei supune, blestemat vei fi”.

Când rămase singur, Părintele Ralph se întinse pe fotoliul său preferat, privind fix flăcările, fumând o ţigară şi zâmbind. Cu ochii minţii îi trecea în revistă pe toţi membrii familiei Cleary, aşa cum îi văzuse pe peronul gării. Bărbatul semăna leit cu Mary, dar asprit de o muncă grea şi în mod evident fără înclinaţia ei spre răutate; soţia lui obosită, epuizată dar frumoasă, trebuie că avea origini nobile; brunetul şi ursuzul Frank cu ochii negri, ochii *NEGRI;* fiii, cei mai mulţi dintre ei, erau imaginea tatălui, dar cel mai mic, Stu, era oglinda mamei, va fi frumos când va creşte; imposibil de spus cum va fi copilaşul; şi Meggie. Cea mai dulce, cea mai adorabilă fetiţă pe care a văzut-o vreodată; părul de o culoare ce sfida orice descriere, nu roşu, nu aur, o combinaţie perfectă de amândouă. Şi l-a privit cu nişte ochi verzi argintii, de o puritate scânteietoare, da, ca bijuteriile calde. Strângând din umeri aruncă mucul de ţigară în foc şi se ridică. Avea cam multă imaginaţie pentru vârsta lui, auzi, bijuterii calde, chiar aşa! Mai degrabă, ochii lui erau ca un tăciune lunecos.

Dimineaţa, îi conduse pe oaspeţii săi de peste noapte la Drogheda; era atât de deprins cu peisajul, încât îl distrau copios comentariile lor. Ultimul deal se întindea două sute de mile spre est, aici pământul era negru, le explică el. Pământuri întinse, puţin împădurite şi cu iarbă. Ziua era la fel de toridă ca şi cea dinainte, dar era mult mai plăcut şi mai comod să călătoreşti cu Daimlerul, decât cu trenul. Şi porniseră devreme, grăbindu-se; veşmintele Părintelui Ralph şi Sfânta Împărtăşanie erau cu grijă împachetate, într-o valiză neagră.

— Oile sunt murdare, spuse Meggie drăgălaş, privind sutele de animale cu boturile în iarbă.

— Văd că ar fi trebuit să aleg Noua Zeelandă, remarcă preotul; trebuie să semene cu Irlanda şi cred că oile sunt albe şi curate.

— Da, seamănă cu Irlanda, din multe puncte de vedere; are aceeaşi iarbă, frumoasă şi verde. Dar este mai sălbatică şi mult mai puţin locuită, răspunse Paddy.

Lui îi plăcea mult Părintele Ralph.

Un grup de păsări Emu, săriră în picioare şi începură să fugă speriate, fugeau ca vântul, cu gâturile ridicate, nici nu li se vedeau picioarele. Copiii râdeau încântaţi că văd păsări gigant care fug în loc să zboare.

— Ce plăcut e că nu trebuie să mai cobor şi să deschid nenorocitele astea de porţi, spuse Părintele Ralph, în timp ce Bob o închise pe ultima şi urcă în maşină.

După şocurile care le fuseseră administrate în Australia cu o rapiditate uluitoare, Ferma Drogheda părea în sfârşit să le aducă un sentiment de „acasă”, cu graţioasa ei faţadă Georgiană, tufele de glicină şi miile de tufe de trandafiri.

— *AICI* o să locuim? întrebă Meggie.

— Nu tocmai, spuse repede preotul. Casa în care veţi locui voi este cam la o milă distanţă de aici, lângă izvor.

Mary Carson aştepta să-i primească în salon şi nu s-a ridicat să-şi întâmpine fratele, ci l-a obligat să se apropie el de ea.

— Bine ai venit Paddy, spuse ea destul de plăcut, privind insistent dincolo de el spre Părintele Ralph, care o ţinea pe Meggie în braţe. Să ascultăm slujba, mai spuse, sunt sigură că Părintele de Bricassart este nerăbdător să plece.

— Deloc, dragă, Mary. Râse, iar ochii albaştri îi străluciră. I-am promis lui Meggie că o să-i arăt unde va locui.

— Meggie?!!

— Da, ea este Meggie. De fapt să începem prezentările. S-o iau de la un capăt. Dânsa este Fiona.

Mary Carson salută scurt şi aproape că nu-i dădu nicio atenţie, în timp ce Părintele Ralph îi

trecea în revistă pe băieţi; era prea ocupată să-i observe pe preot şi pe Meggie.

IV

Casa administratorului şef era ridicată pe piloni, cam la treizeci de picioare deasupra unei văi înguste, străjuită de arbori de cauciuc înalţi, răzleţi şi de multe sălcii plângătoare. După splendorile Droghedei părea părăsită dar practică, iar în interior nu semăna deloc cu casa pe care o părăsiseră în Noua Zeelandă. Mobilă solidă, victoriană umplea toate camerele până la refuz, acoperită de praf roşu.

— Aveţi noroc, aici aveţi o baie, spuse Părintele Ralph conducându-i pe scări spre verandă; era destul de urcat pentru că stâlpii pe care se sprijinea casa aveau cincisprezece picioare înălţime. În caz că se umflă apele, explică el, aici sunteţi în siguranţă şi am auzit că uneori se umflă şi şaizeci de picioare.

Într-adevăr aveau o baie; o cadă veche şi un încălzitor pentru apă erau fixate într-un alcov la capătul verandei din spate. Dar ceea ce femeile găsiră că este dezgustător, era veceul – nimic altceva decât o gaură săpată în pământ, la două sute de yarzi de casă şi mai şi mirosea. Părea primitiv după cel din Noua Zeelandă.

— Cine a stat aici nu era prea curat, remarcă Fee, plimbându-şi degetul prin praful de pe dulap.

Părintele Ralph râse.

— Vei duce o luptă care este de la început pierdută, încercând să scapi de praf. Este marginea ţinutului şi sunt trei lucruri de care nu vei scăpa – căldura, praful şi muştele.

Fee îl privi.

— Eşti foarte bun cu noi, Părinte.

— De ce nu? Sunteţi singurele rude ale prietenei mele Mary Carson.

Ea strânse din umeri.

— Nu prea sunt obişnuită să fiu în relaţii prieteneşti cu un preot. În Noua Zeelandă erau

foarte rezervaţi.

— Eşti catolică, nu-i aşa?

— Nu, Paddy este catolic. Bineînţeles, copiii toţi au fost botezaţi catolic, dacă asta te îngrijorează.

— Nici prin cap nu mi-a trecut. Ai resentimente?

— Pur şi simplu nu-mi pasă.

— Nu te-ai convertit?

— Nu sunt o ipocrită, Părinte de Bricassart. Mi-am pierdut credinţa în propria-mi religie, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă logodesc cu o alta la fel de lipsită de sens.

El privi spre Meggie, care stătea pe veranda din faţă şi privea casa impunătoare de la Drogheda.

— Este tare dulce fiica ta. Ştii, eu am o slăbiciune pentru părul tiţian. Dacă ar vedea-o un artist, ar fugi imediat după pensule. N-am mai văzut niciodată o astfel de culoare. Este singura fetiţă?

— Da. Familia lui Paddy şi a mea au avut întotdeauna băieţi, fetele sunt o curiozitate.

— Biata micuţă, remarcă el enigmatic.

După ce au venit pachetele de la Sydney şi casa a început să ia un aer mai familiar, cu cărţile, ornamentele de porţelan şi salonul aranjat cu mobila lui Fee, lucrurile au început să se aşeze pe un făgaş normal. Paddy şi băieţii mai mari, ca Stu, erau plecaţi mare parte din timp. Ajutoarele pe care le avea Mary Carson le explicară multele diferenţe dintre oieritul din Noua Zeelandă şi Australia. Fee, Meggie şi Stu descoperiră diferenţele dintre menajul într-o casă neozeelandeză şi faptul de a locui în reşedinţa Drogheda, casa administratorului şef; era o înţelegere tacită între ei că nu o vor deranja pe Mary Carson, dar menajera ei şi fetele din casă erau la fel de dornice să îi ajute, aşa cum erau şi bărbaţii. Drogheda era, toţi o aflaseră, o lume în sine, atât de ruptă de lume, de civilizaţie, încât,

după o vreme chiar şi Gillanbone deveni doar un nume şi nimic mai mult. În interiorul padocului erau grajdurile, o fierărie, garaje, nenumărate şoproane şi hambare, care adăposteau orice, de la mâncare până la tot felul de unelte, cuştile câinilor, un ţarc de vite ca un labirint, şuri şi iar hambare şi multe curţi interioare. Mai erau coteţe de păsări, de porci, staule pentru vite şi o lăptărie, camere pentru douăzeci şi şase de oieri, alte două case mai mici, barăci, un mic abator şi hambarul de lemne.

Toate acestea stăteau în mijlocul unui cerc a cărui diametru era de trei mile; Padocul cel mare. Spre punctul unde se afla casa administratorului şef conglomeratul de clădiri aproape atingea pădurea. Totuşi în jurul şoproanelor erau şi copaci, care aduceau o foarte necesară şi primitoare umbră; mai ales arbori de piper, uriaşi, denşi şi somnoroşi. Dincolo, spre curtea casei unde era iarbă, caii şi vacile de lapte păşteau leneş.

Valea care se afla sub casa administratorului şef avea pe fundul ei un pârâu cu apă murdară. Nimeni nu l-a crezut pe Părintele Ralph când a spus că se ridică şi la şaizeci de picioare, aşa, peste noapte; părea imposibil. Apa din acest pârâu era pompată cu mâna, pentru a fi folosită la baie şi la bucătărie, şi femeilor le-a luat multă vreme să se obişnuiască să se spele, să spele vasele şi hainele în apă maronie. Şase rezervoare de metal masiv, sprijinite pe stâlpi de lemn, adunau apa de pe acoperiş şi le furnizau apa de băut, dar toţi au învăţat repede că trebuie să o economisească şi că nu trebuie niciodată să o folosească pentru spălat. Asta pentru că nu existau garanţii că vor veni ploile să umple rezervoarele.

Oile şi vitele beau apă din izvoare arteziene, nu arteziene făcute de ei, ci adevărate izvoare arteziene care veneau de la trei mii de picioare de sub pământ. La suprafaţă apa ajungea clocotită, era adunată prin jgheaburi înguste, care o împrăştiau în toate colţurile proprietăţii. Aceste izvoare nu

secau, dar apa puternic sulfurată nu putea fi consumată de oameni.

La început distanţele i-au uluit; Drogheda avea două sute cincizeci de mii de acri de pământ. Cel mai lung hotar avea optzeci de mile.

Casa se întindea pe patruzeci de mile şi erau douăzeci şi şapte de porţi până la Gillanbone, singura aşezare care se afla mai aproape de o sută şaizeci de mile. Hotarul de est era format de Râul Barwon, ceea ce localnicii numeau cursul de nord al Râului Drag, un curent mâlos de o mie de mile, care se unea cu Râul Murray şi se vărsa în mare în sudul Australiei. Pârâul Gillan, care curgea sub casa administratorului şef, se vărsa în Barwon două mile mai jos de padocul cel mare.

Paddy şi băieţii îndrăgeau această fermă. Câteodată petreceau zile în şir departe de casă, dormind noaptea sub cerul liber, erau atât de plini de stele de parcă erau o parte din Dumnezeu.

Pământul maroniu fremăta de viaţă. Mii de canguri, în turme izvorau sărind dintre copaci, săreau peste garduri, erau extrem de frumoşi în graţia şi libertatea lor; păsările Emu îşi făceau cuiburile în mijlocul câmpiei înverzite şi săreau, ca nişte uriaşi, speriindu-se de orice li s-ar fi părut ciudat, fugind mai iute decât caii, lăsându-şi în părăsire ouăle de un verde închis, de mărimea unei mingi de fotbal; termitele construiau turnuri ca zgârie nori miniaturali; furnici uriaşe cu înţepături dureroase curgeau şuvoaie sub pământ prin locuri numai de ele ştiute.

Viaţa păsărilor era atât de bogată şi de variată, încât parcă descopereai noi şi noi feluri, şi ele trăiau nu câte una sau câte două ci cu miile şi miile; papagali miniaturali, pe care Fee îi numea păsări ale dragostei; papagali mici, coloraţi în roşu şi albastru, numiţi „roşiori”; papagali mari cu pene gri deschis şi roz pe piept şi sub aripi; şi păsările mari, albe şi pure cu creasta dreaptă, galbenă, numite papagalii ştrengari. Eleganţii cintezoi

mignoni ciripeau şi dansau, la fel şi vrăbiile şi graurii, iar puternicii pescăruşi maro, numiţi „kookaburras”, râdeau şi chicoteau veseli sau se scufundau în căutare de şerpi, mâncarea lor preferată. Erau obişnuite cu oamenii, toate aceste păsări, nu se temeau deloc, stăteau cu sutele în copaci şi spionau cu ochi inteligent, ţipând, vorbind, râzând, imitând tot ceea ce producea un sunet.

Şopârle înspăimântătoare, de şase picioare lungime, forfoteau prin iarbă, sau căutau ramuri de copaci înalţi, pentru că erau la fel de familiare la înălţime ca şi pe pământ; erau iguane. Şi mai erau şi multe alte specii de şopârle, unele mai mici dar nu mai puţin periculoase, împodobite cu coarne sau cu gulere osoase în jurul gâtului, sau cu limba albastru deschis, foarte umflată. Despre şerpi, s-ar spune că erau o varietate fără sfârşit şi familia Cleary a învăţat că cei mai mari, care păreau cei mai fioroşi, erau adesea cei mai puţin periculoşi, în timp ce unii care erau mici şi păreau inofensivi aveau muşcături mortale; şerpi înfloraţi, şerpi arămii, şerpi de copaci, şerpi negri cu burta roşie, şerpi maro, şerpi cu muşcături mortale.

Şi insecte! Cosaşi, lăcuste, greieri, albine, muşte de toate mărimile şi de toate speciile, viespi cu capul mare, ţânţari, libelule, molii uriaşe şi fluturi, enorm de mulţi fluturi! Păianjenii erau cumpliţi, creaturi uriaşe, păroase, cu picioare lungi, sau mici, negri şi urâţi, mişunând peste tot în veceu; unii trăiau în ghemuri de pânze ţesute de ei între copaci, alţii se legănau agăţaţi de firele de iarbă, alţii fugeau în adâncimile pământului. Erau şi animale de pradă: porci sălbatici sperioşi, creaturi sălbatice, negre, păroase, în căutare de carne, mari cât o vacă bine hrănită; câini Dingo, câini sălbatici din partea locului, care se lipeau de pământ şi se pierdeau în iarbă; ciori cu sutele, croncănind dezolant din copacii uscaţi din care rămăseseră

numai schelete albe; şoimi şi vulturi suspendaţi, plutind nemişcaţi în aer.

De unele din aceste vietăţi trebuiau protejate oile şi vitele, mai ales când făceau pui. Cangurii şi iepurii mâncau preţioasa iarbă, porcii mistreţi şi câinii Dingo mâncau mieii, ciorile scoteau ochii viţeilor şi animalelor bolnave. Ei, Cleary, au trebuit să înveţe să împuşte, să poarte armele cu ei când plecau în ţinut, câteodată trebuiau să scoată din suferinţă vreun animal, altă dată să împuşte câte un porc sau câine.

Asta, spuneau băieţii exaltaţi, era *VIAŢA*. Niciunul nu mai tânjea după Noua Zeelandă; când muştele nu mai conteneau să-i bâzâie, să le intre în ochi, nas, gură, urechi, au învăţat să-şi lege bucăţi de plută legate de aţe şi să le atârne de borurile pălăriei. Ca să nu le intre ceva prin pantaloni lor largi, au învăţat să-i lege la glezne cu fâşii din piele de cangur, numite „bowyangs", râzând de ciudăţenia numelui dar convinşi de necesitatea lor. Noua Zeelandă era un rai comparată cu acest ţinut; şi aici era *VIAŢA*.

Legate de casă şi de anexe, femeile găseau viaţa mult mai puţin plăcută, pentru că ele nu aveau bucuria de a călări şi nici stimulul dat de diversitatea activităţilor. Ca întotdeauna, ceea ce făceau femeile era greu şi de rutină: gătit, curăţenie, spălat, călcat, îngrijirea copiilor mici. Lupta cu căldura, praful, muştele, scările multe până la apa mâloasă, absenţa aproape obsedantă a bărbaţilor care să le ajute la cărat, la tăiat lemne, la pompat apa, la împuşcat răpitoare, le făcea viaţa grea. Mai ales zăpuşeala era din ce în ce mai greu de suportat şi nu erau decât la începutul primăverii; totuşi termometrul de pe veranda umbroasă ajungea în fiecare zi la o sută de grade. În bucătărie, cu sobele aprinse erau o sută douăzeci.

Hainele cu multă lenjerie de corp erau potrivite pentru Noua Zeelandă, unde în casă era

întotdeauna rece. Mary Carson ieşită puţin la plimbare, se duse să-şi vadă cumnata; privi critic rochia de stambă lungă până-n pământ şi cu guler înalt, a lui Fee. Ea, Mary, era îmbrăcată după ultima modă, o rochie crem de mătase, până la genunchi, fără mâneci, largă-n talie şi cu un decolteu mare.

— Doamne, Fiona, eşti îngrozitor de demodată, spuse Mary studiind salonul proaspăt vopsit în crem, covoarele persane şi mobila lipsită de valoare.

— Nu am timp să fiu altfel, replică Fee tăios, în timp ce o făcea pe gazda.

— Ai să ai mai mult timp acum că bărbaţii sunt plecaţi şi ai mai puţin de gătit. Scurtează-ţi rochiile şi renunţă la lenjerii dacă vrei să nu mori la vară. Este cu cincisprezece-douăzeci de grade mai cald decât acum.

Ochii Mariei se opriră pe portretul frumoasei femei cu rochie de crinolină, model „împărăteasa Eugenia”.

— Cine este? întrebă.

— Bunica mea.

— Da?! Şi mobila şi covoarele?

— Ale mele, de la bunica.

— Într-adevăr? Draga mea Fiona, ai cam coborât pe scara socială, nu-i aşa?

Fee nu se enerva niciodată, aşa că nu se enervă nici acum, dar buzele ei frumoase se subţiară.

— Nu cred, Mary. Am un bărbat bun; tu ar trebui să ştii asta.

— Dar fără un ban. Cum te numeai de fată?

— Armstrong.

— Serios? Nu cumva Armstrongii din Roderick Armstrong?

— Am un frate cu numele ăsta. Poartă numele bunicului meu.

Mary Carson se ridică alungând muştele cu pălăria înflorată, muşte care nu aveau niciun respect pentru persoana ei.

— Ai o familie mai bună decât noi, Cleary, chiar dacă şi eu sunt o Cleary. L-ai iubit mult pe Paddy ca să renunţi la poziţia ta?

— Motivele pentru ceea ce fac eu sunt numai ale mele, Mary, nu şi ale tale, a spus Fee privind-o de sus. Eu nu-mi discut soţul, nici măcar cu sora lui.

Cutele de pe linia nasului Mariei Carson se adânciră, iar ochii scăpărară uşor.

— Hodoronc-tronc!

Mary nu mai veni a doua oară, dar doamna Smith, menajera, venea foarte des şi repeta de fiecare dată sfatul Mariei privind hainele.

— Uite, spuse ea, am la mine o maşină de cusut pe care n-o folosesc niciodată. Am să trimit nişte fete să o aducă. Dacă voi avea vreodată nevoie de ea, am să vin eu aici.

Ochii i se opriră pe micuţul Hal, care se rostogolea fericit pe duşumea.

— Îmi place să aud copii prin casă, doamnă Cleary.

O dată la şase săptămâni venea poşta, adusă cu căruţa de la Gillanbone; era singurul contact cu lumea din afară. Drogheda avea un camion Ford, un alt camion Ford, construit special cu un rezervor de apă deasupra, un Ford model „T”, şi o limuzină Rolls Royce, dar se pare că nu le folosea nimeni să meargă la Gilly, cu excepţia Mariei Carson, dar asta foarte rar.

Obligaţia de a aduce poşta era a lui Blue Williams, dar îi trebuiau şase săptămâni să acopere tot ţinutul. Căruţa lui cu roţi uriaşe era trasă de doisprezece cai iuţi şi era încărcată cu tot ceea ce comandau fermierii. Pe lângă poştă el ducea produse de băcănie, gazolină în bidoane de 45 kg., gaz în bidoane de 10 kg., fân, saci cu porumb, saci de pânză cu zahăr şi făină, cutii cu ceai, saci cu cartofi, unelte pentru fermă, jucării şi haine de la Anthony Horder din Sydney, comandate prin poştă

şi absolut orice era nevoie din Gilly sau de mai departe, mergând cam cu 20 de mile pe zi, el era bine venit oriunde se oprea, ducea veştile în ţinut, dădea foile de hârtie cu socotelile cheltuielilor făcute, înmâna scrisorile scoase dintr-un sac pe care scria îngrijit „Poşta Regală". La vest de Gilly erau numai două ferme, Drogheda mai aproape şi Bugela, mai departe; dincolo de Bugela era ţinutul care primea poşta numai o dată la şase luni. Căruţa lui Blue făcea un arc în zig-zag pe la toate fermele din sud-vest, vest şi nord-vest, apoi se întorcea la Gilly şi apoi pleca spre est, o călătorie mai uşoară, pentru că oraşul Booroo deservea cam 60 de mile est. Câteodată aducea oameni lângă el, vizitatori sau oameni în căutare de lucru; câteodată ducea oameni, vizitatori sau oieri nemulţumiţi sau servitoare sau sezonieri, sau câte o guvernantă ocazională. Fermierii aveau maşini pentru ei dar cei care lucrau sezonier depindeau de Blue pentru transport, la fel de mult ca şi poşta şi alte bunuri.

Când au sosit pachetele cu pânză comandate de Fee, s-a aşezat la maşina de cusut şi a început să facă rochii subţiri pentru ea şi Meggie, pantaloni uşori pentru bărbaţi, cămăşi, pantalonaşi pentru Hal şi draperii la ferestre. Fără-ndoială era mai plăcut cu mai puţine haine pe tine.

Pentru Meggie viaţa era tare pustie, numai cu Stu acasă, dintre băieţi. Jack şi Hughie erau şi ei cu tatăl lor să înveţe oieritul: tinerii ucenici erau numiţi *Jack-face-totul.* Stuart nu era un tovarăş de joacă, aşa cum fuseseră Jack şi Hughie. El trăia într-o lume numai a lui, era un copil liniştit care prefera să privească ore în şir un muşuroi de furnici, decât să urce în copaci, pe când Meggie adora urcatul în copaci, iar arborii de cauciuc australieni erau numai buni pentru asta. Nu că i-ar fi rămas mult timp pentru căţărat sau studierea furnicilor. Meggie şi Stuart munceau foarte mult. Ei tăiau lemne şi le aduceau în casă, săpau gropi pentru gunoi, îngrijeau grădina de legume şi aveau

grijă de păsări şi de porci. Au învăţat şi cum se omoară şerpii şi păianjenii, deşi întotdeauna le va fi frică de ei.

Sezonul ploilor a fost destul de bun, pentru ultimii câţiva ani; pârâul era scăzut, dar rezervoarele de apă erau pe jumătate pline. Iarba era destul de bună, dar aparent mică, comparativ cu anii bogaţi în ploi.

— Probabil că o să fie şi mai rău, constată Mary Carson îngrijorată.

Dar ei aveau să cunoască potopul înainte de a face cunoştinţă cu arşiţa secetei. Pe la jumătatea lunii ianuarie ţinutul a intrat sub influenţa musonului de nord-vest. Extrem de iritante, vânturile şi-au făcut de cap. Uneori ele erau simţite numai de partea nordică a continentului, aducând cu ele ploile şi inundaţiile de vară; alte ori ajungeau şi la Sydney, întristând oraşul cu umezeala lor. În acel ianuarie norii negri au acoperit cerul, purtaţi în toate direcţiile de vânt şi au început ploile; nu ploi calme, ci un potop cu urlete continui care nu se mai sfârşeau.

Fuseseră preveniţi; Blue Williams a apărut într-o zi, cu căruţa sa cu mulţi cai, grăbindu-se să-şi facă tura înainte ca drumurile să facă imposibilă aprovizionarea fermelor.

— Vin musonii, spuse el răsucindu-şi o ţigară şi arătând grămezile de marfă.

— Fermele Cooper şi Barcoo şi Diamantina, au probleme serioase, iar potopul e potop. Toată zona Qeensland este sub apă şi bieţii oameni caută cu disperare un deluşor pe care să-şi adăpostească oile.

Toţi au intrat într-o panică, reţinută totuşi. Paddy şi băieţii munceau ca nebunii să mute oile din padocurile joase cât mai departe de pârâu şi de râul Barwon. A apărut şi Părintele Ralph, şi-a înşeuat calul şi a pornit cu Frank să evacueze alte două padocuri de-a lungul râului Barwon să ducă oile

cât mai departe. Paddy şi alţi doi oieri au luat câte un băiat şi au pornit fiecare în altă direcţie.

Părintele Ralph se pricepea bine la oi. Călărea iapa castanie pe care i-o dăruise Mary Carson, îmbrăcat în costum de călărie, cu cizme înalte cu pinteni, cu cămaşa de un alb imaculat, cu mânecile suflecate şi descheiată la guler, lăsând să se vadă un piept delicat. Cu pantalonii gri vechi, legaţi cu şuviţe de piele de cangur, cu cămaşă de corp gri pe sub cămaşă, Frank se simţea ca ruda cea săracă. Ceea ce nu era departe de adevăr, gândi el ranchiunos, mergând în urma impunătoarei figuri a preotului şi a elegantului lui cal. El călărea un cal obişnuit de la fermă, un animal cu o voinţă proprie şi o ură feroce faţă de ceilalţi cai. Câinii fugeau şi mârâiau nelinişţiţi, se certau şi se muşcau, până au fost despărţiţi de biciul necruţător al preotului. Se părea că nu exista ceva pe care acest om să nu-l poată face. Ştia fluierăturile codificate care puneau câinii la treabă şi mânuia biciul mult mai bine decât Frank, care încă mai învăţa această artă exotică, specific australiană. Câinele conducător, se supusese total preotului şi îl urmă fără ezitare, înţelegând că Frank era numai vioara a doua. Jumătate din Frank nu lua asta în seamă; dintre toţi fiii lui Paddy el era singurul căruia nu-i plăcea Drogheda. Îşi dorise să plece din Noua Zeelandă, dar nu să ajungă aici. Ura rondul continuu pe la padocuri, ura să doarmă pe pământul tare şi uscat, ura câinii sălbatici cu care nu te puteai împrieteni şi trebuia să-i împuşti dacă nu-şi făceau treaba.

Dar venirea norilor aducea un element de aventură; chiar şi copacii legănaţi de vânt, păreau să se bucure. Părintele Ralph muncea ca un om obsedat de ceva; alunga câinii după turme de oi ivite pe neaşteptate, până când animalele cele proaste se adunau speriate şi fugeau grămadă. Numai cu ajutorul câinilor puteau o mână de oameni să facă faţă la Drogheda; dresaţi pentru oi

sau vite, câinii erau uimitor de inteligenţi şi aveau nevoie de foarte puţine comenzi.

Până la căderea nopţii, Părintele Ralph, câinii şi Frank, care şi-a dat toată silinţa, au evacuat padocurile, muncă ce s-ar fi făcut normal în câteva zile. Îşi deşeuă iapa lângă poarta celui de-al doilea padoc, spunând optimist că ar putea să îndepărteze şi oile înainte de începerea ploilor. Câinii se lungiră pe iarbă, dulăul care-i conducea gudurându-se pe lângă preot. Frank scoase cu scârbă o bucată de carne de cangur şi o aruncă dulăilor, care începură să se bată geloşi.

— Brute afurisite, spuse el. Nu se poartă ca nişte câini ci ca şacalii.

— Cred totuşi că ei sunt mai aproape de ceea ce a vrut Dumnezeu, când i-a creat.

— Iuţi, inteligenţi, agresivi şi aproape de neîmblânzit. Din punctul meu de vedere, eu îi prefer câinilor de casă. Zâmbi. Şi pisicile sunt la fel. Nu le-ai observat pe lângă magazii? La fel de sălbatice şi de vicioase ca şi panterele; nu suportă oameni pe lângă ele. Dar vânează excelent şi nu depind de un stăpân.

Părintele despachetă o bucată de miel rece şi un pachet de pâine cu unt, din desagă, tăie o bucată de carne şi îi dădu restul lui Frank. Puse pâinea cu unt pe butucul dintre ei şi muşcă din carne, cu o evidentă plăcere. Îşi potoliră setea cu apă dintr-o ploscă, apoi îşi răsuciră ţigări.

În apropiere se afla un copac uriaş, singuratic.

— Uite, acolo vom dormi, spuse el desfăcând pătura şi luându-şi şeaua.

Frank îl urmă în copacul care în Australia era considerat cel mai frumos. Frunzele erau dese, de un verde deschis, şi avea o formă perfect rotundă. Frunzele creşteau atât de aproape de pământ, încât oile ajungeau cu uşurinţă la ele, drept rezultat, partea de jos era toată mâncată. Dacă începea ploaia, vor avea mai mult adăpost sub el decât sub

orice alt copac pentru că, copacii australieni aveau frunzişul mai rar decât cei din ţinuturi umede.

— Nu eşti fericit, Frank, nu-i aşa? întrebă Părintele Ralph întinzându-se şi pregătindu-şi o altă ţigară.

De unde stătea, la câteva picioare depărtare, Frank îl privi suspicios.

— Ce e fericirea? Cine e fericit?

— Chiar acum, tatăl şi fraţii tăi sunt. Dar nu şi tu, mama ta şi sora ta. Nu îţi place Australia?

— Nu partea asta din ea. Eu vreau să merg la Sydney. Aş putea avea o şansă să fac ceva din mine.

— Sydney, eh! Este plin de nedreptăţi, îi răspunse Părintele Ralph zâmbind.

— Nu-mi pasă. Aici sunt legat, cum eram şi în Noua Zeelandă; nu pot scăpa de el.

— El?

Dar lui Frank îi scăpase cuvântul şi nu avea de gând să-l repete. Rămase întins privind frunzele.

— Câţi ani ai, Frank?

— Douăzeci şi doi.

— Da! Ai mai fost vreodată departe de ai tăi?

— Nu.

— Ai fost la dans, ai avut vreo prietenă?

— Nu, răspunse Frank, încăpăţânându-se să nu-i acorde titlul.

— Atunci n-o să te mai poată ţine mult.

— O să mă ţină până mă vede mort.

Părintele Ralph căscă şi se pregăti de somn.

— Noapte bună, Frank.

În dimineaţa următoare norii erau foarte jos, dar ploaia nu se porni toată ziua şi ei au reuşit să evacueze şi al doilea padoc. O dungă neagră trecu peste Drogheda, de la nord-est la sud-vest; în partea aceea erau concentrate cele mai multe padocuri, dar tot acolo erau şi terenurile înalte unde puteau adăposti oile, dacă apele ieşeau din albia râului Barwon.

Ploaia începu la lăsarea serii, pe când Frank şi preotul se grăbeau în galop spre casa lui Paddy.

— Nu vor ieşi acum din albie! strigă Părintele Ralph. Ţine-ţi bine calul, băiete, ca să nu se afunde în noroi!

Au fost uzi în câteva secunde şi la fel a fost şi pământul uscat. Solul fin, fără pori, se transformă într-o mare de mâl, înglodând caii. Acolo unde mai era iarbă, mergeau mai uşor, dar lângă pârâu, unde pământul era bătătorit, au trebuit să descalece. O dată eliberaţi de povară, caii nu mai aveau probleme, dar pentru Frank era imposibil să-şi ţină echilibrul. Era mai rău decât pe un patinoar. În mâini şi-n genunchi s-au târât spre vârful malului, alunecând pe el ca proiectilele. Albia râului, care normal nu avea mai mult de un picior de apă, acum spumega, înaltă de peste patru picioare; Frank îl auzi pe preot râzând. Îndemnaţi de strigăte şi lovituri, caii au reuşit să urce panta, dar Frank şi Părintele Ralph nu au putut. De câte ori încercau, alunecau înapoi. Preotul tocmai sugera să se agaţe de o salcie, când Paddy alertat de caii fără călăreţi, veni cu o frânghie şi îi trase.

Zâmbind şi clătinând din cap, Părintele Ralph refuză ospitalitatea oferită de Paddy.

— Mă aşteaptă la conac, spuse el.

Mary Carson îl auzi înaintea personalului său, pentru că el a venit prin faţă, gândindu-se că ajunge mai uşor în camera sa.

— N-ai să intri în casă în halul ăsta, strigă ea apărând pe verandă.

— Atunci, fii o drăguţă şi adu-mi câteva prosoape şi valiza mea.

Nestânjenită, ea îl privi cum îşi scoate cămaşa, cizmele, pantalonii, rezemându-se de pervazul salonului până când se şterse el de noroi.

— Eşti cel mai frumos bărbat, pe care l-am cunoscut vreodată, Ralph de Bricassart, spuse ea. De ce oare sunt cei mai mulţi preoţi frumoşi? Sunt irlandezi? Sunt o naţie frumoasă, irlandezii. Sau

poate pentru că oamenii frumoşi găsesc în preoţie un refugiu de consecinţele frumuseţii lor? Pariez că fetele din Gilly sunt nebune după tine.

— Am învăţat de mult să nu iau în seamă fetele de felul acesta. Râse. Orice preot sub cincizeci de ani, pentru ele este o ţintă. Dar numai protestantele încearcă pe faţă să mă seducă.

— Niciodată nu-mi răspunzi direct la întrebări. Îndreptându-se, îşi duse mâna la piept. Eşti un hedonist voluptuos, Ralph; stai la soare? Eşti bronzat la fel peste tot?

Zâmbind, el se apropie, râse în părul ei, apoi îşi dădu jos chiloţii, îi aruncă, rămânând ca o statuie de Praxitele, în timp ce ea îi dădea roată, privindu-l cu voluptate.

Ultimele două zile l-au distrat copios, la fel ca acum, când s-a gândit că poate ea era mai vulnerabilă decât îşi imagina el; dar el o cunoştea bine şi se simţi destul de sigur când întrebă:

— Vrei să fac dragoste cu tine, Mary?

Ea îi privi penisul moale şi râse în hohote.

— Nici nu mă gândesc să te pun la o aşa de grea încercare. Ai nevoie de femei, Ralph?

El îşi ridică mândru capul.

— Nu!

— Bărbaţi?

— Sunt mai răi decât femeile. Nu, n-am nevoie de ei.

— De tine?

— Cel mai puţin!

— Interesant! Împingând uşa, intră în salon. „Ralph, Cardinal de Bricassart” spuse batjocoritor. Dar, departe de ochii lui inteligenţi, ea se prăbuşi în fotoliu şi îşi strânse pumnii, într-un gest împotriva nedreptăţii sorţii.

Gol, Părintele Ralph ieşi de pe verandă pe pajişte, ridică braţele deasupra capului şi închise ochii; stătu să-l învăluie ploaia în valuri calde, provocându-i senzaţii deosebite pe pielea goală. Era foarte întuneric. Şi totuşi dorinţa nu venea.

Pârâul rupse malurile şi apa se revărsă abundent spre casa lui Paddy, se îndreptă spre grajduri şi chiar spre casa mare.

— Va scădea până mâine, spuse Mary Carson, când Paddy se duse la ea îngrijorat.

Ca de obicei, avu dreptate; în timpul săptămânii care a urmat, apa a scăzut şi, în cele din urmă s-a întors în matca sa. Soarele s-a ivit, temperatura a crescut la o sută cincizeci de grade la umbră, iarba şi-a luat avânt şi a crescut înaltă, curată, spălată şi strălucitoare de-ţi lua ochii. Spălaţi şi şterşi de praf, copacii străluceau şi ei, iar cârdurile de papagali s-au întors de pe unde s-au ascuns de potop, trupurile lor frumos colorate înviorând peisajul; erau mai vorbăreţi şi mai jucăuşi ca niciodată.

Părintele Ralph se întoarse la treaba sa, ajutorarea membrilor parohiei, senin şi liniştit că nu va fi violat; sub cămaşa albă, preoţească, era un cec de o mie de lire sterline. Episcopul se va extazia.

Oile au fost aduse înapoi pe păşunile lor, iar membrii familiei Cleary au fost obligaţi să deprindă obiceiul siestei. Ei se trezeau la cinci dimineaţa, terminau treaba până înainte de amiază apoi cădeau transpiraţi şi zăceau până la cinci după amiază. Programul era valabil şi pentru bărbaţi şi pentru femei. Muncile care nu puteau fi făcute dimineaţa, erau făcute după ora cinci, iar masa de seară era servită după apusul soarelui, la o masă pe verandă, afară. Şi paturile au fost scoase afară, pentru că zăpuşeala era de nesuportat, chiar şi noaptea. Din cauza căldurii săptămânile păreau secole. Uitaseră şi gustul cărnii. Tăiau numai câte o oaie, destul de mică, pentru ca să nu se altereze până era consumată. Şi farfuriile lor doreau o schimbare: friptură de oaie, carne de oaie fiartă, budincă cu carne de oaie, pulpă de oaie, oaie la capac, oaie cu condimente.

La începutul lunii februarie, viaţa pentru Meggie şi Stu se schimbă brusc. Au fost trimişi la mănăstirea din Gillanbone, la internat, pentru că altă şcoală mai aproape nu era. Paddy considera că Hal putea învăţa prin corespondenţă, cu Şcoala Blackfriars din Sydney, când va veni vremea, dar între timp, pentru că Meggie şi Stu erau obişnuiţi cu şcoala, Mary Carson s-a oferit în mod generos să le plătească internatul şi profesorii la mănăstirea Sfânta Cruce. În plus, Fee era prea ocupată cu Hal, ca să mai aibă timp să supravegheze şi lecţiile prin corespondenţă ale celor doi. Tacit, s-au înţeles că Jack şi Hughie nu-şi vor continua studiile; Drogheda avea nevoie de ei, pământul avea nevoie de ei şi ei asta şi doreau.

Meggie şi Stu au descoperit o existenţă stranie şi paşnică, la mănăstire, după viaţa pe care au dus-o la Drogheda, dar mai ales după şcoala din Wahine. Părintele Ralph, subtil, le-a sugerat maicilor că cei doi copii erau protejaţii lui, că mătuşa lor era cea mai bogată femeie din ţinut. Aşa că, timiditatea lui Meggie se transformă dintr-un viciu, într-o virtute, iar izolarea ciudată a lui Stu şi obiceiul de a privi ore în şir depărtările, îi aduseră epitetul de „sfânt".

Era într-adevăr foarte liniştit, pentru că existau puţine şcoli cu internate; oamenii din ţinut, care erau destul de bogaţi să-şi trimită odraslele la şcoală, preferau în mod inevitabil să-i trimită la Sydney. Mănăstirea mirosea a ceară şi flori, coridoarele ei lungi erau învăluite în linişte şi credinţă. Vocile şopteau, viaţa se desfăşura după un văl negru foarte subţire. Nimeni nu-i bătea la palmă, iar Părintele Ralph venea întotdeauna să-i vadă.

Venea destul de des la ei, aşa că până la urmă îi luă să locuiască la casa parohială. Îi vopsi camera lui Meggie într-un verde delicat, cumpără perdele la geamuri şi o plapumă nouă. Stu dormea într-un dormitor bej cu maro, care suferise două redecorări; nu-i trecu prin cap, Părintelui Ralph să

se întrebe dacă Stu era fericit. El părea întotdeauna împăcat cu sine.

De ce ţinea atât de mult la Meggie, Părintele Ralph nu ştia să spună, dar nici nu-şi pierdea timpul ca să afle. Începuse cu mila, în prima zi, la gară, când o observase în spatele tuturor; apoi o separase de restul familiei prin sex. Cât despre Frank, de ce se mişca el în alt perimetru, asta nu-l intriga deloc, nici nu avea vreun sentiment de milă faţă de el. Era ceva în Frank care omora sentimentul; o inimă neagră, un spirit care nu avea lumină interioară. Dar Meggie? Îl tulbura, aproape de nesuportat, şi nici nu ştia de ce. Îi plăcea culoarea părului ei; culoarea şi forma ochilor, ca ai mamei ei – deci, frumoşi, dar mult mai dulci, mai expresivi; şi caracterul ei, pasiv şi totuşi enorm de puternic. Nu era o rebelă, Meggie. Dimpotrivă. Toată viaţa ea se va supune, se va mişca în interiorul hotarelor impuse de soarta ei de femeie.

Şi totuşi, asta nu era totul. Poate că, dacă ar fi căutat mai adânc în străfundurile fiinţei sale, el ar fi descoperit că ceea ce simţea pentru ea, era rezultatul ciudat al timpului, locului şi persoanei.

Nimeni nu o considera pe Meggie ca fiind importantă, ceea ce însemna că în viaţa ei exista un spaţiu în care să intre el şi să fie sigur de dragostea ei; ea era un copil, prin urmare nu constituia un pericol pentru modul său de viaţă, sau pentru reputaţia lui de preot; ea era frumoasă iar lui îi plăcea frumuseţea; şi în ultimă instanţă, ceea ce el nu recunoştea, ea umplea un spaţiu gol, pe care Dumnezeu nu-l putea umple, pentru că ea era caldă, blândă şi avea sentimentul solidarităţii umane. Pentru că nu-şi permitea să-i dea daruri şi astfel să-i supere familia, el îi oferea compania lui cât putea de mult, îi redecoră camera; nu o făcea atât pentru a o vedea mulţumită, cât, mai ales, pentru a crea o ambianţă potrivită pentru bijuteria lui. Nimic fără valoare pentru Meggie!

La începutul lui mai, începură să sosească oierii la Drogheda. Mary Carson ştia foarte bine cum se fac treburile la Drogheda, de la păstorit până la folosirea biciului. Îl chemă pe Paddy la ea, cu câteva zile înainte de sosirea oamenilor şi fără să se deplaseze din fotoliul ei, îi spuse cu minuţiozitate ce să facă, până în cel mai mic amănunt. Obişnuit cu Noua Zeelandă, Paddy fusese uluit de mărimea fermei, de cele douăzeci şi şase de staule; acum, după întrevederea cu sora sa, faptele şi cifrele i se învârteau în cap. Nu vor tunde numai oile Droghedei, ci şi pe cele de la fermele Bugela, Dibban-Dibban şi Beel-Beel. Asta însemna o muncă enormă pentru fiecare suflet de la fermă, bărbaţi şi femei. Tunsul oilor comunităţii era un obicei, iar facilităţile de care dispunea Drogheda îi aduceau inevitabil şi pe vecini, dar munca, munca brută, cădea fără îndoială pe umerii celor de la această fermă.

Fermierii îşi vor aduce bucătarul lor, vor cumpăra mâncarea de la magaziile Droghedei, dar toate acele mari cantităţi de hrană trebuie asigurate; barăcile părăginite cu bucătării şi băi primitive trebuie curăţate, numărate, echipate cu lenjerie şi pături. Nu toate fermele erau la fel de generoase ca Drogheda, dar Drogheda se mândrea cu ospitalitatea ei şi cu reputaţia ei de „grozav de bună”. Aceasta era una din activităţile la care participa şi Mary Carson, prin urmare nu se uita la bani. Nu numai că era una din cele mai mari ferme la care se tundeau oile, dar avea nevoie şi de cei mai buni oameni pentru asta, oameni de calibrul lui Jackie Howe; peste trei sute de mii de oi vor fi tunse aici, după care oamenii îşi vor împacheta lucrurile, se vor urca în vechiul Ford şi vor pleca la următoarea fermă, la care erau aşteptaţi.

Frank lipsea de acasă de două săptămâni. Cu bătrânul Beerbarel Pete, o haită de câini, doi cai, un ponei pe care-şi puseseră modestele provizii, au pornit-o spre vest, spre cele mai îndepărtate

padocuri, să aducă oile, din ce în ce mai aproape, sortându-le din mers. Era o muncă înceată şi plicticoasă, care nu se putea compara cu controalele de rutină pe care le-a făcut înainte de potop.

Fiecare padoc avea propria lui curte unde se făcea marcarea şi selectarea animalelor şi unde stăteau turmele până le venea rândul.

Şoproanele unde se tundeau oile nu adăposteau decât zece mii de oi o dată, aşa că nu va fi deloc uşor când vor fi atât de mulţi; va fi un frecuş constant cu schimbarea turmelor, cele tunse cu cele netunse.

Când Frank păşi în bucătărie, mama sa stătea lângă un lighean, făcând o muncă ce părea să nu se termine niciodată – curăţa cartofi.

— Mamă, am sosit, spuse el cu bucurie în glas.

Ea se întoarse şi i se văzu sarcina. Lipsind de două săptămâni, ochii lui erau mai pătrunzători.

— Oh, Dumnezeule!

Din ochii ei se risipi bucuria de a-l vedea, faţa i se înroşi de ruşine; îşi cuprinse pântecele cu mâinile, de parcă ele ar fi putut acoperi ceea ce nu puteau hainele. Frank tremura.

— Ţap bătrân şi scârbos!

— Frank, nu-ţi permit să spui astfel de lucruri. Acum eşti bărbat şi ar trebui să înţelegi. Tu nu ai venit pe lume în alt fel şi merită la fel de mult respect. Nu este nimic murdar. Când îl insulţi pe tata, mă insulţi şi pe mine.

— Nu avea dreptul! Trebuia să te lase în pace!

Frank vorbi printre dinţi, ştergându-şi o şuviţă de salivă, care se prelingea din gura tremurândă.

— Nu este nimic murdar, repetă ea obosită şi îl privi cu ochii limpezi, de parcă s-ar fi hotărât să lase ruşinea la o parte, pentru totdeauna.

— Nu este nimic murdar, Frank, nici actul în sine, actul care creează copilul.

Fu rândul lui să roşească. Nu mai putea să o privească în ochi, aşa că se întoarse şi plecă în

camera pe care o împărţea cu Bob, Jack şi Hughie. Pereţii ei goi îl batjocoreau, la fel şi paturile modeste, îl batjocorea toată această cameră care nu avea personalitate, pe care nicio prezenţă nu o încălzea; era pustie. Şi faţa ei! Frumoasa ei faţă obosită luminată de un halo de păr auriu, toată înroşită de ce au făcut, ea şi ţapul cel bătrân şi păros, în cumplita arşiţă a verii.

Nu-şi putea lua gândul de la faptul în sine, de la ea, de la gândurile care sălăşluiau în profunzimile minţii sale, de la dorinţele naturale pentru vârsta sa, de la faptul că şi el este bărbat. În general, reuşea să împingă aceste gânduri dincolo de propria-i conştiinţă, dar acum, când ea i-a fluturat ţanţoş pe sub nas dovada concretă a desfrânării, când a văzut cu ochii săi, a câta oară, ce ascundea „misterul" dintre ea şi animalul acela, bătrân şi libidinos... Ce putea el să creadă despre asta, cum putea să consimtă la aşa ceva, cum putea să suporte? Îşi dorea să se gândească la ea ca la o fiinţă sfântă, pură şi nepătată, ca la Sfânta Mamă Universală, o fiinţă care se ridica deasupra acestor lucruri, deşi toate femeile din lume se făceau vinovate de asta. Să descopere acum, că tot ce credea despre ea era greşit, însemna să meargă singur spre nebunie. Pentru sănătatea minţii sale devenise de acum necesar să-şi imagineze că ea se culca cu bătrânul libidinos într-o castitate totală, numai ca să aibă un loc de dormit, dar că nu se atingeau noaptea, nu se întorceau niciodată unul spre celălalt. Doamne Dumnezeule!

Un zgomot îl făcu să privească în jos; descoperi că răsucise un picior de fier al patului.

— De ce nu eşti tu tatăl meu?!

— Frank, îl strigă mama sa, din pragul uşii.

El o privi cu ochii negri umezi, ca nişte cărbuni udaţi de ploaie.

— Până la urmă am să-l omor, spuse.

— Dacă faci asta, mă omori pe mine, spuse Fee aşezându-se pe pat.

— Nu. Pe tine te eliberez, răspunse el cu sălbăticie.

— Frank, eu nu pot fi niciodată liberă; şi nici nu vreau. Aş vrea să înţeleg de unde-ţi vine lipsa asta de înţelegere, dar nu înţeleg. Nu e din cauza mea, nu e din cauza tatălui tău. Ştiu că nu eşti fericit, dar te încăpăţânezi să ne faci răspunzători pentru asta, pe mine şi pe tatăl tău. De ce vrei cu tot dinadinsul să faci lucrurile atât de grele pentru toată lumea? De ce? Îşi privi mâinile, apoi îl privi şi pe el. Nu voiam să-ţi spun eu, dar ar fi timpul să-ţi găseşti o fată, să te căsătoreşti, Frank, să ai familia ta. Este loc pentru toţi la Drogheda. Pentru ceilalţi băieţi nu mi-am făcut niciodată astfel de griji; ei par să aibă alte firi. Dar tu ai nevoie de o soţie, Frank. Dacă ai avea-o, n-ai mai avea timp să te gândeşti la mine.

Frank stătea cu spatele la ea şi nu voia să se întoarcă. Timp de vreo cinci minute ea rămase pe pat, sperând că el o să-i spună ceva, apoi oftă, se ridică şi plecă.

V

După ce au plecat muncitorii şi districtul a căzut într-o stare de semi-inerţie de iarnă, au venit Serbările Câmpeneşti de la Gillanbone. Era cel mai important eveniment în calendarul social şi dura timp de două zile. Fee nu se simţea în stare să meargă, aşa că Paddy plecă în oraş cu Rolls-Royceul Mariei Carson, fără soţia sa care-l încuraja întotdeauna, sau ţinea limba Mariei în poziţia „tăcut”. El observase că, dintr-un motiv misterios, numai prezenţa lui Fee o incomoda pe sora lui, o dezavantaja.

Toţi ceilalţi mergeau în oraş. După multe ameninţări cu ce vor păţi dacă nu se comportă cum se cuvine, băieţii au fost îmbarcaţi în camionul mare, împreună cu Beerbarrel Pete, Jim, Tom, doamna Smith şi fetele din casă, dar Frank a plecat mai devreme, de unul singur, cu camioneta. Adulţii stăteau, cu toţii, pentru a doua zi, la curse şi concursuri; din motive numai de ea ştiute, Mary Carson a refuzat invitaţia Părintelui Ralph de a sta la casa parohială, dar l-a îndemnat pe Paddy să accepte invitaţia, pentru el şi Frank. Unde stăteau ceilalţi oameni de la fermă, nu ştia nimeni, dar doamna Smith, Minnie şi Cat, aveau prietene în Gilly şi intenţionau să rămână peste noapte.

Era ora zece, dimineaţa, când Paddy a instalat-o pe sora lui la Hotel Imperial, în cele mai bune camere pe care le putea oferi; găsi barul şi intră, dar îl văzu pe Frank cu o halbă de bere în mână.

— O dau eu pe următoarea, bătrâne, spuse Paddy jovial. Trebuie să o duc pe Mătuşa Mary la curse şi am nevoie de întăritor moral, pentru că trebuie să trec prin chinurile astea fără mama.

Obişnuinţa şi frica sunt greu de depăşit, mai ales când coexistă de ani de zile; Frank descoperi că nu putea să facă ceea ce ar fi dorit din tot sufletul; nu putea să arunce conţinutul paharului în faţa tatălui

său; nu cu atâta lume de faţă. Aşa că, termină dintr-o înghiţitură ce mai rămăsese în pahar şi se scuză;

— Îmi pare rău, tată, am promis că mă întâlnesc cu băieţii.

— Ei, atunci trebuie să mergi. Uite ia banii ăştia şi cheltuie-i cum crezi. Distracţie plăcută şi dacă te îmbeţi, ai grijă să nu afle mama.

Frank, privi bancnota de cinci lire, dorind din suflet să o rupă în bucăţele şi să i-o arunce în faţă lui Paddy, dar obişnuinţa îl opri iar; o împături, o puse în buzunar şi îi mulţumi tatălui său. Ieşi din bar cât putu de repede, împleticindu-se.

În cel mai bun costum albastru, cu vesta încheiată de care anina un ceas de aur, prins într-un lanţ de aur, făcute la cel mai bun bijutier – Lawrence – Paddy, se simţea stânjenit de gulerul prea apretat, dar privea în jur în speranţa întâlnirii unor feţe cunoscute. Nu fusese prea des la Gilly, în ultimile nouă luni, de când se mutase la Drogheda, dar poziţia sa, ca frate a Mariei Carson şi moştenitor prezumtiv, însemna că trebuie tratat cu respect, ori de câte ori venea în oraş, iar faţa sa nu trebuia uitată.

Mai mulţi oameni îl salutară prietenos, iar câteva voci îl invitară la o halbă de bere. Foarte repede, fu în centrul atenţiei unei mulţimi prietenoase. Frank fu repede uitat.

În ultima vreme, părul lui Meggie era împletit, pentru că, în ciuda banilor Mariei Carson, nicio călugăriţă, nu-şi pierdea vremea cu buclele ei şi-i atârna în două cozi groase pe umeri, legate cu panglici albastre. Îmbrăcată în uniforma albastră a ordinului Sfintei Cruci, ea era condusă de-a lungul pajiştii mănăstirii, până la casa parohială şi era predată menajerei Părintelui Ralph, care o adora:

— Să nu mai vorbim de păr! Parc-ar fi viu, îi explică ea preotului într-o zi, când el o întrebă amuzat, de ce e supărată; la început lui Annie nu-i

plăcuseră copiii, mai ales fetele şi era necăjită că şcoala este lângă casa parohială.

— Ei, haide, Annie! Părul nu are suflet. Nu trebuie să te superi din cauza asta; şi nici nu trebuie să te îndrăgosteşti de cineva, numai din cauza culorii părului, mai spuse ca s-o necăjească.

— Ah, dar „skeggie” este pură şi frumoasă – sigur că puteţi să le spuneţi să o pieptene altfel.

Nu putea, dar nici nu o întrebă ce înseamnă „skeggie” şi nu ironiză faptul că rimează cu Meggie. Câteodată era mai bine să nu ştii ce e în capul lui Annie, sau să o încurajezi, dându-i prea multă atenţie. Numai ea îşi ştia dialectul şi dacă o compătimea pe fetiţă, asta se datora numai viitorului, nu trebuia să-i mai explice cineva.

Frank sosi, mai tremura încă după întâlnirea cu tatăl său.

— Hai, Meggie, te duc la bâlci – spuse întinzând mâna.

— De ce nu v-aş duce eu, pe amândoi, întrebă Părintele Ralph, întinzând la rândul său mâna.

Între cei doi oameni pe care-i adora, ţinându-i de mână fericită, Meggie era în al nouălea cer.

Bâlciul din Gillanbone se afla pe malul râului Barwon, lângă terenurile de curse. Deşi potopul fusese cu şase luni în urmă, mâlul nu se uscase încă, iar picioarele primilor sosiţi îl transformă într-o clisă noroioasă. Lângă staulele cu oi şi vite, porci şi capre, care aveau să se întreacă pentru diverse premii, erau corturi pline cu tot felul de mărfuri şi bunătăţi de mâncăruri. S-au plimbat şi au admirat prăjituri, şaluri croşetate, haine pentru bebeluşi, feţe de masă brodate, pisici, câini şi canari.

La margine erau terenurile pentru cursele de cai, unde călăreţi şi călăreţe se mândreau cu exemplare frumoase, în faţa cumpărătorilor care, chicoti Meggie în gând, arătau ca şi caii. Doamne îmbrăcate în elegante costume de călărie din saten, călăreau numai pe o parte a şeii, protejate de

pălării şi de voaluri. Oare cum putea cineva încălecat atât de nesigur, să călărească mai rapid decât la pas, asta era peste puterea de înţelegere a lui Meggie; asta până a văzut cu ochii ei una din aceste frumoase doamne, sărind peste câteva obstacole, şi terminând cursa la fel de impecabil cum o începuse.

Apoi, doamna în cauză, îşi împodobi calul şi străbătu în goană terenul noroios, oprindu-se în faţa lor, cu intenţia vădită de a le bara drumul. Piciorul cu cizmă bine lustruită nu era prins în scară, ea stătea elegant pe o parte a şeii, cu mâinile întinse imperios.

— Părinte, eşti atât de drăguţ să mă ajuţi să descalec? El ridică mâinile, le puse în jurul taliei ei, ea îşi sprijini mâinile de umerii lui, o ridică uşor şi o aşeză jos; în momentul când picioarele i-au atins pământul, el îi dădu drumul, luă hamurile murgului şi porni mai departe. Doamna de lângă el îl urma potrivindu-şi pasul cu al lui, fără nicio dificultate.

— Vei câştiga cursa, domnişoară Carmichael? întrebă indiferent.

Ea se îmbufnă; era tânără şi foarte frumoasă, şi tonul acela impersonal o călca pe nervi.

— Sper că voi câştiga, dar nu pot fi sigură. Domnişoara Hopeton şi domnişoara Anthony King, concurează şi ele. Totuşi voi câştiga dresajul, aşa că dacă nu voi câştiga şi altceva nu mă voi supăra.

Vorbea rotunjind frumos vocalele şi cu frazarea preţioasă a unei tinere domnişoare, atât de îngrijit educată încât nu era în ceea ce spunea nici urmă de idiom. În timp ce vorbea cu ea, limbajul Părintelui Ralph deveni la fel de îngrijit şi îşi pierdu acea culoare ademenitoare irlandeză; ca şi cum ea l-ar fi adus înapoi în timp, la o vreme când şi el era ca ea. Meggie se încruntă uimită şi afectată de schimbare, de cuvintele lor bine rostite, neînţelegând care era schimbarea, dar intuind că

exista o schimbare şi una care nu-i plăcea deloc. Lăsă mâna lui Frank, pentru că, într-adevăr devenise din ce în ce mai greu să meargă prin noroi.

Până să ajungă la o baltă mai mare, Frank rămăsese în urma lor. Ochii preotului studiau jucăuş suprafaţa apei, aproape un lac; se întoarse spre fetiţa a cărei mână o ţinuse strâns într-a lui, şi se aplecă spre ea cu o tandreţe, care nu putea scăpa domnişoarei, pentru că era într-un contrast izbitor cu felul în care se purtase cu ea.

— Nu am mantie, scumpă Meggie, deci nu pot să fiu Sir Walter Raleigh. Mă scuzaţi, domnişoară Carmichael – îi dădu hăţurile – dar nu pot să o las pe fetiţa mea favorită să-şi murdărească pantofii de noroi, nu-i aşa?

O ridică pe Meggie, lăsând-o pe domnişoara Carmichael să-şi adune fustele într-o mână, hamurile în cealaltă şi să treacă băltoaca singură. Hohotul de râs a lui Frank, în spatele lor, nu avu darul să o calmeze; după ce au trecut balta, i-a părăsit brusc.

— Cred că v-ar omorî, dacă ar putea, remarcă Frank în timp ce Părintele o aşeza pe Meggie jos.

Frank fusese fascinat de această întâlnire şi de cruzimea voită a Părintelui Ralph. Lui i se păruse că e atât de frumoasă şi atât de deosebită, încât niciun bărbat nu putea să o atingă, nici chiar un preot; şi totuşi Părintele Ralph parcă-şi propusese să-i zdruncine încrederea în ea, acea feminitate impunătoare, pe care ea o folosea ca o armă. Ca şi cum preotul o ura şi ura tot ceea ce reprezenta ea, gândi Frank, lumea femeilor, un mister pe care el n-a avut niciodată prilejul să-l dezlege.

Trezit de cuvintele mamei sale, Frank ar fi dorit ca domnişoara Carmichael să-l observe, era cel mai mare fiu al moştenitorului Mariei Carson, dar ea, pur şi simplu i-a admis existenţa şi atât. Toată atenţia ei se concentrase pe preot, o fiinţă fără sex, efeminat. Chiar dacă era înalt, bronzat şi frumos.

— Nu-ţi face probleme, o să revină şi o să se poarte la fel, îi răspunse Ralph cinic. Este bogată, aşa că, duminica viitoare va pune în mod ostentativ o hârtie de zece lire în cutia bisericii. Râse când îi văzu expresia lui Frank. Nu sunt mult mai bătrân decât tine, fiule, dar în ciuda harului meu, sunt un om de lume. Nu mi-o lua în nume de rău. Pune-o pe seama experienţei mele.

Au depăşit pistele de alergări şi au intrat în parcul de distracţii. Pentru Meggie, ca şi pentru Frank, era o adevărată încântare. Părintele Ralph îi dădu lui Meggie cinci şilingi, iar Frank hârtia de cinci lire. Era încântător să ai bani pentru toate acele minunăţii. Mulţimile se înghesuiau, copiii alergau în toate părţile privind cu uimire la legendele ilustrate cu stângăcie pe corturi. Cea Mai Grasă Femeie Din Lume; Prinţesa Houri, Dansatoarea cu Şerpi; Omul de Cauciuc Din India; Goliath, Cel Mai Puternic Om Din Lume; Thetis Sirena. Pentru fiecare scoteau câţiva pennie, plăteau şi priveau încântaţi, neobservând contururile modificate ale lui Thetis, sau gura fără dinţi a cobrei.

La capătul cel mai îndepărtat, atât de mare încât necesita un spaţiu imens, se afla un cort, cu o scenă de lemn la intrare şi o cortină de pânză pe care figuri fioroase de oameni ameninţau lumea. Un om cu un megafon în mână striga să adune lumea.

— Veniţi, oameni buni să-l vedeţi pe Jimmy Sharman cu renumita sa trupă de boxeri. Au câştigat opt, din cele mai mari premii din lume la box şi oferă un premiu oricui se încumetă să-i înfrunte şi îi învinge.

Femeile şi fetele plecau cât puteau de repede din zonă, bărbaţii şi tinerii se adunau la fel de repede. Solemni ca şi gladiatorii circului Maxim, opt bărbaţi umplură scena şi rămaseră cu mâinile bandajate pe şold şi picioarele depărtate, privind cu superioritate în Oh-urile admirative ale

mulţimii. Meggie gândi că sunt îmbrăcaţi pe dedesubt, pentru că erau înfăşuraţi în mantii lungi. Pe piept, cu litere mari scria *TRUPA LUI JIMMY SHARMAN.* Nu erau doi la fel, unii erau mari, alţii erau mici, alţii erau de mărime potrivită, dar toţi aveau feţe deosebit de atrăgătoare. Sporovăind, râzând într-un fel foarte relaxat, sugerau că este ceva obişnuit ceea ce făceau ei, îşi încordau muşchii şi se prefăceau că nu le face nicio plăcere.

— Hai, băieţi, cine ia o mănuşă? Cine vrea bani? Luaţi o mănuşă şi veţi câştiga!

— Eu vreau! strigă Frank. Eu vin, eu vin!

Aruncă mâna Părintelui Ralph, care încerca să-l reţină, în timp ce, cei din jurul său care-i văzură statura redusă, îl împinseră jovial înainte.

Dar vorbitorul îl luă în serios, şi un boxer întinse o mână şi-l trase pe Frank pe scenă.

— Nu râdeţi, oameni buni. Nu este el prea mare, dar este singurul care s-a oferit. Ştiţi că nu mărimea contează. Haideţi, nu mai vrea nimeni? Niciunul din cei mai mari, nu vrea? Haideţi, încercaţi şi veţi câştiga.

Încet, încet rândurile voluntarilor se îngroşară, tinerii sfioşi, îşi mototoleau pălăriile, privind cu respect spre profesioniştii care stăteau lângă ei. Deşi dorea din tot sufletul să rămână să vadă ce se întâmplă, Părintele Ralph, hotărî totuşi că e mai bine să o ducă pe Meggie de acolo, aşa că o luă în braţe. Şi se întoarse să plece. Meggie începu să ţipe, şi, cu cât se îndepărta mai mult, cu atât ţipa mai tare; oamenii începură să se uite la ei şi, pentru că el era foarte bine cunoscut, situaţia devenea jenantă, dacă nu chiar penibilă.

— Uite ce-i Meggie, nu putem intra înăuntru! Tatăl tău m-ar biciui şi, pe bună dreptate.

— Vreau să stau cu Frank, vreau să stau cu Frank! continua ea să ţipe cât o ţinea gura, dând din picioare şi încercând să-l muşte.

— Of, la naiba! scăpă Părintele Ralph.

Cedând inevitabilului, îşi scormoni buzunarul să găsească mărunţiş pentru plată şi se apropie de uşa cortului, cu ochii în patru după băieţii Cleary, dar ei nu se vedeau pe aproape, deci, concluzionă el, ori erau la cursele de cai, ori se desfătau cu vreo plăcintă de carne sau îngheţată.

— Nu puteţi intra cu ea înăuntru, Părinte, spuse portarul, şocat.

Preotul ridică ochii spre ceruri:

— Dacă-mi spui şi cum să fac s-o duc de aici, fără să ne aresteze poliţia din Gilly, pentru molestarea copilului, am să plec cu plăcere.

Portarul dădu din umeri:

— Părinte, nu mă pot certa cu dumneata, nu-i aşa? Intră, dar pentru Dumnezeu încearcă să o protejezi. Nu, părinte, pune-ţi banii înapoi, lui Jimmy nu i-ar plăcea să-ţi ia banii.

Cortul părea sufocat de bărbaţi şi tineri, care se-nghesuiau în jurul unui ring central; Părintele Ralph, găsi un loc în spatele mulţimii lângă peretele de pânză al cortului, agăţându-se de Meggie ca de viaţă. Aerul era îmbâcsit de fum de ţigară şi de praful pe care l-au ridicat cu picioarele. Frank, deja cu mănuşile pe mână, era primul îndrăzneţ al zilei.

Deşi era neobişnuit, mai existau cazuri când oameni din mulţime îi bătuseră pe luptătorii profesionişti. Era admis că nu sunt cei mai buni din lume, dar cu siguranţă, erau cei mai buni din Australia. Pus să se bată cu unul de la categoria „muscă”, Frank îl învinse la a treia lovitură şi se oferi să mai lupte cu cineva. Când ajunse să-l bată şi pe al treilea profesionist, vestea se răspândi atât de repede, încât mulţimea se îndesi într-atât încât nu mai era loc pentru un pai, în interiorul cortului.

Abia dacă fusese atins de vreo lovitură, cele câteva lovituri pe care le primise nefăcând decât să-i sporească furia. Era nebun de furie împrăştiind pumni, fiecare dintre adversarii săi purtând faţa lui Paddy, iar strigătele mulţimii îi răsunau în urechi,

ca o singură voce care-i striga „Bate-l, bate-l, bate-l!” Doamne! Cât îşi dorise să lupte, să se bată, dorinţă care-i fusese mereu interzisă de când se aflau la Drogheda. Numai prin bătaie ştia el să se elibereze de mânie şi durere; în timp ce împrăştia pumn după pumn, i se păru că vocile îi cântau în urechi „Ucide! Ucide!”

Apoi se bătu cu un adevărat campion, unul de categorie uşoară, care primi ordin să-l ţină pe Frank la distanţă. Ochii lui Jimmy Sharman străluceau. Întotdeauna căuta buni luptători şi ţara aceasta mică îi arătase că are rezerve. Luptătorul făcu ceea ce i se spusese, deşi cu greutate, în timp ce Frank, posedat de foamea de a ucide umbra care-i dansa în faţă, nu mai vedea nimic altceva şi îl urmărea. Descoperi cu fiecare lovitură, că oamenii, chiar şi în toiul loviturilor necruţătoare, mai pot gândi. Şi păstră distanţa, reuşind să reziste, deşi ochii-i erau umflaţi, iar arcada şi buza îi erau tăiate. Dar câştigase douăzeci de lire şi, mai presus de bani, respectul celor prezenţi.

Meggie se răsuci în braţele Părintelui Ralph, alunecă şi fugi, înainte ca acesta să o poată prinde. Când, în sfârşit o găsi, afară, ea vomitase şi încerca să-şi cureţe pantofii, cu o batistă miniaturală. I-o întinse pe a lui, în tăcere, mângâindu-i capul convulsionat de plâns. Atmosfera din cort nu fusese pe plac nici stomacului său şi ar fi dorit ca şi demnităţii lui să i se permită să se descarce în aer liber.

— Vrei să-l aşteptăm pe Frank, sau vrei să plecăm acum?

— Am să-l aştept pe Frank, şopti ea, recunoscătoare pentru calmul şi simpatia lui.

— Nu înţeleg cum de te agăţi tu de inima mea nonexistentă, murmură el, dorind să-şi exprime cu voce tare gândurile, ca toţi oamenii care au o viaţă solitară. Nu-mi aminteşti de mama mea, iar o soră eu nu am avut şi tare aş vrea să descopăr misterul

tău şi al familiei tale ingrate... Ai avut o viaţă grea, micuţa mea Meggie?

Frank ieşi din cort cu un plasture la ochi, mângâindu-şi buza ruptă. Pentru prima oară de când îl cunoştea Părintele Ralph, Frank radia de fericire; arăta ca bărbaţii care ştiau că au petrecut o noapte bună cu o femeie, gândi Ralph.

— Ce face Meggie aici? se răsti el, nedomolit încă, după exaltarea de pe ring.

— Numai dacă-i rupeam o mână sau un picior, puteam să o iau de aici, răspunse preotul la fel de dur, fiindu-i neplăcut că trebuia să se justifice şi mai ales nefiind sigur că Frank nu-l va lua şi pe el la pumni. Nu-i era de loc frică de Frank, dar îi era jenă de o scenă în public.

— I-a fost frică pentru tine, Frank, a vrut să fie aproape de tine, să vadă cu ochii ei că nu păţeşti nimic. Nu te supăra pe ea. Este şi aşa destul de necăjită.

— Să nu cumva să-i spui tatii că ai fost aici, îi spuse Frank, ameninţător.

— Vă supăraţi dacă ne scurtăm plimbarea? întrebă preotul. Cred că ne trebuie puţină odihnă şi o cană cu ceai. O strânse pe Meggie de vârful nasului. Iar dumneavoastră, domnişoară, aveţi nevoie de o baie.

Paddy a avut o zi îngrozitoare cu sora lui, tot timpul în spatele ei, cotcodăcind cum nu o auzise niciodată pe Fee, ajutând-o să-şi croiască drumul prin noroiul din Gilly, cu preţioşii ei pantofi de import, zâmbind şi flecărind cu oamenii, pe care ei îi saluta dându-şi importanţă, stând lângă ea, când ea acordă Trofeul oraşului Gillanbone câştigătorilor curselor – brăţara de smarald. De ce, oare, cheltuiau ei banii pe o bijuterie, când ar fi putut să acorde o frumoasă cupă de aur şi o importantă sumă de bani?!! Se tot întreba şi nu putea să-şi răspundă, pentru că nu putea înţelege adevărata natură a curselor de cai şi mai ales, nu

înţelegea că cei ce concurau la curse, nu aveau nevoie de vulgarii bani, în schimb, puteau să dăruiască neglijent premiul unei femei iubite. Horry Hopeton, al cărui cal, King Edward câştigase acum brăţara, mai avea deja un rubin, un diamant, o brăţară cu safire, din ceilalţi ani; el avea o soţie şi cinci fete şi le spunea tuturor că nu se putea opri, până nu câştiga şase brăţări.

Costumul impecabil şi cămaşa cu guler tare, îl sufocau pe Paddy, îi era prea cald, iar mâncarea exotică adusă de la Sydney, servită cu şampanie nu căzuse de loc bine digestiei lui, obişnuită cu carnea de oaie. Se simţise prost, gândind că este caraghios. Deşi era scump, costumul său arăta că este dintre cele ieftine şi demodat. Oamenii aceia nu erau din lumea lui, matroane cu aere, tinere încrezute, crema a ceea ce Gazeta locală numea „Fermocraţia”. Pentru că toţi îşi dădeau osteneala să uite ultimele zile ale secolului, când invadaseră pur şi simplu pământul acela, răpiseră mari întinderi de teren şi se acceptaseră tacit, considerându-se proprietari. Deveniseră cel mai invidiat grup de pe continent, aveau propriul lor partid politic, îşi trimiteau copiii la cele mai scumpe şcoli din Sydney, se îmbrânceau să-l invite pe Prinţul De Wales. El, Paddy Cleary, era un om din popor, un muncitor. El nu avea nimic în comun cu aceşti aristocraţi coloniali, care îi aminteau prea mult de familia soţiei sale, ceea ce nu avea darul să-l îndulcească.

Deci, când ajunse la casa parohială şi-i văzu pe Frank, Meggie şi Părintele Ralph, relaxaţi, lângă foc, având aerul că au avut o zi minunată, se irită. Îi lipsise încrederea blândă pe care i-o dădea Fee, nu-i plăcea sora sa, n-o putea suporta. Apoi observă plasturele de la ochiul lui Frank, faţa umflată; era un pretext venit din ceruri.

— Cum crezi că am putea să apărem în faţa mamei, când tu arăţi în halul ăsta? urlă el. O zi

dacă te pierd din ochi şi o iei de la capăt cu bătăile; te agăţi de oricine ţi se pare că se uită la tine.

Luat prin surprindere, Părintele Ralph sări în picioare, cu un sunet care dorea să calmeze spiritele, rostit doar pe jumătate.

Dar Frank fu mai iute.

— Am câştigat bani cu asta! spuse el cu voce joasă, arătând spre plasture. Douăzeci de lire în doar câteva minute, mult mai mult decât ne plăteşte pe amândoi Mătuşa Mary, într-o lună! Am bătut trei boxeri buni şi m-am descurcat bine şi cu un campion, în cortul lui Jimmy Sharman astăzi. Am câştigat douăzeci de lire. Poate că nu se asortează cu ideile tale despre ceea ce ar trebui eu să fac, dar azi după amiază am cucerit respectul fiecărui om în parte, care a văzut lupta.

— Ai bătut vreun amărât de beţiv, la un bâlci de duzină şi te umfi-n pene? Creşti, Frank băiete, creşti! Ştiu că nu mai poţi creşte la trup, dar ai putea face un efort, de dragul mamei tale, să creşti la minte!

Faţa lui Frank se albi! Parcă era numai oase! Era cea mai groaznică insultă pe care i-o putea adresa cineva; şi acest cineva era chiar tatăl său! Şi el nu putea să-l lovească! Începu să respire greu, din străfundul sufletului, strunindu-şi cu greu mâinile.

— Nu-i niciun beţiv, tată. Ştii la fel de bine ca şi mine cine este Jimmy Sharman. Şi chiar el mi-a spus că am un viitor teribil, ca boxer; vrea să mă ia în trupă ca să mă antreneze. Şi *VREA* să mă şi plătească! Poate n-am să mai cresc la trup, dar sunt în stare să bat pe oricine – şi asta e valabil şi pentru tine, ţap bătrân, scârbos şi libidinos!

Aluzia din spatele epitetelor, nu-i scăpă lui Paddy; se făcu la fel de alb, ca şi fiul său.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui aşa!

— Dar ce altceva eşti? Eşti mai rău ca un berbec în călduri! De ce n-o laşi în pace? Nu te poţi ţine departe de ea?

— Nu, nu, nu! ţipă Meggie. Mâinile preotului o forţară să rămână pe loc. Lacrimile îi şiroiau; se zbătea să se elibereze. Nu, tati, nu! Oh, Frank, te rog! Vă rog, vă rog!

Dar n-o auzi decât Părintele Ralph. Frank şi Paddy, se priveau faţă în faţă, cu un dispreţ şi o teamă, în sfârşit exprimate, după atâţia ani. Dragostea pe care i-o purta fiecare lui Fee rupsese tăcerea şi amara rivalitate dintre ei, ieşi la iveală.

— Sunt soţul ei şi este voinţa Domnului să ne binecuvânteze cu copii, spuse Paddy, mai calm, străduindu-se să se controleze.

— Nu eşti mai bun decât un câine în călduri, care aleargă după orice căţea în care-şi poate băga obiectul.

— Iar tu, nu eşti mai bun decât câinele de taică-tu care te-a conceput, cine-o fi fost ăla! Mulţumesc lui Dumnezeu că nu am niciun amestec! strigă Paddy, apoi se opri. Doamne, Isuse! Furia îl părăsi, se cutremură şi-şi duse mâinile la gură, de parc-ar fi vrut să smulgă limba care îi rostise secretul vieţii.

— N-am vrut! *N-AM VRUT!* N-am vrut!

În momentul când cuvintele fură rostite, Părintele Ralph îi dădu drumul lui Meggie şi-l prinse pe Frank. Îi răsuci mâna dreaptă la spate şi-l prinse cu stânga de gât, strângând. Şi era puternic. Strânsoarea îl paraliza pe Frank. Acesta se zbătu un timp să se elibereze apoi, deodată, rezistenţa lui se topi şi dădu din cap a supunere. Meggie căzu pe podea şi plângea în genunchi, purtându-şi ochii de la tatăl la fratele ei în agonie. Nu înţelegea ce s-a întâmplat, dar ştia că asta însemna că nu-i va putea păstra pe amândoi.

— Ba ai vrut, spuse Frank, răguşit. Cred că am ştiut-o întotdeauna! Întotdeauna! încercă să-şi întoarcă faţa spre preot. Dă-mi drumul Părinte! N-am să mă ating de el. Jur pe Dumnezeu!

— Mai doreşti milă de la Dumnezeu? Dumnezeu să vă putrezească sufletele la amândoi!

Dacă aţi nenorocit copilul, vă omor! strigă preotul în agonie. Înţelegeţi că a trebuit să o ţin aici, să asculte tot, de frică că dacă plec, vă omorâţi? Trebuia să vă las să o faceţi, cretini mizerabili şi egoişti, ce sunteţi!

— E-n regulă, plec, spuse Frank cu o voce ciudată, golită de nuanţe. Plec cu trupa lui Sharman, şi nu mă mai întorc.

— Trebuie să te întorci! şopti Paddy. Ce-i spun mamei? Tu însemni mai mult pentru ea, decât noi toţi la un loc. N-o să mă ierte niciodată!

— Spune-i că am plecat cu trupa lui Jimmy Sharman, pentru că vreau să fiu cineva. Ăsta-i adevărul!

— Ce am spus – nu este adevărat, Frank.

Ochii ciudat de străini ai lui Frank, licăriră; ochii, care, îl uimiseră pe preot, prima dată când i-a văzut; ce legătură aveau ochii verzi ai lui Fee şi ochii albaştri ai lui Paddy, cu ochii negri ai fiului? Părintele Ralph ştia legile Mendeleene şi ştia că nu era posibil. Frank îşi luă haina.

— Oh, a fost adevărat! Cred că am ştiut-o dintotdeauna. Amintiri ale mamei cântând la spinetă, într-o cameră pe care tu nu ai avut-o niciodată! Sentimentul că tu nu ai existat dintotdeauna, că ai venit după mine! Ea a fost mai întâi a mea. Râse neputincios. Şi când mă gândesc că în toţi aceşti ani, eu am crezut că Tu o tragi înapoi; şi eu eram acela! Eu!

— Niciunul, nu a fost, Frank! strigă preotul, încercând să-l tragă-napoi. A fost un plan al lui Dumnezeu; gândeşte şi aşa.

Frank scutură din mână şi porni spre uşă, cu mersul uşor şi legănat. Era născut să fie boxer, gândi Părintele Ralph, într-un colţ al minţii; mintea aceea de cardinal.

— Planul lui Dumnezeu! repetă batjocoritor vocea de la uşă. Nu eşti mai bun ca un papagal, când o faci pe preotul, Părinte de Bricassart! Eu spun *Dumnezeu să TE ajute şi pe tine,* pentru că tu

eşti singurul din această cameră, care nu ştie cum este *EL* cu-adevărat.

Paddy stătea pe un scaun şi o privea cu ochii înneguraţi şi îndureraţi pe Meggie, care se legăna pe genunchi, lângă foc; se ridică să se apropie de ea, dar, Părintele Ralph, îl împinse cu sălbăticie.

— Las-o-n pace. Ai făcut destul! Este whisky în dulap, serveşte-te! Mă duc să culc copilul, dar mă întorc să stăm de vorbă, să nu pleci. Mă auzi, omule?!

— Am să fiu aici, culc-o.

Sus, în dormitorul de culoarea mărului verde, preotul îi descheie rochiţa şi îi scoase cămăşuţa, o aşeză pe marginea patului, să-i poată scoate ciorăpeii şi pantofii. Cămaşa de noapte era pe marginea patului, unde o lăsase Annie; i-o trase peste cap, apoi în jos, înainte de a-i scoate chiloţii. Şi tot timpul îi vorbi, îi spunea nimicuri, poveşti caraghioase despre nasturi care nu vor să se descheie şi pantofi care nu vor să se dezlege şi panglici care stau cu încăpăţânare în păr. Era imposibil să-ţi dai seama dacă ea auzea ceva; cu toate poveştile nepovestite ale tragediilor ei de copil, cu toate necazurile şi durerile anilor pe care-i avea, ochii ei priveau în gol, dincolo de el.

— Acum, întinde-te, draga mea fetiţă şi încearcă să dormi. Mă întorc curând, să văd dacă ai adormit. Nu te mai necăji, auzi?! Vorbim mai târziu.

— Cum se simte? întrebă Paddy, când el se întoarse în salon.

Părintele Ralph se opri la sticla de whisky şi-şi umplu jumătate de pahar.

— Nu ştiu! Sincer, nu ştiu! Dumnezeule din ceruri, Paddy, aş da orice să ştiu care este cea mai mare nenorocire a unui irlandez, băutura sau temperamentul. Ce naiba te-a apucat *să spui?* Nu, nici nu te strădui să-mi răspunzi! Temperamentul!

Bineînţeles că este adevărat. Am ştiut că nu este al tău, din momentul când l-am văzut.

— Nu-ţi prea scapă nimic, nu-i aşa?

— Cred că nu. Totuşi nu-ţi trebuie multă putere de observaţie să constaţi că unii membri ai parohiei sunt tulburaţi, sau suferă. Iar când văd asta, este de datoria mea să fac tot ce pot, să-i ajut.

— Eşti îndrăgit la Gilly, Părinte.

— Lucru pentru care, fără-ndoială, trebuie să mulţumesc feţei şi ţinutei mele, răspunse preotul amar.

— *ASTA* crezi? Eu nu pot fi de acord, Părinte. Noi te iubim, pentru că eşti un pastor bun.

— Oricum, se pare că sunt cu totul amestecat în necazurile tale, spuse Ralph stânjenit. Mai bine te-ai descărca, omule.

Paddy privi la focul pe care-l clădise ca un furnal, cât timp preotul o culca pe Meggie, din dorinţa de a fi de folos cu ceva. Paharul gol din mână îi tremură; Părintele Ralph se ridică după sticla de whisky şi-l umplu. Paddy sorbi o gură, oftă şi-şi şterse lacrimile uitate pe obraz.

— Nu ştiu cine este tatăl lui Frank. S-a întâmplat înainte să o cunosc pe Fee. Familia ei era practic dintre primii colonişti din Noua Zeelandă iar tatăl ei avea o fermă mare de grâu şi oi, în ţinutul Ashburton.

Banii nu constituiau o problemă, iar Fee era singura lui fiică. Aşa cum am înţeles eu lucrurile, el îi planifica viaţa: o călătorie în patria mamă, un debut la curte, soţul potrivit. Bineînţeles că ea nu ridica un pai în casă. Aveau menajere, majordomi, cai şi trăsuri; trăiau ca lorzii.

Eu eram ajutorul la lăptărie, la muls şi câteodată o vedeam pe Fee de departe, plimbându-se cu un băieţel de vreo optsprezece luni. Apoi, o dată, James Armstrong veni să mă vadă. Fiica lui, spunea el, a făcut familia de râs; nu era căsătorită şi avea un copil. Bineînţeles că se păstrase secretul, dar când ei au încercat să o alunge,

bunica ei a făcut mare scandal şi le-a spus că nu aveau de ales, decât să o ţină la ei, deşi situaţia era delicată. Acum bunica era pe moarte şi nimic nu-i mai putea împiedica să scape de Fee şi de copil. Eu nu eram căsătorit, spunea James; dacă m-aş căsători cu ea şi aş garanta că o scot din ţinut, ei îmi vor plăti cheltuielile de călătorie şi cinci sute de lire în plus.

Ştii, Părinte, pentru mine asta însemna o avere şi mă săturasem de viaţa de burlac. Dar eu am fost întotdeauna atât de timid, că nu ştiam să mă port cu fetele. Mi se părea o idee bună, iar copilul, sincer, nu mă deranja.

Bunica a auzit ceva şi a trimis după mine, deşi era foarte bolnavă. La viaţa ei fusese o femeie, dar era o adevărată-doamnă. Mi-a spus ceva despre Fee, dar nu mi-a spus cine era tatăl şi eu nici nu am întrebat. Oricum m-a făcut să-i promit că voi fi bun cu Fee – ea ştia că ei se vor debarasa de Fee, de îndată ce ea va muri, aşa că ea era aceea care le sugerase să-i găsească un soţ. Mi-a fost milă de bătrână, o iubea tare mult pe Fee. Poate n-ai să mă crezi, Părinte, dar prima dată când am fost mai aproape de Fee şi am salutat-o, a fost ziua când ne-am căsătorit.

— Oh, dar te cred, spuse preotul, cu respiraţia tăiată. Privi lichidul din pahar, îl bău, apucă din nou sticla şi umplu ambele pahare. Deci, te-ai căsătorit cu o doamnă, mult deasupra condiţiei tale sociale, Paddy.

— Da. Îmi era îngrozitor de frică de ea, la început. Era atât de frumoasă atunci şi atât de departe de toate... dacă mă înţelegi. Ca şi cum nu era acolo; ca şi cum toate s-ar fi întâmplat altcuiva, nu ei.

— Încă mai e frumoasă, Paddy, comentă preotul, blând. Văd în Meggie ceea ce era ea, înainte de a începe să îmbătrânească.

— Pentru ea n-a fost o viaţă uşoară, Părinte, dar nu ştiu ce altceva aş fi putut face. Cel puţin, cu

mine era în siguranţă şi nu abuzam de ea. Mi-au trebuit doi ani să-mi iau inima-n dinţi şi să devin un soţ cu adevărat. A trebuit să o învăţ să gătească, să şteargă duşumeaua, să spele şi să calce. Nu ştia nimic. Dar niciodată, în toţi aceşti ani de când ne-am căsătorit, niciodată nu s-a plâns; nu a râs, nu a plâns. Numai în cea mai intimă parte a vieţii noastre a arătat vreun sentiment, dar nici atunci nu a vorbit niciodată. Sper că o dată o va face, totuşi nu vreau, pentru că mi-a intrat în cap că atunci când o va face, va fi numai pentru a-i rosti numele. Nu vreau să spun că nu mă place, pe mine sau pe copii.

Dar o iubesc atât de mult şi am impresia că în ea nu mai este loc pentru un astfel de sentiment. Decât pentru Frank. Am ştiut întotdeauna că îl iubeşte pe Frank mai mult decât pe noi toţi, la un loc. Cred că l-a iubit mult pe tatăl lui. Dar eu nu ştiu nimic despre acest om, cine a fost, de ce nu s-a putut căsători cu el.

Părintele Ralph îşi privea mâinile, clipind.

— Oh, Paddy, ce iad este să trăieşti! Mulţumesc lui Dumnezeu că eu nu am curajul decât să stau la marginea vieţii.

Paddy se ridică nesigur.

— Ei bine, acum am făcut-o, Părinte, nu-i aşa? L-am îndepărtat pe Frank, iar Fee n-o să mă ierte niciodată.

— Nu poţi să-i spui, Paddy. Nu, nu trebuie să-i spui. Niciodată. Spune-i că Frank pur şi simplu a fugit cu boxerii şi lasă lucrurile aici. Ea ştie cât de neliniştit este Frank; o să te creadă.

— Nu pot face asta, răspunse Paddy îngrozit.

— Trebuie, Paddy. Nu a avut ea destule dureri şi nenorociri? Nu-i mai adăuga şi altele. Dar în gând îşi spuse: „Cine ştie? poate va învăţa să vă dea vouă dragostea pe care-o ţinea numai pentru Frank. Vouă şi micuţei.”

— Eşti convins de asta, Părinte?

— Da. Ce s-a întâmplat în această noapte, nu trebuie să continue.

— Dar Meggie? Ea a auzit tot.

— Nu-ţi face probleme, o să am eu grijă de ea. Sunt convins că din ce s-a întâmplat, nu a înţeles mai mult decât că tu şi Frank v-aţi certat. Am s-o fac să înţeleagă că, acum că Frank a plecat, să nu-i spună mamei de ceartă, nu ar însemna decât să o facă să sufere mai mult. Pe urmă, să ştii că eu am sentimentul că Meggie nu-i prea spune multe mamei ei. Se ridică. Merg să mă culc, Paddy. Mergi şi tu. Trebuie să pari normal şi să o faci pe escorta Mariei, mâine.

Meggie nu dormea; stătea cu ochii mari deschişi în lumina difuză a lămpii din camera ei. Preotul se aşeză pe marginea patului şi observă că părul ei era încă prins în codiţe. Cu grijă desfăcu panglicile albastre şi trase uşor, până când părul se revărsă pe pernă.

— Frank a plecat, Meggie, spuse.

— Ştiu, Părinte.

— Ştii de ce, iubito?

— S-a certat cu tata.

— Ce ai de gând să faci?

— Am să plec cu Frank. El are nevoie de mine.

— Nu poţi, draga mea Meggie.

— Ba pot. Voiam să-l caut în noaptea asta, dar nu mă ţin picioarele şi nu-mi place întunericul. Dar mâine dimineaţă am să-l caut.

— Nu, Meggie, nu trebuie să faci asta. Vezi tu, Frank trebuie să-şi facă o viaţă a lui şi a venit vremea ca el să plece. Ştiu că tu nu vrei ca el să plece, dar el aşteaptă asta de multă vreme. Nu trebuie să fii egoistă; trebuie să-l laşi să-şi trăiască viaţa lui, numai a lui.

Monotonia repetiţiei, ca loviturile de tobă, gândi el.

— Când omul creşte, este normal ca el să-şi dorească o viaţă a sa, departe de casa în care a copilărit; şi Frank acum este un om mare. Trebuie

să îşi facă propria sa casă, să aibă o soţie, copii. Tu înţelegi asta, Meggie? Cearta dintre tata şi Frank a fost numai un semn că Frank doreşte să plece. Nu s-au certat pentru că nu se plac. S-a întâmplat pentru că aşa fac mulţi tineri care vor să plece de acasă, cearta este un fel de pretext. Şi pentru Frank a fost un pretext să facă ceea ce dorea de foarte multă vreme să facă; să plece. Înţelegi asta, Meggie?

Ochii ei se opriră pe faţa lui. Erau extenuaţi şi plini de durere, păreau bătrâni.

— Ştiu că Frank a dorit să plece. A încercat şi când eram eu mică, dar nu a plecat. Tata l-a adus înapoi şi l-a obligat să stea cu noi.

— Dar de data asta, tata n-o să-l mai aducă înapoi, pentru că tata nu-l mai poate obliga să stea, acum. Frank a plecat definitiv. Meggie. Nu se mai întoarce.

— N-o să-l mai văd?

— Nu ştiu, răspunse el onest. Mi-ar plăcea să-ţi spun că da, dar nimeni nu poate prevedea viitorul, nici preoţii, Meggie. Îşi făcu curaj. Nu trebuie săi spui mamei că s-au certat, Meggie, mă auzi? Ar necăji-o şi mai mult şi acum nici nu se simte bine.

— Pentru că o să vină un alt copilaş?

— Ce ştii tu despre asta?

— Mamei îi place să crească copii; a crescut mulţi şi creşte aşa copii frumoşi! Chiar şi atunci când nu se simte bine. Şi eu am să cresc unul ca Hal, când am să mă fac mare şi atunci n-o să-mi mai fie dor de Frank.

— Partenogeneză, spuse el. Noroc Meggie! Dacă se întâmplă să nu ai un copil?

— Îl am totuşi pe Hal, răspunse ea somnoroasă, cuibărindu-se în aşternut. Apoi întrebă: Părinte şi dumneata ai să pleci? Ai să pleci?

— Poate, într-o zi, Meggie. Dar nu curând, nu-ţi face tu griji. Am o presimţire că voi rămâne legat de Gilly, foarte mult timp, răspunse preotul cu amărăciune în glas.

VI

Nu era altă soluţie, Meggie trebuia să vină acasă. Fee nu se descurca fără ea, iar în momentul când rămase singur la internat, Stu intră în greva foamei, aşa că au trebuit să-l aducă şi pe el acasă, la Drogheda.

Era august, dar era frig. Se împlinea un an de când veniseră în Australia, dar această iarnă era mai friguroasă decât prima. Nu ploua, iar aerul era atât de rece, încât abia puteau respira, de-i dureau plămânii. Pe crestele muntelui Great Divide, trei sute de mile est, zăpada era mai groasă decât în ceilalţi ani, dar nu căzuseră ploi la vest de Burren de la inundaţiile musonice din vara trecută. Oamenii din Gilly vorbeau de o altă secetă; întârziase, trebuia să vină, poate că o să fie anul acesta.

Când Meggie o văzu pe mama ei, simţi că o greutate enormă îi cuprinse fiinţa; poate era un rămas bun de la copilărie, un presentiment a ceea ce însemna să fii femeie. În exterior nu se vedea nicio schimbare; dar în interior, Fee încetinise ca un ceas bătrân, care măsoară ora şi măsoară şi măsoară, până se opreşte. Energia care nu-i lipsise mamei sale niciodată, acum dispăruse. Îşi ridica picioarele şi le aşeza, ca şi cum n-ar mai fi fost sigură de cum se face această mişcare, un fel de alunecare spirituală i se strecurase în mers; şi nu mai exista nicio urmă de bucurie pentru copilul care trebuia să vină, nici măcar mulţumirea controlată şi rigidă pe care o arătase la naşterea lui Hal.

Micuţul cu părul roşu răscolea toată casa, îşi băga nasul peste tot, dar Fee nu făcea nici cel mai mic efort să-l disciplineze, sau să-l supravegheze. Se învârtea în cercul ei perpetuu, între sobă, masa de bucătărie şi spălător, ca şi cum nimic altceva n-ar mai exista. Aşa că Meggie avu de ales; pur şi

simplu a umplut golul din viaţa copilului şi a devenit mama lui. Asta nu era un sacrificiu, pentru că-i era drag copilul şi revărsă asupra lui, toată dragostea a cărei lipsă începea să o simtă. El plângea după ea, spuse numele ei înainte de alte cuvinte, îşi ridica mâinile spre ea ca să fie luat în braţe; era atât de mulţumită, încât radia de fericire. În ciuda corvoadei, împletitul, cârpitul, cusutul, spălatul, călcatul, găinile şi toate altele pe care trebuia să le facă, Meggie considera că viaţa ei era plăcută.

Nimeni nu-i menţiona vreodată numele lui Frank, dar la fiecare şase săptămâni, Fee îşi înălţa capul când auzea poşta venind, şi se însufleţea pentru scurt timp. Apoi, venea doamna Smith şi le aducea scrisori sau altele şi când descoperea că nu sunt scrisori de la Frank, micul zvâcnet de interes murea.

Fee aduse pe lume alte două suflete, doi gemeni; alţi doi băieţi Cleary, cu părul roşu, botezaţi James şi Patrick. Două fiinţe drăgălaşe, proprietatea tuturor, pentru că, în afară de faptul că-i alăpta, Fee nu manifesta niciun alt interes pentru ei.

Curând numele le fură schimbate în Jims şi Patsy; erau principalii favoriţi ai femeilor din casa cea mare, cele două servitoare, fete bătrâne şi menajera care nu avea copii, toate încântate de drăgălăşenia copiilor. Pentru Fee a fost extraordinar de uşor să-i uite – aveau trei mame dornice – şi cu trecerea timpului, a devenit de la sine înţeles că ei trebuiau să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului la casa mare. Meggie, pur şi simplu nu avea timp să-i ia sub protecţia ei şi să-l îngrijească şi pe Hal, care era din cale-afară de posesiv. Iar pentru el nu existau dezmierdări din partea doamnei Smith, Minnie şi Cat. Meggie era nucleul de dragoste al lumii lui Hal; nici nu dorea pe nimeni altcineva, decât pe Meggie.

Bluey Williams îşi vându caii şi căruţa lui mare şi îşi cumpără o camionetă, aşa că poşta venea săptămânal, nu la şase săptămâni, dar niciodată nu era nimic de la Frank. Încetul cu-ncetul, amintirea lui se estompă, ca toate amintirile, chiar şi amintirea celor pe care-i iubim mai mult; ca şi cum ar exista un proces de vindecare în mintea noastră, care ne ajută în ciuda hotărârii noastre de a nu uita niciodată. Pentru Meggie, era o estompare dureroasă a felului în care arăta Frank, o amintire tulbure a legăturii dintre ei, o imagine a unui sfânt, care nu semăna de loc cu adevăratul Frank, cu ceea ce trebuia să fie bărbatul din Frank. Iar pentru Fee în adâncurile tăcute în care-şi oprise evoluţia sufletului, Frank căpătă o substituţie.

Totul se petrecu atât de neobservat, încât nimeni nu observase. Pentru că Fee se păstra înconjurată de liniştea ei, total lipsită de ostentaţie substituirea a fost ceva subtil, neobservat de nimeni, cu excepţia persoanei asupra căreia se revărsa dragostea, dragoste care, însă nu era evidentă pentru ceilalţi. Era un lucru ascuns, ştiut numai de ei doi, ceva care le umplea singurătatea.

Poate că ar fi fost inevitabil, pentru că, dintre toţi copiii, Stu era cel care semăna cel mai mult cu ea. La paisprezece ani, el era un adevărat mister pentru tatăl şi fraţii săi, cum fusese Frank, dar, spre deosebire de Frank, Stu nu avea nicio ostilitate sau nervozitate. Făcea ceea ce i se cerea, fără să se plângă, muncea la fel de mult ca toţi ceilalţi şi nu făcea absolut niciun val în existenţa familiei Cleary. Deşi părul său era roşu, el era cel mai brunet dintre băieţii Cleary, avea ochii de un albastru deschis, limpezi ca apa, parcă adunaseră claritatea ancestrală a strămoşilor săi. Era şi singurul dintre băieţii lui Paddy, care promitea să fie frumos la maturitate, deşi, în sinea ei, Meggie gândea că Hal al ei îl va eclipsa când îi va veni rândul să crească. Nimeni nu a ştiut vreodată ce gândea Stu; ca şi Fee, el vorbea puţin şi niciodată

nu-şi susţinea o părere. Şi avea în ţinută o imobilitate curioasă, era încremenit în sine aşa cum îi era şi corpul, iar Meggie avea impresia (pentru că ea era mai aproape de vârsta lui) că el ajungea cu ochii minţii, acolo unde nimeni nu putea ajunge. Părintele Ralph exprimase acelaşi lucru, cu alte cuvinte.

— Copilul ăsta nu e uman! Exclamase în ziua când îl adusese pe Stu de la internat, după greva foamei. A spus el că vrea să plece acasă? A spus el că-i e dor de Meggie? Nu! Pur şi simplu nu a mai mâncat şi a aşteptat cu răbdare să intuim ce-i cu el. O dată nu şi-a deschis gura să se plângă şi când m-a scos din sărite şi am urlat la el „vrei să mergi acasă?", a zâmbit la mine inocent şi a dat din cap.

Dar cu timpul, au admis toţi, tacit, că Stu nu va merge la grajduri să muncească cu Paddy şi băieţii, deşi era destul de mare. Stu va rămâne de pază acasă, va tăia lemne, va îngriji grădina de legume, va mulge animalele – toată uriaşa cantitate de muncă pe care o femeie cu trei copii în casă, nu o mai putea face. Era prudent să ai un bărbat în jurul casei deşi era numai o jumătate de bărbat; era o dovadă că mai sunt şi alţii pe aproape. Mai erau vizitatori – se mai auzeau cizme străine pe veranda din spate, câte o voce necunoscută spunând: „năziua, doamnă, nu aveţi un loc pentru un om obosit?". Prin ţinut aceştia mişunau ca furnicile; muncitori itineranţi plimbându-şi desagii de la o fermă la alta, în tot ţinutul, de la Queensland până la Victoria, oameni fără noroc, sau care nu doreau o slujbă stabilă, preferind să cutreiere pe jos mii de mile, în căutare de nici ei nu ştiau ce. Cei mai mulţi erau oameni de treabă, care veneau, mâncau ce li se dădea, împachetau puţin ceai, zahăr, făină, dacă li se dădea, le puneau în desagi şi dispăreau pe drum îndreptându-se spre Barcoola sau Narrengang, cu ploştile de apă atârnate în băţ şi câinii flămânzi şi schilozi în urma lor. Itineranţii

australieni foarte rar călăreau, de cele mai multe ori mergeau pe jos.

Câteodată mai venea şi câte un om rău, căutând femei ale căror bărbaţi erau plecaţi. Voiau să fure, nu toţi se gândeau la viol. Fee ţinea o puşcă de vânătoare încărcată, în colţul bucătăriei, unde nu ajungeau copiii la ea şi se asigura întotdeauna să fie ea mai aproape de puşcă, decât vizitatorul, până când ochii ei experţi îl cântăreau. După ce lui Stu i se încredinţă în mod oficial casa în grijă, Fee îi încredinţă şi puşca, cu uşurare.

Nu toţi vizitatorii erau itineranţi, deşi ei erau marea majoritate; de exemplu era omul acela Watkins, cu camioneta lui. El avea de toate, de la harnaşament pentru cai, până la săpunuri fine şi parfumate, care nu semănau deloc cu săpunul făcut de Fee, din seu şi sodă caustică; avea şi lavandă şi apă de colonie, pudre şi creme pentru feţe arse de soare. Erau anumite lucruri pe care nimeni nu le cumpăra decât de la Watkins; cum ar fi leacurile, mult mai bune decât cele de la drogherie, capabile să vindece orice, de la tăieturile câinilor, până la ulcerele oamenilor. Femeile se înghesuiau în toate bucătăriile unde apărea el, aşteptând nerăbdătoare să deschidă valiza mare cu marfă.

Şi mai erau şi alţi negustori, care veneau mai puţin regulat ca Watkins, dar care erau la fel de bine-veniţi, aducând de toate, de la ţigări şi pipe, până la valuri întregi de materiale, uneori lenjerie fină, încântătoare pentru femei. Erau atât de dornice, aceste femei din periferii! Nu făceau decât una sau două călătorii pe an, până-n oraşul cel mai apropiat, departe de magazinele din Sydney, departe de modă şi de alte bucurii feminine.

Viaţa părea făcută mai ales din muşte şi praf. Nu plouase de mult, de foarte multă vreme, nici măcar o boare de ploaie care să aşeze praful, să alunge muştele; cu cât ploua mai puţin, cu atât erau mai multe muşte şi mai mult praf.

Fiecare tavan era festonat cu fâşii de hârtie pentru muşte, înnegrită de muşte la o zi de când fusese agăţată. Nimic nu putea fi lăsat neacoperit, pentru că devenea într-o secundă fie o orgie, fie un cimitir pentru muşte, iar urmele de murdărie de muscă se găseau peste tot, pe mobilă, pe pereţi, pe calendarul Magazinului Universal din Gillanbone.

Şi, Doamne, praful! Nu puteai scăpa de el; o pudră fină maronie, care se strecura în fiece vas, chiar cu capac, îmbâcsea părul proaspăt spălat, asprea pielea, rămânea în cutele hainelor şi pe perdele, o peliculă fină pe fiece masă lustruită, care se reaşeza imediat ce era ştearsă. Duşumeaua era îmbibată cu praf, adus prin uşile şi ferestrele deschise; Fee a fost obligată să-şi strângă covoarele persane din salon şi să-l pună pe Stu să bată în cuie linoleum, pe care-l cumpărase fără să-l vadă de la magazinul din Gilly.

Bucătăria, în care era cea mai mare circulaţie, era pardosită cu scânduri din lemn de tek, albite de atâta frecat cu peria de sârmă şi leşie. Fee şi Meggie aruncau cu rumeguş, pe care Stu îl culegea cu grijă de la tăierea lemnelor, apoi udau rumeguşul cu puţină apă, măturau totul şi scoteau gunoiul pe uşa din spate, în grădina de legume.

Dar nimic nu ţinea praful departe multă vreme, iar după o vreme pârâul s-a uscat şi au rămas numai ochiuri de apă, deci nu mai era apă pentru bucătărie şi pentru baie. Stuart luă camioneta, se duse la izvoarele minerale şi aduse un rezervor de apă, îl goli într-unul pentru apă de ploaie, iar femeile trebuiră să se obişnuiască cu altă apă oribilă pe vase şi pe haine, mai rea decât apa cu mâl din pârâu. Sarea de sud care rămânea pe vase, trebuia ştearsă cu grijă, iar părul rămânea nespălat şi sârmos. Puţina apă de ploaie care le rămăsese era strict folosită pentru băut şi gătit.

Părintele Ralph o privea pe Meggie cu duioşie. Ea spăla părul roşu cârlionţat al lui Patsy, în timp

ce Jims stătea cuminte şi aştepta să-i vină rândul, legănându-se, amândouă perechile de ochi privind-o cu adoraţie. Era ca o mamă miniaturală. Trebuia să existe ceva nativ în ele, gândi el, obsesia aceea pe care femeile o aveau pentru copii, altfel, la vârsta ei, ar fi privit totul mai mult ca o obligaţie, decât o adevărată plăcere, şi ar fi fost tentată să facă totul în grabă. În schimb ea prelungea în mod voit spălatul, prinzându-i cu plăcere buclele lui Patsy între degete. O vreme preotul o privi încântat, apoi îşi lovi cu cravaşa marginea prăfuită a cizmei şi privi îngândurat de pe verandă spre casa mare, ascunsă între eucalipţi şi viţă de vie, la distanţa care exista între ea şi cealaltă clădire, între izolarea ei şi viaţa care se derula la casa administratorului şef. Ce complot urzea ea, bătrâna aceea ca un păianjen în mijlocul pânzei sale?

— Părinte, nu te uiţi, spuse Meggie acuzator.

— Îmi pare rău, Meggie, mă gândeam.

Se întoarse spre ea; Jims era gata; toţi trei îl priveau aşteptând, până când el se aplecă, luă gemenii pe câte un şold şi le spuse:

— Hai să vedem ce face Mătuşa Mary, vreţi?

Meggie venea în urma lui pe cărare, ducând hăţurile iepei castanii; el legăna copiii cu familiaritate, părând că nu-l deranjează, deşi era aproape o milă, de la pârâu la casa mare. La bucătărie încredinţă gemenii doamnei Smith, care era extaziată şi trecu mai departe, spre casă, cu Meggie lângă el.

Mary Carson stătea în balansoarul ei. Abia dacă-l părăsise în ultima vreme; nu mai era nevoie pentru că Paddy se descurca de minune. Când Părintele Ralph intră ţinând-o pe Meggie de mână, ea o privi atât de răutăcios încât copilul îşi lăsă privirea; Părintele Ralph simţi cum îi creşte pulsul fetiţei şi o strânse de mână cu simpatie. Fetiţa îi făcu mătuşii o reverenţă stângace, murmurând o formulă de salut abia auzită.

— Mergi la bucătărie, fetiţo şi serveşte ceaiul cu doamna Smith, spuse Mary Carson dur.

— De ce nu-ţi place? întrebă Părintele Ralph, cufundându-se într-un fotoliu, la care se gândea de acum ca fiind al său.

— Pentru că-ţi place ţie, răspunse ea.

— Ei lasă! Pentru prima oară se simţi fără replică. Nu-i decât un copil, Mary.

— Nu asta vezi tu în ea, şi ştii foarte bine asta.

Frumoşii ochi albaştri se opriră pe ea, sardonic; se simţi mai în largul lui.

— Crezi că aş corupe un copil? La urma urmei sunt un preot!

— Întâi de toate eşti bărbat, Ralph de Bricassart! Faptul că eşti preot îţi dă o oarecare siguranţă, asta-i tot.

Tresărind, el zâmbi totuşi. Nu ştia de ce, dar astăzi nu-i putea ţine piept; ca şi cum ea ar fi găsit punctul vulnerabil al armurii sale, s-ar fi strecurat înăuntru şi ar fi luat o atitudine de păianjen, împrăştiind venin. Şi el se schimba. Poate îmbătrânea şi se împăca cu gândul obscurităţii din Gillanbone. Văpăile pasiunilor se stingeau; sau poate acum ardea pentru alte lucruri?

— Nu sunt bărbat, spuse. Sunt preot... Poate este căldura, poate praful, poate muştele... dar nu sunt bărbat, Mary, asta e, sunt preot.

— Oh, Ralph, cât de mult te-ai schimbat! îl ironiză ea. Oare acesta este Cardinalul de Bricassart, aud?

— Nu e posibil, răspunse el cu o umbră de tristeţe în ochi. Nu cred că mai doresc asta.

Ea începu să râdă legănându-se, înainte, înapoi, privindu-l.

— Nu mai vrei, Ralph? Nu mai vrei? Ei bine, am să te las să mai fierbi puţin în suc propriu, dar ziua răfuielilor va veni, de asta să fii sigur. Încă nu, deocamdată; nu încă, pentru doi sau trei ani poate, dar va veni. Am să fiu un Diavol şi am să-ţi ofer... Destul, spuse! Dar să nu ai nicio îndoială că am să

te fac să suferi îngrozitor. Eşti omul cel mai fascinant, pe care l-am cunoscut. Ne arunci în faţă frumuseţea ta, dispreţuindu-ne prostia. Dar am să te pun la zid cu propria-ţi slăbiciune, am să te fac să te vinzi ca o târfă ordinară. Ai vreo îndoială?

El se relaxă şi zâmbi.

— Nu mă îndoiesc că vei încerca, dar nu cred că mă cunoşti atât de bine pe cât pretinzi că mă cunoşti.

— Nu te cunosc? Timpul va judeca, Ralph, numai timpul. Sunt bătrână; nu mi-a mai rămas nimic, decât timpul.

— Şi eu ce crezi că am? Timp, Mary, nimic decât timp. Timp şi praf şi muşte.

Norii începură să se adune pe cer şi Paddy începu să spere că va ploua.

— Furtuni uscate, îi spuse Mary Carson. Nu vom avea nimic, decât furtuni fără ploaie. Nu vom avea ploaie multă vreme.

Dacă familia Cleary a crezut că au văzut ce era mai rău în Australia, în privinţa asprimii climatului, asta era pentru că n-au avut ocazia să treacă printr-o furtună uscată, care aducea seceta. Lipsită de umezeală, uscăciunea pământului şi a aerului pârjolea totul, o iritare care se acumula şi se acumula, care nu se putea termina decât cu o descătuşare gigantică a energiilor acumulate. Norii erau atât de jos şi întunecaţi, încât Fee a trebuit să aprindă lămpile înăuntru; în curte, caii tremurau şi se speriau la cea mai mică mişcare; găinile îşi căutau crengi goale şi îşi cufundau capetele în pene; câinii lătrau şi erau neliniştiţi; porcii îmblânziţi, care bântuiau prin apropiere, îşi băgau râturile în praf şi iscodeau cu ochii strălucitori. Forţe rebele, care se acumulau în ceruri, strecurau frica în fiece fiinţă, în timp ce norii care înghiţiseră soarele, se pregăteau să împrăştie focul pe tot pământul. Tunetul se auzi din străfunduri, din ce în ce mai tare, fulgere la orizont aruncau flăcări, crestele albe, strălucitoare, fremătau şi se mişcau

în întunecimea nopţii. Apoi, cu un urlet de vânt, care a stârnit praful, băgându-l în ochi, în urechi şi-n guri, s-a pornit cataclismul. Nu mai încerca nimeni să-şi imagineze urgia biblică; o trăiau cu toţii.

Nimeni nu se putea abţine să nu tresară, când se dezlănţuia tunetul – exploda cu un zgomot şi o furie, de parcă s-ar fi dezintegrat lumea – dar, după o vreme, se obişnuiră cu el şi ieşiră pe verandă să scruteze depărtările. Ramificaţii uriaşe de fulger se întindeau ca venele de foc pe tot cerul, sute de arcuri în fiecare moment; flăcări în lanţ, străbătând cerul, printre copaci, într-un fantastic joc de-a-vaţi-ascunselea. Copaci distruşi în iarbă pârjolită şi fumegândă şi toţi înţeleseră de ce muriseră aceste ultime santinele ale domeniului.

O incandescenţă sinistră, nepământeană, se strecură în aer, aer care nu mai era invizibil, ci ardea în fluorescenţe roz, liliachii sau galben sulfuroase, mirosind a ceva dulce, un parfum aluziv care nu putea fi recunoscut. Copacii străluceau, părul roşu al Clery-ilor era ca un halo de limbi de foc, părul de pe braţe stătea ridicat. Şi continuă toată după-amiaza, pierzându-se spre est, pentru a-i elibera de ciudata vrajă doar la asfinţit, când ei erau excitaţi la culme şi neliniştiţi. Nu căzuse nicio picătură de ploaie. Dar fusese ca şi cum totul ar fi murit şi apoi ar fi revenit la viaţă; nu putură vorbi despre altceva timp de o săptămână.

— O să fie şi mai rău, spuse Mary Carson, plictisită.

Şi a fost şi mai rău. A doua iarnă secetoasă a venit, cu un ger mai mare decât şi-au imaginat ei, fără zăpadă; gerul se instala, cumplit mai ales noaptea şi câinii urlau tremurând în cuşti, rezistând doar cu carne de cangur sau cu untură de la vitele tăiate la fermă. Cel puţin, din cauza vremii, puteau mânca şi carne de porc sau de vită în locul eternei cărni de oaie. În case se făceau focuri sănătoase,

iar bărbaţii erau forţaţi să vină acasă, pentru că nu rezistau o noapte la padocuri. Dar muncitorii când ajungeau acasă erau veseli; ei treceau mai repede peste frig şi transpirau puţin; la fiecare loc de muncă, exista pe duşumea un cerc deschis la culoare, de la transpiraţia fiecărui om.

Mai era iarbă, de mult, de la inundaţii, dar rezervele se subţiau în fiecare zi. Zi de zi, cerul era acoperit, lumina era întunecoasă, dar nu ploua. Vântul urla trist, ridicând cortine de praf, turmentând imaginaţia cu obsesia ploii. Praful ridicat în valuri, semăna atât de bine cu ploaia!

Copiii făcură degerături la mâini, încercau să nu râdă cu buzele crăpate, îşi scoteau ciorapii de pe călcâiele sângerânde. Era practic imposibil să te încălzeşti, cu vântul acela aspru, mai ales când casa fusese construită să ventileze fiecare curent de aer şi nu să-l ţină afară. Să te culci în dormitoare îngheţate, să te scoli în dormitoare îngheţate, să aştepţi răbdător ca mama să îţi dea puţină apă fierbinte, ca să nu-ţi tremure dinţii când te speli, era un adevărat chin.

Într-o zi, micuţul Hal începu să tuşească şi starea lui se înrăutăţi rapid. Fee făcu o compresă cu cărbune fierbinte, i-o întinse pe piept, dar starea lui nu se îmbunătăţi. La început, nu se îngrijoră, dar cum pe zi ce trecea starea lui era mai rea, nu mai avu idee ce să-i facă; Meggie stătea lângă el frângându-şi mâinile şi rostind rugăciuni. Când veni Paddy, la şase seara, i se auzea respiraţia de afară, iar buzele-i erau vinete.

Paddy plecă imediat spre casa mare, la telefon, dar doctorul era la patruzeci de mile şi oricum era plecat la un pacient. Ei încălziră sulf şi-l ţinură deasupra, încercând să-l facă să tuşească şi să elimine membrana din gât care-i oprea respiraţia, dar micuţul nu putu să-şi contracteze destul coşul pieptului, să o arunce afară. Se învineţea tot mai tare, respira convulsiv. Meggie îl ţinea şi se ruga, cu inima bătându-i de durere, când vedea că

micuţul lupta atât să respire. Dintre toţi copiii, Hal îi era ei cel mai drag; ea era mama lui. Niciodată nu-şi dorise cu atâta disperare să fie o mamă mare, gândind că, dacă ar fi femeie ca Fee ar avea puterea să-l vindece. Fee nu-l putea vindeca, pentru că Fee nu era mama lui. Confuză şi îngrozită, ţinea micul corp la pieptul ei, încercând să-l ajute pe Hal să respire.

Nu-i trecu prin cap că ar putea muri, nici chiar când Paddy şi Fee îngenuncheară lângă pat, rugându-se, neştiind ce să mai facă. La miezul nopţii, Fee luă braţele fetiţei din jurul copilului şi-l aşeză cu duioşie pe perne.

Meggie deschise ochii; adormise pentru că Hal nu se mai zvârcolea.

— Tati, este mai bine!

Paddy dădu din cap; părea îmbătrânit, lumina lămpii reflectându-se în firele albe din păr şi din barba lungă.

— *NU,* Meggie, Hal nu este mai bine în sensul în care spui tu, dar şi-a găsit pacea. Este la Dumnezeu, nu mai suferă.

— Tata vrea să spună că Hal a murit, spuse Fee neutru.

— Oh, tati, nu! Nu poate fi *MORT!*

Dar fiinţa mică dintre perne, murise. Meggie ştiu, din momentul în care-l privi, deşi nu mai văzuse moartea până atunci. Părea o păpuşă, nu un copil. Se ridică şi merse la băieţi, care stăteau grămadă în jurul focului din bucătărie, lângă doamna Smith, care avea grijă de gemenii al căror pătuţ fusese mutat în bucătărie, la căldură.

— Hal a murit, spuse Meggie.

Stu se trezi din reverie.

— Este mai bine, Gândeşte-te că are linişte. Se ridică pentru că Fee intră în bucătărie. Mamă, trebuie să fii obosită. Vino să te odihneşti. Am să aprind focul în camera ta. Hai, vino să te odihneşti.

Fee se întoarse şi îl urmă, fără un cuvânt. Bob se ridică şi ieşi pe verandă. Restul băieţilor mai

stătură o vreme, apoi ieşiră şi ei. Paddy nu apăru de loc. Fără un cuvânt, doamna Smith luă căruciorul, din colţul lui, îi puse cu grijă pe Jim şi Patsy, care dormeau; o privi pe Meggie, cu lacrimi în ochi.

— Meggie, plec la casa mare şi-i iau pe Jim şi Patsy cu mine. Mă întorc mâine dimineaţă, dar este mai bine să stea copiii cu Minnie şi Cat, o vreme. Să-i spui mamei.

Meggie se aşeză pe un scaun, cu mâinile în poală. Oh, fusese al ei şi murise! Micul Hal, pe care-l îngrijise şi-l iubise ca o mamă.

Locul pe care-l ocupa în mintea ei nu era încă vid; mai putea să simtă căldura corpului său, la pieptul ei. Era groaznic să descoperi că nu va mai sta la pieptul ei, unde stătuse timp de patru ani. Nu, nu trebuia să plângă; lacrimile erau pentru Agnes, pentru durerile copilăriei sale, pe care o lăsase în urmă, pentru totdeauna. Aceasta era o povară pe care va trebui să o poarte până la sfârşitul zilelor sale, şi trebuia să continue să trăiască, în ciuda durerii. Voinţa de a supravieţui este foarte puternică la unii şi nu există, la alţii. La Meggie, era puternică precum oţelul.

Aşa o găsi Părintele Ralph, când sosi cu doctorul. Ea le arătă cu degetul drumul, dar nu se mişcă. Şi trecu mult timp până când preotul făcu ceea ce dorise să facă, prima dată când Mary Carson sunase la casa parohială; să meargă la Meggie, să fie cu ea, să-i dea acestei femei miniaturale ceva din el, care să-i aparţină numai ei. Se îndoia că mai ştia cineva cât de mult însemnase Hal pentru ea.

Dar mai trecu timp. Se făcură ultimele ritualuri înainte ca sufletul să părăsească corpul; s-o vadă pe Fee, să-l vadă pe Paddy, să le dea sfaturi. Doctorul plecase, prea obişnuit cu tragediile pe care meseria sa le făcea inevitabile. Din ceea ce îi spuseseră ei, oricum nu prea ar fi putut face mare lucru, fiind departe de spital şi de personalul său

medical. Oamenii aceştia îşi încercaseră norocul, făcuseră faţă propriilor demoni. Certificatul de deces spunea „anghină”, o boală mai la îndemână.

Pentru o vreme Părintele Ralph nu mai avea nimic de făcut. Paddy plecase la Fee, Bob şi băieţii la tâmplărie să facă un sicriu mic, Stuart stătea pe duşumea în dormitorul mamei sale, cu profilul său pur proiectat pe silueta ei şi împreună pe cerul care se vedea pe fereastră; de unde stătea, Fee nu scăpa din ochi silueta care se proiecta pe duşumeaua rece, ţinând mâna lui Paddy în mâna sa. Era cinci dimineaţa şi cocoşii începură să mişte somnoroşi, dar va mai fi întuneric încă multă vreme.

Îmbrăcat încă în haine sfinte, Părintele Ralph aprinse focul, stinse lampa de pe masă şi se aşeză pe o bancă de lemn în faţa lui Meggie, privind-o. Crescuse. Simţi, mai mult ca niciodată, că nu era potrivit să o privească, simţi cum i se strecoară în toată fiinţa o lipsă de curaj, obsesivă. *DE CE* îi era frică? Ce credea că va veni şi nu va putea face faţă? Putea fi puternic pentru alţii, nu se temea pentru alţii; dar, în adâncurile fiinţei sale, aştepta acel ceva, fără nume, să vină şi să-i invadeze conştiinţa, atunci când se aştepta mai puţin. Ştia că-i este frică. Asta în timp ce Meggie, născută cu optsprezece ani în urma lui, creştea sub ochii săi.

Nu că ar fi fost o sfântă, sau mai mult decât un om obişnuit. Numai că ea nu se plângea niciodată, şi avea darul – sau poate era un blestem – să accepte totul. Indiferent de ce fusese, sau de ce avea să urmeze, ea se confrunta cu toate şi le accepta, strângându-le în ea pentru a-şi alimenta focul propriei existenţe. Cine o învăţase să facă asta? Dar se putea aşa ceva învăţa de la alţii? Sau erau idei, pe care şi le făcea el despre ea, erau fantezii de-ale lui. Contau oare?

Ce era mai important: ceea ce era ea cu adevărat, sau ceea ce gândea el că este ea?

— Oh, Meggie, şopti neajutorat.

Ea îşi întoarse privirea spre el şi din adâncurile durerii îi trimise un zâmbet absolut, o dragoste nestăpânită, căreia nimic nu i se putea opune, din care lipseau tablourile şi inhibiţiile unei femei mature, care nu făceau încă parte din lumea ei. Să se vadă atât de iubit, îl cutremură, îl pustii, îl făcu să-şi dorească, în numele domnului, de a cărui existenţă se îndoia uneori, să fie oricine în această lume, numai Părintele Ralph de Bricassart nu. Ăsta să fie necunoscutul de care se temea? Oh, Doamne, de ce o iubea aşa de mult? Dar, ca de obicei nimeni nu-i dădu niciun răspuns; iar Meggie stătea nemişcată, zâmbindu-i.

Când se lumină de ziuă, Fee se sculă să pregătească micul dejun, Stuart o ajută, apoi sosiră doamna Smith cu Minnie şi Cat şi cele patru femei rămaseră lângă sobă vorbind încet, monoton, legate cu un fel de durere pe care nici Meggie, nici preotul nu o înţelegeau. După masă Meggie se duse să îmbrace cutia făcută de băieţi. Tăcută, Fee îi dădu un saten alb dintr-o cămaşă de noapte veche, care îngălbenise din pricina vremii, din care tăiară fâşii potrivite. În timp ce Părintele Ralph căptuşea cutia cu bumbac, ea cosea la maşină bucăţica de saten, apoi, amândoi fixară totul cu ace cu gămălie. După aceea, Fee îmbrăcă copilul cu cel mai bun costum de catifea, îi pieptănă părul şi îl aşeză în culcuşul moale care mirosea ca ea, nu ca Meggie, care-i fusese mamă. Paddy puse capacul plângând; era primul copil pe care îl pierdea.

De ani de zile camera de recepţii de la Drogheda, era folosită drept capelă de rugăciuni; se făcuse un altar la un capăt, ornat cu podoabe aurii, făcut de călugăriţele de la Sfânta Maria D'Urso, la comanda Mariei Carson, pe care plătise o mie de lire. Doamna Smith împodobise camera şi altarul cu flori de iarnă, din grădinile Droghedei; într-un veşmânt alb, fără ornamente, Părintele Ralph oficie slujba de înmormântare.

Cum se întâmpla la cele mai multe ferme, Drogheda îşi îngropa morţii pe propriul pământ. Cimitirul se afla dincolo de grădini, lângă malurile cu sălcii ale pârâului, îngrădit cu un gard de fier alb cu verdeaţă chiar şi în timp de secetă, deoarece era udat cu apă din rezervoarele casei. Michael Carson şi copilul său erau îngropaţi aici, într-un impozant monument de marmură, terminat cu un înger în mărime naturală, care stătea cu sabia scoasă, să le păzească somnul. Mai erau cam douăsprezece morminte, marcate numai prin cruci de lemn albe, unele dintre ele neavând niciun nume; poate vreun muncitor care nu avea rude; doi sau trei itineranţi care lăsaseră cu limbă de moarte să fie îngropaţi la Drogheda; oase găsite prin padocuri, bucătarul chinez al lui Michael Carson, peste ale cărui rămăşiţe stătea o umbrelă roşie, care părea să cânte într-una numele Hee Sing, Hee Sing; crucea unui călător pe care scria *„Charlie care a fost un băiat bun”* şi altele, dintre care unele erau ale unor femei. Dar această modestie nu era şi pentru Hal, nepotul stăpânei. I-au făcut un mormânt de piatră, peste care au închis uşi de bronz, lucrate cu migală.

După o vreme încetară să vorbească despre Hal, îl mai pomeneau numai întâmplător. Meggie îşi păstra supărarea numai pentru ea, durerea ei avea ceva iraţional, specific numai copiilor, magnific şi misterios, totuşi chiar tinereţea ei o îngropa în evenimentele de fiecare zi şi îi diminua importanţa. Băieţii erau mai puţin afectaţi, cu excepţia lui Bob, care era destul de mare să ajungă să-şi iubească fratele. Paddy era şi mai îndurerat, dar nimeni nu putea spune dacă şi Fee era. Ea părea să se îndepărteze din ce în ce mai mult de soţul şi copiii ei, să se înstrăineze de orice formă de sentiment. Din această cauză Paddy îi era foarte recunoscător lui Stu, pentru felul în care avea grijă de mama sa, pentru tandreţea gravă pe care i-o arăta. Numai Paddy ştia cum l-a privit Fee în ziua

când s-a întors de la Gilly fără Frank. În ochii aceia blânzi şi verzi nu se văzu nicio urmă de emoţie, nici duritate, nici acuzare, nici ură sau mânie. Ca şi cum ar fi aşteptat ca lovitura să cadă, ca un câine condamnat care-şi aşteaptă glonţul, ştiindu-şi soarta şi faptul că era neputincioasă în faţa ei.

— Ştiam că n-o să mai vină, spuse ea.

— Poate va veni, Fee, dacă-i scrii repede, îi răspunse Paddy.

Clătină din cap, dar pentru că ea era Fee, nu dădu nicio explicaţie. Era mai bine ca Frank să-şi facă o viaţă nouă, departe de Drogheda şi departe de ea. Îşi cunoştea bine fiul şi ştia că un singur cuvânt de la ea l-ar fi adus înapoi; dar ea nu trebuia să spună niciun cuvânt, niciodată. Dacă zilele erau lungi şi aveau o aparenţă de eşec, ea trebuia să suporte totul în tăcere. Paddy nu fusese alegerea ei, dar un om mai bun decât Paddy nu exista. Ea era unul din acei oameni ale căror sentimente sunt atât de intense încât devin de nesuportat, iar lecţia ei fusese una dintre cele mai dure. Aproape douăzeci şi cinci de ani strivise emoţia şi o alungase din viaţa ei, era convinsă că perseverând, până la urmă va reuşi să o alunge definitiv.

Viaţa continua într-un ciclu ritmic, fără de sfârşit pe acele meleaguri, vara următoare veniră şi ploile, nu musonice ci un fel de rezultat al musonilor, umplând pârâul, rezervoarele de apă, saturând rădăcinile uscate ale ierbii, alungând praful. Aproape plângând de bucurie, bărbaţii şi-au început treburile de sezon, liniştiţi că aveau hrană pentru oi. Iarba adunată le ajunsese destul de bine, economisind-o şi cu ajutorul copacilor cu mai multă sevă; dar situaţia nu era aceeaşi la toate fermele de lângă Gilly. Cât de mult ajungeau rezervele, depindea în întregime de fermier şi de cum îşi doza acesta rezervele. Pentru cât era de

întinsă ferma, Drogheda era sub stocul de siguranţă, ceea ce însemna că iarba le ajunsese pe muchie.

Fătatul mieilor şi săptămânile care urmară, au fost cele mai aglomerate zile în calendarul oierilor. Fiecare miel nou născut trebuia căutat, i se punea clopoţel, i se însemna urechea şi dacă era mascul şi nu era bun de prăsilă, era castrat. Muncă murdară, abominabilă, care-i îmbiba cu sânge până la piele, pentru că nu exista decât o metodă de a verifica mii şi mii de miei, într-un timp atât de scurt. Testiculele era prinse între degete şi trase cu putere. Prinse în cercuri de sârmă, neputând să mai crească, cozile cădeau singure.

Acestea erau cele mai bune oi de lână din lume, se creşteau într-un număr extraordinar de mare, şi cu o tenacitate care constituia aici puterea oamenilor. Totul se concentra pe producerea celei mai bune lâni. Mai făceau şi *încrucişare;* lâna de la fundul oilor se murdărea cu excremente şi atârna şuviţe. Zona aceasta trebuia tunsă des, sau încrucită cu două beţe de lemn. Era un tuns uşor, dar mult mai puţin plăcut, urât mirositor. Trebuiau să facă şi spălarea; mii şi mii de creaturi se împleticeau în şuviţele de lână, şi atunci le făceau băi cu fenil ca să le scape de insecte. Apoi venea „înfundatul”. Se administrau medicamente prin seringi uriaşe, pe gât, ca să scape de paraziţii intestinali.

Munca la oi nu se termina niciodată, niciodată; cum terminau ceva, trebuiau să înceapă altceva. Toate erau planificate, gradate, se mişcau de la un staul la altul. Drogheda mai avea şi o mie de vite, de primă calitate, la fel de bune ca şi oile; dar oile erau mult mai profitabile, aşa că în timp, Drogheda ajunsese să aibă o oaie la doi acri de pământ, cam 125.000, de toate. Fiind oi merinos, ele nu erau vândute pentru carne; la capătul unui ciclu de producţie de merinos, se foloseau pieile, se făcea

lanolină, seu pentru lumânări şi clei, sau folosit în tăbăcării.

Astfel se face că literatura devenea realitate şi îi învăţa câte ceva. Cititul deveni mai important ca oricând pentru toţi Cleary, izolaţi de lume la Drogheda; singurul lor contact cu lumea se făcea prin lectură, prin magicul cuvânt scris. Dar aici nu mai erau biblioteci apropiate, cum fuseseră la Wahine, nu mai erau călătoriile săptămânale în oraş pentru corespondenţă şi presă. Părintele Ralph umplu golul, devastând biblioteca din Gilly, pe a sa, pe a mănăstirii şi descoperi cu uimire că pusese pe roate o adevărată bibliotecă cu Bluey Williams şi căruţa sa. Era în permanenţă plină cu cărţi – volume uzate, murdare, care călătoreau de la Drogheda la Bugela, Diban-Diban, Braich y Pwll, Cunnamutta şi Each-Uisge, primite cu recunoştinţă de minţi înfometate care aşteptau un refugiu. Poveştile cele mai frumoase erau întotdeauna returnate cu greu dar Părintele Ralph şi călugăriţele ţineau o evidenţă foarte strictă a cărţilor, ce cărţi stăteau mai mult, unde, apoi Părintele Ralph comanda copii prin agenţia de ştiri din Gilly şi-i încărca nota de plată, fără scrupule, Mariei Carson, ca donaţie pentru *Societatea Bibliofilică Bush, A Sfintei Cruci.*

Acestea erau zilele fericite, când o carte primea, sărutul cast şi când simţurile nu mai erau răscolite de pasaje erotice, astfel încât linia de demarcaţie între ceea ce însemna o carte pentru un adult şi ceea ce însemna ea pentru un tânăr, era mai puţin pregnantă, iar pentru un om ca Paddy nu mai era o ruşine să iubească cărţile pe care le îndrăgeau şi copiii săi: „Dot şi Cangurul”, seria „Billabong”, cu personajele ei Jim, Norah şi Wally, nemuritoarea carte a doamnei Aeneas Gunn „Noi şi acel Niciodată”. În bucătărie, seara, se băteau pe poeziile lui Banjo Patterson şi citeau cu voce tare poemele lui C.J. Dennis, emoţionaţi de „Omul de pe un râu îngheţat”, râzând cu „Sentimentalii”, sau

ştergându-şi pe furiş lacrimile provocate de „Maria cea zâmbitoare" a lui John O'Hara.

„Clancy de la râu", era poezia lor favorită, iar Banjo era poetul cel mai iubit. Poate că nu erau versurile cele mai sofisticate, dar poeziile nu fuseseră scrise pentru savanţi; erau pentru oameni între oameni, şi cei mai mulţi dintre australienii acelor zile, le recitau pe de rost, fără să ştie de existenţa bucăţilor pretenţioase ale lui Tennison sau Wordsworth, pentru că acestea se inspiraseră din Anglia, nu din Australia. Buchete de narcise şi câmpuri întregi de asfodel, nu însemnau nimic pentru familia Cleary, pentru că ei trăiau într-un climat unde acestea nu existau. Familia Cleary înţelegea mai bine poeţii stepei, decât pe cei ai mării, pentru că marea exista numai în imaginaţie, pe când stepa, transhumanţa oilor, erau o realitate. Exista O Rută Fixă De Călătorie (R.F.C.) care şerpuia pe lângă râul Barwon, teren al coroanei, folosit pentru trecerea mărfurilor din partea estică a continentului, în cealaltă. În alte timpuri călătorii şi turmele lor flămânde, nu erau bine-veniţi, pentru că distrugeau cele mai bune păşuni. Acum, de când s-a oficiat ruta de tranzit pentru călători şi turmele de oi, legenda s-a pierdut în negura timpului, relaţiile erau mai prietenoase între călători şi locuitori.

Călătorii ocazionali erau bine primiţi dacă se opreau la o bere să stea de vorbă, sau să mănânce o masă caldă. Câteodată aduceau şi femei cu ei, feţe îmbufnate şi obosite, cu cai slăbănogi prinşi de osia căruţei, cu oale, crătiţi şi tot felul de vase, şi sticle, zdrăngănind de margini. Puteai vedea cele mai vesele, sau cele mai mofluze femei din preerii, începând de la Kynuna până la Paroo, de la Goondiwindi până la Gundagai, de la Katherine la Curry. Ciudate femei; nu ştiau să fi avut vreodată un acoperiş deasupra capului, sau să fi simţit răcoarea aşternutului sub şira spinării. Niciun bărbat nu le întrecea; erau la fel de tari şi de

rezistente ca şi ţinutul care se scurgea necontenit pe sub picioarele lor. Sălbatice ca păsările rătăcite printre ramurile uscate de soare ale copacilor, cu copiii ascunşi sfioşi pe după roţile mari, sau sub coviltir pentru a-i proteja de soare, în timp ce părinţii lor visau cu ceştile de ceai în mână, spuneau poveşti sau povesteau cărţi, promiteau să spună poznele copiilor lui Hoopiron Collins, sau spuneau povestea fantastică a lui Pommy din Gnarlunga.

Numai privindu-i, puteai să fii sigur că aceşti dezrădăcinaţi săpaseră pe undeva un mormânt, îngropaseră vreun copil, sau o soţie, un soţ, sau un camarad, undeva într-un loc care *NU VA FI UITAT NICIODATĂ,* de-a lungul acelui drum, care părea neschimbat numai pentru cei care nu ştiau cum pot inimile oamenilor să însemneze un copac, un copac special, în inima sălbăticiei.

Meggie era atât de ignorantă, încât nu ştia nici înţelesul unei expresii atât de tocite ca „fapte de viaţă”, pentru că împrejurările vieţii ei, parcă conspiraseră să-i blocheze orice cale prin care ar fi putut învăţa ceva. Tatăl său făcea o distincţie foarte severă între bărbaţi şi femei; subiecte ca împerecherea oilor, sau fătatul, nu erau niciodată discutate în faţa femeilor, iar bărbaţii nu apăreau niciodată în faţa lor decât îmbrăcaţi. Acele cărţi care i-ar fi putut da o imagine a vieţii, nu au apărut niciodată la Drogheda, iar ea nu avea nicio prietenă de vârsta sa, care să contribuie oarecum la educaţia ei. Viaţa ei era în mod absolut închingată de nevoile casei, iar în jurul acesteia, nu existau activităţi sexuale. Creaturile din jurul casei erau, la modul propriu, sterile. Mary Garson nu creştea cai, ea îi cumpăra de la Martin King, din Bugela; dacă nu creşteai cai, ca să ai nevoie de armăsari, aceştia erau o adevărată povară, deci Drogheda nu avea armăsari. Avea totuşi un taur, fioros şi sălbatic, al cărui ţarc era departe de casă, dar Meggie era atât

de înspăimântată de el, încât nu se apropia de ţarc. Câinii se ţineau în cuşti şi lanţuri, iar împerecherea lor era strict supravegheată, ştiinţific făcută, direct condusă de Paddy sau Bob; prin urmare, ieşea din discuţie. Nici cu porcii nu se învăţa mare lucru, pentru că Meggie nu-i putea suferi şi-i era greu chiar să-i şi hrănească. De fapt, pentru Meggie, nu era timp să stea, să studieze viaţa, nu era timp decât pentru cei doi frăţiori mai mici. Iar ignoranţa naşte ignoranţă; un corp şi o minte netrezite la viaţă, dorm şi trec prin evenimente fără să le pună la îndoială existenţa, înregistrându-le, doar, în mod automat.

Chiar înainte ca Meggie să împlinească cincisprezece ani, pe când căldura verii se acumula cu intensitate spre un punct culminant, ea observă pete maronii pe chiloţi. După o zi sau două, au dispărut, dar şase săptămâni mai târziu au apărut din nou, iar ruşinea pe care a simţit-o la început, s-a transformat în teroare. La început a crezut că nu e sânge. S-a spălat şi a intrat în pământ de ruşine, dar când au apărut din nou, a văzut fără urmă de îndoială, că erau pete de sânge. Nu avea nicio idee de unde ar fi putut veni sângele ăsta, dar îi era ruşine că i se întâmpla ei. Mica hemoragie dispăru după trei zile şi nu se mai repetă timp de două luni; îşi spălase chiloţii pe ascuns, aşa că nimeni nu observă nimic; oricum, ea spăla rufe de cele mai multe ori. Următoarea criză, însă, veni cu dureri, primele de oarecare importanţă din viaţa ei. Sângerarea a fost mai mare, mult mai mare. Într-o zi a furat nişte scutece de-ale gemenilor şi a început să şi le lege pe dedesubt, îngrozită de ideea că sângele o să-i curgă pe picioare.

Moartea care îl luase pe Hal, fusese parcă o vizită intempestivă a unei fantome; dar această neregulă a propriei fiinţe, era înfiorătoare. Cum putea ea să meargă la Paddy, sau la Fee, să le spună că murea de o boală obscură, care venea din adâncurile fiinţei sale? Numai lui Frank ar fi putut

să-i spună asta, să-şi încredinţeze grijile, dar Frank era atât de departe, nici nu ştia unde să-l caute. Le auzise pe femei, sporovăind la o ceaşcă cu ceai, despre tumori şi cancer, morţi îngrozitoare ale mamelor, surorilor, sau prietenelor lor şi lui Meggie îi deveni clar faptul că un rău îngrozitor o mânca pe dinăuntru, rupea câte o bucată, până va ajunge la inimă. Doamne, nu vroia să moară!

Ideile ei despre cauzele morţii, erau vagi; nu-i era clar nici statutul pe care-l avea ea în această lume de neînţeles, de dincolo de viaţă. Pentru Meggie religia era un set de reguli, mai degrabă decât o experienţă spirituală, nu putea să o ajute de loc. Cuvinte şi expresii se îngrămădeau în conştiinţa ei îngrozită, cuvinte rostite de părinţii săi, prieteni, călugăriţe, preoţi, oameni răi din cărţi, care ameninţau cu răzbunarea. Nu, nu exista nicio cale prin care să facă un compromis cu moartea; noapte după noapte trăia într-o confuzie îngrozitoare, imaginându-şi că moartea era o noapte fără sfârşit, sau un abis de flăcări peste care trebuia să treacă, dacă dorea să ajungă la câmpii aurii, sau îşi imagina că moartea este ca o sferă gigantică, plină de corişti avântaţi, cântând într-o lumină difuză.

Deveni din ce în ce mai tăcută, dar nu ca Stuart, într-o tăcere paşnică şi o izolare visătoare; tăcerea ei era îngheţarea pietrificată a unui animal prins în mrejele hipnotice ale unui şarpe. Dacă i se vorbea prea tare, tresărea, dacă cei mici plângeau după ea, se precipita asupra lor, punându-se la zidul infamiei pentru că-i neglijase. Şi, de câte ori avea vreun moment de singurătate numai al ei, fugea la cimitir şi la Hal, singura persoană ştiută de ea care murise.

Toţi observară schimbarea din comportamentul său, dar o acceptară că „Meggie creşte”; niciodată nu se întrebară ce însemna „a creşte” pentru Meggie, ea îşi ascundea foarte bine disperarea. Învăţase bine lecţia copilăriei; autocontrolul ei era

fenomenal, mândria-i era formidabilă. Nimeni, niciodată nu trebuie să ştie ce se ascunde în ea, aparenţele trebuiau păstrate cu orice preţ; exemplele erau la îndemână, de la Fee la Frank şi Stuart, iar ea avea acelaşi sânge cu ei, totul făcea parte din natura şi moştenirea genetică.

Dar, cum Părintele Ralph venea des la Drogheda, şi schimbarea lui Meggie se transformă dintr-o frumoasă metamorfoză spre feminitate, într-o secare a vitalităţii, îngrijorarea lui deveni teamă.

Chiar sub ochii lor avea loc o irosire fizică şi spirituală; le scăpa printre degete şi el nu suporta să asiste nepăsător la naşterea unei a doua Fee. Faţa mică devenise numai ochi, care priveau fix spre o perspectivă îngrozitoare, pielea albă care nu se bronza niciodată, devenise transparentă. Dacă mai continua, gândi el, ea va dispărea chiar din proprii săi ochi, ca un şarpe care-şi înghite coada, până se va pierde în univers ca o umbră transparentă, aproape invizibilă, ascunsă în conul de penumbră al contururilor proiectate pe pereţii albi.

Ei bine, va afla adevărul chiar de va trebui să i-l smulgă cu forţa. În ultimele zile, Mary Carson era în culmea toanelor, era geloasă pe fiecare secundă petrecută de el în casa lui Paddy; numai răbdarea şi subtilitatea unui om iscusit îl ajutară să-şi ascundă revolta împotriva egoismului şi rapacităţii ei. Chiar şi preocuparea pentru Meggie nu-i putea întuneca înţelepciunea scopurilor personale, folosindu-şi farmecul pentru a modela după voinţa sa un subiect atât de refractar şi arţăgos, ca Mary Carson. În timp ce grija permanentă pentru singura persoană de care era tulburat îi bloca mintea, Ralph recunoscu existenţa unei alte entităţi, o preocupare care coabita cu cealaltă: cruzimea unui joc rece, deliberat, de a obţine tot ce putea şi de a prosti o femeie care nu era proastă, dar era extrem

de vanitoasă. Oh, cum îi plăcea să facă asta! Un bărbat păianjen perfid, nu ar face-o mai bine ca el.

Cum reuşi să se descotorosească de Mary Carson, fugi la Meggie, pe care o găsi în cimitir, la umbra îngerului cu înfăţişare războinică, nepotrivit cu locul. Ea privea, faţa placidă a îngerului cu o teamă nedisimulată, un contrast subtil, gândi el, între sentiment şi lipsă de sentiment. Dar *CE FĂCEA* el acolo? O urmărea ca un cocoş bătrân, când nici nu era treaba lui, când mama sau tatăl ei ar fi trebuit să fie îngrijoraţi de soarta fetei. Numai că ei nu văzuseră nimic rău; pentru ei, ea nu însemna acelaşi lucru, ca pentru el. Era preot şi trebuia să mângâie sufletele disperate şi singure. Nu suporta să o vadă nefericită şi totuşi se cutremura de felul în care se lega de ea prin acumularea evenimentelor. El o transforma încet într-un întreg arsenal de întâmplări şi amintiri şi începea să-i fie teamă. Dragostea lui pentru ea şi instinctul de preot de a se oferi oricui avea nevoie de alinare spirituală, se împleteau cu oroarea obsesivă de a deveni absolut necesar unei fiinţe, sau, ca o fiinţă să-i devină lui absolut necesară.

Când îl auzi, se întoarse să-l înfrunte, împreunându-şi mâinile în poală, privindu-şi vârful pantofilor. El se aşeză lângă ea, strângându-şi genunchii în mâini. Fără dulcegării, hotărî el; dacă ar putea, cu siguranţă că ea ar dori să-l evite.

— Ce s-a întâmplat, Meggie?

— Nimic, Părinte.

— Nu te cred.

— Te rog, Părinte, te rog! Nu *POT* să-ţi spun!

— Oh, Meggie! Nu ai credinţă! Poţi să-mi spui totul, orice ar fi. De aceea am venit, de aceea sunt preot. Sunt alesul Domnului pe pământ, eu ascult în numele *Lui,* pot chiar să iert în numele *Lui.* Şi ştii tu, Meggie, nu există nimic în universul creat de Dumnezeu, pe care *El* şi *Eu* să nu putem ierta. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat, iubito, pentru că, dacă există cineva care te poate ajuta, eu sunt

acela. Cât voi trăi, voi încerca să te ajut, să te feresc de rău. Dacă vrei să fiu un fel de înger păzitor pentru tine, mult mai bun decât acela de marmoră, de deasupra capului tău. Oftă şi se aplecă spre ea. Meggie, dacă mă iubeşti, spune-mi!

Ea îşi încleşta mâinile.

— Părinte, eu mor! Am cancer!

Primul lui impuls a fost să izbucnească în râs, o dorinţă nebună să râdă cu hohote; apoi a privit faţa străvezie, mâinile neliniştite, şi i-a venit deodată să plângă, să denunţe nedreptatea sorţii. Nu, Meggie nu şi-ar imagina asta, fără niciun motiv!

— Cum ştii tu asta, sufletul meu?

Îi luă multă vreme să-i povestească, iar când începu, el a trebuit să se aplece mult spre ea, să-şi apropie urechea de buzele ei, adoptând inconştient o parodie de poză confesională, acoperindu-şi faţa cu mâinile, ascunzându-se de ochii ei.

— Sunt şase luni, Părinte, de când a început. Am cele mai groaznice dureri în burtă, dar nu sunt ca cele obişnuite, şi, Doamne, curge mult sânge!

Îşi lăsă capul pe spate; se întâmpla ceva ce nu se întâmplase niciodată în confesional; o privi, incredibil, îi era ruşine, stătea cu capul plecat, copleşit de emoţiile care-l asaltau, neputându-şi stăpâni nervii. Simţea o uşurare absurdă, dar delicioasă; era furios pe Fee, ar fi omorât-o, avea o puternică admiraţie pentru micuţa care suportase totul atât de bine; şi un sentiment de stânjeneală total.

Era şi el prizonier al vremurilor, ca şi ea. Fetele ieftine din orice oraş, de la Dublin la Gillanbone, veneau la confesional să-i şoptească tot felul de fantezii, ca fiind lucruri reale, preocupate numai de o faţetă a sa, care le interesa pe ele, virilitatea lui, neadmiţând că nu puteau ele să i-o trezească. Vorbeau despre oameni care violau, de jocuri nepermise cu alte fete, de lascivitate şi adulter, una sau două mergând cu imaginaţia până la a descrie în amănunt relaţiile sexuale cu un preot. Iar el,

asculta total indiferent, cu dispreţ, pentru că trecuse prin rigorile seminarului, iar acestea erau lucruri uşoare pentru un om cu constituţia sa. Dar fetele niciodată, dar niciodată nu au pomenit de acest secret, care le făcea atât de deosebite.

Oricât ar fi încercat, nu putea stăvili flacăra care i se răspândea pe sub piele; Părintele Ralph de Bricassart stătea cu faţa ascunsă, ruşinat de umilinţă şi de prima lui roşeaţă.

Dar asta nu o ajuta pe Meggie. Când a fost sigur că i s-a împrăştiat roşeaţa, s-a ridicat în picioare, a luat-o în braţe şi a aşezat-o pe un piedestal de marmură, cu faţa la înălţimea lui.

— Meggie, priveşte-mă. *NU, PRIVEŞTE-MĂ!*

Ea îşi ridică ochii hăituiţi şi văzu că el zâmbeşte; o bucurie imensă îi umplu sufletul, imediat. Dacă ar fi pe moarte, el nu ar fi zâmbit aşa; ştia cât de mult o îndrăgea, pentru că el nu i-a ascuns-o niciodată.

— Meggie, nici nu mori, nici nu ai cancer. Nu eu trebuie să-ţi spun ce se întâmplă, dar cred că este mai bine să o fac. Mama ta trebuia să-ţi fi spus de mult timp, să te fi pregătit, dar de ce nu a făcut-o, este peste puterile mele de înţelegere.

Privi îngerul de marmură de deasupra sa şi râse. Strangulat.

— Sfinte Isuse, ce obstacole îmi dai să trec! apoi se întoarse la Meggie. Când vor trece anii şi ai să mai creşti şi ai să înveţi mai multe despre rosturile lumii, s-ar putea să-ţi aminteşti ziua de azi şi să-ţi fie ruşine. Dar să nu-ţi aminteşti de ea ca o ruşine, Meggie. Nu este absolut nimic stânjenitor sau ruşinos. Şi acum, ca în tot ce fac, eu nu sunt decât instrumentul Domnului. Este singura mea menire pe acest pământ; trebuie să admit că nu am alta. Tu erai foarte speriată şi aveai nevoie de ajutor, iar Domnul nostru ţi-a trimis acest ajutor prin persoana mea. Să îţi aminteşti numai de asta, Meggie. *Eu Sunt preotul Domnului şi vorbesc în Numele Lui.*

Ţie ţi s-a întâmplat ceea ce se întâmplă tuturor femeilor, Meggie. O dată pe lună, timp de mai multe zile, pierzi sânge. De obicei începe la doisprezece sau treisprezece ani – tu câţi ani ai?

— Cincisprezece ani, dar dumneata?

El clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— E bine, dacă spui că atâţia ani ai, trebuie să te cred pe cuvânt. În cazul acesta, tu eşti în urma celorlalte fete. Dar, să ştii că va continua până pe la cincizeci de ani, în fiecare lună; la unele femei este atât de regulat ca şi fazele lunii, la altele nu. Unele femei nu au dureri, altele au dureri mari. Nimeni nu ştie de ce diferă la fiecare femeie în parte. Dar faptul acesta, petrecut în fiecare lună, înseamnă că eşti matură. Tu ştii ce înseamnă „matur"?

— Bineînţeles, Părinte! Şi eu citesc! înseamnă să creşti mare.

— Da, e bine şi aşa. Atâta vreme cât persistă sângerarea, înseamnă că eşti capabilă să ai copii. Sângerarea este o parte din ciclul procreării. În zilele dinaintea căderii îngerilor, se spune că Eva nu a menstruat. Ştii, acesta este cuvântul potrivit. Dar când Adam şi Eva au căzut, Dumnezeu a pedepsit-o mai mult pe femeie decât pe bărbat, pentru că numai din cauza ei au căzut. Ea a tentat bărbatul. Îţi aminteşti cuvintele din Biblie? „În durere vei procrea copii". Ce a vrut Dumnezeu să spună cu asta? Că tot ceea ce are legătură cu copiii, presupune şi durere. Mare bucurie, dar şi mare durere. Este soarta femeilor şi a ta, Meggie şi trebuie să o accepţi aşa cum e.

Ea, nu avea de unde să ştie, dar el ar fi oferit aceeaşi consolare şi ajutor oricărui membru al parohiei, chiar dacă ar fi avut o implicare personală mai puţin intensă; atât de blând şi totuşi, neimplicându-se niciodată, neidentificându-se cu necazul. Şi poate că dacă nu ar fi fost atât de stânjenit, alinarea pe care o aducea ar fi fost mai substanţială. Se purta, ca şi cum ar fi fost dincolo

de astfel de lucruri mărunte. Şi nici nu o făcea în mod conştient; nimeni din cei care veneau la el pentru ajutor, nu se simţea dispreţuit, sau blamat pentru slăbiciunea lui. Mulţi preoţi îi făceau pe oameni să se simtă vinovaţi sau oameni de nimic sau bestii, dar el niciodată nu făcea asta. Pentru că el îi făcea să înţeleagă că şi el avea durerile şi zbuciumul lui personal. Dureri care nu erau comune şi un zbucium care nu era de înţeles, dar asta nu însemna că nu erau adevărate. Nici nu ştia, dar nici nu vroia să priceapă, că o mare parte din atracţia pe care o exercita, nu se datora persoanei sale, ci acestui dar, aproape dumnezeiesc, de a fi foarte uman, care-i pornea din străfundurile fiinţei.

În privinţa lui Meggie, el vorbea cu ea aşa cum o făcuse şi Frank, ca şi cum i-ar fi fost egal. Dar el era mai bătrân, mai înţelept şi cu mult mai bine educat, decât Frank, de aceea era şi mai încrezător în sine, decât Frank. Şi ce voce frumoasă avea, cu o uşoară umbră irlandeză şi rotunjime engleză. Îţi îndepărta toate spaimele şi neliniştile. Totuşi ea era prea tânără, foarte curioasă, iar acum era dornică să ştie tot ce era de ştiut, netulburată de neliniştile filosofice ale acelora care erau constant preocupaţi de *CINE* sălăşluia în ei. Ea era preocupată numai de *El,* care era prietenul ei, idolul scump al inimii ei, noul soare care o călăuzea.

— De ce nu trebuia să-mi spui, Părinte? De ce spui că ar fi trebuit să-mi spună mama?

— Este un subiect foarte intim pentru femei. Să vorbeşti despre menstruaţie în faţa bărbaţilor sau a băieţilor, pur şi simplu, nu se cade. Este un lucru strict feminin.

— De ce?

El râse.

— Ca să fiu sincer, nu prea ştiu de ce. Chiar aş dori să nu fie aşa. Dar tu, *NICIODATĂ* să nu vorbeşti de asta, decât cu mama ta, şi să nu-i spui că ai vorbit cu mine.

— Bine, Părinte, nu voi vorbi.

Era tare dificil să fii mamă, trebuia să ţii minte atât de multe lucruri şi atâtea sfaturi!

— Meggie, acum trebuie să mergi acasă şi să-i spui mamei că pierzi sânge şi să o rogi să-ţi arate ce trebuie să faci.

— Şi *MAMA* pierde?

— Toate femeile sănătoase. Dar nu şi când aşteaptă un copil, se opresc până se naşte copilul. Aşa ştiu femeile când aşteaptă copii.

— Dar de ce se opresc când aşteaptă copii?

— Nu ştiu, pur şi simplu nu ştiu. Îmi pare rău, Meggie.

— De ce curge sângele pe acolo, Părinte?

El privi din nou, disperat îngerul, care se uita la el senin, netulburat de necazuri femeieşti. Lucrurile deveneau prea încurcate, pentru Părintele Ralph. Era uimitor cât de insistentă devenise, pentru că, de obicei era reticentă. Totuşi realizând că el devenise sursa de informaţii pentru tot ceea ce nu găsea în cărţi, ştia el ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi sugerat măcar că este stânjenit. S-ar fi retras în ea şi niciodată nu l-ar mai fi întrebat nimic. Aşa că răspunse răbdător:

— Tu nici nu ştii pe unde curge. Există un pasaj ascuns în faţă, nu la spate, acesta are legătură cu copiii.

— Ah, adică vrei să spui, că pe acolo ies? Întotdeauna m-am întrebat, pe unde ies şi cum ies?

El râse din nou stânjenit şi o dădu jos de pe piedestal.

— Acum ştii. Vrei să faci copii, Meggie?

— Bineînţeles, spuse ea plină de importanţă, bucuroasă că, în sfârşit, ştia şi ea ceva. Dumneata ai să-i creşti, Părinte.

— Dar, tu ştii de ce vin copiii?

— Îi doreşti.

— Cine ţi-a spus asta?

— Nimeni. Aşa cred eu.

Părintele Ralph închise ochii şi îşi spuse că nu era un laş, dacă lasă lucrurile la stadiul acesta.

Putea să o compătimească, dar nu putea să o ajute mai departe. Ce-i destul e destul.

VII

Mary Carson avea să împlinească şaptezeci şi doi de ani şi plănuia să facă cea mai mare petrecere din ultimii cincizeci de ani, de la Drogheda. Ziua ei era la începutul lui noiembrie, când era cald, dar nu de nesuportat – cel puţin pentru localnicii din Gilly.

— Ţine minte, doamnă Smith, ţine minte, şopti Minnie. S-a născut prin noiembrie.

— Ce-ţi mai trece prin cap, Min? întrebă menajera.

Celticul aer misterios al lui Minnie o călca pe calmii săi nervi englezeşti.

— Ce? Păi nu vedeţi că este o femeie scorpion, nu înţelegeţi? Femeie scorpion!

— N-am nici cea mai mică idee despre ce-ţi tot trece ţie prin cap, Min.

— Cel mai rău semn în care se poate naşte o femeie, dragă doamnă Smith.

— Sunt copiii Diavolului, aşa vorbeşte lumea, spuse Cat cu ochii mari, făcându-şi cruce.

— Doamne, Minnie, tu şi Cat întreceţi măsura, spuse doamna Smith, de loc impresionată.

Dar emoţiile creşteau şi se acumulau. Bătrâna, ca un păianjen, exact în centrul pânzei sale, dădea un torent de ordine, care nu se mai terminau; trebuie asta şi asta, să faceţi aşa şi aşa, asta trebuie luat din magazie, asta trebuie dus la magazie. Cele două slujnice irlandeze, fugeau de colo colo, lustruind argintăria, spălând cele mai bune porţelanuri de Haviland, transformând înapoi capela în sală de recepţii şi pregătind sufrageriile anexă.

Mai mult încurcat decât ajutat de copilaşii Cleary, Stu şi o echipă de muncitori, au cosit şi au tuns iarba, au refăcut straturile cu flori, au împrăştiat rumeguş pe verande ca să scoată praful şi creata uscată de pe duşumeaua sălii de recepţie,

să o facă bună de dans. Orchestra Clarence O'Toole venea tocmai de la Sydney, şi tot de acolo veneau şi stridiile şi creveţii, crabii şi homarii; au fost angajate temporar, mai multe femei din Gilly. Toată zona, de la Rudna Hunish, la Inishmurray Bugela şi Narrengang, era în fierbere.

În timp ce holurile de marmură răsunau, neobişnuite cu obiecte mutate şi oameni ţipând, Mary Carson scoase o foaie de hârtie şi începu să scrie. Nu avu nicio ezitare, nici măcar o pauză, să gândească la poziţia vreunei virgule. În ultimii cinci ani construise cu grijă, modelase fiecare frază, în capul ei, până când deveniseră fără cusur. Nu-i trebui mult să termine; erau două foi de hârtie, a doua, mai mult de un sfert goală. Ultima frază terminată, rămase pe gânduri în scaunul ei. Biroul de scris era lângă o fereastră, astfel încât, întorcând numai capul vedea bine pajiştea. Cineva râse afară şi o făcu să privească, la început leneş şi indiferent, apoi încordată de mânie. Să-l *IA DRACU',* pe el şi pe obsesia lui!

Părintele Ralph o învăţa pe Meggie să călărească; fiica unor ţărani n-ar fi ştiut niciodată să stea bine pe cal, dacă n-ar fi fost preotul să-i îndrepte greşelile. Deşi era ciudat, fiicele familiilor sărace, de la ţară, nu prea călăreau. Călăria era un hobby pentru cei bogaţi, la fel de mult pentru femeile de la oraş cât şi cele de la ţară. Fetele de originea lui Meggie, puteau călări ponei, herghelii de cai grei, puteau conduce tractoare, uneori chiar maşini mici, dar foarte rar călăreau. Costa mult să educi o fată!

Părintele Ralph cumpără o dată cizme cu elastic la gleznă, pinteni şi le aruncă cu zgomot pe masa din bucătăria familiei Cleary. Paddy îşi ridică ochii din cartea de după cină, uşor surprins.

— Ei bine, ce-ai mai adus, Părinte?

— Haine de călărie pentru Meggie.

— Ce? izbucni Paddy.

— Haine de călărie pentru Meggie. Crede-mă Paddy, eşti un prost de prima mână! Moştenitor al celei mai bogate ferme din sudul Australiei şi nu ai lăsat-o niciodată pe fiica ta să stea măcar pe un cal! Cum crezi că-şi va găsi locul lângă domnişoara Carmichael, domnişoara Hopeton şi domnişoara Anthony King, care, toate, ştiu să călărească! Eu mi-am dat seama că eşti ocupat, aşa că am s-o învăţ eu pe Meggie să călărească şi nu mă interesează dacă-ţi place sau nu-ţi place. Câteva ore pe săptămână, Fee va trebui să se descurce fără Meggie; asta este!

Un lucru pe care Paddy nu ştia să-l facă, era să se certe cu un preot; deci Meggie învăţă să călărească. De ani de zile îşi dorise asta; o dată, foarte timid, şi-a luat inima-n dinţi şi l-a întrebat pe tata, dacă avea voie, dar el uitase în secunda următoare, iar ea nu l-a mai întrebat niciodată, gândind că ăsta era felul tatei de a spune nu. Dar să înveţe cu Părintele Ralph, asta era o bucurie pe care n-o arăta, pentru că, în timp, adoraţia de copil pentru Părintele Ralph, se transformase într-o adevărată dragoste înflăcărată. Ştiind că este imposibil, ea îşi permitea totuşi luxul de a-l visa, întrebându-se cum ar fi dacă ar strânge-o în braţe, dacă ar săruta-o. Mai mult decât să viseze, nu îndrăznea să facă ceva, aşa cum nu ştia ce va fi mâine, sau, dacă va fi ceva mâine. Şi chiar dacă ştia că nu e bine să visezi aşa la un preot, se pare că nu exista niciun mod de a se disciplina, ca să n-o facă. Ce putea să facă, era să se asigure că el nu va ghici ce turnură neortodoxă luaseră gândurile ei.

În momentul în care-i văzu Mary Carson, Părintele Ralph şi Meggie veneau dinspre grajdurile de cai, care erau departe de casa mare, mai aproape de casa lui Paddy. Oamenii fermei călăreau cai obişnuiţi, care nu văzuseră în viaţa lor interiorul unui grajd, erau numai priponiţi de

garduri, când îi pregăteau de treabă şi lăsaţi în voie să pască, atunci când nu erau necesari. Dar la Drogheda erau şi grajduri pentru cai, iar Părintele Ralph le folosea acum. Mary Carson ţinea doi cai de rasă, în exclusivitate pentru Părintele Ralph; caii obişnuiţi nu erau pentru el. Când el a venit s-o întrebe dacă putea şi Meggie să folosească caii, ea nu prea a avut motive să refuze. Fata era nepoata ei, iar el avea dreptate. Trebuia să ştie să călărească cum se cuvine.

Cu fiecare oscior din bătrânul ei corp diform, Mary Carson îşi dorise să-l poată refuza, ori, cel puţin, să poată călări cu ei. Dar ea nu putu nici să refuze, nici să se arunce pe cal. Şi o agasa să-i vadă acum, plimbându-se pe pajişte, bărbatul în pantaloni de călărie, cu cizme lungi şi cămaşă albă, graţios ca un dansator, fata cu pantaloni strâmţi, mulaţi pe corpul frumos modelat. Ei radiau o prietenie sinceră; pentru a mia oară Mary Carson se întrebă de ce nimeni, cu excepţia ei, nu vedea cât sunt de apropiaţi, aproape intimi. Paddy gândea că sunt minunaţi, Fee – de lemn cum era – nu spunea nimic, ca de obicei, în timp ce băieţii îi tratau ca pe soră şi frate. Oare, pentru că-l iubea ea pe Ralph de Bricassart vedea ceea ce nimeni nu părea să observe? Sau era numai imaginaţia ei, oare chiar nu exista nimic între ei, decât prietenia unui bărbat la jumătatea vieţii, la treizeci de ani, pentru o fată care nu trecuse bine spre feminitate? Pfui! Niciun bărbat la treizeci de ani, chiar şi Ralph de Bricassart, nu putea să nu vadă trandafirul care se deschidea. Chiar şi Ralph de Bricassart? *HA*! Mai ales Ralph de Bricassart! Nimic nu-i scăpa acestui om!

Mâinile îi tremurară; tocul lăsă pete de cerneală pe hârtie. Degetele cioturoase prinseră o altă foaie de hârtie, înmuie tocul în cerneală şi rescrise cuvintele, la fel de sigur, ca şi prima dată. Apoi se ridică cu greu şi îşi îndreptă corpul butucănos spre uşă.

— Minnie! Minnie! strigă.

— Doamne-ajută, ea este! spuse slujnica din sala de recepţie, de vis a vis.

Faţa bucălată, fără vârstă se ivi de după uşă.

— Ce-aş putea să vă aduc, dragă doamnă Carson? întrebă, gândindu-se în acelaşi timp de ce bătrâna nu sunase clopoţelul la doamna Smith.

— Mergi şi caută-i, pe lemnar şi pe Tom. Trimite-i la mine imediat.

— N-ar trebui să-i spun mai întâi doamnei Smith?

— Nu! Fă ce ţi se cere, fato!

Tom grădinarul, era un bătrân sfrijit, care cutreierase ţinutul şi se angajase numai pentru o vreme la Drogheda, acum şaptesprezece ani; se îndrăgostise de grădinile fermei şi nu-l mai răbdase inima să le părăsească. Lemnarul, un pierde-vară, fusese smuls de la nesfârşita îndeletnicire de a întinde sârme între stâlpi, pentru a repara gardurile. Speriaţi, ei sosiră în câteva minute şi rămaseră cu pălăriile în mâini, mototolindu-le.

— Ştiţi să scrieţi? întrebă Mary Carson.

Ei dădură afirmativ din cap şi înghiţiră în sec.

— Bine. Vreau să mă priviţi cum semnez bucata asta de hârtie, apoi să vă scrieţi numele şi adresa sub semnătura mea. Înţelegeţi?

Ei aprobară din cap.

— Aveţi grijă să semnaţi aşa cum faceţi întotdeauna şi să scrieţi adresa clar. Să fie locul unde puteţi fi găsiţi.

Cei doi o priviră semnând; era prima oară când scrisul ei nu era grăbit. Tom înaintă şi mânui cu greu tocul pe hârtie, apoi lemnarul scrise „Chas. Hawkins”, cu litere mari şi o adresă din Sydney. Mary Carson îi privi atent; când au terminat, a dat fiecăruia dintre ei o bancnotă roşie de zece lire şi i-a concediat, nu înainte de a-i atenţiona să-şi ţină gura.

Meggie şi preotul dispăruseră de mult. Mary Carson se aşeză din nou la birou, trase o altă foaie de hârtie şi începu, din nou, să scrie. De data aceasta, nu la fel de uşor şi fluent ca prima. Din nou şi din nou, se opri să gândească, apoi cu buzele strânse continua. Părea să aibă multe de spus, pentru că cuvintele erau înghesuite, rândurile foarte apropiate, totuşi mai avu nevoie de o a doua foaie. La sfârşit citi tot, puse foile împreună, le împachetă şi le puse-ntr-un plic, pe care-l sigilă cu ceară roşie.

La petrecere mergeau numai Paddy, Fee, Bob, Jack şi Meggie; Hughie şi Stuart au fost numiţi să îngrijească de cei mici, spre secreta lor uşurare. Pentru prima dată în viaţa ei, Mary Carson şi-a deschis baierele pungii, să alunge moliile, pentru ca toată lumea să-şi facă haine noi, cele mai bine care se puteau găsi în Gilly.

Paddy, Bob şi Jack erau imobilizaţi de gulere apretate, albe şi de cravate, purtând fracuri, pantaloni negri şi veste albe. Avea să fie o atmosferă formală, papioane albe şi fracuri, pentru bărbaţi, rochii lungi, pentru femei. Rochia lui Fee era de crep, într-o nuanţă bogată de bleu-vert, care i se potrivea de minune, căzând până-n pământ în falduri bogate, fără guler, dar cu mâneci strâmte, în moda Reginei Maria. Ca şi acea doamnă imperială, părul lui Fee era ridicat, iar magazinul din Gilly scosese, nu se ştia de unde, un colier imitaţie de perle, cu cercei, care păcălea pe oricine nu-l privea cu atenţie. Un evantai magnific din pene de struţ, vopsit în culoarea rochiei, completa ansamblul, nu atât de ostentativ pe cât părea la prima vedere; vremea era, ca de obicei fierbinte, iar la şapte seara era tot atât de cald.

Când Fee şi Paddy ieşiră din cameră, băieţii rămaseră cu gura căscată. În viaţa lor nu-i văzuseră pe părinţii lor atât de regeşte îmbrăcaţi şi atât de frumoşi, atât de străini. Paddy îşi arăta cei şaizeci

şi unu de ani, dar era atât de distins, că arăta ca un preşedinte; pe când Fee, arăta deodată cu zece ani mai tânără, frumoasă, vioaie, zâmbind magic.

Jims şi Patsy izbucniră în plâns, refuzând să-i privească pe Mama şi Tata, până nu vor deveni cei normali, iar în furia consternării demnitatea fu uitată, mama şi tata se purtară ca de obicei şi în curând gemenii străluceau de admiraţie.

Dar pe Meggie o priviră ei cu cea mai mare admiraţie. Poate amintindu-şi de propria copilărie şi furioasă că toate domnişoarele îşi comandaseră rochiile la Sydney, croitoreasa din Gilly pusese în rochia lui Meggie tot sufletul. Era fără mâneci şi cu un mic decolteu; Fee stătuse în cumpănă, dar Meggie o implorase şi croitoreasa o asigurase că toate fetele vor purta cam acelaşi model – dorea să nu se râdă de fiica sa şi să fie mortificată, ca „fată de ţară”. Astfel că Fee cedă cu graţie. Din crep georgette, şifon greu, rochia era uşor cambrată pe talie, dar era strânsă într-o eşarfă pe şolduri, din acelaşi material. Era o culoare palidă gri cu nuanţe de roz, ceea ce în acele zile se numea „cenuşă de trandafiri”; Meggie şi croitoreasa brodaseră toată rochia cu boboci minusculi de trandafir. Şi Meggie îşi aranjase părul cât putu mai aproape de moda fetelor din Gilly. Era mult prea cârlionţat, pentru moda acelor zile, dar îi stătea mult mai bine cu el scurt, decât lung.

Paddy deschise gura să izbucnească în hohote de râs, pentru că, în faţa lui nu mai era micuţa Meggie, dar o închise cu cuvintele nerostite. Învăţase multe de la scena din casa parohială, cu Frank. Nu, nu putea să o ţină ca pe-un copil, pentru totdeauna numai a lui; era acum o tânără, devenea femeie şi era intimidată de uimitoarea transformare pe care i-o arătase oglinda. De ce să facă situaţia mai grea, pentru biata fată?

Întinse mâna şi zâmbi tandru.

— Oh, Meggie, eşti atât de drăguţă! Vino, am să fiu cavalerul tău, Bob şi Jack o vor conduce pe

mama.

Meggie mai avea doar o lună până la şaptesprezece ani şi, pentru prima oară-n viaţă, Paddy se simţi bătrân. Dar ea era comoara inimii lui; nimic nu-i va strica petrecerea de intrare în maturitate.

Au mers spre conac încet, mult prea devreme pentru invitaţi; vor cina cu Mary Carson şi-i vor sta la îndemână pentru primirea oaspeţilor, împreună cu ea. Nimeni nu-şi dorea să-şi murdărească pantofii, dar o milă prin praful Droghedei, însemna şi o haltă la bucătărie pentru ştersul pantofilor, perierea hainelor şi pantalonilor.

Părintele Ralph era în sutană, ca de obicei; nicio altă ţinută de seară nu i s-ar fi potrivit, nici pe jumătate, cum i se potrivea această robă neagră, cu croială severă, cu nenumăraţii năsturei negri din faţă, cu eşarfa purpurie de monsenior.

Mary Carson a ales ca să se îmbrace satenul alb, dantela albă şi penele de struţ albe. Fee o privea prosteşte, şocată, scoasă din tăcerea ei obişnuită. Părea atât de evident maritală, atât de nepotrivită – de ce Dumnezeu se amăgise singură, ca o fată bătrână care se joacă de-a căsătoria? Se îngrăşase mult în ultima vreme, ceea ce nu îmbunătăţea de loc lucrurile.

Dar Paddy păru să nu vadă nimic neobişnuit; se grăbi să ia jovial mâna surorii sale. Ce om de treabă, gândi Părintele Ralph, privind scena, jumătate amuzat, jumătate detaşat.

— Mary! Ce bine arăţi! Ca o domnişoară!

De fapt, arăta exact ca renumita fotografie a Reginei Victoria făcută cu puţin timp înainte de a muri. Cele două riduri îngroşate, încadrau nasul îngroşat, gura zbârcită avea o expresie de răutate, ochii glaciali dar pătrunzători o fixau fără să clipească pe Meggie. Ochii frumoşi ai Părintelui Ralph trecură de la nepoată la mătuşă şi înapoi la nepoată.

Mary Carson îi zâmbi lui Paddy, şi, îl luă de braţ.

— Poţi să mă conduci la masă, Padraic. Părintele de Bricassart o va conduce pe Fiona, iar băieţii o vor încadra pe Meghann. O privi pe Meggie peste umăr. Dansezi astă seară, Meghann?

— E prea tânără, Mary, nu are încă şaptesprezece ani, răspunse repede Paddy amintindu-şi o altă lacună părintească; niciunul din copii săi nu ştia să danseze.

— Ce păcat! spuse Mary Carson.

Era o petrecere splendidă, somptuoasă, strălucitoare, glorioasă. Cel puţin, acestea erau adjectivele care se auzeau. Venise Royal O'Mara, de la Inishmurray, la două sute de mile depărtare; el venise de cel mai departe, cu soţia, doi fii şi o fiică. Oamenii din Gilly nu se gândeau să meargă la un meci de cricket, dar-mi-te la o petrecere, la o astfel de depărtare. Duncan Gordon a venit de la Each-Uisge; nimeni nu reuşise să-l convingă să spună de ce îşi numise ferma, care era destul de departe de ocean, după numele unui vapor. Martin King a venit cu soţia, fiul său Anthony şi soţia, doamna Anthony; era cel mai în vârstă cavaler, deoarece Mary Carson nu putea fi numită aşa, ea fiind femeie. Evan Pugh de la Braich y Pwll, pe care oamenii îl pronunţau Brakeypull. Dominic O'Rourke de la Diban-Diban, Horry Hopeton, de la Beel- Beel; şi mulţi, mulţi alţii.

Erau aproape toate familiile catolice şi câteva nume răzleţe anglo-saxone; şi era aproape o distribuţie egală de irlandezi, scoţieni şi gali. Nu, ei nu puteau spera la acceptarea lor de către ţara mamă, nu mai mult decât erau toleraţi catolicii în Scoţia sau Ţara Galilor, de către protestanţi. Dar aici, la mii de mile pătrate în jurul Gillanbonului, ei erau lorzi până-n vârful unghiilor, stăpâni pe tot ce aveau; Drogheda, cea mai mare proprietate, era mai mare ca întindere decât mai multe principate europene. Prinţi de Monaco, duci de Lichtenstein,

păzea! Mary Carson era mai mare ca ei. Aşa că ei se roteau în acordurile de vals, cântate de orchestra din Sydney şi stăteau pe margine, privindu-şi indulgenţi copiii dansând charleston, mâncau elegant homarii şi stridiile la gheaţă, beau şampanie franţuzească veche de cincisprezece ani şi Scotch de doisprezece ani. Dacă ar fi ştiut cineva adevărul despre ei, acesta era că ar fi preferat să mănânce carne de oaie, ar fi preferat să bea băuturi mult mai ieftine, rom Bundaber sau biter Grafton, direct din butoi.

Dar îi măgulea să ştie că plăcerile vieţii existau şi pentru ei. Da, fuseseră ani grei, pentru mulţi dintre ei. Lâna era bine păstrată, în anii buni, pentru ce venea mai greu, pentru că nu se ştia niciodată când venea ploaia. Dar acum era o perioadă bună, în ultima vreme aşa a fost, iar la Gilly nu prea aveai pe ce cheltui banii. Oh, dacă te năşteai pe pământurile bogate din nord-est, nu mai plecai. Ei nu făceau călătorii nostalgice în patria mamă; ea nu făcuse nimic pentru ei, cu excepţia faptului că se purtase în mod discriminatoriu şi îi condamnase pentru convingerile lor religioase, pe când Australia era o ţară prea catolică pentru a discrimina. Şi acest Mare Nord-vest însemna pentru ei *ACASĂ*.

Pe urmă, în acea seară, Mary Carson plătea nota de plată. Îşi putea permite. Mergeau zvonuri cum că şi-ar permite să-l cumpere şi să-l vândă pe regele Angliei. Avea bani în oţel, bani în argint, plumb, zinc, bani în aramă şi aur, bani într-o mie de investiţii, în tot felul de lucruri care, la modul metaforic şi la propriu, înmulţeau banii. Drogheda nu mai era de mult principala sursă de venituri; devenise un hobby profitabil.

Părintele Ralph nu a vorbit direct cu Meggie în timpul cinei, nici după aceea; toată seara a ignorat-o în mod deliberat. Rănită, îl urmărea din priviri prin toată sala de recepţie. El era conştient de asta şi ar fi dorit din suflet să se oprească lângă scaunul

ei şi să-i explice că nu era bine, pentru reputaţia ei (sau a lui), dacă-i acorda prea multă atenţie; adică mai multă decât domnişoarei Carmichael, domnişoarei Gordon sau domnişoarei O'Mara. Ca şi Meggie, nici el nu dansa, ca şi pe Meggie mulţi ochi erau şi pe el.

O jumătate din el ura înfăţişarea ei din această seară, frumoasa rochie, care-i venea atât de bine, părul scurt, pantofii de culoarea cenuşii de trandafiri, cu puţin toc; ea se înălţase şi radia feminitate. Cealaltă jumătate, era extrem de preocupată să fie mândru de ea, teribil de mândru pentru că le eclipsa pe toate tinerele. Domnişoara Carmichael avea o ţinută de patriciană, dar îi lipsea aura de păr tiţian; domnişoara King avea bucle frumoase blonde, dar îi lipsea trupul de felină; domnişoara Mackail avea un trup uluitor, dar faţa-i era ca a unui cal care mănâncă un măr printr-un gard de sârmă. Cu toate acestea, reacţia lui generală, era de dezamăgire, dată de o dorinţă fierbinte de a da înapoi calendarul. El nu ar fi vrut ca Meggie să crească, îşi dorea să fi rămas copilul superb, pe care să-l păstreze ca pe „comoara lui". Pe faţa lui Paddy descoperi o expresie care oglindea propriile lui gânduri, zâmbi vag. Ce binecuvântare ar fi, dacă, măcar o dată în viaţa lui, ar putea să-şi arate sentimentele! Dar, obişnuinţa, educaţia şi discreţia, erau prea bine implantate în el.

Pe măsură ce trecea timpul, dansul deveni din ce în ce mai puţin inhibat, băutura s-a transformat din şampanie şi whisky în rom şi bere, iar atmosfera s-a aşezat încet în tiparele unui bal obişnuit, ca la sărbătoarea tunsului. Spre ora două dimineaţa, numai absenţa muncitorilor sezonieri şi a fetelor lor, îl puteau distinge de o petrecere obişnuită a ţinutului Gilly, care era strict democrat.

Paddy şi Fee mai erau în centrul atenţiei, când, brusc, la miezul nopţii, Bob şi Jack au plecat cu Meggie. Nici Paddy, nici Fee nu au observat; ei se

distrau foarte bine. Dacă niciunul din copiii lor nu ştiau să danseze, ei puteau şi o făceau; de cele mai multe ori dansau împreună, părând în ochii Părintelui Ralph, mult mai apropiaţi unul de celălalt, poate şi pentru că momentele de distracţie şi relaxare erau rare. Ralph nu-şi amintea să-i fi văzut vreodată decât cu cel puţin un copil în jur şi se gândi că trebuie să fie greu pentru părinţii de familii mari, să nu aibă un moment de singurătate, decât în dormitor, unde, era scuzabil dacă aveau altceva în cap decât conversaţia. Paddy era tot vesel şi jovial, dar Fee astă seară, realmente radia, iar când Paddy cerea politicos un dans soţiei unui vecin, ea nu ducea lipsă de parteneri; erau femei mult mai tinere în încăpere ţintuite de scaune, pentru că nu erau invitate.

Totuşi momentele de studiu pentru părinţii Cleary erau limitate. Simţindu-se cu zece ani mai tânăr, o dată ce Meggie părăsise încăperea, el deveni mult mai animat şi le ului pe doamnele Hopeton, Mackail, Gordon şi O'Mara, dansând – extrem de bine – Black Bottom, cu domnişoara Carmichael. Iar după aceea luă la rând toate fetele din încăpere, chiar şi pe biata domnişoară Pugh, şi, pentru că toată lumea era complet relaxată şi plină de bunăvoinţă, nimeni nu-l condamnă de loc pe preot. De fapt, zelul şi politeţea lui fură apreciate. Nimeni nu putea să spună că fiica sa nu dansase cu Părintele Ralph de Bricassart. Bineînţeles că, dacă nu ar fi fost o petrecere privată, el nu ar fi făcut niciun pas spre ringul de dans, dar era totuşi plăcut să vezi un bărbat atât de frumos distrându-se şi el o dată, cu-adevărat.

La ora trei Mary Carson se ridică şi căscă.

— Nu, nu opriţi petrecerea! Dacă eu sunt obosită – şi sunt – voi merge să mă culc. Dar mai este multă mâncare şi băutură, orchestra a fost angajată să cânte atâta vreme cât doriţi să dansaţi, iar puţin zgomot nu va face decât să mă legene în vis. Părinte, mă ajuţi te rog, să urc scările?

Odată ieşită din sala de dans, ea nu se îndreptă spre scară să urce în dormitor, ci spre salon, sprijinindu-se cu toată greutatea de braţul lui. Uşa era încuiată; aşteptă răbdătoare ca el să deschidă cu cheia pe care i-o dăduse, apoi intrară.

— A fost o petrecere reuşită, Mary.

— Ultima.

— Nu spune asta, draga mea.

— De ce nu? Am obosit să mai trăiesc, Ralph şi mă voi opri. Ochii ei duri îl cercetară ironic. Te îndoieşti? Peste şaptezeci de ani am făcut exact ceea ce am dorit, când am dorit, aşa că dacă Moartea crede că ea va alege momentul pentru mine, se înşală amarnic. Voi muri când *Eu* voi alege momentul şi nu va fi sinucidere.

Numai dorinţa de a trăi ne menţine în viaţă, Ralph; nu e greu să ne oprim, dacă dorim asta cu-adevărat. Este foarte simplu.

Şi el era obosit, nu tocmai de viaţă, dar de poza pe care şi-o impunea, de climă, de lipsa de prieteni cu care să aibă interese comune, de el însuşi. Camera era puţin luminată de o lampă cu gaz din sticlă rubinie, ea împrăştia umbrele transparente ale feţei Mariei Carson, care răspândea prin fiecare fibră a fiinţei sale ceva diabolic. Îl dureau spatele şi picioarele; de multă vreme nu mai dansase atât de mult, deşi îi plăcea să se mândrească că ţine pasul cu toate noutăţile. Treizeci şi cinci de ani, monsenior de ţară, iar ca putere în cadrul Bisericii? Terminat înainte de a începe. Vai, visele tinereţii! Şi neglijenţa limbii tinereţii şi înfierbântarea temperamentului tinereţii! Nu fusese destul de puternic pentru a trece examenul. Dar nu va mai face aceeaşi greşeală din nou. Niciodată, niciodată...

Se foi neliniştit şi oftă; la ce-i va folosi? Şansa nu va veni a doua oară. A venit vremea să înfrunte acest adevăr, cinstit, să nu mai spere, să nu mai viseze.

— Îţi aminteşti, Ralph, că ţi-am spus că am să te înfrâng, că am să te bat cu propriile-ţi arme?

Vocea uscată se năpusti spre el şi-l scoase din visare. Privi spre Mary Carson şi zâmbi.

— Dragă Mary, niciodată nu uit ce-mi spui tu. Ce m-aş fi făcut fără tine în aceşti ultimi şapte ani, nu ştiu?! Inteligenţa ta, răutatea ta, spiritul de observaţie...

— Dacă eram mai tânără, te aveam altfel, Ralph. N-ai să ştii niciodată cât am tânjit să arunc pe apa Sâmbetei, treizeci de ani din viaţa mea. Dacă venea la mine Diavolul şi se oferea să-mi cumpere sufletul, dar să-mi dea o şansă de a mai fi o dată tânără, m-aş fi vândut într-o secundă şi n-aş fi regretat târgul, ca idiotul de Faust. Dar n-a venit Diavolul. Eu nici nu ştiu dacă să cred în Dumnezeu sau în Diavol, ştii? Niciodată n-am avut nici cea mai mică dovadă că ei există. Tu ai avut?

— Nu. Dar credinţa nu se bazează pe dovada materială a existenţei, Mary. Ea se bazează pe convingere religioasă, iar religia este piatra de temelie a Bisericii. Fără religie nu există nimic.

— Un principiu foarte efemer.

— Poate. Cred că religia se naşte o dată cu bărbatul sau femeia. Pentru mine, este o luptă continuă, admit asta, dar nu voi renunţa niciodată.

— Mi-ar plăcea să te distrug.

Ochii lui albaştri, râseră, decoloraţi de lumină.

— Oh, draga mea Mary! *ASTA* o ştiu.

— Dar, ştii şi de ce?

O tandreţe terifiantă i se strecură în corp, aproape în suflet, dar luptă cu ea, cu toată voinţa lui.

— Ştiu de ce, Mary, şi crede-mă că îmi pare rău.

— În afară de mama ta, câte femei te-au mai iubit?

— Oare mama mea m-a iubit? A sfârşit prin a mă urî, oricum. Ca de altfel, toate femeile. Trebuia să mă numesc Hippolytos.

— Ohooooo! Asta-mi spune foarte multe lucruri!

— Cât despre alte femei, cred că numai Meggie... Dar ea este foarte tânără. Poate că nu aş exagera, dacă aş spune că sute de femei m-au dorit; dar să mă iubească? Mă îndoiesc foarte mult!

— *EU* te-am iubit, spuse ea patetic.

— Nu, nu m-ai iubit. Sunt iluzia bătrâneţilor tale, asta-i tot. Când mă priveşti îţi aminteşti tot ce nu poţi face, din cauza bătrâneţii.

— Greşeşti. Te-am iubit. Doamne, cât te-am iubit! Crezi că anii trebuie să fie o garanţie? Să-ţi spun ceva, Părinte de Bricassart; dincolo de acest corp stupid, eu sunt încă tânără – încă mai simt, încă mai doresc, încă mai visez, încă mi se aprind călcâiele şi mă cutremur când corpul îmi impune restricţii. Bătrâneţea este cea mai amară răzbunare pe care ne-o aruncă un Dumnezeu răzbunător. De ce nu ne îmbătrâneşte şi mintea?

Se întinse în fotoliu şi-şi închise ochii.

— Eu voi merge în Iad, bineînţeles. Dar înainte de a pleca, sper să am ocazia să-i spun, ce jalnică, duşmănoasă şi demnă de milă este singurătatea!

— Ai fost văduvă prea multă vreme. Dumnezeu ţi-a dat libertatea de a alege, Mary. Puteai să te recăsătoreşti. Dacă ai ales să nu o faci, şi, în consecinţă, ai fost foarte singură, este alegerea ta, nu a lui Dumnezeu.

Pentru moment ea nu-i răspunse, strângea cu putere braţele fotoliului; apoi se relaxă şi deschise ochii. Îi străluceau în lumina roşie a lămpii, dar nu de lacrimi; ceva mult mai dur, mult mai strălucitor. Lui i se tăie respiraţia, simţi că-i e teamă. Arăta ca un păianjen.

— Ralph, pe biroul meu este un plic. Vrei, te rog, să mi-l aduci?

Icnind de durere şi speriat, el se îndreptă spre birou, luă scrisoarea şi o privi curios. Pe faţă nu era nimic scris, dar pe spate fusese sigilat cu grijă,

cu ceară roşie şi cu sigiliul ei, marcat „D” mare. I-l aduse şi i-l înmână, dar ea îi făcu semn să se aşeze, fără să-l ia.

— Este pentru tine, spuse ea chicotind. Este instrumentul propriei tale sorţi, Ralph, asta este înăuntru. Ultimul şi cel mai semnificativ testament dintr-o lungă luptă. Păcat că nu voi mai fi, ca să văd ce se întâmplă. Dar eu *ŞTIU* ce se va întâmpla, pentru că te cunosc, te cunosc mult mai bine, decât îţi închipui tu. Vanitos nesuferit! În plic se află soarta vieţii şi sufletului tău. Trebuia să te las lui Meggie, dar am făcut în aşa fel încât nici ea să nu te aibă.

— De ce-o urăşti pe Meggie?

— Ţi-am mai spus o dată. Pentru că tu o iubeşti.

— Nu aşa cum îţi închipui tu! Ea este copilul pe care eu nu-l pot avea, trandafirul vieţii mele. Meggie este o idee, Mary, o idee!

Dar bătrâna rânji.

— Nu vreau să discutăm despre preţioasa ta Meggie! N-am să te mai văd niciodată, aşa că nu vreau să pierd timpul vorbind despre ea. Scrisoarea. Vreau să juri pe legământul tău de preot, că n-o vei deschide decât după ce m-ai văzut moartă cu ochii tăi, dar atunci să o deschizi imediat, înainte de a mă înmormânta. Jură!

— Nu-i nevoie să jur, Mary. Voi face ce-mi ceri.

— Jură-mi, sau o iau înapoi!

El ridică neglijent din umeri.

— Bine. Pe legământul meu de preot jur: să nu deschid scrisoarea până nu te-am văzut moartă şi apoi s-o deschid imediat, înainte de a te înmormânta.

— Bine. Bine!

— Mary, nu-ţi face probleme. Este o aiureală de-a ta. Dimineaţă ai să râzi singură de ea.

— Nu voi mai vedea ziua de mâine. Mor în astă noapte; nu sunt atât de slabă de înger încât să cedez plăcerii de a te vedea şi mâine. Ce punct

culminant! Acum merg la culcare. Mă duci până-n capul scărilor?

El nu o credea, dar nu-i servea la nimic să o contrazică şi ea nici nu era dispusă să fie contrazisă. Numai Dumnezeu hotăra când trebuie să moară cineva, numai dacă cineva nu îşi lua propria viaţă. Iar ea spusese că nu va face asta. Deci o ajută să urce scările, iar când ajunseră în capăt, îi luă mâinile şi se aplecă să le sărute. Ea le trase.

— Nu, în această noapte nu! Pe gură Ralph! Sărută-mă ca şi cum am fi îndrăgostiţi!

În lumina strălucitoare a candelabrului, aprins pentru petrecere cu patru sute de lumânări, ea văzu oglindindu-se pe faţa lui dezgustul şi sila instinctivă; dori să moară atunci, îşi dori atât de mult să moară, încât abia mai putea aştepta.

— Mary, sunt preot! *NU POT*!

Râse ascuţit.

— Oh, Ralph, ce ipocrit eşti! Bărbat ipocrit, preot ipocrit! Şi când mă gândesc că, o dată, ai avut curajul să te oferi să faci dragoste cu mine! Erai atât de sigur că te voi refuza? Acum îmi doresc să n-o fi făcut! Mi-aş da sufletul să văd cum te-ai mai fi eschivat! Prefăcut, ipocrit, impostor! Asta eşti, Ralph! Un ipocrit impotent! Un bărbat şi un preot impotent! Nu cred că ţi s-ar trezi nici chiar în faţa Sfintei Fecioare! Ţi s-a trezit vreodată, Părinte de Bricassart? Ipocrit!

Afară încă nu erau zorii zilei, nici nu se luminase măcar. Întunericul catifelat stăpânea încă, foarte fierbinte, peste Drogheda. Cheflii deveniseră foarte zgomotoşi; dacă ferma ar fi avut vecini, de mult ar fi venit poliţia. Cineva vomita copios şi revoltător pe verandă, iar lângă un boschet două forme indistincte stăteau înlănţuite. Părintele Ralph îi evită pe cel care voma şi pe îndrăgostiţi, traversând fără zgomot pajiştea proaspăt tunsă, atât de tulburat încât nu-i păsa

unde merge. Ştia numai că dorea să fie departe de ea, de păianjenul acela îngrozitor, care era convins că-şi ţese pânza morţii în această noapte deosebită. La o astfel de oră căldura nu era sufocantă; în aer era un freamăt uşor şi un parfum languros de trandafir, o încremenire dumnezeiască, pe care numai latitudinile tropicale şi subtropicale o aveau. Oh, Doamne, să trăieşti, să trăieşti cu adevărat şi să fii liber să îmbrăţişezi noaptea şi viaţa!

Se opri în marginea pajiştei şi privi cerul, într-o încercare instinctivă de a-l găsi pe Dumnezeu. Da, undeva acolo sus, printre punctele licărinde de lumină, atât de pure şi nepământene; ce era deosebit la cerul nopţii? Acel capac albastru al zilei se ridicase şi unui pământean i se permitea să întrevadă eternitatea? Nimic altceva decât să fii martorul drumului stelelor, putea convinge un pământean că atemporalul şi Dumnezeu existau.

Bineînţeles că ea are dreptate. Era un ipocrit, total. Nu era nici preot nici bărbat. Era numai un oarecare, şi el ar fi dorit să ştie cum să facă să fie şi preot şi bărbat. Nu! Nu şi unul şi celălalt! Preotul şi bărbatul nu puteau coexista – să fii bărbat însemna să nu mai fi preot. De ce m-am încurcat, oare, în pânza ei de păianjen? Otrava ei este puternică, poate mai puternică decât mi-am dat seama. Ce-o fi în scrisoare? Cât de mult semăna cu Mary să mă muşte! Cât de mult ştie şi cât de mult ghiceşte? Ce înseamnă să ştii, sau să ghiceşti? Numai deşertăciune şi singurătate. Îndoială şi durere. Întotdeauna durere. Totuşi Mary, greşeşti, *POT* să mă excit. Doar că prefer să nu o fac; ani în şir mi-am dovedit că pot să mă controlez, să mă domin, să mă supun. Excitaţia este o activitate a bărbaţilor, iar eu sunt preot.

Cineva plângea în cimitir. Meggie, sigur. Nimeni altcineva nu s-ar fi gândit la asta. Îşi ridică poalele sutanei şi trecu gardul de sârmă, simţind că era inevitabil, că nu terminase cu Meggie în acea seară. Dacă tocmai a înfruntat o femeie din viaţa

sa, trebuia să se ocupe şi de cealaltă. Îi revenea detaşarea amuzată; bătrânul păianjen nu putea împrăştia venin pentru prea multă vreme. Dumnezeu s-o putrezească! *S-O PUTREZEASCĂ!*

— Draga mea Meggie, nu plânge, spuse aşezându-se pe iarba umezită de rouă de lângă ea. Ia asta, pariez că nu ai batistă. Femeile nu au niciodată. Ia-o pe-a mea, fii fetiţă cuminte şi şterge-ţi ochii.

Ea ascultă şi făcu ce i se ceruse.

— Nici nu ţi-ai schimbat rochia. Stai aici de la miezul nopţii?

— Da.

— Bob şi Jack ştiu unde eşti?

— Le-am spus că merg la culcare.

— Ce s-a întâmplat, Meggie?

— N-ai vorbit cu mine astă seară!

— Ah! M-am gândit eu că asta trebuie să fie. Vino! Priveşte-mă!

Departe, în est, era o întunecime totală şi cocoşii Droghedei cântau în întâmpinarea zorilor. El văzu că nici lacrimile nu-i stricau frumuseţea ochilor.

— Meggie, tu ai fost de departe cea mai frumoasă fată a petrecerii şi se ştie că eu vin mult prea des la Drogheda. Eu sunt preot şi, deci, eu trebuie să fiu deasupra tuturor suspiciunilor – dar oamenii nu gândesc curat. Şi, ca preot sunt tânăr, iar ei spun că sunt frumos. Se opri gândindu-se cum ar fi luat Mary Carson o asemenea afirmaţie. Dacă eu ţi-aş fi acordat cea mai mică atenţie, bârfa s-ar fi răspândit în Gilly în timp record. Fiecare om ar fi bâzâit. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

Ea dădu din cap afirmativ; buclele i se luminau o dată cu răsăritul soarelui.

— Ştii, tu eşti prea tânără să înţelegi cum gândeşte lumea, dar trebuie să înveţi şi se pare că asupra mea cade întotdeauna sarcina de a-ţi spune, nu-i aşa? Vreau să spun că oamenii ar bârfi că tu mă interesezi ca bărbat, nu ca preot.

— *PĂRINTE!!*

— Groaznic, nu? Zâmbi. Dar aşa ar vorbi oamenii. Vezi, Meggie, tu nu mai eşti copil, eşti o tânără atrăgătoare. Dar tu încă nu ai învăţat să-ţi ascunzi afecţiunea pentru mine şi pentru că eu nu am vorbit cu tine, ai început să mă urmăreşti cu privirea, ceea ce ar putea naşte alte bârfe.

Ea îl privi curioasă şi o înţelegere bruscă a faptului îi fulgeră privirea, apoi îşi întoarse privirea şi el îi admiră profilul.

— Înţeleg. Ce proastă am fost că nu mi-am dat seama!

— Şi acum nu crezi că e timpul să mergi acasă? Fără-ndoială că toţi dorm dar dacă se scoală cineva, ca de obicei, ai să ai probleme. Şi nu poţi spune că ai fost cu mine, nici chiar părinţilor tăi, Meggie.

Fata se ridică şi îl privi fix.

— Plec, Părinte. Dar aş dori ca toţi să te cunoască mai bine, n-ar mai gândi nimeni astfel de lucruri despre dumneata. Nu-ţi stă în fire, nu?

Remarca îi străpunse fiinţa, îl duru, îl răni mai mult decât vorbele veninoase ale Mariei Carson.

— Nu, Meggie, ai dreptate. Nu-mi stă în fire. Se ridică zâmbind încordat. Ţi s-ar părea curios, dacă ţi-aş spune că aş dori să-mi stea în fire? Îşi duse o mână la cap. Nu, nu doresc asta! Mergi Meggie, mergi acasă!

Faţa ei era tristă.

— Noapte bună, Părinte.

El se aplecă, îi luă mâinile şi i le sărută.

— Noapte bună, scumpa mea Meggie.

O privi cum traversează cimitirul, cum păşeşte peste sârmă; în rochia cu boboci de trandafiri radia graţie şi feminitate, părea ireală. „Cenuşă de trandafir! Cât de potrivit pentru ea!” spuse el către înger.

Maşinile plecau de la Drogheda, în timp ce el traversa pajiştea; în sfârşit, petrecerea se termina, înăuntru orchestra îşi împacheta instrumentele, şi toţi erau ameţiţi de rom şi de oboseală, iar

servitoarele temporare, obosite şi ele, încercau să facă curăţenie. Părintele Ralph o salută din cap pe doamna Smith.

— Trimite-le pe toate la culcare, draga mea; este mult mai uşor să faci lucrurile astea când eşti odihnit. Am eu grijă să nu se supere doamna Carson.

— Nu vreţi să mâncaţi ceva, Părinte?

— Doamne, nu! Mă culc şi eu.

Târziu, după amiază, o mână îi atinse umărul. Lipsit de energia de a deschide ochii, bâjbâi să o prindă şi încercă să o ţină lângă obrazul său.

— Meggie, murmură.

— Părinte, Părinte! Te rog trezeşte-te!

Auzind vocea doamnei Smith, deschise imediat ochii.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Smith?

— Doamna Carson, Părinte. A murit.

Ceasul arăta că este şase seara; ameţit de oboseala zilei precedente şi toropit de căldură, luptă să iasă din pijama şi să intre în hainele de preot, puse pe după gât un patrafir purpuriu, luă uleiul sfânt, aghiazma, crucea mare de argint şi mătăniile. Nici nu i-a trecut prin cap să se întrebe dacă doamna Smith avea dreptate; ştia că păianjenul murise. Oare luase totuşi ceva, până la urmă? Doamne ajută, dacă a luat, să nu fie la vedere în cameră şi nici să nu descopere un doctor. Ce rost mai avea uleiul de împărtăşanie, nu ştia. Dar trebuia făcut totul. Toate acestea nu aveau nimic de a face cu suspiciunea bruscă de sinucidere; pur şi simplu lui i se părea obscen să-şi îndeplinească îndatoririle sfinte pe corpul Mariei Carson.

Era moartă de-a-binelea, trebuie să fi murit la câteva minute după ce s-a retras, cam de cincisprezece ore bune. Ferestrele erau ermetic închise, iar camera era umedă de la vasele cu apă, pe care insistase să le pună în fiecare colţ al

camerei, ca să-şi păstreze pielea tânără. În aer era un zgomot ciudat; după un moment stupid, el realiză că ceea ce auzise erau muşte, un roi de muşte care o bâzâiau, o infestau, se împreunau pe ea, îşi depuneau ouăle pe ea.

— Pentru Dumnezeu, doamnă Smith, deschide ferestrele! şopti apropiindu-se de pat, palid.

Trecuse de starea de *rigor mortis* şi era din nou urâtă şi dezgustătoare. Ochii-i erau împietriţi, buzele negre; şi pe tot corpul erau muşte. A pus-o pe doamna Smith să le alunge, pe parcursul ritualului religios, spus în rime latine. Ce farsă, şi ea, ce blestem! Cum mirosea! Doamne! Mai rău decât un cal în padocuri. Se feri să o atingă moartă, aşa cum se ferise să o atingă în viaţă. În câteva ore va fi o masă de viermi.

În sfârşit termină. Se îndreptă de spate.

— Mergi imediat la doamna Cleary, şi doamnă Smith, pentru Dumnezeu, să nu uiţi să-i spui să pună băieţii să facă repede un sicriu. Nu mai avem timp să aşteptăm unul de la Gilly; se descompune sub ochii noştri. Doamne Dumnezeule! Mi-e rău. Am să fac o baie şi am să-mi las hainele la uşă. Arde-le. Niciodată n-am să pot scoate mirosul ei din ele.

Înapoi în cameră, în haine de călărie, pentru că nu-şi adusese două sutane, îşi aminti de scrisoare şi de promisiuni. Bătu ora şapte; auzi zgomot, cum servitorii încercau să strângă resturile petrecerii şi să transforme din nou sala de recepţie în capelă, să pregătească totul pentru funeraliile de mâine. Nu putea ajuta, trebuia să plece la Gilly, să-şi ia altă sutană şi tot ce-i trebuia, pentru slujba de Requiem. Nu pleca niciodată fără să ia cu el anumite lucruri, împachetate ordonat în valiza neagră, pentru naştere, binecuvântare şi veşminte potrivite pentru slujba zilnică, indiferent de anotimp. Dar era irlandez şi să care cu el veşmântul negru pentru înmormântare, i se părea că ar însemna să sfideze soarta. Se auzi de departe

vocea lui Paddy, dar el nu era în stare să-l privească în ochi pe Paddy; ştia că doamna Smith va face tot ce trebuia făcut.

Se aşeză la fereastră, privi spre Drogheda în asfinţit, la eucalipţii desenaţi ca nişte umbre, la masa de trandafiri roşii, roz, albi şi luă scrisoarea Mariei Carson din valiză. Ea insistase ca el să o citească înainte de a o înmormânta şi într-un colţ al minţii ceva îi şoptea că trebuia să o citească *ACUM,* nu mai târziu, nu după ce l-a văzut pe Paddy sau pe Meggie. Ci *ACUM* înainte de a fi văzut pe oricine altcineva, decât pe Mary Carson.

Conţinea patru foi de hârtie; le răsfoi şi văzu imediat că ultimile două erau testamentul ei. Primele două îi erau adresate în forma unei scrisori.

„Dragostea mea, Ralph,

Cred că ţi-ai dat seama că al doilea document din acest plic este testamentul meu. Mai am un testament, în perfectă ordine, semnat şi sigilat în biroul lui Harry Gough, la Gilly; testamentul din această scrisoare a fost conceput mult mai târziu şi bineînţeles îl anulează pe celălalt de la Harry.

De fapt l-am făcut cu o zi în urmă şi i-am luat martori pe Tom şi pe tâmplar, pentru că ştiu că nu e permis să iei drept martori pe niciunul din beneficiarii testamentului. Şi acesta este legal, deşi nu l-a redactat Harry. Niciun tribunal nu-i va putea contesta validitatea, te asigur.

Dar de ce nu l-am pus pe Harry să-mi facă un alt testament, dacă doream să-i schimb dispoziţiile? Foarte simplu, dragul meu Ralph. Am vrut ca absolut nimeni, în afară de mine şi de tine, să nu ştie de existenţa lui. Aceasta este singura copie şi ea se află în mâinile tale. Nimeni nu ştie că o ai. Acesta este un punct foarte important al planului meu.

Îţi aminteşti bucata aceea de biblie în care Satan l-a luat pe domnul Nostru Isus Cristos şi L-a dus pe vârful muntelui şi L-a tentat cu întreaga lume? Ce plăcut îmi este să ştiu că şi eu am puţin din puterea lui Satan şi pot să te tentez, pe tine, singura mea dragoste, (te îndoieşti că Satan l-a iubit pe Isus?) cu întreaga lume. Contemplarea dilemei tale mi-a înviorat gândurile în mod deosebit în ultimii ani şi cu cât mă apropii de moarte, cu atât sunt mai încântată de viziunile pe care le am.

După ce vei citi testamentul vei înţelege ce vreau să spun. În timp ce eu voi arde în focurile iadului, dincolo de hotarele acestei vieţi, tu vei fi încă parte din această viaţă, dar vei arde într-un iad cu flăcări mult mai puternice decât le-ar aprinde orice Dumnezeu. Oh, Ralph, te-am prins într-o capcană frumoasă! Dacă în viaţa mea nu am ştiut să fac nimic, am ştiut întotdeauna să-i fac să sufere pe cei pe care i-am iubit. Iar tu ai fost o partidă mult, mult mai bună decât dragul meu răposat Michael.

Când te-am cunoscut prima oară, doreai Drogheda şi banii mei, nu-i aşa Ralph? Le vedeai ca pe un mijloc de a-ţi răscumpăra meseria. Dar a venit Meggie şi te-ai îndepărtat de scopul original, scoţându-mă din mintea ta, nu-i aşa? Eu am devenit pentru tine o scuză de a vizita Drogheda, ca să poţi fi cu Meggie. Mă întreb dacă îţi mai schimbai devotamentul pentru mine, dacă ştiai cu-adevărat cât de mult valorez cu-adevărat! Ştii cât valorez, Ralph? Nu cred că ai nici cea mai mică idee! Cred că nu se face pentru o doamnă să se laude cu suma exactă a proprietăţilor sale într-un testament, aşa că am să-ţi scriu, ca să fiu sigură că ai în vârful degetelor toate informaţiile, când va veni vremea să iei o hotărâre. În plus sau în minus vreo câteva sute de mii, totul se ridică la TREISPREZECE MILIOANE DE LIRE.

Ajung la capătul celei de-a doua pagini şi nu vreau să transform totul într-o teză. Citeşte testamentul, Ralph, iar după ce-l vei fi citit, hotărăşte ce vei face cu el. Ori îl dai lui Harry Gough să-l autentifice, ori îl arzi şi nu vei spune nimănui că a existat. Aceasta este o hotărâre pe care trebuie să o iei. Ar trebui să adaug că testamentul de la Harry, este cel făcut la un an de la venirea lui Paddy şi îi las tot ce am lui. Şi acum ştii ce atârnă în balanţă.

Ralph, te-am iubit atât de mult încât aş fi putut să te omor că nu m-ai vrut, dar ce am făcut este cu mult mai bun decât moartea. Eu nu fac parte dintre oamenii generoşi; te-am iubit, dar vreau să urli în agonia durerii. Pentru că, vezi tu, eu ştiu ce hotărâre vei lua. Ştiu atât de bine, de parcă aş fi acolo şi te-aş privi. Vei urla, Ralph, vei şti ce înseamnă agonia. Deci, citeşte mai departe, frumosul meu preot ambiţios! Citeşte-mi testamentul şi hotărăşte-ţi soarta!"

Nu era semnat. Simţi transpiraţia pe frunte, simţi cum i se prelinge de pe cap, pe gât, pe şira spinării. Şi ar fi vrut să se ridice şi să ardă ambele hârtii, să nu mai citească a doua foaie. Dar ea îşi pregătise cu grijă cursa, păianjenul otrăvit! Sigur că va citi mai departe; era prea curios să reziste tentaţiei. Dumnezeule! Ce îi făcuse, de i-a pregătit o asemenea soartă? De ce îl fac femeile să sufere atât? De ce nu s-a născut mic, urât, contorsionat? Dacă ar fi fost urât, ar fi fost şi fericit.

Următoarele două pagini erau acoperite cu acelaşi scris corect şi îngrijit. La fel de rău şi ranchiunos, ca şi sufletul ei.

„Eu, Mary Elizabeth Carson, în întregimea facultăţilor mintale, declar aici că acesta este ultimul meu testament şi ultima mea dorinţă, prin urmare anulează orice alt testament redactat anterior.

Cu excepţia câtorva cereri, de mai jos, las toate bunurile şi banii Sfintei Biserici Catolice a Romei, cu condiţiile pe care le înscriu mai jos:

UNU: Sfânta Biserică a Romei să-l cheme la ea pe Părintele Ralph de Bricassart, ştiindu-se stima pe care i-am purtat-o. NUMAI prin grija şi îndrumarea lui am hotărât să dispun astfel de bunurile mele.

DOI: Moştenirea să fie în favoarea Bisericii numai atâta vreme cât ea apreciază calităţile Părintelui Ralph de Bricassart.

TREI: Părintele Ralph de Bricassart să fie responsabil pentru administrarea şi folosirea bunurilor mele, bani şi proprietăţi, ca autoritate unică a averii mele.

PATRU: La moartea Părintelui Ralph de Bricassart, testamentul său va fi autoritatea legală care va reglementa administrarea viitoare a averii. Adică, Biserica va continua să fie proprietară, dar Părintele Ralph va fi singurul responsabil pentru numirea succesorului său în administrare; nu este obligat să aleagă un succesor care să fie ecleziast sau membru al Bisericii.

CINCI: Ferma Drogheda nu va fi niciodată vândută sau divizată.

ŞASE: Fratele meu Padraic Cleary va rămâne conducătorul fermei, cu dreptul de a locui în casă şi să i se plătească un salariu, aşa cum va hotărî Părintele Ralph de Bricassart.

ŞAPTE: În cazul morţii fratelui meu, numitul Padraic Cleary, văduvei şi copiilor săi li se va permite să rămână la ferma Drogheda drept conducători ai fermei; conducerea fiind succesiv asigurată de fiii săi Robert, John, Hugh, Stuart, James şi Patrick, exclusiv Francis.

OPT: La moartea lui Padraic sau a fiilor săi, cu excepţia lui Francis, aceleaşi drepturi vor trece asupra nepoţilor lui Padraic Cleary.

Cereri speciale:

Lui Padraic Cleary îi rămâne tot ce am în casă, la ferma Drogheda.

Pentru Punice Smith, menajera mea, să rămână la fermă cu un salariu bun, atât cât va dori şi în plus să i se plătească suma de cinci mii de lire, iar la pensionare să i se asigure o pensie echitabilă.

Pentru Minerva O'Brien şi Catherine Donnely: să rămână la fermă cu salarii bune atât cât vor dori şi în plus să li se plătească suma de o mie de lire, pentru fiecare, iar la pensionare să li se asigure pensii echitabile.

Părintelui Ralph de Bricassart, să i se plătească anual suma de zece mii de lire, atât cât va trăi, pentru a o folosi fără să dea socoteală de ea."

Era semnat şi autentificat cu martori.

Camera-i părea pustie. Soarele apunea. Valul de praf cu care venea fiecare vară umplea aerul tăcut, iar ultimele raze de soare se strecurau printre particulele fine de praf, de parcă toată lumea s-ar fi transformat în aur şi purpură. Nori răzleţi începură să se adune în depărtare, deasupra mingii de foc, care atârna peste copacii Droghedei.

— Bravo! spuse. Admit Mary că m-ai înfrânt. Lovitură de maestru! Eu am fost prostul, nu tu.

Printre lacrimi nu mai vedea paginile din mână şi le dădu de-o parte ca să nu le păteze. Treisprezece milioane de lire! *TREISPREZECE MILIOANE* de lire! Într-adevăr aşa gândise înainte de a apărea Meggie. Şi după ce a apărut ea, el a abandonat, pentru că nu putea duce, cu sânge rece, o campanie care ar fi privat-o pe ea de moştenire. Dar, dacă ar fi ştiut cât valora bătrânul păianjen? Atunci? Nici nu-i trecuse prin cap c-ar fi, chiar de zece ori mai mică. Treisprezece milioane de lire!

Timp de şapte ani Paddy şi familia lui au muncit pe pământurile ei, au trăit într-o casă modestă şi s-au spetit pentru Mary Carson. Pentru ce? Pentru nişte salarii de mizerie pe care le-a dat ea. Din

câte-şi amintea el, niciodată nu s-a plâns Paddy că ar fi tratat cu dispreţ, gândind fără-ndoială că va fi din plin răsplătit la moartea surorii lui, pe când fiii săi făceau munca obişnuită a sezonierilor şi erau plătiţi la fel ca ei. Făcuse totul şi îndrăgise Drogheda, crezând, pe drept cuvânt, că într-o zi Drogheda va fi a lui.

— Bravo Mary! spuse din nou, vărsând primele lacrimi din viaţa lui, în palmele mâinilor, dar nu pe hârtie.

Treisprezece milioane de lire şi şansa de a fi Cardinal de Bricassart. Împotriva drepturilor lui Paddy Cleary şi a fiilor săi – şi împotriva lui Meggie. Cât de diabolic de bine l-a ghicit! Şi dacă l-ar fi privat pe Paddy de totul, alegerea sa ar fi fost clară. Putea să ia testamentul şi să-l ardă, fără să se gândească, dar ea s-a asigurat ca Paddy să nu ducă la Drogheda o viaţă mai comodă decât avusese până atunci şi în acelaşi timp ca Drogheda să nu-i fie luată. Profiturile şi titlurile, da. Dar nu şi pământul. Nu, nu va fi proprietarul celor treisprezece milioane de lire fabuloase, dar va fi respectat şi va avea tot ce-i trebuie. Meggie nu va muri de foame şi nu va fi aruncată în lume fără o leţcaie. Dar nici nu va putea să stea alături de domnişoara Carmichael, pe picior de egalitate. Respectată, admisă în societate, dar nu în vârful piramidei. Niciodată în vârf.

Treisprezece milioane de lire şi şansa de a ieşi din obscuritatea Gillanbonului, şansa de a-şi ocupa locul în ierarhia bisericii, de a-şi asigura bunăvoinţa superiorilor săi. Şi toate, acum, când încă mai era tânăr pentru a recupera terenul pe care-l pierduse. Mary Carson făcuse din Gillanbone centrul Hărţii Legatului Papal, printr-o răzbunare; vestea va ajunge până la Vatican. Oricât de bogată era biserica, treisprezece milioane, erau treisprezece milioane. Nu erau de lepădat nici chiar zece milioane, şi erau treisprezece milioane. Nu erau de lepădat nici chiar pentru Biserică. Şi a

lui era meritul de a-i aduce, a lui şi era atestat chiar de mâna Mariei Carson, în centrală. Ştia că Paddy nu va contesta niciodată testamentul, la fel de bine ca şi Mary Carson, Dumnezeu s-o putrezească. Oh, sigur Paddy, va fi furios, nu va mai dori să-l vadă sau să-i mai vorbească, dar asta nu-l va duce până la contestarea testamentului.

Luase deja o hotărâre? Nu cumva ştiuse chiar din momentul citirii testamentului, care-i va fi hotărârea? Lacrimile se uscaseră. Cu graţia-i obişnuită, Părintele Ralph se ridică, îşi aşeză cămaşa şi se îndreptă spre uşă. Trebuia să ajungă la Gilly, să-şi ia sutana, dar înainte de toate mai dorea să o vadă pe Mary Carson.

În ciuda ferestrelor deschise duhoarea era de nesuportat; nici urmă de briză nu mişca perdelele. Cu pas sigur înainta spre pat, unde rămase privind în jos. Ouăle de muşte scoteau viermi pe toate părţile umede ale feţei ei, se umflase. Oh, Doamne! Tu păianjen dezgustător?! Ai câştigat, dar ce victorie! Triumful unei caricaturi umane în dezintegrare. Dar nu o poţi înfrânge pe Meggie şi nici nu poţi să-i iei ceea ce tu nu ai avut niciodată! S-ar putea să ard cu tine în Iad, dar ştiu că Iadul şi-a făcut planuri cu tine: ai să vezi că indiferenţa mea faţă de tine persistă chiar dacă putrezim împreună...

Paddy îl aştepta în holul de jos, uluit şi într-o stare de rău.

— Oh, Părinte, spuse apropiindu-se. Este îngrozitor! Ce şoc! Nu credeam că o să moară aşa: arăta atât de bine seara trecută! Doamne Dumnezeule, ce mă fac!

— Ai văzut-o?

— Să m-ajute cerul, da!

— Atunci ştii ce-i de făcut. N-am văzut niciodată un corp să se descompună atât de repede. Dacă nu o pui într-un fel de container, în următoarele câteva ore va trebui să torni petrol pe ea. Trebuie îngropată mâine dimineaţă devreme.

Nu-ţi pierde vremea să-i faci frumos sicriul; acoperă-l cu nişte trandafiri din grădină. Dar mişcă-te repede omule! Eu plec la Gilly după veşminte.

— Părinte, întoarce-te cât poţi de repede, îl rugă Paddy.

Dar vizita Părintelui Ralph a fost mai lungă, decât oprirea la casa parohială. Înainte de a merge acasă, îndreptă maşina spre o parte mai prosperă a Gillanbonului, în direcţia unei case pretenţioase înconjurată de o grădină îngrijită.

Harry Gough îşi servea cina, dar venise imediat în salon când fata îl anunţase pe preot.

— Părinte, nu rămâi la masă? Carne conservată cu varză şi cartofi fierţi şi sos de pătrunjel, şi să ştii că nu e sărată.

— Nu, Harry, nu pot sta. Am venit numai să-ţi spun că Mary Carson a murit azi dimineaţă.

— Sfinte Isuse! Dar era întreagă azi noapte! Părea foarte bine, Părinte!

— Ştiu. Era perfect sănătoasă când am condus-o sus pe scări, pe la trei, dar cred că a murit imediat după aceea. Doamna Smith a găsit-o pe la şase în seara asta. Arăta atât de hidos, că trebuie să fi murit de mult; camera fusese închisă şi arăta ca un incubator care înmagazinase căldura zilei; doamne! Mă rog să uit priveliştea pe care am văzut-o! De nedescris, Harry.

— O înmormântaţi mâine?

— Trebuie!

— Cât e ceasul? Trebuie să mâncăm târziu, din cauza căldurii. E prea târziu să începi să dai telefoane, trebuie să pleci. Vrei să sun eu?

— Mulţumesc ar fi foarte bine. Am venit la Gilly numai pentru veşminte. Când am plecat acolo nu m-am aşteptat că va trebui să fac slujbă de Requiem. Trebuie să mă întorc la Drogheda, cât pot de repede; au nevoie de mine. Slujba va fi mâine la ora nouă dimineaţa.

— Spune-i lui Paddy că o să-i aduc testamentul, ca să mă ocup de tot imediat după funerarii. Dumneata eşti unul din beneficiari şi te-aş ruga să rămâi la deschiderea lui.

— Cred că avem o mică problemă, Harry. Ştii, Mary a făcut un alt testament. Astă noapte când a părăsit petrecerea, mi-a dat un plic sigilat şi m-a obligat să-i promit că-l voi deschide numai când o voi vedea moartă. Când l-am deschis, am văzut că avea un nou testament.

— Mary a făcut un alt testament? Fără *MINE?*

— Aşa se pare. Cred că îl cocea de mai multă vreme, dar nu ştiu să-ţi spun de ce a fost atât de secretoasă.

— Îl ai cu dumneata, Părinte?

— Da. Preotul băgă mâna în buzunar şi scoase foile împăturite mărunt.

Avocatul nu manifestă nicio dorinţă să le citească pe loc. Când termină totuşi, ridică privirea şi în ochii lui se puteau citi multe, pe care părintele Ralph ar fi preferat să nu le vadă. Admiraţie, mânie, un anumit dispreţ.

— Ei bine, Părinte, felicitări! Până la urmă ai luat totul.

Putea să o spună, el nefiind catolic.

— Crede-mă, Harry, pentru mine a fost o surpriză şi mai mare.

— Este singurul exemplar?

— Din câte ştiu eu, da.

— Şi ţi l-a dat noaptea trecută?

— Da.

— Atunci, de ce nu l-ai distrus, ca să-i revină lui Paddy ceea ce este de drept al său? Biserica nu are niciun drept asupra averii Mariei Carson!

Ochii frumoşi ai preotului rămaseră inexpresivi.

— Asta nu prea are sens, Harry, nu-i aşa? Este proprietatea Mariei şi putea dispune de ea oricum ar fi dorit!

— Am să-l sfătuiesc pe Paddy să conteste.

— Cred că aşa trebuie să faci.

Şi pe această notă se despărţiră. Până când toţi sosiră dimineaţa la înmormântare, tot Gillanbonul şi împrejurimile ştiau unde se vor duce banii Mariei Carson. Zarurile fuseseră aruncate, nu mai exista întoarcere.

Era patru dimineaţa când Părintele Ralph trecu de ultima poartă şi ajunse la fermă, pentru că nu se grăbise de loc să se întoarcă. În tot acest timp îşi forţase mintea să se gândească, să nu se gândească, nici la Paddy sau Fee, nici la Meggie, nici la mormanul de carne diformă, pe care spera ca ei să-l fi pus în sicriu. În schimb îşi deschisese ochii spre noapte, la argintul umbrelor copacilor reflectat pe luciul ierbii, la întunecimea umbrelor aruncate de lună. Coborî din maşină şi se rezemă de un gard de sârmă, inspirând adânc aroma eucalipţilor şi a florilor de câmp. Pământul era atât de frumos, de pur şi de indiferent la soarta creaturilor care se lăudau că-l stăpânesc. Se lăudau numai, pentru că în timp, el îi stăpânea pe ei. Până când ei nu vor putea dirija vremea şi comanda ploile, pământul va fi stăpânul.

Îşi parcă maşina în spatele casei şi merse agale spre ea. Fiecare fereastră era luminată; dinspre casa menajerei i se păru că aude cum doamna Smith spunea, împreună cu cele două irlandeze, o rugăciune. O umbră se mişcă prin viţa de vie; se opri înmărmurit – îl prinse în pânza ei de păianjen veninos, în mai multe feluri. Dar nu era decât Meggie, aşteptând răbdătoare ca el să se întoarcă. Era în costum de călărie şi întruchipa chiar viaţa.

— M-ai speriat, spuse el brusc.

— Îmi pare rău, Părinte, n-am vrut. Dar nu vreau să stau acolo, înăuntru, cu tata şi băieţii, iar mama este încă acasă, cu cei mici. Presupun că ar trebui să mă rog, împreună cu doamna Smith, Minnie şi Cat, dar nu mă trage inima să mă rog pentru ea. E un păcat, nu-i aşa?

El nu era dispus să îmbunătăţească imaginea Mariei Carson, aşa că spuse:

— Nu cred că ăsta este un păcat, dar să fii ipocrit, este. Nici eu nu pot să mă rog pentru ea. Nu a fost... un om foarte bun. Zâmbi inexpresiv. Dacă tu ai păcătuit recunoscând asta, înseamnă că şi eu am păcătuit şi pentru mine este mai grav. Eu trebuie să iubesc pe toată lumea, o povară care nu apasă asupra ta.

— Te simţi bine, Părinte?

— Da. Privi spre casă şi oftă. Nu vreau să intru, asta-i tot. Nu vreau să fiu în aceeaşi încăpere cu ea, până nu se luminează şi până nu sunt alungaţi demonii întunericului. Dacă înşeuez calul, vii cu mine până se luminează de ziuă?

Mâna ei atinse mâneca sutanei.

— Nici eu nu vreau să intru.

— Stai să-mi pun sutana înăuntru.

— Merg la grajduri.

Pentru prima oară, ea încerca să-l înfrunte pe terenul lui – al adultului; el simţi schimbarea din ea, la fel de sigur cum simţea mirosul de trandafiri din grădina Mariei Carson. Trandafiri. Cenuşă de trandafiri. Trandafiri, peste tot trandafiri. Petale de trandafiri în iarbă. Trandafiri de vară, roşii şi albi şi galbeni. Parfum de trandafiri, pătrunzător şi dulce în puterea nopţii. Trandafiri roz, transformaţi în cenuşă de razele de lună. Cenuşă de trandafiri, cenuşă de trandafiri. Draga mea Meggie, te-am sacrificat. Dar, oare nu vezi că devii un pericol? Aşadar te-am strivit cu călcâiul ambiţiei mele; pentru mine nu ai acum mai multă substanţă, decât un trandafir rănit din această grădină. Mirosul Mariei Carson. Trandafiri şi cenuşă, cenuşă de trandafiri.

— Cenuşă de trandafiri, repetă el urcând pe cal. Hai să fugim cât putem de departe, de mirosul ăsta de trandafiri. Mâine toată casa va fi sufocată de trandafiri.

Îmboldi iapa castanie şi porni înaintea lui Meggie pe cărare, spre izvor, dorind să poată plânge. Va pleca foarte curând. Prea multe gânduri, prea multe emoţii, toate de nestăpânit. Nu-l vor mai lăsa o zi la Gilly, după ce vor afla termenii acelui incredibil testament; îl vor chema la Sydney imediat. *IMEDIAT!* Fugea de această durere, pentru că nu cunoscuse niciodată o asemenea durere, dar se pare că ea nu dorea să-l lase. Nu mai era ceva vag, care avea să se întâmple cândva; era ceva ce se va întâmpla imediat. Şi aproape că-i vedea faţa lui Paddy, repulsia, respingerea. După aceea, el nu va mai fi niciodată bine venit la Drogheda, nu o va mai vedea niciodată pe Meggie.

Începu brusc să se calmeze, în zgomotul copitelor şi în senzaţia de zbor. Era mai bine aşa! Era mai bine! Să alerge, să fugă! Da, o să doarmă mai puţin atunci, ascuns într-o celulă a abaţiei, va durea din ce în ce mai puţin, până când durerea se va topi în conştiinţă. Trebuia să fie mai bine aşa! Mult mai bine decât dacă ar fi rămas la Drogheda, s-o privească transformându-se într-o fiinţă pe care nu o dorea, apoi ar fi trebuit să o căsătorească într-o zi cu un necunoscut. Ochii care nu se văd se uită.

Şi atunci, de ce o luase cu el acum, atât de departe spre izvor? Nu părea să-şi dea seama de ce, nu simţea decât durerea. Nu durerea trădării; nu mai era loc şi pentru asta. Nu era decât durerea că trebuia să o părăsească.

— Părinte, Părinte, nu pot ţine pasul! încetineşte, Părinte, te rog!

Era chemarea datoriei la realitate. Ca orice bărbat, încetini, stăpâni iapa până când aceasta îşi potoli exaltarea. Şi o aşteptă pe Meggie să-l ajungă. Aici era necazul. Meggie îl ajungea.

Aproape de ei era un iezer cu apă fierbinte, mirosind a sulf, cu gura ca un ventilator, aruncând apă clocotită din adâncuri. În jurul lui se prelingeau râuri de apă care ardeau iarba de un verde luxuriant incredibil. Marginile lacului erau

de-un gri mâlos, totuşi pline de vietăţi. Părintele Ralph începu să râdă.

— Miroase ca dracu, Meggie, nu-i aşa? Sulf şi pucioasă, chiar aici pe proprietatea ei, chiar în curtea ei. Cred că-i este familiar mirosul, chiar dacă se îngroapă în trandafiri? Oh, Meggie.

Caii erau dresaţi să stea chiar şi atunci când nu existau garduri sau copaci mai aproape, ca să fie legaţi. Dar puţin mai departe de iezer, era un butuc; aici şi apa era mai rece. Era un loc de scăldat, iar pe butuc se uscau la soare.

Părintele Ralph se aşeză şi puţin mai departe de el, cu faţa spre el, se aşeză şi Meggie privindu-l.

— Ce s-a întâmplat, Părinte?

Suna ciudat pe buzele ei. El zâmbi.

— Te-am vândut, draga mea Meggie; te-am vândut pentru treisprezece milioane de lire.

— Vândut?!

— E un fel de a spune. Nu contează. Vino şi stai lângă mine. S-ar putea să nu mai avem ocazia să stăm de vorbă amândoi.

— Vrei să spui, în timpul doliului pentru mătuşa Mary?

Se ridică şi se aşeză mai aproape.

— Ce poate schimba doliul?

— Nu asta am vrut să spun, Meggie!

— Vrei să spui că am crescut şi oamenii ar putea bârfi?

— Nici asta. Vreau să spun că voi pleca.

Asta era: întâlnirea suferinţei continua, acceptarea unei alte greutăţi. Niciun strigăt, nici plâns, niciun protest. Numai o scurtă tresărire, ca şi cum povara s-ar fi aşezat mai bine. Şi oprirea respiraţiei, mai mult un suspin.

— Când?

— Chestiune de câteva zile.

— Oh, Părinte, va fi mai greu decât a fost cu Frank!

— Iar pentru mine va fi mai greu decât orice în viaţă. Nu am consolare. Tu, cel puţin, ai familia ta.

— Dumneata îl ai pe Dumnezeu.

— Bine spus, Meggie! *CREŞTI,* se vede!

Dar, tenacitate feminină, în mintea ei stăruia o întrebare, călărise trei mile şi nu putuse să o pună. El pleca, va fi atât de greu fără el, dar întrebarea avea propria ei însemnătate.

— Părinte, în grajd ai spus „cenuşă de trandafiri”. Te-ai gândit la culoarea rochiei mele?

— Poate, într-un anume fel. Dar cred că la altceva m-am gândit cu-adevărat.

Moartea unei idei, care nu avusese niciun drept să se nască, să nu mai vorbim de dreptul de a o întreţine.

— Nu există nimic pe lume, care nu are dreptul să se nască, chiar şi o idee.

El se întoarse şi o privi.

— Ştii despre ce vorbesc, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Nu tot ceea ce se naşte este bun, Meggie.

— Nu. Dar dacă s-a născut, înseamnă că trebuie să existe.

— Vorbeşti ca un iezuit. Câţi ani ai?

— Şaptesprezece, peste o lună.

— Şi ai trăit din greu toţi aceşti şaptesprezece ani, ca să gândeşti aşa! Este greu când înţelepciunea o ia înaintea anilor. La ce te gândeşti, Meggie, când ai timp pentru asta?

— Oh, la Jims şi Patsy şi la băieţi, la mama şi la tata, la Hal şi la mătuşa Mary. Câteodată mă gândesc că voi creşte şi eu copii. Mi-ar plăcea foarte mult. La călărie şi la oi. La tot ce vorbesc bărbaţii. La vreme, la ploaie, la grădina de legume, la găini, la ce voi face mâine.

— Te gândeşti că vei avea un soţ?

— Nu în mod deosebit, dar cred că va trebui să am unul, dacă vreau să am copii. Nu este bine pentru un copil să nu aibă tată.

În ciuda durerii, el zâmbi; ea era aşa un amestec ciudat de ignoranţă şi moralitate. Apoi se întoarse

şi îi luă bărbia în mână, privind-o intens. Cum să facă, ce trebuia să facă?

— Meggie, mi-am dat seama şi trebuia să văd mai de mult. Nu mi-ai spus totul, când ai povestit la ce te gândeşti, nu-i aşa?

— Eu... apoi tăcu.

— Nu mi-ai spus că te gândeşti şi la mine, spune? Dacă nu te-ai fi simţit vinovată, puteai să-mi pui numele lângă al tatălui tău. Eu cred că fac bine dacă plec. Tu ce crezi? Eşti puţin cam bătrână să faci pasiuni de şcolăriţă şi totuşi nu eşti atât de bătrână, pe cât ar trebui. Îmi place lipsa ta de diplomaţie, dar, în acelaşi timp, ştiu cât sunt de dureroase pasiunile de şcolăriţă; şi eu am suferit foarte mult din cauza lor.

Ea păru să vrea să spună ceva, dar pleoapele căzură peste ochii înlăcrimaţi.

— Ascultă, Meggie, asta-i numai o fază, un semn în drumul tău de a deveni femeie. Când ai să devii acea femeie, ai să întâlneşti bărbatul care-ţi este sortit să-ţi fie soţ şi vei fi mult prea ocupată să-ţi vezi de viaţa ta, ca să te mai gândeşti la mine, decât ca la un prieten vechi, care te-a ajutat să treci de anumite spaime şi să creşti mare. Ceea ce nu trebuie să faci, este să-ţi faci un obicei să visezi la mine într-un fel romantic. Eu nu pot să te privesc niciodată aşa cum te-ar privi un soţ. Eu nu aşa mă gândesc la tine, Meggie, înţelegi? Când spun că te iubesc, nu vreau să spun că te iubesc, ca un bărbat. Eu sunt preot, nu sunt bărbat. Aşa că nu-ţi umple capul cu vise despre mine. Plec şi mă îndoiesc mult că voi mai avea timp să mă întorc, chiar şi într-o vizită.

Ea stătea cu umerii încovoiaţi, de parcă povara era prea grea, dar îşi ridică încet capul şi îl privi în faţă.

— Nu-ţi face griji, nu-mi umplu capul cu vise despre tine. Ştiu că eşti preot.

— Nu sunt încă convins că am greşit în alegerea vocaţiei mele. Ea umple în mine un gol, pe care nu

l-a umplut niciodată nicio fiinţă omenească, nici chiar tu.

— Ştiu. Văd asta când spui slujba de seară. Ai un fel de putere. Cred că te simţi ca Domnul Nostru.

— Simt fiecare respiraţie din biserică, Meggie. Cu fiecare zi care trece eu mor şi cu fiecare dimineaţă când spun slujba, renasc. Dar nu ştiu să-ţi spun, dacă se întâmplă pentru că sunt alesul Domnului, sau pentru că îl simt pe fiecare om în parte şi îmi ştiu puterea asupra lor.

— Contează? Este o forţă.

— Probabil că pentru tine nu va conta niciodată, dar pentru mine, da. Eu mă îndoiesc. Mă îndoiesc.

Ea schimbă subiectul spre ceea ce o interesa.

— Nu ştiu ce-am să mă fac fără dumneata, Părinte. Mai întâi Frank, acum dumneata. Cu Hal, lucrurile sunt puţin altfel. Ştiu că este mort şi nu va reveni niciodată. Dar dumneata şi Frank, trăiţi! Întotdeauna am să mă întreb ce faceţi, dacă sunteţi sănătoşi, dacă aş putea face ceva să vă ajut. Va trebui să mă întreb dacă mai trăiţi, nu-i aşa?

— Şi eu am să fiu la fel, Meggie şi sunt sigur că şi Frank.

— Nu. Frank ne-a uitat... Şi sunt sigură că şi dumneata ai să ne uiţi.

— N-am să te pot uita voi trăi, Meggie. Şi pentru a fi pedepsit, sunt sigur că voi trăi mult, mult de tot. Se ridică şi îşi puse braţele în jurul ei cu afecţiune. Cred că ne spunem la revedere, Meggie. Nu vom mai fi singuri.

— Dacă n-ai fi preot, Părinte, te-ai căsători cu mine?

— Nu-mi mai spune aşa! Mă cheamă Ralph. Dar asta nu înseamnă că i-a răspuns la întrebare.

Deşi o îmbrăţişase, nu avea nicio intenţie să o sărute. Faţa care se apropiase de a lui, era aproape invizibilă, pentru că nu mai era lună şi era foarte întuneric. Simţi sânii mici, în formare, apăsaţi pe pieptul său; un sentiment curios dar tulburător. Cu

atât mai tulburător, cu cât, natural, de parcă s-ar fi agăţat în fiecare zi de gâtul unui bărbat, braţele ei îl înlănţuiră cu putere.

El nu sărutase niciodată pe nimeni, ca iubit, nu dorea nici acum; era convins că nici Meggie. Se gândea la o sărutare pe obraz, o îmbrăţişare scurtă, ca de la tatăl său. Era sensibilă şi mândră şi trebuie s-o fi rănit când i-a spulberat visele. Fără-îndoială şi ea era la fel de grăbită să termine cu rămasul bun, pe cât era şi el. Oare ar fi consolat-o faptul că durerea lui era mult mai profundă, decât a ei? Pe când el se apleca spre obrazul ei, ea se ridică pe vârfuri şi mai mult din întâmplare, buzele lor se atinseră. El tresări de parcă ar fi simţit otravă, apoi se lăsă în voie, înainte de a o pierde, încercă să spună ceva aproape de gura dulce închisă iar ea, încercând să răspundă, o deschise. Corpul ei păru să se topească, se fluidiză, se topi în întuneric; el avea un braţ în jurul taliei, celălalt era pe spate, cu mâna în părul ei, ţinându-i faţa aproape de a lui, speriat că o va pierde în secunda următoare, înainte de a raţiona pe această fiinţă incredibilă, această prezenţă, care era Meggie. Era şi nu era Meggie, era prea departe pentru a-i fi familiară, Meggie a lui nu era femeie, nu simţea ca o femeie, pentru el nu putea fi niciodată femeie. Aşa cum el, nu putea fi niciodată bărbat, pentru ea.

Gândul îl aduse la realitate; îi desprinse braţele din jurul gâtului, o îndepărtă şi încercă să-i vadă faţa în întuneric. Dar ea stătea cu capul plecat, nu-l privi.

— E timpul să mergem, Meggie, spuse.

Fără un cuvânt ea se întoarse la calul ei, urcă şi îl aşteptă; de obicei el o aştepta pe ea.

Părintele Ralph avea dreptate. La vremea aceea Drogheda era plină de trandafiri, iar casa era sufocată de ei. Până la ora opt, nu mai rămase niciun boboc în grădină. Primii îndoliaţi sosiră cu puţin timp după ce ultimul trandafir fu smuls din

tufişul său; în sufrageria mică se aşeză un mic dejun frugal. După ce Mary Carson va fi aşezată în criptă, masa mult mai substanţială va fi aşezată în sufrageria cea mare, pentru a-i întrema pe îndoliaţi înainte de a porni spre casă. Vestea se răspândise repede, Gilly având un sistem foarte eficient în această privinţă. În timp ce buzele rosteau cuvinte convenţionale, ochii şi mintea speculau, făceau deducţii, zâmbeau cu subînţeles.

— Aud că te vom pierde, Părinte, spuse domnişoara Carmichael cu tupeu.

Nu fusese niciodată atât de absent, atât de lipsit de orice sentimente umane, cum arăta în acea dimineaţă în sutana neagră, împodobită doar de crucea de argint. Parcă ar fi fost prezent doar corpul său, în timp ce spiritul său călătorea departe. Se uită totuşi, absent, la domnişoara Carmichael, păru să se adune şi zâmbi cu veselie.

— Dumnezeu face mutări ciudate, domnişoară Carmichael, răspunse şi se întoarse spre altcineva

Ce era în mintea lui, nu ştia nimeni; era confruntarea cu Paddy, care se apropia şi groaza lui de a-l vedea pe Paddy furios, dar şi *NEVOIA* lui de a vedea furia şi dispreţul lui Paddy.

Înainte de a începe *Requiemul* se întoarse să-i înfrunte pe enoriaşii săi; camera era plină până la refuz, iar mirosul de trandafiri atât de puternic, încât ferestrele deschise nu puteau să-l împrăştie.

— Nu intenţionez să fac o lungă introducere, spuse cu dicţia lui corectă. Mary Carson vă este cunoscută. Un stâlp al comunităţii, un stâlp al Bisericii, pe care a iubit-o mai mult decât orice pe lume.

La această afirmaţie au fost unii care ar fi putut jura că ochii săi erau batjocoritori, dar au fost şi unii, care au spus că erau plini de durere.

— Un stâlp al Bisericii, pe care a iubit-o mai mult decât orice pe lume, repetă el şi mai clar; totuşi el nu era dintre acei care se eschivau. În ultima ei oră, ea a fost singură şi nu a fost singură.

Pentru că în ora morţii noastre, Dumnezeu este cu noi, în noi, purtând povara agoniei noastre. Nici cea mai mare, dar nici cea mai umilă fiinţă omenească, nu moare în singurătate, iar moartea este lină. Ne-am adunat să ne rugăm pentru sufletul ei nemuritor, pentru ca ea, pe care noi am iubit-o în viaţă, să-şi primească binecuvenita răsplată. Să ne rugăm.

Sicriul era acoperit cu trandafiri, încât ea nu putea fi văzută şi era aşezată pe un piedestal de lemn, pe care-l încropiseră băieţii din ce găsiră prin curte. Chiar şi aşa, cu ferestrele larg deschise, cu puternicul miros de trandafiri, simţeau cu toţii mirosul. Le povestise şi doctorul: „Când am ajuns la Drogheda putrezise într-atât că mi s-a întors stomacul. Niciodată nu mi-a fost atât de milă de cineva, cum mi-a fost de Paddy, nu pentru că nu a moştenit-o, ci pentru că a trebuit să toarne masa aceea informă în sicriu."

— Atunci nu mă ofer să duc sicriul, răspunse King.

De aceea a fost nevoie de o căruţă; nimeni nu dorea să poarte pe umeri rămăşiţele pământeşti ale Mariei Carson, până la criptă. Şi nimănui nu i-a părut rău, când uşile cavoului s-au închis şi au putut respira în sfârşit.

În timp ce îndoliaţii stăteau în sufragerie, mâncând, sau încercând să mănânce, Harry Gough i-a condus pe Paddy şi familia lui, Părintele Ralph, cele două servitoare şi doamna Smith, în salon.

Niciunul din cei prezenţi nu avea nici cea mai mică intenţie să plece, de aici şi faptul că se prefăceau că mănâncă. Doreau să fie aproape, să vadă cum arată Paddy, după ce se va fi citit testamentul. Ca să îi facă oarecum dreptate, în timpul funerariilor nu s-au comportat la nivelul statutului lor social. La fel de bun ca întotdeauna, Paddy a plâns-o pe sora sa, iar Fee a arătat exact ca întotdeauna, ca şi cum n-ar interesa-o ce se întâmplă cu ea.

— Paddy, vreau să conteşti, îi spuse Harry Gough, după ce citi uluitorul document cu voce gravă şi indignată.

— Căţea afurisită, spuse doamna Smith. Deşi îi plăcea preotul, îi erau mult mai dragi Cleary-i. Ei aduseseră copiii şi culoarea în viaţa sa.

Dar Paddy dădu din cap.

— Nu, Harry. Nu pot face asta. Proprietatea a fost a ei, nu? Avea dreptul să facă ce dorea cu ea. Dacă a dorit ca Biserica să o aibă, atunci să o aibă Biserica. Nu neg că sunt puţin dezamăgit, dar eu sunt un om obişnuit şi poate că aşa e mai bine. Nu cred că mi-ar plăcea să-mi asum responsabilitatea de a poseda Drogheda, cât este de vastă.

— Nu înţelegi, Paddy! insistă avocatul apăsat, ca şi cum i-ar fi explicat unui copil. Eu nu vorbesc numai de Drogheda. Drogheda este doar cea mai mică parte din venitul surorii tale, crede-mă. Ea era principalul acţionar la o sută de companii, are mine de aur şi fabrici de oţel, ea este *Michar Limited* şi încă o sută de alte birouri din Sydney. Valorează mai mult decât oricine din Australia! Ciudat! Mi-a cerut să-i contactez pe directorii din Sydney, de la *Michar Limited,* acum mai puţin de patru săptămâni, ca să-mi dea cifra exactă de afaceri. Când a murit valora cu puţin peste treisprezece milioane de lire.

— Treisprezece milioane, repetă Paddy, un ecou îndepărtat ca distanţa de la pământ la lună, ca ceva care-i era cu totul de neînţeles. Asta hotărăşte definitiv lucrurile, Harry. Nu vreau să-mi asum responsabilitatea unei asemenea sume de bani.

— Nu este o responsabilitate, Paddy! Tu încă nu înţelegi? Banii de felul acestora îşi poartă singuri de grijă! Tu n-ai avea nimic de făcut, decât să-i cultivi şi să-i aduni. Sunt sute de oameni angajaţi numai să aibă grijă de ei, în locul tău. Contestă testamentul, Paddy, *TE ROG!* Am să-ţi angajez cei mai buni avocaţi din ţară, am să lupt pentru tine, până la Consiliul Suprem, dacă va fi nevoie!

Deodată, realizând că familia sa era la fel de interesată în această problemă, ca şi el, Paddy se întoarse spre Bob şi Jack, care stăteau uluiţi, pe o băncuţă de marmură florentină.

— Băieţi, vreţi să vânăm milioanele mătuşii Mary? Dacă voi vreţi, voi contesta, nu altfel.

— Dar, oricum vom putea locui la Drogheda, aşa spune, nu? întrebă Bob.

— Nimeni nu vă poate da afară de la Drogheda, cât timp vor trăi şi strănepoţii voştri, răspunse Harry.

— Ne vom muta aici, în casa mare, vom avea fetele şi pe doamna Smith să ne ajute şi vom câştiga salarii decente, dar cinstite, spuse Paddy, abia venindu-i să-şi creadă norocului care a dat peste el şi nicidecum ghinionului.

— Şi atunci, ce ne mai trebuie, Jack, întrebă fratele său. Eşti de acord?

— Eu sunt.

Părintele Ralph se mişcă neliniştit. Nu-şi schimbase veşmintele de înmormântare, nici nu se aşezase; ca un vrăjitor întunecat şi frumos, stătea în umbră, izolat, cu mâinile ascunse, cu faţa împietrită, iar în privire cu un cumplit resentiment. Nici măcar nu va avea parte de dispreţul şi furia lui Paddy; Paddy o să-i înmâneze averea pe o farfurie de aur împreună cu urări de bine! Ba, o să-i mulţumească, *Lui,* că a eliberat familia Cleary de o povară pe care n-o puteau duce.

— Dar Fee, Meggie, pe ele nu le întrebi, interveni preotul. Nu ai destulă consideraţie pentru femeile casei, ca să le întrebi şi pe ele?

— Fee? întrebă Paddy neliniştit.

— Ce hotărăşti tu, Paddy. Pe mine nu mă interesează.

— Meggie?

— *NU* vreau milioanele ei, spuse Meggie fixându-l pe Părintele Ralph.

Paddy se întoarse spre avocat.

— Atunci Harry, asta e! Nu vrem banii, nu vrem să contestăm testamentul. Să-i ia biserica şi să-i folosească bine.

Harry îşi strânse mâinile, supărat.

— S-o ia naiba de treabă. Nu-mi place să te văd înşelat!

— Eu îi mulţumesc cerului pentru Mary. Dacă nu era ea, încă mai trăiam de pe-o zi pe alta în Noua Zeelandă.

În timp ce ieşeau din cameră, Paddy îl opri pe Părintele Ralph şi-i întinse mâna în văzul tuturor; toţi erau fascinaţi.

— Părinte, să ştii că nu avem resentimente. Mary nu a fost niciodată în viaţă supusă de vreo fiinţă umană, preot, frate sau soţ. Îţi garantez eu, făcea numai ce dorea. Dumneata ai fost bun cu ea şi cu noi toţi. Noi n-o să uităm asta!

Vina! Pedeapsa!

Abia dacă se mişcase să ia mâna pătată a lui Paddy, că, creierul lui de cardinal câştigă; o prinse cu fervoare şi o strânse zâmbind în agonie.

— Mulţumesc Paddy, poţi fi sigur că niciodată nu veţi duce lipsă de nimic.

După o săptămână era deja plecat, fără să mai calce pe la Drogheda. Petrecu câteva zile împachetând puţinele lucruri, trecând pe la toate fermele unde erau familii catolice; mai puţin Drogheda.

Părintele Watkins Thomas, din Ţara Galilor, sosi şi-şi luă în primire îndatoririle de pastor al Gillanbonului, iar Părintele Ralph de Bricassart deveni secretarul particular al Arhiepiscopului Cluny Dark. Dar munca lui era uşoară; avea la rându-i doi secretari. Multă vreme a fost ocupat să descopere cât avusese Mary Carson şi să tragă sforile Guvernului în numele Bisericii.

TREI
1929-1932 Paddy

VIII

Noul an a sosit cu petrecerea de la ferma Rudna Hunish, a lui Angus MacQueen, pe care o dădea în fiecare an şi ei tot nu reuşiseră să se mute în casa mare. Nu era ceva care să se facă peste noapte; se împărţeau între împachetarea lucrurilor care se adunaseră în şapte ani şi hotărârea lui Fee de a termina mai întâi salonul. Nimeni nu se grăbea deloc, deşi toţi abia aşteptau evenimentul. În multe privinţe casa mare nu era diferită de casa lor; nu avea curent electric, iar muştele o populau în aceeaşi măsură. Dar în timpul verii era cu douăzeci de grade mai răcoroasă decât afară, fiind umbrită de eucalipţi şi bine izolată de pereţii groşi de piatră. Camera de baie era un adevărat lux, avea apă fierbinte toată iarna, adusă prin conducte ce treceau prin cuptorul bucătăriei şi fiecare picătură era apă curată de ploaie. Băile şi duşurile erau împrăştiate în această structură în zece nişe mici, dar ea mai avea, în casa mare şi toate anexele, WC-uri şi toalete interioare, un nemaiîntâlnit grad de opulenţă pentru locuitorii din Gilly, care, invidioşi, îl numiseră „snobism”. Cu excepţia Hotelului Imperial, două baruri, casa Parohială Catolică şi mănăstirea, tot districtul Gillanbone supravieţuia cu toaletele exterioare. Cu excepţia fermei Drogheda, care îşi datora amenajările numeroaselor rezervoare şi a acoperişurilor de pe care se colecta apa de ploaie. Regulile erau stricte: Nu vopsea inutilă şi mult dezinfectant. Dar faţă de puţurile în pământ, apa aceasta era mană cerească.

Părintele Ralph i-a trimis lui Paddy un cec de cinci mii de lire, la începutul lui decembrie, „ca să se descurce pentru început”, spunea în scrisoare; Paddy i l-a dat lui Fee cu o expresie de uimire.

— Nu cred că am reuşit să câştig atât de mult, de când muncesc, spuse el.

— Ce să fac cu ei? întrebă Fee cu ochii strălucitori, privind fix, când la cec, când la soţul său. Bani, Paddy, în sfârşit bani, îţi dai seama? Oh, nu-mi pasă de cele treisprezece milioane ale mătuşii Mary – când sunt atât de mulţi nu sunt reali. Dar *ACEŞTIA,* sunt bani adevăraţi! Ce să fac cu ei?

— Cheltuieşte-i, răspunse Paddy modest. Câteva haine la copii şi ţie? Şi poate doreşti să cumperi ceva pentru casă? Nu cred să mai avem nevoie de altceva.

— Nici eu, nu-i caraghios? Fee se ridică de la masă şi o chemă imperios pe Meggie. Vino fetiţo, mergem la casa mare să o studiem.

Deşi trecuseră trei săptămâni de la moartea subită a Mariei Carson, niciun Cleary nu se apropiase de casa mare. Dar acum, vizita lui Fee îi convinse să-şi depăşească reticenţa. Ea trecea dintr-o cameră în alta, urmată de Meggie, doamna Smith, Minnie şi Cat, care era mult mai veselă, decât o văzuse vreodată uimita Meggie. Murmura încontinuu; aceasta este îngrozitoare; aceea este o oroare; Mary nu avea simţul culorii? Nu avea de loc gust?

În sufragerie s-a oprit cel mai mult şi a studiat-o cu ochi de expert. Ca mărime o depăşea numai camera de recepţii, având patruzeci de picioare lungime, treizeci lăţime şi o înălţime de cincisprezece picioare. Ca decoraţie interioară, era un amestec curios între ce-i mai bun şi ce-i mai urât, vopsită într-un crem care se îngălbenise şi nu scotea în evidenţă încrustaţiile de pe tavan şi nici planşeele sculptate, de pe pereţi. Ferestre enorme, de la podea la tavan, acopereau tot peretele cu veranda, dar erau acoperite cu draperii grele de catifea maro, aruncând o lumină posomorâtă peste scaunele murdare, două băncuţe frumoase de malahit şi alte două, la fel de frumoase, din marmoră florentină şi un enorm şemineu din marmoră crem cu nervuri roz. Pe parchetul din

lemn de tek, bine lustruit, erau trei covoare Aubusson, aşezate cu precizie geometrică, iar de tavan atârna un candelabru Waterford, de şase picioare lungime.

— Trebuie să te laud, doamnă Smith, spuse Fee într-un târziu. Totul este îngrozitor, dar extraordinar de curat. Am să-ţi dau totuşi ceva în grijă. Băncile acelea, aici nu le putem pune în valoare – ce ruşine! Din ziua în care am văzut pentru prima oară camera aceasta, mi-am dorit s-o transform, în aşa fel încât oricine intră aici să o admire şi să fie atât de primitoare şi confortabilă, încât oricine să mai dorească să mai rămână.

Biroul de scris al Mariei Carson era o hidoşenie victoriană; Fee se apropie de el şi de telefonul care stătea pe el şi-i biciui urâţenia cu dispreţ:

— Biroul meu va sta foarte bine aici. Voi începe cu această cameră şi abia când aici va fi gata, ne vom muta dincolo, nu înainte. Va trebui să avem măcar un loc, unde să ne întâlnim fără să ne deprime.

Se aşeză şi ridică receptorul din furcă. În timp ce fiica ei şi servitoarele stăteau într-o grămadă uluită, ea îl punea pe Harry Gough în mişcare. Mark Foys va trimite mostre de materiale cu poşta de noapte; Nock şi Kirbys vor trimite mostre de vopsea; Fraţii Grace vor trimite cataloage special redactate pentru ea, în care vor descrie linia lor în mobilier. Cu veselie în glas, Harry garantă să aducă o echipă din cei mai competenţi oameni, capabili să îndeplinească munca meticuloasă pe care o cerea Fee. „Bravo pentru doamna Cleary! O va mătura cu totul pe Mary Carson din casă”.

O dată terminată convorbirea telefonică, toată lumea trecu la îndepărtarea perdelelor de catifea. Toate fură scoase şi îngrămădite ca o orgie a deşertăciunii, pe care Fee o supraveghea personal, dându-le foc chiar cu mâna ei.

— Nu mai avem nevoie de ele, spuse, dar nici n-am de gând să îmbolnăvesc cu ele vreun sărman

din Gillanbone.

— Da, mami, spunea Meggie, paralizată.

— N-o să mai punem deloc draperii, hotărî Fee, deloc afectată de contrastul flagrant cu obiceiul timpului. Veranda este mult prea largă, pentru a feri camera de soare, deci, de ce-am avea nevoie de draperii? Vreau ca această cameră să fie *VĂZUTĂ*.

Materialele sosiră, precum şi zugravii şi tapiţerul; Meggie şi Cat au urcat pe scări să şteargă ferestrele de sus, iar doamna Smith şi Minnie le-au luat în primire pe cele de jos; Fee trecea dintr-un loc în altul, supraveghind totul cu ochi de vultur.

Cam în a doua săptămână a lui ianuarie totul era gata şi într-un fel sau altul, veselia se răspândise în societate. Doamna Cleary făcuse un palat din sufrageria Droghedei şi oare n-ar fi civilizat din partea doamnei Hopeton să o însoţească pe doamna King şi doamna O'Rourke într-o vizită de bun sosit în casa mare?

Nimeni nu a contestat rezultatele muncii lui Fee; totul era absolut încântător. Covoarele Aubusson crem, cu buchetele de trandafiri roz şi roşii şi cu frunze verde pal, au fost aşezate la întâmplare pe parchetul care strălucea ca oglinda. Pereţii erau acoperiţi cu vopsea crem proaspătă, dar fiecare ornament era scos în evidenţă în auriu; spaţiile ovale uriaşe dintre lambriurile sculptate, erau acoperite cu mătase neagră, pe care erau brodaţi aceeaşi trandafiri, ca şi pe covoare, ca în picturile japoneze. Candelabrul Waterford a fost coborât până la şase picioare şi jumătate de duşumea, fiecare prismă a fost lustruită, ca să reflecteze lumina ca un curcubeu, iar enormul lanţ de aramă, în loc să stea ghem, a fost atârnat de perete. Pe mesele ovale, vopsite în crem şi auriu, stăteau lămpi Waterford, scrumiere Waterford, vaze Waterford pline cu trandafiri crem şi roz. Toate scaunele mari şi comode, au fost tapiţate cu mătase crem şi aranjate în grupuri discrete, pe lângă

canapele mici, invitând plăcut; într-un colţ însorit stătea o spinetă deosebită, pe care stătea o vază enormă cu trandafiri crem şi roz. Deasupra şemineului era portretul bunicii lui Fee, în rochia de crinolină roz pal, iar în colţul opus, portretul Mariei Carson în tinereţe, cu podoaba de păr roşu şi o faţă ca a Reginei Victoria, într-o rochie neagră, după moda acelor timpuri.

— Este bine, constată Fee, acum ne putem muta de dincolo. Celelalte camere le voi face fără grabă. Oh, nu e minunat să ai bani şi o casă decentă, pe care să-i cheltuieşti?

Cam cu trei zile înainte de a se muta, foarte devreme dimineaţa, când nici nu răsărise soarele, cocoşii începură să cânte vesel.

— Mizerabililor, spuse Fee, împachetând porţelanurile în ziare vechi. Nu ştiu dacă au făcut ceva, încât să cânte atât de mândri. Niciun ou pentru micul dejun şi toţi bărbaţii se vor întoarce înainte de a ne muta noi. Meggie trebuie să mergi la coteţe, eu sunt ocupată. Desfăcu un ziar îngălbenit *Sydney Herald Tribune,* citind o reclamă. Nu ştiu de ce insistă Paddy să primim toate ziarele; nimeni nu are timp să le citească. Creşte grămada înainte de a le arde în sobă. Uite aici, este mai vechi decât data când ne-am mutat noi. Măcar sunt bune la împachetat.

Era bine s-o vezi pe mama veselă, gândi Meggie, coborând treptele spre curtea plină de praf. Deşi toată lumea aştepta cu nerăbdare să se mute în casa mare, mama părea să fie cea mai grăbită, ca şi cum şi-ar fi amintit ce însemna să trăieşti într-o casă mare. Cât era de deşteaptă şi ce gust rafinat avea! Nimeni nu văzuse lucrurile acestea înainte, pentru că înainte nu existaseră nici bani şi nici timp pentru a le scoate la iveală. Meggie palpita de emoţie; tata comandase la Gilly un colier cu perle adevărate şi cercei cu perle adevărate şi numai acest gând era un diamant adevărat. O să i le dea la prima cină în casa mare.

Acum că văzuse faţa mamei sale eliberată de duritatea obişnuită, abia aştepta să-i vadă expresia, când va primi perlele. De la Bob la gemeni, copiii erau nerăbdători la culme, pentru că tati le arătase caseta de piele, cu bobiţele opace pe catifeaua neagră. Fericirea mamei lor, ca o floare îmbobocită, îi afectase pe toţi profund; parcă vedeau începutul unei ploi binecuvântate. Până acum niciunul nu înţelesese cât fusese ea de nefericită, în toţi aceşti ani.

Curtea de păsări era enormă, avea patru cocoşi pentru patruzeci de găini. Noaptea stăteau în coteţe bine îngrijite, măturate, aranjate cu culcuşe de paie, la fel de curate, pentru ouat. Dar în timpul zilei, păsările aveau o curte mare, îngrădită cu sârmă. Când Meggie deschise poarta şi intră, fu imediat înconjurată de păsările care se înghesuiau în jurul ei, lacome, crezând că vor primi de mâncare, dar pentru că Meggie le hrănea seara, râse de prostia lor şi trecând printre ele se duse să ia ouăle.

— Ce leneşe proaste sunteţi, le certă ea când ajunse la culcuş. Patruzeci şi numai cinsprezece ouă! Nu ajung nici pentru micul dejun, dar să mai faci o prăjitură. Vă previn acum şi aici, că dacă nu faceţi ceva să vă îndreptaţi, pe toate vă aşteaptă cuţitul, şi asta e valabil şi pentru domni, aşa că nu vă înfoiaţi cozile şi nu vă lungiţi gâturile, de parcă nu şi despre voi ar fi vorba, domnilor!

Cu ouăle ţinute cu grijă în şorţ, Meggie fugi cântând în bucătărie. Fee stătea în scaunul lui Paddy privind îngrozită un ziar *Smith's Weekly,* cu faţa albă şi buzele mişcându-se în gol. Meggie auzi bărbaţii mişcându-se prin casă şi pe micuţii de şase ani jucându-se; ei nu aveau voie să apară până nu plecau bărbaţii.

— Ce s-a întâmplat, mamă, întrebă Meggie.

Fee nu răspunse, stătea privind fix în faţa ei, cu broboane de transpiraţie deasupra buzei, cu ochii

împietriţi într-o durere disperată, ca şi cum, în interiorul ei, îşi aduna toate puterile ca să nu strige.

— Tată, tată! strigă Meggie înspăimântată.

Tonul vocii ei îl aduse imediat, trăgându-şi încă pe el cămaşa, cu Bob, Jack, Hughie şi Stu, în spatele lui. Meggie o arătă pe mama, fără cuvinte. Inima lui Paddy păru să-i blocheze vorbele. Se aplecă şi-i luă încheietura mâinii.

— Ce s-a întâmplat, draga mea, o întrebă cu o tandreţe pe care niciunul din copii n-o sesizase vreodată la el; cumva intuiră că aşa vorbea cu ea când ei nu erau pe-aproape.

Ea păru să recunoască tonul acela, atât de deosebit şi ieşi din transă, privindu-l drept în faţă, cu ochii mari, plini de blândeţe şi de epuizare, nu mai arăta tânără.

— Uite, spuse arătându-i un mic anunţ din ziar, spre sfârşitul paginii.

Stuart se aşeză în spatele mamei sale şi-i puse o mână pe umăr. Înainte de a începe să citească articolul, Paddy puse o mână pe umărul băiatului, în semn de aprobare, privindu-l în ochii care semănau atât de bine cu ai lui Fee. Ce-i stârnise gelozia lui Frank, nu exista şi pentru Stu; ca şi cum dragostea lor pentru Fee i-ar fi unit în loc să îi separe.

Pady citi cu voce tare, încet, din ce în ce mai trist. Titlul anunţa: *BOXER PRIMIND PEDEAPSA PE VIAŢĂ.*

„Francis Armstrong Cleary, în vârstă de 26 de ani, boxer profesionist, a fost condamnat astăzi, de curtea districtului Goulburn, pentru uciderea lui Ronald Albert Cumming, în vârstă de 32 de ani, muncitor, săvârşită în iulie trecut. Juraţii şi-au dat verdictul după numai zece minute de deliberare, recomandând cea mai severă pedeapsă. A fost, povestea domnul Justice Fitz Hugh-Cunneally, un caz simplu, „deschis-închis”. Cumming şi Cleary s-au certat violent în barul Hotelului Harbour, la 23 iulie. Mai târziu, în aceeaşi noapte, sergentul

Tom Bredsmore, de la poliţia din Goulburn, împreună cu alţi doi poliţişti, au fost chemaţi la Hotel Harbour, de către proprietarul acestuia, domnul James Ogilvie. Pe pajiştea din spatele hotelului, poliţiştii l-au găsit pe Cleary lovind capul lui Cumming, care era inconştient. Pumnii îi erau murdari de sânge şi mai ţinea încă în mână smocuri din părul lui Cumming. Când a fost arestat, Cleary era băut, dar lucid. El a fost învinuit de atac şi rănirea de persoană, dar acuzaţia s-a preschimbat în crimă, când Cumming a decedat la spitalul districtului Goulburn.

Domnul Arthur Whyte K.C., a susţinut în apărarea lui că e „nevinovat”, dar patru medici ai Coroanei au afirmat, fără echivoc, că sub jurisdicţia legilor M’Naghten, Cleary nu putea fi declarat nebun. Adresându-se juraţilor, domnul Justice Fitz Hugh-Cunneally le-a spus acestora că nu era o problemă de vinovăţie sau nevinovăţie, verdictul era clar „vinovat”, dar le-a cerut să judece fără grabă clemenţa sau severitatea. Când a anunţat sentinţa, domnul Justice Fitz Hugh-Cunneally a numit actul săvârşit drept „sălbăticie de subspeţă umană” şi a regretat că natura nepremeditată a crimei, din cauza stării de beţie, împiedica trimiterea lui la spânzurătoare, pentru că el considera că mâinile lui Cleary sunt o armă mai puternică decât o puşcă sau un cuţit. Cleary a fost condamnat la închisoare pe viaţă cu muncă silnică, sentinţă ce va fi executată în închisoarea din Goulburn, aceasta fiind una din instituţiile destinate prizonierilor predispuşi la violenţă. Întrebat dacă are ceva de spus, Cleary a răspuns „Numai să nu-i spuneţi mamei”.

Paddy privi vârful paginii să vadă data: 6 decembrie 1925.

— S-a petrecut acum mai bine de trei ani, spuse neajutorat.

Nimeni nu-i răspunse şi nici nu mişcă, pentru că nimeni nu ştia ce să facă; din faţa casei se auzi

râsul cristalin al gemenilor.

— „Numai – să nu-i – spuneţi – mamei”, murmură Fee. Şi nimeni nu mi-a spus! Oh, Doamne! Bietul meu Frank!

Paddy îşi şterse o lacrimă de pe obraz, cu dosul mâinii şi căzu în genunchi în faţa ei, mângâind-o cu blândeţe.

— Fee, draga mea, împachetează câte ceva. Mergem la el.

Ea se ridică pe jumătate, apoi se prăbuşi, cu ochii strălucindu-i pe faţa-i albă, de parcă ar fi fost moartă.

— Nu pot să merg, spuse fără urmă de agonie, dar toţi simţiră că ea era în agonie. L-aş ucide dacă m-ar vedea. Oh, Paddy, l-aş ucide! Îl cunosc atât de bine! Mândria, ambiţia, hotărârea de a fi cineva important! Lasă-l să-şi poarte ruşinea în singurătate, asta doreşte. Tu singur ai citit: „Doar să nu-i spuneţi mamei!” Ce bine i-am face lui, sau nouă, dacă l-am vedea?

Paddy încă mai plângea, dar nu pentru Frank; pentru viaţa care dispăruse de pe faţa lui Fee, pentru goliciunea ochilor ei. Un Iuda, asta fusese întotdeauna acest copil; paravanul etern care oprea lumina; întotdeauna între Fee şi el; cauza pentru care ea s-a izolat de inima lui şi i-a îndepărtat din inima ei pe copii *LUI.* Parcă de câte ori ar fi trebuit să existe şi pentru Fee fericire, trebuia să apară Frank şi să i-o fure. Dar dragostea lui Paddy pentru ea era la fel de profundă şi de categorică, pe cât era şi a ei pentru Frank; nu-l va mai biciui pe acest copil din nou, niciodată; nu după coşmarul acela din casa parohială. Aşa că spuse:

— Fee, dacă tu crezi că este mai bine să nu-l vedem, atunci nu mergem. Totuşi aş vrea să ştiu dacă-i sănătos şi dacă putem face ceva pentru el. Ce-ar fi să-i scriu Părintelui de Bricassart şi să-l rog să se ocupe puţin de el?

Ochii ei nu căpătară viaţă, dar o uşoară culoare se strecură în obraji.

— Da, Paddy, este bine, numai te rog să-i spui că Frank nu trebuie să afle. Poate i-ar fi mai uşor lui Frank, dacă ar fi sigur că noi nu ştim.

În câteva zile Fee şi-a recăpătat vioiciunea, iar interesul pentru redecorarea casei o ţinea mereu ocupată. Dar s-a scufundat din nou în liniştea ei aspră, închistată într-un calm inexpresiv. Părea să-i pese mai mult cum va arăta casa, decât cum o duce familia ei. Poate că-şi imagina că ei îşi puteau purta singuri de grijă, iar doamna Smith şi fetele existau pentru a avea grijă de ei, fizic.

Totuşi descoperirea pedepsei lui Frank i-a afectat puternic pe toţi. Băieţii mai mari erau supăraţi pentru mama lor, aveau insomnii amintindu-şi ce faţă avea în momentul acela îngrozitor. Ei o iubeau şi-i iubiseră veselia din cele câteva săptămâni, care le dezvăluiseră o părticică din ea, pe care ei n-o vor uita niciodată şi pe care vor încerca cu o dorinţă pasionată să o aducă înapoi. Dacă tatăl lor fusese pivotul vieţii lor de până atunci, în jurul căruia se desfăşuraseră vieţile lor, din acel moment, mama fu aşezată alături de el. O tratau cu tandreţe şi afecţiune, cu grijă, pentru a risipi indiferenţa cu care ea le răspundea. De la Paddy, la Stu, bărbaţii Cleary au conspirat să o facă fericită pe Fee, să realizeze tot ce dorea ea şi cereau aderarea tuturor la acest scop. Nimeni nu trebuia să o mai supere sau să o rănească, din nou. Când Paddy i-a dat perlele, ea le-a primit cu un scurt „mulţumesc”, fără nicio plăcere şi niciun interes. Dar toţi se gândiră cât de diferită ar fi fost reacţia ei, dacă n-ar fi fost Frank.

Dacă mutarea în casa mare n-ar fi avut loc, biata Meggie ar fi suferit şi mai mult, pentru că, fără să admită făţiş, membrii exclusiv masculini din „societatea pentru protejarea mamei”, tata şi băieţii mari, aşteptau ca Meggie să preia toate sarcinile care lui Fee îi repugnau în mod evident. Cum se dovedi mai târziu, doamna Smith şi fetele împărţiră povara cu Meggie. În mod deosebit lui

Fee îi repugna grija pentru cei doi gemeni, dar doamna Smith prelua întreaga sarcină a celor doi, Jims şi Patsy, încât Meggie nu o compătimi, ba chiar îi păru bine că cei doi puteau, în sfârşit să-i aparţină menajerei. Lui Meggie îi părea rău pentru mama sa, dar nicicum nu semăna durerea ei cu cea a bărbaţilor; profundele simţuri de maternitate din ea erau revoltate de indiferenţa crescândă a mamei pentru Jims şi Patsy. Când am să am copii, gândea ea, *NICIODATĂ* n-am să-l iubesc mai mult pe unul decât pe celălalt.

Să trăieşti în casa cea mare, însemna cu totul altceva. La început li se păru ciudat să aibă fiecare dormitorul său, iar pentru femei să nu mai fie griji, de orice fel, în privinţa menajului, în casă sau în afara ei. Minnie, Cat şi doamna Smith rezolvau totul, de la spălarea vaselor, spălat, călcat, până la gătit şi curăţenia din casă şi, pur şi simplu, se îngrozeau dacă cineva se oferea să le ajute. În schimbul unei mese calde şi o-mică plată, o sumedenie de itineranţi erau înregistraţi în dosarele fermei, ca zilieri la tăiat lemne, hrănit păsările şi porcii, mulsul animalelor, ajutoare ale bătrânului Tom la îngrijirea grădinii, muncile care erau mai grele în casă. Paddy intrase în legătură cu părintele Ralph.

„Venitul de pe moşia Mariei se ridică, în mare, la patru milioane de lire pe an, datorită faptului că *Michard Limited* este o companie particulară, cu cele mai mari investiţii în oţel, vapoare şi mine”, scria părintele Ralph. Aşa că ceea ce ţi-am lăsat ţie nu-i decât o picătură din imensul ocean Carson şi nu se ridică nici măcar la o zecime din profiturile fermei Drogheda pe un an. Nici să nu-ţi faci probleme pentru anii secetoşi. Ferma Drogheda a realizat atâtea venituri, încât te pot plăti, în afara veniturilor ei anuale, pentru totdeauna, dacă va fi nevoie. Prin urmare, ce bani îţi sosesc nu sunt mai mulţi decât ceea ce meriţi şi nu păgubeşti cu nimic *Michard Limited.* Sunt banii fermei, cei pe care-i

primeşti, nu banii companiei. Nu ţi se cere nimic mai mult, decât să ţii în ordine registrele fermei, pentru oricine ar dori să le vadă."

După ce a primit această scrisoare, Paddy a convocat o întrunire în frumosul salon, într-o seară când toţi erau acasă. Stătea cu ochelarii cu ramă metalică pe nasul său roman, într-un fotoliu crem, cu picioarele sprijinite pe o banchetă, cu pipa într-o scrumieră Waterford.

— Ce plăcut este. Zâmbi, privind în jurul său cu plăcere. Cred că ar trebui să-i mulţumesc mamei pentru asta, nu-i aşa băieţi?

Se auziră murmure de la numiţii „băieţi"; Fee se înclină din fostul fotoliu al Mariei Carson, acoperit acum cu mătase crem. Meggie îşi răsuci picioarele peste bancheta pe care dorise să se aşeze, în loc de scaun, şi-şi ţinea ochii pironiţi pe şoseta pe care o cârpea.

— Ei bine, Părintele de Bricassart, a aranjat totul şi a fost foarte generos, continuă Paddy. A depus mai multe mii de lire în bancă, pe numele meu, şi a deschis conturi în bancă pentru fiecare dintre voi în valoare de două mii de lire. Mie îmi va plăti patru mii de lire pe an, în calitate de ajutor. Toţi băieţii care muncesc, Jack, Hughie şi Stu, vor primi două mii de lire pe an pentru fiecare, până vor fi destul de mari să hotărască ce doresc să facă. Când cei mici vor creşte, ferma le va garanta un venit destul de mare, egal cu cel al fiecărui membru care munceşte, chiar dacă nu vor dori să muncească la Drogheda. Când Jims şi Patsy vor împlini doisprezece ani, vor merge la Colegiul Riverview din Sydney, pentru educaţie, pe cheltuiala fermei. Mama va primi două mii de lire pe an, la fel şi Meggie. Cheltuielile casei se vor face la suma de cinci mii de lire pe an, deşi nu înţeleg de ce crede Părintele Ralph că avem nevoie de atâţia bani pentru casă. Nu ştiu. El spune că pentru eventuale schimbări. Mi-a dat instrucţiuni în legătură cu salariile doamnei Smith, Cat, Minnie

şi Tom, şi cred că a fost foarte generos. Pentru alte salarii voi hotărî singur. Dar prima mea hotărâre în calitate de conducător al fermei, va fi să angajez cel puţin şase muncitori, pentru a fi făcută munca cum se cuvine. Este prea multă muncă de făcut.

Aceasta a fost singura afirmaţie pe care a făcut-o Paddy în legătură cu zgârcenia surorii sale.

Niciunul dintre ei nu auzise vreodată de atâţia bani, nicidecum să-i aibă; stăteau tăcuţi şi încercau să se obişnuiască cu norocul care a dat peste ei.

— Nu vom cheltui nici jumătate din ei, Paddy, comentă Fee. Nu ne-a lăsat nimic pe care să-i cheltuim, a făcut totul.

Paddy o privi tandru.

— Ştiu, mami, dar nu-i plăcut să ştii că nu va trebui să ne mai facem probleme din cauza banilor? Şi acum, vreau să spun că mi se pare că mama şi Meggie vor trebui să ne scoată dintr-o încurcătură, continuă. Eu n-am fost niciodată prea bun la calcule, dar mama poate face adunări, scăderi, înmulţiri, împărţiri, ca un profesor de aritmetică. Aşa că, mama va fi contabilul Droghedei, în locul lui Harry Gough. Eu nu mi-am dat seama, dar Harry a angajat un om special pentru a ţine socotelile fermei, iar acum are nevoie de acest om, deci nu se supără să ne predea dosarele. De fapt, el a fost cel care a sugerat ca mama să se ocupe de asta. Mami, el se va ocupa personal să ne trimită un om din Gilly, care să-ţi arate cum să lucrezi. În aparenţă este destul de complicat. Sunt destule care să te ţină ocupată, numai că nu va fi mai greu decât gătitul şi spălatul, nu-i aşa?

Lui Meggie îi stătea pe vârful limbii să ţipe „dar eu? Şi eu am gătit şi am spălat la fel de mult ca mama!”

Fee zâmbea acum pentru prima oară, de când cu vestea despre Frank.

— O să-mi placă mult să fac asta, Paddy, sunt convinsă. Mă va face să mă simt o părticică din

Drogheda.

— Bob te va învăţa să conduci Rolls-ul, pentru că tu va trebui să mergi la Gilly, la bancă şi să discuţi cu Harry. Pe urmă, este bine să ştii că poţi merge unde doreşti, fără să depinzi de unul din noi. Aici suntem prea izolaţi, întotdeauna mi-am dorit să vă învăţ pe voi, fetele, să conduceţi, dar, până acum, nu am avut timp. E bine aşa, Fee?

— Foarte bine, Paddy, răspunse ea fericită.

— Şi acum, Meggie, să ne ocupăm puţin şi de tine.

Meggie puse de-o parte şoseta pe care o cârpea şi privi spre tatăl său cu un amestec de întrebare şi resentiment, sigură că ştie dinainte ce va spune: mama va fi ocupată cu registrele fermei, deci treaba ei va fi să supravegheze casa şi anexele.

— Nu mi-ar plăcea să te văd transformându-te într-o snoabă leneşă, ca fetele vecinilor noştri, spuse Paddy cu un zâmbet, care golea de conţinut cuvintele. Aşa că am să-ţi dau să faci o treabă serioasă, micuţă Meggie. Vei avea grijă de padocurile interioare – Borehead, Creek, Carson, Winnemurra şi North Tank – şi de padocurile casei. Vei răspunde de cai, care muncesc, care sunt menajaţi. Pe timpul mieilor, noi vom fi aici cu toţii, să te ajutăm, dar în rest va trebui să te descurci singură. Jack te va învăţa să te foloseşti de câini şi de bici. Eşti teribil de băieţoasă şi m-am gândit că-ţi va plăcea să te ocupi de cai, dar să fii şi pe lângă casă, îşi termină fraza cu un zâmbet larg.

În timp ce tata vorbea, resentimentul şi nemulţumirea zburară pe fereastră; era din nou tati, cel pe care-l iubea şi care se gândea la ea. Ce se întâmplase cu ea, se îndoise de el? Îi era atât de ruşine de ea, că-i venea să-şi înfigă acul în picior, să simtă durerea; acesta era un fel extravagant de a-şi exprima remuşcarea. Faţa îi strălucea de încântare.

— Oh, tati, te iubesc!

— Dar eu, tată? întrebă Stu.

— Fetele nu mai au nevoie de tine în casă, deci vei merge la padocuri.

— Bine, tată, răspunse Stu, privind la Fee cu durere, dar nu comentă.

Fee şi Meggie învăţară să conducă Rolls-ul nou, pe care Mary Carson îl cumpărase cu o săptămână înainte de a muri; Meggie învăţă să dreseze câinii, în timp ce Fee învăţă să ţină registre.

Dacă n-ar fi fost absenţa permanentă a Părintelui Ralph, Meggie ar fi fost absolut fericită. Asta îşi dorise întotdeauna să facă: să fie în padocuri, la cai. Totuşi dorul de Părintele Ralph, era mereu prezent, amintirea sărutului îi stăruia în vis, era cu grijă păstrată, rememorată de mii de ori. Cu toate acestea, amintirea nu se potrivea cu realitatea, oricât ar fi încercat, senzaţiile pe care le avusese, nu reveneau decât ca o umbră, ca un nor transparent.

Când el le-a scris să le dea noutăţi despre Frank, speranţele ei că el va folosi asta ca un pretext, pentru a vizita ferma, se năruiră.

Descrierea călătoriei la închisoarea din Goulburn era făcută cu multă grijă, evitând tot ce ar fi putut provoca şi mai multă suferinţă, nelăsând să se înţeleagă degradarea psihică a lui Frank. El încercase să-l aducă pe Frank la azilul Morisset, implicând nebunia, dar nu-l ascultase nimeni. Aşa că, pur şi simplu, făcu o descriere idealizată a lui Frank care se resemnase să-şi plătească păcatele faţă de societate, iar într-un pasaj îi spuse clar lui Paddy că Frank nu avea nicio bănuială că ei ştiu ce se întâmplase. După ce se asigurase de asta, Frank se liniştise.

— Tati, te rog, pot să am grijă şi de iapa castanie, îl rugă Meggie. Gândeşte-te numai ce îngrozitor ar fi, ca după tot ce a făcut pentru noi, vizitând Drogheda, Părintele să descopere că am vândut-o.

Paddy o privi gânditor.

— Meggie, nu cred că Părintele va mai veni la noi.

— Dar s-ar putea! Nu poţi să ştii!

Ochii rugători, care semănau atât de bine cu ai lui Fee, erau prea mult pentru el; nu putea să o facă să sufere, mai mult decât suferea, biata micuţă.

— Bine atunci, Meggie, vom păstra iapa, dar ai grijă să o alergi în egală măsură, pentru că nu vreau cai graşi la Drogheda, auzi?

Până atunci nu-i plăcuse să încalece calul Părintelui Ralph, dar din acel moment, le dădu ambelor animale din grajd o şansă să arate ce pot.

Pentru doamna Smith, Minnie şi Cat, lucrurile erau la fel de bune, pentru că, cu Meggie toată ziua la cai şi Fee ocupată ore în şir la birou, cei doi gemeni se distrau de minune. Îşi băgau nasul peste tot, dar erau atât de veseli, încât nimeni nu putea să se supere prea tare pe ei. Seara, doamna Smith, de mult convertită la catolicism, îngenunchea pentru rugăciune, cu o adâncă mulţumire în suflet. Chiar de-ar fi avut copii, nu ar fi fost mai mulţumită, prea fuseseră mulţi anii în care casa mare nu se bucurase de copii. Dar de când au venit Cleary, ca rude ale Mariei Carson, au adus în sfârşit copii şi acolo. Se bucura mai ales acum, de când Jims şi Patsy stăteau lângă ea.

Fusese o iarnă uscată, iar ploile de vară nu au venit. Înaltă până la genunchi, iarba se uscase în soarele necruţător, până la ultima frunză. Să ai grijă de padocuri, însemna să ai ochii buni şi o pălărie cu boruri mari, trasă bine pe frunte; iarba era ca argintul, mici spirale erau purtate de vânt de la o grămadă de fire uscate, la alta.

Oh, era secetă! Chiar şi copacii erau uscaţi, scoarţa lor se desprindea în fâşii uscate. Nu exista încă pericolul ca oile să moară de foame, iarba le ajungea cel puţin încă un an, poate mai mult dar nimănui nu-i plăcea să vadă această uscăciune.

Întotdeauna era posibil ca ploaia să nu vină anul viitor, sau la anul. Într-un an bun scoteau mai mult, în anii secetoşi, puţin, sau deloc.

În ciuda căldurii şi a muştelor, lui Meggie îi plăcea munca la padocuri, alerga iapa castanie în urma unei turme de oi, în timp ce câinii stăteau lipiţi de pământ, toropiţi de căldură. Numai să fi plecat o oaie din turmă şi ei erau în picioare, răzbunându-se, înfigându-şi colţii în grămada de lână.

Când Meggie trecea în fruntea turmei, respira uşurată după praful pe care-l înghiţise în urma lor; deschidea poarta padocului şi aştepta cu răbdare să intre oile, în timp ce câinii aveau ocazia să arate ce ştiu, împingând oile pe poartă. Era mai greu cu vitele, pentru că dădeau din picioare şi de multe ori omorau câinii, atunci era momentul când omul care însoţea turma, trebuia să facă ceva, folosindu-şi biciul; dar câinilor le plăcea pericolul şi munceau mai bine la vite. Totuşi nimeni nu-i cerea să însoţească turme de vite; Paddy se îngrijea singur de asta.

Câinii nu încetau să o fascineze, inteligenţa lor era fenomenală. Cei mai mulţi din câinii Droghedei erau specie Kelpy, dar erau şi din Queensland şi toate soiurile rezultate din încrucişări. Erau încrucişaţi ştiinţific, cu multă grijă, crescuţi şi dresaţi; apoi puii lor erau încercaţi mai întâi în padocuri şi dacă erau buni, erau păstraţi sau vânduţi, dacă nu, erau împuşcaţi.

Fluierându-şi câinii, Meggie închise poarta padocului şi se îndreptă pe iapa castanie spre casă. În apropiere era un pâlc de copaci şi Meggie se ascunse la umbra lor recunoscătoare, lăsându-şi acum ochii să cutreiere în voie. Eucalipţii erau plini de papagali, care-şi cântau parodiile de cântece, zburând de la o creangă la alta; doi papagali cu creastă o priveau cum se apropie, clipind din ochi; ciorile cârâiau etern şi sumbru. Cântecul lor era cel mai dezolant şi lipsit de

bucurie din tufişurile fermei. Era imposibil să-ţi imaginezi o cioară cântând ca o privighetoare; cântecul şi funcţia unei păsări se îmbinau perfect.

Bineînţeles peste tot erau muşte; Meggie purta un voal peste pălărie, dar mâinile-i erau o rană continuă, coada calului nu se mai oprea, iar pielea îi tremura continuu. Meggie era uimită că chiar sub o piele atât de groasă, acoperită cu păr, un cal mai simţea totuşi ceva atât de delicat şi uşor, cum era o muscă. Ele se hrăneau cu sudoare, de aceea înnebuneau animalele şi oamenii, dar oamenii nu le lăsau să le facă ce le făceau oilor: să-şi depună ouăle pe blană, acolo unde era udă şi murdară.

Aerul era înţesat de zgomote, de bâzâit de albine şi fremăta de insecte, fluturi frumos coloraţi şi molii de zi. Calul întoarse cu copita o bucată de butuc; Meggie privi îngrozită. Era înţesat de viermi albi, graşi, greţoşi, purici de copac, centipede uriaşe şi păianjeni. Din tufişuri săreau pe neaşteptate iepuri, cu puful blănii străveziu în lumina soarelui, pândind fricoşi, cu nasuri tremurânde. Puţin mai departe un arici îşi începu vânătoarea de furnici; speriat de apropierea ei se ghemui repede, dispărând după butucul uriaş. Fusese nostim cum săpa, lipit de pământ, cu botul în pământul care rămânea numai grămăjoare.

Ieşi dintre copaci pe aleea principală, care ducea spre casă. Ameţi, un stol de păsări o auzi apropiindu-se şi, speriate îşi luară zborul. Toată fiinţa îi fu inundată de un val de roz; sânii şi sub braţele o dureau, totul se transformă, magic, în roz. Dacă ar trebui să părăsesc Drogheda şi să nu mă mai întorc niciodată, gândi, în visele mele aş vedea Drogheda ca un tot roz... Mai departe de noi trebuie să fie secetă mare; cangurii vin din ce în ce mai aproape.

Un cârd de canguri, poate vreo două mii, s-au speriat de păsări şi au luat-o la fugă, în salturi lungi şi graţioase, înghiţind pământul mai repede

decât orice animal, cu excepţia păsărilor Emu. Caii nu puteau ţine pasul cu ei.

Între aceste momente încântătoare de studiu al naturii, se gândea şi la Ralph, ca întotdeauna. În sinea ei, Meggie niciodată nu numise ceea ce simţea pentru el drept „dragoste de şcolăriţă”, o numea, pur şi simplu, dragoste – ca în cărţi. Simptomele şi sentimentele nu erau prea diferite de ale eroinei lui Ethel M. Dell. Nici nu i se părea normal, ca o barieră artificială, cum era preoţia, să stea între ea şi ceea ce dorea de la el, adică să-l aibă ca soţ. Să trăiască cu el, aşa, ca mama cu tata, în armonie, iar el să o adore, aşa cum tata o adora pe mama. Lui Meggie nu i se păruse niciodată că mama ar fi făcut prea multe, pentru a merita adoraţia şi dragostea lui şi totuşi ei o idolatriza. Deci, în curând, Ralph va înţelege că a trăi cu ea era mult mai bine decât să trăiască singur, pentru că nici nu-i trecuse prin cap că preoţia lui era ceva ce nu putea fi abandonat, sub nicio formă. Da, ştia că este interzis să iei un preot de soţ sau ca iubit, aşa că-şi făcuse obiceiul de a-l despuia pe Ralph de misia lui religioasă. Educaţia ei formală în materie de catolicism nu trecuseră niciodată spre natura jurămintelor unui preot, iar ea, nu simţea nevoia religiei, aşa că nu o urma în mod deosebit. Neavând nicio satisfacţie din rugăciuni, Meggie se supunea regulilor bisericii, numai în ideea că, dacă n-o făcea, va arde în iad după aceea. În visele ei cu ochii deschişi, vedea cum trăieşte cu el şi doarme cu el, aşa, ca mama cu tata. Atunci, gândul apropierii de el, o făcea să se-nfioare şi să se mişte în şa neliniştită, totul se transforma într-un deluviu de sărutări, fără niciun alt criteriu. Faptul că se ocupa de padocuri nu i-a îmbunătăţit de loc educaţia sexuală, pentru că un simplu hârâit de câine, în depărtare, alunga orice dorinţă de împerechere la animale, şi, ca la toate fermele, împerecherea se făcea, de fapt, în mod ştiinţific. Când se făcea, Meggie era trimisă în altă parte, iar

priveliştea unui câine sărind peste altul, pentru ea, nu era decât semnalul că trebuia să folosească biciul, pentru a le opri „joaca”.

Poate nicio fiinţă umană nu ştie să spună ce e mai rău: dorinţa nedescifrată, urmată de nelinişte şi iritare, sau dorinţa specifică, cea care te poartă până la îndeplinirea ei. Biata Meggie tânjea, dar nu prea ştia bine pentru ce, dar motivul de bază exista şi o ducea inexorabil spre Ralph de Bricassart, deci nu-i rămânea decât să viseze la el, să-l dorească; şi jelea faptul că, deşi îşi declarase dragostea pentru ea, însemna totuşi atât de puţin pentru el, încât nu venea niciodată să o vadă.

Paddy intră exact în mijlocul acestor gânduri, în drum spre casă, având acelaşi drum cu ea. Zâmbindu-i, ea struni calul, şi-l aşteptă.

— Ce surpriză plăcută, spuse Paddy, proptindu-şi murgul bătrân de calul de vârstă mijlocie a lui Meggie.

— Da, răspunse ea. Este secetă mare?

— Puţin mai rău decât aici, cred. Doamne! N-am mai văzut atâţia canguri! Spre Milparinka trebuie să fie şi mai rău. Martin King spunea ceva de o vânătoare în masă, dar nu văd cum o armată de puşti ar putea reduce numărul de canguri, ca să se şi vadă.

Era atât de gânditor şi de blând şi de iubitor, şi rare erau momentele când ea putea fi numai cu el, fără cel puţin un băiat în jur. Înainte de a se răzgândi, Meggie îi puse întrebarea care o măcina, care o răscolea în ciuda asigurărilor pe care şi le dădea singură.

— Tati, de ce nu mai vine Părintele de Bricassart să ne vadă?

— Este ocupat, Meggie, răspunse Paddy, dar vocea-i sună îngrijorată.

— Dar chiar şi preoţii au vacanţă, nu? Îi plăcea atât de mult la Drogheda, sunt sigură că ar dori să-şi petreacă vacanţa aici.

— Într-un fel şi preoţii au vacanţă, Meggie, dar pe de altă parte, ei au întotdeauna îndatoriri. De exemplu, în fiecare zi a vieţii, ei trebuie să facă slujbe, chiar dacă sunt singuri. Cred că Părintele de Bricassart este foarte înţelept şi ştie că nu mai e posibil să se întoarcă la un mod de viaţă trecut. Pentru el, micuţă Meggie, Drogheda este puţin din trecutul său. Dacă s-ar întoarce, nu ar fi la fel de plăcut, ca pe vremuri.

— Vrei să spui că ne-a uitat, spuse ea posomorâtă.

— Nu, nu chiar. Dacă ne-ar fi uitat, nu ne-ar scrie atât de des, nu ne-ar cere atât de des veşti despre fiecare dintre noi. Se întoarse în şa compătimitor. Eu cred că e mai bine să nu vină la noi şi de aceea nu-l încurajez şi nu-l invit.

— Tati!

Paddy intra în ape tulburi.

— Uite Meggie, nu este bine să visezi la preoţi şi a venit vremea să înţelegi asta. Ţi-ai păstrat destul de bine secretul, nu cred că mai ştie cineva la ce te gândeşti tu, dar nu m-ai întrebat pe mine, nu? Nu mi-ai pus multe întrebări, dar destule ca să-mi dau seama. Şi acum ascultă, trebuie să termini, auzi? Părintele de Bricassart a făcut un jurământ sfânt şi eu ştiu că nu are nicio intenţie să-l calce, iar tu ai înţeles greşit afecţiunea pe care ţi-o poartă. Când te-a cunoscut, el era un om matur, iar tu o fetiţă. Ei bine, să ştii că aşa gândeşte şi acum despre tine.

Ea nu-i răspunse, nici nu se schimbă la faţă. Da, gândi el, este fiica lui Fee. După o vreme ea spuse timid:

— Dar, ar putea înceta să mai fie preot. Numai că eu nu am nicio şansă să vorbesc cu el despre asta.

Şocul de pe faţa lui Paddy era prea real, pentru a nu-l crede, şi pentru Meggie fu mult mai convingător.

— Meggie! Oh, Doamne, este mai rău să gândeşti aşa! Trebuia să mergi la şcoală, fata mea, dacă mătuşa Mary murea mai devreme, te împachetam şi te trimiteam la Sydney să faci măcar câţiva ani de şcoală. Dar acum eşti prea bătrână. N-aş vrea să râdă toţi de tine, biată Meggie. Continuă pe un ton mult mai blând, cu pauze între cuvinte pentru a le da o cruzime lucidă şi tăioasă, deşi nu avea intenţia să fie dur, ci pentru a împrăştia iluzia odată pentru totdeauna: Părintele de Bricassart este *PREOT,* Meggie. Nu poate să nu mai fie, înţelegi? Jurământul lui este *Sacru,* prea solemn pentru a-l încălca. De vreme ce un om ajunge preot, pentru el nu există cale de întoarcere, iar educatorii lui din Seminar au grijă să fie absolut siguri că el ştie pentru ce jură, înainte de a o face. Un om care face acest jurământ ştie fără umbră de îndoială că, odată ce l-a făcut, nu-l poate niciodată încălca. Părintele de Bricassart l-a făcut şi nu-l va încălca niciodată. Oftă. Acum ştii, Meggie. Din acest moment nu mai ai niciun motiv să visezi cu ochii deschişi la Părintele de Bricassart.

Ajunseseră în faţa casei, la grajduri; fără un cuvânt, Meggie îndreptă iapa castanie spre grajduri şi-l lăsă pe tatăl său singur. O vreme el a întors capul să o vadă, dar când ea dispăru înăuntru, îşi înfipse pintenii în murgul său şi porni în galop, urându-se că a spus ceea ce era necesar să spună. S-o ia naiba de legătură bărbat-femeie! Părea să aibă un set de reguli care difereau de la unul la altul.

Vocea Părintelui de Bricassart era foarte tăioasă şi totuşi mai caldă decât ochii, care nu se dezlipiră de faţa tânărului preot, tot timpul cât îşi rosti cuvintele măsurate.

— Nu te-ai purtat aşa cum cere Domnul Nostru Isus Cristos de la preoţii săi. Cred că tu ştii mai bine decât noi, cei care te judecăm, dar eu trebuie

să te pedepsesc în numele Arhiepiscopului tău, mai presus de orice fiinţă omenească! Jurământul tău de castitate a fost la fel de solemn şi de puternic ca şi celelalte jurăminte pe care le-ai făcut, iar încălcarea lor este un păcat de moarte. N-o vei vedea pe acea femeie niciodată, dar este de datoria noastră să te ajutăm să rezişti tentaţiei. Prin urmare am hotărât să pleci imediat din parohia Darwin, în nordul ţării. Vei pleca la Brisbane astă noapte, cu expresul, şi de acolo, din nou cu trenul până la Longreach, de unde vei închiria un avion ca să ajungi la Darwin. Ţi se împachetează lucrurile în acest moment şi vor veni la gară, deci nu este necesar să te întorci în parohie. Acum vei merge la capelă cu Părintele John şi te vei ruga. Vei rămâne în capelă până când va trebui să pleci la tren. Pentru confortul şi consolarea ta spirituală, Părintele John va merge cu tine la Darwin. Eşti liber.

Erau înţelepţi şi autoveghetori, preoţii din administraţie, nu îi mai permiteau păcătosului s-o mai vadă pe fata care i-a fost amantă. Devenise scandalul parohiei şi era foarte penibil. Cât despre fată, să aştepte şi să se întrebe. Din acest moment şi până va ajunge la Darwin, el va fi bine păzit de excelentul Părinte John, care avea ordine precise; apoi fiecare scrisoare pe care o va trimite din Darwin, va fi deschisă şi nu i se va permite nicio convorbire telefonică. Ea nu va şti niciodată unde a plecat, iar el nu va putea niciodată să-i spună. Nici nu i se va da nicio şansă să-şi găsească o altă fată. Darwin era un oraş de frontieră; femeile erau aproape inexistente. Jurământul lui era absolut; nu putea fi eliberat de el; dacă el era prea slab să se strunească, o va face Biserica pentru el.

După ce tânărul preot şi paznicul lui au ieşit din cameră, Părintele Ralph se ridică de la birou şi se îndreptă spre o cămăruţă interioară. Arhiepiscopul Cluny Dark, stătea în fotoliul său obişnuit, iar în unghi drept cu el stătea un om în veşminte

purpurii, cu bonetă pe cap. Arhiepiscopul era un om solid, cu un păr alb frumos şi şocant de des şi ochii de un albastru intens; era un om cu energie, cu un acut simţ al umorului, cu o mare dragoste de mâncare. Vizitatorul său era exact în antiteză; mic şi subţire, cu câteva şuviţe de păr negru, o faţă unghiulară şi ascetă, pielea uscată, barbă mare şi ochii negri. Ca vârstă arăta între treizeci şi cincizeci, dar de fapt avea treizeci şi nouă de ani, cu trei ani mai mare decât Părintele de Bricassart.

— Ia loc Părinte şi serveşte un ceai, spuse Arhiepiscopul vesel. Începusem să mă gândesc să trimit după unul proaspăt. Ai rezolvat cazul tânărului, ai reuşit cu admonestările de rigoare să-l faci să-şi îndrepte conduita?

— Da, Eminenţă, răspunse Părintele de Bricassart scurt, aşezându-se pe un al treilea scaun liber din jurul mesei, care era încărcată cu sandvişuri cu castraveţi şi prăjituri, pâine prăjită cu unt şi gem şi un serviciu de ceai, din argint, cu ceşcuţe Aynsley din porţelan chinezesc, împodobite cu frunze aurii.

— Incidentele de felul acesta sunt regretabile, dragul meu Arhiepiscop, dar chiar şi noi, care suntem sfinţiţi ca preoţi ai Domnului, suntem slabi, prea mult suntem oameni. În inima mea îl compătimesc din suflet şi am să îl rog la noapte să găsească mai multă putere în viitor, spuse vizitatorul.

Avea un accent străin, vocea moale, cu o umbră de accent pe „s”-uri. De naţionalitate era italian, ca titlu era Excelenţa Sa Arhiepiscop Al Legatului Papal pentru Biserica Catolică din Australia, iar ca nume era Vittorio Scarbanza di Contini-Verchese. El avea delicata misiune de a face legătura între ierarhia Australiană şi centrul nervos al Vaticanului; ceea ce însemna că era cel mai important preot din acea parte a lumii.

Înainte de a i se da această misiune, sperase bineînţeles să plece în Statele Unite; dar după

aceea, gândindu-se mai bine, hotărî că Australia era foarte bună. Deşi ca populaţie, nu ca întindere era o ţară mult mai mică, era mult mai predominant catolică. Spre deosebire de ţările vorbitoare de limbă engleză, în Australia nu era o greutate să fii catolic şi nu era un handicap în calea realizării profesionale, ca politician, om de afaceri, ori judecător. Şi era şi o ţară bogată, ajuta mult Biserica. Nu trebuia să se teamă că va fi uitat de Roma, cât va rămâne în Australia.

Arhiepiscopul Legatului Papal era şi un om foarte subtil, ochii lui, pe deasupra ceştii de ceai, nu erau fixaţi pe Arhiepiscopul Cluny Dark ci pe Părintele de Bricassart, care în curând va deveni secretarul său. Era un fapt arhicunoscut că Arhiepiscopul Dark ţinea enorm la acest preot, dar Arhiepiscopul Legatului Papal se întreba cât de mult o să-i placă *Lui,* un astfel de om. Erau atât de solizi aceşti preoţi Irlandezo-Australieni, erau cu mult mai înalţi decât el. Manierele Părintelui de Bricassart faţă de actualul său stăpân erau perfecte; uşoare, degajate, respectuoase şi totuşi apropiate, pline de umor. Cum se va obişnui să lucreze cu un stăpân de un cu totul alt temperament? Obiceiul era ca secretarul Arhiepiscopului Legatului Papal să fie numit din rândul Bisericii Italiene, dar Părintele Ralph de Bricassart prezenta un deosebit interes pentru Vatican. Nu numai că avea trăsătura distinctivă de a fi, personal, foarte bogat (contrar părerii generale, superiorii săi nu aveau dreptul să-i ia banii, iar el nu se oferise să-i dea) dar el singur adusese o avere extraordinară Bisericii. Prin urmare, Vaticanul hotărâse că secretarul Arhiepiscopului Legatului Papal va fi Părintele Ralph de Bricassart, tânărul să fie studiat şi să se ştie cu exactitate ce caracter avea.

Într-o zi, Sfântul Părinte va trebui să răsplătească Biserica Australiană cu o beretă de Cardinal, dar nu foarte curând. Prin urmare, sarcina lui era de a studia preoţii de vârsta

Părintelui de Bricassart, iar acest preot anume, îi depăşea cu mult pe toţi ceilalţi, fiind în fruntea candidaţilor. Aşa să fie. Părintele de Bricassart să-şi încerce spiritul pe un italian, pentru o vreme. S-ar putea să fie chiar interesant. Dar de ce nu este omul acesta numai puţin mai scund?!!

În timp ce-şi sorbea ceaiul cu multă plăcere, Părintele Ralph era neobişnuit de tăcut. Arhiepiscopul Legatului Papal observă că servise un sandviş cu castravete şi că ignoră celelalte bunătăţi, bău cu sete patru ceşti de ceai, fără zahăr şi fără lapte. Ei bine, asta confirma raportul său: în viaţa personală, preotul avea deprinderi cumpătate, singura lui slăbiciune fiind o maşină bună (şi foarte rapidă).

— Numele dumitale este francez, Părinte? întrebă Arhiepiscopul Legatului Papal, moale, înţeleg că eşti irlandez? Cum s-a petrecut fenomenul? A fost familia dumitale de origine franceză?

Părintele Ralph dădu zâmbind din cap:

— Este un nume normand, Excelenţă, foarte vechi şi foarte nobil. Eu sunt descendent direct al lui Ranulf de Bricassart, care era baron la curtea lui Wilhem Cuceritorul. În 1066 el a venit să invadeze Anglia împreună cu Wilhem şi unul din fii săi şi a luat pământ în Anglia. Familia lui a prosperat în timpul regilor normanzi ai Angliei, iar mai târziu unii dintre ei au traversat Marea Irlandei, pe timpul lui Henric al IV-lea şi s-au aşezat acolo. Când Henric al VIII-lea a scos Biserica Engleză de sub autoritatea Bisericii Romei, noi am păstrat religia lui Wilhem, ceea ce a însemnat că noi ne datorăm primele filiaţii Romei şi nu Londrei. Dar când Cromwell a realizat Commonwalth-ul, noi ne-am pierdut pământurile şi titlurile, care nu ne-au mai fost înapoiate. Charles avea favoriţi englezi, pe care a vrut să-i răsplătească cu pământ irlandez. Ştiţi, nu este tocmai lipsită de motiv ura dintre irlandezi şi

englezi. Am ajuns într-o obscuritate relativă, loiali totuşi Bisericii şi Romei. Fratele meu mai mare are o fermă prosperă în County Meath şi speră să crească cel puţin un cal câştigător la derby sau să câştige un Premiu Naţional. Eu sunt al doilea fiu, şi în familia noastră a fost o tradiţie ca al doilea fiu să îmbrăţişeze Biserica, dacă se simte atras. Sunt foarte mândru de numele şi de descendenţa mea. Timp de o mie cinci sute de ani au existat de Bricassart-i.

Ah, asta era foarte bine! Un nume de aristocrat şi un dosar perfect, păstrarea credinţei cu toate emigrările şi persecuţiile.

— Şi, Ralph?

— Este o prescurtare de la Ranulf, Eminenţă.

— Înţeleg!

— O să-mi lipseşti, Părinte, spuse Arhiepiscopul Cluny Dark, punând gem şi frişcă pe o felie de pâine, pe care o băgă lacom în gură.

Părintele Ralph râse iar.

— Mă puneţi în încurcătură, Excelenţă! Iată-mă aşezat între vechiul şi noul meu stăpân şi dacă răspund ca să-i fac plăcere unuia, îl supăr pe celălalt. Dar cred că pot să spun că-i voi simţi lipsa Excelenţei Voastre deşi aştept cu nerăbdare să fiu de folos Eminenţei Voastre?!

Era bine spus, un răspuns diplomatic. Arhiepiscopul Di Contini-Verchese începu să se gândească că-i va prinde bine un astfel de secretar. Dar era prea frumos, avea trăsături fine, culoarea părului uimitoare şi corpul magnific.

Părintele Ralph alunecă din nou în tăcere, privind masa pentru ceai, fără să o vadă. Îl vedea în faţa ochilor pe tânărul preot pe care tocmai îl pedepsise, simţea ca o suferinţă privirea din ochii chinuiţi când acela înţelese că nu-i vor da voie să-şi ia rămas-bun de la fata lui. Doamne Dumnezeule, dar dacă-ar fi fost el şi fata ar fi fost Meggie? Uneori puteai să-i păcăleşti, dacă erai discret; şi îi păcăleai de tot, dacă limitai femeile la

vacanţa anuală, departe de parohie. Dar dacă te lăsai cuprins de o pasiune serioasă pentru o singură femeie, ei aflau inevitabil.

Au fost momente când numai statul în genunchi pe marmura rece a capelei, până când nu se mai putea mişca de durere, l-a oprit să ia trenul spre Gilly şi spre Drogheda. Îşi spunea că era pur şi simplu victima singurătăţii, că-i lipsea afecţiunea şi căldura umană pe care le avusese la Drogheda. Îşi spunea că nu se schimbase nimic, de când cedase slăbiciunii şi îi răspunsese lui Meggie la sărut; că dragostea lui pentru ea era încă localizată în tărâmul fanteziei şi imaginaţiei, că nu depăşise graniţa şi nu trecuse în alt tărâm, în care avea o consistenţă tulburătoare, pe care n-o avea în vis. El nu putea admite că s-a schimbat ceva şi o păstra pe Meggie în minte, ca pe fetiţa pe care o crescuse, blocând orice imagine care ar fi putut să o contrazică pe aceasta. Greşise. Durerea nu se estompase. Părea să fie din ce în ce mai grea şi într-un mod mult mai rece şi mai urât. Înainte, singurătatea lui fusese un lucru impersonal, nu putuse niciodată să spună că prezenţa cuiva ar fi un remediu pentru singurătate. Dar acum, singurătatea lui avea un nume: Meggie, Meggie, Meggie.

Ieşi din reverie şi-l revăzu pe Arhiepiscopul di Contini-Verchese privindu-l fix, ochii lui mari, negri, fiind mult mai periculoşi decât ochii vioi, ai actualului său stăpân. Mult prea inteligent pentru a se preface că nu exista nicio problemă, Părintele Ralph îi întoarse o privire la fel de pătrunzătoare viitorului său stăpân, apoi zâmbi şi ridică din umeri, de parc-ar fi spus: fiecare om are o oarecare tristeţe în el şi nu e păcat să-ţi aminteşti o supărare.

— Spune-mi Părinte, recesiunea economică a afectat afacerile pe care le ai în grijă? întrebă prelatul italian.

— Până în prezent, nu avem de ce să ne temem, Eminenţă. *Michar Limited* nu se lasă uşor afectată

de fluctuaţiile pieţii. Îmi închipui că cei care şi-au investit banii cu mai puţină grijă decât doamna Carson, sunt cei care riscă să piardă mai mult. Bineînţeles că la ferma Drogheda nu va fi prea bine; preţul la lână scade. Totuşi doamna Carson a fost prea deşteaptă să-şi investească banii în profituri rurale; ea a preferat soliditatea metalelor. Deşi, după părerea mea, acum este un moment favorabil să cumperi pământ, nu numai pentru cei de la ţară, ci şi pentru cei din oraşe. Preţurile sunt ridicol de mici, dar nu vor rămâne aşa. Nu văd cum am putea pierde, dacă am cumpăra acum. Depresiunea se poate termina într-o zi.

— Corect, remarcă Arhiepiscopul Legatului Papal.

Deci nu numai că Părintele de Bricassart era un excelent diplomat, dar avea şi puţină stofă de afacerist! Într-adevăr, Roma trebuie să fie cu ochii pe el.

IX

Dar era 1930 şi Drogheda avea să cunoască totul despre depresiune. Bărbaţii plecau în căutare de muncă în toată Australia. Cei care au putut au renunţat la plata rentelor, care îi legau de un loc unde nu găseau de muncă. Lăsate să se descurce singure, femeile cu copii se înghesuiau pe pământul municipalităţii şi făceau cozi când se dădeau pomeni; taţii şi soţii vagabondau. Îşi puneau strictul necesar într-o pătură, o legau, şi cu ea în spate porneau la drum, sperând măcar într-o lingură de mâncare de la fermele pe care le cutreierau, dacă nu căpătau ceva de muncă. Erau mai multe speranţe să cutreieri periferiile ţinutului, decât să te înghesui la marginea oraşului Sydney.

Preţul hranei era scăzut, iar Paddy a umplut hambarele şi magaziile, la refuz. Oricine putea fi sigur că i se va umple desaga, dacă ajungea la Drogheda. Lucrul cel mai ciudat era că procesiunea itineranţilor nu avea niciodată aceiaşi membri, erau mereu alţii, care plecau mai departe. Când se vedeau cu desaga plină de provizii şi cu o masă caldă în stomac, ei nu încercau să rămână, plecau mai departe, în căutare de nici ei nu ştiau ce. Nu peste tot oamenii erau atât de ospitalieri şi primitori ca la Drogheda, ceea ce sublinia întrebarea; de ce nu doreau să rămână? Poate era grija că nu au o casă, poate lipsa scopului de a merge într-un loc anume, poate din această cauză fluctuau. Mulţi reuşeau să trăiască, alţii mureau şi erau îngropaţi, înainte de a-i găsi ciorile şi porcii sălbatici. Periferiile Australiei erau uriaşe şi singuratice.

În această situaţie, Stu se întoarse în casă, şi îşi ţinea puşca întotdeauna la îndemână, în bucătărie. Oamenii pentru munci erau uşor de găsit iar Paddy avea acum nouă oameni, cazaţi în barăci, deci se putea lipsi de Stuart la padocuri. Fee nu mai ţinea

bani la îndemână, iar Stu făcuse un ascunziş secret, în spatele altarului din capelă. Puţini dintre vagabonzi erau oameni răi. Oamenii răi preferau să stea în oraşele mari, viaţa de itinerant era prea curată, prea singuratică şi prea grea, pentru a-i atrage pe cei răi. Totuşi nimeni nu-l condamna pe Paddy, pentru că nu dorea să rişte cu femeile casei, Drogheda era un nume cunoscut şi-i putea atrage pe puţinii necunoscuţi.

Iarna aceea a adus furtuni mari, unele uscate, unele umede, iar primăvara şi vara următoare au adus ploi, atât de bogate, încât iarba Droghedei a crescut mai grasă şi mai înaltă ca niciodată.

Jims şi Patsy se târâiau abia, abia, la cursurile prin corespondenţă, la masa din bucătărie a doamnei Smith şi sporovăiau despre cum o să fie când va veni vremea să meargă la Riverview la şcoală. Dar doamna Smith se supăra atât de tare când auzea astfel de discuţii, încât ei învăţară să vorbească despre plecare numai când ea nu era pe-aproape. Se întoarse şi vremea secetoasă, iarba înaltă până la şold se uscă complet şi căpătă din nou o culoare argintie.

Obişnuiţi de zece ani de zile în câmpiile negre, hei-ho urcăm oile, hei-ho coborâm oile, cu oscilaţii între secetă şi ploi, bărbaţii dădură din umeri şi continuară munca de fiecare zi, ca şi cum acesta ar fi fost singurul lucru care conta. În parte, aceasta era adevărat; problema principală era de a supravieţui între un an bun şi următorul. Nimeni nu putea prezice ploaia. Era un om la Brisbane care reuşea destul de bine preziceri de vreme pe termen lung, ghidându-se după evoluţia soarelui, dar aici în singurătate, nimeni nu punea prea mult preţ pe ceea ce spunea el. Las' să spună la Sydney şi la Melbourne; oamenii din câmpii aveau mai multă încredere în ce le spuneau oasele lor.

În iarna lui 1932 au revenit furtunile uscate, împreună cu o iarnă cumplită şi rece, dar iarba înaltă măcar ţinea praful, iar muştele nu mai erau

atât de multe. Asta nu era o consolare pentru oile proaspăt tunse, care tremurau nenorocite. Doamna Dominic O'Rourke, care locuia într-o casă de lemn, adora să primească musafiri de la Sydney; unul dintre punctele de mare atracţie pe care-l făcea, era vizita la Drogheda, pentru a le arăta vizitatorilor săi că chiar şi în sălbăticie oamenii puteau trăi confortabil. Şi subiectul conversaţiei se oprea în mod inevitabil asupra oilor tunse, care trebuiau să înfrunte iarna. Dar, aşa cum spusese Paddy unui astfel de vizitator, asta făcea lâna mai bună. Lâna era totul, nu oaia. Nu mult după ce el făcuse o astfel de afirmaţie, în *Sydney Morning Herald* apăru o notiţă care cerea parlamentului o lege urgentă pentru ceea ce ei numeau „cruzimea faţă de oi". Biata doamnă O'Rourke a fost îngrozită, dar Paddy a râs până i-au dat lacrimile.

— Tare-i prost, bietul de el, n-a văzut niciodată un oier tăind burta unei oi şi cosând-o la loc, o consolă el pe doamna O'Rourke. Nu merită să vă faceţi probleme, doamnă Dominic. În oraş ei nu ştiu cum trăieşte cealaltă jumătate a ţării şi îşi pot permite luxul de a se purta cu animalele de parc-ar fi copii. Aici, la noi, altfel stau lucrurile. N-ai să vezi niciodată un bărbat, un copil sau o femeie ignoraţi de către noi, dar în oraş, sunt oameni care au grijă de animalele lor de casă, dar ignoră complet strigătul de ajutor al unei fiinţe umane.

Fee, ridică capul şi privi spre el.

— Are dreptate, doamnă Dominic, întotdeauna dispreţuim ceea ce avem prea mult. Aici oile, în oraş oamenii.

Numai Paddy era plecat departe în câmp, când sosi furtuna, în acea zi de august. El coborî de pe cal, legă bine animalul de un copac şi se aşeză aşteptând să treacă. Tremurând de frică, cei cinci câini care erau cu el se strânseră unul în altul, în timp ce oile se răsfirară care-ncotro. Şi era o furtună teribilă, revărsându-şi furia chiar deasupra

capului său. Paddy îşi astupă urechile cu degetele, închise ochii şi începu să se roage. Nu departe de unde stătea el era o grămadă de butuci, înconjuraţi de iarbă înaltă. La mijlocul grămezii era un eucalipt desfrunzit, proiectat pe cerul înnourat.

O flamură albastră strălucitoare îi arse ochii, deşi închişi şi Paddy sări în picioare, dar fu aruncat la pământ ca o jucărie de o explozie îngrozitoare. Ridică faţa din pământ şi văzu flăcările glorioase, albastru purpuriu, ridicându-se deasupra eucaliptului; apoi, atât de repede încât abia avu timp să se dumirească, totul luă foc. Ultima picătură de ploaie se evaporase de mult, iar iarba din jur era înaltă şi uscată ca hârtia. Ca un fel de răspuns al pământului către cer, copacul gigant aruncă pe deasupra coroanei o ramură în flăcări, în acelaşi moment butucii şi iarba se aprinseră în cerc şi focul îşi continuă înaintarea de jur împrejur, împrăştiat de vârtejul de vânt. Paddy nici nu avu timp să ajungă la cal. Totul se aprindea în jurul său cu o viteză uluitoare. Erau pereţi groşi de foc în toate direcţiile; copacii ardeau sfidător şi iarba de sub picioarele lui se aprindea în cercuri. Auzi cum urlă calul şi inima îi tresări; nu putea să lase bietul animal să moară legat, fără ajutor. Un câine urlă şi urletul se transformă într-un strigăt de agonie aproape uman. Un moment se ridică şi dansă, ca o flacără vie, apoi căzu în iarba pârjolită. Se auziră şi urletele celorlalţi câini, apoi şi acestea fură învăluite de focul care se întindea cu repeziciune. Un meteor aprins îi trecu prin păr şi pentru o milisecundă chibzui care drum era mai bun pentru a ajunge la cal; privi în jur şi văzu un papagal prăjindu-se la picioarele sale.

Deodată, Paddy realiză că acesta era sfârşitul. Nu avea nicio ieşire din acest infern, nici pentru el, nici pentru cal. În timp ce înţelegea asta, aşchii arzând se împrăştiau în toate direcţiile din eucaliptul care exploda în flăcări. I se încreţi pielea pe braţe, iar părul i se aprinse. Să mori în felul

acesta era ceva de nedescris; pentru că focul înaintează dinspre interior spre exterior. Ultimele care cedează, sunt creierul şi inima. Cu hainele în flăcări, Paddy începu să strige şi să strige, în mijlocul holocaustului. Şi fiecare strigăt de agonie, era numele soţiei sale.

Toţi ceilalţi bărbaţi reuşiră să ajungă la Drogheda înaintea furtunii, îşi duseră caii la adăpost în grajd şi se îndreptară fie spre casa mare, fie spre baraca fiecăruia. În sufrageria luminată a lui Fee, cu un foc sănătos în şemineul din marmoră crem cu roz, băieţii Cleary ascultau furtuna, neîndrăznind nici să iasă să o privească. Parfumul îmbietor al focului de eucalipt arzând şi sandvişurile cu prăjituri de pe măsuţă, erau prea ademenitoare. Nimeni nu-l aştepta pe Paddy să ajungă acasă. Cam pe la ora patru, norii s-au împrăştiat spre est şi toţi, aproape inconştient, respirară uşuraţi. Era aproape imposibil să fii relaxat în timpul unei furtuni uscate, chiar dacă fiecare casă de la Drogheda era echipată cu un paratrăsnet. Jack şi Bob ieşiră să ia o gură de aer curat, spuseseră ei, dar în realitate ieşiseră să respire uşuraţi.

— Priveşte, arătă Bob spre vest.

Deasupra copacilor care încercuiau padocurile casei o pâclă groasă de fum se ridica spre cer, împrăştiată de vântul puternic.

— Sfinte Isuse! strigă Jack fugind în casă la telefon. Foc, foc! strigă el în receptor, în timp ce toţi din cameră nu înţelegeau ce se petrece, apoi dădură toţi buzna afară. Foc la Drogheda, foc mare!

Închise. Era tot ceea ce trebuia să spună pe linia Gilly, pentru că cei de pe linie, de obicei ridicau receptorul la primul „clic”. Deşi nu fusese niciun foc de amploare în districtul Gilly de când veniseră Cleary-ii, toată lumea ştia rutina.

Băieţii fugiseră după cai şi ceilalţi oameni ieşiră din barăci, în timp ce doamna Smith deschise o cămară şi începu să care provizii cu sacii. Focul era în vest, iar vântul bătea tot din această direcţie, ceea ce însemna că focul se apropia de casă. Fee îşi scoase fustele lungi şi îşi puse o pereche de pantaloni de-ai lui Paddy, apoi fugi cu Meggie la grajduri; fiecare pereche de mâini care puteau ţine ceva, erau necesare.

În bucătărie, doamna Smith aprinse focul la soba mare şi fetele aduseră vase uriaşe.

— E bine c-am tăiat tăuraşul ieri, spuse menajera. Minnie, uite cheia de la pivniţa de băuturi. Şi tu, Cat, mergeţi şi aduceţi toată berea şi tot romul pe care-l găsiţi, apoi începeţi să frământaţi pâinea; eu mă ocup de carne. Şi grăbiţi-vă, *GRĂBIŢI-VĂ!*

Caii, neliniştiţi de furtună, simţiseră şi fumul şi erau greu de înşeuat; Fee şi Meggie scoaseră din grajd cei doi cai de rasă, să-i poată înşeua. În timp ce Meggie se chinuia cu iapa castanie, doi itineranţi veniră fugind de pe drumul spre Gilly.

— Foc, Don'şoară, foc! Daţi-ne nişte cai şi câţiva desagi.

— Acolo, la staule. Doamne Dumnezeule, sper că niciunul de-ai voştri să nu fi fost prins acolo! spuse Meggie, care nu ştia încă unde era tatăl ei.

Cei doi oameni luară în fugă desagii cu hrană şi cu apă de la doamna Smith; Bob şi ceilalţi erau plecaţi de cinci minute. Cei doi îi urmară şi ultimele care plecară erau Meggie şi Fee.

În urma lor, Tom grădinarul, umplu pompa de apă şi-i porni motorul. Nu că ar mai fi putut ajuta vreo picătură de ploaie măcar, la un foc atât de mare, dar trebuia să ţină uzi sacii cu nisip şi oamenii care-i cărau. În timp ce îndrepta pompa spre malul pârâului, privi înapoi pentru o clipă la casa administratorului şi celelalte două case mai mici, neocupate. Acolo era singurul loc pe unde se puteau apropia flăcările, prin copacii de pe malul

pârâului. Bătrânul Tom privi spre vest, dădu din cap, hotărârea era luată. *Nu* vor putea niciodată opri focul, acolo. Se vor întoarce. Pe malul apei îndreptă furtunul spre casa administratorului şi începu s-o ude. Satură casa de apă, apoi trecu la cele două mici. Atât putea face mai bine; să ţină casele îmbibate cu apă, ca să nu prindă foc.

În timp ce Meggie călărea lângă Fee, norul deveni din ce în ce mai gros; vântul aducea miros de pârjol. Se întuneca; creaturi zburătoare dinspre vest se îndreptau spre casă în grupuri numeroase; canguri şi porci mistreţi, oi şi vite înspăimântate, păsări Emu şi iepuri cu miile. Bob lăsase porţile deschise, observase ea în timp ce mergea de la Borehead la Billa-Billa; fiecare padoc avea un nume. Iar oile erau atât de proaste încât dădeau în garduri şi se opreau la trei picioare de o poartă deschisă, dar n-o vedeau.

Când au ajuns ele, focul se întindea pe zece mile şi se răspândea lateral şi în faţă, cu fiecare secundă. În timp ce iarba înaltă şi copacii îşi înteţeau focul ajutate de vânt, ele priveau fără speranţă spre vest de pe caii speriaţi. Nu avea rost să încerce să-l oprească acolo; nicio armată de oameni nu ar fi reuşit. Trebuiau să se întoarcă la fermă şi să încerce s-o protejeze, dacă puteau. Deja înaintase cu cinci mile; dacă nu plecau, erau prinşi la mijloc şi arşi de vii.

Bătrânul Tom încă mai uda casa, când s-au întors ei.

— Bine gândit, bătrâne Tom! strigă Bob. Ţine-o aşa până când e prea fierbinte şi nu mai poţi sta, apoi să ieşi cât mai ai timp, auzi? Eroismele nu-şi au rostul; eşti mai important decât lemnele.

Curţile fermei erau pline de căruţe şi cai şi încă se mai vedeau lumini pe drumul spre Gilly; un grup de oameni îi aştepta, şi Bob se îndreptă spre ei.

— Cât e de mare, Bob? întrebă Martin King.

— Prea mare ca să luptăm cu el, cred, răspunse Bob. Bănuiesc că s-a întins cam cinci mile şi cu vântul ăsta se întinde repede spre casă; dar mai cred că şi Horry trebuie să se pregătească să-şi apere ferma. La el va ajunge după aceea, pentru că eu nu văd cum îl putem opri.

— Ei bine, de mult n-am mai avut un foc mare. Ultimul a fost în 1919. O să organizez un grup care să meargă la Beel-Beel, dar suntem destul de mulţi şi încă mai vin. Gilly poate aduce cinci sute de oameni să lupte cu focul. O parte vom rămâne aici să ajutăm. Mulţumesc lui Dumnezeu că sunt la vest de Drogheda, asta-i tot ce pot să spun.

— Mă linişteşti al naibii de bine, rânji Bob.

— Unde-i taică-tu? întrebă Martin privind în jur.

— La vest de foc, ca şi Bugele. A plecat la Wilga să aducă nişte oi, iar Wilga este la cel puţin cinci mile vest de locul unde a început focul.

— Nu mai sunt oameni de care să fii îngrijorat?

— Nu astăzi, mulţumesc cerului.

Într-un fel era ca la război, gândi Meggie intrând în casă: o grabă controlată, grija pentru mâncare şi băutură, ca să menţină puterea şi curajul. Şi ameninţarea dezastrului iminent. Cum ajungeau, oamenii se apucau de treabă, tăiau copacii de pe malul pârâului şi iarba prea lungă din jurul casei. Meggie îşi aminti cât de golaşă îi păruse ferma, în comparaţie cu vegetaţia luxuriantă din jurul ei, nu era decât un cerc uriaş menit să oprească focul.

Toată lumea vorbea de focurile pe care le cunoscuse Gilly, în cei şaptezeci şi ceva de ani de existenţă. Destul de ciudat era faptul că focul nu constituia o ameninţare în timpul secetei prelungite, pentru că atunci nu era suficientă iarbă să menţină un foc. Pe o astfel de vreme, la un an sau doi după ce ploile au făcut iarba să crească înaltă, Gilly a cunoscut cele mai mari incendii, unele dintre ele erau scăpate de sub control şi se întindeau sute de mile.

Martin King se ocupa de cei trei sute de oameni care au rămas să apere Drogheda. El era cel mai bătrân fermier din district şi luptase cu focul timp de peste cincizeci de ani.

— Am 150.000 de acri la Bugela, spunea el şi în 1905 am pierdut toate oile şi toţi copacii. Mi-au trebuit cincisprezece ani să recuperez şi o vreme am crezut că nu voi reuşi niciodată, pentru că, în acele timpuri, lâna nu aducea mare lucru, nici carnea de vită.

Vântul încă mai urla şi peste tot se simţea mirosul pârjolului. Se înnoptase, dar cerul spre vest era roşu aprins, de o lumină sinistră, iar fumul îi sufoca şi-i făcea să tuşească. La scurt timp au văzut şi primele flăcări, limbi uriaşe care se strecurau prin perdeaua de fum, însoţite de un zgomot infernal care le zguduia urechile. Copacii din partea de vest au luat foc şi ridicau o perdea solidă de flăcări; Meggie privea îngrozită de pe verandă şi desluşea siluetele de pigmei ale oamenilor proiectate pe flăcări, sărind şi agitându-se ca nişte suflete în agonia iadului.

— Meggie, intră înăuntru şi pune farfuriile pe dulap, fetiţo! Nu suntem la picnic! auzi vocea mamei sale.

Se întoarse şi intră intrigată.

Două ore mai târziu, primii oameni extenuaţi intrară clătinându-se să mănânce şi să bea ceva, pentru a-şi aduna forţele să plece înapoi. Pentru asta munciseră femeile de la fermă, pentru a avea destulă mâncare, carne, pâine, ceai, rom, bere, chiar şi pentru trei sute de oameni. Când era vorba de un incendiu, fiecare făcea ceea ce ştia mai bine, ceea ce înseamnă că femeile găteau pentru a menţine forţa oamenilor. Ladă după ladă de lichior se golea şi era înlocuită de alta plină; înnegriţi de funingine şi extenuaţi bărbaţii beau cu sete halbe de bere, înghiţeau ceva de mâncare, beau cel puţin un pahar de rom şi apoi din nou la foc. În drumurile ei înăuntru şi afară din bucătărie,

Meggie privea focul cu groază. În felul său, avea o frumuseţe nepământeană, pentru că era trimis de ceruri, de Dumnezeu sau de Diavol. Oamenii se mişcaseră spre est şi erau acum complet înconjuraţi; Meggie desluşea detalii nedefinite ale holocaustului. Acum totul era portocaliu şi roşu, alb şi galben; un copac înalt cu siluetă neagră strălucea într-o crustă portocalie; tăciuni aprinşi făceau piruete în aer, ca fantomele; măduva pulsa din inimile extenuate ale copacilor. O ploaie măruntă de steluţe se împrăştia de fiecare dată când exploda un eucalipt; limbi de flăcări albe şi roşii izbucneau deodată din câte ceva ce rezistase şi în cele din urmă se abandona focului. Oh, da, focul era frumos în noapte; o să-l poarte în memorie toată viaţa ei.

O creştere bruscă a intensităţii vântului trimise toate femeile pe tufele de glicină şi pe acoperişul de tablă, cu saci cu nisip ud, pentru că toţi bărbaţii erau plecaţi, încărcate cu saci, târându-se în genunchi, aruncau apă pe acoperiş, îngrozite că metalul ar putea să cedeze sub ploaia de flăcări şi să lase descoperit lemnul de dedesubt. Dar cele mai mari stricăciuni au fost la zece mile est, la ferma Beel-Beel.

Ferma Drogheda era numai la trei mile de hotarul estic, ea fiind cea mai apropiată de Gilly. Beel-Beel se învecina cu ea şi mai departe era ferma Narrengang. Când vântul a ajuns de la patruzeci la şaizeci de mile pe oră, toţi au ştiut că numai ploaia putea să împiedice focul să ardă săptămâni în şir şi să pustiască sute de mile de pământ de cea mai bună calitate.

Casele de lângă pârâu rezistară printr-o luptă înverşunată, cu Tom ca un posedat, umplând rezervorul pompei, aruncând, umplând din nou, aruncând din nou. Dar când vântul se înteţi, casele se aprinseră şi Tom se retrase plângând.

— Mai bine ai îngenunchea şi i-ai mulţumi lui Dumnezeu că vântul nu s-a înteţit când focul era la

vest de noi, spuse Martin King. Dacă se întâmpla asta, nu numai că ardea toată ferma, dar şi noi toţi. Isuse, sper numai ca toţi să fie întregi la Beel-Beel!

Fee îi întinse un pahar mare cu rom; nu mai era tânăr, dar luptase cu focul cât fusese nevoie şi-i îndrumase pe ceilalţi ca un adevărat maestru.

— Ce caraghios, îi spuse ea, când părea că totul este pierdut, eu m-am gândit la cele mai ciudate lucruri. Nu m-am gândit la moarte, la copii sau la ruinele acestei case frumoase. Nu m-am putut gândi decât la coşul meu de cusut, la împletitura pe jumătate făcută, la cutia cu tot felul de nasturi, pe care-i păstrez de ani de zile, la farfuriile în formă de inimă, pe care mi le-a făcut Frank cu ani în urmă. Cum aş fi supravieţuit fără ele? Toate aceste lucruri mărunte, ştii, lucruri care nu se pot înlocui sau cumpăra.

— Aşa gândesc toate femeile, de fapt. Ciudat, nu-i aşa, cum reacţionează mintea? În 1905 îmi amintesc cum soţia mea a fugit în casă, în timp ce eu ţipam la ea ca disperatul, numai să scoată un tambur, pe care erau nişte încrustaţii în lemn. Zâmbi. A ieşit la timp, deşi am pierdut casa. Când am construit casa cea nouă, primul lucru pe care l-a făcut, a fost să termine încrustaţiile. Scria „casă dulce casă". Puse jos paharul şi clătină din cap la ciudăţenia femeilor. Trebuie să plec. Garreth Davies o să aibă nevoie de noi la Narrengang şi, aş vrea să nu am dreptate, dar cred că şi Angus la Rudna Hunish.

Fee se albi.

— Oh, Martin, atât de departe?

— S-a trimis vorbă, Fee. Booroo şi Bourke au nevoie de noi.

Timp de alte trei zile focul făcu ravagii spre est, întinzându-se din ce în ce mai mult, până începu deodată o ploaie, care ţinu aproape patru zile şi care stinse până la ultimul tăciune. Dar focul se întinsese peste o sută de mile şi înnegrise totul

peste Drogheda până la hotarul ultimei proprietăţi din Gillanbone, spre est, Rudna Hunish.

Până când nu începu ploaia nimeni nu se aşteptase să audă veşti de la Paddy, pentru că toţi îl credeau departe de zona pârjolului, despărţit de ei prin căldură şi prin copacii în flăcări. Dacă nu s-ar fi stricat telefonul, Bob se gândea că el i-ar fi sunat de la Martin King, pentru că era logic ca Paddy să meargă spre vest şi să se adăpostească la ferma Bugela. Dar când ploaia cădea deja de şase ore şi el tot nu dădu niciun semn de viaţă, ei începură să-şi facă probleme. Timp de aproape patru zile încercaseră să se încurajeze că nu erau motive de îngrijorare, cu siguranţă că era doar izolat şi hotărâră să aştepte să ajungă el acasă, decât să meargă ei la Bugela.

— Trebuia să fi ajuns, spuse Bob măsurând camera în sus şi-n jos, în timp ce ceilalţi îl priveau; ironia sorţii era că ploaia adusese şi un curent de aer rece şi iarăşi ardea focul în sobă.

— Tu ce crezi, Bob? întrebă Jack.

— Cred că trebuie să mergem după el. Poate este rănit, poate merge pe jos şi este destul drum. Poate i s-a speriat calul şi l-a aruncat din şa şi poate că stă pe undeva neputând să mai meargă. Avea hrană pentru o noapte dar nici pe departe, pentru patru zile, deşi nu cred că poate muri de foame. Este bine să nu ne precipităm, n-am să anunţ încă oamenii de la Nerrengang. Dar dacă nu-l găsim până la căderea nopţii, am să merg la Dominic şi am să alertez tot districtul pentru mâine. Doamne, tare-aş vrea ca cei de la PMG să repare liniile telefonice!

Fee tremura, ochii îi erau aprinşi de febră, aproape sălbatici.

— Am să-mi pun o pereche de pantaloni, spuse. Nu suport să stau aici să aştept.

— Mamă, te rog stai acasă, o rugă Bob.

— Dacă e rănit, poate fi oriunde, Bob şi în orice fel de stare. Ai trimis oamenii la Narrengang şi

suntem destul de puţini pentru o echipă de salvare. Dacă merg împreună cu Meggie, amândouă suntem destul de puternice să înfruntăm orice s-ar ivi, dar dacă Meggie merge singură, ea va trebui să caute cu unul din voi, ceea ce înseamnă că vă încurcă; ca să nu mai spun de mine.

Bob se lăsă convins.

— Bine atunci. Ai să iei calul lui Meggie; ai mai călărit pe el. Toţi luăm o puşcă şi suficiente cartuşe.

Plecară cu toţii, pe lângă pârâu şi se afundară în peisajul arid. Nu mai era nimic verde. Totul era cenuşă şi cărbune, incredibil, dar încă mai fumegau, după atâtea ore de ploaie. Fiecare frunză era carbonizată şi pe unde fusese iarbă, ici şi colo vedeau câte o grămadă carbonizată, oi prinse de foc, sau câte un cal, sau porc sălbatic. Lacrimile ei se amestecau cu ploaia pe obraji.

Bob şi Meggie deschideau mica procesiune, Jack şi Hughie veneau la mijloc, Fee şi Stu încheiau. Pentru Stu şi Fee era o înaintare paşnică; se simţeau bine că sunt apropiaţi unul de celălalt, nu vorbeau, fiecare era mulţumit de compania celuilalt. Câteodată caii se apropiau şi se cutremurau la vederea vreunei orori, dar asta nu părea să afecteze ultima pereche de călăreţi. Noroiul făcea înaintarea grea şi înceată, dar iarba arsă le dădea cailor câte un petec de pământ solid, pentru înaintare. La fiecare câţiva iarzi se aşteptau să-l vadă pe Paddy, pe undeva departe, dar timpul trecea şi el nu apărea.

Cu inimile tresărind, realizară că focul începuse de mult mai departe decât crezuseră ei. Norii de ploaie trebuie să fi acoperit focul destul de multă vreme, până când el se întinsese deja destul de repede. Marginea de hotar era uluitoare. Pe de o parte era o linie clară, distinctă, neagră, strălucind de cenuşă, pe cealaltă parte era pământul, aşa cum îl ştiuseră dintotdeauna, îmbibat de apă, dar viu. Bob se opri şi aşteptă să vorbească cu toţi.

— Uite, de aici începem. Eu merg spre vest, este direcţia cea mai probabilă, merg singur, sunt mai puternic. Aveţi toţi destulă muniţie? Bine. Dacă găsiţi ceva, trageţi trei cartuşe în aer, iar cei care aud trebuie să răspundă cu câte o împuşcătură. Apoi aşteptăm. Cine a tras trei focuri, mai trage trei după cinci minute şi mai trage trei, la fiecare cinci minute. Cei care aud, trag câte un foc.

— Jack, tu mergi spre sud, pe linia focului. Hughie, tu mergi spre sud-est. Eu merg spre vest. Mama şi Meggie, voi mergeţi spre nord-vest. Stu merge pe linia focului spre nord. Şi vă rog mergeţi cu grijă. Din cauza ploi nu se prea vede, şi aici este multă cenuşă. Strigaţi des; poate nu vă vede, dar vă poate auzi. Dar ţineţi minte, niciun foc până nu găsiţi ceva, pentru că el nu avea puşcă şi dacă aude împuşcătura şi nu poate striga, ar fi groaznic. Noroc şi Dumnezeu să ne ajute!

Ca pelerinii la răspântii de drum, se despărţiră, îndreptându-se fiecare în altă direcţie, înaintând prin ploaia deasă şi mohorâtă, îndepărtându-se din ce în ce mai mult unul de celălalt, devenind din ce în ce mai mici, până când fiecare dispăru pe drumul său.

Stuart înaintase cam o jumătate de milă când observă o grămadă carbonizată, foarte aproape de linia de demarcaţie a focului. Era neagră şi creaţă, ca un cap de negrişor şi se afla lângă o cioată, în apropierea hotarului carbonizat. Ceea ce văzu era calul lui Paddy, întins de foc în trunchiul unui arbore de cacuciuc şi doi din câinii lui Paddy, ca două grămăjoare înţepenite cu picioarele în sus. Coborî de pe cal şi cizmele i se scufundară până la glezne în noroi, îşi luă puşca din şa. Buzele i se mişcau într-o rugăciune, în timp ce înainta prin cărbuni. Dacă n-ar fi fost calul şi câinii, ar mai fi putut spera că era un vagabond, sau vreun călător prins în cursa focului. Dar Paddy plecase călare şi avea cu el cinci câini; niciun itinerant nu avea mai mult de un câine la drum. Şi aici era mult în

interiorul Droghedei, pentru a te gândi la un muncitor de la Bugela. Puţin mai departe găsi şi alţi câini incineraţi; cinci la număr, cinci câini. Ştiu că nu va mai găsi un al şaselea şi nici nu găsi.

Nu departe de cal, ascuns de un butuc, găsi ceea ce fusese un om. Nu putea greşi. Strălucind în ploaie, grămada carbonizată stătea pe spate, era încovoiat ca un arc, se ridica la mijloc şi nu atingea pământul decât cu umerii şi picioarele. Braţele erau ridicate de la cot, ca într-o rugăciune spre ceruri, degetele erau descărnate, numai oasele se încovoiau pentru a prinde ceva nevăzut. Picioarele erau depărtate, dar îndoite de la genunchi, iar ceea ce fusese un cap, privea lipsit de vedere spre cer.

Timp de o secundă Stu privi, cu ochii săi limpezi şi profunzi, spre tatăl său, dar nu văzu ruina carbonizată ci omul, aşa cum fusese el în viaţă. Îndreptă puşca în sus, trase un foc, încarcă, îl trase pe-al doilea, încarcă şi-l slobozi şi pe-al treilea. Vag, în depărtare auzi un răsunet, apoi şi mai departe, se auzi al doilea răspuns. Atunci îşi aminti că cel mai apropiat răspuns venea de la mama şi sora sa. Ele erau la nord-vest, iar el era la nord. Fără să aştepte cele cinci minute, încarcă puşca, o îndreptă spre sud şi trase. Pauză, încarcă, foc, încarcă, al treilea foc. Puse arma pe pământ şi privi spre sud, ascultând încordat. De data aceasta răspunsul veni dinspre vest, de la Bob, al doilea de la Jack sau Hughie şi al treilea de la mama sa. Oftă uşurat; nu dorea ca femeile să ajungă primele. Astfel, nu observă porcul sălbatic care ieşi dintre copacii din nord; îi simţi mirosul. Era mare cât un taur, corpul masiv tremura şi înainta pe picioarele scurte, dar puternice, scormonind cu râtul pământul ars şi ud. Împuşcăturile îl deranjaseră, dar era şi rănit. Părul negru, aspru, era pătat de şuviţe roşii de sânge; ceea ce mirosi Stuart privind spre sud, era aroma de carne de porc, scoasă proaspăt din cuptor. Scos din tristeţea paşnică, care

lui îi era perpetuă, întorcându-şi capul, gândi în sinea sa că trebuie să mai fi fost în acest loc, că acest loc înnegrit de funingine şi îmbibat de ploaie, îi fusese încrustat în memorie, chiar în ziua naşterii sale.

Întorcându-se apucă puşca, amintindu-şi că nu era încărcată. Mistreţul stătea neclintit, cu ochii mici, roşii, nebuni de durere şi colţii galbeni pe jumătate arcuiţi în sus. Calul lui Stuart necheză simţind fiara; capul masiv al porcului se întoarse şi-l privi, apoi se aplecă pentru atac. În timp ce atenţia-i era îndreptată spre cal, Stu realiză că aceasta este singura lui şansă, se aplecă iute, scoase încărcătorul, căutând cu cealaltă mână cartuşe în buzunar. În jur ploaia cădea estompând toate celelalte sunete. Dar mistreţul auzi zgomotul şi în ultimul moment îşi schimbă direcţia atacului, de la cal, la Stuart. Era deja peste el, când îl împuşcă, chiar în piept, dar aceasta nu-l opri. Colţii se mişcară în sus şi lateral, dar îl apucară de abdomen. Stu simţi sângele ţâşnind, îmbibându-i hainele şi împrăştiindu-se pe pământ. Întorcându-se greoi, pentru că începu să simtă glontele, porcul vru să-l apuce din nou, se clătină şi căzu. Întreaga greutate de-o sută cincizeci de pfuzi se prăbuşi peste el şi-i aruncă faţa în noroi. O secundă mâinile lui se înfipseră cu disperare în pământ, într-o luptă surdă de a se elibera; deci asta ştiuse el dintotdeauna, de aceea nu sperase, nu visase şi nu-şi făcuse planuri niciodată; sorbise numai cu nesaţ din viaţă, atât de profund încât nu mai avusese timp să-şi plângă soarta. Gândi; „Mamă, Mamă! Nu pot rămâne cu tine, Mamă!”; gândi asta şi atunci când inima îi cedă.

— Oare de ce nu a mai tras Stu? o întrebă Meggie pe mama sa, în timp ce se îndreptau spre direcţia de unde veniseră primele focuri de armă, neputând să meargă mai repede prin noroi, disperate şi îngrijorate.

— Cred că ştie că am auzit, răspunse Fee.

Dar în străfundurile minţii sale, revăzu faţa lui Stu, atunci când se despărţiseră, felul în care îi strânse mâinile, felul în care-i zâmbise.

— Nu putem fi prea departe, spuse îmboldindu-şi calul.

Dar Jack şi Hughie ajunseră primii, la fel şi Bob şi toţi le întâmpinară pe femei, când le văzură apărând spre locul dezastrului.

— Nu merge mamă, spuse Bob, în timp ce ea descăleca.

Jack se îndreptă spre Meggie şi îi prinse mâinile.

Cele două perechi de ochi verzi, îi priviră, nu cu teamă sau uimire, ci cu acceptarea sorţii, ca şi cum nu mai era nevoie să li se spună, ci ar fi ştiut totul.

— Paddy? întrebă Fee, cu o voce care-i era străină.

— Da. Şi Stu.

Niciun fiu nu fu în stare să o privească.

— Stu? *STU! CUM ADICĂ?* Oh, Doamne, ce este, ce s-a întâmplat? Nu amândoi – Nu!

— Tata a fost prins de foc; a murit. Stu, trebuie să fi deranjat un porc mistreţ, s-a luptat cu el. L-a împuşcat, dar porcul a căzut peste el şi l-a sufocat. Şi el a murit, mamă.

Meggie începu să ţipe şi să lupte să se elibereze de mâinile lui Jack, dar Fee rămase împietrită în mâinile murdare de sânge ale lui Bob, cu ochii sticloşi, ca o minge opacă.

— Este prea mult, spuse în cele din urmă şi-l privi pe Bob, cu ploaia şiroindu-i pe faţă şi părul adunat în şuviţe pe gât, ca nişte inele aurii. Lasă-mă să merg la ei, Bob. Sunt soţia unuia şi mama celuilalt. Nu mă poţi opri, nu ai niciun drept să mă opreşti. Lasă-mă să merg la ei!

Meggie se liniştise şi stătea în braţele lui Jack, cu capul sprijinit de umărul lui. Fee se îndreptă spre dezastru, cu braţul lui Bob protector în jurul taliei, Meggie privi după ei, dar nu avu puterea să-i

urmeze. Hughie apăru de undeva, din ploaie; Jack îi făcu semn cu capul să-i urmeze.

— Mergi cu ei, Hughie, stai cu ei. Meggie şi eu ne întoarcem la Drogheda să aducem o căruţă.

Îi dădu drumul lui Meggie şi o ajută să urce pe iapa castanie.

— Vino, Meggie; este aproape întuneric. Nu-i putem lăsa aşa toată noaptea şi ei nu vor pleca până nu ne întoarcem noi.

Era imposibil să porneşti o căruţă prin noroiul acela; în cele din urmă, Jack şi bătrânul Tom au prins în lanţuri, în urma a doi cai de povară, o foaie de tablă ruginită. Tom conducea echipajul, în timp ce Jack mergea în faţă, cu cea mai mare lampă pe care o avea Drogheda.

Meggie rămăsese la fermă şi stătea nemişcată în faţa focului din salon, în timp ce doamna Smith, plângând, încerca să o convingă să mănânce, îndurerată de împietrirea fetei, de şocul îngheţat prin care trecea, de lacrimile care nu puteau curge. La sunetul venit de la uşa din faţă, se întoarse şi plecă să răspundă, întrebându-se cine Dumnezeu reuşise să vină prin noroi şi, ca de obicei, uimită de iuţeala cu care mergeau veştile în pustiul dintre ferme.

Părintele Ralph stătea pe verandă, ud şi plin de noroi.

— Pot să intru, doamnă Smith?

— Oh, Părinte! Părinte! strigă ea şi se aruncă în braţele lui. Cum aţi aflat?

— Mi-a telegrafiat doamna Cleary, o politeţe între proprietar şi arendaş, pe care o apreciez foarte mult. Am obţinut aprobarea să plec, de la Arhiepiscopul di Contini-Verchese. Am venit într-un suflet! Ai crede că a trebuit să i-o repet de o sută de ori pe zi? Am luat un avion. În timp ce ateriza, s-a înfipt cu botul în pământ; eu ştiam cum este pământul aici. Dragul şi frumosul Gilly! Mi-am lăsat valiza la Părintele Watty, la casa parohială

şi am închiriat un cal de la Imperial; toţi au spus că sunt nebun şi au pariat pe o sticlă de *Johnnie Walker Black Label* că n-am să răzbat prin noroi. Oh, doamnă Smith, nu plânge; draga mea, lumea nu se sfârşeşte din cauza unui foc, indiferent cât de mare şi de rău ar fi fost! spuse zâmbind şi mângâindu-i umerii. Uite, am venit să uşurez lucrurile şi nici nu faci un efort să mă încurajezi. Nu mai plânge, asta te rog!

— Atunci, nu ştiţi, suspină ea.

— Ce? Ce să ştiu? Ce este – ce s-a întâmplat?

— Domnul Cleary şi Stuart au murit.

Faţa lui se goli de culoare; mâinile o împinseră pe menajeră.

— Unde este Meggie? întrebă răstit.

— În salon. Doamna Cleary este încă în câmp, cu corpurile neînsufleţite. Jack şi Tom au plecat să-i aducă. Oh, Părinte, câteodată, deşi sunt credincioasă, nu mă pot abţine să nu gândesc că Dumnezeu este prea crud! De ce a trebuit să-i ia *EL* pe amândoi?

Dar Părintele Ralph rămase să audă numai unde este Meggie; se îndreptă spre salon, dezbrăcând din hainele murdare, lăsând în urmă dâre de apă şi noroi.

— Meggie! spuse îndreptându-se spre ea, îngenunchind la picioarele scaunului pe care stătea, luându-i mâinile reci în mâinile sale ude dar ferme.

Ea alunecă de pe scaun în braţele lui, îşi afundă capul în cămaşa udă şi închise ochii, atât de fericită, în ciuda durerii, încât nu dorea ca momentul acesta să se termine. Venise, era dovada puterii pe care o avea ea asupra lui, nu greşise.

— Sunt ud, draga mea Meggie; te uzi şi tu, şopti cu obrazul afundat în părul ei.

— Nu contează. Ai venit.

— Da, am venit. Am vrut să mă conving că eşti în siguranţă, am avut un sentiment că sunt dorit,

trebuia să văd cu ochii mei. Oh, Meggie, tatăl tău şi Stu! Cum s-a întâmplat?

— Tati a fost prins de foc, Stu l-a găsit. Dar a fost ucis de un porc mistreţ; a căzut peste el în timp ce l-a împuşcat. Jack şi Tom au plecat să-i aducă.

El nu mai spuse nimic, dar o ţinu şi o legănă, ca pe un copilaş, până când focul îi uscă cămaşa şi părul şi simţi că şi ei îi dispare o parte din împietrirea durerii. Apoi îi prinse bărbia în mână şi-i ridică capul, până când ea îl privi şi, fără să se gândească, o sărută. A fost un impuls confuz, care nu izvora din dorinţă, doar ceva instinctiv, când văzu ce exprimau ochii ei verzi. Ceva cu totul deosebit, un jurământ total diferit. Mâinile ei se strecurară pe sub ale lui şi când se împreunară pe spate, el nu-şi putu opri o tresărire şi o exclamaţie de durere. Ea se retrase.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că mi-am rănit o coastă în timpul aterizării. Am intrat cu avionul în bătrânul noroi din Gilly, o aterizare cam forţată. Mi-am pierdut echilibrul şi m-am lovit de scaunul din faţă.

— Să văd.

Cu degete sigure, îi descheie cămaşa udă, o scoase de pe braţe şi din pantaloni. Sub pielea bronzată şi fină, o vânătaie neagră şi urâtă se întindea dintr-o parte în alta, sub coaste; se sperie.

— Oh, Ralph! Ai călărit atâta drum de la Gilly cu durerea asta? Cred că e ceva rupt în interior!

— Nu, mi-e bine şi n-am simţit-o. Eram prea nerăbdător să ajung aici, să fiu sigur că eşti bine, încât, cred că pur şi simplu mi-am scos asta din cap. Dacă aveam o hemoragie internă, ştiam de mult. Dumnezeule, Meggie, *NU!*

Capul ei se aplecă şi-i sărută delicat rana, palmele-i mângâiau pieptul încet spre umeri, cu o senzualitate deliberată, care-l cutremură. Fascinat, îngrozit, încercând să se elibereze cu orice preţ, el îi înălţă capul; dar tot ce reuşi să facă, a fost să o ia

în braţe; un şarpe îi strangula voinţa, i-o anihila. Durerea fu uitată, Biserica fu uitată, Dumnezeu fu uitat. Îi găsi gura, i-o deschise flămând, dorind din ea cât mai mult, neputând să o ţină aproape ca să-şi potolească dorinţa care creştea în el din ce în ce mai mult. Îi găsi gâtul, umerii goi, reci, cu pielea fină, ca un satin; era ca o scufundare, mai adânc, mai adânc, fără putinţa de a o înfrunta. Îl apăsa umărul, moartea şi o mare greutate îi zdrobea sufletul, eliberându-i întunericul amar în care se zbăteau simţurile, într-un curent de nestăpânit. Îşi dori să poată plânge; ultima dorinţă se estompă sub povara gândului că este muritor, îi smulse mâinile de pe corpul lui păcătos, şi rămase cu capul în piept, părând să fie absorbit de studierea mâinilor care-i tremurau pe genunchi. Meggie, ce mi-ai făcut, ce mi-ai putea face dacă te-aş lăsa?! Meggie, te iubesc, întotdeauna te voi iubi. Dar sunt preot, nu pot... *NU POT!*

Ea se ridică repede în picioare, îşi aranjă bluza şi îl privi de sus cu un zâmbet contorsionat, care îi scotea şi mai mult în evidenţă durerea din ochi.

— Nu-i nimic Ralph. Am să merg să văd dacă doamna Smith îţi poate pregăti ceva de mâncare, apoi am să-ţi aduc o pomadă pentru cai. Este minunată pentru vânătăi; alină durerea mult mai bine decât sărutările, cred.

— Merge telefonul? reuşi el să întrebe.

— Da. Au tras un fir temporar prin copaci şi ne-au conectat acum câteva ore.

Dar trecură câteva minute bune după plecarea ei, până când el reuşi să se reculeagă şi să se aşeze la biroul lui Fee.

— Alo, operator, dă-mi te rog centrala. Sunt Părintele Ralph de Bricassart de la Drogheda – Oh, bună Doreen; încă mai lucrezi pe linie, da înţeleg. E plăcut să te aud din nou. La Sydney nu ştii niciodată cine este telefonista; auzi numai o voce plictisită. Vreau o convorbire urgentă cu Eminenţa

Sa, Arhiepiscopul Legatului Papal din Sydney, dă-mi te rog, Bugela, Doreen.

Abia avu timp să-i spună lui Martin King ce se întâmplase, că i se dădu legătura la Sydney, dar un singur cuvânt la Bugela era suficient. Gilly va şti şi toţi cei care se vor încumeta să treacă prin noroiul din Gilly, vor fi la funerarii.

— Eminenţă? Părintele Ralph de Bricassart... Da, mulţumesc, am ajuns bine, dar avionul s-a împotmolit în noroi şi trebuie să mă întorc cu trenul... Noroi, Eminenţă, n-o-r-o-i, noroi! Nu, Eminenţă, aici totul este înglodat când vin ploile. A trebuit să vin călare de la Gillanbone la Drogheda; este singura şansă pe timpul ploilor... De aceea telefonez, Eminenţă. A fost bine că am venit. Cred că am avut un fel de premoniţie... Da, lucrurile nu sunt bune, deloc. Padraic Cleary şi fiul său Stuart, au murit, unul în foc, celălalt sufocat de un mistreţ... Un m-i-s-t-r-e-ţ, mistreţ, Eminenţă, un porc sălbatic.. Da, aveţi dreptate, este cam bizară engleza din părţile astea.

Pe toate liniile se auzeau şoapte de la ascultători şi zâmbi, în ciuda stării în care se afla. Nu puteai să vorbeşti la telefon, fără ca toţi să fie pe linie – era singura distracţie pe care o putea oferi Gilly, pentru foamea de informaţii a cetăţenilor din Gilly – dar, dacă ei ar fi lăsat linia liberă, Eminenţa Sa ar fi auzit mai bine.

— Cu permisiunea Voastră, Eminenţă, voi rămâne să oficiez înmormântarea şi să aranjez ca văduva şi ceilalţi copii să aibă tot ce le trebuie... Da, Eminenţă, mulţumesc. Mă voi întoarce la Sydney cât voi putea de repede.

Şi operatoarea asculta; închise şi ridică imediat.

— Doreen, dă-mi te rog Bugela.

Vorbi câteva minute cu Martin King şi hotărâră că, fiind august şi vreme rece de iarnă, pot amâna funerariile încă o zi. Mulţi oameni ar dori să vină la înmormântare, în ciuda noroaielor, dar se deplasau greu.

Meggie se întoarse cu alifia pentru cai, dar nu se oferi să-l îngrijească, îi întinse numai borcanul în tăcere. Îl informă abrupt că doamna Smith îi putea servi masa, în sufrageria mică, peste o oră, deci avea timp de o baie. Era stânjenit, conştient de faptul că, într-un fel, Meggie îl acuza că o trădase, dar nu ştia de ce ea îşi imagina asta, sau pe ce bază îl judeca ea pe el. Ea *ŞTIUSE* ce era el; de ce era supărată?

În lumina cenuşie a zorilor, mica procesiune care escorta cele două corpuri ajunse la pârâu şi se opri. Deşi apa era încă în matca ei, pârâul Gillan crescuse, cam la vreo treizeci de picioare adâncime. Părintele Ralph înotă pe iapa sa în întâmpinarea lor, cu toate instrumentele pentru ritual în desaga de la şea. În timp ce Fee, Bob, Jack, Hughie şi Tom îl înconjurară, el îndepărtă pânza care acoperea corpurile şi se pregăti să le binecuvânteze. După Mary Carson, nimic nu-l mai putea impresiona, totuşi nu găsi nimic respingător la Paddy sau la Stu. Erau amândoi negri, Paddy de la foc, Stu de la sufocare, dar preotul îi sărută cu dragoste şi respect.

Cincisprezece mile bucata de metal se târâse şi se îngropase în pământ, în urma cailor, lăsând urme care aveau să rămână şi peste ani, chiar dacă iarba va creşte din nou. Se părea totuşi că nu vor reuşi să meargă mai departe; pârâul vijelios îi va ţine pe malul său, cu Drogheda la numai o milă depărtare. Stăteau toţi şi priveau copacii din jurul fermei.

— Am o idee, spuse Bob, întorcându-se spre Părintele Ralph. Părinte, numai dumneata ne poţi ajuta, numai dumneata ai un cal odihnit; trebuie să ne ajuţi. Caii noştri nu au putere decât să treacă o dată prin apă – nu mai pot după tot drumul şi frigul îndurat. Întoarce-te şi găseşte nişte bidoane goale, închide-le bine ca să nu lase apa să intre. Smoleşte-le, dacă e nevoie. Avem nevoie de

douăsprezece, zece, dacă nu găseşti mai multe. Leagă-le şi adu-le la apă. O să le punem sub targă şi o să-i trecem plutind.

Părintele Ralph făcu ce i se spuse, fără întrebări, era cea mai bună idee. Dominic O'Rourke de la Diban-Diban sosise la fermă cu doi dintre fii săi; era vecinul cel mai apropiat. Când Părintele Ralph le explică despre ce este vorba, începură treaba imediat, răscolind toate magaziile să găsească bidoane, căutând capace, sigilându-le. Încă mai ploua. Ploaia nu se opri alte două zile.

— Dominic, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar când oamenii aceştia vor sosi, vor fi pe jumătate morţi. Va trebui să facem înmormântarea mâine şi chiar dacă sicriele vor fi gata la Gilly, n-o să le putem aduce prin noroiul ăsta. Poate unul dintre voi să meargă şi să facă două sicrie? Eu am nevoie numai de un om să mă ajute să-i trec apa.

Fii lui O'Rourke dădură din cap; nu doreau să vadă ce i-a făcut focul lui Paddy şi mistreţul lui Stu.

— Îl facem noi, tată, spuse Liam.

Trăgând după ei bidoanele, Părintele Ralph şi Dominic O'Rourke se îndreptară spre pârâu şi îl trecură înot.

— Un lucru e sigur, Părinte, strigă Dominic. Nu trebuie să săpăm gropi în noroiul ăsta afurisit! Gândeam o dată că Mary a cam întrecut măsura, când a făcut cavoul de marmoră pentru Michel, dar în secunda asta, dac-ar fi aici, aş săruta-o!

— Ai dreptate, strigă la rândul său Părintele Ralph.

Sprijiniră targa de metal pe bidoane, câte şase pe fiecare parte, legară strâns şi legară şi caii epuizaţi de frânghia care avea să tragă pluta. Dominic şi Tom porniră înainte, pe malul dinspre Drogheda se opriră şi priviră în urmă, în timp ce ceilalţi trăgeau pluta de pe mal. Caii începură să tragă, Dominic şi Tom să strige, să-i îndemne, iar pluta să plutească. Se clătina tare, dar pluti destul

pentru a fi scoasă din apă în siguranţă; ca să nu mai piardă timpul, cei doi din frunte îşi îndemnară caii pe drumul spre fermă, bucata de tablă alunecând mai bine pe bidoane, decât înainte. La capătul hambarului era o rampă, aşa că aşezară targa în clădirea imensă printre alte acareturi. Înfăşurate în fulgarine de ploaie, Minnie şi Cat veniră primele din casă şi îngenuncheară de o parte şi de alta a tărgii de metal, se auziră mătăniile lovindu-se în timpul rugăciunii, voci prea bine ştiute, pentru a mai face un efort să le reţii.

Casa se umplea. Duncan Gordon sosise de la Each-Uisge, Gareth Davies de la Nerrengang, Horry Hopeton de la Beel-Beel, Eden Carmichael de la Barcoola. Bătrânul Angus MacQueen se aruncase în primul tren local până la Gilly de unde împrumutase un cal, de la Harry Gough şi venise împreună cu el. Călătorise aproape două sute de mile prin noroi.

— Sunt terminat, Părinte, îi spuse Horry mai târziu, în timp ce toţi şapte stăteau în salonul mic, mâncând friptură şi budincă de rinichi. Focul a trecut prin fermă de la un capăt la altul, abia de mai am vreo oaie şi vreun copac verde. Noroc că ultimii câţiva ani au fost buni şi voi putea să mă refac, asta-i tot ce pot spune; şi dacă ploaia ţine, iarba se reface repede. Dar să ne ferească Dumnezeu de un alt dezastru, în următorii zece ani, Părinte, pentru că nu voi avea nimic pus deoparte să mă ajute.

— Tu eşti mai mic decât mine, Horry, spuse Gareth Davies, tăind cu evidentă plăcere din bucatele doamnei Smith.

Nimic în materie de dezastre nu putea să micşoreze pofta de mâncare a unui om din câmpiile negre; el avea nevoie de hrană ca să le înfrunte.

— Eu cred că am pierdut cam jumătate din pământ şi poate două treimi din oi, ghinion. Părinte, avem nevoie de rugăciunile dumitale.

— Ai, spuse şi bătrânul Angus. Eu n-am fost atât de lovit ca voi, Horry şi Garry, dar destul de rău, totuşi. Am pierdut şaizeci de mii de acri şi jumătate din oi. În vremuri de astea, Părinte, am momente când mă gândesc că era mai bine dacă nu plecam din Skye în tinereţe.

Părintele Ralph zâmbi.

— Sunt gânduri trecătoare, Angus, ştii doar. Ai plecat din Skye din acelaşi motiv pentru care eu am plecat din Clunamara. Era prea mic pentru tine.

— Ai, m-ai prins. Buruiana nu se îmbolnăveşte, nu-i aşa Părinte?

Va fi o înmormântare ciudată, gândi Părintele Ralph privind în jurul său; singurele femei vor fi cele de la Drogheda, pentru că restul vizitatorilor erau bărbaţi. Îi dăduse o doză mare de laudanum lui Fee, după ce doamna Smith reuşise să o dezbrace să o usuce şi să o aşeze în patul mare, pe care-l împărţise cu Paddy; iar când ea refuză să înghită, plângând isteric, o prinse de nas şi i-l turnase pe gât, fără menajamente. Ciudat, nu se gândise că Fee va claca. Îşi făcuse repede efectul, pentru că nu mâncase de douăzeci şi patru de ore. Ştiind că ea doarme, se simţi oarecum uşurat. Se gândea la Meggie; era la bucătărie ajutând-o pe doamna Smith să pregătească mâncarea. Băieţii erau toţi în pat, atât de epuizaţi încât abia reuşiră să-şi dezbrace hainele ude, înainte de a cădea. Când Minnie şi Cat terminară veghea la cele două corpuri, o preluară Gareth Davies şi fiul său Enoch; ceilalţi îşi petrecură timpul între ei, vorbind, mâncând.

Niciun tânăr nu veni în salonaş la cei bătrâni. Toţi erau în bucătărie, ajutând-o pe doamna Smith, de fapt, încercând să fie aproape de Meggie. Când îşi dădu seama de asta, Părintele Ralph fu şi neliniştit şi eliberat de grijă. Ei bine, dintre ei va trebui ea să-şi aleagă un soţ, şi o va face în mod inevitabil. Enoch Davies avea douăzeci şi nouă de ani, era un „gal brunet”, adică avea părul negru şi

ochii foarte negri, era un bărbat frumos; Liam O'Rourke avea douăzeci şi şase, părul auriu şi ochi albaştri, ca şi fratele său de douăzeci şi cinci de ani, Rory; Connor Carmichael, era oglinda surorii sale mai mare, avea treizeci şi doi de ani, într-adevăr foarte prezentabil, deşi puţin arogant; pariul său era pe nepotul lui Angus, Alastair, cel mai apropiat de vârsta lui Meggie, douăzeci şi patru de ani, un tânăr blând, moştenind ochii albaştri ai bunicului său şi părul alb, o trăsătură de familie. Să se îndrăgostească de unul din ei, să se mărite şi să aibă copiii pe care-i dorea la disperare. Oh, Doamne, dacă *AI* vrea să faci asta pentru mine, aş suporta mai uşor durerea de a o iubi, aş fi bucuros...

Nicio floare nu sufocă sicriele, de data aceasta, iar vazele din capelă erau goale. Ce boboc rezistase aerului înfierbântat şi căldurii teribile, fu strivit de ploaie, îngropat în noroi ca un fluture în agonie. Şi toţi erau atât de obosiţi, atât de obosiţi. Cei care străbătuseră mile întregi pentru a-şi arăta preţuirea faţă de Paddy, erau obosiţi, cei care aduseseră corpurile, erau obosiţi, cei care munciseră cu mâncarea şi curăţenia, erau obosiţi, Părintele Ralph, era atât de obosit de parcă se mişca în vis, ochii săi evitându-i cu grijă pe-ai lui Fee, evitând expresia de tristeţe amestecată cu furie de pe faţa lui Meggie, durerea colectivă din grupul Bob, Jack, Hughie...

Nu făcu niciun elogiu; Martin King vorbi scurt şi emoţionant, în numele celor prezenţi şi preotul începu imediat Requiemul. Îşi adusese din obişnuinţă cele necesare, pentru că niciun preot nu pleca fără ele, când dorea să aducă pacea, sau să ajute, dar nu avea veşminte potrivite pentru înmormântare şi nici în casă nu se găseau. Dar bătrânul Angus trecuse pe la Casa Parohială din Gilly şi adusese veşmintele. Aşa că acum era îmbrăcat cum se cuvine, ascultând ploaia care

bătea în ferestre şi pe acoperişul casei cu două etaje.

Apoi, afară, în ploaia neguroasă, pe pajiştea înnegrită de foc, spre micul cimitir înconjurat de gard alb. De data aceasta erau doritori care să poarte sicriul, alunecând în noroi, încercând să vadă pe unde merg, pentru că ploaia le bătea în ochi. Şi clopoţeii de la mormântul bucătarului chinez cântau: Hee Sing, Hee Sing, Hee Sing.

Apoi se termină totul. Vizitatorii plecară pe cai, ascunşi în fulgarinele de ploaie, unii dintre ei gândindu-se la posibilitatea reunirii, alţii, mulţumind lui Dumnezeu că au scăpat de moarte şi de foc. Şi Părintele Ralph îşi strânse cele câteva lucruri, conştient că trebuie să plece, înainte de a nu mai fi posibil acest lucru.

Se duse să o vadă pe Fee; ea stătea la biroul ei, privindu-şi împietrită mâinile.

— Fee, te simţi bine? întrebă stând în aşa fel încât să o poată vedea.

Ea se întoarse spre el şi îl privi atât de trist şi de împietrită, atât de închisă în sufletul ei, încât îi fu frică şi închise ochii.

— Da, Părinte, voi fi bine. Trebuie să ţin registrele şi mai am cinci fii de îngrijit – şase, dacă-l număr şi pe Frank, numai că nu cred că-l putem număra şi pe Frank, nu-i aşa? Îţi mulţumesc pentru el. Îţi sunt recunoscătoare mai mult decât pot exprima în cuvinte. Pentru mine este o mare mângâiere că oamenii bisericii veghează pentru el, îi fac viaţa puţin mai uşoară. Oh, dacă l-aş putea vedea, numai o dată!

Este ca un far, gândi el; străluceşte de durere, ori de câte ori mintea ei atinge aceea culme a emoţiilor care e prea mare pentru a fi purtată. O flacără uriaşă şi apoi o lungă perioadă de nimic.

— Fee, vreau să te gândeşti la ceva.

— Da, la ce?

Era din nou întunecată.

— Mă asculţi? întrebă el dur, îngrijorat şi dintr-o dată mai înspăimântat ca înainte.

Un moment a crezut că ea se ascunsese atât de adânc în sine, încât chiar şi asprimea vocii nu pătrunsese, dar lumina reveni şi buzele ei murmurară:

— Paddy, bietul meu Paddy! Bietul meu Stuart! Bietul meu Frank! apoi se retrase după armura de fier, de parcă s-ar fi hotărât să prelungească perioadele de întuneric, până când lumina nu va mai străluci în viaţa ei.

Îşi plimbă ochii prin cameră, fără să pară că o recunoaşte.

— Da, Părinte, ascult, spune.

— Fee, te gândeşti că ai o fiică? Îţi aduci vreodată aminte că ai o fiică?

Ochii verzi se ridicară şi îl priviră în faţă, îl studiară o clipă aproape compătimitor.

— Îşi amintesc oare femeile? Ce este o fiică? Nu e decât o amintire a durerii, o versiune mai tânără a propriului eu, care va face ceea ce ai făcut tu, va vărsa aceleaşi lacrimi. Nu, Părinte. Eu încerc să uit că am o fiică – dacă din întâmplare mă gândesc la ea, o fac ca şi cum ar fi băiat. Numai de fiii ei îşi aminteşte întotdeauna o mamă.

— Plângi vreodată cu lacrimi, Fee? Te-am văzut numai o dată.

— N-ai să mă mai vezi niciodată, pentru că eu am terminat cu lacrimile. Un fior îi străbătu corpul. Ştii ceva, Părinte? Acum două zile am descoperit ce mult îl iubesc pe Paddy, dar, ca în toată viaţa mea, am descoperit prea târziu. Prea târziu pentru el, prea târziu pentru mine. Dac-ai şti cât de mult mi-am dorit să-l îmbrăţişez şi să-i spun că l-am iubit! Oh, Doamne, sper că nu va mai exista vreo fiinţă pe lumea asta care să simtă această durere pe care o simt eu!

El se întoarse să nu mai vadă faţa răvăşită, să-i dea timp să-şi recapete calmul, iar lui, să-şi dea

timp să înţeleagă enigma care sălăşluia în Fee. Spuse:

— Nimeni nu va simţi niciodată durerea *TA*.

Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet aspru.

— Da. Asta este o consolare, nu-i aşa? Poate nu sunt de invidiat, dar durerea mea este numai *A MEA*.

— Îmi promiţi ceva, Fee?

— Dacă vrei.

— Ai grijă de Meggie, n-o uita. Trimite-o la petrecerile de aici, ajut-o să întâlnească tineri, încurajeaz-o să se gândească la măritiş, la o casă a ei. Am văzut astăzi cum o privesc tinerii. Dă-i ocazia să-i întâlnească din nou, în circumstanţe mai fericite decât acum.

— Dacă spui, Părinte, o fac.

Oftând o lăsă contemplându-şi mâinile fine şi albe.

Meggie îl conduse la grajduri, unde fusese cazat calul închiriat de la Imperial şi unde mâncase continuu două zile şi trăise într-un fel de rai cabalin. Aruncă şeaua pe cal şi se aplecă să strângă chinga, în timp ce Meggie se sprijini de o grămadă de paie şi-l privi.

— Părinte, uite ce-am găsit, spuse când el termina şi se îndreptă de spate. Întinse mâna şi în palmă avea un trandafir de un roz-gri. Este singurul. L-am găsit într-un tufiş, lângă rezervorul de apă din spate. Cred că acolo nu a ajuns căldura focului şi a fost ferit şi de ploaie. L-am cules pentru dumneata. Să-ţi aducă aminte de mine.

Luă bobocul pe jumătate deschis din mâna ei, cu mâna-i tremurând uşor şi rămase privindu-l îndelung.

— Meggie, nu am nevoie de ceva anume, care să-mi amintească de tine, nici acum şi niciodată. Te port în mine şi tu ştii asta. Nu pot să o mai ascund, nu?

— Dar mai există o realitate; pentru siguranţă, ia-l, insistă ea. Poţi să îl priveşti uneori şi să-ţi

aminteşti toate lucrurile pe care le-ai putea uita. Te rog, ia-l, Părinte.

— Numele meu este Ralph, răspunse el.

Deschise valijoara cu obiecte bisericeşti şi scoase cartea de rugăciuni, care era proprietatea lui, învelită în piele scumpă. I-o dăruise tatăl său când a fost hirotonisit, demult, acum treisprezece ani. Cartea se deschise singură la o panglică albă; mai întoarse câteva pagini, aşeză trandafirul şi o închise.

— Vrei şi tu o amintire de la mine, Meggie?

— Da.

— N-o să-ţi dau. Vreau să mă uiţi, vreau să-ţi deschizi ochii spre lumea ta şi să găseşti un om bun, să te căsătoreşti cu el, să ai copiii pe care-i doreşti atât de mult. Tu eşti o mamă înnăscută. Nu trebuie să te agăţi de mine, nu este bine. Eu nu pot părăsi Biserica, niciodată; şi voi fi cinstit cu tine până la capăt, de dragul tău. Nu vreau să părăsesc Biserica, pentru că nu te iubesc aşa cum îşi iubeşte un soţ soţia, înţelegi asta? Uită-mă, Meggie.

— Nu mă săruţi de adio?

Drept răspuns el sări în şa şi îşi îndemnă calul spre ieşire, înainte de a-şi pune pălăria de fetru. Ochii lui albaştri se aprinseră o secundă, apoi calul ieşi în ploaie şi se îndreptă refractar pe drumul spre Gilly. Ea nu încercă să-l urmeze, rămase în grajdul întunecat şi umed, respirând mirosul de cal şi fân; îşi aminti de hambarul din Noua Zeelandă şi de Frank.

Treizeci de ore mai târziu Părintele Ralph intră în camera Arhiepiscopului Legatului Papal, traversă camera, sărută inelul stăpânului său şi se aruncă obosit pe un scaun. Numai când simţi acei ochi frumoşi atotştiutori, studiindu-l, îşi dădu seama că trebuie să arate foarte ciudat; înţelese de ce îl priviseră atât de mulţi oameni, din momentul în care coborâse din tren. Nu-şi mai amintise de valiza lăsată la Casa Parohială, la Părintele Watty

Thomas; plecase la gară, urcase în trenul poştal cu numai două minute înainte de plecare şi călătorise şase sute de mile într-un tren îngheţat, în cămaşă, pantaloni de călărie şi cizme, ud leoarcă, fără măcar să observe frigul. Aşa că, se privi întâi pe el, cu un zâmbet vinovat, apoi îl privi pe Arhiepiscop.

— Mă iertaţi, Eminenţă. S-au întâmplat atâtea, că nici nu mi-am amintit ce ciudat arăt.

— Nu te scuza, Ralph.

Spre deosebire de predecesorul său, lui îi plăcea să-şi numească secretarul pe numele mic.

— Arăţi romantic, frumos şi impetuos! Îţi stă bine în costum de călărie, să ştii că da! Numai că eşti puţin cam monden, nu crezi?

— Cu siguranţă, mult prea monden. Cât despre „romantic" şi „impetuos", Eminenţă, vi se pare, pentru că nu cunoaşteţi obiceiurile din districtul Gillanbone.

— Dragul meu Ralph, chiar dacă ţi-ai pune-n minte să te îmbraci cu pânză de sac şi să-ţi torni cenuşă, tu tot ai reuşi să arăţi romantic şi impetuos. Costumul de călărie îţi vine aproape la fel de bine ca o sutană; şi nu-ţi pierde vremea să-mi explici că nu-ţi dai seama de asta, pentru că-ţi vine mai bine decât sutana. Ai un fel foarte deosebit de a te mişca, mai ales atrăgător, şi, ţi-ai păstrat şi silueta; cred că aşa vei fi tu mereu. Şi mai cred că, atunci când voi fi chemat la Roma, te voi lua cu mine. O să mă distrez de minune văzând ce reacţii provoci asupra prelaţilor noştri italieni, mici şi graşi. Felina printre porumbei rotofei.

ROMA! Părintele Ralph se îndreptă în scaun.

— A fost foarte rău, dragă Ralph? continuă Arhiepiscopul frecându-şi mâna lăptoasă de spatele mătăsos al pisicii sale Abisiniene.

— Cumplit, Eminenţă.

— Pe oamenii aceia, îi iubeşti mult, nu?

— Da.

— Şi îi iubeşti pe toţi la fel, sau îi iubeşti pe unii mai mult decât pe ceilalţi?

Dar Părintele Ralph era cel puţin la fel de isteţ, ca şi stăpânul său şi stătuse destul de mult cu el, pentru a şti cum îi merge mintea. Aşa că pară întrebarea insinuantă cu o sinceritate dezarmantă; un şiretlic, aşa descoperise el, care-i potolea imediat suspiciunea Eminenţei Sale. Niciodată nu-i trecuse prin cap, acestui om subtil, cu minte ascuţită, că sinceritatea poate ascunde mai multe decât orice ezitare.

— Îi iubesc pe toţi, dar cum spuneaţi, pe unii mai mult. Pe fetiţă, Meggie, pe ea o iubesc cel mai mult. Întotdeauna am simţit-o ca pe propria-mi responsabilitate, pentru că familia este atât de preocupată de băieţi, încât chiar uită că şi ea există.

— Şi câţi ani are această Meggie?

— Nu ştiu exact. Presupun că în jur de douăzeci. Dar am convins-o pe mama ei să-mi promită că o va scoate în lume, să întâlnească tineri de vârsta ei. Altfel îşi va irosi viaţa şi va rămâne izolată la Drogheda, ceea ce ar fi ruşinos.

Nu spusese decât adevărul; nasul infailibil al Arhiepiscopului îl simţi imediat. Deşi era numai cu trei ani mai bătrân decât secretarul său, cariera sa în sânul Bisericii nu suferise rigorile verificărilor pe care le suferea Ralph acum şi din această cauză, în multe privinţe, se simţea cu mult mai bătrân decât va fi vreodată Ralph; Vaticanul se hrănea cu esenţa vitalităţii oamenilor săi, dacă aceştia erau dăruiţi Lui prea devreme, iar Ralph poseda această esenţă vitală, din plin.

Relaxându-şi oarecum vigilenţa, continuă să-şi privească secretarul şi îşi reluă interesantul joc, de a descoperi pentru cine, sau pentru ce, clocotea Părintele Ralph de Bricassart.

La început fusese sigur că era o slăbiciune carnală. Faptul că era uluitor de frumos şi avea un corp excelent, trebuie să-l fi făcut ţinta multor pasiuni, prea multe pentru a-şi păstra inocenţa sau nepăsarea. Pe măsură ce trecea timpul, descoperea

că avea pe jumătate dreptate; îngrijorarea exista, dar împreună cu ea, el era convins că exista şi o inocenţă nedisimulată. Dacă Părintele Ralph ardea pentru ceva, nu o făcea pentru o plăcere carnală. Îl obligase pe acest preot să stea în compania homosexualilor irezistibili şi dacă l-ar fi tentat ar fi văzut asta, dar niciun rezultat. Nicio fărâmă de interes, de dorinţă, chiar şi atunci când nu avea nici cea mai mică bănuială că îl studiază. Pentru că nu întotdeauna Arhiepiscopul îşi studia singur oamenii, iar când folosea intermediari, aceştia nu erau prin canalele secretarului său.

Crezuse că slăbiciunea Părintelui Ralph era aceea că era prea mândru de a fi preot şi ambiţia; amândouă erau faţete ale personalităţii pe care el era capabil să le înţeleagă, pentru că le avea şi el. Biserica avea locuri speciale pentru oameni ambiţioşi, aşa cum aveau toate instituţiile, rezervate în timp. Erau zvonuri că acest Părinte Ralph îi înşelase pe acei Cleary, pe care pretindea că îi iubeşte atât de mult, şi le furase moştenirea. Dacă într-adevăr o făcuse, meritase, pentru el. Şi cum îi străluciseră ochii când a adus vorba despre Roma! Poate că trebuia să încerce şi altceva. Schimbă vorba, leneş, dar ochii ascunşi de pleoape erau foarte atenţi.

— Am primit veşti de la Vatican, cât ai fost plecat, Ralph, spuse luând pisica în braţe. Dragă Sheba, eşti egoistă; mi-au amorţit picioarele.

— Da?

Părintele Ralph se scufundă în fotoliu, ţinând cu greu ochii deschişi.

— Da, poţi să mergi să te culci, dar, nu înainte de a auzi noutăţile. Cu puţin timp în urmă am trimis o informare particulară la Sfântul Părinte şi astăzi mi-a venit un răspuns prin prietenul meu Cardinalul Monteverdi-Oare este descendent din familia renascentistă de muzicieni? De ce uit întotdeauna să-l întreb? Oh, Sheba, de ce scoţi gheruţele când eşti fericită?

— Ascult Eminenţă, încă n-am adormit, spuse Părintele Ralph zâmbind. Nu mă miră că vă plac pisicile. Şi dumneavoastră sunteţi la fel, vă jucaţi cu prada, ca să vă distraţi. Pocni din degete; Hai Sheba, vino la mine! Nu este bun!

Pisica sări imediat din poala purpurie, traversând covorul şi sări delicat pe genunchii săi şi rămase dând din coadă şi mârâind la ciudatul miros de cal şi noroi care o întâmpină. Ochii albaştri ai Părintelui Ralph zâmbiră în ochii negri ai Arhiepiscopului, ambii pe jumătate închişi, ambii la fel de treji.

— Cum reuşeşti asta? întrebă Arhiepiscopul. O pisică ce nu merge la nimeni, dar la tine merge, de parcă i-ai da caviar. Animal ingrat!

— Aştept, Eminenţă!

— Şi mă pedepseşti luându-mi pisica. Bine, ai câştigat, renunţ. Pierzi vreodată? Asta este o întrebare interesantă. Eşti bun de felicitat, dragul meu Ralph. Într-un viitor foarte apropiat, vei purta mitră şi mantie, iar lumea ţi se va adresa cu „My Lord” Episcop de Bricassart.

Asta i-a deschis ochii mari de tot! remarcă Arhiepiscopul satisfăcut. Era prima oară când Părintele Ralph nu încerca să se prefacă sau să-şi ascundă adevăratele sentimente. Pur şi simplu radia de fericire.

PATRU
1933-1938 Luke

X

Era uimitor de cât de repede îşi revenea pământul; într-o săptămână smocuri de iarbă se iviră din mâzga întunecată şi peste încă două luni copacii arşi dădură în frunză. Dacă oamenii erau rezistenţi şi energici, erau aşa numai datorită faptului că pământul nu le dădea nicio şansă să fie altfel; cei care erau slabi de inimă, sau nu aveau o putere fanatică de a răbda, nu stăteau mult în Marele Nord-Vest al Australiei. Dar vor trece ani până se vor estompa rănile. Multe rânduri de învelişuri trebuiau să crească şi să se schimbe, până când trunchiurile de eucalipt vor deveni, din nou, albe sau verzi sau roşii, iar un anumit procent de verdeaţă nu se va regenera de loc, va rămâne moartă şi întunecată. Şi încă mulţi ani scheletele vor îngrăşa câmpiile, abandonându-se ciclului naturii, acoperindu-se treptat de praf, frământate de copitele animalelor. Şi în drumul spre Drogheda, venind dinspre vest, urmele adânci lăsate de targa în care fuseseră aduşi acasă Paddy şi Stu, rămăseseră ca o mărturie a povestirilor itineranţilor care ştiau povestea, transmisă celor ce nu o ştiau, până când totul rămase ca o legendă a câmpiilor cu pământul negru.

Drogheda pierduse probabil o cincime din suprafaţă şi cam 25.000 de oi, o bagatelă faţă de producţia pe care o avea această fermă în anii cei mai buni, de 125.000. Nu avea absolut niciun rost să se plângă cineva de nedreptatea sorţii, sau de cruzimea Domnului, sau oricum altfel ar fi făcut unii prea ocupaţi de distrugerile provocate de astfel de dezastre. Singurul lucru pe care-l aveau de făcut, era să înnoade capetele şi să înceapă iar munca. Nici într-un caz nu era pentru prima oară şi nu putea nimeni garanta că ar fi fost şi ultima.

Dar era dureros să vezi grădinile Droghedei aride şi pustii primăvara. Împotriva secetei puteau

lupta datorită tancurilor de apă construite de Michael Carson, dar după incendiu nimic nu supravieţui. Nici glicina nu înflori; când se pornise focul, buchetele firave de boboci abia se formau. Trandafirii erau uscaţi, panselele moarte, boscheţii fură transformaţi în fire de paie gri, cerceluşii în grămăjoare erau şi ei uscaţi şi reînviaseră, viţa de vie era veştedă şi lipsită de aromă. Ceea ce se consumase din tancurile de apă se recuperase din ploaia care a urmat focului şi toată lumea de la Drogheda îşi sacrifica orice fărâmă de timp pentru a-l ajuta pe Tom să refacă grădina.

Bob hotărî să continue ideile lui Paddy, de a avea cât mai multe mâini de lucru la Drogheda şi mai angajă nişte oameni; politica Mariei Carson fusese să nu ţină niciun om în plus, în afară de bărbaţii Cleary, preferând să mai angajeze numai în timpul împerecherii, a fătatului şi a tunsului, dar Paddy simţea că oamenii muncesc mai bine dacă ştiu că au o muncă permanentă. Cei mai mulţi dintre oieri erau afectaţi cronic de dureri de picioare şi oricum nu stăteau prea mult.

Casele noi, construite lângă pârâu, erau locuite de oameni căsătoriţi. Bătrânul Tom avea o căsuţă curată, cu trei camere, nou construită sub un arbore de piper, în spatele curţii pentru cai şi radia de mândrie că este proprietar, ori de câte ori intra în ea. Meggie continuă să îngrijească padocurile apropiate, mama ei continua să ţină registrele.

Fee preluă de la Paddy îndatorirea de a comunica cu Părintele de Bricassart şi, ea fiind Fee, nu transmitea nicio altă informaţie, decât cele referitoare la fermă. Meggie ardea de nerăbdare să le fure şi să le citească, dar Fee nu-i dădea nicio ocazie, pentru că le încuia într-o cutie de metal, imediat ce le digera conţinutul. Acum, în lipsa lui Paddy şi a lui Stu, nimeni nu se mai putea apropia de Fee. Cât despre Meggie, imediat ce Episcopul Ralph a plecat, Fee a şi uitat de promisiunile făcute. Meggie răspundea la invitaţiile la dans şi la

petreceri cu „Nu-uri” politicoase; conştientă de asta Fee nu a insistat niciodată, nu i-a spus niciodată că ar trebui să meargă. Liam O'Rourke profita de orice ocazie să meargă la Drogheda; Enoch Davies telefona constant, la fel şi Connor Carmichael şi Alastair MacQueen. Dar cu fiecare dintre ei Meggie era distantă, tăioasă, până îi aducea la disperare că nu o interesau.

Vara fu umedă, dar nu într-atât încât să provoace inundaţii, ci numai atât cât să menţină pământul într-o stare de noroială continuă, iar dragul lor râu Barwen, să aibă ape adânci şi dătătoare de speranţe. Când veni iarna ploile sporadice mai continuară; perdelele neguroase de data aceasta erau de ploaie, nu de praf. Din această cauză marşurile celor alungaţi de depresiune se temperară, pentru că nu era uşor să cutreieri ţinutul câmpiilor negre pe ploaie, pe frig – pneumonia făcea ravagii printre cei care nu dormeau sub un acoperiş.

Bob era din ce în ce mai îngrijorat şi începu să vorbească de bolile de picioare ale oilor, dacă vremea mai continua aşa; oile merinos nu rezistau multă vreme la umezeală fără să facă boli de picioare. Tunsul fusese un calvar, oamenii nu se atingeau de lâna udă, iar dacă nu se usca totul până la vremea fătatului, mulţi miei se pierdeau din cauza umezelii şi a frigului.

Sună telefonul cu semnalele, două lungi şi unul scurt, pentru Drogheda; Fee răspunse şi se întoarse.

— Bob, AML-F, este pentru tine.

— Alo, Jimmy sunt Bob... da, bine... oh, bine! Are referinţe bune?... bun, trimite-l aici să stăm de vorbă... bun, dacă este bun poţi să-i spui că ia slujba mai mult ca sigur, vreau totuşi să-l văd mai întâi; n-am încredere în porci şi în referinţe... Bun, mulţumesc. Ura! Bob se aşeză iar. Vine un nou muncitor, bun, zice Jimmy. A lucrat în vest la Queensland, pe lângă Longreach şi Charleville. A

fost şi cioban şi păstor de vite. Are referinţe grozave. Poate călări orice are patru picioare şi coadă. Cică ridică un cal. Înainte a tuns şi oi, un taur, nu alta, Jimmy spune că tundea peste cincizeci pe zi. Asta mă face cam suspicios. De ce ar vrea un om care tunde atât de bine să se angajeze ca simplu muncitor la fermă, cu salar mult mai mic? Nu se întâmplă des ca un tunzător de prima mână să lase foarfecele, pentru un cal. Dar o să ne fie de folos, ştie de toate.

Cu trecerea anilor accentul lui Bob deveni din ce în ce mai australian, dar propoziţiile din ce în ce mai scurte. Se apropia de treizeci de ani şi spre dezamăgirea lui Meggie, nu arăta vreun semn că ar dori să se însoare cu niciuna din fetele de măritat, pe care le cunoscuse la puţinele petreceri, pe care politeţea îi obligase să le frecventeze. Era teribil de timid, dar mai ales părea cu totul cucerit de pământ, părând să-l iubească fără rezerve. Jack şi Hughie începură să-i semene din ce în ce mai mult; ar fi putut fi luaţi drept gemeni, stând unul lângă altul pe băncuţele de marmoră, aceasta fiind singura relaxare pe care şi-o puteau permite. Păreau să prefere să doarmă în câmp, iar când dormeau acasă se culcau pe duşumea, temându-se că patul i-ar putea înmuia. Soarele, vântul şi seceta le brăzdaseră feţele blonde, pe care străluceau ochii albaştri liniştiţi, cu priviri melancolice care vorbeau numai de depărtări şi de câmpii întinse. Era aproape imposibil să spui ce vârstă aveau, sau care e mai bătrân şi care e mai tânăr. Fiecare moştenise nasul roman a lui Paddy şi un fel de blândeţe familială pe faţă, dar erau mai bine făcuţi la corp, decât Paddy, care se micşorase de atâţia ani de tuns oi şi de stat aplecat. Ei căpătaseră în schimb frumuseţea călăreţului. Totuşi nu arătau că i-ar fi interesat femeile şi confortul.

— Omul acesta nou, este căsătorit? întrebă Fee, trăgând nişte linii cu cerneală roşie.

— Nu ştiu, n-am întrebat. O să aflăm mâine când va veni.

— Cu ce vine aici?

— Îl aduce Jimmy cu maşina; trebuie să meargă până la Tankstand.

— Să sperăm că va rămâne o vreme. Dacă nu-i însurat ar putea să plece după câteva săptămâni. Răi oameni, itineranţii ăştia, mai spuse Fee.

Jims şi Patsy erau la şcoală la Riverview, jurând că nu vor sta nicio zi peste vârsta de paisprezece ani, cât era legal. Aşteptau cu nerăbdare ziua când vor merge în padocuri cu Bob, Jack şi Hughie, când Drogheda va fi din nou îngrijită de familie, iar străinii vor fi îngăduiţi să vină şi să plece când vor dori. Împărtăşind pasiunea familiei pentru lectură, nu îndrăgiră Rivierviewul din cale-afară; o carte putea fi purtată la şeaua calului sau în buzunarul hainei şi se citea cu mult mai multă plăcere la umbra unui copac, în miezul zilei, decât într-o clasă iezuită. Pentru ei fusese o trecere grea, de la Drogheda la internat. Ferestrele luminoase ale sălilor de clasă, spaţioasele terenuri de joacă, bogăţia grădinilor şi tot confortul, pentru ei nu însemnau nimic şi nici Sydney-ul nu le spunea nimic, cu toate muzeele sale, sălile de concerte şi galerii.

Se împrieteniseră cu fiii altor fermieri şi-şi treceau timpul liber tânjind de dorul casei, sau lăudându-se cu mărimea şi splendorile Droghedei, pentru urechile care doreau să asculte; toţi cei din vest de râul Burren auziseră de puternica Drogheda.

Trecuseră mai multe săptămâni până să-l vadă Meggie pe noul angajat. Numele lui fusese trecut în registre, ca oricare altul, Luke O'Neill şi deja se vorbea despre el în casa mare, mult mai mult decât se obişnuia despre angajaţii fermei. De la început el refuză să stea într-o baracă obişnuită şi se instală într-o casă goală de lângă pârâu. Apoi, se prezentase doamnei Smith şi-i făcuse o impresie

bună, deşi de obicei pe ea n-o interesau muncitorii fermei. Meggie era curioasă să-l vadă cu mult înainte de a-l întâlni.

Pentru că îngrijea încă de iapa castanie şi calul negru, nu prea ajungea la staulul oilor, dar mai ales pentru că-şi începea treaba mai târziu decât bărbaţii, nu prea avea ocazia să-i întâlnească pe angajaţi. În cele din urmă îl întâlni pe Luke O'Neill într-o după-amiază, târziu, când soarele strălucea roşu deasupra copacilor şi umbrele întunericului anunţau noaptea. Ea venea de la Borehead şi trecea pârâul, el venea dinspre sud-est şi intenţiona să treacă pârâul.

Lui îi venea soarele în ochi şi ea îl văzu înainte ca el să o vadă; el călărea un cal mare dar rău, negru, cu coadă stufoasă; ea cunoştea bine animalul, doar era treaba ei să rotească caii şi se întrebase de ce nu mai văzuse calul acesta în ultima vreme. Niciun om nu-l dorea, toţi îl refuzau. Se părea că pe noul angajat nu-l deranja, ceea ce spunea multe despre priceperea lui la cai, pentru că era un cal afurisit, care obişnuia să muşte călăreţul de cap în momentul când acesta descăleca.

Este dificil să aproximezi înălţimea unui om, când acesta este călare, pentru că australienii folosesc şei mici englezeşti şi călăresc cu genunchii îndoiţi, stând foarte drept în şea. Noul venit părea înalt, dar uneori te puteai înşela, putea fi disproporţionat, aşa că Meggie lăsă aprecierea aceasta pentru mai târziu. Totuşi, faţă de ceilalţi muncitori, el prefera cămăşile albe şi nu flanelele de corp gri; parcă era un dandy, gândi ea amuzată. Îi dori noroc, dacă nu-l deranja să spele şi să calce atât.

— 'Năziua don'şoară, strigă când fu mai aproape, ridicând pălăria şi lăsând-o pe ceafă.

Ochii albaştri, veseli, o priviră pe Meggie cu o admiraţie vădită, în timp ce se apropiau unul de celălalt.

— Ei bine, cu siguranţă că nu eşti Doamna, deci trebuie să fii fiica, spuse el. Eu sunt Luke O'Neill.

Meggie murmură ceva, dar nu-l mai privi; era atât de încurcată şi de furioasă, că nu-i trecu prin cap nici un subiect de conversaţie. Oh, nu era cinstit! Cum îndrăznea cineva să aibă faţa şi ochii Părintelui Ralph! Dar nu şi în felul în care o privea: privirea lui avea ceva deosebit, dar în ea nu ardea dragostea; din primul moment, când Părintele Ralph îngenunchease în gara prăfuită din Gilly, Meggie văzuse dragoste în ochii lui. Să te uiţi în ochii *LUI* şi să nu-l vezi pe *EL!* Era un joc crud, o pedeapsă.

Străin de gândurile care-i treceau prin cap tovarăşei de drum, Luke O'Neill îşi strunea calul să meargă lângă murgul lui Meggie, împroşcând apa pârâului în toate părţile, pentru că era destul de mare după atâtea ploi. Era frumoasă, da, da! Ce păr! Ceea ce pe capul băieţilor era pur şi simplu culoarea morcovului, la micuţa asta arăta cu totul altfel. Dacă s-ar uita puţin în sus, i-ar da ocazia să-i vadă şi faţa! Tocmai atunci ea a făcut-o, l-a privit cu nişte ochi încât sprâncenele i s-au împreunat de uimire; nu tocmai ca şi cum l-ar fi urât, dar, de parcă încerca să vadă ceva şi nu putea, sau, de parcă ar fi văzut ceva ce nu-şi dorea. Oare ce se întâmpla? Oricum părea să o deranjeze. Luke nu era obişnuit să fie cântărit de balanţe feminine şi să fie găsit „necorespunzător". Prins aproape total în capcana părului auriu şi a ochilor blânzi, interesul pe care-l arăta nu făcea decât să-i sporească ei dezgustul şi dezamăgirea. Şi totuşi ea îl privea, cu gura rozie uşor deschisă, cu o broboană de transpiraţie deasupra buzei de sus şi pe frunte, din cauza căldurii, cu sprâncenele aurii ridicate într-o uimire care încă mai căuta răspuns.

El zâmbi şi dădu la iveală dinţii albi ai Părintelui Ralph; şi totuşi nu era zâmbetul Părintelui Ralph.

— Ştii, arăţi exact ca un bebeluş, ah, şi da, ah!

Ea îşi întoarse privirea.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te studiez. Îmi aminteşti de cineva, asta-i tot.

— Studiază-mă cât vrei. Este mai bine decât să mă priveşti de sus, oricât de drăguţă-ai fi. De cine-ţi amintesc?

— N-are nicio importanţă. Atâta doar că este ciudat să vezi pe cineva cunoscut şi totuşi necunoscut.

— Cum te cheamă, micuţă domnişoară Cleary?

— Meggie.

— Meggie... Nu are destulă demnitate, nu ţi se potriveşte de loc. Parcă mi-aş fi dorit să te cheme Belinda sau Madeline, dar dacă nu-l ai decât pe Maggie, îl accept şi pe ăsta. De unde vine Meggie, de la Margaret?

— Nu, de la Meghann.

— Ei, da, ăsta e mai potrivit! Am să-ţi spun Meghann.

— Ba n-ai să-mi spui aşa! Îl detest!

Dar el râse.

Ajunseseră în curte; el sări de pe cal, prinzându-i capul să-l domesticească şi aşteptă, evident, ca ea să-i întindă mâna să o ajute să coboare de pe cal. Dar ea îmboldi iapa şi se îndreptă spre grajd.

— N-o faci pe doamna cu muncitorul de rând? strigă după ea.

— Bineînţeles că nu! răspunse ea, fără să se întoarcă.

Oh, nu era cinstit! Chiar şi în picioare semăna cu Părintele Ralph; la fel de înalt şi lat în umeri, îngust la coapse şi cu aproape aceeaşi graţie, deşi altfel folosită. Părintele Ralph se mişca aşa ca un dansator, Luke O'Neill ca un atlet. Părul era la fel de negru, des şi cârlionţat, ochii la fel de albaştri, nasul la fel de distins şi drept, gura la fel de bine modelată. Şi totuşi nu semăna cu Părintele Ralph, aşa cum nu semănau eucalipţii între ei, deşi toţi erau înalţi şi frumoşi.

După această întâlnire întâmplătoare, Meggie îşi ţinea bine ochii şi urechile deschise pentru orice bârfă legată de Luke O'Neill. Bob şi băieţii erau mulţumiţi de munca lui şi păreau să se înţeleagă bine cu el, nu părea să fie leneş, după cum spunea Bob. Chiar şi Fee îi pomeni numele într-o seară, spunând că este un bărbat frumos.

— Îţi aminteşte de cineva? întrebă leneş Meggie, stând cu faţa-n jos pe covor şi citind o carte.

Fee se gândi o clipă.

— Ei bine, aş spune că seamănă puţin cu Părintele de Bricassart. Aceeaşi constituţie, acelaşi ten. Dar nu este o asemănare izbitoare; sunt mult prea diferiţi unul de altul. Meggie, aş dori să stai într-un fotoliu când citeşti, ca o fată bine educată. Numai pentru că eşti în costum de călărie, nu înseamnă că trebuie să uiţi bunele maniere.

— Puh! răspunse Meggie. Ca şi cum ar vedea cineva!

Şi aşa rămase. Exista o asemănare între ei, dar oamenii de dincolo de ea erau atât de diferiţi, încât o îmbolnăveau pe Meggie, pentru că ea îl iubea pe unul, dar descoperea cu resentiment că-i plăcea şi celălalt. La bucătărie descoperi că era favoritul principal şi mai descoperi şi de ce îşi permitea luxul să poarte cămăşi albe în padocuri; doamna Smith i le spăla şi călca, încântată de farmecul lui irezistibil.

— Oh, frumos irlandez, oftă Minnie extaziată.

— E australian, răspunse Meggie, provocator.

— Poate-i născut aici, dragă domnişoară Meggie, dar un nume ca ăsta, O'Neill, este irlandez ca porcii lui Paddy, vine vorba domnişoară, nu sunt necuviincioasă faţă de tatăl dumneavoastră, odihnească-se în pace între îngeri. Domnul Luke, să nu fie irlandez, cu părul ăla negru şi ochi albaştri! Pe vremuri O'Neill-ii erau regi ai Irlandei.

— Eu ştiu că O'Connor-ii erau, spuse Meggie înciudată.

Ochii albaştri ai lui Minnie clipiră.

— Păi bine, domnişoară, asta a fost o ţară mare.

— Zii mai departe! Este cât Drogheda de mare! Şi oricum O'Neill este un nume de protestant; nu mă prosteşti.

— Este. Dar e un mare nume irlandez şi a existat cu mult înainte de a fi protestanţi. Este de prin partea Ulsterului şi e logic să fi fost şi câţiva protestanţi printre ei, înţelegi acum? Dar au mai fost şi O'Neill în Clandeboy şi O'Neill Mor, dragă domnişoară.

Meggie renunţă; Minnie îşi pierduse de mult tendinţele de luptă şi putea spune „protestant" fără cea mai mică ezitare.

Cam după o săptămână, ea dădu din nou ochii cu Luke O'Neill, lângă pârâu. Presupunea că el o aşteptase intenţionat, dar oricum nu ştia ce putea face.

— Bună ziua, Meghann.

— Bună ziua, răspunse privindu-şi calul.

— Este un bal la Braich y Pwll, sâmbăta viitoare. Vii cu mine?

— Mulţumesc de invitaţie, dar nu ştiu să dansez. N-are rost să merg.

— Te învăţ eu să dansezi, în doi timpi, dacă asta-i problema. Şi dacă o invit pe fiica şefului, crezi că Bob îmi dă Rolls-ul vechi, dacă nu-i nevoie de el?

— Eu am spus că nu merg! răspunse ea printre dinţi.

— *AI SPUS* că nu ştii să dansezi, iar eu am spus că te învăţ eu, n-ai spus că nu vii cu mine chiar dacă-ai şti să dansezi, aşa că am presupus că ai fi împotriva dansului şi nu împotriva mea. Te mai cerţi mult?

Exasperată îl privea cu aroganţă, dar el râdea de ea.

— Eşti al naibii de alintată, tânără Meghann; e timpul să nu mai faci numai după capul tău!

— Nu sunt alintată!

— Să-i spui lui *MUTU!* Singura fată între atâţia fraţi care se fac praf pe lângă tine şi tot pământul ăsta şi bani şi casa asta mare şi servitori? Ştiu că este a Bisericii Catolice, dar nici Cleary nu sunt săraci lipiţi.

Asta era marea diferenţă dintre ei, gândi ea triumfător; o tot sâcâie chiar de la început. Părintele Ralph nu s-ar fi lăsat prins de aparenţe, dar omul acesta nu era sensibil; nu avea antene interioare care să-i spună ce se afla dincolo de aparenţe. Trecea prin viaţă fără să aibă vreo idee că viaţa e complexă şi dureroasă.

Uluit, Bob îi întinse cheile de la Rolls, fără să scoată un cuvânt; îl privi fix o secundă pe Luke, apoi zâmbi.

— Nu m-am gândit niciodată că Meggie trebuie să meargă la dans, dar du-o Luke şi fii binevenit! Cred că o să-i placă, mititica. Nu prea iese-n lume. Trebuia să ne gândim să o scoatem, dar nu ştiu cum se face că nu ne-am gândit.

— De ce nu vii şi tu şi Jack şi Hughie, întrebă Luke, părând că-i face plăcere.

Bob dădu din cap îngrozit:

— Nu, mulţumim, nu ne dăm în vânt după dans.

Meggie se îmbrăcă cu rochiţa de culoarea „cenuşii de trandafiri”, neavând altă rochie. Nu-i trecuse prin cap să folosească grămada de bani de la Părintele Ralph, ca să-şi facă rochii de bal şi petreceri. Până acum reuşise să refuze invitaţiile, pentru că tineri ca Enoch Davies şi Alastair MacQueen se descurajau repede dacă le spuneai un *NU* hotărât. Nu aveau încăpăţânarea lui Luke.

Privindu-se în oglindă îi trecu prin cap că ar putea să meargă la Gilly cu mama, săptămâna viitoare, s-o viziteze pe bătrâna Gert şi să-i comande nişte rochii noi. Pentru că ura din suflet

să îmbrace rochia asta; dacă ar fi avut alta, chiar demodată, ar fi aruncat-o pe asta cât colo. Altă dată era pentru un cu totul altfel de om; era legată de atâta dragoste şi de atâtea vise, lacrimi şi singurătate, încât, s-o îmbrace acum pentru un om ca Luke O'Neill, părea o blasfemie. Crescuse obişnuită să-şi ascundă sentimentele, să pară întotdeauna calmă şi fericită. Autocontrolul era pentru ea mai mare decât coroana unui copac şi câteodată, noaptea, gândindu-se la mama ei o treceau fiorii.

Oare o să sfârşească aşa, ca mama, lipsită de orice sentiment?

Oare tot aşa începuse totul şi pentru mama, de mult, când exista tatăl lui Frank? Şi oare ce Dumnezeu ar face mama, ce-ar spune, dacă ar şti că Meggie ştia de mult adevărul despre Frank? Oh, scena din Casa Parohială! Parcă a fost ieri, Tati şi Frank se înfruntau şi Ralph îi ţinea să nu se bată. Şi-au aruncat în faţă lucrurile cele mai îngrozitoare. Totul se lega. Meggie se gândi că, probabil, a bănuit dintotdeauna. Crescuse destul ca să realizeze că a face un copil presupune mult mai multe lucruri decât îşi imaginase ea; trebuia să existe un fel de contact fizic, care era interzis tuturor, dar era permis cuplurilor căsătorite. Prin ce dizgraţie şi umilinţă trebuie să fi trecut biata mama, cu Frank. Nu-i de mirare că era aşa cum era. Dacă i s-ar fi întâmplat ei, gândea Meggie, nu şi-ar fi dorit decât să moară. În cărţi numai fetele de cea mai joasă speţă făceau copii în afara căsătoriei; totuşi mama nu era aşa, nu fusese niciodată aşa. Din toată inima şi-ar fi dorit Meggie ca mama să vorbească cu ea despre asta, sau să aibă ea suficient curaj să aducă vorba despre acest subiect. Poate într-un fel, destul de modest, ar fi putut ajuta. Dar mama nu era genul de om de care să te poţi apropia. Meggie oftă privindu-se în oglindă şi speră că ei nu i se va întâmpla aşa ceva.

Dar era tânără, acum, privindu-se în rochia de cenuşa trandafirilor, îşi dorea sentimente, emoţii care să o cuprindă ca un vânt puternic. Nu-şi dorea să trudească aşa ca un robot toată viaţa ei, îşi dorea o schimbare, energie şi dragoste. Dragoste şi un soţ şi copii. Ce rost avea să se cramponeze de un bărbat care nu putea fi al ei niciodată? I-a spus că o iubeşte, dar nu aşa cum ar iubi-o un soţ. Pentru că el era logodit cu Biserica. Oare toţi bărbaţii erau la fel? Poate bărbaţii dificili, poate cei capricioşi, care oscilau în apele tulburi ale îndoielii şi raţionamentelor. Dar trebuie să existe şi bărbaţi necomplicaţi, bărbaţi care puteau iubi o femeie şi să o aşeze deasupra celorlalte lucruri. Bărbaţi ca Luke O'Neill, de exemplu.

— Cred că eşti cea mai frumoasă fată pe care-am cunoscut-o vreodată, spuse Luke pornind Rolls-ul.

Meggie nu prea ştia ce sunt complimentele; îi aruncă o privire piezişă şi nu-i spuse nimic.

— Nu-i frumos? continuă Luke, pe care nu părea să-l supere lipsa ei de entuziasm. Întorci o cheie, apeşi o pedală şi maşina porneşte. Nu tu mânere, nici hăţuri, nici hurducături care extenuează un om. Aşa-i viaţa, Meghann; cu siguranţă.

— N-ai să mă laşi singură, nu? întrebă ea.

— Doamne, nu! Doar ai venit cu mine! Asta înseamnă că stai cu mine toată noaptea şi nu intenţionez să dau nicio şansă altora.

— Câţi ani ai, Luke?

— Treizeci, dar tu?

— Aproape douăzeci şi trei.

— Aşa de mult? Arăţi ca un copil.

— Nu sunt copil!

— Oho! Ai fost vreodată îndrăgostită?

— O dată.

— Numai atât? La douăzeci şi trei de ani? Doamne! Păi eu m-am îndrăgostit şi mi-a trecut de sute de ori, la anii tăi!

— Să ştii că şi eu puteam, dar la Drogheda întâlneşti puţini oameni de care să te îndrăgosteşti. Din câte-mi amintesc, tu eşti primul muncitor care mi-a spus mai mult decât un „bună ziua” timid.

— Ei, dacă n-ai fost la dans, pentru că nu ştii să dansezi, ai rămas în afară, nu? Nu-i nimic, rezolv eu asta, cât ai zice peşte. În câteva săptămâni campioană te fac. O privi pe furiş. Dar să nu-mi spui că băieţii fermierilor din împrejurimi n-au încercat să te mai scoată la baluri. Muncitori, nu, înţeleg, le eşti mult superioară, dar odraslele fermierilor trebuie să-ţi fi făcut ochi dulci.

— Dacă sunt mult superioară oierilor, de ce m-ai invitat? pară ea.

— Oh, am tremurat tot! rânji el. Hai, nu schimba subiectul! Trebuie să te fi invitat vreunul din Gilly.

— Câţiva, recunoscu ea. Dar n-am vrut să merg. Şi tu aproape m-ai obligat.

— Înseamnă că toţi sunt nişte proşti. Eu ştiu când dau de-un lucru de calitate.

Nu era sigură dacă-i plăcea cum vorbeşte Luke, dar necazul cu el era că nu prea putea fi contrazis.

Toată lumea venea la un dans, de la fiii şi fiicele fermierilor, şi nevestele lor, la muncitorii de fermă, cu neveste, dacă aveau, servitoare, guvernante, orăşeni, de toate vârstele şi sexele. Acestea erau ocazii când toţi fraternizau unii cu alţii.

Bunele maniere, rezervate pentru ocazii mai formale, nu se vedeau aici.

Bătrânul Mikey O’Brien a venit din Gilly să cânte la vioară şi se găsea întotdeauna cineva să cânte la pian şi la tobă, întrecându-se, care mai de care să-l acompanieze pe bătrânul violonist, care, stând pe un butoi de bere, sau pe un balot de lână, cânta fără odihnă, cu buza de jos atârnând, pentru că nu avea nici timpul, nici răbdarea să înghită – şi strica ritmul.

Dar nu semăna deloc cu petrecerea dată de Mary Carson, singura pe care o văzuse Meggie. Era un

dans energic, în cerc: era un dans de hambar, specific, cu polci, mazurci şi cadrile, cu atingeri fugare între mâinile partenerilor, sau cu răsuciri sălbatice în braţele ferme ale bărbaţilor. Nu era niciun sentiment de intimitate, de visare. Toţi păreau să accepte că era o risipire a frustărilor; intrigile romantice, erau lăsate acasă, departe de zgomotul şi de distracţia generală.

Meggie descoperi repede că era invidiată pentru însoţitorul ei. El era ţinta tuturor privirilor languroase şi seducătoare, ca şi Părintele Ralph. Arogant, cum era şi Părintele Ralph. Cum era! Era groaznic să se gândească la el, ca la cel mai îndepărtat trecut, dintre toate timpurile trecute.

Respectându-şi cuvântul, Luke o lăsă singură numai când plecă la toaletă. Enach Davies şi Liam O'Rourke erau şi ei prezenţi şi erau dornici să-i ia locul. Dar el nu le dădu nicio ocazie. Chiar Meggie era destul de ameţită, încât nu părea să înţeleagă că avea dreptul să accepte să danseze şi cu alţi băieţi. Deşi ea nu auzise comentariile, Luke le auzise şi se distra în sinea lui. Ce tip ieftin, un muncitor obişnuit şi să o fure de sub nasul lor! Dispreţul nu însemna nimic pentru Luke. Ei au avut fiecare şansa lui; dacă n-au ştiut să profite, ghinion.

Ultimul dans a fost un vals. Luke luă mâna lui Meggie şi îi cuprinse talia, trăgând-o aproape de el. Dansa excelent. Spre surprinderea ei, descoperi că nu trebuia decât să-l urmeze. Şi era o senzaţie extraordinară să stai atât de aproape de un bărbat, să-i simţi muşchii, coapsele, să-i absorbi căldura trupului. Scurtele ei contacte cu Părintele Ralph fuseseră atât de intense, că nu a avut timp să perceapă şi lucruri mai discrete; şi atunci crezuse sincer că ceea ce simţise în braţele lui nu va mai simţi niciodată în braţele altcuiva. Totuşi acum era altfel, era excitant; îi crescu pulsul şi înţelese că el o ghicise, după felul în care o răsuci şi o strânse şi mai tare, mângâindu-i părul cu obrazul.

În Rolls-ul care-i ducea acasă, luminând drumul, nu-şi vorbiră prea mult. Breach y Pwll era la şaptezeci de mile de Drogheda, peste un câmp pe care nu se găsea nicio casă, nicio lumină, niciun amestec de umanitate. Buza dealului care ducea spre Drogheda nu avea mai mult de o sută de picioare înălţime, dar, în mijlocul câmpiilor negre, să ajungi pe ea, era ca şi cum ai fi în vârful Alpilor, în Elveţia. Luke opri maşina, coborî şi veni să deschidă uşa lui Meggie. Păşi lângă el, tremurând puţin; oare va strica totul încercând să o sărute? Era atâta linişte, erau atât de departe de toţi!

Într-o parte era un gard părăginit, şi sprijinind-o de umeri, să nu se împiedice în pantofii nesiguri, Luke o ajută să treacă peste pământul accidentat. Apucând strâns gardul, privi în depărtare şi rămase fără cuvinte; la început de frică, apoi panica o părăsi când văzu că el nu face nicio încercare să o atingă.

Aproape ca şi razele de soare, lumina lunii învăluia totul, iarba strălucea şi foşnea ca un oftat neliniştit, argintie, albă, gri. Frunzele copacilor luceau ca nişte pete de foc în adierea vântului şi umbre misterioase se desprindeau din tufişuri ca umbrele de pe lumea cealaltă. Ridicând capul, Meggie încercă să numere stelele, dar nu reuşi. Delicate ca boabele de rouă pe o pânză de păianjen, stelele străluceau, se stingeau, într-un ritm atemporal ca şi Dumnezeu. Păreau să stea suspendate deasupra capului, ca o plasă frumoasă, tăcută, atentă şi iscoditoare de suflete, ca ochii de diamant ai insectelor, care strălucesc într-o rază de lumină, cu o forţă infinită. Singurul sunet era al vântului fierbinte, care răscolea iarba, foşnea frunzele copacilor şi vreun zgomot ocazional al unei păsări somnoroase, supărată că fusese deranjată; singurul miros era cel nedefinit al tufişurilor.

Luke întoarse spatele nopţii, scoase punga de tutun şi îşi răsuci o ţigară.

— Te-ai născut aici, Meggie? întrebă el leneş, frecând ţigara în palme.

— Nu, m-am născut în Noua Zeelandă. Am venit la Drogheda acum treisprezece ani.

Puse în pungă resturile de tutun, apoi cu gesturi experte îşi aprinse ţigara.

— Te-ai distrat astă seară, nu?

— Oh, da!

— Vreau să te mai duc; la toate balurile.

— Mulţumesc.

El tăcu din nou, fumând liniştit şi privind peste capota maşinii o pasăre supărată, cu chef de ceartă. Când în mână îi mai rămăsese numai un capăt de ţigară, îl aruncă şi-l strivi cu cizma aproape vicios, până fu sigur că se stinse. Nimeni nu stinge o ţigară ca un australian, om al stepei. Oftând, Meggie se întoarse şi el o ajută să ajungă la maşină. Luke era mult prea înţelept ca să încerce să o sărute acum, pentru că el dorea să se însoare cu ea, dacă putea; las' să vrea ea să fie sărutată.

Şi au mai fost şi alte baluri, iar vara se târa încet, încet, în splendoarea ei prăfuită; treptat cei de la fermă se obişnuiră cu faptul că Meggie îşi găsise un prieten arătos. Fraţii ei nu o mai tachinau, pentru că o iubeau, dar îl îndrăgeau şi pe el. Luke O'Neill era cel mai harnic muncitor pe care-l avuseseră ei la fermă; recomandare mai bună decât asta nu exista. Prin origine se trăgea din muncitori şi nu din parveniţi, iar bărbaţilor Cleary nu le trecu prin cap să-l judece după avere. Fee, singura care ar fi putut cântări astfel lucrurile, într-o balanţă selectivă, era indiferentă şi nu o făcu. Oricum, Luke insinuase calm că el este altfel decât un oier obişnuit şi aceasta dădu roade; era tratat ca unul de-ai lor.

Îşi făcuse un obicei să vină seara la fermă, când nu era în câmp; după o vreme Bob constată că era caraghios să mănânce singur, când mai era loc la masa familiei Cleary, aşa că începu să mănânce cu ei. Mai târziu li se păru lipsit de sens să-l trimită să

doarmă singur, la o milă depărtare, când el ar fi dorit să stea de vorbă cu Meggie până mai târziu, aşa că îl rugară să se mute într-una din căsuţele de oaspeţi, care era foarte aproape de casa mare.

Între timp, Meggie începu să se gândească destul de mult la el şi nu ca la început, comparându-l mereu cu Părintele Ralph. Vechea rană se vindeca. După o vreme uită că Părintele Ralph zâmbea *AŞA,* iar Luke zâmbea *AŞA,* că ochii Părintelui Ralph aveau în ei o melancolie împietrită, iar ochii lui Luke luceau de neliniştea pasiunii. Era tânără şi nu ajunsese să guste dragostea, o intuia numai din cele câteva momente. Dar ea dorea să o savureze, să o respire, să se abandoneze în vârtejul ei. Părintele Ralph era acum Episcopul Ralph; el nu va fi al ei niciodată, niciodată. O vânduse pentru treisprezece milioane de bani de argint şi era dureros. Dacă el n-ar fi folosit expresia, în noaptea aceea, ea nu şi-ar fi pus această problemă, dar el o folosise şi nenumărate erau nopţile când ea se întreba ce-a fost în capul lui, ce-a vrut să spună.

Şi palmele îi ardeau când atingea spatele lui Luke, când el o strângea în timpul dansului; o răscolea orice atingere, vitalitatea lui. Da, cu el nu simţise cum lichidul acela de foc îi invadează corpul, nu s-a gândit niciodată că dacă nu-l mai vede, se va topi, se va ofili, nu se înfierbântase niciodată când o privea el. Dar cunoscuse oameni ca Enoch Davies, Liam O'Rourke, Alastair MacQueen mai bine decât pe Luke şi niciunul dintre ei nu o tulbura ca Luke O'Neill. Dacă erau destul de înalţi, nu aveau ochii lui Luke, dacă aveau aceiaşi ochi, nu aveau părul lui. Întotdeauna le lipsea ceva ce Luke avea, deşi nu putea să definească exact ce avea Luke. În afară de faptul că-i amintea de Părintele Ralph, dar ea refuza să admită că atracţia spre Luke nu avea un fundament mai solid.

Vorbeau mult, dar întotdeauna despre lucruri generale; oi, tuns, pământ, ce-şi dorea el de la viaţă, locuri pe care le văzuse, evenimente politice. El citea câteodată, dar nu era un pasionat, cum era Meggie şi oricât ar fi încercat ea, nu putea să-l convingă să citească cartea asta sau aia, numai pentru că ea găsise că este interesantă. Şi el nici nu purta conversaţii la nivel intelectual; dar ceea ce era cel mai enervant, niciodată el nu arătase vreun interes pentru viaţa ei, nu o întreba niciodată ce dorea de la viaţă. Câteodată i-ar fi plăcut să vorbească despre lucruri mai aproape de sufletul ei, decât oile şi ploaia, dar cum încerca, el era expert în a o descuraja, conducând-o spre canale impersonale.

Luke O'Neill era isteţ, plin de sine, extrem de muncitor şi dornic să se îmbogăţească. Se născuse într-o cocioabă îngrădită cu gard de nuiele, exact la Tropicul Capricornului, în afara oraşului Loangreach din Queensland-ul de vest. Tatăl său fusese oaia neagră a unei familii irlandeze prospere, dar neiertătoare, mama sa fiica unui măcelar neamţ din Winton; când ea a ţinut morţiş să se mărite cu Luke cel bătrân, a fost la rândul ei dezmoştenită. Au fost trei copii în acel bordei, niciunul nu avea o pereche de pantofi – nu că pantofii ar fi contat în toridul Longreach. Luke cel bătrân mai căuta de lucru, când avea chef, dar de cele mai multe ori avea chef de rom şi a murit într-un incendiu, la cârciuma Blackall, când Luke cel tânăr avea doar doisprezece ani. Cât putu de repede Luke cel mic începu să muncească pe la ferme, ungea oile cu catran dacă cei care le tundeau ciupeau şi din carne.

De un singur lucru nu-i fusese niciodată frică lui Luke, de muncă; se agăţase de muncă cu disperare, ori pentru că tatăl său fusese un nepricopsit, ori pentru că moştenise tenacitatea nemţească a

mamei sale, nimeni nu-şi dăduse vreodată osteneala să afle.

După ce mai crescu progresă de la ucenic la fermă, la muncitor, aduna turmele spre staulele unde erau tunse, apoi se specializă în tunsul oilor. Învăţase bine meseria; un om, degustător de vinuri, producător de parfumuri, nu poate fi educat dacă nu-i place meseria, dacă nu are instinct pentru ea. Şi lui Luke îi plăcea, era singura posibilitate de a câştiga bani şi el nu-şi dorea altceva. Avea putere să mânuiască presa care strângea lâna în baloturi uriaşe, dar se câştigau bani mulţi la tunsul oilor.

După o vreme deveni bine cunoscut în districtul Queensland, ca bun muncitor şi nu mai avu probleme să-şi găsească de lucru. Cu îndemânare, autocontrol, putere şi răbdare, iar Luke avea toate aceste calităţi, orice om putea stăpâni meseria de a tunde oile. Foarte repede Luke reuşi să tundă o sută de oi în timp record; şi asta cu un foarfece numit *'şopârla'*. Foarfecii mari din Noua Zeelandă nu erau primiţi în Australia, deşi, dacă i-ar fi folosit oamenii şi-ar fi dublat eficienţa. Era o muncă istovitoare; stăteai aplecat cu o oaie între picioare, tundeai în lung şi în adâncime pentru a scoate lâna dintr-o bucată şi pentru a evita pe cât posibil să treci cu foarfecul a doua oară şi pentru a-l mulţumi şi pe proprietar, care stătea cu ochii pe fiecare şi-i apostrofa pe cei care nu munceau după reguli. Nu-l supăra căldura, sudoarea sau setea, bea până la trei galoane de apă pe zi; nu-l supărau nici muştele, care erau îngrozitoare, pentru că el se născuse în patria muştelor. Nici oile nu-l deranjau, oile care erau coşmarul oierilor în perioada tunsului; toate varietăţile de merinos, ceea ce însemna lână până-n copite şi până pe bot şi mai însemna şi o piele foarte sensibilă care aluneca în toate direcţiile când tundeai.

Nu, nu de muncă se temea Luke, cu cât muncea mai mult cu atât se simţea mai bine; ceea ce îl deranja era zgomotul, nu-i plăcea să stea închis,

nu-i plăcea mirosul greu. Nu exista nimic mai urât pe faţa pământului ca un staul unde se tundeau oile. Aşa că hotărî să fie el şef, să fie el omul care să se plimbe printre muncitori şi să privească cum alţii îi tund oile lui.

La capătul hambarului pe un scaun
Stă şeful oierilor cu ochi-n patru.

Aşa spunea vechiul cântec al oierilor şi asta dorea Luke să fie, fermier. Nu erau pentru el mizeria şi tunsul, o viaţă întreagă dorise plăcerea de a munci în aer liber şi să simtă cum i se înmulţesc banii. Numai perspectiva de a deveni celebru l-ar fi ţinut în staul la tuns; o raritate, un om care tundea trei sute de oi pe zi, conform regulilor, cu foarfeci mici. Uneori făceai avere cu pariurile. Din păcate era puţin prea înalt pentru asta şi când se apleca pierdea câteva secunde, care erau importante. Şi atunci mintea lui chibzuia ce metodă ar putea găsi pentru a-şi realiza visul; cam în acelaşi timp descoperea că era atrăgător pentru femei. Prima încercare fusese la o fermă a cărei moştenitoare era o fată, destul de tânără, destul de drăguţă – la Gnarlumga. A avut ghinion, până la urmă fata preferă un neisprăvit a cărui viaţă circula ca o legendă prin zonă. De la Gnarlumga plecă atunci la Bingelly, unde se ocupă de cai, dar fu cu ochii în patru pe o casă, pe moştenitoarea cam urâţică şi pe tatăl care era văduv. Din nou ghinion, aproape că o cucerise, dar până la urmă fata cedă dorinţei tatălui şi se mărită cu un sexagenar care avea pământul din vecinătate.

Aceste două încercări l-au costat trei ani din viaţă şi hotărî că douăzeci de luni pentru fiecare moştenitoare e prea mult şi plictisitor. I-ar fi plăcut să călătorească o vreme, să plece departe şi poate, între timp, se ivea şi o altă ocazie. Îi făcu plăcere când plecă pe drumurile Queenslandului, la Cooper şi Diamantina, spre râurile Barcoo şi Bullee, îndreptându-se spre sudul Noii Galii. Avea

treizeci de ani şi venise vremea să găsească o gâscă în stare să-i aducă oul de aur.

Toată lumea auzise de Drogheda, dar Luke ciuli urechile când auzi că este numai o fată acolo. Nu erau speranţe că va moşteni, dar poate că-i vor da zestre, o modestă suprafaţă de 100.000 de acri la Kynuna sau Winton. Era pământ bun în jurul districtului Gilly, dar prea uscat pentru el. Luke îşi dorea vastitatea din vestul îndepărtat, unde iarba creştea la infinit şi unde copacii erau ca spre est. Numai iarbă şi iarbă şi iarbă, fără început şi fără sfârşit, unde un om era fericit să crească o oaie la zece acri de pământ. Iarba, soarele, căldura şi muştele puteau fi un paradis pentru un om şi acest om era Luke O'Neill.

Auzise povestea Droghedei de la Jimmy Strong, agent la AML-F, care l-a şi adus acolo şi primi o lovitură amară când află că Drogheda aparţinea de fapt Bisericii Catolice. Totuşi învăţase între timp că moştenitoarele erau puţine şi rare; când Jimmy Strong continuă şi-i spuse că fiica avea o frumoasă sumă de bani, ca şi fraţii ei, hotărî să continue, conform planului.

Dar deşi Luke hotărâse de mult că scopul vieţii sale erau 100.000 de acri de pământ la Kynuna sau Winton şi muncise pentru atingerea acestui scop cu un zel încăpăţânat, adevărul era că tot pentru bani gheaţă îi tresărea inima şi pentru ceea ce ar putea cumpăra cu ei; nu să posede pământ, nu să moştenească puterea dată de pământ, ci posibilitatea de a înşira cifre frumoase şi îngrijite în *CONTUL* său din bancă *PE NUMELE SĂU.* Nu Gnarlumga sau Bingelly şi le dorise cu disperare, ci valoarea lor în bani gheaţă. Un bărbat care-şi dorea să fie şef printre muncitori la tunsul oilor, nu s-ar fi hotărât niciodată pentru Meggie Cleary, moştenitoare fără pământ. Şi nici nu ar fi iubit actul fizic din greu, cum făcea Luke O'Neill.

Balul de la Holu Cross, la Gilly, era al treisprezecea dans la care Luke o scotea pe Meggie, în tot atâtea săptămâni. Cum descoperea el unde sunt şi cum reuşea să facă rost de invitaţii, Meggie era prea naivă să ghicească, oricum, cu regularitate sâmbăta Luke îi cerea lui Bob cheile Rolls-ului şi o ducea undeva, raza era cam de 150 de mile. Astă seară era rece şi ea simţi răceala stând rezemată de gard şi privind peisajul fără lună, simţind şi gerul sub picioare. Venea iarna. Braţul lui Luke o cuprinse pe după umeri şi o trase mai aproape.

— Ţi-e rece, spuse el, să ne întoarcem acasă.

— Nu, acum mi-e bine, mă încălzesc, răspunse ea cu respiraţia tăiată.

Simţi schimbarea din el, schimbarea în braţul care o ţinea lejer şi impersonal. Dar era plăcut să se sprijine de el, să simtă căldura care-i radia din corp, din toate fibrele corpului. Chiar cu puloverul gros de lână ea simţi cum mâna lui se mişca într-un cerc mic, mângâietor, un masaj curios dar foarte aţâţător. Dacă acum ea ar spune că-i este frig, el s-ar opri; dacă ea nu spune nimic, el ar lua-o drept o permisiune tacită de a continua. Şi ea era tânără şi-şi dorea atât de mult să savureze dragostea cum se cuvine. Acesta era singurul bărbat, în afară de Ralph, care o interesa, şi atunci, de ce n-ar vedea cum sunt sărutările lui? Numai de-ar fi diferite! Numai de n-ar fi ca ale lui Ralph!

Luându-i tăcerea drept o acceptare tacită, Luke o prinse şi cu cealaltă mână de umăr, o întoarse cu faţa spre el şi se aplecă. Aşa se simţea oare o gură? Dar nu era decât un fel de apăsare! Oare ce trebuie să faci ca să arăţi că-ţi place? Îşi mişcă stângaci buzele şi imediat îşi dori să n-o fi făcut. Apăsarea crescu; el deschise mai tare gura, o forţă să o deschidă şi ea, apoi mişcând limba o introduse în gura ei. Revoltător! De ce era cu totul altfel decât atunci când o sărutase Ralph? Atunci nu realizase că era atât de ud şi de greţos totul; atunci nici nu

gândise, se deschisese numai spre el, ca o casetă când apeşi pe un buton secret. Ce naiba *FACE?* De ce i se înfiora corpul, de ce se lipea de el când mintea ei dorea să se smulgă de lângă el?

Luke îi descoperise punctul sensibil şi-şi ţinea degetele pe el ca s-o excite; până acum nu păruse să fie foarte entuziastă. Întrerupse sărutul şi o sărută pe gât. Păru să-i placă mai mult asta, se agăţă de el şi suspină, dar când buzele lui coborâră de pe gât şi încercă să-i dezgolească umărul, ea îl împinse brusc şi sări de lângă el.

— Destul Luke!

Episodul o dezamăgise şi aproape că-i repugnase. Luke era foarte conştient de asta chiar de când o ajută să urce în maşină şi îşi rulă mult dorita ţigară. Îşi imaginase mereu că este un iubit bun, nicio fată nu s-a plâns vreodată de asta – da, dar ele nu erau domnişoare educate, ca Meggie. Chiar Dot MacPherson, moştenitoarea de la Bingelly, cu mult mai bogată decât Meggie, era o ţărancă, nu tu şcoală la Sydney, nu tu tot tacâmul... În ciuda alurii sale, când era vorba de experienţă sexuală Luke ştia cam cât un ţăran mijlociu; ştia puţin dincolo de ceea ce-i plăcea lui şi nu ştia nimic teoretic. Numeroasele fete cu care făcuse dragoste îşi dăduseră toată silinţa să-l asigure că le plăcuse, dar asta însemna că el trebuia să se bazeze pe o anumită doză de informaţie subiectivă, nu totdeauna cinstită. O fată accepta o aventură de aceasta sperând la căsătorie, mai ales când bărbatul era arătos şi muncitor ca Luke, deci era posibil ca ea să mintă numai ca să-i facă lui plăcere. Şi nimic nu făcea mai multă plăcere unui bărbat decât când i se spunea că este cel mai bun iubit. Nici nu visa Luke câţi bărbaţi au fost păcăliţi cu asta.

Se mai gândea încă la bătrâna şi urâta Dot, care cedase tatălui, după ce stătuse închisă o săptămână într-o baracă, dar ridică din umeri. Meggie avea să fie o nucă greu de spart şi nu-şi putea permite să o sperie sau să o dezguste. Îi făcea curte aşa cum

vedea că-i face ei plăcere, flori, atenţii şi nu prea multe din celelalte.

Un timp în maşină domni o tăcere incomodă, apoi Meggie oftă şi se întinse în scaun.

— Îmi pare rău, Luke.

— Şi mie. N-am vrut să te supăr.

— Oh, nu, nu m-ai supărat. Cred că nu prea sunt obişnuită cu asta... Mi-a fost frică, nu că m-ai supărat.

— Oh, Meghann! Luă mâna de pe volan şi-i strânse mâinile care-i stăteau împreunate în poală. Uite, nu-ţi face probleme. Eşti cam tânără şi te-am luat cam repede. Să uităm totul.

— Da, să uităm.

— *EL,* te-a sărutat vreodată? întrebă Luke curios.

— Cine?

Oare se simţise teama în vocea ei? Dar de ce să fie teamă în voce?

— Mi-ai spus că ai fost odată îndrăgostită şi am presupus că ştii tot. Îmi pare rău Meghann. Trebuia să-mi fi dat seama că legată de o familie cum este a ta, de fapt ai vrut să-mi spui că ai avut o pasiune de adolescentă, pentru vreun tip care nici nu te-a băgat în seamă.

Da, da, da! Lasă-l să creadă asta!

— Ai dreptate, Luke. A fost numai o pasiune trecătoare.

În faţa casei o strânse din nou lângă el şi o sărută uşor şi tandru, fără guri deschise şi alte treburi cu limba. Nu-i răspunse tocmai cum şi-ar fi dorit, dar fu clar că de data asta îi plăcu; plecă spre locuinţa lui mai satisfăcut, gândind că nu şi-a stricat toate şansele.

Meggie se târî spre pat şi rămase întinsă privind umbrele lăsate de lumina lămpii din tavan. Ei bine, un lucru fusese foarte clar; nu era nimic în sărutările lui Luke, care să-i amintească de cele ale lui Ralph. Şi o dată sau de două ori simţise şi un fel de emoţie, când o mângâiase pe sâni şi-i

sărutase gâtul. N-avea rost să-l compare pe Luke cu Ralph şi nici nu mai era sigură dacă dorea să încerce. Mai bine să-l uite pe Ralph; el nu putea să-i fie soţ. Luke putea.

A doua oară când Luke o sărută pe Meggie, se purtă cu totul altfel. Fuseseră la o petrecere minunată la Rudna Hunish, la graniţa de hotar. Bob îi convinse să facă plimbarea şi seara începuse bine chiar de la început. Luke era în cea mai bună dispoziţie, a glumit mult tot drumul şi a ţinut-o pe Meggie într-un râs, apoi a fost afectuos şi atent şi cald tot timpul petrecerii. Şi domnişoara Carmichael era atât de hotărâtă să i-l fure. Încercând ceea ce Enoch Davies şi Alastair MacQueen nu îndrăzniră, ea li se alătură şi flirtă cu Luke pe faţă, forţându-l, de dragul bunelor maniere, să o invite la dans. Era o afacere formală, stilul sălilor de bal, iar dansul pe care Luke i-l oferi fu un vals lent. Dar se întoarse repede la Meggie, nu spuse nimic, ridică ochii-n tavan ceea ce o făcu să înţeleagă, fără urmă de îndoială, că domnişoara Carmichael îl plictisise. Şi îl iubi pentru asta; încă de când se amestecase şi-i stricase plăcerea Bâlciului din Gilly, Meggie nu o putea suferi. Nu uitase felul în care Părintele Ralph o ignorase, numai pentru a ridica un copil peste o baltă; acum, în această seară, Luke se revelase cam în aceleaşi culori. Oh, bravo! Luke eşti minunat!

Drumul spre casă era lung şi vremea era rece. Luke luase un pachet cu sandvişuri şi o sticlă de şampanie de la bătrânul Angus MacQueen şi cam după ce trecuseră două treimi din drum, opri maşina. Caloriferele pentru maşini erau foarte rare în Australia şi atunci, ca de altfel şi acum, dar Rolls-ul avea încălzire; în seara aceea era foarte bine-venită, pentru că era ger şi bruma de două degete pe pământ.

— Oh, nu-i plăcut să stai fără haină, pe o noapte ca asta, zâmbi Meggie luând sticla de şampanie şi muşcând dintr-un sandviş.

— Da, este. Eşti drăguţă astă seară, Meghann.

Ce era deosebit în culoarea ochilor ei? Verdele nu era o culoare după care să se dea în vânt, prea anemică, dar privindu-i ochii ar fi jurat că avea toate nuanţele din spectrul albastrului, violet şi indigo şi cerul dintr-o frumoasă zi de vară, verde profund cu o uşoară tentă de galben. Şi străluceau ca nişte bijuterii, încadraţi de acele bucle ondulate, care la rândul lor străluceau de parcă ar fi fost înmuiate în aur. Întinse mâna şi delicat, îi mângâie pleoapa unui ochi, apoi, solemn, îşi privi vârful degetelor.

— Luke, ce s-a întâmplat?

— N-am putut rezista. Am vrut să mă conving că nu ai o pudrieră cu aur pe măsuţa de toaletă. Ştii că eşti singura fată pe care am cunoscut-o, care are aur pe pleoape?

— Oh! îşi duse şi ea mâna la pleoape, le atinse, apoi îşi privi degetele şi râse. Să ştii că am! Dar nu se ia!

Şampania îi gâdila nările şi stomacul; se simţea minunat.

— Şi sprâncene de aur, care au forma unor turle de biserică, şi cel mai frumos păr de aur... întotdeauna m-am gândit că trebuie să fie tare ca metalul şi totuşi este moale şi delicat, ca al unui copil... Cred că foloseşti pudră de aur şi pe piele, străluceşte... Şi cea mai frumoasă gură, numai bună pentru sărutat...

Îl privea cu gura rozie uşor deschisă, la fel ca la prima lor întâlnire; el întinse mâna şi luă cupa de şampanie din mâna ei.

— Cred că mai ai nevoie de puţină şampanie, spuse umplând-o.

— Trebuie să recunosc, este foarte frumos că ne-am oprit să facem o pauză după atâta drum. Mulţumesc că te-ai gândit să-i ceri doamnei MacQueen sandvişuri şi vin.

Motorul marelui Rolls torcea uşor în tăcerea nopţii, aerul cald intra aproape neobservat prin

ventilatoare; Luke îşi desfăcu cravata şi o scoase descheindu-şi cămaşa la guler. Hainele erau pe scaunul din spate.

— Oh, aşa este mai bine! Nu ştiu cine a inventat cravatele şi apoi s-a încăpăţânat să susţină că bărbaţii sunt singurii care trebuie să le poarte, dar dacă-l întâlnesc, îl strâng de gât cu propria lui invenţie.

Se întoarse brusc, îşi apropie faţa de a ei şi îi prinse buzele într-ale sale, ca două bucăţi de mozaic care se potrivesc perfect; deşi nu o atinse altfel, ea se simţi legată de el şi se lăsă purtată de impulsuri, în timp ce el se întindea în scaun şi o trăgea pe pieptul său. Mâinile îi prinseră capul, era mai bine să o excite sărutând-o numai. Oftând, se abandonă şi îşi impuse să nu simtă nimic altceva, mulţumit, în sfârşit, că buzele acestea de copil îi răspundeau. O mână de-a ei se strecură şi-i cuprinse gâtul, iar degete înfrigurate se plimbau prin păr, în timp ce palma celeilalte mâini se odihnea pe pielea fină de la baza gâtului. De data aceasta el nu se grăbi, deşi era excitat încă de când îi dăduse a doua cupă cu şampanie, numai privind-o. Continuă s-o sărute; îi sărută obrajii, ochii închişi, sprâncenele, reveni la obraji, pentru că erau ca satinul, reveni la gură, care îl înnebunea cu forma ei infantilă, îl înnebunise încă din prima zi când o văzuse.

Şi mai era şi gâtul, umerii cu o piele atât de delicată şi reconfortantă... Nu avea puterea să se oprească, tremura la gândul că ea ar putea să-l oprească; cu o mână desfăcu lungul şir de nasturi de pe spatele rochiei, o scoase de pe braţele ascultătoare, apoi trase bretelele furoului de satin. Cu faţa îngropată undeva între gât şi umeri, mângâie cu vârful degetelor spatele gol, simţind fiorul uimit, simţind cum i se întăresc sânii. Coborî faţa într-un impuls orb, de necontrolat, căutând înfiorat cu buzele desfăcute, căutând până îl găsiră şi se închiseră peste sfârcul înfierbântat. Se jucă cu

el un timp care i se păru o veşnicie ameţitoare, apoi palmele lui se încordară cu o plăcere agonizantă pe spatele ei şi muşcă, o supse, o sărută şi iar supse... Bătrânul şi eternul instinct, plăcerea lui preferată, niciodată nu dădea greş. Era atât de bine... bine... biiiine! Nu strigă, tresări numai, violent, un moment lung de eliberare şi îşi înghiţi strigătul cu plăcere.

Ca un sugar sătul, dădu drumul sfârcului, sărută sânul cu dragoste nemărginită, recunoscător şi rămase împietrit, respirând greu. Îi simţi gura şi părul şi mâna mângâindu-l pe sub cămaşă şi, deodată păru să se reculeagă, deschizând ochii. Se ridică iute în scaun, îi trase furoul, apoi rochia, îi încheie nasturii.

— Mai bine te măriţi cu mine, Meghann, spuse blând, zâmbind. Nu cred că fraţilor tăi le-ar place să ştie ce-am făcut noi acum.

— Da, cred că-i mai bine, fu Meggie de acord, cu pleoapele lăsate şi cu obrajii îmbujoraţi.

— Hai să le spunem mâine dimineaţă.

— De ce nu? Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Sâmbăta viitoare mergem la Gilly. O să vorbim cu Părintele Thomas – bănuiesc că vrei o cununie religioasă – aranjez pentru strigări şi cumpăr verighetele.

— Mulţumesc, Luke.

Asta este. Se legase, nu mai exista cale de întoarcere. În câteva săptămâni, sau cât vor dura strigările, se va mărita cu Luke O'Neill. Va deveni... doamna Luke O'Neill! Ce ciudat! De ce a spus *DA?* Pentru că *EL* mi-a spus că trebuie, *EL* mi-a spus că trebuie s-o fac. Dar de ce? Să-l scot pe *EL* din dificultate? Să-l apăr pe el, sau pe mine? Ralph de Bricassart, câteodată cred că te urăsc...

Incidentul din maşină fusese uluitor şi tulburător. Nu semănase cu cel de prima oară. Atât de multe senzaţii frumoase şi răscolitoare! Oh, mângâierile! Jocul acela electrizant cu sânii ei,

care-i paralizaseră fiinţa cu cercuri concentrice de emoţii! Şi o făcuse exact în momentul în care conştiinţa ei îşi pierduse capul, îi arăta acum că devenise o jucărie; îi scotea hainele, iar ea trebuia să ţipe, să-l pălmuiască, să fugă. Acum când nu mai era ameţită de senzaţii, de şampanie, de căldura descoperirii că totul era minunat, minunat să fii sărutată cum se cuvine, minunat să-ţi simţi sânii electrizaţi, şi bunul simţ blocat, acum, totul îi spunea că ar fi trebuit să-i reziste. Umerii i se lipiseră de pieptul lui, şoldurile i se abandonaseră, coapsele şi regiunea aceea care nu se numea, fusese străbătută de o plăcere imensă când simţise o protuberanţă a corpului lui, tare ca piatra; dorise numai să rămână aşa tot restul vieţii, zguduită, golită, dorind... Dorind ce? Nu ştia. În momentul în care el o îndepărtase, ea nu-şi dorea asta, ar fi dorit încă să se agaţe de el ca o sălbatecă. Dar numai acest lucru îi pecetluise căsătoria cu Luke O'Neill. Ca să nu mai spunem că era convinsă că el îi făcuse acel ceva, care dădea naştere la copii.

Nimeni nu se arătă surprins de vestea căsătoriei şi nimănui nu-i trecu prin cap să se opună. Singurul lucru care-i uimise la culme, a fost refuzul încăpăţânat a lui Meggie de a-i trimite vestea şi Părintelui Ralph; făcu o adevărată criză de isterie când Bob avansă ideea de a-l invita la oficierea căsătoriei, la Drogheda. Nu, nu, nu! strigase ea la toţi; Meggie, care niciodată în viaţa ei nu ţipase la nimeni. Toţi crezură că ea este supărată pe Episcop, pentru că nu mai venise la Drogheda să-i vadă, susţinând sus şi tare că, măritişul ei nu era treaba nimănui, decât a ei, iar dacă el nu a avut bunul simţ să vină la Drogheda, ea, personal nu avea de gând să-i impună o obligaţie pe care el nu o putea refuza.

Deci Fee promise solemn că nu va pomeni niciun cuvânt în scrisorile ei; părea să nu-i pese de nimic, aşa cum părea să nu o intereseze deloc

alegerea pe care o făcuse Meggie. Menţinerea la zi a registrelor unei ferme mari, cum era Drogheda, îi ocupă tot timpul. Registrele lui Fee puteau servi ca material unui istoric, descriau viaţa la fermă cu o deosebită tenacitate, nu conţineau numai cifre şi calcule. Mişcarea fiecărei turme de oi, era descrisă cu minuţiozitate, schimbarea anotimpurilor, vremea în fiecare zi, chiar ceea ce le servea la cină doamna Smith. Extrasul din jurnalul fermei pentru ziua de 22 iulie 1934, spunea: „Cerul senin, niciun nor, temperatura în zori 34 grade. Astăzi nu avem slujbă. Bob e acasă, Jack e plecat la Murrimbah cu alţi doi oameni, Hughie e plecat la West Dam cu un alt om. Turmele de trei ani de la Beerbarrel sunt duse cu berbecii de la Budgin, la Winemurra. La ora trei temperatura ridicată, 85 de grade, barometrul constant, 30,6 inci. Vânt dinspre vest. Meniul la cină: carne de vită, cartofi fierţi, morcovi şi varză, apoi budincă. Meghann Cleary se va căsători cu domnul Luke O'Neill, îngrijitor de animale, sâmbătă 25 august, la biserica Holly Cross, Gillanbone. Scris la ora nouă seara, temperatura 45 de grade, luna în ultimul pătrar."

XI

Luke îi cumpără lui Meggie un inel de logodnă cu diamant, modest, dar destul de drăguţ, cu un set de două pietre de un sfert de carat, montate în două inimioare de platină. Strigările s-au făcut pentru sâmbătă 25 august, la amiază, la biserica Holly Cross. Ceremonia va fi urmată de o masă de familie, la Hotel Imperial, la care, bineînţeles, au fost invitate şi doamna Smith, Minnie şi Cat, deşi Jims şi Patsy fuseseră lăsaţi la Sydney, după ce Meggie fusese foarte fermă, spunând că nu înţelege de ce i-ar aduce şase sute de mile pentru a vedea o ceremonie pe care nici nu o înţelegeau. Primise de la ei scrisori de felicitare; a lui Jims, lungă, dezordonată şi copilăroasă, a lui Patsy compusă din două cuvinte „Mult Noroc". Şi ei îl cunoşteau pe Luke, din timpul vacanţei la Drogheda.

Doamna Smith era supărată, pentru că Meggie insistase să se facă cât mai puţină zarvă în jurul evenimentului; ea sperase să o vadă pe singura fată a Droghedei măritată cu steaguri şi surle şi o petrecere de multe zile. Dar Meggie fusese atât de categorică încât refuză chiar şi coroniţa de mireasă; se va căsători într-o rochie obişnuită, va purta pe cap o pălărie obişnuită, care după aceea puteau foarte bine să constituie costumul pentru călătoria de nuntă.

— Draga mea, am hotărât unde să te duc pentru luna de miere, îi comunică Luke aşezându-se pe un scaun în faţa ei, în duminica în care şi-au făcut planurile pentru nuntă.

— Unde?

— În nordul Queensland-ului. În timp ce erai la croitoreasă, am stat de vorbă cu nişte tipi, la barul Imperial şi mi-au povestit că se pot face bani grei în ţara trestiei de zahăr, dacă eşti destul de puternic şi rezistent şi nu ţi-e frică de muncă.

— Dar, Luke, ai deja o slujbă aici!

— Un bărbat nu este în apele lui, dacă stă la mâna rudelor sale. Eu vreau să avem destui bani, să ne cumpărăm pământ în Vestul Queensland-ului şi mai vreau să-l şi muncesc, înainte de a fi prea bătrân. Un om fără educaţie găseşte cu greu o muncă bine plătită în timpul Depresiunii, dar la nord de Queensland este lipsă de mână de lucru şi se câştigă de cel puţin de zece ori mai bine decât aici, ca îngrijitor de animale, om de fermă la Drogheda.

— Şi să faci ce, acolo?

— La tăiat trestie de zahăr.

— Să tai trestie de zahăr? Este o muncă cumplită! Muncă de salahor!

— N-ai dreptate. Negrii, salahorii, cum le spui tu, nu sunt destul de înalţi, ca noi, albii; şi pe urmă, ştii la fel de bine ca şi mine legile. Australienii interzic importul de negri sau galbeni pentru a face o muncă de sclavi cu un salariu mai mic decât al unui alb, să ia pâinea de la gura unui australian. Este lipsă de tăietori de trestie de zahăr şi se câştigă grozav de bine. Nu mulţi sunt destul de rezistenţi la tăiatul trestiei. Dar eu sunt. Nu mă las uşor bătut.

— Înseamnă că tu vrei să ne facem casa la nord de Queensland?

— Da.

Privi dincolo de el, prin ferestrele enorme ale Droghedei: eucalipţii, padocurile, copacii de dincolo de ea. Să nu mai trăieşti la Drogheda! Să ajungi undeva, unde Episcopul Ralph să nu o găsească, să trăiască fără a-l mai vedea vreodată, să se agaţe de străinul din faţa ei atât de irevocabil, încât să nu mai existe drum de întoarcere... Ochii ei verzi se opriră pe faţa alertă a lui Luke; era mai frumoasă, dar fără-ndoială, era mai tristă. El o simţi; nu erau lacrimi, erau numai pleoapele plecate şi, colţurile gurii. Dar acum el nu mai era preocupat de tristeţile lui Meggie, pentru că nu

dorea să o lase să devină atât de importantă pentru el, încât să-i tot dea bătăi de cap. Sigur, ea era o binefacere pentru un bărbat, mai ales unul care încercase să se însoare cu Dot MacPherson de la Bingelly, dar atracţia fizică pe care o împrăştia şi firea-i bănuitoare, nu făcură decât să sporească vigilenţa lui Luke, care-şi ţinea bine inima-n frâu. Nicio femeie, oricât de dulce şi de frumoasă, cum era Meggie Cleary, nu avea suficientă putere asupra lui, încât să-i dicteze ce să facă.

Aşa că Luke rămase fidel principiilor lui, răscolind direct în miezul problemei care-l frământa. Vor fi momente când va trebui să fie viclean, dar în această problemă trebuie să fie brutal şi direct.

— Meghann, eu sunt un demodat, spuse.

Ea îl privi uimită.

— Eşti? întrebă cu un ton care subînţelegea: „Contează?”

— Da, îi răspunse. Eu cred că, dacă un bărbat şi o femeie se căsătoresc, toată averea femeii trebuie să devină a bărbatului. Aşa cum se întâmpla pe vremuri cu zestrea. Ştiu că ai ceva bani şi îţi spun de pe acum, când ne vom căsători îi vei trece pe numele meu. Este corect să ştii ce am în cap, acum, cât mai eşti singură şi poţi hotărî dacă vrei să faci, sau nu, asta.

Lui Meggie nici nu-i trecuse prin cap că-şi va păstra banii; pur şi simplu crezuse că după căsătorie vor trece de la ea la Luke, firesc, fără alte probleme. Toate femeile australiene, cu excepţia celor educate, erau crescute pentru a deveni, mai mult sau mai puţin, anexe ale bărbaţilor, şi lucrul acesta era valabil şi pentru Meggie. Tati hotărâse întotdeauna pentru Fee şi pentru copii, iar după moartea sa, Fee îi încredinţase lui Bob rolul de şef al familiei. Bărbatul avea şi banii şi casa şi soţia şi copiii. Meggie nu pusese niciodată sub semnul întrebării dreptul bărbatului de a poseda totul.

— Oh, exclamă ea, nu m-am gândit că este necesar să semnez ceva, Luke. Eu am crezut că tot ce am eu, devine în mod automat al tău, după ce ne căsătorim.

— Aşa era, dar proştii aceia de la Canberra au stricat totul când au dat drept de vot femeilor. Eu vreau ca totul să fie corect între noi, Meghann – şi îţi spun de la bun început cum vor sta lucrurile.

Ea râse.

— E-n regulă Luke, nu mă supăr.

Luă totul ca o bună nevastă demodată; Dot n-ar fi cedat atât de repede.

— Câţi bani ai? o întrebă.

— Acum, paisprezece mii de lire. În fiecare an mai primesc două mii.

El fluieră.

— Paisprezece mii de lire! Pfiu! Sunt o groază de bani, Meghann. E mai bine să am eu grijă de ei. Săptămâna viitoare putem mergem la directorul băncii, să fiu eu sigur că ce va veni după aceea va fi pus pe numele meu. N-am să mă ating de un penny, ştii asta. Dar îi vom folosi să cumpărăm ferma, mai târziu. În următorii ani vom munci amândoi, mult, vom economisi fiecare bănuţ pe care-l vom câştiga. Bine aşa?

Ea dădu din cap.

— Da, Luke.

O simplă scăpare din partea lui Luke şi nunta fu cât pe ce să fie ratată. Nu era catolic. Când a aflat, Părintele Watty şi-a ridicat cu groază mâinile spre cer.

— Doamne Sfinte! Luke, de ce nu mi-ai spus mai devreme? Doamne, o să avem nevoie de toată energia să te convertim şi să te botezăm, înainte de căsătorie.

Luke îl privi pe părintele Watty, uimit.

— Cine-a spus că vreau să mă convertesc? Sunt fericit aşa, fără nicio religie, dar dacă asta te

îngrijorează, scrie că sunt ceva, ce vrei dumneata, dar să ştii că nu accept să scrii că sunt catolic.

Degeaba îl rugară; Luke refuză până şi ideea de a discuta.

— N-am nimic împotriva Catolicismului, dar eu sunt protestant şi nu sunt cu două feţe, nu am nimic cu catolicii. Aşa că, Părinte, va trebui să te obişnuieşti că nu fac parte din turmă, şi gata.

— Atunci nu te pot cununa!

— De ce naiba? Nu înţeleg de ce nu vrei să ne cununi şi ce obiecţii ar avea Reverendul Bisericii Anglicane?

Fee zâmbi acru, amintindu-şi contrazicerile pe care le-au avut ea şi cu Paddy cu un preot oarecare; ea câştigase atunci.

— Dar, Luke, trebuie să facem cununia religioasă! protestă Meggie, cu teamă. Dacă n-o fac voi trăi în păcat.

— Ei bine, din punctul meu de vedere, să trăieşti în păcat este mult mai bine, decât să fiu eu cu două feţe, spuse Luke, care uneori avea subiecte ciudate de contradicţie; oricât ar fi dorit banii lui Meggie o încăpăţânare oarbă îl îndemna să nu dea înapoi.

— Încetaţi cu prostiile astea! spuse Fee, nu lui Luke, ci preotului. Faceţi ce am făcut şi eu cu Paddy şi nu ne-am mai certat. Părintele Thomas vă poate cununa la Casa Parohială, dacă nu vrea să-şi pângărească biserica!

Toţi o priviră uimiţi, dar compromisul reuşi; Părintele Watkin cedă şi consimţi să-i cunune la Casa Parohială, deşi refuză să sfinţească inelele.

O astfel de pedeapsă din partea bisericii o lăsă pe Meggie cu impresia că păcătuieşte, dar nu aşa de tare încât să ajungă în iad, iar veşnica Annie, menajera de la Casa Parohială, îşi dădu toată silinţa să amenajeze biroul Părintelui Watty, să arate cât mai mult a altar, cu mari vaze de flori şi multe lumânări. Dar ceremonia a fost totuşi incomodă, chiar Preotul cel nemulţumit făcându-i

pe toţi să simtă că acceptase numai ca să scape de ruşinea că ei se vor duce în altă parte. Nu tu slujbă nupţială nu tu binecuvântare!

Totuşi se făcu. Meggie deveni doamna Luke O'Neill, pregătită să plece spre Queensland şi cu o lună de miere oarecum micşorată de drumul pe care-l aveau de făcut. Luke refuză să petreacă acea sâmbătă noaptea la *Imperial,* pentru că trenul care mergea la Goondiwindii pleca numai o dată pe săptămână, adică chiar în acea sâmbătă noaptea, pentru a face legătura cu trenul de poştă Goondiwindii-Brisbane, a doua zi, duminică. Numai aşa ajungeau la Bris luni şi puteau prinde legătura cu expresul de Caims.

Trenul pentru Goondiwindii era foarte aglomerat. Nu au avut niciun moment de linişte şi s-au chinuit toată noaptea pentru că nu erau vagoane de dormit. Oră după oră se scurgea în trăncănitul trenului care-şi urma drumul spre nord-est, oprind exasperant de fiecare dată când mecanicul avea chef să bea un ceai fierbinte, sau să lase să treacă peste calea ferată vreo turmă de oi rătăcită, sau să dea vreun telefon, sau să stea de vorbă cu vreun cioban.

— Mă întreb de ce pronunţă ei Gundiwindi, dacă nu vor să-l scrie aşa? întrebă Meggie plictisită, aşteptând să plece trenul, în singura cârciumă deschisă din Goondiwindii, într-o cameră îngrozitor de verde cu scaune de lemn.

Biata Meggie, era nervoasă şi neliniştită.

— De unde vrei să ştiu eu? oftă Luke, care nu avea deloc chef de vorbă şi era mort de foame.

Pentru că era duminică nu puteai servi nici măcar o ceaşcă cu ceai; nimic până la oprirea de luni dimineaţă, special programată pentru micul dejun; abia atunci vor putea să-şi umple stomacul şi să-şi potolească setea. Apoi, Brisbane, la staţia Bris-sud, traversarea oraşului pentru gara din strada Roma şi în sfârşit, trenul pentru Caims.

Meggie descoperi că Luke cumpărase două bilete de clasa a doua.

— Luke, avem destui bani! spuse obosită şi exasperată. Dacă ai uitat să mergi la bancă, mai am eu o sută de lire pe care mi le-a dat Bob. De ce nu ai luat compartiment pentru dormit la clasa I?

El o privi trăsnit.

— Dar nu sunt decât trei nopţi şi trei zile până la Dunglee! De ce să cheltuim banii pentru vagon de dormit, când amândoi suntem tineri, sănătoşi şi rezistenţi? N-ai să mori, Meghann, dac-ai să stai pe un scaun în tren! Cam a venit vremea să-ţi dai seama că te-ai măritat cu un muncitor, nu cu-un băiat de bani gata!

Şi aşa, Meggie se aşeză pe scaunul de la geam, pe care îl oprise Luke pentru ea, îşi puse bărbia tremurândă în palmă şi privi pe fereastră să nu-i observe Luke lacrimile. Îi vorbise aşa cum îi vorbeşti unui copil iresponsabil şi începu să se întrebe dacă nu cumva aşa o vedea el pe ea. Începu să se revolte, dar mândria încăpăţânată îi interzicea lipsa de demnitate pe care o presupunea o ceartă. Pentru a se calma îşi spuse că este soţia acestui bărbat, dar pentru el era un lucru atât de nou, încât nu era obişnuit cu asta. Îi trebuie timp. Vor trăi împreună, îi va găti mesele, îi va cârpi hainele, va avea grijă de el, va avea copii, va fi o soţie bună. Da, uite ce mult o stimase tata pe mama, cât de mult o iubise. Să-i dea timp lui Luke!

Mergeau spre un oraş numit Dungloe, la numai cincizeci de mile de Caims, care era extremitatea nord-estică, punctul terminus al căii ferate pentru coasta Queensland. Peste o mie de mile de cale ferată, legănaţi şi scuturaţi, cu fiecare loc ocupat, fără posibilitatea să te întinzi puţin. Deşi era un ţinut mult mai bogat decât Gilly şi mult mai colorat, ea nu reuşi să-şi menţină treaz interesul pentru ceea ce vedea.

O durea capul, nu putea mânca nimic şi căldura era cu mult, mult mai rea decât suportase vreodată

la Gilly. Frumoasa rochie de cununie, de mătase roz era murdară, înnegrită de funinginea care venea pe ferestrele deschise, pielea-i era lipicioasă de la transpiraţia care nu se evapora şi ceea ce era cu mult mai tragic decât oboseala fizică, era pe punctul de a-l urî pe Luke. El părea să nu fie câtuşi de puţin obosit sau deranjat de inconfortul călătoriei, stătea de vorbă cu doi oameni care mergeau la Cardwell. Singura dată când privi în direcţia ei, se şi ridică, se aplecă peste ea atât de neglijent că o îngrozi şi aruncă un pachet învelit în hârtie de ziar, pentru nişte oameni răsfiraţi de-a lungul liniei cu ciocane de fier în mână, strigând:

— Pip! Pip! Muncitori care verifică linia, explică el în timp ce se aşeza.

Luke părea să subînţeleagă că şi ea era la fel de fericită şi mulţumită ca şi el, că infinitul verde al câmpiilor de coastă o fascina, în timp ce ea privea fără să vadă, urând locul chiar înainte de a pune piciorul pe pământul lui.

La Cardwell cei doi coborâră, iar Luke se îndreptă spre ghereta cu peşte şi cartofi prăjiţi, din faţa gării şi se întoarse cu un pachet învelit tot în hârtie de ziar.

— Se spune că la Cardwell peştele trebuie gustat pentru a crede că are un gust deosebit, Meghann, dragostea mea. Cel mai bun peşte din lume. Uite, încearcă şi tu. Este prima gură de mâncare în ţinutul bananelor. Să ştii că nu există alt loc pe lume mai frumos decât Queensland.

Meggie privi bucăţile unsuroase de peşte, îşi puse batista la gură şi fugi la toaletă. Când ieşi, puţin mai târziu, albă la faţă şi tremurând, el o aştepta.

— Ce s-a întâmplat? Nu te simţi bine?

— Nu m-am simţit bine de când am plecat de la Goondiwindii.

— Dumnezeule! De ce nu mi-ai spus?

— De ce, n-ai văzut singur?

— Mie mi s-a părut că eşti bine.

— Cât mai avem? întrebă ea slăbită.

— Trei, şase ore, cam aşa ceva. Nu prea ţin seama de programul de mers, prin părţile astea. Acum, că au plecat tipii aceia, este destul loc; întinde-te şi pune-ţi căpşorul în poala mea.

— Oh, nu mă mai dădăci ca pe-un copil! se răsti la el. Era mult mai bine dacă ar fi coborât acum două zile, la Bundaberg!

— Ei, hai Meghann, fii fată bună! Aproape am ajuns. Tully, Innisfail şi apoi Dugloe.

Era după amiaza târziu când au coborât din tren. Meggie se târa sprijinindu-se cu disperare de braţul lui Luke, prea mândră ca să recunoască că nu putea merge. El îl întrebă pe şeful de gară unde puteau găsi un hotel pentru oameni modeşti, luă valizele şi porni, Meggie urmându-l clătinându-se.

— La capătul străzii, o consolă el. Clădirea albă cu două etaje.

Deşi camera lor era mică şi umplută până la refuz cu mobilă victoriană, lui Meggie i se păru un paradis, când se prăbuşi pe marginea patului.

— Întinde-te puţin înainte de cină, dragostea mea. Mă duc să mă orientez puţin, spuse el ieşind din cameră, la fel de proaspăt ca în ziua nunţii. Dar atunci era sâmbătă şi acum era joi după amiaza; să mergi cinci zile în trenuri aglomerate, sufocată de fum de ţigară şi de funingine!

Patul se legănă monoton în zgomotul roţilor de tren, dar Meggie îşi afundă recunoscătoare capul în pernă şi dormi, dormi...

Cineva îi scosese pantofii, ciorapii şi o acoperise cu un cearceaf; Meggie se mişcă, deschise ochii şi privi în jur. Luke stătea pe pervazul ferestrei, cu un picior ridicat şi fuma. Mişcarea ei îl făcu să întoarcă capul, o privi zâmbind.

— Grozavă mireasă, n-am ce spune! Iată-mă aşteptând cu nerăbdare luna de miere şi soţia mea doarme de aproape două zile! Am fost puţin îngrijorat, când am văzut că nu te pot trezi, dar

cârciumarul mi-a spus că li s-a mai întâmplat şi altor femei, călătoria cu trenul, căldura şi umezeala. Mi-a spus să te las să dormi cât poţi. Acum cum te simţi?

Ea se ridică ţeapăn, întinse mâinile şi căscă.

— Mult mai bine, mulţumesc. Oh, Luke! Ştiu că sunt tânără şi puternică, dar sunt totuşi femeie! Nu pot suporta extenuarea fizică la fel ca tine.

El veni şi se aşeză pe marginea patului, masându-i braţele, un gest care păru încântător acum.

— Meghann, îmi pare rău, într-adevăr îmi pare rău. Nu am gândit aşa, că tu eşti femeie. Nu prea sunt obişnuit cu o soţie, asta e! Ţi-e foame, draga mea?

— Moartă de foame. Îţi dai seama că a trecut o săptămână de când am mâncat ultima oară?

— Atunci, faci o baie, îţi pui o rochie şi ieşim să cunoaştem Dungloe.

În apropiere se afla o cafenea chinezească, unde Luke o duse pe Meggie să guste pentru prima oară-n viaţa ei mâncare chinezească. Îi era atât de foame, că orice ar fi mâncat i s-ar fi părut bun, dar ce mânca acum era minunat. Nu-i păsa că e făcută din şobolani, rechini sau altceva, cum se vorbea prin Gillanbone, care avea o singură cafenea unde se mânca friptură cu cartofi prăjiţi. Luke luase cu el două sticle de bere de-ta hotel şi insistă să bea şi ea, deşi ei nu-i plăcea berea.

— La început nu trebuie să bei prea multă apă, îi spuse. Berea e mai bună.

Apoi o luă de mână şi se plimbă, mândru, de parcă ar fi fost averea lui personală. Dar, să nu uităm, Luke se născuse în Queensland. Ce oraş era Dungloe! Avea înfăţişarea vechilor oraşe vestice. Ca mărime era ca şi Gilly, dar în loc de o singură stradă principală, Dungloe avea qvartaluri de blocuri şi magazine şi casele erau vopsite în alb, nu în maro. Ferestrele erau din lemn, verticale, probabil pentru a prinde briza mării iar de

acoperişuri nu se servea nimeni, ca la teatru, unde era un ecran pentru filme, pereţi, rânduri de scaune de pânză pescărească, dar nu avea acoperiş.

În jurul oraşului era o adevărată junglă. Viţă de vie peste tot, stâlpi de telegraf. Din loc în loc, pe stradă, erau copaci, ori în jurul copacilor erau construite case, sau, poate copacii crescuseră în jurul caselor. Era imposibil să spui care existau mai întâi, copacii sau casele oamenilor, pentru că impresia dominantă era aceea de vegetaţie necontrolată crescută la întâmplare. Cocotierii, palmierii, mai înalţi decât eucalipţii de la Drogheda, se ridicau spre un cer de un albastru limpede; oriunde ar fi privit, Meggie vedea o pată de culoare. Pământul nu mai era maro, sau mohorât. Toţi copacii păreau să fie în floare: purpuriu, portocaliu, roşu, roz, albastru, alb.

Erau mulţi chinezi, îmbrăcaţi în pantaloni negri de mătase, pantofi alb cu negru, şosete albe, cămăşi cu gulere albe, apretate şi haine negre ca fracul. Bărbaţii şi femeile păreau să nu se deosebească între ei, Meggie nu reuşi să-i deosebească unii de alţii. Aproape tot comerţul oraşului părea să fie în mâinile chinezilor; un mare magazin, cu mult mai opulent decât a fost vreodată cel din Gilly, avea nume chinezesc: *AH WONG* scria pe o firmă.

Toate casele erau construite pe stâlpi foarte înalţi, ca vechea reşedinţă a administratorului şef de la Drogheda. Aici motivul era pentru a face o ventilaţie maximă aerului, îi explică Luke şi pentru a împiedica termitele să le ruineze la un an după ce au fost construite. La marginea fiecărui stâlp era o bandă de metal, curbată; termitele nu puteau trece de parapetul de tablă şi nu ajungeau la lemn. Bineînţeles că distrugeau stâlpii, dar cum se subţia un stâlp, era imediat schimbat cu unul nou. Aşa era mult mai uşor şi mai ieftin, decât să-ţi construieşti o casă nouă. Cele mai multe dintre grădini erau mici jungle, pline de bambuşi şi palmieri, de parcă

toţi locuitorii renunţaseră să mai păstreze o ordine florală.

Bărbaţii şi femeile o şocară. Pentru cină şi pentru o plimbare cu Luke, se îmbrăcase după moda bunei cuviinţe, în pantofi cu toc, ciorapi de mătase, furou de satin, o rochie de mătase uşoară, cu centură şi mâneci scurte. Pe cap avea o pălărie mare de paie, pe mâini avea mănuşi. Ceea ce o irită cel mai mult fu sentimentul incomod dat de felul în care oamenii se zgâiau la ea; de parcă *Ea* ar fi fost cea îmbrăcată nepotrivit.

Bărbaţii mergeau în picioarele goale, cu pantaloni scurţi şi de cele mai multe ori şi fără cămaşă; nimic decât pantaloni scurţi, cachi. Femeile şi mai rău. Câteva aveau rochii simple de bumbac, era evident că nu purtau nimic pe dedesubt, fără ciorapi, numai în sandale, dar marea majoritate purtau pantaloni scurţi, mergeau în picioarele goale şi-şi acopereau sânii cu o indecentă vestă fără mâneci. Dungloe era un oraş civilizat, nu o plajă. Dar iată că locuitorii săi se plimbau de colo colo uimitor de dezbrăcaţi; chinezii arătau mult mai bine.

Peste tot erau biciclete, sute de biciclete; câteva maşini, niciun cal. Da, foarte diferit de Gilly, Şi era cald, cald, cald. Trecură pe lângă un termometru, care, incredibil, arăta 90 de grade; totuşi la Gilly, la 115 grade părea mai răcoare decât aici. Meggie se simţea de parcă s-ar fi mişcat prin aer solid şi trebuia să-l taie cu corpul, ca pe unt şi când respira, plămânii parcă i se umpleau cu apă.

— Luke, nu mai suport! Te rog, hai să ne întoarcem, respira ea greu, după nicio jumătate de milă.

— Dacă vrei. Nu suporţi umiditatea. Rar coboară sub 90%, fie vară, fie iarnă, iar temperatura rar coboară sub 85, dar nici nu creşte peste 95. Nu prea există diferenţe între anotimpuri,

dar în timpul verii musonii ridică umiditatea peste 100%.

— Vara plouă, nu iarna?

— Tot anul. Mereu sunt musoni, iar când nu sunt, vin vânturile din sud-est. Aduc multă ploaie, tot anul. Dungloe are o cantitate anuală de apă, rezultată din ploi, între unu şi trei sute de inchi.

Trei sute de inchi de ploaie pe an! Bietul Gilly ar fi extaziat dacă ar avea cincisprezece şi uite cum plouă aici, la două mii de mile de Gilly.

— Nu se răcoreşte noaptea? întrebă Meggie când au ajuns la hotel; nopţile fierbinţi din Gilly, erau suportabile pe lângă baia asta de aburi.

— Nu prea mult, ai să te obişnuieşti.

Deschise uşa camerei şi o lăsă să intre.

— Mă duc la bar să iau o bere, dar mă întorc într-o jumătate de oră. Cred că-ţi este suficient.

Ochii ei îl priviră speriaţi.

— Da, Luke.

Dungloe se afla la 17 grade sud de Ecuator, aşa că noaptea venea dintr-o dată; într-un minut părea să apună soarele şi în celălalt era o noapte neagră şi un întuneric dens, dar cald. Când Luke se întoarse, Meggie stătea pe întuneric, întinsă în pat, cu un cearceaf până la ochi.

Râzând, el trase de cearceaf şi-l aruncă pe duşumea.

— E destul de cald iubito! Nu avem nevoie de cearceaf.

Îl auzi mişcându-se prin cameră, îi văzu umbra aruncând hainele.

— Ţi-am pus pijamaua pe măsuţa de toaletă, şopti ea.

— Pijamaua? Pe vremea asta? Ştiu că la Gilly toţi fac alergie, dacă aud că cineva nu poartă pijama, dar noi suntem la Dungloe! Chiar ai cămaşă de noapte?

— Da.

— Atunci scoate-o. Oricum o să ne încurce.

Încurcându-se, Meggie reuşi să-şi dezbrace cămaşa lungă pe care doamna Smith i-o brodase cu atâta dragoste, pentru prima ei noapte, mulţumind cerului că era întuneric şi el n-o putea vedea. Avea dreptate Luke, se simţea mult mai bine în patul răcoros, simţea briza care pătrundea prin ferestrele larg deschise. Dar simplu gând al unui alt corp fierbinte lângă ea în pat o deprima.

Arcurile scârţâiră; Meggie simţi pielea umedă pe braţul ei şi tresări. El se întoarse pe-o parte, o trase lângă el şi o sărută. La început rămase pasivă, încercând să nu se gândească la gura aceea mare şi la limba aceea indecentă, apoi începu să se zbată, încercând să se elibereze; nu mai dorea să fie aproape de el în căldura aceea, nu mai dorea să fie sărutată, nu-l mai dorea pe Luke. Nu semăna deloc cu ceea ce fusese în Rolls, când se întorceau de la Rudna Hunish. Parcă nu mai era nimic în el care să se gândească şi la ea şi o parte din el împingea insistent în coapsele ei, în timp ce o mână cu unghii ascuţite o trăgea de fese. Frica i se transformă în groază, era copleşită într-un fel mult mai profund decât de puterea şi hotărârea lui, era copleşită de faptul că el nici nu era conştient că ea exista acolo. Deodată îi dădu drumul, se ridică, bâjbâi ceva pe întuneric, parcă trăgea de ceva.

— Mai bine să fim siguri, şopti. Gata, stai pe spate. Nu, nu aşa! Desfă picioarele, oh, pentru Dumnezeu, nu ştii chiar nimic?

Ar fi dorit să-i strige: nu, nu, Luke, nu ştiu. Era oribil şi obscen totul; ceea ce-mi faci tu mie acum, nu poate fi permis de Biserică, dar nici de legile oamenilor! De fapt, el stătea peste ea, îşi ridică şoldurile, şi cu o mână trăgea de ea, cealaltă mână era în părul ei, încât nici nu îndrăznea să se mişte. Contorsionându-se şi sărind cu obiectul acela ciudat între picioarele lui, o obligă să desfacă picioarele, ea făcu ceea ce i se cerea, dar el era mult mai mare decât ea şi muşchii abdomenului i se crispaseră din cauza greutăţii lui şi din pricina

poziţiei incomode în care stătea. Chiar prin pâcla de frică şi epuizare, ea înţelese că o energie puternică se acumula; când el o străpunse, un ţipăt ascuţit îi scăpă de pe buze.

— *TACI,* mormăi el, luând mâna din păr şi punându-i-o la gură. Ce vrei să faci, să arăţi la toată lumea din taverna asta nenorocită că te omor? Stai cuminte, n-o să te doară mai mult decât trebuie! Stai cuminte. *STAI CUMINTE!*

Se luptase cu el ca o apucată, dorea să se elibereze de lucrul acela dureros, dar greutatea lui o ţintuia, mâna îi acoperea strigătele, agonia continua şi continua. Total neexcitată, pentru că el nu se mai gândise la asta, simţea cum cauciucul acela, care era şi mai uscat decât ea, îi rupea ţesuturile, în timp ce el se mişca înăuntru, în afară, din ce în ce mai repede, cu respiraţia transformată într-un şuierat; apoi ceva se schimbă în el şi îl linişti, se zgudui şi înghiţi un strigăt. Durerea parcă mai scăzu şi el se rostogoli pe spate, eliberând-o.

— Pentru tine o să fie mai bine data viitoare, reuşi el să spună. Întotdeauna doare, prima dată.

Şi atunci, de ce n-ai avut bunul simţ să-mi spui? ar fi dorit să i-o arunce în faţă, dar nu mai avea puterea să rostească niciun cuvânt, era prea ocupată acum, dorindu-şi să moară. Nu numai din cauza durerii, dar şi pentru că descoperise că nu-l cunoştea de loc, că ea pentru el nu avea identitate, era doar un instrument.

A doua oară o duru la fel de tare, la fel şi a treia oară; exasperat, aşteptând să-i dispară durerea (pentru că aşa îi spusese, nu) şi pentru că nu înţelegea de ce continua să se zbată şi să lupte cu el, Luke se enervă, îi întoarse spatele şi adormi. Lacrimile curgeau de pe obraji pe păr; stătea pe spate dorindu-şi să moară, sau să ajungă înapoi la Drogheda.

Asta dorise să-i spună Părintele Ralph, cu ani în urmă, când îi povestise un pasaj ascuns, care are legătură cu copiii. Plăcut mod de a descoperi! Nu-i

de mirare de ce nu fusese mai explicit atunci, preferând să nu-i spună tot. Totuşi lui Luke îi plăcuse. Era limpede că pe el nu-l durea. Şi numai pentru acest motiv îl ura, ura actul în sine.

Extenuată, mişcându-se cu durere, îi întoarse spatele lui Luke şi plânse în pernă. Nu-i era somn, deşi Luke dormea profund, iar mişcările ei timide nu-l deranjau deloc. Era econom chiar şi în somn, dormea liniştit, nici nu sforăia, nici nu se întorcea în toate părţile, gândea ea în timp ce aştepta zorii; dacă s-ar fi redus totul la a sta întinşi unul lângă altul, ar fi putut să-i placă.

Zorile se instalară la fel de repede şi de vesele, ca şi noaptea; părea ciudat să nu auzi cocoşii cântând, să nu auzi toate celelalte zgomote care trezeau Drogheda, oi, cai, porci, câini.

Luke se trezi, se întoarse spre ea şi simţi cum o sărută pe umăr; era atât de obosită, îi era dor de acasă, uită de buna creştere şi nu se acoperi.

— Hei, Meghann, ia să te vedem puţin, îi comandă cu o mână pe şold. Întoarce-te ca o fetiţă bună ce eşti.

Nici nu mai conta în această dimineaţă; Meggie se întoarse şi îl privi morocănoasă.

— Nu-mi place să-mi spui Meghann, spuse ea, ca unică formă de protest pe care o avea la îndemână. Mi-ar plăcea să-mi spui Meggie.

— Mie nu-mi place Meggie. Dar dacă îţi displace atât de mult, pot să-ţi spun Meg. O studie melancolic. Ce forme frumoase ai. Îi atinse un sân, un sfârc roz, plat şi neexcitat. Mai ales ăştia. Ridică pernele şi o privi zâmbind. Hai Meg, sărută-mă. Este rândul tău să faci dragoste, poate o să-ţi placă mai mult, nu?!

N-am să vreau să te sărut tot restul vieţii mele, gândi ea, privindu-i corpul bine făcut, părul moale de pe piept, care cobora spre abdomen într-o dungă subţire, din care ieşea acel ceva atât de inocent şi inofensiv, care-i cauzase atâta durere. Şi picioarele-i erau păroase! Meggie crescuse printre

bărbaţi care nu-şi lăsaseră niciodată hainele de pe ei când erau în prezenţa femeilor, dar cămăşile descheiate la gât în timpul verii le trădaseră pieptul păros. Ei erau cu toţii blonzi, nu i se păruseră ofensivi; acest bărbat brunet îi era străin şi îi repugna. Ralph era la fel de brunet, dar îşi aminti că pe piept avea părul castaniu.

— Fă ce ţi se spune, Meg! Sărută-mă!

Ea se întinse şi-l sărută; el îi prinse sânii în palme şi o obligă să continue, apoi luă o mână de-a ei şi o coborî pe abdomenul lui. Speriată, se smulse din îmbrăţişare şi privi îngrozită cum ceva se schimbă, se măreşte.

— Te rog, Luke, nu! strigă. Te rog, nu iar! Te rog, te rog!

Ochii albaştri o scrutară speculativ.

— Aşa tare doare? Bine, o să facem ceva cu totul diferit, dar, pentru Dumnezeu, încearcă să pari mai entuziastă!

O trase peste el, îi desfăcu picioarele, o ridică de umeri şi îi prinse un sân în gură, cum făcuse în maşină în noaptea când ea se înfierase cu căsătoria. Numai cu corpul, Meggie suportă; măcar nu-şi mai băgă obiectul oribil în ea să o rănească; nu o durea dacă se mişca puţin. Ce creaturi ciudate sunt bărbaţii, să facă asta de parcă ar fi cel mai plăcut lucru pe lume! Era dezgustător, era o parodie de dragoste! Dacă n-ar fi sperat că totul va culmina cu un copil, Meggie ar fi refuzat categoric să mai aibe de-a face cu aşa ceva.

— Ţi-am găsit o slujbă, o anunţă Luke în sufrageria hotelului, la micul dejun.

— Ce? Înainte de a avea ocazia să ne aranjăm casa, Luke? Înainte chiar de a *AVEA* o casă?

— N-are rost să închiriem o casă, Meg. Eu plec să tai trestie de zahăr; totul este aranjat. Cea mai bună echipă de tăietori din zonă este un grup de suedezi, polonezi şi irlandezi, condusă de un tip care se numeşte Arne Swenson; în timp ce tu

dormeai după călătorie, eu l-am căutat şi am stat de vorbă cu el. Are nevoie de un om şi o să mă testeze. Asta înseamnă că voi locui cu ei în baracă. Tăiem şase zile pe săptămână, de la răsăritul soarelui, la apus. Nu numai asta, dar ne vom deplasa de-a lungul coastei, unde ne va purta următorul nostru angajament de muncă. Cât câştig, depinde foarte mult de cât tai, iar dacă voi fi destul de bun să muncesc în echipa lui Arne, o să fac mai mult de douăzeci de lire pe săptămână!

— Încerci să-mi spui că nu vom locui împreună, Luke?

— Nu putem, Meg! Oamenii nu acceptă femei în baracă şi atunci, ce rost are să stai singură într-o casă? Și tu poţi munci; doar sunt banii pentru viitoarea noastră fermă!

— Dar unde-am să locuiesc? Ce fel de muncă să fac? Aici nu sunt oi!

— Nu-i nicio scofală că nu sunt oi. De aceea ţi-am luat o muncă de interior, Meg. Ai să fii găzduită gratuit, eu nu accept să cheltui bani pentru cazarea ta. Vei munci ca menajeră la Himmelhoch, în casa lui Ludwig Muller. E cel mai mare proprietar de trestie de zahăr din district, iar soţia lui este invalidă şi nu poate face gospodărie. Te duc la ei mâine dimineaţă.

— Şi când o să te văd, Luke?

— Duminica. Luddie înţelege dacă eşti căsătorit; nu se supără dacă dispari duminica.

— Ei bine, văd că ai aranjat lucrurile spre satisfacţia ta personală, nu?

— Recunosc. Oh, Meg, vom fi bogaţi! Vom munci mult şi vom economisi fiecare bănuţ şi nu peste mult timp vom cumpăra ferma din Queensland. Sunt cele paisprezece mii pe care-i am la banca din Gilly, mai vin în fiecare an două mii, iar noi amândoi vom câştiga în jur de o mie trei sute pe an. Nu va dura mult draga mea, promit. Strânge din dinţi şi suportă de dragul meu, vrei? De ce să ne mulţumim cu o casă închiriată, când,

dacă muncim bine, foarte curând ne vom bucura de propria noastră bucătărie?

— Dacă asta vrei! Îşi privi poşeta. Luke, de ce mi-ai luat cei o sută de lire?

— I-am dus la bancă. Nu trebuie să ai la tine atâţia bani, Meg.

— Dar mi-ai luat toţi bănuţii! Nu mai am un penny! Dacă voi avea nevoie pentru ceva?

— De ce naiba să ai nevoie? Mâine dimineaţă vei fi la M. Himmelhoch şi acolo nu vei avea nevoie de niciun ban. Nota de plată la hotel o plătesc eu. A venit vremea să realizezi că te-ai măritat cu un muncitor, Meg, că nu mai eşti fiica alintată a unui fermier, cu bani de buzunar. Muller îţi va plăti salariul direct în contul meu din bancă, unde vor sta lângă banii pe care-i voi câştiga eu, Meg, trebuie să ştii asta. Niciunul din noi nu se va atinge de ei pentru că sunt pentru viitorul nostru, pentru ferma noastră.

— Da, înţeleg, eşti foarte rezonabil, Luke. Dar dacă voi avea şi un copil?

Pentru o secundă el fu tentat să-i spună adevărul, că nu vor avea copii până când nu va exista şi ferma, dar o anumită expresie a feţei ei îl opri.

— O să trecem podul când vom ajunge la el, nu? Eu aş prefera să nu vină, până când nu vom avea şi ferma; să sperăm că nu va veni.

Nici casă, nici bani, nici copii. De fapt, nici soţ. Meggie începu să râdă. Luke i se alătură, ridicând ceaşca de ceai pentru un toast.

— Pentru contul nostru!

Dimineaţa plecară spre Himmelhoch cu autobuzul local, fără geam la ferestre şi spaţiu cam pentru vreo doisprezece oameni. Meggie se simţea mai bine, pentru că Luke o lăsase în pace când îi dăduse un sân şi păruse la fel de satisfăcut ca şi după treaba aceea îngrozitoare. Oricât de mult şi-ar fi dorit copii, curajul o părăsise. Hotărî că în prima duminică, dacă nu o va durea de loc, va încerca din

nou. Poate că deja avea un copil pe drum şi nu va trebui să se chinuie decât dacă va mai dori un altul. Cu ochii strălucitori privea în jur cu interes, în timp ce autobuzul se poticnea pe un drum prăfuit.

Era un ţinut uluitor, atât de diferit de Gilly; recunoscu că avea o frumuseţe şi o grandoare, pe care Gilly nu o avea. Recunoşteai repede că nu era lipsă de apă. Solul era roşiatic, un roşu cărămiziu, iar trestia de zahăr de pe câmp era într-un contrast izbitor cu culoarea pământului: lame înalte şi verzi, fluturând la cinsprezece sau douăzeci de picioare deasupra pământului, cu tulpina groasă cât braţul lui Luke. Nicăieri în lume, se lăuda Luke, nu creştea trestia de zahăr atât de înaltă şi atât de bogată în zahăr; avea cea mai mare concentraţie cunoscută în lume. Solul roşu strălucitor avea o adâncime de peste o sută de picioare şi era bogat în vitaminele tipic necesare pentru trestie, ajutat fiind şi de ploi. Şi nicăieri în lume, trestia de zahăr nu mai era tăiată de muncitori albi, oameni flămânzi de câştiguri mari.

— Ai arăta bine pe o cutie de săpun, Luke, constată Meggie ironică.

El o privi pieziş, suspicios, dar se abţinu de la comentarii, pentru că autobuzul tocmai se oprise la staţia unde coborau ei.

Himmelhoch, era de fapt o casă albă, pe vârful unui deal, înconjurată de cocotieri şi de palmieri, bananieri şi palmieri mai mici, ale căror frunze se desfăceau ca evantaiul. Sau cozile de păun. O pădurice de bambus, înalţi de patruzeci de picioare, proteja casa de vânturile musonice din nord-vest; chiar dacă era construită pe deal, era tot ridicată pe piloni înalţi de cincisprezece picioare.

Luke îi ducea valiza; Meggie mergea greu pe drumul prăfuit, respirând greu, încălţată tot cu pantofi cu toc şi ciorapi şi cu pălăria care-i proteja faţa. Proprietarul de trestie de zahăr nu era acasă, dar soţia lui ieşi pe verandă, în timp ce ei urcau treptele, legănându-se între două cârje. Zâmbea;

privindu-i faţa blândă Meggie se simţi dintr-o dată mai bine.

— Intraţi, intraţi! spuse cu puternic accent australian.

Aşteptându-se la o voce cu accent german, Meggie se înveseli imediat. Luke lăsă valiza jos şi strânse mâna doamnei, când aceasta şi-o luă de pe cârje, apoi fugi înapoi pe scări, grăbindu-se să prindă autobuzul la întoarcere. Arne Swenson venea să-l ia de la cârciumă la ora zece.

— Care ţi-e numele mic, doamnă O'Neill?

— Meggie.

— Oh, e drăguţ. Al meu este Anne şi aş prefera să-mi spui aşa. Suntem atât de singuri aici, de când mi-a plecat ultima fată, acum o lună; nu este uşor să întreţii o casă şi m-am luptat de una singură. Nu suntem decât eu şi Luddie; nu avem copii. Sper că o să ne îndrăgeşti şi o să-ţi facă plăcere să locuieşti cu noi.

— Cu siguranţă, doamnă Muller – Anne.

— Hai să-ţi arăt camera. Te descurci cu valiza? Eu nu pot să te ajut.

Camera era mobilată auster, cum era de altfel toată casa, dar dădea spre o privelişte minunată şi spre veranda din sufragerie, sufragerie care lui Meggie i se păru foarte goală cu mobilierul de trestie şi fără alte piese.

— Aici este prea cald pentru perdele de catifea sau bumbac, explică Anne. Tot ce avem este din nuiele şi îmbrăcăm ceea ce ne permite bunul simţ, dar cât mai lejer. Va trebui să te educăm, altfel vei muri de căldură. Şi acum ai extrem de multe haine pe tine.

Şi ea avea o vestă fără mâneci şi pantaloni scurţi, din care se vedeau bietele ei picioare contorsionate. Într-un minut Meggie se trezi îmbrăcată ca şi Anne, cu haine împrumutate de la ea, până când Luke va avea bani să-i cumpere alte haine. Era umilitor să-i explice că nu-i era permis să aibă banii ei, dar măcar i se atenuă stinghereala,

pentru că trebuia să fie îmbrăcată cu cât mai puţine haine.

— Ei bine, sigur că-mi decorezi pantalonii scurţi mult mai bine decât mine, spuse Anne. Îşi continuă lectura. Luddie o să-ţi aducă lemne de foc, nu va trebui să tai lemne, sau să le cari până aici sus. Mi-ar fi plăcut să avem şi noi electricitate, ca unele localităţi din Dunny, dar guvernul lucrează foarte încet. Poate la anul viitor linia va ajunge şi la Himmelhoch, dar până atunci o să ne chinuim cu soba de lemne. Numai puţină răbdare Meggie şi când ne vor trage reţeaua, vom avea şi sobă electrică şi lumină electrică şi frigider.

— Eu sunt obişnuită şi fără ele.

— Da, dar de unde vii tu căldura este uscată. Aici este mult, mult mai rău. Mi-e teamă să nu te îmbolnăveşti. Zâmbi. Li se întâmplă adesea femeilor care nu s-au născut aici. Oh, deja sunt bucuroasă că ai venit! O să-ţi fie foarte bine aici! Îţi place să citeşti? Eu şi Luddie suntem de-a dreptul pasionaţi.

Faţa lui Meggie se lumină.

— Ah, da!

— Splendid! O să fii recompensată pentru lipsa masivului şi frumosului tău soţ.

Meggie nu răspunse. Să-i simtă lipsa lui Luke? Era Luke frumos? Se gândi că dacă nu l-ar mai vedea niciodată, ar fi foarte fericită. Atâta doar că *ERA* soţul ei şi că legea spunea că trebuie să-şi facă viaţa în comun. Singură a ales; nu era nimeni de vină, decât ea. Poate după ce vor avea banii şi ferma din vest va deveni o realitate, va veni vremea şi pentru ea şi Luke să-şi facă o viaţă comună, să se cunoască mai bine, să se înţeleagă.

Nu era un om rău sau nesuferit; doar că fusese singur atâta timp şi nu ştia cum să împartă cu cineva viaţa. Şi era un om simplu, cu un singur gând în minte, netulburat de problemele de conştiinţă. El dorea ceva concret, chiar dacă visa la asta; era cu siguranţă o recompensă, care va veni

cu siguranţă, ca rezultat al muncii necondiţionate şi a unui sacrificiu exemplar. Fie numai şi pentru acest lucru şi trebuia să-l respecte. Nici prin cap nu-i trecea că va folosi banii pentru confortul său personal; crezuse cu-adevărat ceea ce-i spusese. Banii vor sta la bancă.

Problema cu el era că nu avea timpul şi nici sensibilitatea de a înţelege o femeie, nu părea să realizeze că femeile erau diferite de bărbaţi, aveau nevoie de lucruri de care nu se sinchiseau bărbaţii, aşa cum el avea nevoie de anumite lucruri care nu-i erau de folos ei. Ei bine, se putea şi mai rău. Putea să o oblige să muncească la o familie mult mai puţin prietenoasă şi mai lipsită de respect, decât era Anne Muller. Acolo, în vârful dealului, nu i se va întâmpla nimic rău. Oh, Doamne, dar era atât de departe de Drogheda!

Acest ultim gând îi trecu prin cap când terminară de inspectat casa şi stăteau pe veranda salonului privind de sus Himmelhoch. Întinsele câmpuri de trestie de zahăr nu semănau deloc cu câmpurile de acasă pentru că le puteai cuprinde cu ochii, legănându-se leneşe în vânt, un verde proaspăt, lustruit de ploaie, terminându-se la marginea unui mal de râu foarte abrupt, mare, mult mai întins decât Barwen. Dincolo de râu se întindeau din nou câmpiile de trestie de zahăr, cu smocuri de iarbă otrăvitoare printre ele, până la poalele unui munte înalt, unde se opreau culturile, iar jungla intra în drepturile ei. Dincolo de munte, în depărtări, se vedeau alte piscuri, care în depărtare păreau purpurii. Cerul era de un albastru mai bogat, mai intens decât la Gilly, plin de nori pufoşi şi toată culoarea locală era foarte intensă.

— Acela este Muntele Frere, spuse Anne arătând vârful izolat. Şase mii de picioare deasupra nivelului câmpiei. Se spune că este plin de minereu, dar nu e nicio speranţă pentru minerit, din cauza junglei.

Pe aripile vântului venea un miros puternic şi înţepător, pe care Meggie nu reuşise să şi-l scoată din nări încă de când coborâse din tren. Mirosea parcă a ceva putred şi totuşi nu exact ca ceva putred, insuportabil de dulce, foarte pătrunzător, o prezenţă tangibilă, care nu părea să se diminueze în intensitate, indiferent de cât de puternică era briza.

— Mirosul acesta este de melasă, spuse Anne, observând nasul fremătător al lui Meggie; îşi aprinsese o ţigară Ardath.

— Este dezgustător.

— Ştiu. De aceea fumez eu. Dar într-o oarecare măsură ai să te obişnuieşti şi cu el, deşi, spre deosebire de alte mirosuri, nu dispare niciodată. Zi de zi melasa există.

— Ce sunt clădirile de pe râu cu coşuri negre?

— Aceea este moara. Prelucrează trestia în zahăr. Ceea ce rămâne din trestie, mai puţin conţinutul în zahăr, se numeşte bagasă. Şi zahărul brut şi bagasa sunt trimise la sud, la Sydney pentru rafinare. Din zahărul brut se obţine melasa, glucoza, siropul auriu, zahărul maro, zahărul alb şi glucoza lichidă. Bagasa conţine multe fibre rămase de la trestie, din care se fac plăci pentru construcţii. Nimic nu se pierde, absolut nimic. De aceea, chiar şi pe timp de depresiune, trestia de zahăr este încă o afacere rentabilă.

Arne Swenson avea şase picioare înălţime, exact înălţimea lui Luke şi era la fel de frumos. Corpul îi era acoperit de un bronz profund, auriu, de la expunerea îndelungată la soare, claia de păr auriu se cârlionţa pe tot capul; trăsăturile frumoase, suedeze, semănau cu ale lui Luke încât era uşor de remarcat în ce măsură sângele nordic se perpetuase în venele scoţienilor şi irlandezilor.

Luke îşi abandonase cămăşile de corp, cămăşile albe, în favoarea pantalonilor scurţi. Împreună cu

Arne urcă într-o camionetă, împreună cu valiza lui, iar el ardea de nerăbdare să înceapă munca.

Ceilalţi oameni tăiau încă din zori şi nu ridicară capul când Arne apăru împreună cu Luke, din direcţia barăcilor. Uniformele tăietorilor constau din pantaloni scurţi, cizme cu şosete groase de lână şi pălării de fetru. Îngustându-şi ochii, Luke îi privi pe muncitorii, care reprezentau o privelişte deosebită. Un praf negru îi acoperea din cap până-n picioare, iar transpiraţia lăsa dungi rozalii pe piept, braţe şi spate.

— Praf negru de la trestie arsă, explică Arne. Trebuie să o ardem înainte de a începe să o tăiem.

Se aplecă şi luă două instrumente, îi dădu unul lui Luke.

— Acesta este un cuţit de trestie, spuse ridicându-l pe-al său. Cu el se taie trestia. Merge foarte uşor dacă ştii cum.

Zâmbi răutăcios şi începu să-i arate, făcând să pară mult mai uşor decât era.

Luke privi obiectul din mână. Se lărgea formând un triunghi şi avea un mâner ciudat la cele două capete ascuţite ale lamei.

— O seceră indiană este prea mică pentru trestia din Queensland, îi spuse Arne, terminând demonstraţia. Ai să descoperi că aceasta este o unealtă foarte eficientă. Ţine-o foarte strâns şi noroc.

Şi Arne plecă la porţia lui, lăsându-l pe Luke nehotărât pentru o fracţiune de secundă. Ridicând din umeri, începu munca. Numai după câteva minute înţelegea de ce o lăsau pentru sclavi şi pentru celelalte rase mai puţin sofisticate; îi fu suficient pentru că înţelese repede că păstoritul era mult mai uşor. Te apleci, tai, te ridici, apuci vârfurile, le treci prin palmă să scoţi frunzele, le arunci la grămadă, pleci mai departe, te apleci, tai, te îndrepţi, tai frunze, pui la grămadă...

Trestia de zahăr mişuna de vieţuitoare: şobolani, bandicoţi[2], gândaci, broaşte, păianjeni, şerpi,

viespi, muşte şi albine. Tot ce muşca se afla acolo şi tot ce înţepa avea reprezentanţi. Chiar şi aşa, arse înainte, tot muşcau. Dacă nu ar fi avut cizmele, picioarele lui Luke ar fi arătat mult mai rău decât mâinile, dar niciun tăietor nu purta mănuşi. Mănuşile încetineau munca, iar în această muncă, în joc erau mulţi bani. Şi pe urmă, mănuşile erau pentru domnişoare.

La apusul soarelui, Arne dădu semnalul de oprire şi veni să vadă cum a muncit Luke.

— Hei, amice, nu-i rău de loc! strigă el bătându-l prieteneşte pe umăr. Cinci tone; nu-i rău pentru prima zi de muncă!

Nu era drum lung până la baracă, dar noaptea tropicală venea atât de repede, încât era deja întuneric când ajunseră. Înainte de a intra se adunară într-un duş colectiv, apoi, cu prosoapele în jurul taliei intrară în baracă, unde tăietorul care era de serviciu la bucătărie, pusese pe masă munţi de mâncare din specialitatea sa. Astăzi erau cartofi cu friptură, pâine, gem şi budincă; oamenii dădură buzna şi mâncară cu poftă până la ultima firmitură.

Două rânduri de paturi, faţă-n faţă, se găseau de fiecare parte a camerei, paturi de metal; oftând şi înjurând trestia de zahăr într-un mod foarte original, oamenii se prăbuşiră goi între cearceafuri, traseră plasele de ţânţari din inele şi în câteva secunde adormiră, erau doar umbre sub corturi transparente.

Arne îl păstră pe Luke.

— Să-ţi văd palmele. Inspectă tăieturile care sângerau şi muşcăturile. Mai întâi le dai cu albastru, apoi foloseşti unguentul ăsta. Şi dacă vrei să mă asculţi, te freci cu ulei de nucă de cocos în fiecare seară. Ai mâini puternice; la fel şi spatele, dacă-ţi rezistă spatele, ai să fii un bun tăietor. Întro săptămână te obişnuieşti, n-o să te mai doară aşa.

Fiecare muşchi din splendidul corp a lui Luke îşi avea propria lui durere; nu simţea nimic decât o vastă, înnebunită durere. Cu mâinile înfăşurate, se

întinse în pat, trase plasa pentru ţânţari şi închise ochii unei lumi pline de găuri sufocante. Dacă ar fi visat în ce se bagă, nu şi-ar fi cheltuit energia cu Meggie; ea deveni o idee de nedorit, de nesuportat în profunzimea minţii sale. Ştiu că nu va mai avea de-a face cu ea, tot timpul cât va rămâne la tăiat trestie.

Într-adevăr, după săptămâna prezisă, Luke se obişnui şi atinse cele opt tone pe zi pe care le cerea Arne de la echipa sa. Apoi îşi puse în gând să devină mai bun decât Arne. Dorea cea mai mare parte din bani, poate deveneau asociaţi. Dar cel mai mult îşi dorea ca toate acele priviri admirative care se îndreptau spre Arne, să se îndrepte spre el; Arne parcă era un zeu, pentru că era cel mai bun tăietor din Queensland şi asta probabil că însemna că era cel mai bun din lume. Când plecară în oraş, într-o sâmbătă noaptea, localnicii nu mai prididеau să-i ofere lui Arne rom şi bere, iar femeile îi dădeau târcoale cu admiraţie, dar rămâneau la admiraţie, pentru că Arne şi ceilalţi nu mai aveau nimic de oferit femeilor, cheltuiau totul la trestie. Erau multe asemănări între Luke şi Arne. Erau amândoi vanitoşi şi le plăcea să stârnească admiraţia femeilor, dar atât.

Pentru Luke munca era o frumuseţe şi o durere pe care parcă o aşteptase de multă vreme. Să te apleci, să te îndrepţi şi iar să te apleci, parcă însemna să participi la un mister dincolo de scopurile unei vieţi obişnuite. Pentru că, aşa cum îl învăţase Arne, să faci lucrul acesta superb, însemna să ajungi în vârful piramidei printre cei mai buni muncitori din lume, în elită, era mândru nevoie mare, oriunde mergea, ştiind că orice bărbat pe care-l întâlnea, nu rezista o zi la trestie. Nici regele Angliei nu era mai mândru ca el şi chiar regele Angliei l-ar fi admirat, dacă l-ar fi cunoscut. Îi putea privi cu dispreţ şi milă pe doctori, avocaţi, condeieri. Tăierea trestiei era calea omului însetat de bani – aceasta era cea mai mare realizare.

Stătea pe marginea patului şi îşi simţea muşchii coastelor, simţea cum se întăresc muşchii braţelor, privea palmele tăiate şi culoarea profundă pe care o căpătau picioarele lui frumoase şi zâmbea. Un bărbat care putea face asta şi nu numai că supravieţuia, dar îi şi plăcea, era cu adevărat *BĂRBAT.* Se întreba dacă regele Angliei putea spune despre el acelaşi lucru.

Trecuse o lună până când Meggie se întâlni din nou cu Luke. În fiecare duminică îşi pudra nasul cârn, se îmbrăca cu o rochie frumoasă de mătase – deşi renunţă la purgatoriul desuurilor şi al ciorapilor – şi îşi aştepta soţul, care niciodată nu venea. Anne şi Luddie Muller nu spuneau nimic, priveau numai cum îi dispare animaţia, pentru că în fiecare duminică întunericul se lăsa dramatic, ca o cortină pe o scenă goală, puternic luminată. Nu exact pentru că l-ar fi dorit; pur şi simplu numai pentru că el era al ei, sau ea era a lui, sau oare cum ar fi putut descrie asta? Să vezi că el nici nu se gândea la ea, în timp ce ea îşi petrecea zilele şi săptămânile aşteptându-l, gândindu-se la el tot timpul, să vezi cum te umpli de furie, frustrare, umilinţă şi tristeţe! Oricât ar fi urât acele două nopţi petrecute la cârciuma aceea nenorocită, cel puţin atunci ea fusese pe primul plan pentru el; acum se trezi dorindu-şi să-şi fi muşcat limba mai degrabă decât să fi plâns de durere. Asta era, bineînţeles că ăsta era motivul. Suferinţa ei îl plictisise; îi stricase plăcerea. De la furie împotriva lui şi a indiferenţei lui faţă de durerea ei, trecu acum la remuşcare şi sfârşi prin a se învinovăţi.

A patra duminică nu se mai deranjă să se mai îmbrace, trebăluia prin bucătărie în picioarele goale, pantaloni scurţi şi vestă, pregătind un mic dejun cald pentru Luddie şi Anne, care nu-l doreau decât o dată pe săptămână. La sunetul paşilor pe scara din spate se întoarse de la şunca de pe foc; o secundă privi fix umbra uriaşă, tipul păros care

stătea în cadrul uşii, Luke? Acesta era Luke? Parcă era o stâncă, părea inuman. Dar figura traversă bucătăria, o sărută pe obraz şi se aşeză la masă. Sparse ouăle în tigaie şi mai puse şuncă.

Anne Muller intră, zâmbi civilizat şi în sinea ei îl dispreţui. Om de nimic, ce vroia să facă de-şi neglijase nevasta atâta timp?

— Mă bucur că ţi-ai amintit că ai şi o soţie, spuse. Vino pe verandă şi serveşte micul dejun cu noi. Luke, ajut-o pe Meggie să aducă şunca şi ouăle, eu mă descurc cu pâinea prăjită.

Ludwig Muller era născut în Australia, dar se vedea clar pe el ereditatea germană; faţa pufoasă şi rozalie care nu reuşea să împace soarele şi berea, capul pătrat, mare, ochii albaştri baltici. El şi soţia sa o îndrăgeau foarte mult pe Meggie şi se considerau norocoşi că o angajaseră. Şi mai ales că Luddie era fericit când vedea cât este de mulţumită Anne de când prin casă se plimba capul cu păr auriu.

— Cum e la tăiat, Luke? întrebă el servind ouă cu şuncă.

— Dacă aş spune că-mi place, m-aţi crede? râse Luke umplându-şi farfuria cu vârf.

Ochii iscoditori ai lui Luddie studiară faţa arătoasă şi dădu din cap.

— Oh, da, eşti tocmai genul de temperament care are exact trupul necesar pentru a-i plăcea asta. Te face să te simţi mai bine printre alţi oameni, îţi dă impresia că eşti mai bun decât ei, superior lor.

Prins de moştenirea plantaţiei de trestie, departe de academie şi fără vreo perspectivă de a renunţa la una pentru cealaltă, Luddie era un profund cunoscător al naturii umane; citise tomuri întregi despre acest subiect, cărţi legate în piele, de Freud, Jung, Huxley şi Russel.

— Începusem să cred că nu vei mai veni să o vezi pe Meggie, spuse Anne ungând o felie de pâine cu miere şi unt.

— Ei bine, Arne şi eu am hotărât să muncim o vreme şi duminicile. Mâine plecăm în Ingham.

— Ceea ce înseamnă că biata Meggie nu te va vedea prea des.

— Meg înţelege. N-o să dureze mai mult de câţiva ani şi apoi avem o „vacanţă” de vară. Arne spune că-mi poate găsi de lucru la CSR la Sydney şi atunci o pot lua şi pe Meg cu mine.

— De ce trebuie să munceşti atât de mult, Luke? întrebă Anne.

— Trebuie, amândoi, să strângem bani; să ne cumpărăm o proprietate spre vest, pe lângă Kynuna. Nu v-a spus Meg?

— Mi-e teamă că Meggie a noastră nu prea vorbeşte mult despre problemele personale. Mai spune tu, Luke, câte ceva.

Cei trei ascultători priveau jocul de expresii de pe faţa puternică şi bronzată, lumina din ochii aceia albaştri, strălucitori; de când venise, înainte de micul dejun, Meggie nu scosese o vorbă. Dar el, vorbea şi vorbea şi vorbea, despre ţinutul uitat de lume şi ce minunat este el; iarba şi păsările, mii şi mii de canguri, soarele fierbinte şi uscat.

— Într-o zi, una dintre aceste ferme va fi a mea. Şi Meg a economisit nişte bani pentru ea, iar în ritmul în care muncim nu va dura mai mult de patru sau cinci ani. Dacă m-aş mulţumi cu un loc mai modest, am putea cumpăra mai repede, dar când ştiu cât pot câştiga la tăiat trestie de zahăr, sunt tentat să mai stau câtva timp şi să-mi cumpăr într-adevăr o fermă bună. Se întinse puţin înainte şi prinse în mâinile tăiate ceaşca de ceai. Ştiţi, aproape l-am întrecut pe Arne, acum câteva zile! Unsprezece tone într-o *SINGURĂ ZI!*

Luddie fluieră admirativ, sincer şi amândoi începură o discuţie despre norma zilnică. Meggie sorbea din ceaşca de ceai negru fără zahăr. Oh, Luke, la început ai spus doi, trei ani, acum patru, cinci şi cine ştie cât vei spune altă dată, când ţi se va cere să menţionezi timpul în ani? Lui Luke îi

plăcea munca asta, nu era nici umbră de îndoială. Va renunţa oare la ea atunci când va veni timpul? Va renunţa? Oare ea mai dorea să aştepte şi să descopere singură? Mullerii erau foarte buni şi ea nu muncea din greu la ei, dar, dacă va trebui să trăiască fără un soţ, mai bine pleca la Drogheda. În luna care trecuse de când se afla la Himmelhoch, nu existase o singură zi în care să spună că se simte bine; nu mânca, avea crize de diaree, părea copleşită de letargie şi nu se putea debarasa de starea ei. Nu avea rost să se mintă, starea de rău o înspăimânta.

După micul dejun Luke o ajută să spele vasele apoi ieşiră la o plimbare prin câmpurile de trestie, vorbind tot timpul despre zahăr şi cum era la tăiat, ce viaţă frumoasă în aer liber, ce oameni extraordinari erau în echipa lui Arne, cât de diferită era munca faţă de cea cu oile şi cât de bănoasă.

Se întoarseră şi porniră din nou spre deal; Luke o duse în magazia răcoroasă de sub casă, între stâlpi. Anne depozitase destul de multe în ea dar făcuse şi un fel de seră. În vase de teracotă umplute cu pământ plantase orhidee de toate soiurile şi culorile, ferigi, plante exotice; begonii exotice erau plantate pe margini. Aici era locul preferat de linişte pentru Meggie, singurul loc pe care-l prefera Droghedei. La Drogheda nu spera să cultive astfel de plante, nu era destulă umezeală şi nici aerul nu permitea.

— Nu-i frumos aici, Luke? Crezi că în doi, trei ani ai putea închiria o casă în care să stau eu? Tânjesc după o casă a mea.

— De ce naiba ai nevoie de o casă şi să locuieşti singură acolo? Nu suntem la Gilly, Meg; aici este un ţinut unde o femeie nu este în siguranţă dacă trăieşte singură. Aici este mult mai bine, crede-mă. Nu eşti fericită aici?

— Cât poţi fi de fericit în casa altcuiva!

— Uite ce e, Meg, va trebui să te mulţumeşti cu ce ai, până ne vom muta în vest. Nu putem cheltui bani închiriind case în care tu să leneveşti, dar în acelaşi timp să facem şi economii. Auzi?

— Da, Luke.

Era atât de nervos că nu mai făcu ce intenţionase să facă atunci când o dusese acolo, adică nu o mai sărută, în schimb o lovi absent pe fund, „pălmuţă" care duru cam tare, ca să fi fost întâmplătoare şi porni pe drum spre locul unde-şi lăsase bicicleta rezemată de un copac. Dăduse la pedale cinsprezece mile să o vadă, mai degrabă decât să dea bani pe autobuz, ceea ce însemna că acum avea cinsprezece mile de parcurs înapoi.

— Biata micuţă! îi spuse Anne lui Luddie. L-aş omorî!

Ianuarie veni şi trecu, cea mai slabă lună pentru tăietorii de trestie, dar Luke nu dădu niciun semn de viaţă. Spusese ceva că o duce pe Meggie la Sydney, dar plecase la Sydney cu Arne, fără Meggie. Arne era burlac şi avea o mătuşă care stătea la Rozelle, foarte aproape de CSR – Rafinăriile Coloniale de Zahăr. Între aceşti pereţi gigantici de beton, un tăietor cu relaţii putea găsi de lucru. Luke şi Arne înotau şi făceau surfing în timpul liber.

Lăsată la Dungloe cu familia Muller, Meggie se sufoca şi transpira, trecând singură prin Perioada Umedă, perioada musonilor. Seceta dura din martie până-n noiembrie, dar în această parte a continentului nu era chiar secetă însă era un rai în comparaţie cu musonii. În timpul musonilor cerul se deschidea pur şi simplu şi vomita şiroaie de apă, nu toată ziua, dar era suficient; între deluvii pământul fierbea, nori groşi de abur se ridicau din câmpul de trestie, din junglă şi de pe munte.

Pe măsură ce timpul trecea Meggie tânjea din ce în ce mai mult după Drogheda. Acum ştia că nordul pământului Queensland nu va deveni

niciodată „casa ei”. Un lucru era sigur, climatul nu-i pria, poate şi pentru că-şi petrecuse cea mai mare parte din viaţă într-un ţinut uscat. Şi mai ales, ura singurătatea, lipsa de prietenie a naturii, sentimentul de letargie. Ura insectele acelea prolifere, reptilele care făceau un coşmar din fiecare noapte, păianjenii, şobolanii; nimic nu-i alunga din casă şi era terorizată de ei. Erau atât de mari, agresivi şi *FLĂMÂNZI.* Cel mai mult ura „dunny”, cuvânt care nu era numai regionalismul pentru toaletă ci şi diminutivul pentru oraşul Dungloe, foarte îndrăgit de populaţia locală, care îl folosea exasperant de des. Dar dunny (toaletă) din Dunny (Dungloe) îţi întorcea stomacul pe dos, te revolta, pentru că în acest climat era imposibil să sapi gropi în pământ din cauza tifoidei sau a bolii enterice. În loc de o groapă în pământ un dunny era o cutie de metal, care puţea înfiorător, iar pe măsură ce se umplea mişuna de tot felul de lighioane. O dată pe săptămână cutia era dusă şi înlocuită cu alta goală, dar nu era suficient o dată pe săptămână.

Toată fiinţa lui Meggie se revolta împotriva acceptării pasive de către localnici a acestor lucruri; o viaţă întreagă în Queensland nu ar putea-o face să accepte astfel de lucruri. Şi totuşi se gândea uneori cu disperare se gândea uneori că *VA FI* o viaţă de om, oricum va dura până Luke va fi prea bătrân să mai poată tăia trestie. Oricât de dor i-ar fi fost de Drogheda, era prea mândră ca să admită în faţa familiei că soţul ei o neglija; decât să recunoască aşa ceva, mai bine accepta o sentinţă pe viaţă, îşi spunea încăpăţânată.

Lunile treceau una după alta, apoi trecu un an şi timpul se târa spre al doilea şi spre sfârşitul celui de-al doilea an. Numai bunătatea constantă a Mullerilor o mai ţinea pe Meggie la Himmelhoch, încercând să-şi rezolve dilema. Dacă i-ar fi scris lui Bob să-i ceară bani de drum, acesta i-ar fi

trimis imediat, dar biata Meggie nu reuşea să-şi ia inima-n dinţi şi să spună familiei sale că Luke o ţinea fără un ban în buzunar. Ziua în care le va spune acest lucru, va fi şi ziua când îl va părăsi pe Luke şi încă nu se hotărâse să facă asta. Totul în educaţia ei o împiedica să-l părăsească pe Luke; sfinţenia jurământului de căsătorie, speranţa că va avea un copil într-o bună zi, poziţia lui Luke ca soţ şi cap de familie, stăpân şi pe destinul ei. Apoi mai erau şi motivele care izvorau din propria ei natură; încăpăţânare, mândrie şi profunda convingere că totul era vina ei în egală măsură cu a lui Luke. Dacă nu era ceva în neregulă cu ea, Luke s-ar fi comportat cu totul diferit.

Îl văzuse pe Luke de şase ori în cele optsprezece luni de exil pentru ea şi, neştiind că există un viciu ca homosexualitatea, adesea se gândea că de fapt Luke trebuia să se fi însurat cu Arne, pentru că era cert că-i plăcea convieţuirea cu Arne şi prefera compania lui. Erau de acum parteneri şi cutreierau de-a lungul coastei urmărind recolta de zahăr, trăind se pare numai pentru a munci. Când Luke venea totuşi să o vadă nu încerca niciun gest de intimitate, stătea numai o oră, două sporovăind cu Luddie şi Anne, îşi ducea soţia la o plimbare, scurtă, o săruta prieteneşte şi pleca în drumul lui.

Ei trei, Luddie, Anne şi Meggie îşi petreceau timpul citind. Himmelhoch avea o bibliotecă imensă, faţă de cele câteva rafturi ale Droghedei, mult mai erudită şi mult mai incitantă, iar Meggie învăţa o mulţime de lucruri pe care nu le ştia, din lecturi.

Într-o duminică din iunie 1936, Luke şi Arne apărură împreună, foarte mulţumiţi de ei înşişi. Veniseră, spuneau, să-i ofere lui Meggie o adevărată distracţie, pentru că intenţionau să o ducă la ceilidh.

Spre deosebire de tendinţa grupurilor etnice din Australia de a se risipi şi de a deveni Australieni puri, diferitele naţionalităţi din peninsula nordică a

Queensland-ului încercau din răsputeri să-şi păstreze tradiţiile: chinezii, italienii, germanii, irlandezo-scoţienii, constituind marea majoritate a populaţiei. Şi dacă scoţienii făceau un ceilidh, participau toţi scoţienii de pe multe mile din jur.

Spre marea uimire a lui Meggie, Luke şi Arne erau îmbrăcaţi în kilte scoţiene, arătând absolut magnific, gândea ea. Nimic nu este mai masculin, decât o kiltă pe un bărbat viril, pentru că flutură într-o mulţime de pliuri în spate şi stă perfect dreaptă în faţă, dând la iveală de la genunchi în jos picioarele frumos modelate. Era mult prea cald şi nu purtau jachetele; rămăseseră în cămăşi albe, deschise până la jumătatea pieptului, cu mânecile suflecate până la cot.

— Lămuriţi-mă, ce este un ceilidh?

— Cuvântul vine din Galeză, înseamnă întâlnire, bairam.

— Şi de ce naiba aţi îmbrăcat kilte?

— Nu eşti primit înăuntru dacă nu porţi kiltă, iar noi suntem bine cunoscuţi de la toate ceilidhurile dintre Bris şi Caims.

— Sunteţi cunoscuţi? Deci îmi închipui că aţi mers la destul de multe, altfel nu-mi imaginez cum să-şi cheltuie Luke banii pentru o kiltă. Nu-i aşa Arne?

— Ei, omul trebuie să se şi relaxeze, spuse Luke defensiv.

Petrecerea se făcea într-un fel de hambar, aproape ruinat, printre mlaştinile de pe malul râului Dungloe. Oh, ce mirosuri are ţinutul ăsta! gândea Meggie disperată, cu usturime în nas. Melasa, veceurile şi acum mangrovele. Toate putreziciunile mării combinate într-un singur miros.

Era clar, toţi bărbaţii care soseau la petrecere purtau kiltă; când intrară şi privi în jurul ei, Meggie înţelese cât de mândră trebuia să se simtă când avea un însoţitor atât de ţanţoş.

Toate femeile fură condamnate la nonexistenţă, impresie care pe tot timpul serii se accentua.

Erau doi cimpoieri care cântau pe un podium la capătul hambarului, veseli de mama focului, cântând vioi într-o sincronie perfectă, uzi de transpiraţie.

Câteva cupluri dansau, dar cea mai zgomotoasă activitate părea să se concentreze în jurul unui grup de bărbaţi care treceau de la unul la altul pahare pline sigur cu whisky scoţian. Meggie se trezi aruncată într-un colţ cu mai multe femei şi fu mulţumită să rămână acolo şi să privească fascinată. Nicio femeie nu era îmbrăcată cu rochia tradiţională de stofă pentru că era prea cald să le poată suporta. Erau îmbrăcate cu rochiile de bumbac care o uimiseră la început, dar care acum erau cu totul eclipsate de kiltele bărbaţilor. Erau culori uluitoare: roşu şi alb pentru clanul Menzies, negru şi galben pentru clanul MacLeod din Lewis, albastru şi roşu pentru clanul Skene, o combinaţie vioaie pentru clanul Ogilvy, un roşu frumos, gri şi negru pentru clanul MacPherson. Luke era în culorile clanului MacNeill, Arne în cele ale clanului Sassenach. Extraordinar! Frumos!

Era evident că Luke şi Arne erau bine cunoscuţi la astfel de petreceri şi chiar îndrăgiţi. Oare cât de des veniseră ei fără ea? Dar ce-i apucaseră să o aducă astă seară? Oftă şi se rezemă de zid. Celelalte femei o studiau curioase, mai ales priveau inelul de pe deget; Luke şi Arne erau ţinta admiraţiei feminine, iar ea era ţinta invidiei feminine. Ce-ar crede oare dacă le-aş spune că bărbatul acela înalt, care este soţul meu, m-a văzut, cu exactitate, de două ori în ultimele opt luni şi nu vine niciodată să mă vadă cu ideea de a se culca cu mine? Ce pereche! Încrezuţi scoţieni! Şi când te gândeşti că niciunul dintre ei nu este scoţian, joacă teatru numai pentru că ştiu că le stă bine îmbrăcaţi cu kilte şi le place să fie în centrul atenţiei. Oh, magnifică pereche de făţarnici! Sunteţi prea

îndrăgostiţi de propria persoană ca să mai aveţi nevoie şi de dragostea altuia!

La miezul nopţii femeile erau încă surghiunite să stea în jurul pereţilor; cimpoierii cântau „Caber Feidh" şi începu un oarecare dans. Tot restul vieţii ei, când va auzi un cimpoier Meggie va rememora acea noapte din hambar. Era un flux magic de vis în sunet şi imagine, vitalitate şi energie copleşitoare, care a prins în mreje memoria şi nu putea fi uitat.

Se scoaseră săbiile; doi oameni în costumele clanului MacDonald le ridicară deasupra capului, mâinile se mişcară graţios şi foarte grav, ca şi cum aveau să încrucişeze săbiile imediat şi să se străpungă, începură un dans felin printre lamele de oţel.

Un ţipăt ascuţit străpunse aerul, cântecul se transformă în „Toate şepcile albastre de la fruntarii"; dueliştii fură înconjuraţi şi toţi începură dansul; mâinile se legau şi se desprindeau, kiltele străluceau. Strigăte şi raze de culoare; dansau cu toţii şi cu tot corpul, picioarele trimiteau ecouri din duşumea şi de fiecare dată când se schimba ritmul cineva îşi lăsa capul pe spate, scotea un ţipăt pătrunzător dar unduitor urmat de alte strigăte ieşite din gâtlejuri exuberante. Toate acestea în timp ce femeile priveau, uitate pe lângă pereţi.

Era aproape patru dimineaţa când petrecerea se sparse; afară îi aştepta fierbinţeala nopţii tropicale, o lună enormă se târâia prin nemărginirile cerului, dar peste ea domina mirosul de mangrovă. În timp ce Arne îi ducea în fordul său prăpădit, ultimul lucru pe care-l auzi Meggie fu un cântec cu un suspin „Flori ale pădurii", care ar fi trebuit să-i însoţească pe visători spre casă. Casă. Unde era *Acasă?*

— Ei, ţi-a plăcut? întrebă Luke.

— Mi-ar fi plăcut mai mult dacă dansam, răspunse ea.

— Ce? La un ceilidh? Las-o baltă Meg! Numai bărbaţii dansează şi să ştii că, de fapt, suntem destul de drăguţi cu voi dacă vă lăsăm să dansaţi din când în când.

— Constat că numai bărbaţii fac o mulţime de lucruri şi mai ales constat că sunt ornamentali, plăcuţi.

— Ei bine, răspunse Luke ţeapăn, am crezut că o să-ţi prindă bine o schimbare, de aceea te-am adus. Să ştii că nu era obligatoriu să vii! Şi dacă-nu eşti recunoscătoare nu te mai iau cu mine!

— Probabil că nici nu mai ai intenţia să o faci, răspunse Meggie. Nu este bine să mă admiţi în viaţa ta. Am învăţat multe în aceste câteva ore, dar nu cred că asta vrei să mă înveţi. Este din ce în ce mai greu să mă prosteşti, Luke. De fapt sunt sătulă de tine, de viaţa pe care o duc şi de tot!

— Ssssşş! sâsâi el scandalizat. Nu suntem singuri!

— Atunci *VINO* singur! se răsti ea. Când îmi dai ocazia să te văd singur, mai mult de câteva minute?

Arne începu să urce dealul de la Himmelhoch şi zâmbi cu simpatie spre Luke.

— Mergi prietene, spuse, condu-o; am să te aştept aici. Nu te grăbi.

— Vorbesc serios Luke! spuse Meggie imediat ce nu mai puteau fi auziţi de Arne. Viermii neîncrederii sapă, auzi? Ştiu că ţi-am jurat să mă supun ţie, dar şi tu ai jurat să mă iubeşti, să ai grijă de mine, deci, amândoi am minţit! Vreau să mă întorc acasă la Drogheda.

El se gândi la cele două mii de lire anual şi la faptul că nu vor mai fi depuşi pe numele lui.

— Oh, Meg, spuse nevinovat. Uite iubito, ţi-am spus că nu va dura o veşnicie, ţi-am promis! Şi vara asta am să te duc la Sydney, te iau cu mine, pe cuvânt de O'Neill! Mătuşa lui Arne are un apartament care se eliberează şi putem locui acolo

trei luni, putem să ne distrăm. Mai îndur un an la trestie apoi cumpărăm pământ şi ne liniştim, vrei?

Luna îi lumina faţa; părea sincer şi neliniştit, nerăbdător şi contrariat. Şi semăna cu Ralph de Bricassart. Meggie tăcu pentru că încă mai dorea copii de la el.

— Bine, spuse, încă un an. Dar am să ţin minte promisiunea cu Sydney! Luke, ţine minte!

XII

O dată pe lună Meggie scria o scrisoare pentru Fee, Bob şi băieţi plină de descrieri ale Queensland-ului, cu o veselie studiată, având grijă să nu scoată niciodată în evidenţă deosebirile dintre ea şi Luke. Din nou mândria. Aşa cum ştia Drogheda, Mullerii erau prieteni de-ai lui Luke cu care locuia ea, pentru că Luke călătorea foarte mult. Adevărata afecţiune pe care le-o purta era transparentă la fiecare cuvânt despre ei, aşa că nimeni de la Drogheda nu-şi făcea probleme. Atâta doar că se supărau că nu vine niciodată acasă. Dar cum putea ea să le spună că nu avea bani pentru călătorie, fără să le spună că avea o căsnicie mizerabilă cu Luke O'Neill.

Câteodată se încuraja să strecoare câte o întrebare despre Episcopul Ralph şi chiar dacă mai rar, Bob mai scăpa câte ceva despre Episcop din ce mai auzea la Fee. Apoi sosi o scrisoare plină de el.

„A venit din senin într-o zi, Meggie, spunea scrisoarea lui Bob, părea puţin neliniştit şi descurajat. Trebuie să-ţi spun că a rămas trăsnit că nu te-a găsit aici. Fierbea de furie că nu l-am anunţat de tine şi Luke, dar când mama i-a spus că te-ai încăpăţânat şi ne-ai interzis să-i spunem, a tăcut şi n-a mai scos niciun cuvânt. Dar cred că i-a fost dor de tine cum nu ne-a fost nouă şi cred că-i normal pentru că tu ai petrecut mai mult timp cu el decât cu noi toţi la un loc şi cred că întotdeauna te-a considerat ca pe o soră mai mică. Trecea de colo colo de parcă nu-i venea să creadă că nu ieşi de undeva, bietul om. Nici poze n-am avut să-i arătăm, dar eu nici nu mă gândeam la asta până când nu ne-a cerut să le vadă şi i s-a părut curios că nu ai poze de la nuntă. M-a întrebat dacă ai copii şi i-am spus că nu cred; nu ai, nu-i aşa Meggie? Cât timp a trecut de când te-ai căsătorit? Parcă se apropie de doi ani? Cam aşa, pentru că

este iulie, zboară timpul! Sper să ai în curând şi copii, pentru că cred că Episcopului i-ar face plăcere să audă asta. M-am oferit să-i dau adresa ta, dar a refuzat. Mi-a spus că nu are rost pentru că pleacă la Atena, în Grecia, cu Arhiepiscopul pentru care lucrează. Un nume de ţigan foarte lung, niciodată nu-l ţin minte. Imaginează-ţi Meggie, pleacă cu avionul! Oricum când a aflat că nu eşti la Drogheda să-şi petreacă timpul cu tine, nu a mai stat mult, a călărit o dată sau de două ori, a spus slujba în fiecare zi şi a plecat după şase zile."

Meggie lăsă scrisoarea din mână. El ştia, ştia! În sfârşit ştia. Ce a gândit atunci, cât de mult l-a durut? De ce o obligase să facă asta? Nu se îmbunătăţise nimic. Nu-l iubea pe Luke, nu-l va iubi niciodată.

Luke nu era decât un substitut, un bărbat care-i va da copii asemănători cu cei pe care i-ar fi putut avea de la Ralph de Bricassart. Oh, Doamne, ce încurcătură!

Arhiepiscopul di Contini-Verchese preferă să stea într-un hotel vechi, decât în camerele oferite de Palatul Bisericii Ortodoxe din Atena. Misiunea lui era foarte delicată, referindu-se la o anumită conjunctură; erau probleme care întârziaseră prea mult, probleme ce trebuiau discutate cu prelaţii Bisericii Ortodoxe Elene, Vaticanul având o anumită slăbiciune pentru Ortodoxia Greacă şi Rusă, pe care nu o putea avea pentru Protestanţi. La urma urmei, Ortodoxia era o sciziune de la Catolicism, nu o erezie; episcopii ei, la fel ca şi cei catolici, descindeau direct din linia Sfântului Petru.

Arhiepiscopul ştia că numirea lui pentru această misiune era un test de diplomaţie, un mic obstacol de trecut către perspective mai mari la Roma. Din nou, darul său pentru limbi străine se dovedi a fi o binecuvântare, pentru că numai cunoaşterea limbii elene reuşise să încline balanţa în favoarea sa.

Trimiseseră după el chiar în Australia, îi puseseră la dispoziţie un avion.

Şi era de neconceput să plece fără Episcopul de Bricassart, pentru că, în ultima vreme, se obişnuise să se sprijine pe acest om uimitor, din ce în ce mai mult, o dată cu trecerea anilor. Era un Mazarin, un adevărat Mazarin; Eminenţa Sa îl admira pe Cardinalul Mazarin mult mai mult decât pe Cardinalul Richelieu, deci comparaţia îi făcea onoare. Ralph avea tot ce-şi putea dori Biserica de la înalţii săi oficiali. Avea o teologie conservativă, la fel şi etica; mintea îi era iute şi subtilă, faţa nu trăda nimic din ceea ce gândea; şi avea un dar extraordinar să se facă plăcut pentru cei din jur, fie că îi plăceau sau îi dispreţuia, era de acord cu ei, sau nu. Nu era sicofant, era diplomat. Dacă va fi scos în evidenţă în ochii celor de la Vatican, avansarea în treptele ierarhiei era certă. Şi asta îi făcea plăcere Arhiepiscopului di Contini-Verchese, pentru că nu dorea să rupă legătura cu Prelatul de Bricassart.

Era foarte cald, dar Episcopului Ralph nu-i păsa de uscăciunea aerului atenian, după umiditatea aerului din Sydney. Mergând repede, îmbrăcat ca de obicei în cizme, pantaloni strâmţi şi sutană, el urca drumul pietros care ducea la Acropolis; trecea prin Propylon, dincolo de Erectheum, pe panta alunecoasă şi abruptă, îndreptându-se spre Parthenon şi chiar dincolo de el.

Acolo, cu pletele negre răvăşite de vânt, puţin albite în jurul urechilor, se opri şi privi spre oraşul alb, dealurile strălucitoare şi albastrul uluitor al Mării Egee. Chiar dedesubt era Plaka, cu cafenele pe platformele acoperişului, grupuri de boemi şi un teatru ridicat pe panta unei stânci. Departe se vedeau columnele romane, forturi ale cruciaţilor şi castelele veneţienilor, dar niciun semn al trecerii turcilor.

Ce popor uimitor erau grecii! Să urască rasa care i-a dominat şapte sute de ani atât de mult,

încât atunci când s-au eliberat au demolat totul, n-au mai lăsat o moschee sau un minaret în picioare! Şi un popor atât de vechi, plin de moşteniri bogate. Normanzii lui erau o gloată de barbari, Roma era un sat, când Pericles îmbrăca vârful de stâncă în marmoră.

Numai aici, la unsprezece mii de mile depărtare, putea să se gândească la Meggie, fără să-şi dorească să plângă. Dar chiar şi aici, colinele vechi se văzură puţin în lacrimi, până reuşi să-şi controleze emoţiile. Cum ar fi putut s-o condamne pe ea? Nu el îi spusese să facă asta? Înţelese imediat de ce nu dorise ea să-l anunţe; nu dorea ca ea să-i întâlnească noul soţ, sau să facă parte din noua ei viaţă. Bineînţeles, el presupunea că ea îl va aduce pe viitorul ei soţ la Gillanbone, dacă nu la Drogheda, că va continua să trăiască acolo unde o ştia în siguranţă, departe de pericole. Dar gândind acum, înţelese că asta era ce-şi dorea ea mai puţin. Nu, nu promisese că nu va pleca şi atâta vreme cât ea şi acest Luke O'Neill vor fi împreună, ea nu se va întoarce. Bob îi spusese că adunau bani ca să cumpere o fermă în Queensland, iar vestea fusese ca un duş rece. Meggie nu dorea să se întoarcă niciodată. În privinţa lui, ea îşi dorea să nu mai existe pentru el.

Dar eşti oare fericită, Meggie? Este bun cu tine? Îl iubeşti pe acest Luke O'Neill? Ce fel de om este, dacă ai plecat de la mine? Ce ai găsit la el, un muncitor obişnuit, ce nu aveau Enoch Davies, sau Liam O'Rourke, sau Alistair MacQueen? Ai făcut-o numai pentru că EU nu-l cunoşteam şi nu pot face comparaţii? Ai făcut-o să mă torturezi, sau să îmi plăteşti? Dar de ce nu sunt copii? Ce fel de om este ăsta de cutreieră în susul şi-n josul coastei ca un vagabond şi te lasă să stai la prieteni? Nu-i de mirare că n-ai copii; nu stă cu tine. Meggie, de ce? De ce te-ai căsătorit cu acest Luke O'Neill?

Se întoarse şi coborî de pe Acropolis, îndreptându-se spre străzile aglomerate ale Atenei.

În pieţele din jurul străzii Evripidou zăbovi privind fascinat oamenii, coşurile uriaşe de calamari şi peşti care străluceau în soare, legumele şi papucii de brocard care stăteau agăţaţi împreună la vânzare; femeile îl amuzau, îl studiau fără ruşine, o moştenire de educaţie foarte diferită de educaţia lui puritană. Dacă această admiraţie ar fi fost lascivă, s-ar fi simţit stânjenit, dar o acceptă în spiritul admiraţiei pe care o avea acest popor pentru frumuseţea fizică.

Hotelul era în Piaţa Omonia, foarte scump şi foarte luxos. Arhiepiscopul di Contini-Verchese stătea într-un scaun, lângă ferestrele balconului şi gândea liniştit; când Episcopul Ralph intră, întoarse capul şi zâmbi.

— Ai venit la timp, Ralph. Doresc să mă rog.

— Credeam că s-a rezolvat totul. Sunt complicaţii neprevăzute, Eminenţă?

— Nu de care crezi tu. Am primit o scrisoare de la Cardinalul Monteverdi astăzi, îmi transmite dorinţele Sfântului Părinte.

Episcopul Ralph simţi că-l strânge-n spate şi simţi o furioasă mâncărime în jurul urechilor.

— Povestiţi-mi.

— Imediat ce discuţiile se terminară aici – şi s-au terminat – trebuie să plec la Roma. Acolo voi fi răsplătit cu bereta de Cardinal şi îmi voi continua munca la Roma sub directa supraveghere a Sfântului Părinte.

— Iar eu?

— Tu vei deveni Arhiepiscop de Bricassart şi vei pleca în Australia pe postul meu, ca Legat Papal.

Mâncărimea din jurul urechilor se transformă în roşeaţă; capul i se învârtea, era ameţit. El, care nu era italian, să fie onorat ca Legat Papal! Nu se mai întâmplase! Oh, mai ai răbdare! Va deveni şi Cardinal de Bricassart!

— Bineînţeles vei primi instrucţiuni la Roma, înainte de asta. Va dura cam şase luni, timp în care

eu voi fi cu tine şi te voi prezenta prietenilor mei. Vreau ca ei să te cunoască, Ralph, pentru că va veni vremea când voi trimite după tine, să mă ajuţi în munca de la Vatican.

— Eminenţă, nu am cuvinte să vă mulţumesc! Această mare cinste mi se face numai datorită dumneavoastră.

— Martor mi-e Dumnezeu, sunt suficient de isteţ să văd când un om este prea capabil pentru a nu fi lăsat în obscuritate, Ralph! Acum, să îngenunchem şi să ne rugăm. Domnul este foarte milostiv.

Mătăniile stăteau pe o măsuţă alăturată. Cu mâinile tremurânde, Episcopul Ralph luă mătăniile şi aşeză cartea de rugăciuni. Îi scăpă şi se deschise la mijloc. Arhiepiscopul, care era mai aproape de ea, o ridică şi privi curios la bucăţica de mătase, care o dată fusese roz.

— Ce extraordinar! De ce păstrezi asta? Este cumva o amintire de acasă, sau poate de la mama ta?

Ochii care-i observară reacţia îl priveau direct, nu mai avea timp să-şi ascundă emoţia.

— Nu, răspunse cu o grimasă. Nu vreau amintiri de la mama mea.

— Dar trebuie să aibă o importanţă deosebită pentru tine, de o păstrezi cu atâta dragoste între paginile celei mai dragi cărţi. Despre ce-ţi aminteşte?

— Despre o dragoste la fel de pură, ca şi cea pe care o port Domnului, Vittorio. Cărţii îi face onoare.

— Înţeleg asta, pentru că te cunosc. Dar, această dragoste pune în pericol dragostea ta pentru Biserică?

— Nu, pentru Biserică am abandonat-o şi o voi sacrifica în continuare. Am mers atât de mult dincolo de ea, încât nu mă pot întoarce niciodată înapoi.

— Aşa! În sfârşit îţi înţeleg tristeţea! Dragă Ralph, nu este atât de rău pe cât crezi! Vei trăi şi vei face mult bine oamenilor, vei fi iubit de oameni. Iar ea, având dragostea pe care o exprimă această memorie, nu te va chema. Pentru că ai păstrat dragoste împreună cu trandafirul.

— Nu cred că înţelege lucrurile acestea.

— Oh, da. Dacă aşa ai iubit-o, va fi o femeie deosebită şi va înţelege. Altfel ai fi uitat-o şi ai fi pierdut de mult aceste relicve.

— Am avut momente când numai stând ore-n şir în genunchi m-am putut opri să nu plec la ea.

Arhiepiscopul se ridică din scaun şi îngenunche lângă prietenul său, acest om frumos, pe care-l iubea aşa cum iubise puţine lucruri în viaţă, în afară de Dumnezeu şi de Biserică, pentru el indivizibile.

— N-ai să pleci la ea şi ştii bine asta. Tu aparţii Bisericii şi îi vei aparţine *EI* întotdeauna. Tu ai o adevărată vocaţie. Acum ne vom ruga, iar eu voi adăuga trandafirul în rugăciunile mele tot restul vieţii de acum înainte. Domnul Nostru ne trimite multe supărări şi dureri în timpul trecerii noastre spre viaţa eternă. Trebuie să învăţăm să le suportăm, eu la fel de mult ca şi tine.

La sfârşitul lui august Meggie primi de la Luke o scrisoare, că este la Spitalul din Townsville, dar este în afara pericolului şi va fi externat în curând.

„Se pare că nu va trebui să aşteptăm sfârşitul anului, pentru vacanţă, Meg. Nu mă pot întoarce la trestie până nu sunt sănătos şi cel mai bun lucru pentru asta este o vacanţă. Cam într-o săptămână am să trec să te iau. Mergem la lacul Eacham, la Atherton, pentru câteva săptămâni, până mă voi simţi destul de bine ca să mă întorc la muncă.”

Meggie nu-şi putea crede ochilor şi nici nu ştia dacă dorea să fie cu el, sau nu, acum când se ivise ocazia. Deşi durerea din mintea ei se vindecase mai greu decât durerea fizică, amintirea

coşmarului din luna de miere la Dunny, fusese alungată din gândurile ei de atâta vreme, încât îşi pierduse puterea de teroare, iar citind mult înţelese că fusese rezultatul ignoranţei, atât a ei, cât şi a lui Luke. Oh, Doamne! Fă ca această vacanţă să aducă un copil! Dacă ar avea un copil să-l iubească, i-ar fi mult mai bine, mult mai uşor. Pe Anne nu ar deranja-o un copil şi nici pe Luddie. Le-ar place chiar. I-o spuseseră de o mie de ori, sperând că Luke îşi va da seama şi va veni o dată să îndrepte greşeala pe care o făcea cu soţia sa, obligând-o la o viaţă stearpă şi lipsită de dragoste.

Când le spuse ce-i scria fură încântaţi, dar în sinea lor erau sceptici.

— Mai mult ca sigur că nenorocitul va găsi o scuză şi va pleca fără ea, îi spuse Anne lui Luddie.

Luke împrumutase de undeva o maşină şi o luă pe Meggie într-o dimineaţă foarte devreme. Părea slăbit şi galben. Şocată, Meggie îi dădu valiza şi urcă lângă el.

— Ce boală ai avut, Luke? Mi-ai scris că eşti în afară de pericol, dar mi se pare că ai fost foarte bolnav.

— Oh, un fel de icter pe care-l fac aproape toţi tăietorii de trestie, mai devreme sau mai târziu. O boală purtată de şobolanii de trestie, o luăm prin tăieturi. Eu sunt rezistent şi m-am refăcut repede, faţă de alţii. Doctorii spun că am să mă refac foarte repede.

Trecând o trecătoare cu vegetaţie luxuriantă, drumul ducea spre interiorul ţinutului, dedesubt curgea un râu în cascade mai mici, iar la un moment dat forma chiar o cascadă mai mare, care era o privelişte încântătoare. Treceau printre stânci, iar apa strălucitoare se arcuia într-un joc fantastic de umbre şi lumini. Pe măsură ce urcau, aerul se răcea, devenea foarte curat; Meggie şi uitase cât era de bun aerul curat. Sub ei se întindea jungla, era atât de impenetrabilă că nimeni n-ar fi îndrăznit s-o pătrundă. Ochiurile de lumină erau

aproape invizibile de dincolo de frunzele masive ale copacilor, continue şi fără sfârşit, ca o perdea enormă de catifea verde aruncată peste pădure. Din când în când Meggie distinge câte-o floare minunată, câte un fluture, pânze de păianjen elegante care-şi ţineau stăpânii în nemişcare, păsări cu cozi roşii sau galbene.

Lacul Eacham era în vârful unui platou, aşezat într-un peisaj idilic. Înainte de căderea nopţii erau deja pe veranda camerei lor, privind neclintirea apei. Meggie dorea să privească liliecii de fructe, numiţi aici vulpi zburătoare, căutându-şi hrana în întunecimile pădurii. Erau monstruoşi şi îţi repugnau, dar erau foarte timizi şi total inofensivi. Era ciudat să-i vezi plutind pe cerul întunecat ca nişte zmei de hârtie, Meggie îi privea întotdeauna şi la Himmelhoch.

Şi era un rai să te scufunzi într-un pat răcoros, să nu trebuiască să stai nemişcat până se usca sudoarea de pe o parte, pentru a te muta, deşi ştiai că niciodată transpiraţia nu se usca. Luke scoase un mic pachet maroniu din valiză, care conţinea nişte obiecte mici rotunde şi îl puse pe noptiera de lângă pat. Meggie întinse mâna, luă unul şi-l inspectă.

— Ce naiba-i asta? întrebă curioasă.

— Un prezervativ. Uitase de hotărârea de acum doi ani, să nu-i spună de contraceptive. Mi-l pun înainte de a face dragoste, altfel am putea risca un copil şi nu ne putem permite până nu avem casa noastră.

Stătea gol pe marginea patului, era slab şi i se vedeau coastele. Dar ochii îi străluceau, întinse mâna să o prindă pe-a ei, care mai ţinea în palmă prezervativul.

— Suntem foarte aproape, Meg, foarte aproape! Cam cinci mii de lire şi ne putem cumpăra o proprietate aproape de Charters Towers.

— Deci ai făcut-o, spuse ea destul de calm.

— Îi pot scrie Episcopului de Bricassart să-i cer un împrumut. N-o să ne refuze.

— Asta n-ai s-o faci! se răsti ea.

— La naiba, Meg, unde ţi-e mândria? Vom munci pentru ce vom avea, nu cerem de pomană! Eu n-am datorat nimănui niciodată nimic şi nu o voi face acum.

Abia dacă-l auzea, îl privea printr-un văl de furie roşie. În viaţa ei nu fusese atât de furioasă! Mincinos, pungaş şi egoist! Cum a îndrăznit să-i facă aşa ceva, să o înşele şi să nu-i dea un copil! Să o convingă că nu-şi dorea decât să devină fermier! Şi-a găsit scăparea, Arne Swenson şi trestia de zahăr!

Ascunzându-şi furia, atât de bine că se surprinse şi pe ea, îşi întoarse atenţia spre rotiţa de cauciuc din palmă.

— Spune-mi, chestiile astea, prezervativele, cum mă pot împiedica să am un copil?

— Chiar nu ştii nimic?

— Nu, minţi ea.

Oricum în privinţa prezervativelor, nu minţea; nu-şi amintea să fi citit ceva despre ele.

Se juca cu sânii ei.

— Uite, când mă excit eu fac o chestie – nu ştiu – un lichid, şi dacă sunt în interiorul tău şi nu am protecţie, rămâne acolo. Când rămâne acolo destul de mult, sau prea mult, se concepe un copil.

Asta era! Îşi punea obiectul acela, ca pieliţa pe un cârnat! Om de nimic!

Stingând lumina, el o trase spre el în pat şi nu trecu mult până începu să bâjbâie după anticoncepţional; auzi aceleaşi zgomote pe care le auzise şi în noaptea aceea la Dunny, înţelegând acum de unde veneau, îşi trăgea prezervativul. Om de nimic! Dar cum să se descurce cu el?

Încercând să nu-i arate cât de mult o durea, îl suportă. De ce durea aşa, dacă totul era ceva natural?

— Te doare, nu Meg? întrebă mai târziu. Trebuie să fii tare îngustă, de continuă să te doară. Ei bine, n-am s-o mai fac. Nu te superi dacă o fac cu sânii, nu?

— Ce contează? răspunse distant. Dacă-mi spui că n-o să mă mai doară, e bine.

— Ai putea să fii mai entuziastă, Meg!

„PENTRU CE?” Dar el se excită din nou; trecuseră doi ani de când nu mai avuse nici timpul, nici energia să o facă. Oh, era plăcut să fii cu o femeie, excitat şi să nu ai voie. Nu se simţea de loc însurat cu Meggie; nu era de loc altfel decât o făcuse în spatele cârciumii din Kynnuna, sau cu încrezuta domnişoară Carmichael lângă zidul şopronului. Meggie avea sânii frumoşi, modelaţi de călărie, aşa cum îi plăcea lui şi era sigur că-i plăcea să-şi obţină plăcerile la sânii ei, plăcându-i senzaţia pe care i-o provoca penisul neacoperit prins între pulpele sânilor ei. Prezervativele reduceau mult din plăcere, dar dacă nu le puneai când intrai într-o femeie, însemna să cauţi necazul cu lumânarea.

Bâjbâind o trase deasupra lui, apucă un sân şi simţi cum i se aţâţă sfârcul şi i se întăreşte în gură. Un dispreţ nemăsurat pentru el o cuprinse pe Meggie; ce creaturi ridicole erau bărbaţii, mormăia, o sugea, se zbătea ca să obţină ce dorea. Devenea din ce în ce mai excitat, parcă era un pisoi depăşit de vârstă, care se întorcea la sânul mamei. Şoldurile începură să se mişte ritmic, deşi ea stătea stângaci, urând prea mult totul, pentru a încerca să-l ajute; simţi deodată vârful penisului neprotejat strecurându-se între picioarele ei.

Pentru că nu era participant direct la act, era foarte lucidă. Şi atunci, îi veni ideea. Încet şi cât putu de discret îl dirija înăuntru, exact acolo unde o durea mai tare; îşi ţinu respiraţia, îşi dădu curajul şi forţă, cu dinţii strânşi. Deşi o duru puţin, nu era nici pe departe ca prima dată. Fără protecţia de

cauciuc, membrul era alunecos, mai uşor de manevrat şi mult mai uşor de suportat.

Luke deschise ochii. Încercă să o împingă, dar, oh, Doamne! Era incredibil fără prezervativ; nu intrase niciodată într-o femeie fără el; nu ştia că era atât de diferit. Era atât de aproape de ejaculare, atât de excitat că nu reuşi să o îndepărteze şi până la urmă o strânse mai aproape, lipsit de voinţă. Deşi nu era viril să strige, nu-şi putu reţine nici strigătul, apoi o sărută blând.

— Luke?

— Ce?

— De ce nu putem face aşa mereu? Să nu mai fie nevoie să-ţi pui prezervativul?

— Nu trebuia s-o facem nici acum, Meg, să nu ne mai gândim la încă o dată. Eram chiar înăuntru când m-am descărcat.

Se aplecă peste el şi-l mângâie pe piept.

— Dar nu vezi, acum stau dreaptă! Nu rămâne nimic înăuntru, curge tot. Oh, Luke, te rog! Este mult mai plăcut şi nu m-a durut aproape de loc. Sunt sigură că nu vom avea probleme, pentru că simt cum curge. Te rog!

Ce fiinţă umană a rezistat vreodată repetării unei plăceri perfecte, când i se oferea atât de plauzibil? Ca un Adam, Luke dădu din cap, pentru că la acest stadiu era mult mai puţin informat decât Meggie.

— Cred că spui adevărul, iar pentru mine este mult mai plăcut când nu te zbaţi. Bine Meg, aşa o să facem de acum.

Şi în întuneric ea zâmbi dispreţuitor. Pentru că nu, nu cursese tot. În momentul când simţi că se descarcă, îşi adunase toţi muşchii, îi înnodase şi ţinuse strâns cu toată hotărârea de care era în stare. Oho, frumosul meu domn, îţi arăt eu ţie! Aşteaptă numai şi-ai să vezi, Luke O'Neill! Am să-mi obţin copilul şi dacă o fi să mor!

Departe de căldură şi de umiditate, Luke se refăcea repede.

Mâncând bine începea să revină la greutatea lui, iar pielea se transforma din galbenul bolnăvicios în bronzul pe care-l prinsese. Cu extazul unei Meggie drăgăstoase şi receptive, nu fu greu să prelungească cele două săptămâni iniţiale, la trei şi apoi la patru. Dar după o lună se răzvrăti.

— Nu mai avem nicio scuză Meg. Sunt sănătos tun. Stăm aici deasupra lumii, ca regele şi regina şi cheltuim bani. Arne are nevoie de mine.

— Nu vrei să te mai gândeşti, Luke? Dacă ai vrea, am putea cumpăra ferma acum.

— Să mai rezistăm puţin, Meg.

Nu vroia să o recunoască, dar dorul trestiei îi intrase în sânge, era fascinaţia unor oameni care se devotau complet muncii. Cât timp îi vor permite puterile, Luke va rămâne devotat trestiei de zahăr. Singurul lucru pe care-l mai spera Meggie, era că-l vedea obligat să se schimbe dacă îi va da un copil, un moştenitor pentru o viitoare proprietate de pe lângă Kynuna.

Aşa că Meggie se întoarse la Himmelhoch aşteptând şi sperând. Te rog, te rog, Doamne, fă să fie un copil! Şi a fost. Când i-a anunţat pe Anne şi pe Luddie, au fost nebuni de bucurie. Mai ales Luddie se dovedi a fi o comoară. Făcea cele mai delicate broderii pe cămăşuţele pe care Meggie nu avusese timp să le dichisească; aşa că, în timp ce el împungea răbdător acul prin pânza fină, cu mâinile lui mari, dar magice, Meggie o ajuta pe Anne să aranjeze camera copilului.

Singura problemă era că, copilul nu era bine poziţionat, fie din cauza căldurii, fie din cauza supărării, Meggie nu ştia. Răul de dimineaţă dura toată ziua şi persistă mult timp după ce ar fi trebuit să înceteze; în ciuda faptului că se îngrăşase foarte puţin, Meggie avea prea mult lichid în ţesuturi şi îi crescu tensiunea într-atât, că şi doctorul Smith se îngrijoră. Până la urmă le spuse că ar fi mai bine să meargă la spitalul din Caims, pentru restul

perioadei de sarcină, dar, după ce se mai gândi că nu avea soţ, nici prieteni, hotărî că tot mai bine rămânea cu Luddie şi Anne, care ţineau foarte mult la ea. Categoric însă, pentru ultimele trei săptămâni de sarcină trebuia să meargă la Caims.

— Şi încercaţi să-l faceţi pe soţul ei să vină să o vadă, striga el la Luddie.

Meggie îi scrisese imediat lui Luke, anunţându-l că e însărcinată, plină de convingerea fermă că ceea ce el nu dorise era de acum un fapt împlinit, iar Luke va fi nebun de fericire când va afla. Scrisoarea lui de răspuns îi scoase iluziile din cap. Era furios. În ceea ce-l privea, faptul că devenea tată, pentru el nu însemna decât că avea două guri de hrănit, în loc de una. Pentru Meggie asta a fost o pilulă amară şi greu de digerat, dar a înghiţit-o; nu avea de ales. Acum, copilul care venea, o lega de el la fel de mult ca şi mândria.

Dar îi era rău, se simţea neajutorată şi lipsită de dragoste; nici copilaşul nu o iubea, parcă nu-şi dorea să fie conceput şi născut. Îl simţea în ea, simţea protestul slab al micii creaturi împotriva ideii de a deveni o fiinţă. Dacă ar fi suportat drumul de o mie de mile, ar fi plecat acasă, dar doctorul Smith a respins ferm ideea. Să plece cu trenul pentru o săptămână, sau mai mult, chiar cu pauze, tot ar fi însemnat să sacrifice copilul. Totuşi, pe măsură ce trecea timpul, simţea din ce în ce mai mult nevoia să fie cu cineva care să o iubească; copilul care creştea în ea, devenea din ce în ce mai greu şi începu să-l privească cu resentiment.

Doctorul Smith le spuse că ar trebui să plece mai repede la Caims; nu era sigur că Meggie va supravieţui naşterii. Presiunea sângelui era recalcitrantă, continua să crească; vorbea de toxicitate şi alţi termeni medicali lungi, care îi înspăimântară pe Anne şi pe Luddie şi acceptară, oricât de mult şi-ar fi dorit, să vadă copilul născându-se la Himmelhoch.

La sfârşitul lui mai, îi rămâneau încă patru săptămâni de sarcină, patru săptămâni până când Meggie se elibera de această povară insuportabilă, de acest copil nerecunoscător. Începuse să-l urască, fiinţa aceasta pe care şi-o dorise atât de mult, înainte de a descoperi cât necaz poate aduce. *DE CE* crezuse că Luke va aştepta cu nerăbdare copilul când va descoperi că este o realitate? Nimic din atitudinea lui, sau din comportamentul lui, încă imediat după căsătorie, nu o lăsase să creadă aşa ceva. În cele din urmă recunoscu că timpul nu era decât un alt dezastru, abandonă mândria prostească şi încercă să mai salveze ce se putea din ruine. Toate motivele căsătoriei lor erau false; el, pentru banii ei, ea, ca să fugă de Ralph de Bricassart, încercând totuşi să-l evoce pe Ralph. Nu existase nici cel mai mărunt semn de dragoste şi numai dragostea îi mai putea ajuta pe ea şi pe Luke să depăşească dificultăţile ivite din scopurile diferite pe care le aveau şi le doreau fiecare.

Era ciudat, dar nu părea să fie în stare să-l urască pe Luke, în timp ce pe Ralph îl ura din suflet. Totuşi la vremea adevărului, Ralph fusese mult mai cinstit şi mai bun cu ea, decât Luke. Niciodată nu o încurajase să viseze la el, să-l iubească altfel decât ca preot şi prieten, chiar în cele două ocazii când o sărutase, fusese iniţiativa ei.

Atunci, de ce să fie furioasă pe el? De ce să-l urască pe Ralph şi nu pe Luke? Să-şi blameze frica şi greşelile, uriaşul sentiment de ultragiere pe care-l simţea, pentru că el o respinsese în modul constant, stupid care a dus la o căsătorie cu Luke O'Neill; trădare şi faţă de ea şi faţă de Ralph. Nu conta că nu se putea niciodată căsători cu el, nu conta că nu se putea culca cu el, să aibă un copil de la el. Nu conta că el *NU* o dorea; rămânea realitatea că ea îl dorea pe el şi nu trebuia să accepte mai puţin de atât.

Ştiind că răul nu putea schimba situaţia, se căsătorise totuşi cu Luke O'Neill, purta acum copilul lui Luke O'Neill. Cum mai putea fi fericită la gândul că avea copilul lui Luke O'Neill, când el nici nu-l dorea? Bietul micuţ. Cel puţin, când se va naşte, va fi o mică identitate şi va putea fi iubit ca atare. Numai că... Ce n-ar da pentru copilul lui Ralph de Bricassart? Imposibilul, tot ce nu se putea cere! Servea o instituţie care dorea să-l aibă în întregime, chiar şi acea parte din el care Bisericii nu-i era de folos, bărbăţia. Această Mamă Biserică cerea de la el un sacrificiu faţă de puterea ei ca instituţie, astfel îl irosea, îl scotea din rândul oamenilor, se asigura foarte bine ca ceea ce interzicea era pentru totdeauna interzis. Într-o zi va plăti pentru această lăcomie. Va veni o zi când nu vor mai exista Ralphi de Bricassart, pentru că vor înţelege valoarea bărbăţiei lor şi nu vor mai accepta acest sacrificiu, care oricum nu avea nicio valoare.

Deodată se ridică şi ajunse cu greu în salon, unde Anne citea un roman de Norman Lindsay *„Grămada Roşie”,* care-i făcea o adevărată plăcere.

— Anne, cred că-ţi vei realiza dorinţa.

Anne o privi absentă.

— Ce-ai spus, draga mea?

— Sună-l pe doctorul Smith, nasc afurisitul ăsta de copil aici şi acum!

— Dumnezeule! Intră în dormitor şi stai întinsă – nu în camera ta, în camera noastră!

Înjurând meandrele sorţii şi hotărârea copiilor, doctorul Smith plecă în fugă din Dungloe, cu maşina lui veche, aducând cu sine şi moaşa locală şi cât de multe echipamente putea din cocioaba de spital. N-avea rost să o ducă acolo; acelaşi lucru îl putea face şi la Himmelhoch. Dar ea, ea ar fi trebuit să fie la Caims acum.

— L-aţi anunţat pe soţul ei? întrebă el urcând treptele cu moaşa în urma lui.

— I-am trimis o telegramă. Este în camera mea; m-am gândit că este mai mult spaţiu.

Mişcându-se cu greu, Anne intră în dormitor. Meggie stătea întinsă, cu ochii mari, nu dădea niciun semn de durere, cu excepţia unui spasm ocazional, când îşi încleşta mâinile. Întoarse capul şi-i zâmbi Annei şi Anne văzu că este speriată.

— Mă bucur că nu m-am dus la Caims, spuse; mama mea nu a mers niciodată la un spital şi tata mi-a spus o dată că i-a fost tare greu cu Hal. Dar a supravieţuit şi eu o să supravieţuiesc. Noi suntem rezistente, femeile Cleary.

Multe ore mai târziu, doctorul i se alătură Annei pe verandă.

— Este o treabă lungă şi grea pentru fetiţa asta. Prima naştere nu este uşoară, dar copilul ăsta nu stă bine şi ea se epuizează, dar nu reuşeşte să-l nască. Dacă era la Caims i se făcea cezariană, dar aici nu pot. Va trebui să nască aici, chinuindu-se singură.

— Este conştientă?

— Este generoasă! Nu ţipă, nu se vaită. Femeile care sunt bune, de obicei se chinuie cel mai mult. Mă tot întreabă dacă a venit Ralph, iar eu trebuie să-i spun ceva, să o mint. Parcă ziceai că pe soţul ei îl cheamă Luke?

— Da.

— Hmmm! Ei bine, poate de aceea întreabă de acest Ralph, cine-o fi el. Luke nu se poartă prea frumos cu ea, nu-i aşa?

— Luke este un ticălos.

Anne privi în zare, sprijinindu-se de balustrada verandei. Pe drumul dinspre Dunny văzu venind un taxi, care luă curba spre Himmelhoch. În maşină se vedea un bărbat brunet şi se umplu de bucurie.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor, cred că, în sfârşit a venit Luke, şi-a amintit că are o soţie!

— Eu am să plec, te las pe tine să-i vorbeşti, Anne. Ei n-am să-i spun încă; dacă nu e el? Dacă

este el, dă-i o ceaşcă de ceai şi lasă morala pentru mai târziu. Cred că are nevoie de un întăritor.

Taxiul se apropie. Spre surpriza lui Anne, şoferul ieşi din maşină şi deschise uşa pasagerului din spate. Joe Castiglione, singurul taximetrist din Dunny, nu prea făcea astfel de gesturi de politeţe.

— Himmelhoch, Eminenţă, spuse aplecându-se adânc.

Un bărbat într-o sutană neagră ieşi din maşină şi atunci Anne văzu că în talie avea o eşarfă purpurie. Când bărbatul se întoarse spre ea, Anne crezu pentru o clipă că Luke O'Neill îi joacă o festă. Apoi observă că acest om este cu mult, mult mai diferit de Luke şi cam cu zece ani mai bătrân. Dumnezeule! gândi ea, în timp ce figura graţioasă se apropia, urcând scările câte două. Este cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea! Un Arhiepiscop, nici mai mult, nici mai puţin! Ce treabă putea avea un arhiepiscop catolic, cu familia modestă a luteranilor Muller?

— Doamna Muller? întrebă el zâmbindu-i cu nişte ochi blânzi şi albaştri.

Se purta de parcă ar fi văzut multe lucruri pe care ar fi vrut să nu le fi văzut şi de parcă ar fi reuşit să-şi ignore sentimentele.

— Da, eu sunt Anne Muller.

— Sunt Arhiepiscopul Ralph de Bricassart, Legatul Papal al Sfântului Părinte pentru Australia. Am înţeles că la dumneavoastră locuieşte o doamnă O'Neill?

— Da, domnule Ralph.

RALPH? ACESTA era Ralph?

— Sunt un vechi prieten al ei, pot să-i vorbesc?

— Ştiţi, sunt convinsă că ar fi încântată, domnule Arhiepiscop – nu, nu m-am exprimat corect, nu-i aşa? Nu se spune domnule Arhiepiscop, se spune Eminenţă, cum v-a spus Joe Castiglione. Da, după cum spuneam, ea ar fi încântată, dacă s-ar fi aflat în altă stare, dar în acest

moment Meggie trebuie să nască şi suferă foarte mult.

Abia atunci observă că el nu-şi pierduse deloc sentimentele, le disciplinase numai foarte bine. Avea ochii atât de albaştri, încât simţi că se pierde în profunzimea lor, dar ceea ce mai văzu în ei, o făcu să se întrebe ce însemna Meggie pentru el şi ce însemna el pentru ea.

— Am *ŞTIUT* că ceva nu e bine! Am simţit că ceva nu este în ordine, de foarte mult timp; dar în ultima vreme grija mea a devenit o obsesie. Trebuia să vin să văd cu ochii mei. Vă rog, lăsaţi-mă să o văd! Fie şi numai pentru că sunt preot.

Anne nici nu intenţiona să-l oprească.

— Veniţi Eminenţă, pe aici.

Şi porni legănându-se între cele două cârje, continuând să se gândească. Este casa curată? Am şters praful? Am aruncat resturile de miel? Ce moment şi-a ales şi omul acesta să-i viziteze! Luddie, nu termini odată cu tractorul? Nu vii o dată acasă? Băiatul trebuia să te găsească de mult!

Ralph trecu repede pe lângă doctorul Smith şi pe lângă moaşă, de parcă aceştia nici n-ar fi existat şi căzu în genunchi lângă pat, prinzând-o pe Meggie de mână.

Ea se smulse din coşmarul pe care-l avea şi văzu faţa pe care-o iubea atât de mult, aproape de ea, frumosul păr negru avea fire albe, frumoasele lui trăsături aristocratice îl arătau parcă puţin slăbit, iar frumoşii ochi albaştri o priveau cu dragoste. Cum putuse oare să-l confunde pe Luke, cu el? Nu mai era nimeni ca el, iar pentru ea, nu va mai exista nimeni, niciodată; ea trădase sentimentul pe care-l avea pentru el. Luke era partea întunecată a oglinzii; Ralph era ca soarele, dar şi tot atât de îndepărtat, ca soarele! Oh, cât era de bine că-l vedea!

— Oh, Ralph, ajută-mă, spuse.

El îi sărută mâna cu pasiune, apoi o lipi de obraz.

— Întotdeauna scumpa mea Meggie, ştii asta!

— Roagă-te pentru mine şi copil. Dacă ne poate salva cineva, tu eşti acela. Tu eşti mult mai aproape de Dumnezeu, decât noi. Pe noi nu ne vrea nimeni, nu ne-a vrut nimeni niciodată, nici tu!

— Unde este Luke?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă.

Ea închise ochii şi-şi roti capul pe pernă, dar degetele îl ţineau pe el încleştate.

Într-un târziu, doctorul Smith îl bătu pe umăr.

— Eminenţă, cred că ar trebui să plecaţi.

— Dacă-i este viaţa în pericol, vă rog să mă chemaţi.

— Imediat, Eminenţă.

În sfârşit, Luddie reuşise să ajungă acasă, era agitat pentru că nu vedea pe nimeni şi nu îndrăznea să intre în dormitor.

— Anne, cum se simte? îşi întrebă soţia, când aceasta ieşi din dormitor cu Arhiepiscopul.

— Până acum încă nimic. Doctorul nu vrea să se pronunţe, dar cred că are speranţe. Luddie, avem un musafir. Dumnealui este Arhiepiscopul Ralph de Bricassart, un vechi prieten de-al lui Meggie.

Mult mai stăpân pe el decât soţia lui, Luddie se lăsă într-un genunchi şi sărută inelul de pe mâna care i se întinse.

— Luaţi loc, Eminenţă, mai vorbiţi cu Anne până fac eu un ceai.

— Deci dumneata eşti Ralph, spuse Anne, rezemându-şi cârjele de o măsuţă de bambus, în timp ce preotul se aşeza în faţa ei, cu sutana împrăştiată în jurul lui, de sub care se vedeau bine cizmele. Îşi încrucişă picioarele. Era un gest efeminat, dar era preot, nu conte; totuşi era ceva foarte viril în acest bărbat. Probabil că nu era atât de bătrân, cum crezuse la început; în jur de patruzeci. Ce pierdere pentru acest om magnific!

— Da, eu sunt Ralph.

— Încă de când au început durerile, a tot întrebat de cineva Ralph. Am fost uimită. Nu-mi

amintesc să fi pomenit vreodată de acest nume.

— N-ar fi făcut-o.

— De unde o cunoaşteţi pe Meggie, Eminenţă? De cât timp?

Preotul zâmbi îngrijorat şi-şi împreună mâinile frumoase, ca un acoperiş de biserică.

— O cunosc pe Meggie de când avea zece ani, din ziua în care a sosit din Noua Zeelandă. Pot să spun, fără să greşesc, că am trecut împreună cu ea prin foc şi spadă, prin viaţă şi moarte. Prin tot ceea ce trebuie să suportăm, până la moarte. Meggie este oglinda în care sunt obligat să-mi văd moralitatea.

— O iubeşti!

Tonul Annei era surprins.

— Întotdeauna am iubit-o!

— Este o tragedie pentru amândoi.

— Multă vreme am sperat să fie numai pentru mine. Povesteşte-mi despre ea, ce s-a întâmplat cu ea de când s-a căsătorit. Nu am văzut-o de mulţi ani, dar n-am fost fericit.

— Am să-ţi spun, dar numai după ce-mi spui tot despre Meggie. Nu vreau nimic personal; numai ce viaţă a dus înainte de a veni la Dunny. Nu ştim absolut nimic despre ea, decât că locuia undeva lângă Gillanbone. Am vrea să ştim mai multe, pentru că o iubim. Dar nu ne-a spus niciodată nimic; mândria cred.

Luddie veni cu o tavă cu ceai şi gustări şi se aşeză, în timp ce preotul le făcea o descriere generală a vieţii duse de Meggie, înainte de a se mărita cu Luke.

— N-aş fi ghicit o mie de ani! Când te gândeşti că Luke O'Neill a avut obrăznicia să o ia de acolo şi să o oblige să muncească drept menajeră! Şi a mai avut tupeul să stipuleze în contract că tot salariul ei va fi depus la bancă, în contul *LUI!* Ştii că micuţa n-a avut niciodată un penny pentru ea, de când e la noi? I-am spus lui Luddie să-i dea bani înainte de Crăciun, dar până atunci avea

nevoie de atât de multe lucruri, că s-au cheltuit imediat şi n-a mai vrut să ia alţii de la noi.

— N-o compătimiţi pe Meggie; nu cred că ea se compătimeşte, mai ales dacă nu are bani. Banii i-au adus puţine satisfacţii, la urma urmei. Ştie unde să meargă dacă are nevoie de ei. Aş spune că, mai degrabă, indiferenţa lui Luke a rănit-o, mai mult decât lipsa de bani. Biata mea Meggie!

Anne şi Luddie încercau să-şi imagineze viaţa lui Meggie, în timp ce Arhiepiscopul de Bricassart încă mai stătea cu mâinile împreunate, cu privirea aţintită pe un palmier. Nu i-a tresărit niciun muşchi pe faţa-i frumoasă, nu i s-a văzut nicio schimbare în frumoşii lui ochi. Învăţase foarte multe în serviciul lui Vittorio Scarbanza, Cardinal di Contini-Verchese.

Când povestea se termină, el oftă şi îşi îndreptă privirea spre feţele lor neliniştite.

— Ei bine, se pare că trebuie să o ajutăm noi, dacă Luke nu vrea. Dacă Luke nu o vrea deloc, mai bine se întoarce la Drogheda. Ştiu că nu vreţi să o pierdeţi, dar, pentru binele ei, încercaţi să o convingeţi să plece acasă. Am să vă trimit un cec de la Sydney, ca să nu-i fie ruşine să-i ceară fratelui ei bani. Când va ajunge acasă le poate spune ce doreşte. Privi uşa dormitorului şi se mişcă neliniştit. Doamne, fă să se nască cu bine copilul!

Dar copilul nu se născu decât după douăzeci şi patru de ore, când Meggie era aproape moartă de durere şi epuizare. Doctorul Smith îi dăduse doze puternice de laudanum, pentru că atunci acesta era cel mai bun medicament, după părerea lui demodată; ea se târâse cu greu prin coşmar după coşmar, lucrurile se rupeau şi se adunau şi totul în jur urla. Din când în când vedea faţa lui Ralph, apoi se scufunda din nou într-un ocean de durere; dar imaginea lui persista în subconştient şi, în timp ce el o veghea, ea ştia că nici ea, nici copilul nu vor muri.

Făcând o mică pauză, în timp ce moaşa se ocupa de tot, ştiind că niciun pacient de-al lui nu murea, doctorul Smith ascultase aproape toată povestea.

— Ai dreptate, Anne, spuse el, călăritul este probabil unul din motivele durerilor de acum. Când s-a renunţat la şaua pe o parte, pentru femeile care aveau mult de călărit au fost multe necazuri. S-au dezvoltat alţi muşchi.

— Am auzit că asta-i o poveste pentru copii, spuse Arhiepiscopul.

Doctorul Smith îl privi maliţios. Nu-i plăceau preoţii catolici, pe toţi îi considera nebuni.

— Crezi ce, vrei, spuse. Dar spune-mi, Eminenţă, dacă ar fi să alegem între copil şi Meggie, ce ne-ar sfătui conştiinţa ta?

— Biserica crede un singur lucru, doctore. Nu trebuie să se facă o astfel de alegere. Nu trebuie să condamnăm copilul pentru a salva mama, dar nici mama, pentru a salva copilul. Zâmbi spre doctor la fel de maliţios. Dar dacă vom ajunge la asta, eu nu voi ezita să-ţi cer să o salvezi pe Meggie, şi la naiba cu copilul!

Doctorului i se tăie respiraţia, râse, îl bătu pe spate.

— Frumos din partea ta! Stai liniştit, nu voi difuza ce ai spus. Dar dacă copilul va trăi, nu văd de ce ne-am gândi la asta.

Dar Anne se gândea în sinea ei: mă întreb care ţi-ar fi fost răspunsul, dacă copilul ar fi fost al tău, Arhiepiscopule?

Cam după trei ore, soarele se îndrepta trist spre muntele Bartle Frere, iar doctorul Smith ieşea din dormitor.

— Gata, spuse cu oarecare satisfacţie în glas. Meggie mai are un drum lung înaintea ei, dar va fi bine, cu voia Domnului. Copilul este zbârcit şi slab, o fetiţă de cinci pfunzi cu un cap enorm şi cu cel mai otrăvitor păr roşu pe care l-am văzut în viaţa mea la un nou născut. Nu puteai să o omori pe micuţă, era cât pe ce!

Jubilând, Luddie desfăcu sticla de şampanie pe care o păstrase numai pentru asta şi toţi cinci ridicară paharele: preot, doctor, moaşă, fermier şi handicapată, toţi toastară pentru sănătatea şi binele mamei şi copilului. Era întâi iunie, prima zi a iernii australiene.

A fost trimisă o doică să o înlocuiască pe moaşă, care trebuia să stea până când Meggie va fi în afară de orice pericol. Doctorul şi moaşa au plecat, Anne, Luddie şi Arhiepiscopul au intrat să o vadă pe Meggie. Părea atât de slăbită şi mică în patul dublu, încât, Arhiepiscopul fu obligat să mai înregistreze o durere în străfundurile minţii sale, pentru a o analiza mai târziu. Meggie, Meggie a mea sfâşiată şi bătută... Te voi iubi întotdeauna, dar nu-ţi voi putea face ce ţi-a făcut Luke O'Neill, oricât m-ai urî.

Bucata de om răspunzătoare pentru toate acestea stătea într-un coş, lângă perete, neluată în seamă de nimeni. Îşi striga resentimentul şi continua să ţipe într-una. În cele din urmă, doica o duse în camera special pregătită pentru ea.

— Sigur nu are nimic la plămâni, zâmbi Arhiepiscopul şi se aşeză pe marginea patului, strângând mâna palidă a lui Meggie.

— Nu prea cred că-i place viaţa, răspunse Meggie, zâmbind şi ea.

Părea îmbătrânit! Suplu ca întotdeauna, dar cu mult mai îmbătrânit. Întoarse capul spre Anne şi Luddie şi le întinse cealaltă mână.

— Dragii şi bunii mei prieteni! Ce m-aş fi făcut fără voi? Aveţi veşti de la Luke?

— Am primit o telegramă în care transmite că nu poate veni, pentru că e prea ocupat, dar îţi doreşte noroc.

— Generos, spuse Meggie.

Anne se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Te lăsăm să vorbeşti cu Arhiepiscopul, dragă. Sunt sigură că aveţi multe să vă spuneţi.

Sprijinindu-se pe Luddie, îi făcu semn doicii, care privea la preot ca şi cum nu-şi putea crede ochilor.

— Vino Nettie, hai să bem un ceai. Eminenţa sa o să ne spună dacă Meggie are nevoie de ceva.

— Cum o s-o numeşti pe gălăgioasa ta fiică? întrebă el când uşa se închise şi erau singuri.

— Justine.

— Este frumos, dar de ce l-ai ales pe ăsta?

— Am citit o carte şi mi-a plăcut.

— N-o vrei, Meggie?

Faţa ei se aprinse şi rămase numai ochi; erau blânzi, plini de o lumină ceţoasă, nu era ură, dar nici dragoste.

— Cred că o doresc. Da, o doresc. Am recurs la multe şiretlicuri ca s-o am. Dar în timpul sarcinii nu am simţit nimic pentru ea, am simţit numai că ea nu mă vrea. Nu cred că Justine îmi va aparţine vreodată, mie sau lui Luke, sau altcuiva. Cred că va fi întotdeauna preocupată numai de ea.

— Trebuie să plec, Meggie, îi spuse el blând.

Ochii ei deveniră duri şi mai strălucitori, gura se desfigura într-o încercare de zâmbet.

— Mă aşteptam la *ASTA!* Ciudat cum bărbaţii din viaţa mea dispar încet, încet, nu-i aşa?

— Nu-mi vorbi aşa, Meggie. Nu suport să te las cu gândul la asta. Indiferent prin ce ai trecut, ţi-ai păstrat blândeţea şi acesta este lucrul la care ţin cel mai mult. Nu te schimba! Nu te aspri, numai din cauza asta. Ştiu că te gândeşti că este groaznic să fii conştientă că Luke nu vine să te vadă, dar te rog, nu te schimba. N-ai mai fi Meggie a mea.

Şi totuşi ea îl privea ca şi cum l-ar fi urât.

— Termină, Ralph! Nu sunt Meggie a ta, n-am fost niciodată! Nu m-ai vrut, m-ai trimis în braţele lui Luke. Ce-ţi imaginezi că sunt? Vreun sfânt, sau vreo călugăriţă? Ei bine, nu sunt! Sunt un om normal, iar tu mi-ai ruinat viaţa! Toţi aceşti ani în care te-am iubit, am dorit să te uit, apoi m-am măritat cu un bărbat care-ţi semăna puţin, dar nici

el nu mă vrea, nu are nevoie de mine! Cer atât de mult de la un bărbat, dacă doresc să aibă nevoie de mine?

Începu să plângă, se stăpâni; pe faţă i se desenau linii fine de durere, pe care nu le mai văzuse la ea până acum şi ştiu că nu vor dispărea odată cu refacerea organismului.

— Luke nu este un om rău, este chiar un om plăcut, continuă. Un om şi atât. Semănaţi, molii uriaşe care vă fărâmaţi în faţa unei lumini de după o sticlă, care este atât de limpede, dar ochii voştri nu o văd. Şi dacă totuşi reuşiţi orbecăind să ajungeţi chiar în mijlocul flăcării, ardeţi şi muriţi. Şi în tot acest timp, acolo, în întuneric, există dragoste şi copii. Dar vedeţi? Doriţi? Nu! Porniţi înapoi după flacără, luptaţi fără noimă să ajungeţi la ea şi iar vă ardeţi!

Nu ştia ce să-i spună, era o latură a ei pe care nu o cunoştea. Oare existase întotdeauna? Sau o căpătase din cauza necazurilor şi a uitării în care trăia? Meggie, să spună ea astfel de lucruri? Abia dacă auzise ce spusese ea, era atât de tulburat încât nu ştia ce să-i spună şi astfel nu înţelese că totul venea din singurătate şi din sentimentul de vinovăţie.

— Îţi aminteşti trandafirul pe care mi l-ai dat în noaptea în care am părăsit Drogheda? întrebă tandru.

— Da, îmi amintesc.

Abia şoptise cuvintele, asprimea din glas îi dispăru. Ochii ei îl priveau acum, ca un suflet plin de speranţă.

— Încă îl mai port în cartea de rugăciuni. De fiecare dată când văd un trandafir de culoarea aceea, îmi amintesc de tine. Meggie, te iubesc. Tu eşti trandafirul meu, cea mai frumoasă imagine umană, care mi-a pătruns în viaţă.

Iar i se schimonosi gura, iar îi luciră tensionaţi ochii, luceau cu mândrie şi cu ură.

— O imagine, un gând! O imagine *UMANĂ!* Da, asta e tot ce sunt eu pentru tine! Nu eşti decât un nebun romantic şi visător, Ralph de Bricassart! Nu ai idee despre cum este viaţa, nu eşti mai mult decât o molie, aşa cum ţi-am spus! Nu-i de mirare că eşti preot! Tu nu ai fi în stare să trăieşti printre oameni normali, chiar dacă ai fi un om normal nu ai fi mai bun decât Luke! Ai spus că mă iubeşti, dar nici n-ai idee ce înseamnă dragostea; spui cuvinte memorate pentru că ţi se pare că sună bine! Mă întreb de ce voi, bărbaţii, nu v-aţi gândit să renunţaţi cu totul la femei, pentru că asta aţi dori să faceţi, nu? Ar trebui să găsiţi o soluţie să vă însuraţi unul cu altul; aţi fi extrem de fericiţi!

— Meggie, te rog, nu! Nu vorbi aşa!

— Pleacă! Nici nu vreau să te mai privesc! Ai uitat un lucru în privinţa preţiosului tău trandafir, Ralph – are spini, spini periculoşi care te agaţă!

Ralph ieşi din cameră fără să privească înapoi.

Luke nu se deranjase să răspundă la telegrama care-l informă că era fericitul tată al unei fetiţe de cinci pfunzi, numită Justine. Meggie începu să se refacă încet, iar copilul să ia în greutate. Poate, dacă ar fi putut să o alăpteze, s-ar fi legat puţin de micuţa cu un temperament atât de rebel, dar nu avea deloc lapte. Este o ironie a sorţii, gândi ea. Schimba cu grijă sticla cu lapte pentru micuţa cu faţa roşie şi capul roşu, aşa cum îi dicta conştiinţa, aşteptând cu răbdare să-i apară vreun sentiment, o emoţie binefăcătoare. Dar această emoţie nu-i apăru; nu simţea nicio dorinţă să mângâie micuţa faţă, să o acopere de sărutări, să-i muşte degeţelele, să facă toate acele mici gesturi copilăreşti pe care le fac mamele copiilor lor. Nu-l simţea ca pe copilul ei, iar micuţa nu o simţea şi nu o dorea mai mult prin preajmă. Nici nu-şi amintea să-i spună „ea”, se gândea la ea ca la un obiect.

Annei şi lui Luddie nici nu le trecea prin cap că Meggie nu o adora pe micuţă, că simţea mai puţin

pentru Justine decât simţise pentru copiii mamei ei. De câte ori plângea Justine, Meggie sărea să o legene, era întotdeauna aproape să o ia în braţe şi niciodată nu a fost un copil mai bine îngrijit şi cu scutecele mereu uscate. Ciudat era însă altceva, parcă Justine nu-şi dorea să fie luată în braţe, legănată; se linişte a mult mai repede dacă era lăsată în pace şi singură.

Pe măsură ce trecea timpul, se făcea şi mai frumoasă. Pielea ei infantilă îşi pierduse roşeaţa, căpătă o transparenţă albă, care se potrivea foarte bine cu părul roşu, braţele şi picioarele deveniră dolofane. Părul începu să se cârlionţeze şi căpătă definitiv nuanţa de roşu pe care o avusese Paddy.

Toţi aşteptau nerăbdători să vadă ce culoare vor avea ochii, Luddie paria pe albastrul tatălui ei, Anne pe verdele mamei, Meggie nu avea păreri. Dar ochii Justinei se dovediră, fără putinţă de tăgadă, ochii ei şi numai ai ei. La şase săptămâni începură să se schimbe şi la nouă săptămâni căpătară forma şi culoarea definitivă. Nu mai văzuse nimeni ceva asemănător. În jurul irisului avea un inel de gri mai închis, dar irisul era atât de deschis că nu puteai să-ţi dai seama dacă era albastru sau gri; cea mai apropiată descriere ar fi, să spunem, alb închis. Erau extrem de incomozi, parcă nu erau umani, parcă ar fi fost orbi; pe măsură ce trecea timpul se liniştiră pentru că Justine vedea cu ei.

Deşi nu le-o spusese, doctorul Smith fusese îngrijorat de mărimea capului ei şi o supraveghe atent în următoarele şase luni de viaţă; se întreba, mai ales după ce văzuse acei ochi ciudaţi, dacă nu cumva avea ceea ce el numea, apă la creier, deşi noile cărţi îi spuneau „Hidrocefalus”. Dar se părea că Justine nu suferea de nicio boală, nicio disfuncţie cerebrală, nicio malformaţie; pur şi simplu avea un cap mare şi pe măsură ce creştea, restul corpului începea să se dimensioneze după cap.

Luke rămase departe de ele. Meggie îi scrisese de mai multe ori, dar el nici nu-i răspunsese, nici nu veni să vadă copilul. Într-un fel, ea era bucuroasă; n-ar fi ştiut ce să-i spună şi nici nu credea că va fi prins în mreje de ciudata creatură, care era fiica sa. Dacă Justine ar fi fost un fiu mare şi vânjos, poate ar fi cedat, dar Meggie era extrem de fericită că nu era băiat. Era dovada vie că Luke O'Neill nu era perfect, pentru că, dacă ar fi fost, nu ar fi avut decât băieţi.

Copilul se întrema mai repede decât Meggie, după chinurile naşterii. Pe la patru luni începu să nu mai plângă şi să se amuze singură în coşul ei, trăgând de jucăriile colorate din jurul ei. Dar nu zâmbea niciodată la nimeni, oricât s-ar fi străduit toţi.

Sezonul ploilor a venit devreme, în octombrie; era foarte umed. Umiditatea urca până la 100 de procente; în fiecare zi, patru ore de ploaie bântuiau Himmelhoch, înmuind pământul roşu, udând trestia, umplând albia râului Dungloe, dar nu peste maluri, pentru că era foarte aproape de vărsarea lui în mare. Justine stătea în leagănul ei, contemplând lumea din jurul ei, Meggie stătea mohorâtă privind cum dispare Muntele Bartle Frere în perdeaua de ploaie densă şi cum apare din nou.

Soarele va ieşi în curând, din pământ vor ieşi aburi fierbinţi, frunzele trestiei vor străluci cu boabe de diamante, râul parcă era un şarpe uriaş. Deodată, chiar deasupra capului, se contura un curcubeu dublu, perfect în cele două arcuri ale sale, atât de bogat în culori, contrastând puternic cu cerul cenuşiu, încât tot peisajul din Queensland păli şi se micşoră. Dar fiind Queensland nu-şi pierdu totuşi lumina eterică şi Meggie crezu că înţelege de ce ţinutul Gillanbone era atât de cenuşiu în peisaj; Queensland îi uzurpase partea de culoare, luase toată paleta.

Pe la începutul lui decembrie, Anne veni pe verandă lângă ea, privind-o. Oh, era slabă şi lipsită

de viaţă! Chiar frumosul ei păr se mohorâse.

— Meggie, nu ştiu dacă am făcut bine, sau rău, dar am făcut-o şi vreau să mă asculţi, înainte de a spune nu.

Meggie se întoarse de la curcubeu, zâmbind.

— Vorbeşti foarte solemn, Anne! Ce trebuie să ascult?

— Luddie şi cu mine, suntem îngrijoraţi în privinţa ta. Nu te-ai refăcut cum trebuie după naşterea Justinei, acum au venit şi musonii şi arăţi chiar mai rău. Nu mănânci, slăbeşti. Nu m-am gândit că ai să te obişnuieşti vreodată cu climatul de aici, dar, câtă vreme nu ai fost bolnavă, ai reuşit oarecum să te menţii. Acum eşti bolnavă şi dacă nu facem ceva, cred, ai să te îmbolnăveşti şi mai rău. Îşi trase respiraţia. Acum câteva săptămâni am scris unei prietene de la un birou de turism şi ţi-am rezervat un bilet de vacanţă. Şi să nu te aud că protestezi cu cheltuielile; n-o să vă afecteze veniturile, nici ale lui Luke, nici ale noastre. Arhiepiscopul ne-a trimis un cec substanţial pentru tine, iar fratele tău ne-a trimis un cec pentru tine şi fetiţă – cred că a vrut să-ţi sugereze să mergi puţin acasă; cecul vine de la toţi locuitorii Droghedei. După ce ne-am sfătuit, eu şi Luddie am hotărât că cel mai bun lucru pentru tine, pe care-l putem face noi, este să te trimitem în vacanţă. Nu cred că este cea mai bună idee acum să te duci la Drogheda. Noi credem că tu ai nevoie acum de un timp de meditaţie. Nu ai nevoie de Justine, nici de noi, nici de Luke, nici de Drogheda. Ai fost vreodată plecată singură, Meggie? Cred că a venit vremea. Aşa că ţi-am rezervat o cabană pe insula Matlock pentru două luni, de la începutul lui ianuarie până la începutul lui martie. Eu şi Luddie vom avea grijă de Justine. Ştii că nu i se poate întâmpla nimic, dar dacă vom fi puşi în situaţia să avem chiar o foarte mică problemă cu ea, ai cuvântul nostru că te vom anunţa imediat, insula are telefon şi vei putea veni foarte repede.

Curcubeele dispăruseră, dispăruse şi soarele; se pregătea din nou de ploaie.

— Anne, dacă nu eraţi voi, tu şi Luddie, în aceşti ultimi ani, cred că aş fi înnebunit. Îţi dai seama! Câteodată, noaptea, mă trezesc şi mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă Luke m-ar fi dus la nişte oameni mai răi, mai puţin generoşi? Voi aţi avut mai multă grijă de mine decât a avut Luke.

— Prostii! Dacă Luke te-ar fi dus la nişte oameni severi, te-ai fi întors la Drogheda şi cine mai ştie ce s-ar fi întâmplat? Poate că aşa ar fi fost mai bine.

— Nu, povestea asta cu Luke nu este deloc plăcută, dar este mult mai bine pentru mine să o rezolv singură.

Ploaia începu să spele tot în cale, ducând spre râu totul, ca un aspirator uriaş.

— Ai dreptate, nu mă simt bine, spuse Meggie. Nu m-am simţit bine încă de când s-a conceput Justine. Am încercat să-mi revin, să-mi adun toate forţele, dar cred că sunt momente când omul ajunge la limită şi nu mai are energie să facă nimic. Oh, Anne, sunt atât de obosită şi descurajată!

Nici pentru Justine nu sunt o mamă bună şi datoria mea este să fiu o mamă bună. Din cauza mea există ea; ea nu ne-a cerut-o. Dar cel mai mult sunt descurajată din pricina lui Luke, pentru că nu-mi dă măcar şansa să-l fac fericit. Nu vrea să trăiască cu mine, nu mă lasă să-i fac un cămin, nu vrea să avem copii. Nu-l iubesc – niciodată nu l-am iubit aşa cum o femeie iubeşte bărbatul cu care se căsătoreşte şi poate că a simţit asta de la început. Poate că dacă l-aş fi iubit, lucrurile mergeau altfel, de la bun început. Cum pot să-l învinovăţesc pe el? Cred că numai eu sunt vinovată.

— Îl iubeşti pe Arhiepiscop, nu-i aşa?

— De când eram copil! Când a venit, m-am purtat dur cu el. Bietul Ralph! Nu aveam niciun

drept să-i spun ce i-am spus, pentru că el nu m-a încurajat niciodată, ştii! Sper că între timp a înţeles că eram în dureri, eram epuizată şi foarte nefericită. Nu mă puteam gândi decât că, de fapt, trebuia să fie copilul lui, dar că nu va fi niciodată un copil al său, n-ar putea să existe un astfel de copil. Dar nu-i cinstit! Preoţii protestanţi se pot însura, de ce nu pot şi cei catolici? Şi să nu-mi spui că misionarii nu au grijă de credincioşii lor, la fel de bine ca preoţii catolici, pentru că nu te cred. Am întâlnit preoţi fără inimă şi misionari minunaţi. Din cauza celibatului preoţilor, a trebuit să mă îndepărtez de Ralph, să-mi fac viaţa şi casa cu altcineva, să port copilul altuia. Şi ştii ceva, Anne? Acesta este un păcat la fel de dezgustător ca şi acela al încălcării jurămintelor lui Ralph, poate chiar mai rău. Urăsc implicarea Bisericii în dragostea mea pentru Ralph, urăsc faptul că Biserica consideră o greşeală dragostea lui pentru mine!

— Pleacă o vreme, Meggie. Odihneşte-te, mănâncă şi nu te mai frământa. Poate, după ce te întorci, îl vei putea cumva convinge pe Luke să cumpere ferma. Ştiu că nu-l iubeşti, dar mai cred că dacă ţi-ar da cea mai mică şansă, ai putea fi fericită cu el.

Ochii verzi aveau aceeaşi culoare ca şi ploaia, care curgea ca o perdea în jurul casei, trebuiau să strige ca să se poată auzi peste incredibilul zgomot metalic din jurul lor.

— Tocmai aici este problema, Anne! Când am fost cu Luke la Atherton, mi-am dat seama că nu va părăsi tăiatul trestiei, câtă vreme va avea puterea să o facă. Îi place felul acesta de viaţă, îi place cu-adevărat. Îi place să trăiascăprintre oameni puternici şi independenţi, ca şi el; îi place să meargă dintr-un loc în altul. Toată viaţa lui a fost un itinerant, acum încep să înţeleg asta. Cât despre o femeie, fie numai şi pentru plăcere, dacă nu pentru altceva, este prea epuizat de muncă. Şi,

cum să-ţi explic, Luke nu este felul de om căruia să-i pese dacă-şi mănâncă mâncarea dintr-o conservă şi doarme pe duşumea. Înţelegi ce vreau să spun? Nu te poţi apropia de el ca de un om căruia îi plac lucrurile frumoase. Acestea sunt prea blânde, ar putea să-i slăbească voinţa. Pur şi simplu, nu am argumente cu care să-l conving să renunţe la acest fel de viaţă pe care-l duce. Privi spre acoperişul de tablă, ca şi cum ar fi obosit să strige. Nu ştiu dacă sunt destul de puternică pentru a mă consola cu singurătatea, sau cu faptul că nu voi avea un cămin al meu în următorii cincisprezece ani, Anne, sau în următorii câţi ani îi vor trebui lui Luke, până când nu va mai putea.

Este foarte bine aici, la voi; să nu crezi că sunt nerecunoscătoare. Dar eu vreau o *CASĂ!* Eu vreau ca Justine să aibă fraţi şi surori, vreau să şterg praful de pe mobila mea, să fac perdelele pentru ferestrele mele, să gătesc la soba mea, pentru bărbatul meu. Oh, Anne! Nu sunt decât o femeie obişnuită; nu sunt ambiţioasă, nici inteligentă ori bine educată, ştii asta. Tot ce-mi doresc este să am un soţ, copii şi o casă a mea! Şi puţină dragoste de la cineva!

Anne îşi scoase batista, îşi şterse ochii şi încercă să zâmbească:

— Uite-te la noi ce pereche facem; sentimentale! Dar eu te înţeleg, Meggie, să ştii că te înţeleg. Sunt căsătorită cu Luddie de zece ani, singurii cu adevărat fericiţi din viaţa mea. Am avut o paralizie infantilă, de la cinci ani, care m-a adus în halul în care sunt. Am fost convinsă că nimeni, niciodată, nu se va uita la mine. Când l-am întâlnit pe Luddie aveam treizeci de ani şi predam la o şcoală ca să-mi câştig existenţa. Eram cu zece ani mai bătrână decât el şi nu l-am luat în serios când mi-a spus că mă iubeşte şi vrea să se însoare cu mine. A fost groaznic, Meggie; să ruinez viaţa unui bărbat tânăr! Timp de cinci ani l-am tratat cu cel mai groaznic dispreţ, dar el se întorcea întotdeauna

la mine. Până la urmă ne-am căsătorit şi am fost fericită. Luddie spune că şi el este fericit, dar eu nu sunt sigură de asta. A trebuit să renunţe la multe lucruri, chiar la copii, bietul de el, pare mult mai bătrân decât, mine.

— Cred că din cauza climei, Anne.

Ploaia s-a oprit la fel de brusc cum a început; a ieşit soarele, curcubeele au apărut glorioase, pe cerul fumegând, Muntele Bartle Frere, a apărut şi el, liliachiu, din perdeaua de nori. Meggie vorbi din nou:

— Am să plec. Vă sunt foarte recunoscătoare că v-aţi gândit la mine; poate că am nevoie de asta. Dar sunteţi siguri că Justine n-o să vă necăjească?

— Dumnezeule, *NU!* Luddie s-a gândit la toate. Anna-Maria care a lucrat la noi înaintea ta, are o soră mai mică, Annunziata, care vrea să meargă la Townsville să îngrijească copii. Va împlini şaisprezece ani abia în martie, dar va termina şcoala peste câteva zile. Oricum, cât vei fi tu plecată, va veni să stea la noi. Şi are experienţă cu copiii. În familia Tesoriero sunt foarte mulţi copii.

— Matlock, Insula Matlock, unde vine asta?

— Este în trecătoarea Whitsunday, la Marea Barieră de Corali. Este foarte liniştită şi intimă, mai mult o staţiune pentru luna de miere. Înţelegi! Căsuţe, în loc de hotel; nu va trebui să mergi să serveşti masa într-o sală aglomerată, sau să fii politicoasă cu alţii dacă nu vrei. Pe vremea aceasta este aproape pustie, din cauza periculoşilor cicloni de vară. Musonii nu sunt o problemă, dar se pare că nimeni nu vrea să meargă decât vara. Poate şi pentru că marea majoritate a vizitatorilor Recifului vin din Sydney sau Melbourne, iar acolo vara este frumoasă şi nu trebuie neapărat să plece. Pentru iunie, iulie şi august, sudicii rezervă locuri cu trei ani înainte.

XIII

În ultima zi a anului 1937, Meggie luă trenul spre Townsville. Deşi abia îşi începuse vacanţa, se simţea deja mult mai bine, pentru că lăsa în urmă mirosul de melasă. Cea mai mare aşezare din Nordul Queensland-ului, Townsville, era uimitoare, avea mai multe zeci de mii de locuitori, care trăiau tot în vârful pilonilor de lemn. Schimbul între tren şi barcă nu-i lăsă timp să-l exploreze, dar, într-un fel, nu-i părea rău, pentru că nu-i prea lăsa timp de gândire; după încântătorul voiaj peste Tasmania, acum şaisprezece ani, aştepta cu nerăbdare cele treizeci şi şase de ore într-un vapor cu mult mai mic decât „Wahine”.

Dar era cu totul altfel, o alunecare uşoară, pe o apă limpede, iar ea acum avea douăzeci şi şase de ani, nu zece. Aerul era ca între cicloni, marea părea epuizată; deşi nu era decât amiază, Meggie îşi lăsă capul şi dormi fără vise, până când o trezi stewardul, a doua zi la şase dimineaţa, cu o cană cu ceai şi o farfurie cu biscuiţi.

Sus pe punte era o altfel de Australie. Pe un cer foarte limpede, fără culoare, o lumină blândă, roz, urca încet dinspre marginea estică a oceanului, până când apăru soarele deasupra orizontului şi lumina îşi pierdu roşeaţa şi deveni zi plină. Vaporul înainta fără zgomot, pe o apă care nu avea culoare, atât era de transparentă, de parcă vedeai fantomele adâncurilor, grotele, peştii viu coloraţi trecând iute. În depărtare apa mării avea un verde aquamarin, cu pete întunecate în depărtare, acolo unde pe fundul mării erau alge, sau corali, pe ambele părţi erau insule, cu ţărmuri bogate în palmieri, cu nisipuri albe strălucitoare, ieşite parcă spontan din cristale de siliciu – vegetaţie de junglă şi insule muntoase, insule plate sau cu tufişuri, insule nu mai înalte decât nivelul mării.

— Cele plate sunt adevăratele insule de corali, explică omul din echipaj. Dacă sunt rotunde şi au lagune, se numesc atoli, dar dacă se ridică pur şi simplu deasupra apei, se numesc cratere de corali. Insulele care au dealuri, sunt de fapt vârfuri de munţi, dar şi ele sunt înconjurate de recifuri de corali, şi au la rândul lor lagune.

— Unde este Insula Matlock? întrebă Meggie.

El o privi curios; o femeie singură să meargă pe o insulă ca Matlock, bună mai degrabă pentru o lună de miere; aici era o contradicţie de termeni.

— Acum traversăm Strâmtoarea Whitesunday, apoi vom merge direct spre capătul de recifuri al Pacificului. Marginea oceanului Matlock este marcată de marile curente din măruntaiele Pacificului, parcă sunt nişte trenuri expres, urlă de nu te auzi nici pe tine. Vă imaginaţi că putem călători pe un val o sută de mile? Oftă. Vom ajunge la Matlock înainte de apusul soarelui, doamnă.

O oră înainte de apusul soarelui, vaporaşul îşi croia drum printr-un curent, a cărui coamă înspumată se vedea până la linia orizontului.

O barcă cu motor se legăna cam la o jumătate de milă de recif în spatele ei, ţărmul, care nu se potrivea deloc cu imaginea pe care şi-o făcuse Meggie despre splendorile tropicale. Un om în vârstă o aştepta, o ajută să coboare de pe vapor şi luă valiza de la steward.

— Bine aţi venit, doamnă O’Neill, o întâmpină. Sunt Rob Walter. Sper ca soţul dumneavoastră să ajungă până la urmă. Nu avem prea multă lume pe insulă în acest anotimp; este o staţiune de iarnă.

Au plecat împreună pe nisipul nesigur, printre coralii lichefiaţi de soarele, care acum apunea lăsând în urmă o mare tumultoasă, glorioasă, îmbrăcată într-o dantelă de spumă.

— Mareea s-a retras, aţi călătorit bine? Vedeţi ceaţa dinspre est? Acolo este capătul Marii Bariere de Corali. Noi, aici pe Matlock, ţinem cu dinţii de ea; o să simţiţi că insula se mişcă tot timpul. O

ajută să urce în maşină. Suntem pe latura bătută de vânturi a insulei, pare puţin sălbatică şi neprimitoare, nu? Dar aşteptaţi să vedeţi cealaltă parte, ah, o să vă placă.

Mergeau cu o oarecare viteză, normală de fapt pentru singura maşină de pe insulă, înaintau pe un drum îngust cu resturi de corali, printre palmieri şi vegetaţie luxuriantă; într-o parte se profila un deal, cam la patru mile de marginea insulei.

— Este foarte frumos! spuse Meggie.

Au ieşit într-un alt drum, care mergea pe marginea plajei, de-a lungul malurilor lagunei. În depărtare se vedeau coame ale valurilor, dar în interiorul îmbrăţişării coralilor marea era calmă şi nemişcată, o oglindă de argint, lustruită, cu rame de bronz.

— Insula are patru metri lăţime şi opt lungime, îi explică ghidul.

Continuară drumul pe lângă o clădire albă, cu verandă mare şi ferestrele ca nişte vitrine de magazin.

— Magazinul universal, spuse el cu mândrie de proprietar. Eu şi doamna locuim aici şi vă spun că nu-i prea place că o femeie singură a venit aici, ca să ştiţi. Crede că o să fiu sedus, asta e în capul ei. Când agenţia de voiaj ne-a spus că doriţi linişte, cred că a înmuiat-o puţin pe doamna, mai ales atunci când v-am repartizat cea mai îndepărtată căsuţă pe care o avem. În direcţia aceea nu-i niciun suflet de om; singurul cuplu pe care-l avem, este exact în direcţia opusă. Puteţi merge chiar dezbrăcată de tot, nu vă vede nimeni. Doamna n-o să mă scape din ochi, cât timp sunteţi aici. Dacă aveţi nevoie de ceva, ridicaţi receptorul şi eu vă aduc. Nu are sens să faceţi atâta drum. Cu sau fără voia doamnei, eu o să vin să vă văd o dată pe zi, la apusul soarelui, să fiu eu sigur că nu vi s-a întâmplat nimic. Ar fi mai bine ca atunci să fiţi în casă – şi să fiţi îmbrăcată, în caz că vrea şi doamna să vină cu mine.

Într-o structură cu un etaj, cu trei camere, căsuţa avea propria plajă, între două dune care se terminau în mare; aici era şi capătul drumului. În interior era modestă, dar spaţioasă şi curată. Insula îşi producea propria energie, aşa că Meggie descoperi un mic frigider, era lumină electrică, telefon şi chiar un aparat de radio.

Toaleta strălucea de curăţenie, baia avea apă curentă; erau mai multe comodităţi decât a avut vreodată Drogheda, ca să nu mai vorbim de Himmelhoch, gândi Meggie amuzată. Era uşor de observat că patronii erau din Sydney ori Melbourne şi instalaseră pe insulă civilizaţia fără de care nu puteau trăi.

Lăsată singură, în timp ce Rob se grăbea să se întoarcă la suspicioasa lui „doamnă", Meggie despachetă şi inspectă domeniul. Marele pat dublu era cu mult mai confortabil decât fusese patul ei nupţial. Dar aici era un adevărat paradis al lunii de miere şi singurul lucru pe care turiştii ar fi putut să-l pretindă era un pat bun; clienţii cârciumii din Dunny erau prea beţi de obicei, ca să se mai gândească la aşa ceva. Atât frigiderul, cât şi dulapul bucătărioarei erau pline cu mâncare, iar pe verandă era un coş enorm cu banane, ananas şi mangotiere. Nu erau motive să nu doarmă bine, să nu mănânce bine.

În prima săptămână Meggie nu făcu nimic altceva decât să doarmă şi să mănânce; nu realizase până acum cât era de obosită, nici faptul că insuportabilul climat din Dungloe îi ruinase în întregime pofta de mâncare. În frumosul pat, adormea imediat ce punea capul pe pernă, dormea câte zece – douăsprezece ore, iar mâncarea avea un gust pe care nu-l simţise la Drogheda. I se părea că mănâncă în fiecare minut, de când se scula; lua mangotiere chiar cu ea în apă. Adevărul era că numai în apă se puteau mânca mangotiere, în afară de cada de baie; aveau prea mult suc. Pentru că

mica ei plajă era în interiorul lagunei, apa era calmă şi limpede ca oglinda, fără curenţi şi foarte puţin adâncă. Asta îi plăcea, pentru că nu ştia să înoate. Dar apa era sărată şi o ţinea deasupra şi încercă să înveţe să înoate; când reuşea să plutească mai mult de zece secunde, era de-a dreptul încântată. Senzaţia că se elibera de dominaţia pământului, o făcea să se mişte la fel de uşor, ca şi peştii.

Dacă uneori se simţea prea singură, asta se întâmpla numai pentru că ar fi dorit să fie cineva care să o înveţe să înoate. În afară de asta, de fapt se simţea minunat singură. Câtă dreptate a avut Anne! Toată viaţa ei stătuse cu alţii în casă, nu fusese niciodată singură. Să fie în sfârşit singură, era acum o mare uşurare, era atât de liniştită! De fapt nu se simţea deloc singură; nu-i era dor nici de Anne şi Luddie, nici de Drogheda. Bătrânul Rob nu-i tulbura niciodată liniştea, apărea numai seara, destul de departe pe drum, ca să se asigure că salutul ei prietenesc de pe verandă nu era un semn de nelinişte, întorcea maşina şi pleca, însoţit de surprinzător de frumoasa lui „doamnă”, care întotdeauna avea o puşcă. Odată a strigat-o să-i spună că celălalt cuplu mergea cu barca pe mare şi a întrebat-o dacă nu dorea şi ea o plimbare?

Se simţea de parcă ar fi avut bilet de intrare pe o altă planetă, trăgând cu ochiul printr-o sticlă la lumea fragilă de dincolo, unde forme delicate se înghesuiau într-o intimitate delicată.

Coralii vii, descoperi ea, nu aveau deloc culoarea pe care o văzuse în vitrina magazinului, printre suveniruri. Erau de un roz blând, sau bej sau albastru-gri, iar în jurul fiecărui buchet era un curcubeu de culori minunate, ca o aureolă. Anemone uriaşe îşi fluturau tentaculele albastre, roşii, portocalii sau purpurii; moluşte albe, mari cât pietrele, îi opreau pe exploratorii care erau tentaţi să privească obiectele mişcătoare din apă; evantaie roşii de dantelă se desfăceau în vânturile

care mişcau apele; panglici de alge verde deschis dansau în voia valurilor. Niciunul din cei patru pasageri ai bărcii nu ar fi fost deloc surprins să vadă o sirenă: un licăr de sân diafan, o lucire de coadă, un păr împrăştiat de valuri, un zâmbet tentant, magia sirenelor asupra marinarilor. Dar peştii! Erau ca nişte giuvaeruri vii, cu miile, rotunzi ca lanternele chinezeşti, subţiri ca gloanţele, conturaţi de culori care străluceau de viaţă şi lumină, tăind apa cu dungi de foc, auriu, roşu, albastru, argintiu, mult mai vioi decât papagalii. Erau zărgani, broaşte, baracude cu colţii periculoşi, peşti cavernoşi, care trăiau în grotele marine şi văzură şi un rechin, căruia parcă îi trebui o veşnicie să treacă pe sub barcă.

— Nu vă temeţi, spuse Rob. Suntem prea la sud aici, ca să avem probleme cu viespile astea, dar să ştiţi că dacă există cu adevărat ceva mortal aici, aceştia sunt scorpionii. Niciodată să nu mergeţi pe corali desculţă.

Da, Meggie se bucura că acceptase plimbarea. Dar nu dorea să o repete, nu dorea să se împrietenească cu cei doi pe care-i prezentase Rob. Se mai scufundase o dată în mare, apoi se întinse pe nisip, la soare. Curios, nu-i lipseau nici cărţile, pentru că se găsea întotdeauna ceva interesant de privit.

Îi urmase sfatul lui Rob şi nu mai purta haine. La început se purtase ca un iepure, adulmecând în aer mirosul de ogari, sărind imediat să se îmbrace dacă cădea o nucă de cocos. Dar, după mai multe zile de singurătate, începu într-adevăr să se convingă că nu va veni nimeni să o deranjeze, aşa cum îi spusese Rob, era un domeniu absolut privat. Uită de ruşine. Plimbându-se pe poteci, stând întinsă la soare, jucându-se în apa sărată şi caldă, începu să aibă sentimentul că se născuse şi crescuse într-o cuşcă, că scăpase dintr-o dată într-o lume însorită, imensă şi primitoare. Departe de Fee, de fraţii săi, de Luke, de toţi cei care fără

cruţare îi dominaseră viaţa, Meggie descoperi plăcerea şi relaxarea pură; în capul ei se ţesea şi se deşira un întreg caleidoscop de gânduri, ca un roman. Pentru prima dată în viaţă nu-şi mai ţinea trează conştiinţa. Surprinsă, descoperi că a-i menţine cuiva mintea total ocupată de gânduri, era cea mai eficientă blocadă împotriva activităţii mentale a unei persoane.

Cu mulţi ani în urmă Părintele Ralph o întrebase la ce se gândea de obicei, iar ea răspunsese: la mama, tata, Bob, Jack, Hughie, Stu, gemenii Frank, Drogheda, muncă, ploaie. Nu-i spusese nimic de el, dar el era în fruntea tuturor gândurilor, întotdeauna. Acum la listă se puteau adăuga Justine, Luke, Luddie şi Anne, trestia, dorul de casă, ploaia. Şi bineînţeles, refugiul pe care-l găsea în cărţi.

Pentru ea totul se derulase atât de încâlcit, fire rupte de frânturi de viaţă; nicio ocazie, nici educaţie nu a avut, pentru a fi în stare să stea liniştită şi să se gândească cine, exact, era Meggie Cleary, Meggie O'Neill? Ce dorea ea? Care credea ea că-i era menirea pe pământ? Simţea lipsa educaţiei, pentru că aceasta era o greşeală pe care nicio experienţă în timp nu o putea compensa. Aici avea timp, pace, letargia unei stări de bine fizic; putea sta în nisip şi putea încerca.

Ei bine, era vorba despre Ralph. Un zâmbet disperat. Nu era bine să înceapă cu el, dar într-un anume fel, Ralph era ca şi Dumnezeu; totul începea şi se sfârşea cu el. Din ziua în care îngenunchease în praful gării din Gilly, să o ia în braţe, a existat un Ralph şi chiar dacă nu l-ar mai vedea până la sfârşitul zilelor sale, ultimul ei gând, pe marginea mormântului, ar fi pentru el. Înspăimântător cum o persoană poate însemna atât de mult. Ce-i spusese Annei? Că dorinţele ei erau cele ale unei femei obişnuite – soţ, copii, casă. Cineva pe care să-l iubească. Nu părea prea mult; la urma urmei toate femeile aveau aşa ceva. Dar,

câte dintre femeile care le aveau, erau şi mulţumite? Meggie gândi că ea ar fi, pentru că ea le realiza cu greu.

Recunoaşte odată, Meggie Cleary. Meggie O'Neill. Acel cineva pe care-l doreşti este Ralph de Bricassart, dar pur şi simplu nu-l poţi avea. Totuşi, ca bărbat, pare să te fi distrus, aruncându-te în braţele altcuiva. Bine! Atunci, presupune că bărbatul tău şi acel pe care-l iubeşti nu există, urmează deci să iubeşti copiii, iar dragostea pe care o vei primi, va veni de la aceşti copii, logic. Ceea ce în ultimă instanţă înseamnă Luke şi copiii lui Luke.

Oh, Doamne, dragă Doamne! Nu, nu „dragă" Doamne! Ce a făcut el pentru mine? Atât, mi l-a luat pe Ralph! Nu prea ne iubim, Dumnezeu şi cu mine. Şi mai ştii ceva, Dumnezeule? Nu mă mai sperii cum o făceai o dată. Cât m-am temut de Tine şi de pedeapsa Ta! Toată viaţa am cântărit totul, de frica Ta. Şi ce mi-a adus bun? Nimic mai mult ca la oricine care nu te respectă deloc. Eşti o minciună, Dumnezeule, eşti un demon al spaimei. Ne tratezi ca pe copiii care trebuie mereu pedepsiţi. Dar nu mă mai tem de tine, deloc! Nu pe Ralph trebuie să-l urăsc, ci pe Tine. Este numai vina Ta, nu a lui Ralph! El, numai, trăieşte cu frica Ta, aşa cum am trăit şi eu. Cum de Te poate iubi, asta nu înţeleg. Nu văd pentru ce motive Te-ar iubi.

Cum mă pot împiedica să iubesc un om care-L iubeşte pe Dumnezeu? Oricât aş încerca, se pare că nu reuşesc. El este luna şi eu vreau luna! Ei bine, Meggie O'Neill, va trebui să nu mai ceri luna de pe cer, altceva nu ai de ales. Va trebui să te mulţumeşti cu Luke şi copii lui Luke. Cu toate cârligele va trebui să-l smulgi pe Luke de la afurisita aia de trestie şi să trăieşti cu el într-un ţinut care nici măcar copaci nu are. Îi vei spune directorului băncii din Gilly că viitorul tău venit va fi înregistrat pe numele tău şi îl vei folosi să-ţi faci

viaţa uşoară şi comodă, în casa din ţinutul fără copaci, la care Luke nici măcar nu se gândeşte. Îi vei folosi pentru a-i educa cum trebuie pe copiii lui Luke şi pentru a fi liniştită că nu le lipseşte nimic.

Atât şi nimic mai mult, Meggie O'Neill. Eu sunt Meggie O'Neill, nu Meggie de Bricassart. Sună de-a dreptul caraghios, Meggie de Bricassart. Adică Meghann de Bricassart, dar am urât întotdeauna numele ăsta. Oare am să renunţ vreodată să mai regret că nu sunt copiii lui Ralph? Asta este o întrebare, nu? Spune şi repetă şi repetă: viaţa ta este numai a ta şi *NU* o vei risipi visând la un bărbat şi la copii, pe care nu-i poţi avea.

În sfârşit! Asta trebuie să-ţi spun! Nu are rost să te gândeşti la trecut, *TREBUIE* să-l îngropi. Viitorul este problema, iar el îi aparţine lui Luke şi copiilor lui. Nu-i aparţine lui Ralph de Bricassart. El înseamnă trecutul.

Meggie s-a întors cu faţa în nisip şi a plâns, cum nu a mai plâns de când avea trei ani; cu sughiţuri, numai crabii şi păsările fiind martorii disperării ei.

Nu întâmplător Anne Muller a ales insula Matlock; plănuia să-l trimită acolo pe Luke, imediat ce ar fi avut ocazia. Nici nu plecase bine Meggie, că-i şi trimise o telegramă lui Luke, spunându-i că Meggie avea o disperată nevoie de el, rugându-l să vină. Prin firea ei nu se amesteca în vieţile altor oameni, dar o iubea şi o compătimea din suflet pe Meggie şi adora bucăţica de om pe care o născuse Meggie. Justine trebuia să aibă o casă şi trebuia să aibă ambii părinţi. Va suferi când vor pleca, dar va fi mai bine decât acum.

Luke sosi după două zile. Era în drum spre Sydney, aşa că nu-l costă prea mult abaterea din drum. Venise vremea să-şi vadă copilul; dacă ar fi fost băiat, ar fi venit imediat ce s-a născut, dar faptul că era fată l-a dezamăgit crunt. Dacă Meggie tot insista să aibă copii, măcar să fie un

băiat în stare să ducă mai departe ferma. Fetele nu erau de niciun folos; mâncau degeaba la casa omului şi când creşteau plecau să muncească pentru altul, pe când băieţii îşi ajutau tatăl la anii bătrâneţii.

— Cum se simte Meg? întrebă când ajunse pe verandă. Sper că nu-i bolnavă?

— Speră. Nu, nu-i bolnavă. Am să-ţi spun imediat. Dar mai întâi vino să vezi ce fată frumoasă ai.

Privi copilul, amuzat şi curios, dar fără urmă de emoţie, gândi Anne.

— Are cei mai ciudaţi ochi pe care i-am văzut în viaţa mea, spuse el. Mă întreb de la cine-i moşteneşte?

— Meggie spune că, din câte ştie, nu din familia ei.

— Nici de la mine. Mititica asta ciudată a luat ceva de la strămoşi. Nu-i prea jucăuşă, nu?

— Cum să fie, se stropşi Anne, încordată de nervi. Nu şi-a văzut tatăl, nu are o casă şi nici perspective, dacă mai continui aşa!

— Fac economii, Anne, protestă el.

— Prostii!! Ştiu câţi bani ai. Prietenii mei din Charters Towers îmi trimit ziarul din când în când şi am văzut reclame cu vânzări de pământ mult mai aproape decât Kynuna şi mult mai rentabile. Este Depresiune, Luke! Ai putea cumpăra o frumuseţe de loc, cu mult mai puţini bani decât ai acum în bancă, ştii foarte bine asta.

— Tocmai asta e! Este Depresiune şi în vest a fost o secetă cumplită, nu a plouat din iunie. Al doilea an şi nu a curs o picătură de ploaie! Acum, pun pariu că şi Drogheda are probleme. Trebuie să mai aştept puţin.

— Să aştepţi să crească preţul pământului şi să vină ploile? Termină, Luke! Acum este momentul să cumperi! Cu cei două mii anuali de la Meggie, te poţi descurca cu o secetă de zece ani! Nu trebuie

să investeşti imediat. Trăiţi din cei două mii ai lui Meggie, până vin ploile, apoi investeşti în oi.

— Încă nu sunt pregătit să plec de la trestie, spuse încăpăţânat, privind încă ochii ciudaţi ai fiicei sale.

— În sfârşit adevărul. De ce nu vrei să recunoşti, Luke? Ţie nu-ţi place să fii căsătorit, îţi place să trăieşti ca acum, printre bărbaţi, muncind în brânci, aşa cum trăiesc doi din trei australieni. Ce se întâmplă în ţara asta, că bărbaţii preferă să trăiască între bărbaţi, în loc să-şi facă un cămin şi să trăiască cu soţiile şi copii lor? Dacă le place viaţa de burlac, de ce naiba se mai însoară? Ştii câte femei părăsite sunt în Dunny, abia câştigându-şi existenţa, încercând să-şi crească copiii fără taţi? Oh, el pleacă la trestie, o să se întoarcă, numai puţin timp. Ha! Şi când vine poşta stau agăţate de poartă, sperând că ticăloşii le vor da un semn de viaţă, le vor trimite o brumă de bani! De cele mai multe ori, nu primesc – uneori primesc, nu destul, dar mai lungesc agonia!

Tremura de furie, ochii care de obicei erau blânzi, acum străluceau de furie.

— Ştii, am citit în *Brisbane Mail* că Australia are cel mai mare procentaj de soţii părăsite, din toată lumea civilizată. Este singurul domeniu în care i-am bătut pe toţi – nu este acesta un motiv de mândrie?

— Calmează-te, Anne! N-am părăsit-o pe Meg; este în siguranţă şi nu moare de foame. Ce-i cu tine?

— M-am săturat de felul în care îţi tratezi soţia, asta s-a întâmplat! Pentru Dumnezeu, Luke, când îţi vine mintea la cap? Când ai să-ţi iei în serios responsabilităţile? Ai soţie, ai un copil! Ar trebui să te gândeşti să le faci un cămin – să le fii soţ şi tată, nu un afurisit de vagabond, străin lor.

— Am să fac, am să fiu! Dar încă nu pot; trebuie să-mi mai duc o vreme munca la trestie, numai câţiva ani, ca să am siguranţă. Nu vreau să spun că

o scot pe Meg din viaţa mea, dar asta trebuie să fac, până se vor îmbunătăţi vremurile!

Anne îl privi cu dispreţ.

— Palavre! Te-ai însurat cu ea pentru bani, nu-i aşa?

Un roşu aprins îi pătă faţa bronzată. Nu se uită la ea.

— Recunosc că banii îmi sunt de folos, dar m-am însurat cu ea pentru că mi-a plăcut mai mult decât femeile pe care le-am cunoscut până la ea.

— Ţi-a „plăcut"! Nu spui nimic despre dragoste?

— Dragoste? Ce este dragostea? Nimic altceva decât vise de femeie.

Îşi întoarse privirea de la ochii aceia uluitori, nesigur dacă cineva cu asemenea ochi ar putea înţelege ce se discută lângă leagăn.

— Şi acum, dacă ai terminat de vorbit, unde este Meg?

— Nu se simţea bine. Am trimis-o departe pentru o vreme. Oh, nu intra în panică! Nu pe banii tăi. Speram să te pot convinge să pleci la ea, dar am înţeles că nu se poate, este imposibil.

— În afară de orice discuţie. În noaptea asta eu şi Arne plecăm la Sydney.

— Ce să-i spun lui Meggie, când se întoarce?

Ridică din umeri, arzând de nerăbdare să se vadă plecat.

— Nu-mi pasă. Oh, spune-i să mai aştepte o vreme. Acum că s-a pornit să-şi facă o familie, nu m-aş supăra dacă mi-ar da şi un fiu.

Sprijinindu-se de perete, Anne se aplecă peste coşul copilului, îl luă în braţe şi reuşi să ajungă la pat. Luke nu schiţă niciun gest să o ajute, sau să ia el copilul; parcă fiica lui l-ar fi speriat.

— Pleacă, Luke! Nu meriţi ce ai. Mi-e silă de tine. Du-te la afurisitul tău de Arne, la afurisita de trestie!

La uşă Luke se opri.

— Cum o cheamă? Am uitat să întreb.

— Justine, Justine, *JUSTINE!*

— Ce nume stupid, mai spuse el şi plecă.

Anne o aşeză pe Justine pe pat şi izbucni în lacrimi. Să-i ia dracu' pe toţi bărbaţii, în afară de Luddie, dracu' să-i ia! Avea oare Luddie ceva sentimental, feminizat în el, care-l făcea capabil de dragoste? Avea Luke dreptate? Erau numai fiţe de femeie? Sau, poate că era un sentiment de care erau capabile numai femeile, sau şi bărbaţii care aveau în ei o sensibilitate feminină? Nicio femeie nu-l va putea ţine pe Luke, niciuna nu a reuşit încă. Ceea ce dorea el nu-i putea oferi o femeie.

Până a doua zi reuşi să se calmeze şi nu mai avea sentimentul că eşuase în încercarea sa. În dimineaţa aceea sosi o carte poştală de la Meggie, care broda entuziast pe marginea peisajului din Insula Matlock şi în care-i spunea ce bine se simţea acolo. Tot făcuse ceva bun până la urmă. Meggie se simţea mai bine. Se va întoarce la sfârşitul sezonului de musoni, pregătită să-şi înfrunte viaţa. Dar Anne se hotărâse deja, că nu-i va spune nimic despre Luke.

Între timp, Nancy adică prescurtarea de la Annunziata, o ţinea pe Justine pe veranda din faţă, iar Anne încerca să-i aducă tot felul de lucruri într-un coşuleţ, pe care-l căra cu greu: scutece, pudră, jucării. Se aşeză într-un scaun de paie, luă copilul de la Nancy şi începu să-l hrănească dintr-o sticluţă pe care Nancy o încălzise. Era foarte plăcută viaţa, foarte plăcută; încercase din răsputeri să-l facă pe Luke să înţeleagă lucrurile, dacă nu reuşise, cel puţin asta însemna că Meggie şi Justine vor mai sta la ea. Nu se îndoia că în momentul în care Meggie va înţelege că nu mai sunt speranţe să salveze căsnicia sa cu Luke, atunci va pleca la Drogheda. Dar îi era teamă de ziua aceea.

O maşină roşie, sport, se îndrepta spre deal; era nouă şi scumpă, avea capota lăsată, iar vopseaua proaspătă strălucea. O vreme nu-l recunoscu pe

omul care intră, pentru că purta „uniforma” din Queensland, adică pantaloni scurţi şi nimic altceva. Pe cuvântul meu, ce frumuseţe de bărbat! Mi-ar plăcea ca Luddie să nu mănânce atât de mult; ar putea să se apropie de condiţia fizică a tipului. Ia te uită, nu-i deloc tânăr – uite ce splendide tâmple argintii – n-am mai văzut un tăietor de trestie într-o formă mai bună.

Când ochii calmi şi blânzi o priviră direct în ochi, înţelese cine era.

— Dumnezeule! exclamă şi scăpă sticla copilului.

El o prinse şi i-o dădu, sprijinindu-se de balustrada verandei.

— Nu-i nimic, sticla nu a atins pământul; poţi să continui.

Copilul tocmai dădea un semn de nemulţumire. Anne îi înfundă gura cu cauciucul şi îşi recăpătă vocea.

— Ei bine, Eminenţă, asta *ESTE* o surpriză! Ochii ei îl studiară amuzaţi. Trebuie să spun că nu arăţi tocmai ca un arhiepiscop. Nu că ai fi arătat vreodată, chiar când erai îmbrăcat. Eu îmi imaginam arhiepiscopii, de orice religie, graşi şi foarte mulţumiţi de ei.

— Chiar acum nu sunt deloc arhiepiscop, sunt numai preot într-o binemeritată vacanţă, aşa că poţi să-mi spui Ralph. Aceasta este micuţa care i-a făcut lui Meggie atâtea probleme? Mi-o dai puţin? Cred că am să reuşesc să ţin bine sticluţa.

Se aşeză pe un scaun lângă Anne, luă copilul şi sticluţa şi continuă să o hrănească, stând relaxat, cu picioarele încrucişate.

— Meggie i-a spus Justine?

— Da.

— Îmi place. Dumnezeule, ce culoare are părul! Toată seamănă cu bunicul!

— Aşa spune şi Meggie. Eu sper să nu se cârlionţeze, dar cred că aşa va fi.

— Şi Meggie este un fel de roşcată, dar are părul numai ondulat. Deşi pielea ei are altă textură şi este puţin mai opacă. Puse sticluţa goală jos şi ridică fetiţa pe genunchi, o aplecă şi o bătu uşor pe spate. Printre multele mele îndatoriri, trebuie să vizitez şi orfelinatele catolice, sunt destul de obişnuit cu copii. Maica Gonzaga, de la orfelinatul meu preferat, spune că aşa se face după ce au mâncat copii. Dacă o ţii de umăr, corpul nu este destul de aplecat şi aerul nu iese uşor, iar când iese, scoate şi lapte. Cum am făcut eu, copilul este aplecat de mijloc, ceea ce ţine laptele, dar lasă gazul să iasă.

Ca şi cum ar fi dorit să-i ilustreze spusele, Justine râgâi tare. El râse, o bătu iar pe spate şi când fu sigur că nu mai avea aer în stomac, o aşeză din nou culcată pe braţul său.

— Ce ochi exotici, fabuloşi! Magnifici, nu-i aşa? Las-o pe Meggie şi îţi face un Copil neobişnuit!

— Nu vreau să schimb subiectul, dar ştii ce tătic bun ai fi, Părinte?

— Îmi plac bebeluşii şi copiii, întotdeauna mi-au plăcut. Mi-e mult mai uşor să-i iubesc, pentru că nu am niciuna din îndatoririle taţilor, adică, din cele neplăcute.

— Nu-i asta, ci pentru că semeni cu Luddie, ai ceva feminin în tine.

Justine, care de obicei era o singuratică, îi întoarse simpatia, apoi adormi. Ralph o aşeză mai comod şi scoase din buzunar un pachet de Capstan.

— Dă-mi-le mie. Am să-ţi aprind una.

— Unde este Meggie? întrebă luând ţigara de la ea. Mulţumesc. Scuză-mă, serveşte şi tu una.

— Nu e aici. Nu şi-a revenit deloc după naşterea Justinei, apoi au venit musonii şi parcă i-au dat ultima lovitură. Eu şi Luddie am trimis-o în vacanţă pentru două luni. Se întoarce pe la

începutul lui martie; mai sunt încă vreo şapte săptămâni...

Din momentul în care Anne a început să vorbească, şi-a dat seama de schimbarea din el; ca şi cum tot ce gândise se evapora cu rapiditate, o dată cu o plăcere pe care şi-o promisese. Inspiră adânc.

— Este a doua oară când am venit să-mi iau rămas bun şi nu o găsesc... Când am plecat la Atena şi acum iar. Atunci am fost plecat un an, acum s-ar putea să fie mai mult, mult mai mult. Nu am mai fost la Drogheda de când au murit Paddy şi Stu, totuşi când a venit vremea să plec, mi-am dat seama că nu pot pleca din Australia fără să o văd pe Meggie. Dar ea se măritase şi fugise. Am vrut atunci să vin după ea, dar ştiam că nu este cinstit faţă de Luke. De data asta am venit pentru că m-am convins că nu pot strica ceea ce este deja stricat.

— Unde pleci?

— La Roma, la Vatican. Cardinalul di Contini-Verchese a preluat îndatoririle Cardinalului Monteverdi, care a murit nu de mult. M-a chemat, ştiam că o să mă cheme. Este o mare onoare, dar este şi mai mult decât atât. Nu pot refuza să plec.

— Cât vei lipsi?

— O, cred că foarte mult. În Europa sunt zvonuri de război, deşi se pare că mai este până atunci, dar Australia este atât de departe! Biserica Romei are nevoie de fiecare diplomat pe care-l are şi mulţumită Cardinalului di Contini-Verchese, eu sunt văzut ca un diplomat. Mussolini este foarte aproape de un pact cu Hitler, cine se aseamănă se adună, într-un fel Vaticanul trebuie să împace două ideologii opuse, Catolicismul şi Fascismul. Nu va fi uşor. Eu vorbesc foarte bine germana, am învăţat greaca, atunci când am fost la Atena şi italiana, când am stat la Roma. Vorbesc fluent şi franceza şi spaniola. Oftă. Am fost talentat la limbi străine,

dar am învăţat cu plăcere. Până la urmă, transferul era inevitabil...

— Ei bine, Eminenţă, dacă nu pleci mâine, o poţi totuşi vedea pe Meggie.

Cuvintele îi scăpară înainte ca ea să fi terminat de gândit; de ce să nu-l mai vadă Meggie o dată, înainte ca el să plece; mai ales că el părea să fie convins că va pleca pentru foarte mult timp?

Se întoarse şi o privi. Ochii aceia albaştri, frumoşi şi distanţi, erau foarte inteligenţi şi foarte greu de păcălit. Oh, da, era un diplomat înnăscut! Ştia exact ce insinua ea şi care erau motivele profunde ale acestei insinuări. Anne se trezi aşteptând cu sufletul la gură răspunsul lui, dar multă vreme el nu spuse nimic, privea numai trestia argintie care se întindea până la marginea râului, uitase parcă de copilul pe care-l ţinea în Braţe. Fascinată, ea îi privea profilul – curba pleoapei, nasul drept, gura secretoasă, bărbia hotărâtă. Ce forţe domina el, în timp ce contempla peisajul? Ce echilibru complicat, al dragostei, dorinţei, datoriei, puterii de voinţă, dorului, cântărea el în mintea lui şi pe care împotriva căreia? Mâna lui se ridică să ducă ţigara la gură; Anne văzu că-i tremură mâna şi respiră uşurată, deci nu era indiferent!

Aproape încă zece minute nu spuse nimic; Anne îi aprinse o altă ţigară şi îi luă mucul ars. Şi pe aceasta o fumă în tăcere, ritmic, neridicând o singură dată privirea de la munţii îndepărtaţi şi de la norii musonici, care acopereau cerul.

— Unde este? întrebă cu o voce perfect normală, aruncând al doilea muc de ţigară.

De răspunsul ei depindea hotărârea lui; era rândul ei să se gândească. Avea cineva dreptul să împingă oamenii pe un drum care nu se ştia unde duce, şi spre ce duce? Ea îi era devotată lui Meggie; sincer, nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce se întâmpla cu acest om. În felul lui, nu era mai bun decât Luke. Preocupat de bărbăţia lui, dar nu

avea timpul şi înclinaţia să pună o femeie înaintea a orice altceva, fugind şi agăţându-se cu disperare de un vis, care nu exista decât în mintea sa. Nu avea mai multă substanţă decât fumul unui coş, care se împrăştia în zare, în aerul greu, sufocat de melasă. Dar el asta dorea şi se va consuma pe el şi toată viaţa lui urmărind această iluzie.

Nu-şi pierduse bunul simţ, raţiunea, indiferent cât de mult însemna Meggie pentru el. Nici măcar pentru ea – şi Anne începuse să creadă că o iubea pe Meggie mai mult decât orice, cu excepţia acestui ciudat ideal – deci, nici măcar de dragul ei, nu-şi va periclita şansa de a palpa cu propriile-i mâini ceea ce dorea. Dacă ea îi răspundea acum că Meggie este într-o staţiune aglomerată, unde el ar putea fi recunoscut, nu va merge la ea. Nimeni nu ştia mai bine decât ea, că el nu era genul de om care să treacă neobservat într-o mulţime. Îşi umezi buzele şi îşi regăsi vocea.

— Meggie este într-o căsuţă pe Insula Matlock.

— Unde?

— Pe Insula Matlock. Este o staţiune dincolo de Strâmtoarea Whitsunday şi este special construită pentru vacanţe intime. Pe urmă, la vremea asta, nu este niciun suflet acolo. Nu se abţinu să adauge: Nu te teme, nu te vede nimeni!

— Cât de convingător!

Foarte atent, luă copilul şi i-l dădu ei.

— Mulţumesc, spuse şi se îndreptă spre scări.

Apoi se întoarse, având în ochi o rugăminte patetică.

— Greşeşti, ştii, nu vreau decât să o văd, nimic mai mult. Nu vreau să o amestec pe Meggie în ceva care să-i pună în primejdie sufletul.

— Sau pe al tău, nu? Atunci prezintă-te drept Luke O'Neill; el este aşteptat. Cu asta sigur nu va fi scandal, nici pentru Meggie, nici pentru tine.

— Şi dacă apare Luke?

— Nu există nici cea mai mică şansă. El este la Sydney şi nu se întoarce până în martie. Singurul

mod de a afla unde este Meggie, este să vină la mine, a venit, dar eu nu i-am spus... Eminenţă.

— Meggie îl aşteaptă pe Luke?

— Oh, Doamne, nu, zâmbi Anne încordat.

— N-am să-i fac niciun rău, insistă el. Nu vreau decât să o văd puţin, atât.

— Sunt convinsă de asta, Eminenţă. Un lucru este însă sigur, i-ai face mult mai puţin rău dacă ai dori mai mult, spuse Anne.

Când maşina lui Rob se ivi pe drum, Meggie era pe veranda căsuţei, cu mâna ridicată în binecunoscutul semnal că totul este bine şi nu avea nevoie de nimic. El se opri la locul obişnuit, dar înainte de a opri maşina, un bărbat în pantaloni scurţi, cămaşă şi sandale sări din maşină cu o valiză în mână.

— Hoorooo, domnul O'Neill, strigă Rob, înainte de a porni maşina.

Dar Meggie nu avea să-i mai confunde niciodată, pe Luke O'Neill şi pe Ralph de Bricassart. Acesta nu era Luke; chiar la această distanţă şi în lumina crepusculară, ea nu se lăsă înşelată. Rămase uluită, aşteptându-l în timp ce el cobora poteca spre ea, Ralph de Bricassart! Hotărâse că totuşi avea nevoie de ea, până la urmă. Nu exista alt motiv pentru ca el să vină după ea într-un asemenea loc, spunând că este Luke O'Neill.

Părea că nimic nu o ascultă, picioarele, mintea, inima. Acest om era Ralph şi venea să o ia, de ce nu simţea momentul? De ce nu fugea spre el, în braţele lui, cu bucuria imensă că îl vede şi că nimic altceva nu contează? Acesta era Ralph, el era ceea ce-şi dorise ea mai mult de la viaţă; nu asta încercase ea să facă, timp de mai mult de o săptămână? Nu încercase ea să şi-l scoată din cap? Naiba să-l ia, naiba să-l ia! De ce naiba a trebuit să vină, acum, când tocmai reuşise să şi-l scoată din gând, nu şi din inimă? Oh, iar începe! Împietrită,

transpirată de furie, aşteptă, privind silueta graţioasă care se apropia.

— Bună, Ralph, spuse printre dinţi, fără să-l privească.

— Bună, Meggie.

— Du-ţi valiza înăuntru. Vrei un ceai fierbinte?

În timp ce vorbea, îl conducea spre camera de zi, dar tot nu-l privea.

— Mi-ar prinde bine, răspunse el, făcând ceea ce i se cerea, la fel de împietrit, ca şi ea.

O urmă în bucătărie şi o privi, în timp ce ea deschidea o sobă electrică, umplea ceainicul cu apă, scotea ceşti şi farfurii din dulap. Când îi întinse cutia cu biscuiţi, el o luă cu o mână şi o puse pe o farfurie. Ceainicul fierbea. Scoase o lingură de ceai şi o aruncă peste apa fierbinte. Luă farfuria cu biscuiţi şi cana cu ceai, iar el o urmă în salon, cu ceşcuţele şi farfurioarele.

Cele trei încăperi ale căsuţei fuseseră construite la un loc, dormitorul dădea spre salon, pe o parte, iar bucătăria, pe partea cealaltă, dincolo de ea era baia. Asta însemna că aveau două verande, una spre drum, cealaltă spre plajă. Şi mai însemna că fiecare dintre ei avea un motiv să privească în altă parte, evitând să se privească. Întunericul se lăsă cu obişnuita repeziciune tropicală, dar aerul care intra prin uşile deschise mirosea a apă sărată, valurile dinspre recif veneau şi plecau, legănate de un vânt molcom.

Băură ceaiul în tăcere, deşi niciunul nu putu să mănânce un biscuit; tăcerea continuă şi după ce terminară ceaiul, el privind-o, ea, privind insistent un palmier de pe marginea drumului.

— Ce s-a întâmplat, Meggie? o întrebă atât de blând şi tandru, încât îi tresări inima de emoţie şi simţi că moare de durere, aceeaşi blândeţe a omului matur, faţă de fetiţa de odinioară. Nu venise la Matlock să vadă femeia. Nu, venise să vadă fetiţa. Pe acel copil îl iubea el, nu femeia. Pe femeie o urâse chiar de la început.

Încet îşi întoarse ochii spre el, uimită, ultragiată, furioasă, chiar şi acum, chiar şi acum! Timpul rămase suspendat, îl privi în aşa fel încât el să vadă, să fie obligat să vadă, cu respiraţia tăiată, să vadă femeia de dincolo de ochii aceia limpezi ca oglinda. Ochii lui Meggie. Oh, Doamne, ochii ei!

Când a vorbit cu Anne, a crezut ce i-a spus; nu dorise decât să o vadă, nimic mai mult. Deşi o iubea nu venise să-i fie amant. Numai să o vadă, să vorbească cu ea, să doarmă în salon, pe sofa, să mai încerce încă o dată să descifreze de unde venea atracţia pe care o exercita asupra lui, fascinaţia, gândind că numai dacă înţelegea asta, putea găsi mijlocul spiritual de a o îndepărta.

Fusese greu să se obişnuiască cu o Meggie care avea sâni, talie, şolduri; dar o făcuse pentru că atunci când o privea în ochi, acolo, ca într-un lac de lumină sanctuar, acolo strălucea Meggie a lui. O lumină şi un spirit care puseseră stăpânire pe el chiar de prima dată când o văzuse, neschimbată încă, deşi sălăşluia acum într-un corp trist modificat; dar, pe măsură ce vedea că acestea încă există în ochii ei, el putea să îşi disciplineze atracţia pe care ea o exercita asupra lui.

Şi, rememorându-şi dorinţele şi visele despre ea, nu se îndoise niciodată că şi ea simţea la fel, până când se întoarse cu furia unei pisici, împotriva lui, atunci la naşterea Justinei.

Chiar şi atunci, după ce-i trecuse furia şi durerea, pusese toată purtarea ei pe seama durerii prin care trecuse, mai mult spirituală, decât fizică. Acum, văzând-o în sfârşit aşa cum era, putea stabili cu exactitate momentul în care trecuse de la copilărie, la maturitate: interludiul din cimitirul Drogheda, după petrecerea Mariei Carson. Când îi explicase că nu putea să-i arate mai multă atenţie decât altor oameni, pentru că atunci, oamenii ar fi văzut că-l interesează ca bărbat. Când îl privise atunci, avea ceva în ochi, iar el nu a înţeles ce anume, apoi a privit în altă parte şi când l-a privit

din nou, expresia aceea dispăruse. Chiar de atunci, înţelegea abia acum, ea îl privise altfel; nu-l sărutase într-un moment de slăbiciune trecătoare, pentru ca apoi să revină la un alt mod de a-l privi, aşa cum se gândise el la ea, de exemplu. Perpetuase această iluzie, o hrănise, o transformase într-un mod de viaţă, o purtase cu el, ca pe o cămaşă. Iar în tot acest timp, ea îşi hrănise dragostea pentru el, cu scopuri de femeie.

Trebuia să admită, o dorise fizic chiar de la primul sărut, dar această dorinţă nu-l dominase, aşa cum îl subjugase dragostea lui pentru ea; considerându-le două lucruri distincte, nu două faţete ale aceluiaşi obiect. Ea, biată creatură neînţeleasă, nu cedase acestei nebunii.

În acel moment, dacă ar fi avut vreun mijloc de a pleca de pe insulă, ar fi fugit ca Oreste de Eumenides. Dar nu putea pleca de pe insulă şi nici nu avea curajul să rămână în preajma ei. Ce pot face, cum aş mai putea repara ceva? O *IUBESC!* Şi dacă o iubesc, este pentru felul în care arată acum, nu pentru imaginea ei juvenilă, de la fermă. Feminitatea ei am iubit-o întotdeauna; capacitatea ei de a purta această povară. Aşa că, Ralph de Bricassart, scoate-ţi ochelarii de cal, priveşte-o aşa cum este acum, nu cum era în trecut. Şaisprezece ani, şaisprezece ani incredibili... Am patruzeci şi patru de ani şi ea are douăzeci şi şase; niciunul nu mai suntem copii, dar se pare că eu sunt, de departe, cel mai imatur.

Ai fost sigură, din momentul în care am coborât din maşina lui Rob, nu-i aşa Meggie? Ai fost sigură că, în sfârşit m-am lăsat înfrânt. Şi, înainte de a-ţi recăpăta respiraţia, ţi-am arătat că greşiseşi. Am sfâşiat vălul de pe toate iluziile tale, ca pe ceva murdar. Oh, Meggie! Ce ţi-am făcut? Cum am putut fi atât de orb, atât de egoist? N-am realizat nimic venind aici, decât să te sfâşii în bucăţele. În toţi aceşti ani, dragostea noastră a încrucişat săbii, a avut pentru fiecare alt scop.

Privindu-l încă în ochi, ochii ei se umpleau de ruşine, umilinţă, dar în timp ce în ochii lui se perindau toate expresiile, până la ultima care era milă, ea începu să înţeleagă imensitatea greşelii pe care o făcuse, eroarea ei. Mai mult decât atât, înţelese faptul că el ştia şi-i ştia greşeala.

PLEACĂ!! FUGI!! Fugi, Meggie! Scapă de aici cu bruma de mândrie care ţi-a mai rămas! În momentul în care gândi, o şi făcu, se ridică de pe scaun şi fugi. Înainte de a ajunge la verandă, el o prinse, impetuozitatea mişcării o întoarse cu faţa la el, îl izbi de se clătină. Nu mai conta nimic acum, lupta continuă de a-şi păstra integritatea sufletului, îndelungata reprimare a dorinţei de către voinţă, toate dispărură, şi momentele se transformară în veşnicie. Toată această putere era latentă în el, adormită, nu aşteptase decât detonatorul, o scânteie care să aprindă haosul prin care mintea se supunea pasiunii, voinţa minţii era trecută dorinţei corpului.

Braţele ei se ridicară şi-l prinseră de gât, iar ale lui o prinseră de spate ca un spasm; el se aplecă şi-i căută gura, o găsi. Gura ei nu mai era acum nedorită, o amintire care nu era binevenită, era o realitate; braţele ei în jurul lui îl strângeau, ca şi cum n-ar fi suportat să-l piardă; părea că-şi simte şi oasele topindu-se; era întunecată şi de nepătruns, ca noaptea, era numai o amintire a unei dorinţe, o amintire nedorită şi o dorinţă care nu era niciodată binevenită. Toţi aceşti ani, asta trebuie să-şi fi dorit, o dorise şi îi negase puterea asupra ei, se împiedicase chiar să se gândească la ea ca la o femeie!

El a dus-o la pat, sau au mers împreună? Gândi că el trebuie să o fi dus în braţe, dar nu putea fi sigur; vedea numai că ea este pe pat, el este pe pat, îi simţea pielea fină sub palmele lui, pielea lui mângâiată de palmele ei. Oh, Doamne! Meggie a mea, Meggie a mea! Cum au putut să mă educe din copilărie să gândesc că ea este o profanare?

Timpul se opri, îl învălui, trecu peste el până nu mai avu niciun sens, nu era decât o dimensiune adâncă, o profunzime mai reală decât timpul însuşi. O simţea şi totuşi nu o simţea, nu o simţea ca pe o entitate distinctă, dorea să o facă pentru totdeauna o parte din el, să o grefeze în el, pentru totdeauna, să nu mai fie o simbioză care să o facă distinctă de ei. Niciodată nu se va mai putea minţi că nu doreşte sânii, pântecul şi tot ce exista într-un trup. Cu adevărat, ea era făcută pentru el, timp de şaisprezece ani o modelase, fără să ştie că o face, fără să înţeleagă de ce o face. Uită că o aruncase în braţele altui bărbat şi că acest bărbat îi arătase capătul drumului pe care-l începuse el, pe care el îl pornise numai pentru el, pentru că ea însemna pentru el căderea îngerilor, era trandafirul lui, *CREAŢIA* lui. Era un vis din care nu se va trezi niciodată, nu atâta vreme cât va fi un om, cu corp omenesc. *OH! DUMNEZEULE! ŞTIU, ŞTIU!* Ştiu de ce am păstrat-o ca pe ideea unui copil în mine, timp de atâţia ani, până când ea a crescut dincolo de ea, dar de ce trebuia să aflu aşa?

Pentru că, în cele din urmă, înţelegea ceea ce-şi dorise el; îşi dorise să nu fie om. Nu un om obişnuit, niciodată un om obişnuit; ceva cu mult mai mult, cu mult deasupra sorţii, dincolo de soarta unui om obişnuit. Şi totuşi, soarta lui era aici, în mâinile lui, tremura dar ardea împreună cu el, era omul ei. *UN OM! PENTRU TOTDEAUNA, VA FI UN OM OBIŞNUIT!* Nu puteam să fiu ferit de toate astea? Sunt un om, nu voi putea niciodată să fiu Dumnezeu; a fost o iluzie, o viaţă de căutare. Suntem toţi la fel, noi, preoţii care vrem să fim Dumnezeu? Ne lepădăm singurului act, care ne demonstrează inevitabil că suntem oameni. O strânse mai tare în braţe şi o privi cu lacrimi în ochi şi totuşi cu faţa luminată, îi privi gura ca un boboc de trandafir, deschisă, într-un O uimit de plăcere. Mâinile şi picioarele ei erau în jurul lui, frânghii vii, care-l învăluiau şi-l tulburau; îşi

sprijini bărbia de umărul ei şi îşi lipi obrazul de al ei, simţindu-i moliciunea, se abandonă nebuniei şi căutărilor exasperate ale unui om normal, care-şi zăreşte soarta. Mintea îi cedă, începu să alunece, deveni cumplit de opacă şi totuşi foarte luminoasă; o secundă se simţi în interiorul soarelui, apoi strălucirea scăzu, se transformă în gri şi dispăru. Asta însemna să fii un om normal, un bărbat normal. Nu mai putea fi altceva. Dar nu aceasta era sursa durerii. Durerea o simţi în ultimul moment, înţelegerea dezolantă şi vidă; extazul este trecător. Nu suporta să-i dea drumul, acum când abia o avea; el o făcuse pe ea pentru el. Şi se agăţă de ea, ca un om care se îneacă de o rămăşiţă, a mării singuratice. Foarte curând, tumultos, se ridică din nou în valurile unei marei, care-i devenise foarte repede familiară şi se prăbuşi în braţele sorţii impenetrabile, care nu era decât soarta unui bărbat obişnuit.

Ce era somnul? se întrebă Meggie. O binecuvântare, o fugă de viaţă, un ecou al morţii, un rău necesar? Orice ar fi fost, el i se abandonase, stătea ţinându-o în braţe, cu capul pe umărul ei, posesiv chiar şi în somn. Şi ea era obosită, dar nu se putea lăsa în voia somnului. Simţea că dacă şi-ar slăbi strânsoarea, sau starea de veghe, ar putea să nu-l mai găsească lângă ea. Putea să doarmă mai târziu, după ce se scula el şi gura aceea frumoasă şi plină de secrete va rosti primele vorbe. Ce-i va spune? Va regreta? Fusese ea pentru el plăcerea pentru care meritase să abandoneze restul? Atâţia ani i se împotrivise, luptase şi cu ea, o făcuse şi pe ea să lupte cu el; nici nu-i venea să creadă că, în cele din urmă cedase; dar fuseseră cuvinte, în cursul nopţii, pe care le şoptise în vâltoarea durerii, cuvinte care ştergeau definitiv dorinţa de a o respinge.

Simţea fericirea supremă, era mai fericită decât fusese toată viaţa ei. Din momentul în care o

oprise la uşă, totul fusese un poem al trupului, un joc al braţelor, al palmelor şi al pielii, o plăcere supremă. Eu am fost făcută pentru el, numai pentru el... De aceea n-am simţit aproape nimic cu Luke! Născut acum dincolo de durerile trupului ei, Meggie nu gândea decât că a-i oferi lui tot ce putea ea, îi era mult mai necesar ei, decât viaţa însăşi. El nu trebuia să regrete niciodată asta, niciodată. Oh, durerea lui! Avusese momente când o simţise ca şi cum ar fi fost a ei. Dar şi asta contribuise la fericirea ei; era o urmă de dreptate în durerea lui.

Se trezi şi el. Îl privi intens în ochi şi văzu aceeaşi dragoste, în albastrul lor, dragoste care o încălzise şi-i făcuse un scop încă din copilărie, dar alături de ea, văzu o mare umbră de oboseală. Nu o oboseală a trupului, ci una a sufletului.

El se gândea că niciodată în viaţa lui nu se trezise în acelaşi pat, cu o cu totul altă persoană; într-un fel era ceva mult mai intim decât actul sexual, o marcare voită a legăturilor emoţionale, o identificare totală cu ea. Uşor şi golit ca şi aerul plin de miasme marine şi vegetaţie saturată de soare, se lăsă în voie, pluti pe aripile unui fel de a fi liber: uşurarea de sub greutatea ideii că trebuie să lupte cu ea, pacea că a pierdut un lung şi incredibil război, descoperind că renunţarea la el era mult mai dulce. Ah, dar te-am ţinut într-o luptă, Meggie!! Şi totuşi, la sfârşit, nu fragmente din tine trebuie să strâng şi să te recompun, ci fragmente dezmembrate din mine.

Ai fost adusă în viaţa mea să-mi arăţi cât de falsă şi fără scop este mândria unui preot ca mine; ca şi Lucifer am aspirat la perfecţiunea lui Dumnezeu; şi tot ca Lucifer, am căzut. Am avut castitate, supunere, chiar şi sărăcie înainte de Mary Carson. Dar, până în această dimineaţă nu am cunoscut umilinţa. Doamne, dacă ea nu ar însemna nimic pentru mine, mi-ar fi mult mai uşor de suportat, dar, uneori mă gândesc că o iubesc mult mai mult decât Te iubesc pe Tine şi cred că asta

face parte din pedeapsa Ta. De ea nu mă îndoiesc; *TU?* Eşti un truc, o fantomă, o batjocură. *CUM* să iubesc o batjocură? Şi totuşi, o iubesc.

— Dacă mi-aş putea strânge forţele, aş merge să înot puţin, apoi aş pregăti micul dejun, spuse el, căutând cu disperare ceva de spus şi îi simţi zâmbetul pe piept.

— Du-te să înoţi, amice, pregătesc eu micul dejun. Şi să ştii că nu-i nevoie să te îmbraci. Nu vine nimeni.

— Un adevărat paradis! Ieşi din pat şi se întinse. Este o dimineaţă frumoasă. Mă întreb dacă e de bun augur.

Deja regretul că pleacă; numai pentru că ieşise din pat; ea îl privi trecând printre uşi, îndreptându-se spre plajă. El se întoarse şi-i întinse mâna.

— Vii cu mine? Pregătim împreună micul dejun, după aceea.

Fluxul ridicase apele, recifii erau acoperiţi, soarele ardea, dar vântul neliniştit al verii era răcoros; iarba uscată trimitea fărâme din frunze pe nisipul ireal, crabii şi insectele alergau să le prindă.

— Mă simt de parcă n-aş fi văzut lumea până acum, spuse el privind fix.

Meggie îi strânse mâna; era neliniştită şi găsea că această continuare însorită, era mai de neînţeles decât realitatea viselor nopţii. Ochii ei se opriră pe el, cu durere. Parcă trăiau într-un timp imemorial, o lume diferită. Spuse:

— Nu ai văzut lumea asta. Cum să o fi văzut? Aceasta este lumea noastră, pentru totdeauna.

— Cum este Luke? întrebă el la micul dejun.

Ea îşi sprijini capul într-o mână, gândind.

— Nu seamănă prea mult fizic cu tine, cum credeam la început, dar în acele zile îmi era foarte dor de tine, nu mă obişnuisem cu gândul că nu mai eşti. Cred că m-am măritat cu el pentru că îmi amintea de tine. Oricum, atunci eram hotărâtă să mă mărit, iar el era cu mult deasupra celorlalţi. Nu vreau să spun că avea alte calităţi, sau frumuseţe,

sau ce caută femeile la un bărbat pe care-l doresc de soţ. Era aşa, într-un fel pe care nu-l pot defini prea bine. Poate că *ESTE* ca tine. Nici el nu are nevoie de o femeie.

Faţa lui se contorsiona.

— Aşa mă vezi tu pe mine, Meggie?

— Să spun drept? Aşa cred. Nu am înţeles niciodată de ce, dar asta cred. Există ceva şi în tine şi în Luke, credeţi că a avea nevoie de o femeie înseamnă o slăbiciune. Nu mă refer la a dormi cu o femeie; vreau să spun, să ai într-adevăr nevoie de o femeie.

— Şi ştiind toate acestea, totuşi ne doreşti?

Ea strânse din umeri, cu un fel de milă.

— Oh, Ralph! Nu spun că nu este important şi cu siguranţă, asta mi-a adus cele mai mari necazuri şi nefericire, dar trebuie să vezi lucrurile aşa cum sunt. Aş fi o proastă să încerc să o şterg cu totul din existenţă, când ea nu se poate şterge. Ce pot face mai bine, este să exploatez slăbiciunea, nu să îi ignor existenţa. Pentru că şi eu vreau şi am nevoie de ceva. Se pare că doresc şi am nevoie de oameni ca tine şi ca Luke, altfel nu m-aş fi irosit între voi doi, aşa cum am făcut-o. M-aş fi măritat cu un om bun, simplu, ca tatăl meu, cineva care dorea şi avea aceleaşi nevoi, ca şi mine. Dar se pare că în fiecare bărbat există ceva din Samson. Atâta doar că în bărbaţi ca tine şi ca Luke, acest Samson este mai pronunţat. Nu păru jignit; zâmbea.

— Înţeleaptă mea, Meggie!

— Asta nu e înţelepciune, Ralph. Nu este decât bun simţ. Nu sunt deloc o persoană înţeleaptă, ştii asta. Dar uite la fraţii mei. Mă îndoiesc că cei mari se vor însura vreodată, sau vor avea fete. Sunt îngrozitor de timizi, sunt înspăimântaţi de puterea unei femei şi de efectul acesteia asupra lor, iar acum sunt destul de prinşi în mrejele mamei.

Ziua urma zilei şi noaptea urma nopţii. Chiar şi desele ploi de vară erau frumoase, puteai merge gol prin ploaie, sau le puteai asculta cum cad pe acoperişul de tablă, la fel de calde şi mângâietoare ca şi razele de soare. Când soarele apunea, mergeau leneş pe plajă, înotau; el o învăţa să înoate. Câteodată, când el nu ştia că este privit, Meggie îl privea intens, încercând disperat să şi-l imprime în corzile memoriei, amintindu-şi că deşi îl iubise enorm pe Frank, cu anii, imaginea lui se estompase, nu mai ştia cum arată. Da, ochii, nasul, gura, uimitoarele aripi albe din părul negru, corpul graţios, bine făcut, care-şi păstrase alura tinereţii, totuşi pierduse puţin din elasticitate. Iar când el se întorcea o găsea privindu-l, vedea în privirea lui o tristeţe hăituită, avea o privire de om condamnat. Înţelegea mesajul nerostit, ori cel puţin, credea că-l înţelege; trebuia să plece, să se întoarcă la biserică şi la îndatoririle lui. Poate niciodată nu va mai exista un asemenea spirit dornic de a o sluji. Numai cei care au alunecat şi au căzut, ştiu vicisitudinile drumului.

Într-o zi, pe când soarele se scufunda în mare şi îi înroşea apele reflectând nisipul coralic în galben roşiatic, Ralph se întoarse spre Meggie:

— Meggie, n-am fost niciodată atât de fericit, sau atât de nefericit.

— Ştiu, Ralph.

— Cred că ştii. Oare de aceea te iubesc? Nu prea te porţi altfel decât un om obişnuit, Meggie, şi totuşi, nu eşti deloc un om obişnuit. Oare am intuit asta cu mulţi ani în urmă? Cred că da. Pasiunea mea pentru păr tiţian! Nici nu-mi dădeam seama atunci, unde mă va duce asta. Te iubesc, Meggie.

— Pleci?

— Mâine. Trebuie. Vaporul meu pleacă spre Genova în mai puţin de o săptămână.

— Genova?

— De fapt, Roma. Pentru multă vreme, poate pentru tot restul vieţii. Nu ştiu.

— Nu-ţi face griji, Ralph, te las să pleci fără să-ţi fac scene. Şi vacanţa mea este pe sfârşite. Îl părăsesc pe Luke, plec acasă la Drogheda.

— Draga mea, n-o faci din cauza mea?

— Nu, sigur că nu, minţi ea. Mă hotărâsem înainte de sosirea ta. Luke nu mă vrea, nu are nevoie de mine şi nu-mi va duce dorul. Dar am nevoie de un cămin, un cămin al meu şi acum cred că Drogheda va fi pentru totdeauna casa mea. Nu este drept ca biata Justine să crească într-o casă unde eu sunt servitoare, deşi ştiu că Anne şi Luddie nu mă privesc ca pe o servitoare. Dar eu aşa gândesc despre mine şi tot aşa va gândi şi Justine, când va fi destul de mare să înţeleagă şi să vadă că nu trăieşte în casa ei. Într-un fel, nici până acum nu i-a plăcut, dar pentru ea eu trebuie să fac tot ce pot. Deci, mă întorc la Drogheda.

— Am să-ţi scriu, Meggie.

— Nu, să n-o faci. Crezi că după toate aceste zile, am nevoie de scrisori? Nu vreau să facem ceva care să-ţi pricinuiască neplăceri, lucruri care să ajungă în mâinile unor oameni fără scrupule. Fără scrisori. Dacă vreodată mai vii în Australia, va fi foarte normal pentru tine să vizitezi Drogheda, deşi, te previn Ralph, gândeşte-te bine înainte de a veni. Există pe pământ două locuri unde îmi aparţii, înaintea lui Dumnezeu – aici, la Matlock şi la Drogheda.

O strânse la piept, mângâindu-i părul auriu.

— Meggie, mi-aş dori din inimă să mă pot căsători cu tine, să nu ne despărţim niciodată. Nu vreau să te părăsesc... într-un fel n-am să mă eliberez niciodată de tine. Nu trebuia să vin la Matlock. Dar nu putem schimba ceea ce suntem şi poate că este la fel de bine şi aşa. Acum ştiu despre mine lucruri pe care nici nu le bănuiam, nu le-aş fi ştiut niciodată, nu le-aş fi înfruntat, dacă nu veneam aici. Mai bine să ne mulţumim cu ce ştim, decât cu necunoscutul. Te iubesc. Întotdeauna te-

am iubit şi te voi iubi întotdeauna. Să ţii minte asta.

A doua zi, Rob apăru pentru prima dată de când l-a adus pe Ralph şi aşteptă răbdător ca ei să-şi ia rămas bun. Cu siguranţă nu erau proaspăt căsătoriţi, pentru că el a venit mai târziu decât ea şi acum pleca primul. Nu erau nici amanţi. Erau căsătoriţi; se vedea pe ei. Dar se iubeau, se vedea, se iubeau foarte mult. Ca şi el cu doamna; mare diferenţă de ani, dar asta ducea la căsătorii reuşite.

— La revedere, Meggie.

— La revedere, Ralph. Ai grijă de tine.

— Sigur. Şi tu.

Se aplecă şi o sărută; deşi era hotărâtă, se aruncă totuşi de gâtul lui, dar, când el îi desfăcu blând mâinile, ea le puse la spate, ţinându-le strâns.

Urcă în maşină, Rob întoarse, apoi privi prin parbriz drept înainte, fără să se uite măcar o dată înapoi. Un om rar putea face asta, reflectă Rob, fără să fi auzit de Orfeu. Au mers în tăcere prin perdeaua de ploaie, au ajuns în cele din urmă la malul mării, unde aştepta vaporaşul. În timp ce-şi strângeau mâinile, Rob îl privi, nu mai văzuse ochi atât de umani, dar atât de trişti. Răceala dispăruse pentru totdeauna din ochii Arhiepiscopului Ralph.

Când Meggie s-a întors la Himmelhoch, Anne a ştiut imediat că o va pierde. Da, era aceeaşi Meggie – dar, oarecum, era parcă ceva mai mult. Orice ar fi hotărât Arhiepiscopul Ralph, înainte de a merge pe insulă, la Matlock, lucrurile au mers cum dorea Meggie, nu cum a dorit el. Era şi timpul.

O luă pe Justine în braţe, de parcă abia acum înţelegea ce important era faptul că o avea, o legănă privind zâmbind prin cameră. Ochii ei îi întâlniră pe ai Annei, erau vii, străluceau de emoţie, plini de lacrimi, împărtăşind o bucurie ascunsă.

— N-am să pot niciodată să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut, Anne.

— Poftim, pentru ce?

— Pentru că l-ai trimis pe Ralph. Cred că ai ştiut că-l voi părăsi pe Luke, deci, cu atât mai mult trebuie să-ţi mulţumesc. Nu-ţi imaginezi cât bine mi-ai făcut. Ştii, mă hotărâsem să rămân cu Luke. Acum voi pleca la Drogheda şi n-o voi mai părăsi niciodată.

— Urăsc gândul că vei pleca, mai ales că pleacă Justine, dar mă bucur pentru amândouă, Meggie. Luke nu-ţi va aduce niciodată altceva decât nefericire.

— Ştii unde este?

— Înapoi la trestie. Lucrează lângă Ingham.

— Va trebui să-l văd şi să-i spun. Şi oricât de mult aş urî ideea, va trebui să mă culc cu el.

— *CE?*

Ochii îi străluciră.

— Am depăşit termenul cu două săptămâni, la mine nu întârzie niciodată. Singura dată a fost cu Justine. Sunt gravidă, Anne. *ŞTIU* că sunt.

— Dumnezeule! rosti Anne cu respiraţia tăiată, privind-o pe Meggie de parcă n-o văzuse în viaţa ei; şi poate că nici n-o văzuse. Îşi umezi buzele şi abia rosti: Ar putea fi o alarmă falsă.

Dar Meggie dădu din cap cu siguranţă:

— Oh, nu, sunt însărcinată. Sunt unele lucruri pe care nu le ştiu decât eu.

— Ai intrat într-o frumoasă încurcătură, dacă eşti, murmură Anne.

— Oh, Anne, nu fi oarbă! Nu înţelegi ce înseamnă asta? Nu-l pot avea pe Ralph niciodată, am ştiut întotdeauna că nu-l voi avea. Dar am, am...! Râse şi o strânse pe Justine atât de tare, că Anne se temu să nu ţipe. Ciudat, Justine nu ţipă. Eu am din Ralph acea parte pe care Biserica n-o va avea niciodată, partea din el care duce generaţiile. Prin mine, el va continua să trăiască, pentru că ştiu că va fi un fiu! Şi acest fiu va avea fii şi ei vor

avea fii – îl voi bate pe Dumnezeu! Îl iubesc pe Ralph de când aveam zece ani şi îl voi iubi chiar de voi ajunge la o sută. Dar el nu este al meu, în schimb copilul său va fi. Al meu, Anne, *AL MEU!*

— Oh, Meggie, răspunse Anne neajutorată.

Pasiunea şi emoţia se topiră încet; deveni încă o dată Meggie cea familiară cu care se obişnuise, liniştită şi dulce, dar cu o voinţă de fier şi capacitatea de a duce multe griji. Numai că acum Anne era îngrijorată gândindu-se ce făcuse trimiţându-l pe Ralph de Bricassart la Insula Matlock. Putea oare cineva să se schimbe atât de mult? Anne nu credea. Sentimentul trebuie să fi existat, acolo, atât de bine ascuns încât abia dacă-i suspectai prezenţa. În Meggie era mai mult decât o voinţă de fier; parcă era oţel de cea mai bună calitate.

— Meggie, te rog să-ţi aminteşti ceva, dacă mă iubeşti atât de mult!

Ochii abia de-i licăriră la colţuri.

— Am să încerc!

— Am citit fiecare volum de-al lui Luddie, când le-am terminat pe ale mele. M-au fascinat mai ales cele cu istoriile greceşti antice. Se spune că grecii au un cuvânt pentru orice şi că nu există situaţie umană, pe care grecii să n-o descrie.

— Ştiu. Şi eu am citit câteva din cărţile lui Luddie.

— Şi nu-ţi aminteşti? Grecii spun că este un păcat să iubeşti pe cineva dincolo de orice raţiune. Şi îţi aminteşti ce spun, când cineva *ESTE* iubit astfel? Zeii devin geloşi şi îl lovesc în plină floare?!

Este o lecţie în asta, Meggie. Este o profanare să iubeşti atât de mult.

— Profan, Anne, ăsta-i cuvântul cheie! Nu voi iubi copilul lui Ralph, profan, ci cu puritatea Fecioarei Mame.

Ochii căprui ai Annei erau trişti.

— Dar, dragostea ei a fost pură? Obiectul dragostei ei a fost lovit în floarea vârstei, nu-i aşa?

Meggie o aşeză pe Justine în pătuţ.

— Ce trebuie să fie, să fie. Ralph nu-l poate avea pe copilul său, eu pot. Simt... oh, parcă am un scop în viaţă, în sfârşit! Asta a fost cel mai rău în ultimii trei ani, Anne. Începusem să cred că nu am un scop în viaţă. Zâmbi dur şi hotărâtă. Voi proteja acest copil în orice fel, indiferent ce preţ voi plăti. Şi în primul rând, nimeni, nici Luke, nu se va opune numelui, pe care numai eu am libertatea să i-l dau. Numai gândul de a dormi cu Luke, mă îmbolnăveşte, dar o voi face. Şi cu diavolul m-aş culca, dacă de asta ar depinde viitorul acestui copil. Apoi voi pleca acasă, la Drogheda şi sper să nu-l mai văd pe Luke niciodată. Se întoarse de la pătuţul fetiţei. Drogheda are întotdeauna loc pentru prieteni.

— O dată pe an, timp de câţi ani o să mai fim, Luddie şi eu vrem să o vedem pe Justine crescând.

Numai gândul la copilul lui Ralph îi dădu curaj lui Meggie, în timp ce maşina se legăna pe drumul spre Ingham. Dacă nu ar fi existat viaţa nouă care creştea în ea, să se mai culce vreodată cu Luke ar fi fost ultimul păcat săvârşit împotriva propriei persoane; dar pentru copilul lui Ralph ar fi făcut şi un pact cu diavolul.

Nici din punct de vedere practic nu avea să fie deloc uşor, ştia asta. Dar îşi făcuse planurile cum putuse mai bine, prevăzuse ce putea şi deşi părea ciudat, o ajută şi Luddie. Nu putuse să se ascundă prea mult timp de el; era prea viclean şi oricum Anne i se confesa. O privi trist pe Meggie, dădu din cap, apoi începu să-i dea câteva sfaturi foarte utile. Se menţionase desigur şi scopul exact al vizitei, dar Luddie era un om care aduna doi şi cu doi, ca toţi oamenii care citesc mult.

— N-o să trebuiască să-i spui lui Luke că îl părăseşti, după ce este epuizat de muncă, spuse Luddie delicat. Mai bine ar fi să-i provoci buna

dispoziţie, să-l prinzi în toane bune. Cel mai bine ar fi să-l vezi sâmbătă noaptea, sau duminică, după săptămâna de tură la bucătărie. Oamenii spun că Luke este cel mai bun bucătar de pe circuit. A învăţat să gătească pe când era la oi. Asta înseamnă că nu-l deranjează să gătească. Probabil că găseşte gătitul plăcut ca o odihnă. Şi atunci, ăsta-i drumul tău. Îi dai vestea când se simte bine, după o săptămână la bucătărie.

Meggie avea sentimentul că a trecut o veşnicie de când nu mai roşise; îl privea pe Luddie fix, fără măcar o urmă de roz.

— Ai putea afla în ce săptămână este Luke la gătit? Sau aş putea afla eu, dacă tu nu poţi?

— Oh, e naivă, spuse el vesel. Eu am antenele mele. Am să aflu.

Era sâmbătă după amiaza, când Meggie ajunse la cârciuma din Ingham, despre care se spunea că este cea mai respectabilă din zonă; în Queensland erau cârciumi, la fiecare colţ de bloc. Îşi duse valiza în cameră, apoi se întoarse în hol să găsească un telefon. În oraş se afla o echipă de rugby pentru un meci de antrenament; coridoarele erau pline de oameni pe jumătate dezbrăcaţi, beţi, care-i întâmpinară sosirea cu strigăte şi lovituri afectuoase pe spate şi mai jos. Până ajunse la telefon, tremura de frică; totul în această îndrăzneală părea să fie un coşmar. Dar printre feţele beţivilor reuşi să cheme ferma Braun, unde era echipa lui Luke şi să ceară să-i fie înmânat un mesaj: soţia lui era la Ingham şi dorea să-l vadă. Văzându-i frica, barmanul o însoţi până la cameră şi aşteptă până când auzi cheia întorcându-se în broască.

Meggie se sprijini de uşă uşurată; dacă asta însemna că nu va mai mânca până se întorcea la Dunny, nu se va mai aventura dincolo de uşa camerei. Din fericire, camera ei era chiar lângă toaleta doamnelor şi era mai uşor să facă această călătorie. Când crezu că o vor ţine picioarele, se

îndreptă spre pat şi se prăbuşi pe el, privindu-şi mâinile care tremurau.

Tot timpul se gândise cum să facă mai bine şi totuşi în ea îi striga: Repede, repede! Până să vină la Himmelhoch nu citise descrierea unei seducţii, dar chiar şi acum, înarmată cu mai multe cunoştinţe, nu era prea convinsă că poate face şi ea aşa ceva. Dar trebuia să o facă, pentru că ştia că în momentul în care va începe să vorbească cu Luke, totul se va termina. O ardea limba să-i spună ce gândeşte cu-adevărat despre el. Dar mai mult decât asta, dorinţa de a reveni la Drogheda, cu copilul lui Ralph în siguranţă, asta o consuma.

Tremurând în aerul dulce îşi scoase hainele şi se aşeză pe pat, cu ochii închişi, hotărâtă să nu se gândească la altceva, decât că copilul lui Ralph, trebuia pus la adăpost.

Jucătorii nu-l îngrijorară deloc pe Luke, când intră în cârciumă, la ora nouă seara; cei mai mulţi erau inconştienţi, alţii, care mai stăteau pe picioare, nu vedeau nimic decât paharele cu bere.

Luddie avea perfectă dreptate; la sfârşitul unei săptămâni de bucătărie, Luke era odihnit, dornic să schimbe puţin atmosfera, plin de bune intenţii. Când băiatul cel mic al lui Braun îi aduse mesajul la baracă, Luke tocmai termina de spălat ultima farfurie şi plănuia să meargă la Ingham, să se alăture lui Arne şi băieţilor la obişnuita petrecere de sâmbătă noaptea. Perspectiva de a fi cu Meggie era încă şi mai plăcută; de la vacanţa din Atherton se trezea de multe ori dorind-o, în ciuda epuizării fizice. Numai groaza pe care-o avea de a-i stârni vorbăria cu „hai să ne facem casa noastră”, îl ţinea departe de Himmelhoch, de câte ori era mai aproape de Dunny. Dar acum, ea venise la el, iar el nu avea nimic împotriva unei nopţi în pat. Aşa că îşi termină treaba în grabă şi avu chiar norocul să găsească un camion, după ce pedalase deja jumătate de milă. Dar, pe când trecea de cele trei blocuri, unde îl lăsase camionul, faţă de cârciuma

unde era Meggie, plăcerea i se topi. Toate farmaciile erau închise şi nu avea niciun prezervativ. Se opri, privi o vitrină cu tot felul de ciocolate şi ridică din umeri. Ei, asta e, cum le-o fi norocul. Numai astă noapte şi dacă va fi un copil, să sperăm că va fi băiat, dacă avea puţin noroc.

Meggie sări nervoasă când auzi ciocănitul. Împiedicându-se se apropie de uşă.

— Cine e? întrebă.

— Luke, îi auzi vocea.

Răsuci cheia şi deschise uşa puţin, lipindu-se de perete când intră Luke. Când el era înăuntru, ea trânti repede uşa şi rămase în picioare privindu-l. Şi el o privea; privea sânii, care erau mai mari, mai rotunzi, mai excitanţi ca niciodată, sfârcurile care nu mai erau roz, ci roşu închis, din cauza copilului. Dacă ar fi avut nevoie de stimuli, erau mai mult decât suficienţi; o luă în braţe şi o duse la pat.

Era ziuă şi ea încă nu rostise niciun cuvânt, deşi el simţise în ea o dorinţă, pe care nu i-o arătase niciodată. Acum stătea departe de el, într-un divorţ curios.

Se întinse mulţumit şi căscă.

— Ce te-a adus la Ingham, Meg? o întrebă.

Ea întoarse capul şi-l privi cu nişte ochi mari, plini de dispreţ.

— Hai, spune, de ce ai venit? repetă el.

Niciun răspuns, aceeaşi privire împietrită, ca şi cum era prea mare deranjul de a răspunde. Ceea ce era ridicol, după toată noaptea. Buzele i se desprinseră; zâmbi.

— Am venit să-ţi spun că plec la Drogheda, spuse.

O secundă lui nu-i veni să creadă, apoi o privi mai atent şi văzu că era adevărat.

— De ce? întrebă.

— Ţi-am spus ce se va întâmpla dacă nu mă duci la Sydney, spuse ea.

Uluirea lui era absolut reală.

— Dar Meg! Asta s-a întâmplat acum optsprezece luni! Şi, *ŢI-AM DAT* o vacanţă! Patru săptămâni, ale dracului de scumpe, la Atherton! Nu mi-am putut permite să te iau la Sydney, să cheltui şi mai mult!

— De atunci ai fost de două ori la Sydney, de fiecare dată fără mine, spuse ea încăpăţânată. Prima dată înţeleg, o aşteptam pe Justine, dar Dumnezeu ştie ce mă făceam dacă nu plecam în vacanţă anul acesta, în timpul musonilor.

— Oh, Doamne!

— Ce parşiv eşti, Luke, continuă ea mai blând. Ai de la mine douăzeci de mii de lire, bani care, de drept sunt ai mei şi te agăţi de câţiva bani pe care i-ai fi cheltuit, dacă mă luai la Sydney. Tu şi banii tăi! Îmi face rău să te mai văd!

— Nu m-am atins de ei, spuse el slab. Sunt acolo, fiecare bănuţ şi mai mult.

— Da, să stea în bancă, unde au stat întotdeauna. Nu ai nici cea mai mică intenţie să-i cheltui, nu-i aşa? Vrei să-i adori, ca pe-o mină secretă de aur. Recunoaşte Luke că eşti un mizerabil! La târgul ăsta, mai eşti şi un idiot de neiertat! Să-ţi tratezi soţia şi copilul cum ai trata nişte câini, să le ignori existenţa, ca să nu mai spun de nevoi! Te complaci în mizerie, bastard îngâmfat şi egoist!

Alb la faţă şi tremurând tot, îşi căuta cuvintele; Meggie împotriva lui, mai ales după aşa o noapte, parcă era muşcat mortal de un fluture. Nedreptatea acuzaţiilor ei îl uluia, dar se părea că nu există nicio cale de a o face să înţeleagă inocenţa motivelor lui. Ca toate femeile şi ea vedea numai la suprafaţă, pur şi simplu nu aprecia măreţia dorinţelor lui. Spuse:

— Oh, Meg! spuse cu o voce care avea uimire, disperare şi resemnare. Niciodată nu m-am purtat urât cu tine. Nu, categoric, nu! Nimeni nu poate spune că am fost crud cu tine. Nimeni! Ai avut ce mânca, un acoperiş deasupra capului, căldură.

— Da, îl întrerupse ea. Asta ţi-o pot garanta. Niciodată în viaţa mea nu mi-a fost mai cald. Râse. Ce rost are? Parcă aş vorbi unui perete de cărămidă.

— Şi eu aş putea spune acelaşi lucru!

— Sigur, spuse Meggie, îngheţată, ieşind din pat şi îmbrăcându-se. Nu vreau să divorţez, spuse ea. Nu vreau să mă mai mărit. Dacă vrei divorţ, ştii unde mă găseşti. Tehnic vorbind, eu sunt cea care a greşit, nu-i aşa? Eu te părăsesc – cel puţin aşa va vedea lucrurile legea acestei ţări. Tu şi judecătorul veţi putea plânge unul pe umărul celuilalt despre perfidia şi ingratitudinea femeilor.

— Eu nu te-am lăsat niciodată baltă, insistă el.

— Poţi păstra cei douăzeci de mii de lire, Luke. Dar nu mai vezi un penny de la mine. Venitul meu o să-l folosesc să-mi cresc copilul şi poate şi un alt copil, dacă am noroc.

— Asta el răspunse el. Nu ai venit decât pentru că ai mai vrut un afurisit de copil, nu-i aşa? De aceea ai venit până aici – cântecul de lebădă, un mic cadou din partea mea, pentru tine, pe care să-l iei amintire la Drogheda! Un alt afurisit de copil, nu pentru mine! Eu nu am existat niciodată, aşa-i? Pentru tine eu nu sunt bun decât de prăsilă! Doamne ce sunt! Ce am ajuns!

— Asta sunt toţi bărbaţii pentru toate femeile, răspunse ea maliţios. Ai scos la iveală ce am eu mai rău în mine, Luke, în mai multe feluri decât ai putea tu înţelege vreodată. Fii vesel. Eu ţi-am adus mai mulţi bani decât ţi-a adus trestia în ultimii ani. Dacă va mai fi un copil, asta nu te priveşte pe tine. Din acest moment, nu vreau să te mai văd, cât timp voi trăi.

Era îmbrăcată. În timp ce-şi lua poşeta şi valiza de lângă uşă, cu mâna pe clanţă, se întoarse spre el.

— Să-ţi dau un sfat, Luke, dacă îţi vei găsi o altă femeie, când vei fi prea bătrân şi prea obosit de trestie. Nu ştii să săruţi. Deschizi prea mult

gura, înghiţi o femeie, ca un piton. Este bună şi saliva, dar nu în deluvii. Îşi trecu cu silă mâna peste gură să se şteargă. Îmi este rău când te văd! Luke O'Neill, ce mare eşti! Eşti un nimic!

După plecarea ei, el rămase pe marginea patului şi privi îndelung uşa închisă. Apoi strânse din umeri şi începu să se îmbrace. Nu era o procedură complicată în Queensland. Doar o pereche de pantaloni scurţi. Dacă se grăbea ajungea la baracă împreună cu Arne şi băieţii. Bătrânul şi bunul Arne. Drag tovarăş. Omul era un prost. Sexul era ceva, dar tovarăşul de viaţă, era cu totul altceva.

Volumul 2

CINCI
1938-1953 Fee

XIV

Nedorind ca cineva să ştie de reîntoarcerea ei, Meggie călători spre Drogheda cu maşina de poştă a bătrânului Bluey Williams, cu Justine aşezată comod într-un coş, lângă ea. Bluey era încântat să o revadă şi curios să ştie ce a mai făcut în ultimii patru ani, dar, pe măsură ce se apropiau de fermă tăcu, ghicindu-i dorinţa de a reveni acasă în linişte.

Înapoi la vegetaţia maro-argintie, înapoi la praf, înapoi la minunata puritate a Queensland-ului de nord, de care-i fusese atât de dor. Aici nimic nu se grăbea să prolifereze, şi nimic nu se grăbea să decadă pentru a face loc la altceva; exista numai o rotire înceată şi inevitabilă, ca aceea a constelaţiilor. Canguri mai mulţi ca niciodată. Minunate tufe de glicină, simetrice, cât vedeai cu ochii. Papagali zburând în valuri roz pe deasupra camionului. Păsări Emu, în alergare. Iepuri ţopăind în drum, ca nişte mingi de puf alb. Scheletele carbonizate ale copacilor morţi, ridicându-se din iarbă. Miraj de pădure la linia orizontului, în timp ce străbăteau câmpia Dibban-Dibban; copaci tăiaţi de linii albăstrui, de parcă ar fi dorit să spună că nu sunt adevăraţi. Sunetele pe care le-a dorit atât de mult şi de care nu-şi imaginase niciodată că-i va fi dor, ciorile care croncăneau dezolant. Văluri ceţoase de praf, purtate de vânturile toamnei ca o ploaie murdară. Şi iarbă, iarbă argintie-bej, iarba din Nord-Vest, întinzându-se până la ceruri, ca o binecuvântare.

Drogheda, Drogheda! Eucalipţii şi arborii de piper, adormiţi, forfotind de albine. Curţi de fermă şi clădiri galbene, întinse pajişti verzi în jurul casei, flori de toamnă în grădină, iederă şi cârciumărese, margarete şi dalii, gălbenele, crizanteme, trandafiri, trandafiri. Pietrişul din curtea interioară, doamna Smith privind uluită, apoi râzând, plângând, Minnie şi Cat alergând cu

braţele întinse, vechi lanţuri, care-i încorsetau inima. Drogheda era *ACASĂ* şi aici îi va fi inima, pentru tot restul vieţii. Fee ieşi să vadă pentru ce se agită lumea.

— Bună ziua mamă. Am venit acasă.

Ochii verzi nu-şi schimbară expresia, dar emoţia sufletului Meggie o simţi şi o înţelese. Mama *ERA* bucuroasă; numai că nu ştia cum să o arate.

— L-ai părăsit pe Luke? întrebă Fee, considerând că doamna Smith şi fetele erau la fel de îndreptăţite să ştie, ca şi ea.

— Da. Nu mă mai întorc la el. El nu a vrut să facă o casă, nu-şi doreşte copiii şi nici pe mine.

— Copiii?

— Da. O să mai am un copil.

Ooouri şi aaauri din partea servitoarelor, iar Fee exprimându-şi gândurile cu o voce măsurată, dincolo de care se simţea bucuria.

— Dacă el nu te vrea, te-ai gândit bine să vii acasă. Noi putem să avem grijă de tine.

Din nou în camera ei, care dădea spre padocuri şi grădini. Iar alături, o cameră pentru Justine şi copilaşul care va veni. Oh, era atât de bine să fii din nou acasă!

Şi Bob s-a bucurat să o vadă. Semăna din ce în ce mai mult cu Paddy, parcă se mai încovoiase puţin şi soarele îl uscase. Aveau aceiaşi blândeţe şi tărie de caracter, dar, poate pentru că nu era precursorul unei familii numeroase, nu avea acea căldură paternă a lui Paddy. Şi semăna şi cu Fee. Liniştit, introvertit, nu-şi exprima sentimentele sau opiniile. Trebuie să aibă cam treizeci şi cinci de ani, gândi Meggie surprinsă – şi totuşi nu era însurat. Apoi veniră Jack şi Hughie, două copii ale lui Bob, fără să aibă însă autoritatea lui, urându-i bun venit cu zâmbete timide. Asta trebuie să fie, sunt toţi atât de timizi, reflectă ea; sunt timizi din cauza pământului, pentru că pământul nu are nevoie de vorbe şi grijă socială. Are nevoie exact

de ceea ce ei îi dau, dragoste nerostită şi devotament total.

În seara aceea toţi bărbaţii Cleary erau acasă, pentru a descărca un camion adus de Jims şi Patsy de la Magazinele AML-F, din Gilly.

— N-am mai văzut atâta secetă, Meggie, spuse Bob. Nu am avut un strop de ploaie de doi ani. Şi iepurii sunt un blestem mai mare decât cangurii; mănâncă mai multă iarbă decât oile şi iepurii, la un loc. O să încercăm să hrănim oile cu mâna, dar ştii cum sunt oile.

Ştia Meggie foarte bine cum erau oile. Proaste, incapabile să înţeleagă chiar şi trucurile necesare pentru a supravieţui. Dacă animalele au avut puţin creier, după ce au fost create de Dumnezeu, acesta a dispărut cu totul la aristocratele producătoare de lână. Oile nu mâncau nimic altceva decât iarbă, sau nutreţ obţinut tot din mediul în care trăiau. Dar nu erau suficiente mâini de lucru, pentru a hrăni oile cu mâna, erau peste o sută de mii de oi.

— Mă puteţi folosi şi pe mine, spuse ea.

— Poţi să ne ajuţi? Ne eliberezi un muncitor care poate prepara nutreţul, Meggie.

Ţinându-se de cuvânt, gemenii s-au întors acasă pentru totdeauna. La paisprezece ani au plecat de la Riveview şi au venit acasă într-un suflet. Erau deja copii din tinereţe ale lui Bob, Jack şi Hughie, înlocuind treptat flanelul cu veşnica uniformă de păstor: pantalonii albi strâmţi, cămăşi albe, pălării de fetru cu borul larg şi cizme înalte, strânse în elastic la gleznă, fără tocuri. Numai o mână de aborigeni, din Gilly, îi maimuţăreau pe cowboii americani, cu cizme cu toc şi kilograme de haine pe ei. Pentru un om al stepei, o astfel de ţinută însemna o afectare fără sens, parte a unei alte culturi. Un australian nu putea merge prin marea câmpie „neagră” în cizme cu toc. Iar îmbrăcămintea şi pălăria erau mult prea incomode şi grele în căldura aceea.

Iapa castanie şi murgul negru muriseră; grajdurile erau goale. Meggie insistă că este mulţumită cu un cal de muncă, dar Bob plecă la Martin King şi-i cumpără doi cai de rasă; o iapă crem cu coada şi coama maro şi un cal maro. Oarecum, pierderea iepei castanii o duru pe Meggie mai mult chiar decât despărţirea de Ralph, era o reacţie întârziată; ca şi cum, faptul în sine al plecării lui, era mai bine conturat. Dar se simţea atât de bine să fie din nou în padocuri, să călărească urmată de câini, să înghită praful din urma unei turme de oi oarbe, să privească cerul, păsările, pământul.

Era o secetă cumplită. Meggie îşi amintea că iarba Droghedei reuşise să supravieţuiască secetelor, dar aceasta era cu totul diferită. Iarba era neuniformă; printre smocuri se vedeau pete de pământ, crăpat într-o reţea fină de fisuri, deschizându-se ca nişte guri flămânde. Marea majoritate se datorau iepurilor. În cei patru ani, de când plecase ea, parcă se înmulţiseră peste orice limită, deşi, credea ea, ei fuseseră la fel de răi şi în ceilalţi ani. Se părea totuşi că peste noapte numărul lor depăşise limita de saturaţie. Erau peste tot şi tot ei mâncau şi preţioasa iarbă.

Învăţă să pună capcane pentru iepuri, detestând într-un anume fel să vadă micile animale prinse în dinţii de fier, dar fiind în acelaşi timp şi ea un om al pământului, înţelegea că trebuie să facă asta. Să ucizi în numele supravieţuirii, nu însemna să fii crud..

— Bată-l Dumnezeu pe ăla care a adus primii iepuri din Anglia, spunea Bob cu amărăciune.

Aceia nu erau prin naştere australieni şi sentimentalismul lor de import dereglase complet echilibrul ecologic al continentului, ceea ce oile şi vacile nu făcuseră, pentru că ele păşteau ştiinţific, chiar de când au fost aduse pentru prima oară. Nu exista niciun animal de pradă australian care să reducă numărul iepurilor, iar vulpile de import nu

rezistau. Omul trebuia să fie celălalt factor de control şi distrugere, dar erau prea puţini oameni şi prea mulţi iepuri.

Când Meggie a început să fie prea greoaie pentru a mai călări, îşi petrecea zilele la bucătărie, cu doamna Smith, Minnie şi Cat, cosând şi împletind pentru micuţul care se războia cu ea. Întotdeauna se gândise la copil ca la *EL* şi simţea cum face parte din ea, într-un fel pe care nu-l simţise cu Justine; nu-i era rău, nu era deprimată, îi făcea o adevărată plăcere să-l poarte în pântec. Poate că Justine era în mare parte răspunzătoare pentru starea ei de acum; acum că micuţa se transforma dintr-un copil fără minte, într-o fetiţă extrem de inteligentă, Meggie era din ce în ce mai mult fascinată de evoluţia copilului. Multă vreme a fost indiferentă faţă de Justine, dar acum îşi dorea să-şi reverse toată dragostea asupra fiicei sale, să o strângă în braţe, să o sărute, să râdă şi să se joace cu ea. Simţea un adevărat şoc să fie refuzată în mod politicos, dar asta i se întâmpla, ori de câte ori încerca.

Când Jims şi Patsy se întoarseră de la Riverview, doamna Smith se gândise că-i va avea din nou sub aripa ei ocrotitoare, apoi veni dezamăgirea, când trebui să le cedeze padocurile, unde ei îşi petreceau mai tot timpul. Aşa că, doamna Smith se aplecă cu toată dragostea asupra micuţei Justine, dar se trezi la fel de dur îndepărtată, ca şi Meggie. Era evident că Justinei nu-i plăcea deloc să fie sărutată, îmbrăţişată şi nu dorea să se joace.

Începu să meargă şi să vorbească devreme, la nouă luni. Imediat ce se văzu pe propriile picioare şi stăpânind destul de bine limbajul, începu meticulos să facă exact numai ceea ce dorea ea şi cum dorea ea. Nu că ar fi fost un copil zgomotos, sau obraznic; pur şi simplu numai pentru că era făcută dintr-un metal foarte tare. Meggie nu ştia

nimic despre gene, dar şi dacă ar fi ştiut, tot nu ar fi putut aprecia exact ponderea de sânge al amestecului între Cleary, Armstrong şi O'Neill. Rezultatul era evident un copil cu foarte multă personalitate. Dar cel mai dezarmant lucru era refuzul încăpăţânat al Justinei să zâmbească, sau să râdă. Toată lumea de la Drogheda făcea tumbe numai să-i smulgă un cât de mic zâmbet, dar nimeni nu avea succes. Dacă era vorba de o solemnitate înnăscută, atunci un lucru era sigur, fetiţa o depăşea pe bunica ei.

La întâi octombrie, când Justine împlinea exact şaisprezece luni, s-a născut la Drogheda şi fiul lui Meggie. A venit cu aproape patru luni mai devreme, când nu-l aştepta nimeni; au fost două sau trei contracţii dureroase, s-a rupt apa şi copilul s-a născut în prezenţa doamnei Smith şi a lui Fee, la câteva minute după ce au chemat doctorul. Meggie nici nu a avut timpul necesar pentru dilataţie. Durerea a fost minimă, chinul atât de rapid încât parcă nici n-ar fi existat; în ciuda rupturilor pe care le-a avut Meggie, pentru că fiul ei a fost atât de grăbit să vină pe lume, Meggie se simţea minunat. Deşi pentru Justine nu a avut un strop de lapte, acum sânii abundau. Nu mai era nevoie de sticluţe şi cutii de Lactogen.

Şi copilul era atât de frumos! Lung şi suplu, cu un puf de păr pe cap, cu ochi albaştri vioi, care nu dădeau vreun semn că se vor schimba mai târziu. Cum să se schimbe? Erau ochii lui Ralph, aşa cum avea şi mâinile lui Ralph, nasul şi gura lui Ralph, chiar şi picioarele lui Ralph. Meggie nu era lipsită de principii şi-i era recunoscătoare lui Luke, pentru că avea aproape aceeaşi statură şi acelaşi ten cu Ralph. Dar mâinile, sprâncenele, forma degetelor de la mâini şi picioare; aveau atât de mult din Ralph şi nimic din Luke. Mai bine ca nimeni să nu-şi amintească de niciunul din cei doi bărbaţi.

— Te-ai hotărât cum o să-l numeşti? întrebă Fee; părea să o fascineze nou-născutul.

Meggie o privea ţinându-l în braţe şi-i era recunoscătoare. Mama o să iubească din nou; oh, poate nu aşa cum îl iubise pe Frank, dar măcar va simţi ceva.

— O să-i spun Dane.

— E un nume ciudat! De ce? Este un nume de familie la O'Neilli? Eu credeam că ai terminat cu ei?!

— Nu are nicio legătură cu Luke. Acesta este numele *LUI,* nu are nicio legătură cu nimeni. Urăsc numele de familie; e ca şi cum ai dori o bucată din cineva într-o altă persoană. Justinei i-am spus aşa pur şi simplu pentru că mi-a plăcut numele, iar lui Dane am să-i spun aşa din aceleaşi motive.

— Să ştii că sună frumos, recunoscu Fee.

Meggie tresări; sânii îi erau prea plini.

— Mai bine mi-l dai puţin, mamă. Oh, sper să-i fie foame! Şi sper ca Bluey să-şi amintească să-mi aducă pompa pentru sâni. Dacă nu, va trebui să mergi dumneata la Gilly.

Îi era foame; trăgea atât de tare că o durea. Privindu-i ochii închişi conturaţi de genele auriu închis, sprâncenele pufoase, guriţa care acum era ocupată, Meggie îl iubi atât de mult, încât simţi o durere mai mare decât cea pe care i-o provoca micuţul.

”El îmi este destul; trebuie să-mi fie suficient, nu mai vreau nimic. Dar, pe Dumnezeu, Ralph de Bricassart, pe Dumnezeul pe care-l iubeşti mai mult decât pe mine, nu vei şti niciodată ce am furat de la tine – şi de la *EL.* N-am să-ţi spun niciodată despre Dane. Oh, copilaşul meu! Aşezând pernele pentru ca el să stea mai comod, îl luă în braţe şi-i privi faţa mică, perfect conturată. Copilul meu! Eşti al meu şi nu te voi da niciodată nimănui. Cu atât mai puţin tatălui tău, care este preot şi nu-ţi poate recunoaşte existenţa. Nu-i aşa că-i minunat?”

Vaporul acostă la Genova la începutul lui aprilie. Arhiepiscopul Ralph intra în Italia în plină primăvară mediteraneană şi luă trenul spre Roma. Dacă ar fi dorit, l-ar fi putut aştepta o maşină a Vaticanului, cu un şofer, dar îi era teamă să simtă din nou aproape de el Biserica; dorea să amâne momentul cât de mult putea. Oraşul Etern. Într-adevăr asta era, gândi în timp ce privea pe geamul taxiului domurile cu turle, pieţele pline de porumbei, ambiţioasele fântâni, Coloanele romane, care aveau rădăcinile adânc îngropate în secole. Ei bine, pentru el acum, toate erau superflue. Ceea ce mai conta pentru el, era acea parte a Romei numită Vatican, cu somptuoasele camere publice, cu somptuoasele camere private.

Un călugăr dominican îmbrăcat în robă crem cu negru, îl conduse pe culoarele de marmoră, printre statui de bronz demne de un muzeu, printre tablouri de Giotto, Raphael, Botticelli, Fra Angelico. Era în camera de primire a unui Cardinal mare şi, fără-ndoială, bogata familie di Contini-Verchese, cheltuise mult pentru a-i face o ambianţă plăcută augustei lor rude.

Într-o cameră de fildeş şi aur, bogat colorată din pricina tapiţeriilor şi a tablourilor, a covoarelor franţuzeşti şi a mobilierului, având peste tot pete de roşu, stătea Vittorio Scarbanza, Cardinal di Contini-Verchese. Mâna rotundă şi pufoasă, pe care strălucea inelul de Cardinal cu rubin roşu, era întinsă spre el, în semn de bun sosit; bucuros că trebuia să stea cu ochii în jos, Arhiepiscopul Ralph traversă camera, îngenunche, luă mâna şi sărută inelul. Îşi lipi obrazul de mână, ştiind că nu poate minţi, deşi a avut acest gând până în momentul în care buzele au atins inelul, acel simbol al puterii spirituale, al autorităţii temporare.

Cardinalul Vittorio puse cealaltă mână pe umărul aplecat, făcu un semn călugărului şi acesta ieşi, apoi, când uşa se închise, trecu mâna de pe umăr în păr, o opri, apoi mângâie fruntea pe care o

vedea numai pe jumătate. Se schimbase, foarte curând nu va mai fi deloc brunet ci argintiu. Spatele aplecat se încordă, Arhiepiscopul Ralph se îndreptă şi privi direct faţa stăpânului său.

Ah, se petrecuse o schimbare! Gura era mai mică, cunoscuse durerea şi era mai vulnerabilă; ochii, atât de frumoşi la culoare, formă şi contur, erau totuşi complet diferiţi de ochii pe care şi-i amintea. Cardinalul Vittorio a fost întotdeauna convins că ochii lui Isus erau albaştri, ca ai lui Ralph: calmi, departe de ceea ce vedeau şi deci capabili să vadă tot, să înţeleagă tot. Dar poate că îşi imaginase greşit totul: cum putea cineva să simtă pentru toţi oamenii, să sufere pentru întreaga omenire când aceasta, nu putea fi privită în ochi?

— Vino Ralph, stai jos.

— Eminenţă, vreau să mă confesez.

— Mai târziu, mai târziu! Întâi stăm de vorbă, vorbim în engleză. În zilele noastre sunt urechi peste tot. Stai jos, Ralph, te rog. Oh, îmi pare atât de bine că te văd! Am simţit lipsa sfatului tău înţelept, a raţiunii tale, darul tău de a fi o companie perfectă. Nu mi-au putut da unul nici pe jumătate ca tine.

Simţi schimbarea, trecerea spre formalism, simţi cum creierul alegea fraze deja formate; mai mult decât alţii, Ralph de Bricassart ştia cum se schimbă omul în anumite tovărăşii, mai ales în limbaj. Nu era pentru toate urechile engleza fluentă şi familiară folosită acum. Se aşeză deci, nu prea departe şi chiar în faţa cardinalului îmbrăcat în roşu aprins, un roşu care făcea parcă o aură pe marginea veşmântului.

Grija disperată pe care o avusese timp de mai multe săptămâni, păru să-i cedeze; se întrebă de ce se temuse de această întâlnire atât de mult, când fusese sigur în inima sa, că va fi înţeles şi iertat. Dar nu aceasta era problema, nu, deloc. Era sentimentul de vinovăţie pe care-l avea pentru că eşuase, pentru că se dovedise a fi mai puţin decât

aspirase, pentru că dezamăgise un om care-l iubise, extrem de bun şi un adevărat prieten. Vina de a fi în prezenţa unui om curat, când el însuşi nu mai era curat.

— Ralph, suntem preoţi, dar suntem şi ceva mai mult decât atât; ceva cu care ne-am născut, înainte de a fi preoţi, de care nu putem scăpa, în ciuda încercărilor noastre. Suntem bărbaţi, avem toate slăbiciunile şi eşecurile pe care le au toţi ceilalţi bărbaţi. Nimic din ce-mi vei spune nu-mi va schimba părerea pe care mi-am format-o despre tine, nimic nu mă va face să te iubesc mai puţin.

Ştiu de mai mulţi ani că ai reuşit să dobândeşti înţelegerea slăbiciunii ascunse pe care o avem, să înţelegi faptul că şi noi suntem oameni, dar în toţi aceşti ani am ştiut că la un moment dat o vei simţi din plin pe pielea ta, pentru fiecare dintre noi am simţit-o. Chiar şi Sfântul Părinte, care este cel mai umil şi mai uman dintre noi.

— Mi-am călcat jurământul, Eminenţă. Asta nu se iartă uşor. Este un sacrilegiu.

— Ai încălcat jurământul sărăciei cu mulţi ani în urmă, când ai acceptat moştenirea de la Mary Carson. Ţi-a mai rămas castitatea şi supunerea, nu-i aşa?

— Înseamnă că le-am încălcat pe toate trei, Eminenţă.

— Mi-ar plăcea să-mi spui Vittorio, cum îmi spuneai odată. Nu sunt nici şocat, Ralph, nici dezamăgit. Este voinţa domnului nostru Isus Cristos şi cred că ai avut o lecţie care nu se poate învăţa în situaţii mai puţin distructive. Dumnezeu este misterios, motivele *LUI* sunt peste puterea noastră de înţelegere. Dar cred că ceea ce ai făcut, nu a fost făcut cu uşurinţă, nu te văd încălcând jurămintele ca şi cum ar fi ceva fără valoare. Te cunosc foarte bine. Ştiu că eşti mândru, că eşti îndrăgostit de ideea de a fi preot, eşti foarte conştient de unicitatea ta. Este posibil să fi avut nevoie de această lecţie deosebită, pentru a

înţelege că, înainte de toate, eşti om şi prin urmare, nu eşti unic, aşa cum credeai. Nu aşa stau lucrurile?

— Da. Nu aveam umilinţă şi cred că, într-un anumit fel, aspiram să fiu însuşi Dumnezeu. Am păcătuit în modul cel mai grav şi fără de scuză. Nu mă pot ierta nici eu, cum mai pot să sper iertarea divină?

— Mândria Ralph, *MÂNDRIA!* Nu stă în puterea ta să ierţi, încă nu ai înţeles asta? Numai Dumnezeu poate ierta, numai Dumnezeu! Şi El va ierta, dacă există căinţă sinceră. A iertat păcate mult mai mari, ale unor sfinţi mult mai importanţi, ştii doar, şi a iertat şi nemernici răi. Crezi că Prinţul Lucifer nu este iertat? A fost iertat chiar din momentul răzvrătirii sale. Soarta lui de conducător al Iadului, este dorinţa sa, nu a lui Dumnezeu. Nu a spus el asta? „Mai bine să conduci în Iad, decât să fii servitor în Rai!" Pentru că nu-şi putea domina mândria, nu putea suporta să-şi subjuge voinţa *VOINŢEI ALTCUIVA,* chiar dacă acel altcineva era *ÎNSUŞI DUMNEZEU.* Nu vreau să te văd făcând aceeaşi greşeală, dragul şi bunul meu prieten. Umilinţa era singura calitate care-ţi lipsea şi numai această calitate face un om mare. Până nu vei lăsa în seama Domnului problema iertării, nu vei ajunge să ştii ce înseamnă umilinţa.

Faţa lui puternică se contractă.

— Da, ştiu că ai dreptate. *TREBUIE* să accept ceea ce sunt, fără să pun asta la îndoială, să lupt numai pentru a fi mai bun, fără să mă mândresc cu ceea ce sunt. Mă căiesc, prin urmare mă voi confesiona şi voi aştepta iertarea. *MĂ CĂIESC AMARNIC*! oftă; ochii îi trădau conflictul interior pe care nu îl puteau arăta cuvintele lui măsurate, cel puţin nu în această cameră. Şi totuşi, Vittorio, într-un fel, nu puteam face nimic altceva.

Ori aş fi distrus-o pe ea, ori mă ruinam eu. Atunci nu păream să am de ales, pentru că într-adevăr o iubesc. Nu a fost vina ei că eu nu am

dorit niciodată că această dragoste să se extindă şi pe plan fizic. Soarta ei a devenit mai importantă decât a mea, înţelegi? Până în acel moment eu mă aşezasem întotdeauna pe primul plan, mai important decât ea, pentru că eu eram preot, iar ea era o fiinţă mai puţin importantă. Dar, mi-am dat seama că eu sunt răspunzător pentru ceea ce este ea acum... Trebuia să renunţ la ea când era un copil, dar nu am făcut-o. Am păstrat-o în inimă şi ea a ştiut asta. Dacă într-adevăr renunţam la ea, ar fi ştiut şi ar fi devenit un om pe care eu nu-l puteam influenţa. Zâmbi. Vezi, am multe lucruri pentru care să mă căiesc. Am încercat o mică creaţie numai a mea.

— Este Trandafirul?

Capul se ridică; Arhiepiscopul Ralph privi la tavanul preţios cu intarsii baroce şi la candelabrul de Murano.

— Putea fi altcineva? Ea este propria-mi încercare de creaţie.

— Şi ea va fi bine, vreau să spun Trandafirul? Nu i-ai făcut mai mult rău cu asta, decât dacă o renegai?

— Nu ştiu, Vittorio. Aş vrea să ştiu! Atunci ăsta părea singurul lucru care trebuia făcut. Nu am darul de a vedea în viitor şi implicarea emoţională te face un prost judecător. Şi pe urmă... pur şi simplu s-a întâmplat! Dar cred că ea avea nevoie mai mult de ceea ce i-am dat, de recunoaşterea identităţii ei ca femeie. Nu vreau să spun că *EA* nu ştia că este femeie, vreau să spun că *EU* nu ştiam asta. Dacă aş fi întâlnit-o când era deja femeie, lucrurile ar fi fost altfel, dar o cunosc de mulţi ani, de când era copil.

— Pari destul de infatuat, Ralph, nu eşti încă pregătit pentru iertare. Doare, nu-i aşa? Doare că ai putut să fii destul de uman ca să fii dominat de o slăbiciune umană. Chiar ai făcut totul într-un atât de înalt spirit de auto-sacrificiu?

Tresărind privi în ochii închişi la culoare şi se văzu reflectat în ei, ca doi omuleţi gemeni, de proporţii nesemnificative.

— Nu, răspunse. Sunt bărbat şi ca bărbat am descoperit o plăcere pe care nici nu o visam că există. Nu ştiam că o femeie poate simţi aşa, nici că poate fi sursa unei bucurii atât de profunde. Îmi doream să n-o mai părăsesc, nu numai din pricina trupului ei, ci pur şi simplu pentru că-mi plăcea să fiu cu ea – să vorbesc cu ea, nu, nu să vorbesc cu ea, să mănânc mâncarea pe care o făcea, să-i zâmbesc, să-i împărtăşesc din gânduri. O să-mi fie dor de ea, cât timp voi trăi.

Pe faţa aceea ascetă era ceva care-i amintea fără putinţă de tăgadă de faţa lui Meggie în momentul despărţirii; parcă vedea cum se eliberează de o povară spirituală, hotărârea de a merge mai departe în ciuda greutăţilor, a durerilor, a suferinţelor. Ce ştia oare cardinalul în mătase roşie, a cărui singură dimensiune umană părea să fie languroasa-i pisică abisiniană?

— Nu mă pot căi pentru ceea ce am simţit împreună cu ea în acest fel, continuă Ralph când văzu că Eminenţa Sa nu vorbeşte. Mă căiesc pentru că mi-am încălcat jurămintele religioase, care erau la fel de solemne şi de care eram legat cu viaţa. Niciodată nu mă voi putea apropia de îndatoririle mele de preot în această lumină, cu acelaşi zel. De asta mă căiesc amarnic. Dar Meggie?

Privirea de pe faţa lui când îi rosti numele, îl făcu pe Cardinalul Vittorio să întoarcă repede capul şi să lupte cu gândurile sale pe un alt teren.

— Să mă căiesc pentru că o iubesc pe Meggie, asta ar însemna să o ucid. Îşi trecu obosit mâna peste ochi. Nu ştiu dacă mă exprim coerent, sau măcar dacă sunt aproape de ceea ce vreau să spun. Nu cred că în această viaţă voi putea exprima corect ceea ce simt eu pentru Meggie. Se aplecă înainte şi Cardinalul se întoarse spre el, privi cele

două reflexii ale sale crescând încet. Ochii lui Vittorio erau ca două oglinzi; returnau ceea ce vedeau şi nu permiteau nicio secundă de reflexie a ceea ce se petrecea dincolo de ei. Ochii lui Meggie erau exact invers; se deschideau spre profunzime, din ce în ce mai mult, până ajungeau la suflet. Spuse:

— Meggie este o binecuvântare. Ea este pentru mine un lucru sfânt, un alt fel de jurământ sacru.

— Da, înţeleg, oftă Cardinalul. Este bine dacă simţi aşa. Cred că în ochii Domnului nostru asta ar atenua din marele păcat. Pentru binele tău, ar trebui să te confesezi Părintelui Giorgio, nu Părintelui Guillermo. Părintele Giorgio nu-ţi va interpreta greşit sentimentele şi gândurile. El va vedea adevărul. Părintele Guillermo este mai puţin receptiv şi s-ar putea să se îndoiască de adevărata ta părere de rău. Un zâmbet abia perceptibil îi trecu pe faţă, ca o umbră. Şi ei sunt bărbaţi, Ralph, cei care aud confesiunile celor mai mari în grad decât ei. Să nu uiţi asta cât timp vei trăi. Numai în îndatoririle preoţeşti se comportă ca supuşi ai Domnului. În rest, sunt oameni, bărbaţi. Iertarea pe care o invocă vine de la Dumnezeu, dar urechile care aud şi judecă, aparţin omului.

Se auzi o bătaie în uşă; Cardinalul Vittorio aşteptă în linişte ca tava de ceai să fie aşezată pe măsuţă.

— Vezi Ralph, de când am fost în Australia, am rămas un veşnic supus al obiceiului ceaiului de după amiază. Îl prepară destul de bine în bucătăria mea; deşi nu chiar de la început, până au învăţat să-l facă. Întinse mâna, în timp ce Arhiepiscopul Ralph se îndrepta spre ceainic. Ah, nu, am să torn singur. Mă amuză să o fac pe „mama”.

— Am văzut multe veşminte negre pe străzi, la Genova şi la Roma, spuse Arhiepiscopul privindu-l cum toarnă.

— Gărzile speciale ale Ducelui. Ne aşteaptă vremuri foarte grele, dragul meu Ralph.

— Sfântul Părinte ţine morţiş să nu existe rupturi între Biserică şi Guvernul Italian şi are dreptate. Indiferent de ce se va întâmpla, noi trebuie să fim liberi să ne educăm supuşii, chiar dacă un război va însemna că supuşii noştri se vor împărţi în tabere şi se vor lupta unii cu alţii, în numele unui Dumnezeu Catolic. Oriunde vor fi inimile şi emoţiile noastre, noi trebuie să ne străduim să ţinem Biserica departe de ideologiile politice şi de gâlcevile internaţionale. Am dorit să vii aici, pentru că am încredere că faţa ta nu trădează ceea ce gândeşti, indiferent de ce-ţi văd ochii şi pentru că ai cea mai bună atitudine diplomatică pe care-am întâlnit-o vreodată.

Arhiepiscopul zâmbi amar.

— Îmi împingi înainte cariera, în ciuda mea, nu-i aşa? Mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu mine, dacă nu te întâlneam?

— Oh, ai fi devenit Arhiepiscop de Sydney, un post bun şi important, spuse Eminenţa Sa cu un zâmbet larg. Dar căile vieţilor noastre nu sunt în mâinile noastre. Noi doi ne-am întâlnit, pentru că acest lucru trebuia să se întâmple, aşa cum trebuie să lucrăm împreună acum, în slujba Sfântului Părinte.

— Nu văd niciun succes la capătul drumului, spuse Arhiepiscopul Ralph. Cred că rezultatul va fi aşa cum este întotdeauna, un rezultat al unei situaţii imparţiale. Nimeni nu ne va iubi, toţi ne vor condamna.

— Ştiu asta, ştie şi Sfântul Părinte. Dar nu putem face altfel. Şi nu ne împiedică nimeni să ne rugăm, în intimitate, pentru căderea Marelui Duce şi a Führerului, nu?

— Chiar crezi că va fi război?

— Nu văd nicio posibilitate de a-l evita.

Pisica Eminenţei Sale sări din colţul unde dormea, direct în poala purpurie, destul de stângaci, pentru că era destul de bătrână.

— Ah, Sheba! Salută-l pe vechiul tău prieten Ralph, pe care-l preferai în locul meu.

Ochii galbeni, satanici, îl priviră elegant pe Arhiepiscopul Ralph şi se închiseră în semn de salut. Amândoi râseră.

XV

Drogheda avea aparat de radio. Progresul a ajuns în sfârşit şi la Gillanbone, sub forma unei Companii De Radio Australiene şi cu timpul s-au făcut şi linii adiţionale pentru divertisment. Ca obiect, era destul de urât, o casetă de lemn care era aşezată pe o măsuţă în salon, bateria de la care se alimenta era ascunsă dedesubt.

În fiecare dimineaţă doamna Smith, Fee şi Meggie, îl deschideau ca să asculte ştirile din districtul Gillanbone şi vremea şi în fiecare seară, Fee îl deschidea ca să asculte ştirile naţionale. Cât era de ciudat să fii deodată legat de restul lumii; să auzi despre inundaţii, incendii, ploi, de pe întregul ţării şi despre neliniştitoarele veşti politice din Australia şi Europa, fără să-l mai aştepţi pe Bluey Williams şi ziarele lui depăşite.

Când ştirile naţionale au anunţat în dimineaţa zilei de vineri 1 septembrie, că Hitler a invadat Polonia, numai Fee şi Meggie erau acasă şi niciuna dintre ele nu au dat celor auzite nicio importanţă. De luni de zile făceau speculaţii; pe urmă, Europa era la capătul lumii. Nu avea nicio legătură cu Drogheda, care era centrul universului. Dar duminică 3 septembrie, toţi bărbaţii erau acasă şi-l ascultară pe Părintele Watty Thomas, la slujba de duminică şi toţi fură interesaţi de Europa. Nici Fee, nici Meggie nu se gândiseră să le spună vestea vineri.

Ca de obicei, radioul fu deschis şi în acea seară, pentru ştirile naţionale. Dar în locul tonului rece, cu accent de Oxford, a crainicului care vorbea de obicei, auziră vocea caldă cu accent australian a Primului Ministru, Robert Gordon Menzies.

— Fraţi australieni. Este de datoria mea să vă informez, în mod oficial, că datorită invadării Poloniei de către Germania, Marea Britanie a declarat război Germaniei şi, în consecinţă,

Australia este în stare de război... S-ar putea ca ambiţiile lui Hitler să nu fie acelea de a uni toţi germanii din întreaga lume, ci, de a aduce sub comanda sa cât mai multe ţări care pot fi supuse cu forţa. Dacă această situaţie va continua, nu va exista securitate în Europa şi nici pace în lume... Nu există nicio îndoială asupra locului pe care-l va ocupa Marea Britanie, iar alături de ea vor sta toate popoarele lumii britanice... Puterea noastră, ca şi cea a Ţării Mame, va fi cel mai bine asigurată dacă producţia voastră va continua, menţinând angajată forţa de muncă şi o dată cu ea, toată puterea noastră. Ştiu că, în ciuda emoţiilor prin care trecem, Australia va merge până la capăt. Să dea Domnul, în mila Lui, să putem elibera curând lumea de agonia ei.

Urmă o tăcere prelungă în salon, întreruptă de comunicatul lui Neville Chamberlain către poporul britanic; Fee şi Meggie îi priviră pe bărbaţi.

— Dacă-l numărăm şi pe Frank, suntem şase, spuse Bob rupând tăcerea. Toţi muncim pământul, în afară de Frank, ceea ce înseamnă că nu ne vor lăsa să ne înrolăm. Din oamenii pe care-i avem la fermă, cred că şase vor dori să se înroleze şi doi vor dori să stea.

— Eu vreau să plec, spuse Jack cu ochii strălucind.

— Şi eu, se repezi şi Hughie.

— Şi noi, spuse Jims în numele lui şi a tăcutului Patsy.

Dar toţi îl priveau pe Bob, care era şeful.

— Trebuie să fim rezonabili, spuse el. Lâna este o materie primă importantă pe timp de război şi nu numai pentru haine. Este folosită şi la împachetarea muniţiei şi explozibilului şi pentru o mulţime de alte lucruri, de care sunt convins că nu prea ştim mare lucru. În plus, avem şi carne pentru hrană şi produsele din seu de oaie, toate sunt importante pe timp de război. Aşa că nu putem lăsa Drogheda să se descurce singură, indiferent de ce

ne-ar plăcea nouă să facem. În timp de război este greu să găseşti oameni la muncă şi vom pierde o parte din ei. Seceta a ajuns în al treilea an, ne descurcăm greu cu hrana animalelor. Pentru moment treaba noastră este aici, la Drogheda; nu e prea aventuroasă, în comparaţie cu altele, dar este la fel de necesară. Ne vom face datoria, atât cum putem, aici.

Feţele bărbaţilor se posomorâră, ale femeilor se luminară.

— Şi, dacă ţine mai mult decât crede Bob cel de fier, întrebă Hughie, dându-i Primului Ministru porecla naţională.

Bob se gândi intens, avea faţa bătută de vânturi, încreţită de riduri.

— Dacă situaţia se înrăutăţeşte şi durează mai mult, cred că, atâta vreme cât vom avea doi muncitori la fermă, ne vom putea dispensa de doi Cleary, dar asta numai dacă Meggie vrea să se întoarcă la munca din padocuri. Va fi foarte greu oricum, cu seceta asta, dar cred că cinci oameni şi Meggie, muncind şapte zile pe săptămână, putem munci Drogheda. Şi totuşi, asta ar însemna să-i cerem foarte mult lui Meggie, care are doi copii.

— Dacă acest lucru trebuie făcut, îl facem, Bob, spuse Meggie. Doamna Smith nu se va supăra să-i îngrijească pe Justine şi pe Dane. Când o să-mi spui că ai nevoie de mine pentru a menţine Drogheda la producţie maximă, o să intru imediat la padocuri.

— Asta înseamnă că noi doi putem pleca, spuse Jims zâmbind.

— Nu, Hughie şi cu mine, se repezi Jack.

— De drept ar trebui să fie Jims şi Patsy, răspunse Bob măsurat. Voi sunteţi cei mai tineri şi cel mai puţin experimentaţi în munca de fermă, pe când ca soldaţi, noi toţi am fi la fel de lipsiţi de experienţă. Dar voi doi nu aveţi decât şaisprezece ani.

— Dacă lucrurile se complică, vom face şaptesprezece, îndrăzni Jims. Vom arăta mai bătrâni decât suntem şi nu vom avea probleme la înrolare, dacă ne dai o scrisoare semnată şi de Harry Gough.

— Ei bine, pentru moment nu pleacă nimeni. Să vedem dacă putem aduce Drogheda la producţia maximă, chiar cu seceta asta.

Meggie ieşi tăcută din cameră şi urcă în camera copiilor. Dane şi Justine dormeau. Trecu pe lângă fiica sa şi se opri lângă fiul ei, privindu-l îndelung.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti numai un copil, spuse ea.

Trecu aproape un an până când războiul intră şi în universul Droghedei, un an în care, unul după altul muncitorii plecară, iepurii continuară să se înmulţească, iar Bob se bătea din răsputeri să menţină veniturile fermei la un bun nivel pe timp de război. Dar, la începutul lui iunie 1940, ajunse şi la ei vestea că Forţele Expediţionare Britanice au fost evacuate din Europa, de la Dunkirk din Franţa; voluntari din Forţele Imperiale Australiene curgeau cu miile spre centrele de recrutare, printre ei şi Jims şi Patsy.

Cei patru ani petrecuţi în padocuri, pe vânt şi ploi, le transformaseră feţele şi trupurile gemenilor, îi trecuseră de aerul tineresc, le adânciseră cutele din dreptul ochilor până la colţul gurii. Îşi prezentară scrisorile de recomandare şi fură acceptaţi fără comentarii. Oamenii stepei erau foarte populari. De obicei erau ţintaşi buni, ştiau să se supună ordinelor şi erau rezistenţi.

Jims şi Patsy se înrolară la Dubbo, dar aveau să stea în tabără la Ingleburn, lângă Sydney; toată lumea îi conduse la trenul de poştă în noaptea în care plecară. Cormac Carmichael, fiul mai mic a lui Eden, era în acelaşi tren, din aceleaşi motive şi cum se dovedi, avea să stea în aceeaşi tabără cu ei. Cele două familii îşi instalară băieţii în tren,

confortabil, în compartimente de clasa I şi stăteau lângă ei stângaci, dorind să plângă, să-i sărute pentru a avea o amintire caldă de la ei, dar rămânând de fapt împietriţi de acea atitudine britanică rece faţă de scenele emotive. Locomotiva cu abur C-36, fluieră monoton, şeful de staţie fluieră la rândul său.

Meggie se aplecă şi-i sărută pe cei doi fraţi pe obraz, apoi îl sărută şi pe Cormac, care semăna perfect cu fratele său mai mare Connor; Bob, Jack şi Hughie strânseră mâinile tinerilor; singură, doamna Smith, care plângea, fu aceea care-i sărută şi făcu ceea ce toţi doreau să facă. Eden Carmichael, soţia sa şi fiica îmbătrânită, dar frumoasă încă trecură prin aceleaşi formalităţi. Apoi toţi rămaseră pe peronul gării din Gilly, trenul se scutură şi începu să se mişte scrâşnind.

— La revedere, la revedere, spuneau toţi, fluturând batistele, până când trenul se mai văzu ca o dâră de fum pe orizontul roşu de apusul de soare.

Aşa cum ceruseră, Jims şi Patsy au fost repartizaţi împreună la Divizia *A NOUA AUSTRALIANĂ* şi duşi în Egipt, la începutul lui 1941, tocmai la timp pentru a deveni parte a ofensivei Beghazi. Noul sosit, Generalul Erwin Rommel îşi pusese în minte să termine Axa şi să înceapă mari mişcări de trupe de-a lungul Africii de Nord. Şi, în timp ce restul forţelor britanice se retrăgeau în grabă din faţa trupelor Afrika Korps, spre Egipt, a Noua Divizie Australiană primi ordin să ocupe Tobruk-ul, un avanpost al teritoriului deţinut de Axă. Singurul lucru care făcea posibil planul, era acela că se putea încă acţiona şi pe mare şi puteau fi aprovizionaţi atâta vreme cât vapoarele britanice se puteau mişca prin Mediterana. Şobolanii din Tobruk au rezistat opt luni, au fost supuşi unui atac după atac, pentru că Rommel arunca totul în luptă, dar nu vroia să-i mişte din loc.

— Ştiţi de ce sunteţi aici? întrebă soldatul Col Stuart, umezind o hârtie ca să-şi ruleze o ţigară.

Sergentul Bob Malloy îşi ridică pălăria pe vârful capului pentru a i se citi întrebarea pe sub bor.

— La dracu, nu, spuse rânjind.

— Ei, dar este mai bine decât să stăm sub un clopot de sticlă, spuse soldatul Jims Cleary, trăgând puţin de pantalonii fratelui, ca să stea mai comod.

— Da, dar sub un clopot de sticlă nu te împuşcă nimeni, obiectă Col, aprinzându-şi chibritul.

— Atâta lucru ştiu şi eu, camarade, spuse Bob aranjând din nou pălăria să-şi facă umbră. Mai bine să se tragă în mine, decât să mor de plictiseală.

Erau într-un dispozitiv comod, într-un tranşeu, dincolo de câmpurile minate şi gardurile de sârmă ghimpată, care izolau perimetrul de sud-est; pe partea cealaltă, Rommel ţinea cu dinţii de singura bucăţică de pământ din teritoriul Tobruk-ului. O mitralieră uriaşă de calibru 50, împărţea cu ei tranşeul, lângă ea erau lăzi cu muniţie, dar se părea că nimeni nu este prea entuziast, sau interesat de un atac. Puştile erau sprijinite de zidul tranşeii, baionetele străluceau în soarele Tobruk-ului. Muşte bâzâiau peste tot, dar ei, toţi patru, erau australieni ai stepei, prin urmare Tobruk şi Africa de nord, nu erau o surpriză în privinţa căldurii, prafului şi a muştelor.

— Sunteţi gemeni, Jims, spuse Col scoţând inele de fum, care părea să nu se mişte atârnate în aerul cald, dar arătaţi ca nişte iepuri, cum staţi aşa legaţi unul de altul.

— Eşti gelos, râse Jims, mângâind pântecul fratelui său. Patsy este cea mai bună pernă din Tobruk.

— Da, ţie ţi-e bine, dar lui? Hai Harpo, spune şi tu ceva; îl tachină Bob.

Dinţii albi ai lui Patsy se iviră într-un zâmbet, dar, ca de obicei, rămase tăcut. Toţi încercaseră să-

l provoace la vorbă, dar nimeni nu reuşise să-i smulgă mai mult decât un absolut necesar da, sau, nu; drept urmare, toţi îi spuneau Harpo, cum se numea fratele fără glas al lui Max.

— Aţi auzit vestea? întrebă Col brusc.

— Ce?

— Cele şapte „Matilde” au fost făcute praf de Optzeci şi opt, la Halfaya. Sunt singurele arme în deşert, destul de mari ca să distrugă o „Matildă”. Au trecut prin tancuri, ca prin sare.

— Oh, da, mai spune-mi una! spuse Bob sceptic.

— Sunt sergent şi nu îndrăzneşte nimeni nici să respire în faţa mea, tu eşti numai un soldat şi te lauzi că ştii tot. Ei bine, camarade, să ştii că nu există ceva pe lume pe care Jerry să nu-l distrugă, o brigadă de „Matilde”, dacă este nevoie.

— Eram în cortul lui Morshead cu un mesaj de la CO, când am auzit vestea la radio, este adevărat, susţinu şi Col.

O vreme nu mai vorbi nimeni; era absolut necesar ca fiecare beligerant din avanpostul Tobruk să creadă că armata sa are destule forţe militare pentru a reuşi. Vestea lui Col nu era totuşi bine primită, pentru că niciun soldat de la Tobruk nu-l suferea pe Rommel. Rezistaseră în faţa încercărilor armatei germane de a-i distruge, numai pentru că erau australieni şi erau ferm convinşi că un luptător australian nu-şi avea egal decât într-un Gurkha şi dacă credinţa le înzecea puterile, atunci erau într-adevăr formidabili.

— Dracu’ să-l ia pe Poms, spuse Jims. Aici, în Africa, avem nevoie de mai mulţi australieni.

Corul de aprobare fu întrerupt de o explozie la marginea adăpostului, care-i trimise pe cei patru soldaţi spre mitralieră şi spre puşti.

— Să le ia dracu de grenade Dago, spuse Bob cu un oftat de uşurare, dacă asta a fost un „Hitler Special”, să ştiţi că foarte curând o să cântăm la harpă cu îngeraşii, nu ţi-ar place Patsy?

La începutul Operaţiunii Crucişătoare, Divizia a Noua Australiană, a fost evacuată pe mare spre Cairo, după un asediu foarte sângeros, care păru să nu ducă la nimic. Totuşi, cât timp A Noua a fost ţinută pe loc la Tobruk, trupele dispersate britanice din Africa de Nord, s-au transformat în A Opta Armată Britanică, comandată de noul său comandant General Bernard Law Montgomery.

Fee purta o broşă de argint, formată din două mici embleme soare ale AIF; suspendate de două lănţişoare mai jos, erau două steluţe de aur, câte una pentru fiecare fiu pe care-l avea sub arme. Asta era o asigurare că şi ea făcea tot ceea ce putea pentru ţara sa. Pentru că soţul ei nu era soldat şi nici fiul, Meggie nu avea dreptul să poarte broşa. Venise o scrisoare de la Luke, care o informa că va continua să taie trestie; se gândise că ea trebuia să ştie, în caz că ar fi îngrijorată că se înrolează. Nu exista niciun semn că şi-ar fi amintit ceea ce i-a spus la cârciuma din Ingham. Râzând îngândurată, aruncă scrisoarea în coşul de hârtii al lui Fee, întrebându-se dacă Fee era îngrijorată pentru fii săi de sub arme. Oare ce credea ea despre război? Dar Fee nu spunea nimic, deşi purta broşa în fiecare zi.

Uneori venea câte o scrisoare din Egipt, desfăcându-se fâşii, pentru că foarfecii cenzorului tăiaseră nume, locul de staţionare al regimentului. Citirea acestor scrisori era o problemă de imaginaţie, pentru că trebuia să le recompui din aproape nimic, dar aveau un singur scop, faţă de care nimic altceva nu conta; atâta vreme cât veneau, băieţii trăiau.

Nu fusese ploaie. Parcă şi divinităţile conspirau, 1941 era al cincilea an de secetă dezastruoasă. Meggie, Bob, Jack, Hughie şi Fee, erau disperaţi. Contul din bancă al Droghedei era destul de bogat pentru a cumpăra hrana necesară animalelor, pentru a le ţine în viaţă, dar oile nu mâncau. Fiecare turmă avea o oaie conducător, numită

Judas; numai dacă reuşeau s-o convingă pe Judas să mănânce aveau speranţe şi pentru restul oilor. Dar uneori un mestecat neconvingător din partea lui Judas, nu impresiona turma.

Deci şi Drogheda îşi avea porţia de sânge şi ură. Iarba se terminase, pământul era crăpat, cu smocuri de iarbă arsă de soare, din loc în loc. S-au înarmat cu cuţite şi puşti; cum vedeau un animal căzut îi tăiau imediat gâtul, ca să-l salveze de ciori. Bob adusese mai multe vite şi le hrănea cu mâna, numai pentru a menţinea Drogheda în producţie pe timp de război. Nu erau profituri la preţurile hranei, pentru că şi celelalte regiuni agrare erau la fel de lovite ca şi ei. Recoltele de cereale erau descurajant de mici. Totuşi primiseră vorbă de la Roma, că trebuiau să facă tot ce le stătea în putinţă, indiferent de preţ.

Ceea ce a urât Meggie mai mult, a fost timpul în care a trebuit să se readapteze la munca în padocuri. Drogheda nu reuşise să păstreze decât un muncitor şi nu aveau şanse să mai găsească. Deci, până când Bob nu-i observă oboseala şi iritarea şi-i dădu duminica liber, Meggie a muncit în padocuri şapte zile din şapte. Totuşi, dacă Bob îi dădea ei timp liber, asta însemna că el trebuia să muncească mai mult, aşa că Meggie încerca să nu-şi arate disperarea. Nici nu-i trecuse prin cap că ar putea refuza să facă munca unui însoţitor de turme, că ar avea o scuză în copiii săi. De ei avea cine să se ocupe şi erau bine îngrijiţi, iar Bob avea mult mai multă nevoie de ea decât ei. Nu avea acea percepţie interioară că şi copiii ei ar avea nevoie de ea; o domina gândul că dorinţa ei de a fi împreună cu copiii era o dovadă de egoism, când ei erau atât de bine îngrijiţi şi atât de mult iubiţi. *ERA* egoism, îşi spunea. Nici nu avea acea încredere deosebită care să-i spună că în ochii copiilor ei, ea era la fel de deosebită, pe cât erau şi ei în ochii mamei lor. Deci pleca în padocuri, şi

timp de multe săptămâni, nu reuşea să-şi vadă copiii decât noaptea, mult după ce adormeau.

De câte ori îl privea pe Dane, inima lui Meggie palpita. Era un copil frumos; chiar şi străinii din Gilly îl remarcau, când Fee îl lua cu ea în oraş. Expresia obişnuită de pe faţa lui era un zâmbet, natura lui era un amestec curios de linişte şi profunzime, de fericire sigură; părea să-şi fi găsit propria identitate şi autocunoaştere, fără durerile prin care trec copiii de obicei; rareori făcea greşeli în aprecierea oamenilor, sau a unor situaţii şi niciodată nu-l mira şi nu-l exaspera nimic. Pentru mama sa, asemănarea cu tatăl său era uneori înfricoşătoare, dar aparent nimeni nu o observase. Ralph plecase din Gilly de foarte multă vreme şi deşi Dane moştenea unele trăsături, aceeaşi statură, exista totuşi o mare diferenţă, care tindea să le acopere pe celelalte; părul său nu era negru, ca a lui Ralph, ci un auriu închis; nu culoarea spicelor, nici apusului de soare, ci culoarea ierbii de la Drogheda, auriu cu argintiu şi reflexe de bej.

Încă din clipa în care-l văzuse pentru prima dată, Justine îl adorase. Nimic nu era prea bun pentru frăţiorul ei, niciun efort nu era prea mare pentru a-i aduce ce dorea. Din momentul în care el începu să meargă, ea nu-l mai părăsi, lucru pentru care Meggie îi era foarte recunoscătoare, îngrijorată fiind că doamna Smith şi fetele îmbătrâniseră şi nu mai erau la fel de vigilente. Într-una din rarele duminici libere, Meggie îşi luă fiica în braţe şi-i vorbi foarte serios despre grija pe care trebuia să i-o poarte lui Dane.

— Eu nu pot sta aici în casă să am grijă de el, spuse ea, deci totul depinde de tine, Justine. Este frăţiorul tău mai mic, iar tu trebuie să fii atentă, să fii sigură că nimic periculos nu i se poate întâmpla.

Ochii deschişi ai fetiţei erau foarte inteligenţi, nu aveau nimic din atenţia distributivă pe care o aveau de obicei copiii de patru ani. Justine dădu din cap foarte sigură de ea.

— Nu-ţi face griji mami, spuse. Întotdeauna voi avea grijă de el, în locul tău.

— Aş vrea să o pot face eu, oftă Meggie.

— Eu n-aş vrea, îi răspunse fiica sa. Mie îmi place că Dane este numai al meu. Aşa că nu-ţi face probleme. N-o să i se întâmple nimic.

Meggie nu găsi în cuvintele ei o uşurare, deşi era o stranie siguranţă în vorbele copilului. Mititica asta precoce o să i-l fure pe Dane, iar ea nu avea nicio posibilitate să împiedice acest lucru. Trebuia să se întoarcă la padocuri în timp ce Justine se ocupa de Dane. Eliminată de propria-i fetiţă, care era un mic monstru. Cu cine naiba seamănă? Nu cu Luke, nici cu ea, nici cu Fee.

Măcar în ultima vreme râdea şi ea. Trebuia să împlinească patru ani ca să vadă şi ea ceva nostim în viaţă. Dacă se distra puţin, cu siguranţă îi datora acest lucru lui Dane, care fusese vesel încă de foarte mic. Pentru că râdea el, râdea şi ea. Copii lui Meggie învăţau tot timpul ceva unul de la celălalt. Dar suporta greu gândul că ei erau mai tot timpul singuri şi se descurcau bine şi fără mama lor. Până când se va termina conflictul ăsta stupid, se gândea Meggie, el va fi prea mare ca să mai simtă ceva pentru mine; oricum va fi mult mai apropiat de Justine decât de mama sa. De ce se întâmplă oare aşa, ori de câte ori cred că-mi stăpânesc viaţa, se întâmplă câte ceva? Nu eu am vrut afurisitul ăsta de război şi nici seceta asta cumplită, dar le am pe cap pe amândouă.

Poate că, într-un fel, era bine că la Drogheda lucrurile nu mergeau greu. Dacă ar fi fost mai uşor, Jack şi Hughie s-ar fi înrolat. Aşa cum stăteau lucrurile, nu aveau de ales şi trebuiau să salveze cât puteau de pe urma secetei, care va ajunge să fie numită Seceta Cea Mare. Peste un milion de mile pătrate de recolte şi pământ pentru păşunat au fost afectate din sudul Victoriei până în Ţinutul de Nord.

Dar ca importanţă, războiul rivaliza cu seceta. Avându-i pe gemeni în Africa de Nord, oamenii de la Drogheda urmăreau campania cu o curiozitate dureroasă, toate deplasările înainte şi înapoi de-a lungul Libiei. Ei erau moştenitori ai clasei muncitoare, deci erau susţinători ardenţi ai Partidului Muncii şi nu sufereau prezentul Guvern, care după nume era liberal, dar după natura sa era conservator. Când în august 1941, Gordon Robert Menzies a demisionat, recunoscând că nu poate guverna, ei au jubilat, iar în octombrie pe 3, când liderul Partidului Muncii, John Curtis, a fost rugat să formeze un nou Guvern, aceasta a fost cea mai bună veste la Drogheda.

Între 1940 şi 1941 crescuse neliniştea privind Japonia, mai ales după ce Roosevelt şi Churchill i-au tăiat rezervele de petrol. Europa era departe şi Hitler trebuia să-şi poarte trupele douăsprezece mii de mile pentru a invada Australia, dar Japonia era Asia, făcea parte din Pericolul Galben care stătuse suspendat ca o pendulă deasupra bogatelor dar puţin populate puţuri australiene. Nimeni din Australia nu a fost surprins când japonezii au atacat Pearl Harbor; ei aşteptaseră ca japonezii să apară de undeva. Dintr-o dată războiul era foarte aproape, putea să le intre în curtea din spate. Nu mai erau oceane care să separe Japonia de Australia, erau numai nişte insule mari şi o mare mică.

În ziua de Crăciun 1941 a căzut Hong Kongul; dar japonezii nu vor reuşi niciodată să ia Singapore, spunea toată lumea uşurată. Veniră veşti că japonezii au luat Malaezia şi Filipine; marea bază navală din Malaezia, îşi ţinea tunurile îndreptate spre mare, flota era pregătită. Dar în 8 februarie 1942, japonezii au traversat Strâmtoarea Strait of Johore, au ancorat în nordul Insulei Singapore şi au trecut ca un tăvălug peste oraş şi tunurile lui neputincioase. Singapore a căzut fără luptă.

Şi apoi, vestea cea mare! Toate trupele australiene din Nordul Africii, se întorceau acasă. Primul Ministru Curtis a ţinut-o una şi bună în faţa lui Churchill, că Australia avea dreptul să-şi comande oamenii săi. Diviziile Australiene A Şasea şi A Şaptea s-au îmbarcat în grabă în portul Alexandria; A Noua încă se mai refăcea la Cairo, după luptele de la Tobruk; avea să vină cât de curând se găseau vapoare. Fee zâmbea, Meggie delira de bucurie. Jims şi Patsy se întorceau acasă.

Numai că nu au venit. În timp ce nordul aştepta vasele pentru trupe, a început din nou balansul; Armata a Opta a fost nevoită să se retragă din Benghazi. Primul Ministru Churchill a făcut un târg cu primul Ministru Curtin. A Noua Divizie Australiană, va rămâne în nordul Africii, în schimbul diviziilor de vapoare americane, care apărau coastele Australiei. Bieţii soldaţi erau striviţi între hotărâri care nici măcar nu se luau în birourile ţării lor. Ia puţin aici, mai dă puţin dincolo. Era o lovitură puternică pentru Australia să descopere că Ţara Mamă îşi alunga din cuib toţi puii din Estul îndepărtat, chiar şi un pui atât de bun şi gras, cum era Australia.

În noaptea de 23 octombrie 1942, în deşert era linişte. Patsy se întoarse uşor, îşi găsi fratele în întuneric şi se cuibări ca un copil pe umărul lui. Jims îl prinse cu braţul şi rămaseră aşa într-o tăcere profundă. Sergentul Bob Malloy îl înghionti pe Col Stuart, rânjind.

— O pereche de iepuri, spuse.

— Să te ia dracu, răspunse Jim.

— Hai Harpo, spune şi tu ceva, murmură Col.

Patsy îi întoarse un zâmbet angelic, văzut numai pe jumătate în întuneric, deschise gura şi lăsă să-i iasă o imitaţie excelentă a cornului lui Harpo Max. Mai mulţi îl sâsâiră pe Patsy să tacă; era o tensiune ascunsă în aer.

— Isuse, aşteptarea asta mă omoară, oftă Bob.

Patsy urlă:

— Pe mine mă omoară liniştea!

— Lua-te-ar dracu' prostule, eu te omor, se răsti Col răguşit, îndreptându-se spre baionetă.

— Gura! Pentru Dumnezeu! se auzi vocea căpitanului. Cine-i idiotul care urlă?

— Patsy, răspunse în cor vreo zece voci.

Hohotul de râs pluti ca un sentiment de siguranţă peste dune şi se stinse ca un semn de profanare. Sergentul Malloy îşi privi ceasul; acul se îndrepta spre 9:40.

Opt sute optzeci de puşti englezeşti vorbiră deodată. Cerul urla, pământul se ridica, nu stătea locului, pentru că barajul de foc continua, iar zgomotul nu se diminua nicio secundă. Nu avea rost să-ţi bagi degetele în urechi; exploziile se ridicau din pământ şi treceau prin toate fibrele corpului, prin creier, prin oase. Nu-şi puteau decât imagina ce efect aveau asupra lui Rommel. De obicei era posibil la un astfel de atac, să le iei artileria, dar astă noapte gâtlejurile ei de oţel, cântau în cor într-o armonie perfectă, şi tunau pe măsură ce treceau minutele.

Deşertul se lumină, nu de lumina zilei, ci de cea a focului; un imens val de praf se ridică, o dâră de fum şerpuitor pe sute de mile, luminat de scântei de la exploziile bombelor şi a minelor, de flăcările detonanţilor. Tot ce putea face Montgomery, era să ţintească câmpurile de mine. Şi tot ce avea Montgomery, era aruncat cu repeziciune; ţevile armelor se înroşiră, timpul între tragere şi încărcare, era din ce în ce mai scurt, artileriştii erau din ce în ce mai impetuoşi. Ca nebunii dansau într-un dans nebun şi înnebunitor, aşteptând să-şi culeagă propriile bucăţele.

Dar era frumos, minunat – punctul culminant al vieţii unui artilerist, pe care-l retrăia după aceea în toate visele sale, până la sfârşitul zilelor. Vor arde de nerăbdare să mai trăiască acele minute cu armele lui Montgomery.

Tăcere. Împietrită, tăcere absolută, spărgându-se parcă în valuri numai în urechi; tăcere de nesuportat. Exact cinci minute înainte de zece, A Noua se ridică şi se mişcă spre tranşee, fixară baionetele, pipăiră după muniţii, amorsând trăgaciul, verificând dacă au apă, hrană, căşti de metal, dacă ghetele erau bine legate, fixând încă o dată locul celor care erau la mitraliere. Era uşor de văzut, strălucirea focurilor şi nisipul fierbinte se transformau parcă în sticlă; dar mai era încă norul de praf, care stătea între duşman şi ei; erau în siguranţă. Pentru moment. Chiar la marginea câmpului de mine, se opriră, aşteptară.

Zece ţignale de fluier, fix. Sergentul Malloy îşi duse fluierul la buze şi dădu drumul semnalului peste rândurile companiei; căpitanul strigă formula de atac. Pe un front de două mile, A Noua înainta în câmpurile de mine, iar în urma lor se auziră mitralierele. Vedeau unde merg, ca şi cum ar fi fost zi. La fiecare trei minute, şirul se ridica şi mai înainte o sută de iarzi; să avansezi cele câteva sute de iarzi, rugându-te să fie numai mine antitanc, sau mine S, ca minele pentru oameni să fi fost desfiinţate de tancurile lui Montgomery. Mai erau încă germani şi italieni, în avanposturi de mitraliere, artilerie mică de 50 mm. Uneori mai călca cineva câte un S neexplodat, avea timp să o vadă şi să sară din nisip, înainte de a exploda o dată cu el.

Nu mai aveau timp să gândească, să facă nimic, îşi trăgeau puştile după ei, încă o sută de iarzi, şi se rugau. Zgomot, lumină, praf, fum, teroare. Câmpurile de mine care nu se mai sfârşesc, două sau trei mile de fiecare parte şi nu exista drum de întoarcere. La stânga Australienilor dintr-a Noua, erau scoţienii din Cincizeci şi unu, trecând printre câmpurile de mine, urmându-şi cimpoiul, sunetul lui în război, era ca o dulceaţă iar pentru australieni era foarte prietenos şi le dădea

încredere. Dar italienilor sau nemţilor, le răscolea teama, le ridica părul în vârful capului.

Lupta continuă douăsprezece zile, dar douăsprezece zile în bătălie înseamnă foarte mult. La început A Noua a avut noroc; pierderile în câmpurile de mine au fost relativ reduse şi în primele zile au înaintat mult în teritoriul lui Rommel.

— Ştii, mai bine să mă împuşte cineva, decât să sap aici, spuse Col sprijinindu-se de cazma.

— Nu ştiu, amice; cred că ei ştiu ce vor, spuse sergentul. Aşteaptă în spatele liniilor să ne terminăm noi treaba, apoi ies cu maşinile de detectat mine şi fac potecă pentru tancuri.

— Nu tancurile greşesc, Bob; cei care le comandă, spuse Jims bătătorind pământul cu lopata.

— Doamne, cum mi-aş dori să ne mai ţină într-un loc, puţin! Am săpat mai mult în ultimile cinci zile ca un meseriaş.

— Sapă, prietene, spuse Bob fără simpatie.

— Hei, priviţi, strigă Col arătând spre cer. Optsprezece bombardiere uşoare din RAF se îndreptau spre zonă într-o formaţie perfect aliniată, presărând bombe printre nemţi şi italieni, cu o exactitate perfectă.

— Tare-i frumos! spuse Sergent Bob Malloy, lungindu-şi gâtul spre cer.

Trei zile mai târziu murea; o bucată uriaşă de schijă îi smulsese braţul şi jumătate din corp, dar nimeni nu avu timp să se oprească, decât să-i smulgă fluierul din ce-i mai rămăsese ca gură. Acum oamenii mureau ca muştele, erau prea obosiţi să mai menţină starea iniţială de vigilenţă şi iuţeală; dar orice palmă mizerabilă de pământ pe care o cucereau, o păstrau cu dinţii, confruntaţi cu o apărare puternică. Pentru ei, totul se reducea acum la un refuz încăpăţânat şi tâmp de a fi înfrânţi.

A Noua îi ţinea pe loc pe Graf von Sponek şi Lungerhausen, în timp ce tancurile intrau prin sud, până când, în cele din urmă Rommel a fost înfrânt. La 8 noiembrie el încerca să se replieze la graniţa egipteană, iar Montgomery fu numit comandant pentru toată zona. Era o foarte importantă victorie tactică; Rommel fusese nevoit să abandoneze multe tancuri, arme, echipament. Operaţiunea Torţa putea începe înaintarea spre Maroc şi Algeria, în mai multă siguranţă. Mai erau încă lupte grele cu Vulpile Deşertului, dar o mare parte erau acum la El Alamein. Cea mai mare şi decisivă bătălie de pe scena Africii de Nord fusese dată, iar victoria îi aparţinea Mareşalului de Infanterie din Alamein Viscount Montgomery.

Al doilea Alamein fu şi cântecul de lebădă al Diviziei a Noua Australiene din Nordul Africii. În sfârşit plecau acasă să se întâlnească cu Japonezii în Noua Guinee. Din martie 1941 fuseseră mai mult sau mai puţin în prima linie, veniseră abia instruiţi şi prost echipaţi, iar acum plecau acasă cu o reputaţie care era depăşită numai de A Patra Divizie Indiană. O dată cu A Noua, plecară şi Jims şi Patsy, întregi şi teferi.

Bineînţeles că li s-a dat permisiunea să meargă acasă, la Drogheda. Bob i-a aşteptat cu maşina la Gilly, la trenul care venea de la Goondiwindi, pentru că A Noua îşi avea sediul la Brisbane şi trebuia să plece, după o altă instruire, în Noua Guinee. Când Rollsul intră în curte, toate femeile erau deja pe pajişte, aşteptându-i, Jack şi Hughie stăteau puţin mai în spate, dar erau la fel de nerăbdători să-şi vadă fraţii mai mici, ca şi ceilalţi. Toate oile care scăpaseră cu viaţă la Drogheda, puteau muri, dar acum era sărbătoare.

Chiar atunci când maşina s-a oprit şi ei au coborât, ceilalţi tot nu îndrăzniră să se mişte. Păreau atât de schimbaţi. Doi ani în deşert le stricaseră uniformele iniţiale; erau îmbrăcaţi într-

un fel de uniformă verde şi păreau doi străini. Crescuseră binişor în înălţime; ultimii doi ani de dezvoltare se petrecuseră departe de Drogheda, şi acum erau mai înalţi decât fraţii lor mai mari. Nu mai erau băieţi, erau bărbaţi, deşi nu în felul grupului Bob-Jack-Hughie; greutăţile, euforia luptei şi moartea violentă îi transformaseră într-un fel pe care Drogheda nu-l reuşise cu ceilalţi. Soarele Nord African îi uscase şi-l bronzase, îndepărtând orice urmă de copilărie. Da, era posibil să crezi că aceşti oameni în uniforme simple, cu pălării puse pe urechea stângă, cu însemnele AIF, au omorât oameni. Se vedea în ochii lor, albaştri ca ai lui Paddy, dar mai trişti şi lipsiţi de blândeţe.

— Băieţii mei, băieţii mei, strigă doamna Smith, fugind spre ei cu lacrimi în ochi. Nu, nu conta ce au făcut, cât de mult s-au schimbat; pentru ea erau încă cei doi copilaşi pe care-i spălase, hrănise, le alungase lacrimile, le sărutase rănile. Numai rănile pe care le purtau în ei acum, era peste puterea ei să le vindece.

Apoi toţi ajunseră în jurul lor, rezerva britanică fu uitată, râdeau, plângeau, chiar şi biata Fee îi bătea pe spate încercând să zâmbească. După doamna Smith le-au sărutat pe Meggie, pe Minnie, pe Cat, au îmbrăţişat-o pe mama, cu Jack şi Hughie au dat mâna tăcuţi. Cei de la Drogheda nu vor şti niciodată ce înseamnă să fii acasă, nu vor şti niciodată cât a fost dorit acest moment, cât s-au temut că nu-l vor apuca.

Doamne şi cum mâncau! Mâncarea în armată nu a avut niciodată gustul ăsta, spuneau râzând. Prăjituri roz şi albe, batoane de ciocolată cu nuci de cocos, budincă aburindă, salată de fructe cu frişca de la vacile Droghedei. Ştiind cât de sensibili erau la stomac, doamna Smith era convinsă că le va fi rău o săptămână, dar aveau ceai care să-i repare.

— E altfel decât pâinea wogilor, nu, Patsy?

— Îhî!

— Ce înseamnă wogi? întrebă doamna Smith.

— Sunt arabi, un wop este un italian, nu-i aşa Patsy?

— Îhî!

Era ciudat. Ar fi vorbit, cel puţin Patsy, ar fi vorbit ore în şir despre Africa de Nord; oraşe, oameni, mâncare, muzeul din Cairo, viaţa pe un vapor cu trupe, tabere. Dar nicio întrebare nu îi putea devia de la linia prestabilită şi nu le putea smulge decât vagi informaţii despre cum au fost în realitate luptele, la Gazala, Benghazi, Tobruk, El Alamein. Mult mai târziu, după terminarea războiului, femeile aveau să descopere această trăsătură comună; bărbaţii care au luptat, care au fost în mijlocul focului, nu vor dori niciodată să vorbească despre asta, nu se vor alătura clubului ex-soldaţilor, ligilor, nu vor dori să aibă nimic de-a face cu tot ce perpetua imaginea războiului.

Drogheda dădu o petrecere. Pentru ei. Alistair MacQueen fusese şi el în Divizia A Noua şi acum era acasă, deci făcură şi la Rudna Hunish o petrecere.

Dominic O'Rourke avea cei doi fii în Divizia A Şasea, în Noua Guinee, dar deşi ei nu puteau fi prezenţi, Dibban-Dibban făcură la rândul lor o petrecere. Fiecare proprietate din ţinut care avea un fiu în uniformă dorea să sărbătorească întoarcerea sănătoasă a celor trei băieţi dintr-a Noua. Femeile şi fetele roiau în jurul lor, dar băieţii Cleary, întorşi eroi, doreau să scape de aceste lucruri, fiind mult mai speriaţi decât pe câmpul de luptă.

De fapt se părea că Jims şi Patsy nu doreau să aibă de-a face cu femeile; ei se agăţau de Bob, Jack şi Hughie. Noaptea târziu, după ce femeile s-au culcat, au stat de vorbă cu fraţii care fuseseră nevoiţi să rămână în urmă, şi-şi deschiseră inimile pline de răni. Şi călăriră prin toate padocurile

Droghedei, care era în al şaptelea an de secetă, şi erau bucuroşi că sunt acasă, că sunt îmbrăcaţi civil.

Chiar aşa cum era, crăpat şi torturat de lipsa de apă, pentru Jims şi Patsy pământul era inefabil şi iubit, oile erau reconfortante, trandafirii târzii din grădină erau un rai. Cumva trebuiau să guste din fiecare lucru să îl soarbă profund pentru a nu-l mai uita, pentru că plecaseră nepăsători şi acum le părea rău. Nu ştiuseră ce-i aştepta. Când vor pleca de această dată vor fi încărcaţi cu fiecare moment bine întipărit în memorie, cu trandafiri ai Droghedei presaţi în portmoneu, alături de câteva fire de iarbă. Faţă de Fee erau buni şi compătimitori, dar faţă de Meggie, doamna Smith, Minnie şi Cat, erau iubitori şi tandri. Ele fuseseră adevăratele lor mame.

Ceea ce o încânta cel mai mult pe Meggie era dragostea pe care i-o purtau lui Dane, se jucau cu el ore întregi, îl luau la călărie, se rostogoleau cu el în joacă pe iarbă. Justine părea să-i înspăimânte; bine, dar ei se purtau stângaci faţă de oricine era de sex feminin, orice persoană pe care nu o cunoşteau aşa cum le cunoşteau pe femeile de la fermă. Pe lângă toate astea, biata Justine era furioasă pentru felul în care-l monopolizaseră pe Dane, iar asta însemna că ea nu mai avea cu cine se juca.

— E un bondar drăguţ, Meggie, îi spuse Jims lui Meggie, când ieşiră pe verandă într-o zi.

Stătea pe un scaun de paie, privind cum se jucau Patsy şi Dane pe pajişte.

— Da, este o frumuseţe mică, nu? zâmbi ea, stând în aşa fel încât să-l poată vedea pe fratele mai mic. Ochii îi erau înmuiaţi de milă; ei doi au fost copiii ei.

— Ce s-a întâmplat, Jims? Nu poţi să-mi spui?

Ochii lui o priviră sfâşiaţi de o durere profundă, dar negă din cap.

— Nu, Meggie. Este ceva despre care n-aş putea vorbi vreodată cu o femeie.

— Nici când o să se termine şi o să vă însuraţi? N-o să-i spui soţiei tale?

— Noi să ne însurăm? Nu cred. Războiul ia totul dintr-un bărbat. Ardeam de nerăbdare să plecăm, dar acum suntem mai înţelepţi. Dacă ne însurăm vom avea fii, şi pentru ce? Să-i vedem crescuţi şi obligaţi să facă ceea ce nu vor, ce am făcut noi, să vadă ce am văzut noi?

— Nu vorbi aşa Jims, te rog!

Ochii lui îi urmăriră privirea îndreptată spre Dane, care râdea în hohote pentru că Patsy îl ţinea cu capul în jos.

— Să nu-l laşi niciodată să plece de la Drogheda, Meggie. La Drogheda nu va şti ce-i răul, spuse Jims.

Arhiepiscopul de Bricassart fugea pe frumoasele coridoare lungi şi înalte, iar feţe surprinse se opreau să-l privească; dădu buzna în camera Cardinalului şi se opri brusc. Eminenţa Sa se întreţinea cu Domnul Papée, ambasadorul în exil al Guvernului Polonez, la Sfântul Scaun.

— Doamne, Ralph, s-a întâmplat ceva?

— S-a întâmplat, Vittorio. Mussolini a fost alungat.

— Sfinte Isuse! Sfântul Părinte ştie?

— Eu am telefonat la Castel Gandolfo, deşi trebuie să se anunţe şi la radio din clipă-n clipă. M-a sunat un prieten de la Cartierul General german.

— Sper din toată inima ca Sfântul Părinte să-şi fi făcut bagajele, spuse Domnul Papée cu o foarte insesizabilă relaxare.

— Dacă-l deghizăm în călugăr Franciscan, ar putea ieşi, dar altfel nu, se repezi Arhiepiscopul Ralph. Kesselring are oraşul sub control, pe fiecare centimetru.

— Nu va pleca nicăieri, spuse Cardinalul Vittorio.

Domnul Papée se ridică.

— Trebuie să plec, Eminenţă. Sunt reprezentantul unui guvern care este duşmanul Germaniei. Dacă Sfinţia Sa nu este în siguranţă, nici eu nu sunt. Sunt hârtii în camera mea, de care trebuie să am grijă.

Elegant şi precis, diplomat până în vârful degetelor, el îi lăsă singuri pe cei doi preoţi.

— A venit să intervină pentru poporul lui persecutat?

— Da. Bietul om, îi iubeşte atât de mult.

— Şi noi nu?

— Bineînţeles că-i iubim Ralph, dar situaţia este cu mult mai grea decât ştie el.

— Miezul problemei este că el nu e crezut.

— Ralph!

— Ei bine? Nu-i ăsta adevărul? Sfântul Părinte şi-a petrecut anii tinereţii la München, s-a îndrăgostit de germani şi îi mai iubeşte şi acum, în ciuda celor făcute de ei. Dacă i s-ar aduce dovada acelor corpuri, tot ar spune că ruşii au făcut-o şi nu dragii săi germani, nu ar face niciodată aşa ceva un popor atât de cult şi civilizat!

— Ralph, nu eşti membru al Societăţii lui Isus, dar eşti aici numai pentru că ai depus un jurământ personal de credinţă faţă de Sfântul Părinte. Ai sânge fierbinte irlandez şi al strămoşilor normanzi, dar te rog, fii rezonabil! Încă din septembrie trecut aşteptăm să cadă Axa, rugându-ne ca Ducele să rămână ca să ne apere de represaliile germane. Adolf Hitler are o curioasă contradicţie în personalitatea sa pentru că ştie că există două lucruri care-i sunt duşmane şi totuşi doreşte să le păstreze cu orice preţ: Imperiul Britanic şi Sfânta Biserică Catolică din Roma. Dar când a fost în faţa lor, a făcut ce-a putut pentru a strivi Imperiul Britanic; şi crezi că nu ar strivi şi Biserica, dacă noi îi forţăm mâna? Un singur cuvânt care să denunţe ce se întâmplă în Polonia şi, cu siguranţă, ne distruge. Crezi că am face bine dacă am denunţa ce s-a întâmplat, prietene? Nu avem arme,

nu avem soldaţi. Reprimarea ar fi imediată, iar Sfântul Părinte ar fi trimis la Berlin, şi se teme de asta. Nu-ţi mai aminteşti de marioneta de Papă din Avignon? Vrei ca Papa, care este al nostru, să fie o marionetă a Berlinului?

— Îmi pare rău Vittorio, eu nu pot vedea lucrurile aşa. Eu spun că noi *TREBUIE* să-l denunţăm pe Hitler, să-i denunţăm barbariile! Dacă ne împuşcă, vom muri ca nişte martiri, şi tot ar fi ceva eficient.

— De obicei nu eşti obtuz, Ralph! Nu ne va împuşca deloc. Înţelege impactul martiriatului, la fel de bine ca şi noi. Sfântul Părinte ar fi trimis imediat la Berlin şi de acolo înapoi în Polonia. Iar noi vom fi trimişi în linişte în Polonia. Polonia, Ralph, *POLONIA!* Vrei să murim în Polonia fără a mai fi de niciun ajutor?

Arhiepiscopul Ralph se aşeză, îşi prinse mâinile între genunchi, privi rebel pe fereastră la porumbeii aurii în apusul de soare. La patruzeci şi nouă de ani era mai subţire decât în tinereţe, dar îmbătrânea splendid, aşa cum făcuse toate lucrurile la viaţa lui.

— Ralph, suntem ceea ce suntem. Bărbaţi numai pe planul doi. Întâi de toate suntem preoţi.

— Nu aşa ai menţionat priorităţile când m-am întors din Australia Vittorio.

— Atunci m-am referit la altceva şi tu ştii asta. Vrei să fii dificil! Acum vreau să spun că nu putem gândi ca toţi oamenii. Trebuie să gândim ca preoţii, pentru că ăsta este cel mai important aspect al vieţii noastre. Orice am crede, sau am dori să facem ca oameni, datoria noastră este în primul rând faţă de Biserică şi nu faţă de o putere temporară! Noi trebuie să fim loiali numai faţă de Sfântul Părinte! Ai jurat supunere, Ralph. Vrei să încalci din nou jurământul? Sfântul Părinte este infailibil în toate problemele care privesc Biserica Domnului.

— Greşeşte! Raţionamentul său este subiectiv. Toate energiile lui sunt dirijate să lupte împotriva comunismului. Vede în Germania cel mai mare duşman al comunismului, singurul factor care i-ar putea împiedica răspândirea. Vrea ca Hitler să rămână la cârma Germaniei, aşa cum a fost mulţumit că Mussolini a condus Italia.

— Crede-mă Ralph, sunt lucruri pe care tu nu le ştii. El este Papa, el *ESTE* infailibil! Dacă negi asta, îţi negi credinţa.

Uşa se deschise discret, dar în grabă.

— Eminenţă, Herr General Kesselring.

Ambii prelaţi se ridicară, controversa dispăru de pe feţele lor, acum zâmbeau.

— Este o mare plăcere, excelenţă. Nu luaţi loc? Doriţi un ceai?

Conversaţia se ducea în germană, multe feţe bisericeşti de la Vatican vorbeau limba. Sfântul Părinte în mod deosebit dorea să vorbească şi să asculte această limbă.

— Mulţumesc Eminenţă, doresc. Nicăieri în Roma nu se face un aşa superb ceai *ENGLEZESC.*

Cardinalul Vittorio zâmbi discret.

— Este un obicei pe care l-am deprins când eram Legat Papal în Australia şi pe care, în ciuda italienismului meu, nu l-am putut abandona.

— Şi dumneavoastră, Prea Sfinţia Voastră?

— Eu sunt irlandez, Herr General. Şi irlandezii preferă ceaiul.

Generalul Albert Kesselring vorbea întotdeauna cu Ralph de Bricassart ca de la om la om; după toţi prelaţii ăştia italieni, care erau atât de alunecoşi, el era o noutate, un om fără viclenie, direct.

— De fiecare dată sunt uimit Prea Sfinţia Ta, de puritatea accentului german, îl lăudă el.

— Am ureche pentru limbi, Herr General, ceea ce înseamnă că, la fel cu orice talent, nu se laudă.

— Ce putem face pentru Excelenţa Voastră? întrebă Cardinalul dulceag.

— Cred că până acum aţi auzit deja de soarta Ducelui?
— Da Excelenţă, am auzit.
— Atunci, în parte, ştiţi de ce am venit. Să vă asigur că totul este bine şi să vă rog să trimiteţi un mesaj la Castel Gandolfo, poate aţi şi trimis? Eu sunt atât de ocupat, că îmi este imposibil să vizitez acum castelul.
— Mesajul va fi trimis. Sunteţi atât de ocupat?
— Bineînţeles. Cu siguranţă vă daţi seama că, acum, aceasta este o ţară inamică pentru noi germanii.
— *AICI?* Herr General, acesta nu este pământ italian şi niciun om nu este duşman aici, decât cei care sunt rău intenţionaţi.
— Îmi cer scuze, Eminenţă. Sigur că mă refeream la pământul italian, nu la Vatican. Dar în probleme pentru Italia, trebuie să acţionez aşa cum îmi comandă Führerul meu. Italia va fi ocupată şi trupele mele, care erau prezente ca aliate, până acum, vor deveni trupe de poliţie.
Arhiepiscopul Ralph stătea comod şi privea de parcă în viaţa lui nu a avut o luptă ideologică, dar îşi studia atent interlocutorul. Ştia acesta ce făcea Führerul în Polonia? Cum se putea să *NU* ştie?
Cardinalul Vittorio îşi potrivi faţa să exprime o privire neliniştită.
— Dragul meu General, cu siguranţă că nu despre Roma este vorba? Ah, nu Roma, cu istoria ei, cu preţioasele ei comori de artă? Dacă aduci trupe între cele şapte coline, cu siguranţă că vor fi lupte, distrugeri. Te rog, nu face asta!
Generalul Kesselring se foi stânjenit.
— Sper că nu vom ajunge aici, Eminenţă. Dar şi eu am depus un jurământ, şi eu sunt sub ordine. Trebuie să fac ceea ce doreşte Führerul.
— Dar vei încerca de dragul nostru, Herr General? Te rog, trebuie!
— Eram în Atena, acum câţiva ani, spuse Arhiepiscopul Ralph repede, aplecându-se înainte,

o şuviţă de păr alb acoperindu-i sprânceana; era foarte conştient de impresia pe care i-o făcea el personal generalului şi o folosea fără jenă. Aţi fost vreodată la Atena, domnule?

— Da, am fost, spuse generalul timid.

— Atunci, cu siguranţă ştiţi povestea. Cât le-a trebuit oamenilor din timpuri moderne să distrugă clădirile care se aflau peste Acropolis? Herr General, Roma s-a păstrat aşa cum a fost dintotdeauna, un monument de două mii de ani, îngrijit cu multă dragoste şi atenţie. Te rog, te implor, nu primejdui existenţa Romei!

Generalul îl privi cu o uimire nedisimulată; ţinuta îi venea foarte bine, dar nu mai bine decât sutana cu nuanţe de purpură imperială pe care o purta Arhiepiscopul Ralph. Şi el avea ţinuta unui soldat, corpul extrem de bine făcut al soldatului şi faţa unui înger. Aşa trebuie să fi arătat Arhanghelul Mihail; nu un tânăr imberb din timpul Renaşterii, ci un om în vârstă perfect, care-l iubise pe Lucifer, luptase cu el, îi alungase pe Adam şi Eva, tăiase şarpele, stătea de-a dreapta lui Dumnezeu. Ştia oare omul acesta cum arăta? Era într-adevăr un om pe care nu-l uitai.

— Voi face tot ce-mi stă în putere, Prea Sfinţia Ta, vă promit. Într-o oarecare măsură hotărârea îmi aparţine, trebuie să recunosc. Şi eu sunt, ca şi dumneavoastră, un om civilizat. Dar îmi cereţi foarte mult. Dacă declar Roma oraş deschis, asta înseamnă că nu pot arunca în aer podurile, nu pot face fortăreţe din clădiri, iar asta ar putea dezavantaja Germania. Ce siguranţă am că Roma nu mă va trăda, după ce eu voi fi bun cu ea?

Cardinalul Vittorio îşi ţuguie buzele şi-şi chemă pisica, acum avea o siameză elegantă; zâmbi blând şi-l privi pe Arhiepiscop.

— Roma nu va răsplăti niciodată bunătatea cu trădare, Herr General. Sunt sigur că dacă veţi găsi timp să vizitaţi Castel Gandolfo, veţi primi aceleaşi asigurări. Aici Kheng, aşa draga mea! Ah,

ce fetiţă frumoasă eşti! Mâinile care-i stătuseră în poala roşie, mângâiau pisica.

— Un animal neobişnuit, Eminenţă.

— O aristocrată, Herr General. Şi Arhiepiscopul şi eu avem nume vechi, foarte venerate, dar pe lângă arborele ei genealogic, al nostru este un nimic. Vă place numele ei? Este chinezesc, înseamnă floare de mătase. Potrivit, nu?

Ceaiul sosise şi era aranjat; toţi tăcură un moment.

— Nu veţi regreta decizia de a declara Roma oraş deschis, Excelenţă, spuse Arhiepiscopul Ralph, adresându-se noului stăpân al Italiei, cu un zâmbet mieros. Se întoarse spre Cardinal şi zâmbetul îi dispăru, ca o mantie care cade, nefiind necesară cu acest om iubit. Eminenţă, vreţi să fiţi „mama", sau fac eu onorurile?

— Mamă? întrebă prosteşte Generalul Kesselring.

Cardinalul di Contini-Verchese râse.

— Este o glumă nevinovată între noi, celibatarii. Cine toarnă ceaiul se numeşte „mamă". Este o zicală englezească, Herr General.

În seara aceea Arhiepiscopul Ralph era obosit, neliniştit şi cu nervii încordaţi. I se părea că nu face nimic pentru a ajuta la terminarea acestui război, bâjbâia numai pentru păstrarea antichităţilor, şi el ura din suflet inerţia Vaticanului. Deşi prin natura sa era conservator, câteodată, împietrirea celor care ocupau cele mai înalte poziţii în ierarhia Bisericii, i se părea intolerabilă. În afară de modestele călugăriţe şi călugării care serveau Vaticanul, de luni de zile nu mai vorbise cu cineva normal, care să nu aibă un suport moral, spiritual, sau o axă militară sau politică, de care să se agaţe. În ultimul timp, chiar rugăciunile părea să le facă mai greu şi Dumnezeu i se părea foarte departe, ca şi cum El s-ar fi retras, pentru a lăsa creaturile sale umane să distrugă lumea, pe care El o crease pentru ei. Avea nevoie,

gândea el, de o doză ţeapănă de Meggie şi Fee, sau de o doză ţeapănă de cineva care nu era interesat de soarta Vaticanului sau a Romei.

Prea Sfinţia Sa coborî scara privată spre Basilica Sfântul Petru. În ultimul timp i se închideau porţile, la lăsarea întunericului, ca un semn al neliniştii care domnea peste Roma, semn mai sugestiv decât companiile germane, care mişunau pe străzile Romei. O lumină fantomatică atingea absida goală; paşii sunau pe podeaua de piatră, în timp ce se apropia de Altarul, în faţa căruia îngenunche. Apoi, între impactul unui pas şi următorul, auzi o respiraţie agitată. Lumina lămpii din mână se mări; ridică lampa spre direcţia sunetului, nu atât speriat, cât curios. Aceasta era lumea lui, o putea apăra fără să-i fie teamă.

Lumina lămpii se juca pe cea mai frumoasă piesă de sculptură dintre toate creaţiile artistice: *Pietà* de Michelangelo. Sub statuia împietrită văzu o altă figură, nu de marmură ci din carne, hăituită, speriată de moarte.

— Ciao, spuse Prea Sfinţia Sa, zâmbind.

Nu primi răspuns, dar văzu că hainele erau cele ale infanteriei germane de grad mic; iată omul lui de rând de care avea nevoie! Faptul că era german, nu conta.

— *Wie geht's?* întrebă încă zâmbind.

O mişcare, care cauză imediat un lac de sudoare pe faţa intrusului care strălucea în lumina lămpii.

— *Du bist krank?* întrebă crezând că băiatul este bolnav; era numai un copil.

În sfârşit veni răspunsul.

— *Nein.*

Arhiepiscopul aşeză lampa pe duşumea şi înaintă, luă cu mâna bărbia soldatului şi o ridică pentru a-l privi în ochii, mai negri decât întunericul.

— Ce s-a întâmplat, întrebă în germană şi râse. Uite, continuă tot în germană, tu nu ai de unde să ştii, dar principala îndatorire a mea, în timpul

vieţii, a fost să întreb oamenii ce s-a întâmplat. Şi vreau să-ţi spun că treaba asta mi-a făcut multe necazuri.

— Am venit să mă rog, spuse copilul cu o voce prea profundă pentru vârsta lui, cu un puternic accent bavarez.

— Ce s-a întâmplat, ai rămas încuiat?

— Da, dar nu asta-i problema.

Prelatul ridică lampa.

— Ei bine, nu poţi sta aici toată noaptea, iar eu nu am cheile de la uşi. Vino cu mine. Se îndreptă spre scara ascunsă care ducea la Palatul Papal, vorbind cu o voce blândă. Şi eu am venit să mă rog. Datorită înaltului tău Comandament şi eu am avut o zi groaznică. Aici, urcă... Să sperăm că personalul Sfântului Părinte nu va crede că am fost arestat şi va vedea că eu sunt cel care escortează în această situaţie.

După aceea mai merseră zece minute în linişte, prin coridoare încurcate, spre curţile şi grădinile exterioare; tânărul german nu părea nerăbdător să-şi părăsească însoţitorul, de care se ţinea aproape. În cele din urmă Prea Sfinţia Sa deschise o uşă şi îl conduse într-un mic salonaş, mobilat modest, aprinse lumina şi închise uşa.

Rămaseră privindu-se unul pe celălalt, pentru că acum se vedeau. Soldatul german văzu o figură înaltă, cu faţa frumoasă şi ochii albaştri, iscoditori; Arhiepiscopul Ralph văzu un copil, păcălit să poarte un veşmânt, de care toată Europa se temea. Un copil, nu avea mai mult de şaisprezece ani, cu siguranţă. De înălţime medie şi foarte slăbuţ, avea o constituţie care promitea pentru mai târziu un corp puternic şi mâini lungi. Faţa semăna mai degrabă cu a unui italian, brunetă ca a unui patrician, foarte atrăgătoare; ochii mari, negri cu gene lungi, la fel de negre, un cap magnific, cu o podoabă de păr negru. La urma urmei, nu era o situaţie obişnuită, deşi rolul pe care-l juca era unul foarte obişnuit; Prea Sfinţia Sa dorise să vorbească

cu un om, şi în clipa aceasta îl interesa mult acest lucru.

— Stai jos, îi spuse băiatului şi se îndreptă spre un dulap de unde aduse o sticlă de vin de Marsala.

Turnă în două pahare, dădu unul băiatului şi îşi aduse un scaun, aşezându-l în aşa fel încât să poată privi faţa fascinantă din faţa lui.

— Au ajuns la copii ca să-şi poată continua războiul? întrebă aşezându-se picior peste picior.

— Nu ştiu, spuse băiatul. Eu eram la casa de copii şi oricum plecam mai repede.

— Cum te cheamă, tinere?

— Reiner Moerling Hartheim, spuse băiatul cu mândrie.

— Un nume magnific, spuse preotul grav.

— Nu-i aşa? Mi l-am ales singur. La casa de copii mi se spunea Reiner Schmidt, dar când am plecat în armată mi l-am schimbat cu numele pe care mi l-am dorit întotdeauna.

— Eşti orfan?

— Surorile îmi spuneau „copil din dragoste".

Arhiepiscopul se strădui să nu zâmbească; băiatul avea atâta demnitate acum când nu-i mai era frică! Oare ce-l înspăimântase? Să nu fie găsit, sau că l-am încuiat în Basilică?

— De ce ţi-a fost frică, Rainer?

Băiatul sorbi din vin cu evidentă plăcere.

— Bun, e dulce. Se aşeză mai comod. Am vrut să văd Sfântul Petru, pentru că surorile, la casa de copii, ne vorbeau despre el şi ne arătau poze. Când ne-au spus că mergem la Roma, am fost bucuros. Am ajuns azi dimineaţă. Imediat cum am putut, am venit. Se încruntă. Dar nu era cum mă aşteptasem. Eu credeam că am să mă simt mai aproape de Domnul Nostru, dacă veneam în Biserica *LUI.* În loc de asta, am văzut numai că biserica e enormă şi e frig. Nu l-am simţit pe *EL.*

Arhiepiscopul zâmbi.

— Ştiu ce vrei să spui. Dar Sfântul Petru nu este ca toate celelalte biserici, ştii. Nu în sensul

obişnuit de biserică. Ea este *BISERICA*. Şi mie mi-a trebuit multă vreme să mă obişnuiesc cu ea.

— Am vrut să mă rog pentru două lucruri, spuse băiatul dând din cap pentru a arăta că a auzit, dar că nu asta dorise să audă.

— Pentru ceea ce te sperie?

— Da. Am crezut că dacă vin la Sfântul Petru, m-ar putea ajuta.

— Ce te sperie pe tine, Reiner?

— Să nu se hotărască că sunt evreu şi ca regimentul nostru să nu fie trimis în Rusia.

— Înţeleg. Nu mă miră că te sperie. Există vreo posibilitate ca ei să creadă că tu eşti evreu?

— Uitaţi-vă la mine! spuse băiatul modest. Când mi-au scris semnele particulare, au spus că trebuie să verifice. Nu ştiu dacă pot verifica, sau nu, dar surorile ştiu mai mult decât mi-au spus mie.

— Şi dacă ştiu, nu le vor spune lor, spuse Prea Sfinţia Sa încurajator. Ele ştiu de ce sunt întrebate.

— Chiar credeţi? Sper să fie aşa!

— Te tulbură ideea că ai avea sânge evreiesc?

— Nu contează cum e sângele meu, spuse Rainer, am fost născut german şi asta e important.

— Numai că ei nu văd lucrurile aşa, nu?

— Nu.

— Şi Rusia? Cu siguranţă că acum nu trebuie să-ţi mai faci griji că te trimit în Rusia. Eşti la Roma, în direcţia opusă.

— Azi dimineaţă l-am auzit pe comandantul nostru spunând că s-ar putea să ne trimită totuşi în Rusia. Acolo treburile nu merg bine.

— Eşti un copil, spuse brusc Arhiepiscopul Ralph. Ar trebui să fii la şcoală.

— Oricum, acum nu se putea. Băiatul zâmbi. Am şaisprezece ani şi trebuie să muncesc. Oftă. Mi-ar fi plăcut să continui şcoala. Este important să înveţi.

Arhiepiscopul Ralph izbucni în râs, apoi se ridică şi umplu paharele.

— Nu-ţi face griji, Reiner. Nu sunt prea coerent. Gânduri, unul după altul. Acum este ora mea de meditaţie. Nu prea sunt o gazdă bună, nu?

— E-n regulă, spuse băiatul.

— Deci, spuse prelatul aşezându-se din nou. Defineşte-te, Reiner Moerling Hartheim.

Un aer de mândrie se aşeză pe faţa băiatului.

— Sunt german, sunt catolic. Vreau să fac din Germania un loc unde rasa şi religia nu sunt subiect de persecuţie şi îmi voi dedica toată viaţa acestui scop.

— Mă voi ruga pentru tine – să trăieşti şi să reuşeşti.

— O să vă rugaţi? întrebă băiatul sfios. Chiar aşa, personal, adică, cu numele meu?

— Bineînţeles. De fapt m-ai învăţat ceva. Că în meseria mea eu nu am altă armă, decât rugăciunea. Nu am altă funcţie.

— Cine sunteţi? întrebă Rainer dând semne evidente că vinul îl ameţea.

— Sunt Arhiepiscopul Ralph de Bricassart.

— Oh, am crezut că sunteţi un preot normal!

— Sunt un preot normal. Nimic mai mult.

— Fac un pariu cu dumneavoastră! spuse băiatul cu ochii strălucitori. Dumneavoastră vă rugaţi pentru mine, iar eu, dacă voi trăi destul de mult ca să fac ce doresc, mă voi întoarce la Roma, să vă arăt ce au făcut rugăciunile.

Ochii albaştri zâmbiră tandru.

— Bine, s-a făcut. Şi când vei veni, eu îţi voi spune ce cred eu că s-a întâmplat cu rugăciunile mele. Se ridică. Stai pe loc, mic politician. O să-ţi găsesc ceva de mâncare.

Vorbiră până în zori, când ziua cuprindea domurile şi campanilele, iar porumbeii începeau să zboare pe lângă ferestre. Apoi Arhiepiscopul îşi conduse vizitatorul prin camerele publice ale palatului privindu-i reacţiile cu încântare şi despărţindu-se de el în aerul rece şi proaspăt al dimineţii. Deşi nu avea de unde să afle, băiatul cu

nume splendid avea să plece în Rusia, ducând cu el amintirea dulce şi nostalgică a unui om care l-a încurajat, fiind convins că la Roma, în Biserica Domnului Nostru, un om se ruga, în fiecare zi, spunându-i pe nume.

Până veni vremea ca A Noua să fie îmbarcată pentru Noua Guinee, totul era deja gata, se făcuse curăţenie. Nemulţumită, cea mai mare Divizie a elitei armatei australiene, nu putea decât să spere că ar mai cuceri ceva glorie, fugărindu-i pe japonezi prin Indonezia. La Guadalcanal zdrobiseră toate speranţele japoneze de a intra în Australia. Şi totuşi, deşi armata era subţiată, nu mai avea provizii, tot îi făcură pe americani şi australieni să plătească pentru fiecare centimetru de pământ pe care-l cucereau. În retragere, japonezii abandonară Buna, Gona, Salamaua, retrăgându-se spre coasta nordică în Lae şi Finschafen.

La 5 septembrie 1943, Divizia a Noua a fost debarcată la est de Lae. Era sufocant de cald şi mare umiditate, ploua în fiecare după amiază, deşi musonii veneau abia peste două luni. Ameninţarea malariei îi făcea pe toţi să ia Atabrină, dar micile tablete galbene făceau rău la toată lumea, mai rău decât malaria. Deja umezeala constantă însemna pentru toată lumea, cizme şi ciorapi uzi permanent; picioarele erau înmuiate, spongioase, carnea dintre degete sângera. Înţepăturile de muşte şi ţânţari ulcerau.

În portul Moresby au văzut în ce hal erau localnicii din Noua Guinee şi dacă nu rezistau climatului fără să facă beriberi, malarie, boli cronice de piele, mărirea plămânilor şi a splinei, albii nu prea aveau şanse. Mai erau supravieţuitori la Kokoda, în Port Moresby, dar şi victime, nu atât de multe dintre japonezi, cât dintre oamenii emaciaţi şi delirând, din Noua Guinee. De zece ori mai mulţi au murit de pneumonie. Noroi uleios,

păduri nenaturale, cu o lumină fosforescentă palidă după ce se lăsa întunericul, pante abrupte şi rădăcini, un om nu putea privi în sus. O secundă, că şi era tras în mlaştină. Era o diferenţă de la cer la pământ, faţă de Africa de Nord şi A Noua nu regreta că luptase la Alamein, în loc să luptea la Kokoda Trail.

Lae era un oraş de coastă în mijlocul unui ţinut împădurit mult mai insalubru decât chiar terenul de luptă. Numai câteva case europene, o sondă de petrol şi o adunătură de cocioabe ale localnicilor. Japonezii erau dornici de luptă, dar mai puţini la număr, la fel de istoviţi de Noua Guinee, ca şi australienii cu care luptau, la fel de uzaţi de boli. După masivul atac cu blindate din Nordul Africii, acum era curios să nu vezi nici măcar un mortier; numai puşti Owen, cu baioneta pusă permanent. Lui Jims şi lui Patsy le plăcea să meargă la luptă de câmp, erau aproape, se păzeau unul pe celălalt. Era o înfrângere grea, după Afrika Korps, dar era sigur o înfrângere şi pentru duşmani.

La două săptămâni după ce A Noua a debarcat la Lae, nu mai erau japonezi în zonă. Era primăvară în Noua Guinee, o zi frumoasă, umiditatea scăzuse douăzeci de puncte, soarele strălucea pe cerul devenit dintr-o dată albastru, iarba înverzea, iar spre oraş se vedeau pete de purpuriu şi lila. Disciplina se mai relaxase, se părea că toată lumea îşi luase liber ca să joace cricket, să se plimbe, să vorbească cu localnicii, să-i facă să râdă. Pentru a le vedea gingiile roşii de la nuca de betel, pe care o mestecau pentru efectele ei narcotice, Jims şi Patsy se plimbau prin iarba înaltă de la marginea oraşului, pentru că le amintea de Drogheda; avea aceeaşi culoare şi era la fel de înaltă ca şi cea de la Drogheda, după ploaie.

— Nu mai durează mult şi ne întoarcem acasă, Patsy. I-am pus pe fugă pe japonezi. Acasă Patsy, acasă la Drogheda! Abia aştept.

— Da, răspunse Patsy.

Mergeau umăr la urmă, mult mai aproape decât alţi oameni obişnuiţi; se atingeau uneori, nu conştient, ci aşa cum un om îşi atinge propriul său corp, pentru a se scărpina absent, sau pentru a se asigura că-l mai are. Cât era de plăcut să simtă soarele adevărat pe faţă, în loc de abur ca la baia turcească! Îşi ridicau nasul în sus, fremătau nările ca să adulmece aerul şi aroma Droghedei, să viseze că sunt din nou acasă şi se plimbă, lenevesc la soare, sau citesc o carte. Se tăvăleau ca să simtă pământul pe piele, să-i simtă pulsaţiile din adâncuri, cum face o mamă cu copilul ei adormit.

— Priveşte, Jims! Un papagal ca la Drogheda, vorbi Patsy şocat.

Poate că acei papagali trăiau şi în Lae, dar sentimentul acelei zile, care le amintea de acasă, îl emoţionase profund pe Patsy. Râzând, mergând prin iarbă cu picioarele goale, se luă după pasăre, aruncând cu pălăria după ea, ca să fie sigur că nu e o iluzie. Zâmbind, Jims îl privea.

Era poate la douăzeci de iarzi, când începu să răpăie mitraliera, aruncând resturi de iarbă în jurul lor. Din talie până la genunchi era plin de sânge, sângele vieţii.

— Patsy, Patsy, urlă Jims; în fiecare celulă a corpului simţi gloanţele, simţi şi el cum se clatină şi moare.

Făcu pasul să fugă spre fratele lui, apoi precauţiunea militară se impuse şi se întinse la pământ în iarbă, tocmai când mitraliera începea din nou.

— Patsy, trăieşti? strigă el stupid, deşi văzuse sângele.

Un incredibil „da” veni ca răspuns. Centimetru cu centimetru, Jims se târî prin iarba înaltă, ascultând vântul şi propria-i mişcare. Când ajunse la fratele său puse capul pe umărul lui şi începu să plângă.

— Las-o baltă, spuse Patsy, n-am murit încă.

— Cât e de rău? întrebă Jims, dând la o parte cămaşa îmbibată de sânge, ca să vadă carnea sfâşiată.

— Nu simt că aş muri, oricum.

De peste tot, în jurul lor apărură bărbaţi, veneau de la cricket, mai aveau încă mănuşi în mâini; cineva plecă după o targă, iar ceilalţi trecură la anihilarea mitralierei. O făcură cu mai multă duritate decât de obicei, pentru că toţi îl iubeau pe Harpo. Dacă i se întâmpla ceva, Jims nu va mai fi niciodată acelaşi.

O zi frumoasă; papagalu' plecase, dar alte păsări cântau, reduse la tăcere numai de scurta luptă.

— Patsy, noroc chior, îi spuse medicul lui Jims după o vreme. Trebuie să aibă vreo douăsprezece gloanţe în el, dar cele mai multe l-au lovit în şold. Câteva au lovit puţin mai sus şi s-au oprit în osul pelvic, sau în muşchi. Din câte-mi dau seama, intestinele sunt întregi, la fel şi vezica urinară. Singurul lucru numai...

— Ce? întrebă Jims nerăbdător; încă mai tremura şi era albastru în jurul gurii.

— Mi-e greu să spun ceva sigur acum şi nu sunt un chirurg de geniu, ca cei de la Moresby. Ei vor putea să spună mult mai multe. Dar cred că uretra este serios rănită şi mulţi nervi secundari din perineu. Sunt sigur că-l vor coase ca nou, numai că nervii, nu prea pot fi cusuţi şi din nefericire nu se prea refac. Îşi curăţă gâtul. Ce încerc să-ţi spun, este că nu va mai avea enervată regiunea genitală.

Jims lăsă capul în jos şi privi peretele printr-o perdea de lacrimi.

— Măcar trăieşte!

I se dădu permisie să plece la Port Moresby cu fratele său şi i se permise să rămână cu el, până când va fi declarat în afară de pericol. Scăpase aproape miraculos. Gloanţele intraseră în abdomen, peste tot, dar nu-l penetraseră. Dar medicul Diviziei A Noua avu dreptate; enervarea

pelvică era distrusă. Cât se va putea reface mai târziu, nimeni nu ştia să spună.

— Nu prea contează, spuse Patsy de pe targa care-l ducea spre un avion, direcţia Sydney. Oricum nu prea voiam să mă însor. Acum, tu să ai grijă de tine, auzi?! Nu-mi place că trebuie să te las.

— Am să am grijă de mine, Patsy. Isuse! plângea Jims ţinându-şi fratele de mână. Să trec cea mai uşoară parte a războiului, fără cel mai bun camarad! Am să-ţi scriu să-ţi povestesc. Salută-i pe doamna Smith, Meggie, mama şi pe fraţi, din partea mea, da? Jumătate de noroc, tu te întorci la Drogheda.

Fee şi doamna Smith au zburat la Sydney să aştepte avionul american, care îl aducea pe Patsy de la Townsville; Fee a stat numai câteva zile, dar doamna Smith a rămas la Hotelul Randwick, aproape de spitalul militar Prinţul De Wales. Patsy a stat în spital trei luni. Contribuţia lui la război luase sfârşit. Multe lacrimi a vărsat doamna Smith; dar avea şi pentru ce să fie recunoscătoare.

Într-un fel, el nu va putea niciodată avea o viaţă normală, dar trăia şi putea face orice altceva: să călărească, să alerge, să se plimbe. Căsătoria nu prea le stătea în fire Cleary-lor. Când fu eliberat din spital, Meggie merse cu maşina, cele două femei îl aşezară pe scaunul din spate, între pături, rugându-se încă o dată ca Patsy să ajungă cu bine acasă.

XVI

Gillanbonul nu a crezut că războiul s-a sfârşit, până când delegatul împăratului Hirohito nu a semnat actul de capitulare oficială a Japoniei. Vestea a ajuns la Sydney într-o duminică, la 2 septembrie 1945, adică la exact şase ani de la începerea lui. Şase ani de agonie. Atât de multe locuri goale, care nu se mai puteau umple: fiul lui Dominic O'Rourke, Roy; fiul lui Horry Hopeton, John; fiul lui Eden Carmichael, Cormac; fiul mai mic al lui Ross MacQueen, Angus, care nu va mai putea merge niciodată; fiul lui Anthony King, David, care va merge, dar nu va vedea unde; fiul lui Paddy Cleary, care nu va avea niciodată copii. Şi mai erau şi cei ale căror răni nu se vedeau, dar care erau la fel de profunde; care plecaseră veseli, dornici, râzând, dar se întorseseră acasă tăcuţi, spuneau puţine şi rareori râdeau. Cine visa atunci când a început, că va dura atât de mult, sau va cere un asemenea sacrificiu?

Gillanbone nu era o comunitate superstiţioasă, dar în acea zi de 2 septembrie, chiar şi cel mai cinic locuitor se cutremură. Pentru că, în ziua când se termină războiul, încetă şi cea mai lungă secetă din istoria Australiei. Timp de aproape zece ani nu plouase, dar în acea zi cerul se acoperi de nori, groşi şi negri, care se deschiseră trosnind şi turnară apă peste pământul însetat. Un inchi de apă nu însemna sfârşitul secetei, nu însemna că va fi urmat şi de alţii, dar doisprezece inchi de apă, însemnau *IARBĂ*.

Meggie, Fee, Bob, Jack, Hughie şi Patsy, stăteau pe verandă privind în întuneric, adulmecând dulcele parfum al ploii pe pământul crăpat. Caii, oile, vitele şi porcii îşi desfăceau picioarele pentru că pământul se înmuia şi lăsau apa să le spele corpul; multe dintre animale se născuseră după ploi şi nu le cunoscuseră. În cimitir, ploaia spălă

praful, albi totul, spălă şi mâinile îngerului. Pârâul se umflă. Ploaie, ploaie! Ca o binecuvântare de la o mână binefăcătoare, ţinută-n frâu multă vreme, dată în sfârşit. Binecuvântata, sfânta, minunata ploaie. Ploaia însemna iarbă, iar iarba însemna viaţă.

Un fir timid apăru, scoase capul spre cer, se ramifică, deveni verde închis, crescu, se îngroşă, deveni bej-argintiu, şi aşa crescu iarba Droghedei, înaltă până la genunchi. Padocurile arătau ca şi câmpurile de grâu, iarba se legăna la orice adiere de vânt, iar grădinile fermei explodară de culoare, muguri mari se desfăceau, eucalipţii se făcură albi, cu frunze verzi, după nouă ani de praf necruţător. Deşi tancurile de apă ale lui Michael Carson ajutaseră grădina să se menţină, praful se aşezase în strat gros pe fiecare frunză şi petală. O veche legendă deveni realitate: într-adevăr Drogheda avea suficiente rezerve pentru a supravieţui unei secete de zece ani, dar numai pentru fermă.

Bob, Jack, Hughie şi Patsy, trecură din nou în padocuri, să încerce să refacă efectivele de animale; Fee desfăcu o nouă sticluţă de cerneală neagră şi închise cu sălbăticie capacul călimării roşii; Meggie întrevăzu sfârşitul unei vieţi în şa, pentru că nu va mai dura mult şi Jims va ajunge acasă şi oamenii vor veni să caute de lucru.

După nouă ani, mai erau puţine oi şi vite rămase, numai cele purtătoare de rasă, de care se avea totdeauna multă grijă şi erau hrănite cu mâna, pentru a păstra intact nucleul de înmulţire, mai ales la berbeci şi tauri. Bob plecă în est ca să cumpere miei de rasă bună, din regiunile estice, mai puţin afectate de secetă. Jims a venit acasă. Opt muncitori au fost adăugaţi la registrele Droghedei. Meggie a coborât din şa.

La puţină vreme după toate acestea Meggie a primit scrisoare de la Luke, a doua de când îl părăsise.

„Nu mai este mult de acum, spunea el; câţiva ani mai tăiem la trestie şi trecem de greutăţi. Spatele a mai îmbătrânit şi mă doare în ultima vreme, dar încă mai pot tăia opt sau nouă tone pe zi. Arne şi eu avem alte douăsprezece grupuri care taie pentru noi, toţi băieţi buni. Banii se câştigă uşor, Europa vrea zahăr cât putem de repede să-l dăm. Eu fac peste cinci mii de lire pe an şi pun la bancă aproape tot. Nu mai durează mult şi merg la Kynuna să cumpăr ferma. Poate după ce voi lega lucrurile ai să vrei să te întorci la mine. Ţi-am dat copilul pe care-l doreai? Este caraghios cum femeile vor cu tot dinadinsul copii. Cred că din cauza asta ne-am despărţit, nu? Trimite-mi veşti să ştiu şi eu cum te descurci şi cum a supravieţuit Drogheda peste secetă. Al tău, Luke”.

Fee ieşi pe verandă, unde Meggie stătea cu scrisoarea în mână, privind absentă peste pajiştile verzi ale Droghedei.

— Ce mai face Luke?

— La fel ca întotdeauna, mamă. Nu s-a schimbat deloc. Tot se agaţă de „mai stau puţin” de afurisitul ăla de zahăr şi de ferma pe care o va cumpăra la Kynuna.

— Crezi că o va cumpăra vreodată?

— Presupun că da, într-o zi.

— Şi ai să te duci la el, Meggie?

— Niciodată.

Fee se aşeză pe un scaun de paie, lângă fiica sa, aranjându-l în aşa fel ca să o vadă. În depărtare se auzeau oamenii strigând, se auzeau ciocane; la fermă se întindeau plase de sârmă pentru a-i feri de muşte. Ani de zile Fee se împotrivise cu încăpăţânare. Indiferent cât de multe muşte vor fi, linia casei nu va fi modificată, nu va fi urâţită cu nesuferitele de plase. Dar, cu cât se prelungea seceta, cu atât erau mai rele muştele. Cu două săptămâni înainte de a se termina, Fee a cedat şi a angajat oameni ca să închidă nu numai casa, ci şi toate anexele şi barăcile.

Dar de electrificat, nu dorea cu niciun preţ, deşi chiar din 1915 se făcuse o linie care să asigure curentul pentru fermele îndepărtate. Drogheda, fără blânda lumină difuză a lămpilor? Nici nu se gândea! Totuşi, apăruseră sobe fără consum de gaz, frigiderele; industria australiană nu era dintre cele mai moderne, dar noutăţile tot veneau.

— Meggie, de ce nu divorţezi de Luke, să te măriţi din nou? întrebă Fee deodată. Enoch Davies te-ar lua într-o secundă; niciodată nu s-a uitat la nimeni.

Ochii frumoşi ai lui Meggie se întoarseră spre mama sa, uimiţi.

— Dumnezeule, mamă, cred că te-ai hotărât să vorbeşti cu mine ca de la o femeie la alta!

Fee nu zâmbi; Fee zâmbea rar.

— Ei bine, dacă nu eşti femeie până la vârsta asta, n-ai să fii niciodată. Dar eu aş spune că ai trecut testul. Cred că îmbătrânesc; am chef de vorbă.

Meggie râse încântată de deschiderea bruscă a mamei sale, foarte dornică să nu strice momentul.

— Din cauza ploii, mamă. Este minunat să vezi din nou iarbă la Drogheda.

— Da, este. Dar nu-mi răspunzi la întrebare. De ce nu divorţezi, să te măriţi din nou?

— E împotriva perceptelor bisericii.

— Pfi! exclamă Fee, dar blând. Jumătate din tine sunt eu, iar eu nu sunt catolică. Nu-mi servi aşa ceva, Meggie. Dacă într-adevăr ai vrea să te măriţi, ai divorţa de Luke.

— Da, cred că da. Dar nu vreau să mă mai mărit. Sunt foarte fericită, cu copiii mei aici, la Drogheda.

Un chicotit, care semăna foarte mult cu al ei, se auzi dintr-un tufiş din apropiere.

— Ascultă, el este, Dane! Ştii că la vârsta lui poate sta pe un cal? Se aplecă. Dane! Ce-ai mai pus la cale? Ieşi de acolo imediat!

Copilul ieşi târâindu-se, cu mâinile pline de pământ, cu ciudate pete de pământ în jurul gurii.

— Mami, ştiai că pământul are gust bun? Să ştii, pe cuvântul meu!

Se aşeză în faţa ei; la şapte ani, era înalt şi suplu, puternic dar graţios şi avea o faţă ca un porţelan diafan.

Apăru şi Justine şi se aşeză lângă el. Şi ea era înaltă, dar era mai degrabă slabă, decât suplă şi cu nişte cârlionţi obraznic de rebeli. Era greu să-i defineşti trăsăturile, ochii ei scrutători erau la fel de deschişi ca în copilărie, iar genele şi sprâncenele, de culoarea nisipului, erau prea blonde ca să se vadă de sub bucle. Şuviţele roşii ale lui Paddy se răzvrăteau într-o masă enormă de cârlionţi care încadrau o faţă cam pistruiată. Nimeni nu ar fi spus că este un copil frumos, dar nimeni nu o uita, nu numai din cauza ochilor, ci şi pentru că avea o extraordinară forţă de caracter.

Acidă, severă, directă şi de o inteligenţă lipsită de compromisuri, Justine, la opt ani, era la fel de indiferentă la ceea ce crede lumea despre ea, pe cât fusese când era mică. O singură persoană îi era foarte apropiată – Dane. Încă îl adora, încă îl privea ca pe propria-i avere.

Lucrul acesta dusese la multe înfruntări de voinţă între ea şi mama sa. Pentru Justine a fost un şoc când mama a coborât din şa şi a redevenit mamă. Era sigur că Justine nu părea să aibă nevoie de o mamă, din moment ce era convinsă că numai ea are dreptate. Nici nu era în firea ei să aibă nevoie de un confident, sau de aprobarea caldă a faptelor sale. În ceea ce o privea, Meggie era cineva care se amesteca între ea şi Dane. Se înţelegea mult mai bine cu bunica ei, care era tocmai persoana asemănătoare celor pe care le aproba Justine; păstra distanţa şi presupunea că toţi trebuie să aibă puţină minte.

— Eu i-am spus să nu mănânce pământ, spuse Justine.

— Ştii, n-o să moară din asta, Justine, dar nici bine nu este. Meggie se întoarse spre fiul ei. Dane, de ce?

El cântări grav întrebarea.

— Era acolo şi am mâncat. Dacă nu era bun, ar fi avut gust rău, nu? Dar are gust bun.

— Nu în mod necesar, întrerupse Justine cu superioritate. Nu te înţeleg Dane, serios. Unele dintre cele mai bune lucruri, sunt uneori cele mai otrăvitoare.

— Numeşte unul, o provocă el.

— Glucoza! spuse ea triumfătoare.

Lui Dane îi fusese tare rău după ce mâncase foarte multă glucoză dintr-o cutie găsită în cămara doamnei Smith. Admise proba, dar contraatacă.

— Încă mai trăiesc, deci nu a fost chiar aşa de otrăvitoare.

— Numai pentru că ai vomitat. Dacă nu vomitai, mureai.

La asta nu mai avu argumente. El şi sora sa erau apropiaţi de înălţime, îşi trecu braţul pe sub al ei şi o conduse prietenos spre cabana de lemn, pe care le-o făcuseră unchii, la comanda lor, sub ramurile unui arbore de piper. Din cauza albinelor, adulţii fuseseră cu toţii împotrivă, dar copiii au avut dreptate. Se împăcau bine cu albinele, pentru că, spuneau copiii, arborii de piper erau cei mai frumoşi dintre copaci şi foarte intimi. Aveau o aromă uscată, dar pătrunzătoare, plăcută şi albinelor şi copiilor.

— Sunt atât de diferiţi unul de altul, Dane şi Justine, şi totuşi se împacă bine, spuse Meggie. Tot timpul o să mă uimească. Nu cred să-i fi auzit vreodată certându-se, deşi nu voi reuşi niciodată să înţeleg, cum reuşeşte Dane să evite cearta cu o fetiţă ca Justine.

Dar Fee avea altceva în minte.

— Dumnezeule, este oglinda vie a tatălui său, spuse privind cum dispare Dane sub crengile arborelui de piper.

Meggie simţi un fior rece, un răspuns reflex, pe care-l avea de ani de zile, când auzea oamenii spunând asta. Bineînţeles că era numai vina ei. Oamenii se gândeau întotdeauna la Luke. De ce nu? Erau asemănări importante între Luke O'Neill şi Ralph de Bricassart. Dar, oricât s-ar fi străduit, nu reuşea să fie naturală, când se vorbea despre asemănarea lui Dane cu tatăl său.

Respiră agitat şi răspunse cu grijă.

— Crezi, mamă? Eu nu o prea disting. Dane nu pare să fie ca Luke, ca fire şi ca atitudine faţă de viaţă.

Fee râse. Se auzi ca un sforăit, dar fusese un râs adevărat. Din cauza vârstei ochii erau mai deschişi; bolnavi de cataractă, acum o priveau pe Meggie, cu o undă de ironie.

— Mă crezi proastă, Meggie? Nu mă gândeam la Luke O'Neill. Am spus că Dane este oglinda vie a lui Ralph de Bricassart.

Plumb. Picioarele-i erau de plumb. Corpul i se clătină, inima de plumb bătea să-i spargă pieptul. Să baţi! Să baţi! Trebuie să continui să baţi pentru fiul meu!

— Doamne, mamă! Şi vocea îi era de plumb. Spui un lucru extraordinar! Cu *PĂRINTELE* Ralph de Bricassart?

— Câţi oameni cu numele ăsta ştii? Luke O'Neill nu a zămislit acest copil; este fiul lui Ralph de Bricassart. Am ştiut din momentul în care l-am scos din tine, la naştere.

— Atunci – de ce nu ai spus nimic? De ce ai aşteptat şapte ani ca să faci o acuzaţie atât de absurdă?

Fee îşi întinse picioarele şi le încrucişă la glezne.

— Îmbătrânesc, Meggie, şi nu mă mai dor lucrurile atât de mult. Ce binecuvântare poate fi bătrâneţea! Este atât de plăcut să văd cum revine la viaţă Drogheda, şi în sinea mea mă simt mai bine

din cauza asta. Pentru prima dată, după atâţia ani, am chef de vorbă.

— Da. Trebuie să spun că atunci când te hotărăşti să vorbeşti, ştii să alegi subiectul! Mamă, nu ai absolut niciun drept să spui ce-ai spus. Nu este adevărat! spuse Meggie cu disperare, nefiind sigură dacă mama sa dorea să o tortureze, sau dorea să reconsidere situaţia.

Brusc, Fee întinse mâna şi o aşeză pe genunchii lui Meggie, şi culmea, zâmbea – nu zâmbea amar, nu cu dispreţ, ci cu o curioasă simpatie.

— Nu mă minţi pe *MINE,* Meggie. Minte pe cine vrei tu, dar nu pe *MINE.* Nimic nu mă va convinge că Luke O'Neill a avut vreo contribuţie la acest copil. Nu sunt proastă şi am şi ochi. Nu este nimic din Luke în el, nu a fost şi nu este; nici nu poate fi. El este o oglindă a preotului. Uită-te la mâinile lui, la cum îi creşte părul, forma feţei, gura. Chiar şi felul în care se mişcă. Ralph de Bricassart, Meggie, Ralph de Bricassart!

Meggie renunţă, uriaşa eliberare pe care o simţea se vedea şi din felul în care stătea, comod, acum era relaxată.

— Melancolia din ochi. Eu asta am văzut cel mai bine. Este atât de evidentă asemănarea? Ştiu toţi, mamă?

— Bineînţeles că nu, spuse Fee convinsă. Oamenii nu văd mai departe de culoarea ochilor, forma nasului, alura generală. Destul pentru a-l asemăna cu Luke. Eu am ştiut pentru că v-am observat, pe tine şi pe Ralph de Bricassart, v-am studiat mulţi ani. Nu trebuia decât să-ţi facă din deget şi te-ai fi aruncat în braţele lui fugind; de aceea este o naivitate să-mi spui că „este împotriva legilor bisericii”, când e vorba de divorţ. Erai pregătită să încalci o lege mult mai serioasă a Bisericii, decât un divorţ. Fără ruşine, Meggie, aşa eşti. Fără ruşine! O undă de duritate i se strecură în voce. Dar şi el era un bărbat încăpăţânat. Îşi pusese-n minte să fie un preot perfect; tu ai venit

într-un moment foarte nepotrivit. Ce idioţenie! Nici lui nu i-a făcut bine, nu-i aşa? A fost doar o problemă de timp pentru ca tot să se întâmple.

După colţul verandei cineva scăpă un ciocan, urmat de un şir de înjurături; Fee se cutremură.

— Doamne, am să fiu bucuroasă când vor termina. Reveni la subiect. Crezi că m-ai prostit când ai refuzat să-l chemi la nuntă? Eu ştiam! Tu îl doreai mire, nu preot pentru oficiere. Apoi, când a venit la Drogheda, înainte de a pleca la Atena, şi tu nu erai, eu am ştiut că, mai devreme sau mai târziu va merge să te caute. A mers de colo, colo, peste tot, pierdut, ca un copil, la Sydney. Spectacol Regal De Crăciun! Căsătoria cu Luke a fost cea mai deşteaptă mutare pe care ai făcut-o, Meggie. Câtă vreme a ştiut că tu îl aştepţi, Ralph nu te-a vrut, dar în secunda în care a aflat că eşti a altuia, a dat toate semnele unui câine prins în capcană. Bineînţeles că se convingea singur că ataşamentul lui faţă de tine, este pur ca albul zăpezii, dar esenţial era faptul că avea nevoie de tine. Îi erai necesară într-un fel în care nu-l interesaseră alte femei şi cred că nici nu-l vor mai interesa. Ciudat, spuse Fee, arătând o reală uimire, întotdeauna m-am întrebat ce a văzut la tine, dar cred că mamele sunt întotdeauna puţin oarbe când e vorba de fiicele lor, până sunt prea bătrâne pentru a mai fi geloase pe tinereţe. Tu te porţi cu Justine cum m-am purtat eu cu tine.

Se rezemă de spătar şi începu să se legene încet, cu ochii pe jumătate închişi, dar studiind-o pe Meggie, aşa cum un om de ştiinţă îşi studiază specimenul.

— Orice a văzut la tine, continuă ea, cert este că a văzut de prima dată când te-a întâlnit şi acel ceva l-a încântat întotdeauna. Cel mai greu lucru căruia trebuia să-i facă faţă, a fost creşterea ta, dar l-a înfruntat numai când a venit şi a descoperit că te-ai măritat. Bietul Ralph! Nu avea de ales, trebuia să meargă să te caute. Şi te-a găsit, nu? O dată ce l-ai

avut pe Ralph de Bricassart, nu mai era necesar să stai cu Luke.

— Da, oftă Meggie, Ralph m-a găsit. Dar asta nu a rezolvat nimic pentru noi, nu? Ştiam că nu va dori niciodată să renunţe la Dumnezeul lui. De aceea am fost hotărâtă să iau din el acea parte pe care o puteam fura. Copilul său, Dane.

— Parcă aud un ecou, râse Fee, un râs scorţos. Exact aşa am spus şi eu.

— Frank?

Scaunul scârţâi; Fee se ridică, făcu câţiva paşi, se întoarse, se aşeză şi o privi intens pe fiica ei.

— Ia te uită! Dinte pentru dinte, nu Meggie? De când ştii *TU?*

— De când eram copil. De când a fugit Frank.

— Tatăl lui era deja căsătorit. Era cu mult mai bătrân decât mine şi era un politician important. Dacă ţi-aş spune numele, l-ai recunoaşte sigur. Sunt străzi cu numele lui în toată Noua Zeelandă, poate şi un oraş. Dar acum am să-i spun Pakeha. Este un cuvânt maur, înseamnă „om alb”. Acum a murit. Şi e o urmă de sânge maur în mine, dar tatăl lui Frank era pe jumătate maur. În Frank s-a văzut bine, pentru că a luat de la amândoi. Oh, cum l-am iubit pe bărbatul acela! Poate era chemarea sângelui, nu ştiu. Era frumos. Un om solid, cu părul negru bogat şi cei mai frumoşi ochi negri, veseli. El era tot ce nu a fost bietul Paddy – cult, sofisticat, foarte încântător. L-am iubit până la nebunie. Şi multă vreme am crezut că nu voi mai iubi pe nimeni altcineva; a ocrotit această iluzie până când a fost prea târziu, prea târziu! Vocea i se pierdu. Se întoarse şi privi spre grădină. Am de dat socoteală pentru multe, Meggie, crede-mă.

— De aceea l-ai iubit pe Frank mai mult decât pe noi, spuse Meggie.

— Credeam că-l iubesc, pentru că era fiul lui Pakeha, iar restul erau ai lui Paddy. Se opri şi suspină a plâns. Deci, istoria se repetă! Am râs în sinea mea când l-am văzut pe Dane.

— Mamă, eşti o femeie extraordinară!

— Sunt? Scaunul scârţâi; se aplecă înainte. Să-ţi şoptesc un mic secret, Meggie. Extraordinară, sau foarte obişnuită, sunt foarte nefericită. Dintr-un motiv, sau altul, am fost nefericită din ziua în care l-am întâlnit pe Pakeha. A fost numai vina mea. L-am iubit, dar ceea ce mi-a făcut el mie, nu trebuie să se întâmple nici unei femei. Şi a venit Frank... M-am agăţat de Frank, ignorându-vă pe voi, restul. Ignorându-l pe Paddy, care a fost cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat în viaţă. Numai că atunci nu vedeam. Eram prea ocupată să-l compar cu Pakeha. Oh, îi eram recunoscătoare şi vedeam că este un om bun... Ridică din umeri. Ei, totul a trecut. Nu doream să spun, Meggie, că nu e bine. Ştii asta, nu?

— Nu, nu ştiu. Aşa cum văd eu lucrurile, Biserica greşeşte, pentru că vrea să ia absolut totul de la preoţi.

— Este curios cum întotdeauna insinuăm că „biserica" este de genul feminin. Tu ai furat bărbatul unei alte femei, aşa cum l-am furat şi eu.

— Ralph nu avea absolut nicio obligaţie faţă de nicio altă femeie, în afară de mine. Biserica nu este femeie, mamă. Este un obiect, o instituţie.

— Nu te osteni să te justifici faţă de mine. Eu cunosc toate răspunsurile. Şi eu am gândit cum gândeşti tu, într-o vreme. Pentru el, divorţul era în afara oricărei discuţii. El era printre primii din rasa lui care obţinuse o poziţie politică importantă; trebuia să aleagă între mine şi oamenii lui. Ce om ar fi rezistat unei astfel de şanse de a fi nobil? Aşa cum Ralph al tău a ales biserica, nu? Aşa că m-am gândit că nu-mi pasă. O să iau ce pot de la el. Cel puţin voi avea copilul său pe care să-l iubesc.

Deodată, Meggie se trezi că este foarte preocupată să o urască pe mama sa şi că nu mai putea să o compătimească; realiza cu un resentiment amestecul ei, care făcuse aşa o harababură din tot. Spuse:

— Cu un singur lucru te-am depăşit, mamă, în subtilitate. Fiul *MEU* are un nume, pe care nu i-l poate lua nimeni, nici măcar Luke.

Respiraţia lui Fee se auzi şuierat printre dinţi.

— Murdar! Oh, mă decepţionezi Meggie! Nici usturoi n-ai mâncat, nici gura nu-ţi miroase, nu? Ei bine, tatăl meu l-a *CUMPĂRAT* pe soţul meu, pentru a-i da lui Frank un nume şi pentru a scăpa de mine: pariez că n-ai ştiut niciodată asta! Cum ai aflat totul?

— Treaba mea.

— Vei plăti, Meggie. Crede-mă, vei plăti. N-ai să ajungi mai departe decât mine. Eu l-am pierdut pe Frank în felul cel mai dureros pentru o mamă; nici măcar nu-l pot vedea, deşi mi-e dor de el... Aşteaptă! Şi tu ai să-l pierzi pe Dane.

— Nu, dacă-mi va sta în putere. Tu l-ai pierdut pe Frank pentru că nu ai reuşit să-l acomodezi cu tata. Eu m-am asigurat ca Dane să nu aibă un tată, ca să nu-i facă rău. *EU,* în schimb, am să-l leg de Drogheda. De ce crezi că deja îl învăţ să ştie munca de la fermă? Va fi în siguranţă la Drogheda.

— A fost tata în siguranţă, a fost Stu? Nicăieri nu există siguranţă. Iar tu nu-l vei putea ţine pe Dane aici, dacă el vrea să plece. Tata nu l-a legat pe Frank. Asta a fost. Frank nu suporta să fie legat. Şi dacă crezi că *TU,* o femeie, îl vei putea ţine legat pe Fiul lui Ralph de Bricassart, te înşeli amarnic. Pare logic, nu? Dacă niciuna dintre noi nu a reuşit să-l ţină pe tată, cum crezi că putem spera să-i ţinem pe fii?

— Singurul mod în care l-aş putea pierde pe Dane, ar fi ca tu să vorbeşti, mamă. Şi te previn, mai întâi te omor.

— Nu te deranja, nu merit asta. Secretul tău este în siguranţă cu mine; eu nu sunt decât un privitor curios. Da, într-adevăr, atât sunt, un privitor curios.

— Oh, mamă! Ce te-a putut face aşa? De ce aşa, de ce nu vrei să dai nimic?

Fee oftă.

— Întâmplări petrecute cu mult înainte de a te naşte tu, spuse patetic.

Dar Meggie negă din cap cu vehemenţă.

— Oh, nu, nu intra iar în indiferenţă! Acum după toate câte mi le-ai spus. N-ai să-mi mai vinzi floricele, niciodată! auzi? Prostii, prostii, prostii! Mă auzi, mamă? Te-ai bălăcit în atitudinea asta, aproape toată viaţa ta, ca o muscă în sirop!

Fee zâmbi larg, cu o adevărată plăcere.

— Credeam că o fiică nu era nici pe departe atât de importantă, ca fiu, dar am greşit. Îmi place de tine, Meggie, aşa cum nu mă pot bucura de fiii mei. O fiică este o egală. Fiii nu sunt. Ei sunt doar păpuşi lipsite de apărare, pe care le conducem aşa cum dorim noi.

Meggie privea uluită, nevenindu-i să creadă.

— Nu ai remuşcări! Atunci, spune-mi, *UNDE* am greşit?

— Am greşit că ne-am născut, răspunse Fee.

Bărbaţii se întorceau acasă mii după mii, schimbând uniformele kaki cu haine civile. Şi Guvernul muncii, care încă mai guverna, îşi întoarse faţa spre marile proprietăţi din câmpiile vestice şi spre unele ferme care erau mai apropiate. Nu era corect ca atât de mult pământ să aparţină unei singure familii, când bărbaţi care au luptat pentru Australia, aveau nevoie de case, iar ţara avea nevoie de mână de muncă intensivă pentru pământ. Şase milioane de oameni, suficienţi să populeze o ţară ca America, dar numai o mică parte din aceşti şase milioane aveau pământ. Marile proprietăţi vor trebui împărţite, vor trebui să cedeze câţiva acri de pământ veteranilor de război.

Bugela avea 150.000, scăzu la 70.000; doi soldaţi rezervişti primiră fiecare câte 40.000 de acri de la Martin King. Rudna Hunish avea 120.000 de acri, Rose MacQueen pierdu 60.000 de acri în favoarea altor doi soldaţi. Şi tot aşa.

Bineînţeles că Guvernul recompensa fermierii, deşi cu mult mai puţini bani decât ar fi dat piaţa. Şi asta provoca răni. Oh, Doamne, cât îi durea! Niciun argument nu stătea în picioare la Camberra; proprietăţi mari ca Bugela şi Rudna Hunish se vor micşora. Era foarte evident că niciun om nu dorea atât de mult, din moment ce districtul Gilly avea multe ferme prospere, de mai puţin de 50.000 de acri.

Ceea ce durea de data asta era faptul că cei mai mulţi dintre soldaţi doreau să păstreze pământul acesta. După Primul Război Mondial, cele mai multe dintre fermele mari trecuseră prin aceeaşi corvoadă, dar se făcuse mai superficial, noii fermieri nu aveau experienţă; treptat, pământul fusese cumpărat de primii proprietari, de la stăpânii veterani, care erau descurajaţi. De data aceasta, Guvernul era pregătit să-i educe pe noii fermieri, şi asta pe cheltuiala statului.

Aproape toţi fermierii erau membri activi ai Partidului Ţăranilor şi, din principiu, nu puteau suferi Partidul Muncii, identificându-l cu „gulerele albastre", cu muncitorii din marile oraşe industriale, uniunile sindicale şi intelectualii marxişti.

Cea mai lipsită de tact lovitură a fost când familia Cleary, care erau cunoscuţi ca susţinători ai Partidului Muncii, nu au pierdut un acru din formidabila imensitate a Droghedei. De când intrase în administraţia Bisericii Catolice, ferma era sub interdicţie de divizare. Se auzi şi la Camberra strigătul de nemulţumire, dar fu ignorat. Fermierilor le veni foarte greu, pentru că ei gândiseră întotdeauna despre ei că sunt cei mai puternici, se înţeleseră că cei care mânuiau biciul la Camberra făceau numai ce doreau ei. Australia era un stat federal, dar guvernele locale erau efectiv fără putere.

Astfel, ca un uriaş într-o lume liliputană, Drogheda îşi continuă existenţa, cu cei un sfert de

milion de acri de pământ.

Ploile veneau şi plecau, uneori suficient, alteori prea mult, alteori mai puţin, dar, mulţumită lui Dumnezeu, niciodată nu mai fu secetă. Încet, numărul de oi se refăcu şi calitatea lânii se îmbunătăţi.

Creşterea animalelor de rasă era problema la ordinea zilei. Oamenii vorbeau despre Haddon Rig, de fângă Warren, care începuse să concureze cu proprietarul său, Max Falkiner, cu oi de rasă premiate la Serbarea de Paşti din Sydney. Preţul lânii începu să crească, apoi urcă brusc. Europa, Statele Unite şi Japonia, doreau fiecare fir de lână din Australia. Alte ţări produceau lână mai aspră, folosită în industrie, la materiale groase şi covoare, dar numai merinosul de Australia făcea tricotaje atât de fine, încât alunecau din mână ca mătasea. Şi lână de această calitate se producea în Noul Sud şi Queensland.

Se părea că după atâţia ani de tribulaţii, a venit în sfârşit recompensa cuvenită. Profiturile Droghedei depăşeau orice imaginaţie. Milioane de lire în fiecare an. Fee stătea la birou radiind de mulţumire, Bob mai adăugă doi muncitori în registre. Dacă n-ar fi fost iepurii, condiţiile de păstorit ar fi fost ideale, dar iepurii erau un dezastru.

La fermă viaţa deveni deodată foarte plăcută. Plasa eliminase muştele din viaţa zilnică; acum, când toţi se obişnuiseră cu ea, se întrebau cum de au putut sta atâţia ani fără ea. Erau multe compensaţii pentru faptul că strica frumuseţea casei: de exemplu, se putea mânca pe verandă, când era foarte cald, la umbra tufelor de glicină.

Şi broaştelor le plăcea plasa. Individele, verzi, cu o delicată nuanţă de auriu, se strecurau din pajişte şi urcau pe plasă, privind nemişcate, foarte solemn şi demn, la cei care serveau masa. Uneori, câte una mai avea norocul să prindă o muscă mai

mare decât ea şi reintra în inerţie, mestecând greu, cu gura prea plină.

Pe Dane şi pe Justine îi amuza să cronometreze cât timp îi trebuia unei broaşte ca să înghită complet o muscă, privind cu atenţie plasa şi scuturând-o la fiecare zece minute. Insectele rezistau destul de mult şi luptau, înainte de a fi înghiţite definitiv.

— Brr! Ce soartă! chicotea Dane. Imaginează-ţi, jumătate să mai trăieşti şi cealaltă jumătate din tine să fie digerată.

Aviditatea pentru lectură – pasiunea Droghedei – le formase celor doi copii un vocabular excelent, la o vârstă timpurie. Erau inteligenţi, vioi şi dornici să ştie orice. În mod deosebit, pentru ei viaţa era foarte frumoasă. Aveau ponei de rasă, care creşteau o dată cu ei; îndurau lecţiile prin corespondenţă, la masa din bucătăria doamnei Smith; se jucau în căsuţa dintre ramurile arborelui de piper; aveau pisici, căţei, chiar şi o căpriţă, care mergea elegant în lesă şi răspundea la nume, când o strigau. Animalul lor preferat era totuşi un purceluş rozaliu, inteligent ca un căţel, pe care-l strigau Iggle-Piggle.

Fiind departe de congestionările urbane, ei au avut puţine boli dar niciodată nu au făcut gripe şi nu au răcit. Meggie era terorizată de paralizia infantilă, difterie, sau orice ar fi putut să apară din senin şi să i-l fure, aşa că le făcea orice vaccin apărea. Era o existenţă ideală, plină de activitate fizică şi stimuli intelectuali.

Când Dane avu zece ani şi Justine unsprezece, au fost trimişi amândoi la un internat în Sydney; Dane la Riverview, cum cerea tradiţia familiei, iar Justine la Kincoppal. Când îi conduse la avionul cu care plecau, Meggie le studie feţele mici şi curioase, care se vedeau prin hublou; nu mai fuseseră plecaţi niciodată singuri. Dorise cu disperare să meargă cu ei, să-i instaleze, dar opinia generală a fost că nu este necesar şi ea a renunţat.

De la Fee, până la Jims şi Patsy, toţi au fost de acord că aceşti copii se vor descurca singuri şi cu mult mai bine decât credea ea.

— Nu-i dădăci, se încăpăţână Fee să-i repete.

Parcă ar fi avut în ea doi oameni diferiţi, când DC-3 îşi luă zborul într-un nor de praf. I se rupea inima la gândul că-l pierde pe Dane, dar nu se îngrijora deloc pentru Justine. Nu existau ambivalenţe în dragostea ei pentru Dane; firea lui veselă, temperată, dădea şi accepta dragostea într-un mod foarte firesc, ca necesitatea inspiraţiei, de exemplu. Dar Justine, deşi iubită, nu dădea dragoste; era un mic monstru, foarte iubit. Trebuia să o iubeşti dintr-o mie de motive: era puternică, avea integritate, auto-control – o mulţime de calităţi. Singura durere era aceea că ea nu accepta dragostea, aşa cum o făcea Dane şi nu-i dăduse lui Meggie niciodată minunatul sentiment că are nevoie de ea. Nu era pusă pe ghiduşii şi se pare că avea un obicei exasperant de a pune oamenii să-i dea socoteală, mai ales pe mama sa. Meggie descoperise la ea multe din cele ce o exasperaseră la Luke, dar Justine nu era avară. Şi pentru asta Meggie era recunoscătoare.

Un avion mic însemna că copii Droghedei îşi puteau petrece acasă toate vacanţele, chiar şi cele scurte. Totuşi, după o scurtă perioadă de acomodare, copiilor le plăcu şcoala. Lui Dane îi era mereu dor de Drogheda, dar Justine se purta de parcă ar fi fost născută în Sydney şi când era la Drogheda abia aştepta să ajungă din nou în oraş. Iezuiţii de la Riverview erau încântaţi; Dane era un elev minunat, în clasă, dar şi pe terenul de sport. Pe de altă parte, călugăriţele de la Kinceppal, categoric, nu erau deloc încântate; cineva cu o limbă ascuţită şi tăioasă ca a Justinei nu putea spera să fie apreciat. Mai mare cu un an decât Dane, era probabil cea mai bună elevă, dar numai în clasă!

„Sydney Herald Morning” din 4 august 1952, fu foarte interesant. Imensele prime pagini rareori aveau mai mult de o fotografie, iar pe mijlocul paginii se dădea principala ştire a zilei. Dar în ziua aceea, fotografia era a frumosului Ralph de Bricassart.

„Prea Sfinţia Sa, Arhiepiscopul Ralph de Bricassart, în prezent Secretar de Stat al Sfântului Scaun din Roma, a fost astăzi numit Cardinal de Bricassart, de către Sfinţia Sa Papa Pius XII. Ralph Raoul, Cardinal de Bricassart, a avut o lungă şi ilustră colaborare cu Biserica Catolică a Romei, din Australia, începând cu iulie 1919, când a sosit ca preot proaspăt hirotonisit, până în martie 1938, când a plecat la Vatican.

Născut la 23 septembrie 1983, în Republica Irlanda, Cardinalul de Bricassart este al doilea fiu al unei familii care îşi are rădăcinile în descendenţii Baronului Ranulf de Bricassart, venit în Anglia odată cu Wilhem Cuceritorul. Prin tradiţia de familie, Cardinalul de Bricassart a fost cel care trebuia să se alăture Bisericii. A intrat în seminar la vârsta de şaptesprezece ani, iar după hirotonisire a fost trimis în Australia. În primii ani şi-a devotat serviciile Episcopului Michael Clabby, în Dioceza Winnemurra.

În iunie 1920 a fost transferat ca pastor la Gillanbone, în Nord-Estul Noului Sud Australian. A fost făcut Monsegnor şi a mai stat la Gillanbone până în decembrie 1928. De aici a plecat ca Secretar Particular al Prea Sfinţiei Sale Arhiepiscopul Cluny Dark şi în cele din urmă a devenit Secretar Particular al Legatului Papal, la acea vreme Arhiepiscop, apoi Cardinal de Contini-Verchese. Între timp a fost numit Episcop. Când Cardinalul di Contini-Verchese a fost transferat la Roma, unde a început o remarcabilă carieră la Vatican, Episcopul de Bricassart a fost numit Arhiepiscop şi a revenit în Australia ca Legat Papal pentru Australia. A lucrat în această

importantă funcţie pentru Vatican, până a fost transferat la Roma în 1938; din acest moment înaintarea sa în rândurile ierarhiei bisericeşti a Bisericii Catolice din Roma, a fost spectaculară.

Acum, la 58 de ani, zvonurile spun că este unul dintre puţinii oameni care hotărăsc politica papală, în mod activ. Un reprezentant al ziarului nostru a vorbit cu câţiva din membrii fostei sale parohii din districtul Gillanbone. Oamenii îşi amintesc de el cu multă afecţiune. Acest district, important crescător de oi, este din punct de vedere religios predominant Romano-Catolic.

„Părintele de Bricassart a fondat Societatea bibliofilă Sfânta Cruce" spune domnul Harry Gough, Primar la Gillanbone. „A fost la vremea aceea, un remarcabil serviciu, bine dotat, la început de Mary Carson, iar după moartea ei de însuşi Cardinalul, care nu a uitat niciodată de problemele noastre." „Părintele de Bricassart, era unul dintre cei mai rafinaţi bărbaţi pe care i-am văzut", spunea doamna Fiona Cleary, actuală rezidentă la ferma Drogheda, una dintre cele mai mari şi prospere din Noul Sud. „În timpul cât a stat la Gilly, a fost sprijin moral şi spiritual pentru oamenii din parohia sa, dar mai ales pentru cei de la Drogheda, care după cum ştiţi, acum aparţine Bisericii Catolice. În timpul inundaţiilor ne-a ajutat să salvăm oile, în timpul incendiului ne-a venit din nou în ajutor, chiar dacă a ajuns numai pentru a ne îngropa morţii. Era de fapt un om extraordinar, în orice fel l-am judeca şi avea mai mult farmec decât orice bărbat am întâlnit eu. Se citea pe el că este făcut pentru lucruri măreţe. Într-adevăr ne amintim de el, deşi au trecut peste 20 de ani de când ne-a părăsit. Da, cred că nu greşesc dacă spun că mai sunt câţiva în Districtul Gilly, care încă îi simt foarte mult lipsa."

În timpul războiului, pe atunci Arhiepiscopul de Bricassart, a servit cu loialitate pe Sfântul Părinte şi se ştie că l-a influenţat pe Feldmareşalul Albert

Kesselring să decidă ca Roma să fie declarat oraş deschis, după ce Italia a devenit inamicul Germaniei. Florenţa, care a cerut cu disperare acelaşi lucru, a pierdut multe monumente de artă, o parte din ele recuperate numai pentru că Germania a pierdut războiul. În perioada imediată războiului, Cardinalul de Bricassart a ajutat multe mii de persoane să primească azil în alte ţări şi asta a ajutat foarte viguros la popularea Australiei şi la rezolvarea programului de imigrare.

Deşi prin naştere este irlandez şi deşi se pare că nu-şi va exercita influenţa de Cardinal în Australia, simţim totuşi că, afectiv, Australia îşi poate revendica acest om remarcabil ca fiind al ei."

Meggie îi înmână ziarul lui Fee şi zâmbi mâhnită.

— Trebuie felicitat, cum am spus şi la „Herald Tribune", dar nu au scris asta. Deşi au scris aproape cuvânt cu cuvânt vorbele tale. Ce limbă barbară ai! Cel puţin acum ştiu pe cine moşteneşte Justine. Mă întreb câţi oameni vor fi destul de isteţi să citească printre rânduri, din tot ce ai spus?

— Oricum el va pricepe, dacă va vedea ziarul.

— Mă întreb, oare-şi mai aduce aminte de noi? oftă Meggie.

— Obligatoriu. La urma urmei încă îşi găseşte timp să administreze singur Drogheda. Sigur că-şi aduce aminte de noi, Meggie. Cum ar putea să uite?

— Adevărat, nici eu n-am uitat Drogheda. Suntem de felicitat, nu? Ferma este în culmea veniturilor. Trebuie să fie foarte mulţumit. Cu lâna noastră şi preţurile pe care le-a avut anul acesta, Drogheda a făcut concurenţă şi unei mine de aur. Că veni vorba despre „turmele de aur", numai de la tunsul mieilor am avut peste patru milioane, anul acesta.

— Nu fi cinică, Meggie, nu ţi se potriveşte, spuse Fee; comportarea ei faţă de Meggie, deşi adesea ofilită, era totuşi plină de respect şi

afecţiune. Am făcut treabă bună, nu? Nu uita că şi noi câştigăm, fie an bun, fie rău. Nu i-a plătit lui Bob o primă de o sută de mii, iar nouă câte cincizeci de mii? Dacă ne alungă de la Drogheda mâine, ne putem permite să cumpărăm Bugele, chiar la aceste preţuri de inflaţie. Şi cât de mult le-a dat copiilor tăi, mii după mii. Fii corectă faţă de el.

— Dar copiii mei nu ştiu şi nici nu vor afla. Dane şi Justine trebuie să ştie că ei trebuie să-şi găsească singuri un drum în viaţă, fără banii dragului Ralph Raoul, Cardinal de Bricassart. Ciudat, nici n-am ştiut că se numeşte şi Raoul! Foarte normand, nu?

Fee se ridică şi aruncă ziarul în foc. Ralph Raoul, Cardinal de Bricassart tremură, îi făcu din ochi; apoi se topi.

— Ce faci dacă vine, Meggie?

— Slabă speranţă! spuse Meggie printre dinţi.

Dar el veni, în Decembrie. Foarte discret, fără să ştie nimeni, într-o maşină sport Aston Martin, singur tot drumul de la Sydney. Niciun cuvânt despre prezenţa sa în Australia nu ajunsese în presă, prin urmare nimeni de la Drogheda nu avu nici cea mai mică idee. Când maşina ajunse la locul de parcare, în spatele casei, nu era nimeni prin preajmă şi se părea că nu-l auzise nimeni sosind, pentru că nu ieşi nimeni pe terasă.

Simţise aerul din Gilly pătrunzându-i în toate fibrele corpului, simţise aroma tufelor, oile, iarba uscată, soarele. Iubea cangurii şi păsările Emu, papagalii, milioanele de insecte care bâzâiau, furnicile de pe drum care mergeau în coloane disciplinate, oile pe care le vedea pretutindeni. Le iubea atât de mult, era un fel curios de a descoperi că asta iubea mai mult ca orice; anii care trecuseră nu reuşiseră să-l facă să le uite.

Numai plasa pentru muşte îi arăta că totuşi anii trecuseră, dar dădu din cap amuzat că, în sfârşit Fee a fost de acord cu ea, dar numai în direcţia

verandei şi a ferestrelor. Avea dreptate, bineînţeles; dacă ar fi extins-o ar fi stricat de tot arhitectura casei cu faţadă Georgiană. Oare cât trăiesc eucalipţii? Trebuie să-i fi transplantat acum câţiva ani. Coroana lor era o masă de aramă şi purpură, plină de veselie.

Era deja vară, cu două săptămâni înainte de Crăciun şi trandafirii Droghedei erau la înălţime. Peste tot trandafiri: roz, albi, galbeni, roşu aprins ca sângele, roşii ca sutana de Cardinal. Printre tufele de glicină, care acum erau verzi, trandafirii urcau până pe acoperişul verandei, pe plasa de sârmă, urcau graţios şi pe obloanele ferestrelor de la etaj, îşi întindeau ramurile spre cer.

Tancurile de apă acum nu se mai vedeau. Şi o culoare domina pretutindeni, un gri palid cu reflexe roz. Cenuşă de trandafir? Da, asta era culoarea. Meggie trebuie să-i fi plantat, nu putea fi decât Meggie.

Auzi râsul lui Meggie şi rămase împietrit, aproape terorizat, cu greu le comandă picioarelor să se mişte în direcţia aceea, unde se mai auzeau şi chicoteli vesele de copil. Exact cum râdea ea când era mică. Acolo! În spatele unui tufiş de trandafiri roz, între ramurile unui arbore de piper. Dădu de-o parte ramurile cu boboci, ameţit de parfum şi de râs.

Dar nu era Meggie, era numai un băieţel care se tăvălea pe iarbă, necăjind un porcuşor roz care accepta joaca fugind necontrolat, încolo şi-ncoace. Neştiind că este privit, băieţelul îşi lăsă capul pe spate şi râse în hohote. Râsul lui Meggie, din acest gâtlej necunoscut. Fără intenţie, Cardinalul Ralph dădu drumul trandafirilor şi trecu printre ei călcând pe ţepi. Băiatul, de doisprezece sau paisprezece ani, în perioada de pubertate, privi în sus speriat; purceluşul se zburli, îşi ridică coada şi fugi.

Îmbrăcat numai în pantaloni scurţi kaki, cu picioarele goale, era parcă brunet auriu, cu piele

mătăsoasă, corpul suplu de copil arăta un viitor tânăr puternic, era bine proporţionat, cu şolduri înguste. Părul era puţin cam lung şi ondulat şi avea culoarea ierbii Droghedei, ochii albaştri, care abia se vedeau printre nişte gene absurd de dese. Părea ca un înger.

— Bună ziua, spuse zâmbind băiatul.

— Bună, răspunse Cardinalul Ralph, gândind că era imposibil să rezişti acelui zâmbet încântător. Cine eşti?

— Dane O'Neill, răspunse băiatul. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Ralph de Bricassart.

Dane O'Neill, era deci copilul lui Meggie. Nu-l părăsise pe Luke aşa cum spusese, s-a întors la el, a conceput acest copil superb, care ar fi putut să fie copilul său, dacă nu s-ar fi legat de Biserică. De cât timp se însurase el cu Biserica? Nu mai demult decât vârsta copilului. Dacă ar fi aşteptat, copilul ar fi putut fi al lui. Ce nonsens, Cardinal de Bricassart! Dacă nu te dedicai Bisericii, ai fi rămas în Irlanda, să creşti cai şi nu ai fi cunoscut altă soartă, nici Drogheda, nici pe Meggie Cleary.

— Vă pot fi de folos cu ceva? întrebă băiatul politicos ridicându-se în picioare, cu o graţie care Cardinalului îi era cunoscută, dar pe care i-o atribui lui Meggie.

— Tatăl tău este aici, Dane?

— *TATĂL MEU?* Sprâncenele frumos arcuite se împreunară. Nu, nu este aici. Nu a fost niciodată aici.

— Înţeleg! Atunci, este mama ta aici?

— Este la Gilly, dar se va întoarce curând. Bunica mea este acasă. Vreţi să o vedeţi? Vă pot conduce la ea. Ochii albaştri îl studiau, când se măreau, când se îngustau. Ralph de Bricassart. Am auzit despre dumneavoastră. Oh, *CARDINALUL* de Bricassart! Eminenţă, scuzaţi-mă! N-am vrut să fiu nepoliticos!

Deşi îşi abandonase hainele, în favoarea pantalonilor strâmţi şi a cizmelor, inelul cu rubin era încă pe deget, nu trebuia niciodată să-l dea jos. Dane O'Neill îngenunche, luă mâna suplă a Cardinalului şi sărută inelul cu pioşenie.

— E-n regulă Dane. N-am venit aici drept Cardinal. Am venit ca prieten al mamei şi al bunicii tale.

— Îmi pare rău Eminenţă, trebuia să vă recunosc imediat cum v-am auzit numele. Îl repetăm destul de des aici la Drogheda. Numai că dumneavoastră îl pronunţaţi puţin altfel şi nu v-aţi spus numele de botez. Mama va fi foarte bucuroasă să vă vadă.

— Dane, Dane, unde eşti? se auzi o voce nerăbdătoare, pătrunzătoare şi cam repezită.

Crengile arborelui de piper se dădură de-o parte şi o fată de vreo cincisprezece ani apăru. Ştiu imediat cine este, după ochii aceia uluitori. Fiica lui Meggie. Acoperită de bucle rebele, cu faţa ascuţită, cu trăsături mici, spre dezamăgirea lui, nu semăna deloc cu Meggie.

— Oh, bună ziua. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că avem un oaspete. Sunt Justine O'Neill.

— Jussy, ţi-l prezint pe Cardinalul de Bricassart! spuse Dane tare. Sărută repede inelul.

Ochii deschişi ai fetei scoaseră scântei.

— Eşti o adevărată pacoste, tu, cu religia ta, Dane, răspunse ea fără să coboare vocea. Să săruţi un inel nu este igienic; nu vreau. Şi pe urmă, de unde ştii că el este Cardinalul de Bricassart? Mie mi se pare că arată ca un fermier. Ştii, seamănă cu domnul Gordon.

— El este, el este! insistă Dane. Te rog Jussy, fii bună! Fii bună de dragul *MEU!*

— Bine, am să fiu bună, dar să ştii că numai de dragul tău. Dar să ştii că nu sărut inelul, nici măcar pentru tine. Dezgustător. De unde ştiu cine l-a sărutat ultima dată? Dacă avea microbi?

— Nu trebuie să-mi săruţi inelul, Justine. Sunt în vacanţă; acum chiar nu sunt Cardinal.

— Asta-i bine, pentru că, am să fiu cinstită, eu sunt atee, spuse calm fiica lui Meggie Cleary. După patru ani la Kincoppal, cred că totul este o naivitate.

— Este privilegiul tău să crezi ce vrei, spuse Cardinalul Ralph, încercând cu disperare să pară cât mai demn şi la fel de serios ca şi ea. Pot să merg la bunica voastră?

— Bineînţeles. Aveţi nevoie de noi? întrebă Justine.

— Nu, mulţumesc, ştiu drumul.

— Bine. Se întoarse spre fratele ei, care încă îl mai privea cu admiraţie pe oaspete. Hai, Dane, ajută-mă. Hai!

Dar, deşi Justine trăgea tare de mâna băiatului, Dane rămase privind lung în urma siluetei drepte şi înalte a Cardinalului Ralph.

— Eşti groaznic, Dane. Ce găseşti atât de ieşit din comun la el?

— Este Cardinal! spuse Dane. Imaginează-ţi! Un Cardinal adevărat la Drogheda!

— Cardinalii, spuse Justine, sunt prinţi ai Bisericii. Cred că ai dreptate, *ESTE* extraordinar. Dar mie nu-mi place.

Unde putea să fie Fee, decât la biroul ei? El intră prin verandă în salon, dar trebui să deschidă o uşă cu plasă. Trebuie să-l fi auzit, dar continuă să lucreze, cu spatele aplecat, cu frumosu-i păr albit de tot; destul de greu reuşi să-şi amintească că avea cam şaptezeci şi doi de ani.

— Bună ziua Fee, spuse.

Când îşi ridică fruntea, văzu că ceva se schimbase în ea, dar ce anume şi în ce fel, nu putu spune; era vechea indiferenţă, dar mai erau foarte multe alte lucruri. Ca şi cum se înmuiase şi se întărise, şi în acelaşi timp, devenise mai umană, totuşi umană într-un fel care semăna cu felul Mariei Carson. Doamne, stăpânele Droghedei! La

fel se va întâmpla şi cu Meggie, când îi va veni rândul?

— Bună ziua Ralph, răspunse de parcă el ar fi venit în fiecare zi. Îmi pare bine că te văd.

— Şi mie, Fee.

— N-am ştiut că eşti în Australia.

— Nu ştie nimeni. Am câteva săptămâni de vacanţă.

— Sper că vei sta la noi?

— Unde altundeva? Ochii i se plimbară prin cameră şi se opriră pe portretul Mariei Carson. Ştii Fee, gustul tău este impecabil. Camera asta poate rivaliza cu oricare de la Vatican. Medalioanele negre, cu buchete de trandafiri, sunt o adevărată lovitură de maestru.

— Oh, mulţumesc! Ne dăm şi noi silinţa, cât putem de modest. Eu personal prefer sufrageria; am refăcut-o de când ai fost ultima dată. Roz, cu alb şi verde. Sună groaznic, dar aşteaptă şi ai să vezi. Deşi, nu ştiu de ce mai încerc. Este casa ta, nu-i aşa?

— Nu atâta vreme cât mai este un Cleary în viaţă, Fee, spuse el blând.

— Foarte reconfortant. Ei bine, ai urcat scara socială, de când ai plecat de la Gilly, nu-i aşa? Ai citit articolul din *Herald* despre promovarea ta?

El se înfioră.

— Ţi s-a ascuţit limba, Fee.

— Da, şi dacă vrei să ştii, mă şi distrez. Toţi anii aceştia am tăcut! Nu mi-am dat seama ce pierd. Zâmbi. Meggie este la Gilly, dar trebuie să se întoarcă.

Intrară Dane şi Justine, tot de pe verandă.

— Bunică, putem călări până la pârâu?

— Ştiţi regulile. Nu călăriţi până când mama, personal, nu vă dă voie. Îmi pare rău, dar astea sunt ordinele mamei voastre. Unde vă sunt bunele maniere? Veniţi şi vă prezentaţi musafirului nostru.

— Deja i-am cunoscut.

— Oh.

— Credeam că eşti la o şcoală cu internat, îi spuse lui Dane, zâmbind.

— Nu în decembrie, Eminenţă. Avem două luni libere – vacanţa de vară.

Trecuseră prea mulţi ani; uitase că în emisfera sudică copii au vacanţa mare din decembrie până în ianuarie.

— Staţi mult la noi, Eminenţă? întrebă Dane, încă fascinat.

— Eminenţa Sa va sta la noi cât timp va putea, Dane, spuse bunica, dar cred că-i va fi cam greu să i se spună mereu Eminenţă. Cum să-i spunem? Unchiul Ralph?

— *UNCHI?* exclamă Justine. Ştii doar că „unchi" nu intră în regula familiei. Unchii noştri sunt numai Bob, Jack, Hughie, Jims, Patsy. Asta înseamnă că el trebuie să fie Ralph.

— Nu fi obraznică, Justine! Ce naiba-i cu tine? Întrebă Fee.

— Lasă Fee, e-n regulă. Să ştii că aş prefera ca toată lumea să-mi spună simplu, Ralph, spuse repede cardinalul.

Oare de ce nu-l înghiţea, pisicuţa asta?

— Eu n-aş putea! spuse Dane, cu respiraţia tăiată. Eu n-aş putea să spun aşa, numai *RALPH!*

Cardinalul traversă camera, prinse în mâini umerii copilului şi zâmbi foarte blând în ochii albaştri ai lui Dane.

— Bineînţeles că poţi, Dane. Nu este un păcat.

— Hai Dane, hai să mergem la căsuţa noastră, ordonă Justine.

Cardinalul Ralph şi fiul său se întoarseră şi o priviră pe Fee.

— Dumnezeu să ne ajute! spuse Fee. Mergi Dane, mergi afară la joacă. Îşi strânse mâinile. Huuuşiii!

Băiatul fugi de-i scăpărau picioarele, iar Fee se întoarse la registre. Cardinalul Ralph o compătimi şi o anunţă că va merge puţin la bucătărie. Cât de

puţin se schimbase totul! Încă iluminau cu lămpi. Încă mai foloseau vaza mare pentru trandafiri.

Stătu multă vreme de vorbă cu doamna Smith şi cu fetele. Îmbătrâniseră mult, dar oarecum le stătea mai bine bătrâne, decât îi stătea lui Fee. Fericite. Aşa erau. Sincer, aproape perfect fericite. Biata Fee, ea a nu era fericită. Ideea îl făcu să fie curios să o vadă pe Meggie, să vadă că şi ea era fericită.

Dar când plecă de la bucătărie, Meggie încă nu se întorsese. Ca să-şi umple timpul plecă la plimbare până la pârâu. Câtă linişte era în cimitir; erau şase plăci de bronz pe pereţii mausoleului, cum fuseseră şi data trecută. Trebuie să aibă grijă ca şi el să fie înmormântat aici; trebuia să-şi amintească să-i instruiască, atunci când se va întoarce la Roma. Lângă mausoleum observă două morminte proaspete, bătrânul Tom, grădinarul şi soţia unui muncitor, care stătuse la ei din 1946. Trebuie să fi fost un record. Umbrela ancestrală a bucătarului chinez era decolorată de atâţia ani de stat la soare, devenise de un roz albicios, aproape cenuşă de trandafiri. Meggie, Meggie. Te-ai întors la el după mine, i-ai făcut un fiu.

Era foarte cald; simţi o adiere de vânt, care deranjă sălciile de lângă pârâu şi stârni clopoţeii bucătarului chinez: Hee Sing, Hee Sing, Hee Sing. „Tankstand Charlie a fost un om de treabă”, şi asta era aproape şters, practic descifrabil. Ei bine, se potrivea. Mormintele trebuiau să se scufunde la sânul Mamei Pământ, să-şi piardă încărcătura umană, până când nu mai rămânea nimic şi numai aerul îşi mai amintea de tot. El nu dorea să fie înmormântat la Vatican, dorea să fie printre oameni ca el. Aici, printre oameni care au trăit cu adevărat.

Întorcându-se, prinse privirea îngerului de marmură. Ridică mâna şi îl salută, apoi privi peste pajişte la casa mare. Şi venea ea, Meggie. Suplă, aurie, într-o pereche de pantaloni şi cămaşă albă, exact ca ale sale, o pălărie bărbătească şi cizme în

picioare. Ca un băiat, ca fiul ei, care ar fi trebuit să fie fiul lui.

Şi el era bărbat, dar când se va odihni aici, în cimitir, nu va exista nimic care să marcheze faptul că şi el era un bărbat.

Ea se apropie, trecu peste gardul alb şi se apropie atât de mult că nu-i mai văzu nimic decât ochii, acei ochi verzi plini de lumină, ochii care nu-şi pierduseră frumuseţea şi nici puterea în inima lui. Îi înconjură gâtul cu braţele, soarta lui era în această atingere, era ca şi cum n-ar fi plecat niciodată, gura ei era vie, nu un vis; atâta timp o dorise, atâta timp! Era un alt fel de jurământ, negru ca pământul, nu avea nimic cu cerul.

— Meggie, Meggie, şopti cu faţa în părul ei, cuprinzând-o cu braţele.

— Nu pare să fi fost rău, spuse ea. Nimic nu se schimbă niciodată, spuse cu ochii închişi.

— Nu, nimic nu se schimbă, răspunse el, crezând ce spune.

— Suntem la Drogheda, Ralph. Te-am prevenit, la Drogheda eşti al meu, nu a lui Dumnezeu.

— Ştiu. Accept. Am venit. O trase spre el, pe iarbă. De ce Meggie?

— De ce, ce? Mâna îi mângâia părul, mai alb decât a lui Fee, mai des, încă frumos.

— De ce te-ai întors la Luke? Să-i faci un fiu? întrebă el gelos.

Sufletul ei privi dincolo de el şi îşi ascunse în văluri gândurile, le ascunse de el.

— M-a forţat, răspunse incolor. A fost numai o dată. Dar l-am avut pe Dane, nu-mi pare rău. Dane merită orice, am trecut prin orice numai să-l am.

— Îmi pare rău, nu aveam niciun drept să întreb. Eu te-am făcut cadou lui Luke, nu?

— Asta-i un adevăr, tu ai făcut-o.

— E un copil minunat. Îi seamănă lui Luke? Ea zâmbi enigmatic, smulse iarba, apoi băgă mâna sub cămaşa lui.

— Nu tocmai. Niciunul din copii mei nu seamănă cu Luke, nici cu mine.

— Eu îi iubesc pentru că sunt ai tăi.

— Eşti sentimental ca întotdeauna. Bătrâneţea-ţi stă bine. Ştiam că aşa va fi şi speram să am ocazia să o văd la tine. Te cunosc de treizeci de ani! Mie-mi par ca treizeci de zile.

— Treizeci de ani? Aşa de mulţi?

— Dragul meu, eu am patruzeci şi unu, deci aşa trebuie să fie. Se ridică în picioare. Am fost trimisă oficial să te aduc în casă. Doamna Smith a pregătit un ceai minunat, în cinstea ta şi mai târziu, când se va mai răcori, vom avea pulpă de porc şi alte minuni.

Începu să meargă alături de ea, încet.

— Fiul tău râde exact ca tine, Meggie. Râsul lui a fost prima reacţie umană pe care am auzit-o la Drogheda. Am crezut că eşti tu; am mers să te găsesc pe tine şi l-am descoperit pe el.

— Deci a fost prima persoană pe care ai văzut-o la Drogheda?

— Oh, da,

— Ce crezi despre el? întrebă ea dornică să ştie.

— Mi-a plăcut, cum s-ar putea altfel, este fiul tău. Dar m-am simţit foarte puternic atras de el, mult mai mult decât de fiica ta. Nici ea nu mă place.

— Justine este copilul meu, dar e o răutate. Mai de mult, am învăţat să înjur, în mare parte datorită Justinei. Un pic şi datorită ţie, şi lui Luke, şi un pic din cauza războiului. Ciudat cum se adună toate.

— Te-ai schimbat mult, Meggie.

— Oare? Gura moale şi frumoasă se contură într-un zâmbet. Eu nu cred. Numai că Marele Nord-Vest m-a consumat, mi-a sfâşiat unul câte unul, vălurile Salomeei, sau am fost ca o ceapă; este mai aproape de ce ar spune Justine. Nu are pic de sensibilitate copilul ăsta. Sunt aceeaşi bătrână Meggie, Ralph, numai că acum sunt parcă nudă.

— Poate că ai dreptate.

— Ah, dar şi *TU* te-ai schimbat!

— În ce fel, draga mea?

— Ca şi cum piedestalul se clatină la fiecare adiere de vânt, ca şi cum priveliştea văzută de sus este deprimantă, te dezamăgeşte.

— Aşa e. El râse fără sunet. Şi când mă gândesc că o dată am avut îndrăzneala să cred că tu nu eşti nimic mai mult decât un om obişnuit! Îmi retrag gândurile. Tu eşti femeia unică, Meggie. *UNICĂ!*

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Poate am descoperit că şi idolii Bisericii au picioare de lemn. Poate am descoperit că m-am vândut, doar pentru o ciorbă cu zarzavat. Poate caut ceva ce nu există! Sprâncenele i se împreunară cu durere. Asta este, poate adevărul este într-o coajă de nucă, greu de spart. Este o lume veche, dureroasă, pietrificată, lumea asta a Vaticanului.

— A fost şi una reală, dar tu nu ai vrut să o vezi.

— Nu puteam face altfel, crede-mă! Ştiam încotro trebuie să plec, dar nu am putut. Cu tine aş fi putut fi un om mai bun, poate mai puţin august, dar mai bun. Dar, pur şi simplu, nu am putut, Meggie. Oh, cât îmi doresc să te fac să înţelegi asta!

Mâna ei se strecură pe sub braţul lui, cu tandreţe.

— Dragul meu Ralph, înţeleg. Ştiu, ştiu... Fiecare purtăm în noi ceva, pe care nu-l putem renega, chiar de ar fi să murim. Suntem ce suntem, asta-i tot. Ca vechea legendă celtică, despre pasărea cu spinul în piept cântând din inimă şi pentru ultima oară. Pentru că trebuie să o facă, aşa-i este destinul. Ştim că greşim chiar înainte de a greşi, dar autocunoaşterea nu poate afecta sau schimba rezultatul. Fiecare îşi cântă cântecul, convins că este cel mai minunat cântec pe care l-a auzit vreodată omenirea, înţelegi? Noi singuri ne creăm spinii şi nu ne oprim să judecăm cât ne vor

costa ei. Nu putem face altceva, decât să suferim durerea şi să ne spunem că am meritat suferinţa.

— Eu asta nu înţeleg. Durerea. Privi mâna ei, aşezată atât de blând pe braţul lui şi care totuşi îl făcea să sufere de nesuportat. De ce să existe durerea?

— Întreabă-l pe Dumnezeu, Ralph, spuse Meggie. EL este autoritatea în materie de durere, nu-i aşa? El ne-a făcut ceea ce suntem. EL a făcut lumea. Prin urmare EL a făcut şi durerea.

Bob, Jack, Hughie, Jims şi Patsy, erau la fermă pentru cină şi pentru că era sâmbătă seara. Mâine trebuia să vină Părintele Watty să facă slujba, dar Bob îl sună şi-i spuse că nu va fi nimeni acasă. O mică minciună nevinovată pentru a păstra secretul vizitei Cardinalului Ralph. Cei cinci băieţi Cleary, semănau mai mult ca oricând cu Paddy, erau mai bătrâni, mai cumpăniţi la vorbă, calmi şi îndurători, ca pământul. Şi cum îl mai iubeau pe Dane! Nu-l scăpau o secundă din ochi. Nu era greu de ghicit că abia aşteptau ziua, când va fi destul de mare pentru a li se alătura la conducerea Droghedei.

Cardinalul Ralph, descoperi între timp motivul ostilităţii Justinei faţă de el. Dane se îndrăgostise de el şi-i sorbea cuvintele, îi stătea mereu în preajmă; iar ea era nebună de gelozie.

După ce copiii plecară la culcare, el îi privi pe toţi cei din cameră; fraţii, Meggie, Fee.

— Fee, poţi te rog să laşi puţin biroul, spuse. Vino aici lângă noi. Vreau să vorbesc cu voi toţi.

Fee încă se menţinea bine, nu-şi pierduse supleţea şi prestanţa, sânii erau puţin lăsaţi; talia puţin îngroşată. Tăcută se aşeză într-un scaun în faţa Cardinalului, Meggie de partea cealaltă şi fraţii aşezaţi pe băncuţele de marmoră de jur împrejur.

— Este vorba de Frank, spuse el.

Numele rămase suspendat, reverberând parcă din memorii.

— Ce anume, în legătură cu Frank? întrebă Fee calm.

Meggie lăsă andrelele, o privi pe mama sa, apoi pe Cardinalul Ralph.

— Spune repede Ralph, spuse ea, nefiind în stare să mai suporte ţinuta mamei sale.

— Frank a stat aproape treizeci de ani în închisoare, voi realizaţi lucrul acesta? întrebă Cardinalul. Ştiu că oamenii mei v-au ţinut la curent, aşa cum ne-am înţeles, dar eu le-am cerut să nu vă tulbure prea des. Vă spun cinstit că nu am văzut nimic bun în faptul că trebuie să ştiţi detaliile singurătăţii şi disperării lui, pentru că niciunul dintre voi nu putea face nimic. Cred că Frank ar fi fost eliberat de câţiva ani buni, dacă nu şi-ar fi făcut o reputaţie de om violent, în timpul primilor ani la închisoarea Goulburn. Chiar şi acum, în timpul războiului, alţi prizonieri au fost trecuţi în serviciul militar, dar bietul Frank a fost refuzat.

Fee îşi ridică privirea din poală.

— Aşa este firea lui, spuse fără urmă de emoţie.

Cardinalul părea să-şi găsească cu greu cuvintele; în timp ce el îşi căuta cu disperare cuvintele, familia îl privea cu un amestec de teamă şi speranţă, deşi nu la binele lui Frank se gândeau ei atunci.

— Poate că v-aţi mirat tare văzându-mă în Australia, după toţi aceşti ani, spuse în cele din urmă Cardinalul, nefiind în stare să o privească pe Meggie. Nu m-am gândit întotdeauna la viaţa voastră şi ştiu asta. Din ziua în care v-am întâlnit prima oară, m-am gândit întâi la mine, m-am pus pe mine înainte de toate. Şi când Sfântul Părinte mi-a pus pe umeri mantia de Cardinal, m-am gândit dacă există ceva ce aş putea face pentru familia Cleary, prin care să le arăt, într-un fel, cât de profund recunoscător le sunt. Inspiră adânc şi o

privi pe Fee, nu pe Meggie. M-am întors în Australia să văd ce pot face pentru Frank. Îţi aminteşti, Fee, când am vorbit după ce au murit Paddy şi Stu? Acum douăzeci de ani! Nu am putut uita niciodată privirea aceea din ochii tăi. Atâta energie şi vitalitate, zdrobite!

— Da, spuse Bob, cu ochii pe mama lui. Da, aşa era.

— Frank este graţiat, spuse Cardinalul. A fost singurul lucru pe care l-am putut face, pentru a vă arăta că *ÎMI PASĂ* de voi.

Dacă ar fi aşteptat o reacţie bruscă de bucurie din partea lui Fee, s-ar fi înşelat amarnic; la început nu a fost decât o licărire a ochilor, poate că bătrâneţea nici nu-i mai permitea o explozie de bucurie. Dar în ochii fiicei lui Fee, căzu adevărata proporţie a bucuriei şi cunoscu bucuria realizării unui scop, cum nu mai cunoscuse de când vorbise cu tânărul soldat german cu nume impunător.

— Mulţumesc, spuse Fee.

— Îl veţi primi la Drogheda? îi întrebă pe bărbaţii Cleary.

— Aici este casa lui, aici trebuie să stea, răspunse Bob eliptic.

Toţi acceptară dând din cap, cu excepţia lui Fee, care era preocupată de o anume viziune.

— Nu este acelaşi Frank, pe care-l ştiţi, continuă Cardinalul Ralph. L-am vizitat la închisoarea din Goulburn să-i dau vestea, înainte de a veni aici. A trebuit să-i spun că la Drogheda aţi ştiut întotdeauna ce s-a întâmplat cu el. Dacă v-aş spune că nu l-a prea afectat, v-aţi imagina puţin în ce fel s-a schimbat. A fost pur şi simplu, recunoscător. Şi aştepta cu nerăbdare să-şi vadă din nou familia, mai ales pe tine, Fee.

— Când i se dă drumul? întrebă Bob, mai mult de dragul mamei sale, care, era limpede, abia aştepta să-l vadă, dar temându-se pentru ce se va întâmpla când se va întoarce Frank.

— Într-o săptămână, sau două. Va veni cu trenul poştei de noapte.

— Patsy şi cu mine îl vom aştepta, se oferi Jims, dornic, apoi se desumflă. Oh, dar noi nu-l cunoaştem!

— Nu, spuse Fee. Am să-l aştept eu. Singură. Încă nu sunt senilă; mai pot conduce până la Gilly.

— Mama are dreptate, spuse şi Meggie ferm, dominând un cor de proteste, ale fraţilor ei. Mama trebuie să-l întâlnească singură. Ea trebuie să-l vadă prima.

— Ei, mai am treabă, spuse Fee ridicându-se şi aşezându-se la birou.

Cei cinci fraţi se ridicară ca la comandă.

— Şi eu zic că ar trebui să ne culcăm şi noi, spuse Bob, căscând studiat. Zâmbi timid Cardinalului Ralph. Va fi ca pe vremuri, mâine o să ne citiţi slujba.

Meggie îşi strânse împletitura, o dădu de-o parte:

— Şi eu îţi spun noapte bună, Ralph.

— Noapte bună, Meggie. O urmări cu privirea până ieşi din cameră, apoi se întoarse spre Fee. Noapte bună, Fee.

— Scuză-mă, ai spus ceva?

— Am spus noapte bună.

— Oh! Noapte bună, Ralph.

El nu dorea să urce imediat după Meggie:

— Am să fac o plimbare înainte de a mă culca. Ştii ceva, Fee?

— Nu, răspunse absent.

— Pe mine nu m-ai prostit nicio secundă.

Scoase un sunet care încerca să fie un râs.

— Chiar mă gândeam!

Târziu şi stele. Stelele sudului, rostogolindu-se peste împărăţia cerului. Nu le va mai simţi niciodată aproape, deşi ele erau tot acolo, prea departe, prea puţin călduroase pentru a-l mai reconforta. Mai aproape de Dumnezeu, care era

MAI MARELE printre ele. Stătu multă vreme şi ascultă cum vântul foşneşte copacii, zâmbind.

Nedorind să mai fie lângă Fee, folosi scara din celălalt capăt al casei; lampa de la biroul ei încă mai ardea, îi mai vedea silueta aplecată peste birou, muncea. Biata Fee. Cât de mult trebuie să se teamă să se culce, deşi, poate după ce va veni Frank, îi va fi mai uşor. Poate.

În capătul scărilor îl întâmpină o tăcere deasă; o lampă de cristal, pe o măsuţă din hol, arunca o lumină difuză, pentru somnambuli, tremurând în briza nopţii, care se strecura prin perdelele de lângă ea. Trecu pe lângă lampă; pe covoarele groase nu făcu niciun zgomot.

Uşa la Meggie era larg deschisă, aruncând mai multă lumină; blocând oarecum lumina, el închise uşa în urma lui şi o încuie. Ea era îmbrăcată cu o cămaşă subţire şi stătea în faţa ferestrei, privind departe, dincolo de padocuri; întoarse capul, îl privi îndreptându-se spre pat şi aşezându-se pe marginea lui. Încet, se ridică şi se apropie de el.

— Lasă-mă să te ajut să-ţi scoţi cizmele. Eu de asta nu port cizme din astea, nu le pot scoate fără jack, iar jackul distruge o cizmă bună.

— Intenţionat te-ai îmbrăcat în culoarea asta, Meggie?

— Cenuşă de trandafiri? Zâmbi. A fost întotdeauna culoarea mea preferată. Totuşi nu se potriveşte cu părul meu.

El îi puse piciorul în spate şi împinse până când ieşi cizma, apoi schimbă picioarele.

— Ai fost atât de sigură că voi veni?

— Ţi-am spus. La Drogheda eşti al meu. Dacă nu veneai tu la mine, veneam eu la tine, poţi să fii sigur.

Îi trase cămaşa peste cap. O secundă mâna ei se opri senzual pe pieptul lui, apoi se îndreptă spre lampă şi stinse lumina, în timp ce el îşi aranja hainele pe un scaun. O auzi mişcându-se prin cameră, dezbrăcându-şi cămaşa. Şi mâine

dimineaţă voi spune slujba. Dar asta, mâine dimineaţă. Încă mai este până atunci noapte şi o am pe Meggie. Am dorit-o mult. Şi ea este un fel de jurământ.

Dane era dezamăgit.

— Am crezut că o să purtaţi o robă roşie, spuse el.

— Câteodată port, Dane, dar numai în interiorul Palatului. În afara lui port sutană neagră cu eşarfă roşie, ca asta.

— Chiar aveţi un palat?

— Da.

— Este plin de candelabre?

— Da, dar nu-i la fel şi la Drogheda?

— Drogheda! spuse Dane cu dispreţ. Pariez că ale noastre sunt mici, pe lângă acelea. Mi-ar plăcea să vă văd palatul şi pe dumneavoastră în robă roşie.

Cardinalul Ralph zâmbi.

— Cine ştie, Dane? Poate într-o zi ai să mă vezi.

Băiatul avea o expresie curioasă, întotdeauna îndepărtată; o privire distantă. Când îl privi în timpul slujbei, Cardinalul o văzu mai pregnantă, dar nu o recunoscu, simţi numai că-i este familiară. Niciun bărbat nu se vede în oglindă aşa cum este, şi nicio femeie.

Luddie şi Anne Muller trebuiau să vină de Crăciun, aşa cum veneau în fiecare an. Casa fermei era plină de oameni binevoitori, aşteptând cu nerăbdare ca acesta să fie cel mai bun Crăciun din toate; Minnie şi Cat cântau şi munceau, faţa grăsuţă a doamnei Smith era zâmbitoare, Meggie îl cedă pe Dane Cardinalului Ralph, fără alte comentarii şi Fee părea fericită, stătea mult mai puţin la biroul ei. Băieţii găseau tot felul de scuze să vină acasă în fiecare seară, pentru că după cină, sufrageria fremăta de conversaţie şi doamna Smith îşi pusese în cap să pregătească o gustare înainte

de culcare, cu brânză topită pe pâine şi crochete cu unt. Cardinalul Ralph protestă spunând că atâta mâncare o să-l îngraşe peste măsură, dar după trei zile de aer de Drogheda, oameni de Drogheda, mâncare de Drogheda, păru să-şi piardă privirea aceea hăituită şi obosită pe care o avea când a venit.

A patra zi veni foarte călduroasă. Cardinalul Ralph plecă cu Dane să aducă o turmă de oi, Justine se ascunse îmbufnată în căsuţa din arborele de piper, iar Meggie stătea întinsă într-un scaun cu perne, pe verandă. Îşi simţea oasele uşoare şi era foarte fericită. O femeie putea trăi fără asta multă vreme, dar a fost bine, mai ales că a fost cu unicul om dorit. Când era cu Ralph, se trezea fiecare fibră din ea, cu excepţia acelora care-i aparţineau lui Dane; necazul era că, atunci când era cu Dane, se întâmpla exact invers. Numai când erau amândoi prezenţi în universul ei, aşa cum erau acum, se simţea completă, totală. Oricum era o logică, Dane era fiul ei, dar Ralph era omul ei.

Şi totuşi o singură umbră îi marca fericirea; Ralph nu văzuse. Prin urmare gura ei rămase pecetluită asupra secretului. Dacă el nu vedea singur, de ce să-i spună ea? Ce făcuse ca să merite să-i spună? Faptul că a putut gândi, fie şi numai un moment, că s-a putut întoarce la Luke de bunăvoie, a fost ultima picătură. Nu merita să-i spună, dacă putea gândi aşa despre ea. Câteodată simţea ochii palizi şi ironici ai lui Fee, aţintiţi asupra ei, şi-i răspundea fără urmă de nelinişte. Fee înţelegea, într-adevăr înţelegea. Înţelegea jumătatea de ură, resentimentul, dorinţa de a se răzbuna pentru anii de singurătate. Visa să prindă curcubee, acesta era Ralph de Bricassart, atunci, de ce i-ar dărui ea, cel mai frumos curcubeu dintre toate, pe fiul său? Lasă să stea fără el! Lasă-l să sufere, să nu ştie niciodată pentru ce suferă!

Telefonul dădu apelul pentru Drogheda; Meggie ascultă leneş, apoi înţelese că mama ei trebuia să

fie în altă parte, se ridică nemulţumită şi merse să răspundă.

— Cu doamna Fiona Cleary, spuse o voce de bărbat.

Când Meggie îi întindea receptorul, ea tocmai venea să răspundă.

— Da, Fiona Cleary, spuse ea, dar ascultând culoarea i se scurse din obraji, arătând ca în acele zile, după moartea lui Paddy şi a lui Sty; mică şi vulnerabilă. Mulţumesc, spuse şi închise.

— Ce s-a întâmplat, mamă?

— Frank a fost eliberat. Vine cu trenul în după amiaza asta. Îşi privi ceasul. Trebuie să plec repede; e trecut de două.

— Lasă-mă să vin cu tine, se oferi Meggie, atât de plină de propria ei fericire, că nu suporta să o vadă pe mama ei nefericită; simţea că pentru Fee, întâlnirea asta nu putea fi o bucurie.

— Nu, Meggie, mă descurc. Tu ai grijă de lucruri aici şi ţine pe loc cina, până mă întorc eu.

— Este minunat, mamă. Frank vine de Crăciun, nu-i aşa că este minunat?

— Da, spuse Fee, este minunat.

În acele zile nimeni nu mai călătorea cu trenul de noapte, pentru că erau avioane; străbăteau cele şase sute de mile, lăsând unul câte unul pasagerii, cei mai mulţi călătoreau cu clasa a doua, iar până să ajungă la Gilly nu mai rămâneau decât foarte puţini în tren.

Şeful de gară o cunoştea oarecum pe doamna Cleary, dar nici nu-i trecu prin cap să o abordeze într-o conversaţie ocazională; când o văzu, o lăsă să coboare pasarela şi apoi o lăsă singură pe peronul gării. Era o doamnă cu stil, gândi el; îmbrăcată după ultima modă, avea pălărie şi pantofi cu toc. Arăta bine, nu prea avea riduri, care să-i indice vârsta; nu făcea decât să arate cât de bine o duceau femeile de fermier.

Frank o recunoscu pe mama sa mult mai repede decât îl recunoscu ea, deşi inima ei îi semnalase imediat că el este cel aşteptat. Frank avea acum cincizeci şi doi de ani, iar anii în care lipsise erau cei care-l trecuseră de la tinereţe la maturitate. Omul care stătea pe peronul gării din Gilly era prea slab, aproape gârbov, foarte palid; era pe jumătate chel, avea nişte haine diforme, care sugerau că fuseseră croite pe un corp mult mai bine făcut, dar care acum atârnau, iar mâinile care o dată erau frumos modelate, acum strângeau stângaci borurile unei pălării de fetru gri. Nu dădea semne că ar fi bolnav, dar mototolea stângaci pălăria, neajutorat, era convins că nu-l va aştepta nimeni, iar acum nu ştia ce ar trebui să facă.

Fee, stăpânită, porni dreaptă în întâmpinarea lui.

— Bună, Frank, spuse.

El o privi cu ochii care odată scoteau scântei, dar care acum erau cuminţi şi resemnaţi, pe faţa unui om care îmbătrânea. Nu mai erau ochii lui Frank. Epuizat, răbdător, foarte obosit. Dar când se opriră pe Fee, în privire i se reflectă o expresie extraordinară, durere, apărare, apelul unui muribund.

— Oh, Frank! repetă ea şi îl îmbrăţişă, legănându-şi capul pe umărul lui. Nu-i nimic, nu-i nimic, apoi spuse şi mai blând, nu-i nimic.

La început el stătu foarte retras şi tăcut în maşină, dar pe măsură ce ieşiră din oraş, începu să remarce peisajul şi să privească pe fereastra maşinii.

— Este exact cum l-am lăsat, şopti el.

— Cred că da. Timpul se scurge greu aici.

Trecură podul de lemn, peste firul subţire de apă mâloasă, străjuită de sălcii şi de eucalipţii care creşteau chiar şi pe pământ pietros.

— Râul Barwon, spuse el. Nu credeam că o să-l mai văd vreodată.

Lăsau în urmă un enorm nor de praf, iar în faţa lor aveau un drum drept care traversa câmpia lipsită de copaci.

— E nou drumul, mamă?

Părea disperat să găsească un subiect de conversaţie, să facă situaţia să pară cât mai normală.

— Da, l-au făcut de la Gilly, la Milparinka imediat după război.

— Puteau să-l şi pietruiască puţin.

— De ce? Suntem obişnuiţi să înghiţim praf şi gândeşte-te cât ar fi costat să construiască un acostament care să reziste terenului mâlos de aici. Drumul acesta este nou, drept, îl întreţin bine şi nu mai avem cele şaptesprezece porţi de deschis şi de închis.

— Spre ferma noastră au mai rămas paisprezece porţi, dar ai să vezi ce am făcut cu ele, Frank.

Rollsul se apropia de o poartă metalică, şi care se deschise leneş când maşina fu aproape şi se lăsă, la fel de leneş, după ce maşina trecu.

— Minunile continuă! spuse Frank.

— Am fost prima fermă care a instalat porţile automate; numai spre fermă, bineînţeles, porţile spre padocuri se deschid şi se închid tot cu mâna.

— Totuşi, cine a inventat porţile astea, a închis şi a deschis multe la viaţa lui, de i-a venit ideea, zâmbi el; era primul semn de amuzament pe care-l dădea.

Apoi se cufundă din nou în tăcere, mama sa se concentră asupra drumului, nedorind să-l forţeze. Când trecură de ultima poartă, spre curtea fermei, el spuse cu respiraţia tăiată:

— Uitasem cât este de frumos.

— Pentru noi asta înseamnă acasă şi am avut grijă de ea.

Ea îndreptă maşina spre garaj şi apoi îl conduse spre casă.

— Vrei să stai în casa mare, Frank, sau vrei să stai într-o căsuţă pentru oaspeţi? îl întrebă mama

sa.

— Mai bine într-o casă de oaspeţi, mulţumesc. Ochii obosiţi o priviră intens. Ar fi mai bine să stau departe de oameni, o vreme, se explică el.

A fost singura aluzie pe care a făcut-o referitoare la condiţiile din închisoare.

— Şi eu cred că ar fi mai bine pentru tine. Casa mare este plină pentru moment, spuse ea conducându-l în salon. Este la noi Cardinalul, Dane şi Justine sunt în vacanţă, Luddie şi Anne Muller vor sosi poimâine pentru Crăciun.

Sună clopoţelul pentru ceai şi aprinse repede lămpile din cameră.

— Luddie şi Anne Muller? întrebă el.

Ea se opri puţin din activitate şi-l privi.

— A trecut mult timp, Frank. Familia Muller sunt prietenii lui Meggie.

O dată lămpile aprinse, ea se aşeză mulţumită în balansoarul preferat.

— O să servim cina peste o oră, dar mai întâi vom servi un ceai. Trebuie să spăl gustul de praf de pe drum.

Frank se aşeză stingher pe marginea unei băncuţe şi privi cu uimire camera.

— Este cu totul altfel decât pe vremea mătuşii Mary.

Fee zâmbi.

— Şi eu cred asta.

Apoi intră Meggie; îi era mult mai greu să o vadă pe Meggie femeie matură, decât îi fusese să o vadă pe mama sa îmbătrânită. În timp ce sora sa îl săruta şi-l îmbrăţişa, el se strânse în el şi o privi disperat pe mama sa care-l privea şi părea să-i spună:

„Nu contează, în curând totul va părea foarte normal, ai puţină răbdare.”

Un minut mai târziu, când el încă mai căuta cu disperare cuvinte pentru această străină, intră fiica lui Meggie; o tânără slabă care se aşeză ţeapănă împreunându-şi mâinile în poala rochiei, privind

cu ochii aceia mari deschişi când o faţă, când pe cealaltă. Fiul lui Meggie intră împreună cu Cardinalul şi se aşeză pe duşumea, lângă sora lui, era un băiat liniştit şi foarte frumos.

— Frank, este minunat, spuse Cardinalul, strângându-i mâna; apoi se întoarse spre Fee cu o sprânceană ridicată. O ceaşcă cu ceai? Bună idee.

Bărbaţii Cleary intrară toţi odată şi asta era cu atât mai greu, cu cât ei nu-l iertaseră deloc. Frank ştia de ce; pentru felul în care o rănise pe mama lor. Dar nici nu ştia ce să spună pentru a-i face să înţeleagă ceva, nici nu le putea spune despre durerea şi singurătatea lui şi nici nu-i putea ruga să-l ierte. Singura care conta pe lume, era mama sa, iar ea nu părea să creadă că există ceva ce trebuie iertat.

Cardinalul fu acela care încercă să menţină seara, care întreţinu conversaţia la masă şi apoi iar în salon, sporovăind cu diplomaţie şi reuşind să-l includă şi pe Frank în conversaţie.

— Bob, am vrut să te întreb de când am venit, întrebă Cardinalul – unde sunt iepurii? Am văzut mii de vizuine, dar niciun iepure.

— Iepurii au murit, răspunse Bob.

— Au murit?

— Da, de o boală numită mixomatoză. Din cauza iepurilor şi a secetei, Australia era aproape terminată prin ’47. Eram disperaţi, spuse Bob bucuros de subiect şi mai ales bucuros pentru mama sa, pentru că-l putea coopta şi pe Frank în conversaţie.

În acest moment Frank, lipsit de tact, comentă spunând:

— Ştiu că a fost rău, dar nu mi-am imaginat că a fost chiar aşa.

Se retrase în sine, sperând că l-a mulţumit pe Cardinal şi-că a contribuit şi el cu ceva la conversaţie.

— Eu nu exagerez, credeţi-mă. De unde să ştie Frank?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cardinalul.

— Organizaţia Pentru Cercetarea Ştiinţifică a Commonwealth-ului, a început un experiment în Victoria, au infectat iepurii cu virusul ăsta făcut de ei. Nu ştiu exact ce virus este, ştiu că se numeşte virus de mixomatoză. La început nu părea să se răspândească prea repede, deşi iepurii care-l luau mureau. Dar după un an de infectare continuă, a început să se întindă; ei cred că ţânţarii l-au purtat. Şi de atunci, iepurii au murit cu milioanele, pur şi simplu i-au exterminat. Câteodată mai vezi câte ceva ce seamănă a iepure; dar au făcut o treabă minunată, Ralph, să ştii. Mixomatoza nu se poate transmite decât liniei directe de înrudire biologică. Datorită acestor oameni am scăpat de pacostea cu iepurii.

Cardinalul Ralph privi spre Frank.

— Îţi dai seama ce înseamnă asta, Frank? Înţelegi?

Bietul Frank dădu din cap, dorindu-şi din suflet să fie uitat în anonimatul lui.

— Distrugere biologică în masă. Mă întreb dacă restul lumii ştie că aici în Australia, între 1949 şi 1952 un virus de război a fost folosit împotriva unei populaţii de animale de trilioane şi trilioane şi a reuşit să o extermine! Ei bine, este posibil! Nu este o istorie jurnalistică de senzaţie, este un fapt ştiinţific. Ar putea la fel de bine să îşi îngroape bombele atomice şi cu hidrogen. Ştiu că trebuia făcut, ştiu că era absolut necesar şi probabil este una dintre cele mai importante descoperiri ştiinţifice. Dar în acelaşi timp este îngrozitor.

Dane urmărise conversaţia cu foarte mare atenţie.

— Exterminare biologică? N-am auzit niciodată de asta. Ce înseamnă asta mai exact, Ralph?

— Cuvintele sunt noi, Dane, dar eu sunt un fel de diplomat papal şi, din nefericire, folosesc cuvinte din acestea. Într-un cuvânt înseamnă mixomatoza. Adică să prepari un virus, care este în

stare să omoare numai un anumit fel de vieţuitoare.

Aproape inconştient Dane îşi făcu semnul crucii şi se rezemă de genunchii lui Ralph de Bricassart.

— Ar fi bine să ne rugăm, nu?

Cardinalul privi zâmbind capul auriu al băiatului.

Dacă Frank a reuşit, oarecum, să se acomodeze vieţii de la Drogheda, aceasta s-a datorat în mare măsură mamei sale; Fee, în faţa opoziţiei făţişe manifestate de toţi bărbaţii Cleary, continuă să se poarte ca şi cum fiul ei ar fi fost plecat pentru puţin timp şi nu şi-ar fi dezonorat niciodată familia, nu şi-ar fi rănit niciodată mama. Încet şi discret, ea l-a ajutat să se strecoare în nişa pe care, se pare, el dorea să o ocupe, departe de ceilalţi fii ai săi; şi nici nu a încercat să-l încurajeze să-şi recapete o parte din vitalitatea pe care o avea în tinereţe. Aceasta nu mai exista; ea văzuse încă din momentul în care l-a privit pe peronul gării. Parcă fusese înghiţit de o existenţă a cărei natură el refuza să o discute cu mama sa. Ea nu putea face altceva, decât să-l facă cât mai fericit cu putinţă şi îşi dădea seama că singura cale de a realiza acest lucru era să-l accepte pe Frank, cel de acum, ca şi cum el era cel dintotdeauna şi nimic nu s-ar fi schimbat.

Nu se punea problema ca el să muncească în padocuri, pentru că acolo fraţii săi nu-l doreau, nici el nu dorea să ducă o viaţă pe care a urât-o întotdeauna. Îi plăcea să privească cum creşte vegetaţia, cum se schimbă natura, aşa că Fee hotărî să-i dea în grijă grădinile Droghedei şi îl lăsă în pace.

Treptat, bărbaţii familiei Cleary se obişnuiră cu gândul că Frank s-a întors în sânul familiei, începură să înţeleagă că ameninţarea pe care el o reprezenta pentru liniştea familiei, acum, era lipsită de sens şi de scop.

Nimic nu va schimba vreodată dragostea pe care o avea mama lor pentru el, fie că era în închisoare, sau la Drogheda; sentimentele ei vor fi aceleaşi. Lucrul cel mai important era că revenirea lui la Drogheda o făcea pe ea să fie fericită. El nu se băga în sufletul lor, nu-i deranja, nu era nici mult, nici puţin, era cum a fost întotdeauna.

Şi totuşi, pentru Fee nu era o bucurie că Frank se întorsese acasă; cum putea fi? Văzându-l în fiecare zi, însemna pentru ea un alt fel de durere, ca şi atunci când nu-l vedea deloc. Vedea durerea îngrozitoare a unei vieţi ruinate, a unui om ruinat. Şi acest om era fiul ei cel mai iubit, care trebuie să fi suferit agonii dincolo de orice imaginaţie.

Într-o zi, cam la şase săptămâni după venirea lui Frank, Meggie intră în salon şi o găsi pe mama sa privind pe fereastră cum Frank prindea trandafirii agăţători, de-a lungul drumului de intrare în fermă. Fee întoarse capul, totuşi, ceva de pe faţa stăpânită şi calmă a mamei sale, o făcu pe Meggie să-şi ducă mâna la inimă.

— Doamne, mamă! spuse ea neajutorată.

Fee o privi, dădu din cap şi zâmbi.

— Nu mai are nicio importanţă, Meggie, îi răspunse.

— Măcar dacă aş putea face ceva!

— Poţi. Poartă-te ca şi până acum. Îţi sunt foarte recunoscătoare. Mi-ai devenit un aliat.

ŞASE
1954-1965 Dane

XVII

— Ei bine, se adresă Justine mamei sale. Să ştii că am hotărât ce voi face.

— Eu credeam că am hotărât de mult. Artă la Universitatea din Sydney, nu asta?

— Ei, asta a fost o mică minciunică să te păcălesc, să-ţi dau o falsă impresie de siguranţă, dar între timp eu mi-am făcut planuri. Dar acum, pentru că am aranjat tot, pot să-ţi spun.

Meggie ridică brusc capul de la treaba pe care o făcea, tăia forme de prăjituri pentru doamna Smith care era bolnavă. Îşi privi fiica îngrijorată, nerăbdătoare, neputincioasă. Cum să se poarte cineva cu un om ca Justine? Dacă ar fi anunţat că vrea să meargă la Sydney, să facă trotuarul, Meggie se îndoia că ar fi putut să o oprească. Draga şi scumpa Justine, întotdeauna regină a forţelor distructive.

— Dă-i drumu', mor de curiozitate, spuse şi se întoarse la prăjituri.

— Am să mă fac actriţă.

— *CE?*

— Actriţă.

— Dumnezeule! Prăjiturile fură din nou abandonate. Uite Justine, mie nu-mi place să fiu sâcâitoare şi nici nu vreau să-ţi rănesc sentimentele, dar, crezi tu că eşti – cum să-ţi spun – dotată fizic, ca să fii actriţă?

— Oh, mamă! replică Justine dezgustată. Nu vreau să fiu star de cinema, doar actriţă şi atât. Nu vreau să-mi unduiesc şoldurile şi să-mi reproduc sânii şi buzele, senzual! Vreau să joc teatru! Punea carnea degresată într-un vas, pentru conservare. Am destui bani ca să-mi plătesc orice curs de iniţiere, nu-i corect?

— Da, mulţumită Cardinalului de Bricassart.

— Atunci, ne-am înţeles. Am să merg la clasa de actorie a lui Albert Jones, la Teatrul Culloden;

am scris deja la Academia de Artă Dramatică din Londra şi am cerut să fiu trecută pe listele de perspectivă.

— Eşti hotărâtă, Justine?

— Foarte. Ştiu de multă vreme.

Ultima bucată de carne fu aşezată în soluţia de conservare; Justine trânti capacul peste vas.

— Gata, sper să nu mai văd în viaţa mea o altă bucată de carne conservată.

Meggie îi întinse o tavă cu prăjituri.

— Uite, pune şi asta în cuptor, vrei? Pune-l la patru sute de grade. Trebuie să recunosc că mi-ai făcut o surpriză. Eu credeam că fetiţele care vor să fie actriţe joacă tot timpul un rol; dar pe tine, singurul rol pe care te-am văzut jucându-l, a fost al propriei tale persoane.

— Oh, mami! Uite, iar confunzi starurile de film, cu actriţele. Pe cuvântul meu, eşti tare neştiutoare.

— Bine. Atunci explică-mi. Starurile de film, nu sunt actriţe?

— Sunt, dar de o calitate mult mai inferioară. Sunt bune numai dacă au trecut mai întâi pe scenă, asta e. Chiar şi Laurence Olivier mai face câte un film.

Pe măsuţa de toaletă a Justinei era o fotografie cu autograf a lui Laurence Olivier; Meggie o considerase, pur şi simplu, o pasiune de adolescentă a fetei, deşi acum îşi amintea că la vremea aceea, gândise că, cel puţin, Justine avea gust artistic. Prietenele ei, pe care le mai aducea din când în când, colecţionau fotografii ale lui Tab Hunter şi Rory Calhoun.

— Şi tot nu înţeleg, spuse Meggie, dând din cap. Actriţă!

Justine ridică din umeri.

— Spune tu. Unde aş putea să urlu, să ţip, unde decât pe scenă? Aici nu am voie să fac aşa ceva, nici la şcoală, nici *NICĂIERI!* La naiba, şi mie îmi place să ţip şi să urlu!

— Dar eşti foarte talentată la pictură, Jussy! De ce nu pictor? persevera Meggie.

Justine se întoarse de la soba uriaşă şi cercetă rezervorul de gaz.

— Trebuie să le spunem oamenilor să mai pună gaz, mai este numai puţin. Cred totuşi că pentru azi ajunge. Ochii deschişi o studiau pe Meggie cu compătimire. Mami, eşti atât de lipsită de simţ practic! Eu credeam că numai copiii nu iau în consideraţie aspectele practice ale unei cariere. Hai să-ţi spun; nu vreau să mor de foame aşteptând să fiu renumită pentru nişte tablouri după ce am murit. Vreau să mă bucur de puţină faimă şi cât trăiesc să am şi ceva mijloace financiare. Deci, pictez ca hobby şi joc teatru ca să trăiesc. Ce zici de asta?

— De la Drogheda ai un venit, Jussy, spuse Meggie disperată, călcându-şi jurământul de a tăcea, indiferent de situaţie. Tu n-ai să ajungi niciodată să mori de foame. Dacă vrei să pictezi, e în regulă, poţi!

Justine o privi deodată agitată şi interesată.

— Cât am, mamă?

— Destul. Dacă vrei, să ştii că nu trebuie să munceşti niciodată.

— Ce plictiseală! Am să sfârşesc vorbind la telefon şi jucând bridge; adică asta fac mamele celor mai multe dintre colegele mele. Pentru că, să ştii, eu aş trăi la Sydney, nu la Drogheda. Acolo se trăieşte *MULT* mai bine. Un licăr de speranţă i se văzu în ochi. Am destui bani ca să scap de cârlionţi şi să-mi întind părul cu aparatul ăla nou?

— Cred că da. Dar, de ce?

— Pentru că aşa îmi pun în valoare faţa, de asta.

— Parcă spuneai că nu contează fizicul pentru o actriţă?

— Gata, mamă, pentru mine cârlionţii sunt un chin.

— Sigur nu vrei să pictezi?

— Sigur, mulţumesc. Făcu o scurtă mişcare de dans. „Îmi voi croi un drum în viaţă, doamnă Worthington!”

— Cum ai ajuns la Culloden?

— Am dat o probă de audiţie.

— Şi ai *LUAT-O?*

— Încrederea pe care o ai în fiica ta este emoţionantă, mamă. Bineînţeles că m-au acceptat! Ştii, sunt superbă, într-o bună zi voi fi foarte renumită.

Meggie prepară crema colorată pentru prăjiturile care erau deja coapte.

— Este important pentru tine, Justine? Adică să fii renumită?

— Cred că da. Presăra zahăr; în ciuda înlocuirii sobei cu lemne cu o sobă cu gaz, în bucătărie era foarte cald. Sunt extrem de hotărâtă să devin renumită.

— Nu vrei să te măriţi?

Justine o privi îmbufnată.

— Nu-i al naibii de plăcut! Să-mi irosesc viaţa, viaţa *MEA,* ştergând nasul mucoşilor şi ştergându-i la poponeaţă. Să fac temenele unui bărbat, care nu-mi este nici pe jumătate egal, dar’mi’te superior, deşi el crede că-mi este superior? He, he, he, nu-i pentru mine!

— Pe cuvântul meu, eşti la limita înţelegerii! De unde îţi selectezi limbajul?

Justine începu să spargă ouă într-un castron, repede şi cu o singură mână.

— De la distinsele mele colege, bineînţeles. Începu să bată cu ciudă ouăle. De fapt eram un grup destul de bine educat de fete. Foarte citite. Nu poate fiecare gâsculiţă să aprecieze subtilităţile unui limeric latin:

„The was a Roman from Vinidium
Whose shirt was made of iridium;
When asked why the vest,
He replied ’ Id est

Bentum sanguinem praesidium.”

Meggie se strâmbă.

— Nu-mi place că trebuie să te întreb, dar, ce-a spus romanul?

— Îmi protejează sângele.

— Numai atât, mă gândeam la ceva mult mai rău. Pur şi simplu mă uimeşte. Dar să ne întoarcem la ce spuneam, fată dragă, deşi văd că-ţi dai silinţa să schimbi subiectul. Ce vezi tu greşit într-o căsătorie?

Justine imită râsul uscat al bunicii sale.

— Mamă! Într-adevăr eşti cea mai potrivită să pui o astfel de întrebare!

Meggie simţi sângele invadându-i fiinţa şi se concentra cu ochii în jos, în tava de prăjituri.

— Nu fi impertinentă, chiar dacă te crezi matură la şaptesprezece ani!

— Nu-i ciudat? Cum îndrăzneşti să treci în teritoriul strict parental, devii impertinent, spuse amestecând în castron. Nu am spus decât că eşti cea mai potrivită să întrebi. Şi să fiu al naibii dacă nu-i adevărat! Să ştii că nu vreau să spun că eşti un eşec total, sau o păcătoasă, sau altceva. De fapt cred că ai arătat foarte multă înţelepciune şi bun simţ când te-ai despărţit de soţul tău. De ce ai fi avut nevoie de un soţ? Ai tone de influenţe masculine în copiii tăi, din pricina unchilor noştri şi ai destui bani să trăieşti rezonabil. Eu sunt de acord cu tine! Căsătoria este pentru păsări.

— Semeni cu taică-tu!

— Altă eschivare. De câte ori nu-ţi place ce-ţi spun, devin imediat ca tatăl meu. Ştii ce? Trebuie să te cred pe cuvânt, pentru că nu am avut onoarea să-l văd pe domnul cu ochii mei.

— Când vrei să pleci? întrebă Meggie disperată.

Justine rânji.

— Abia aştepţi să scapi de mine, nu? E-n regulă mamă, nu te condamn. Dar nu mă pot abţine să

şochez oamenii, îmi place la nebunie; mai ales pe tine. Ce-ar fi să mă duci la aeroport mâine?

— Lasă pentru poimâine. Mâine te duc la bancă. Trebuie să ştii câţi bani ai. Şi Justine...

Justine punea făină şi frământa de zor, dar ridică ochii când simţi că tonul mamei se schimbă.

— Da?

— Dacă vreodată ai necazuri, vino acasă, te rog! Întotdeauna va fi loc pentru tine la Drogheda, vreau să ţii bine minte asta. Nimic din ce ai face nu ar fi atât de rău, încât să nu poţi veni acasă.

Privirea Justinei se îmblânzi.

— Mulţumesc, mamă. Pe dinăuntru nu eşti chiar aşa ţepoasă, şi bătrână, nu-i aşa?

— *BĂTRÂNĂ?* exclamă Meggie. Nu sunt bătrână, am numai patruzeci şi trei de ani!

— Dumnezeule! Aşa de mult?

Meggie lăsă prăjitura şi o lovi uşor peste nas.

— Eşti rea! râse. Ce monstru eşti! Acum mă simt de o sută de ani.

Râse şi fiica ei, moment în care Fee intră în bucătărie, să vadă cum mai merg treburile pe-acolo; Meggie îi întâmpină sosirea cu un sentiment de uşurare.

— Mamă, ştii ce mi-a spus Justine?

Ochii lui Fee o mai ajutau să ţină registrele şi atât, dar mintea de dincolo de ei era la fel de ascuţită ca întotdeauna.

— Cum aş putea şti ce ţi-a spus ţie Justine? întrebă blând, privind prăjiturile.

— Ştii, câteodată mi se pare că tu şi Justine aveţi mici secrete; acum, de exemplu, fiica mea tocmai termină să-mi dea o veste, iar tu intri în bucătărie, când aici nu prea intri.

— Mmmmm, cel puţin sunt mai gustoase decât arată, comentă Fee. Te asigur Meggie, că n-o încurajez pe fiica ta să conspire cu mine, în spatele tău. Ce-ai mai făcut Justine, de-ai răsturnat iar căruţa cu mere?

— I-am spus mamei că vreau să fiu actriţă, Nana, asta-i tot.

— Asta-i tot? Este o glumă, sau vreun joc dubios?

— Oh, este un adevăr. Încep cursuri la Culloden.

— Ia te uită! exclamă Fee, rezemându-se de masă şi privindu-şi cu ironie fiica. E uimitor cum gândesc copiii, de unii singuri; nu-i aşa Meggie?

Meggie nu răspunse.

— Nu eşti de acord, bunică? întrebă Justine, gata să înceapă lupta.

— Eu? Să nu fiu de acord? Ce faci tu cu viaţa ta, Justine, nu mă priveşte pe mine. Pe urmă, să ştii că eu cred că vei fi o actriţă bună.

— Crezi? exclamă Meggie surprinsă.

— Bineînţeles, spuse Fee. Justine nu-i genul de om care să aleagă fără să gândească, nu-i aşa Justine?

— Nu, răspunse fata suflându-şi o buclă din ochi.

Meggie o văzu privindu-şi bunica cu o afecţiune pe care nu o arătase niciodată faţă de ea.

— Eşti o fată bună, Justine, spuse Fee şi termină prăjitura, pe care o începuse lipsită de entuziasm. Nu-s rele deloc, dar mi-ar fi plăcut să le faceţi cu cremă albă.

— Sunt copăcei şi nu poţi colora copacii în alb, o contrazise Meggie.

— Ba poţi, dacă sunt brăduţi şi au şi puţină zăpadă, îi răspunse Fee.

— E prea târziu acum; au un verde de-ţi vine să vomiţi, râse Justine.

— *JUSTINE!*

— Ooops, îmi pare rău mamă, n-am vrut să te jignesc, întotdeauna uit că tu eşti mai sensibilă cu stomacul.

— Nu sunt deloc sensibilă, spuse Meggie exasperată.

— Am venit să văd dacă am vreo şansă să beau un ceai, le întrerupse Fee, trăgând un scaun. Justine, fii fetiţă cuminte şi pune ceainicul pe foc.

Se aşeză şi Meggie.

— Crezi că o să fie bine pentru Justine, mamă? întrebă ea îngrijorată.

— De ce nu? răspunse Fee privindu-şi nepoata onorând ritualul pentru ceai.

— Ar putea fi ceva trecător.

— Este o idee trecătoare, Justine? întrebă Fee.

— Nu, răspunse Justine încordată, aşezând ceşcuţele şi farfurioarele pentru ceai.

— Pune biscuiţii pe o farfurie, Justine, nu îi pune aici cu castronul, spuse Meggie mecanic; şi, pentru Dumnezeu, nu pune toată cana cu lapte pe masă, pune căniţa de la serviciul de ceai.

— Da, mamă, scuză-mă. Justine răspundea la fel de mecanic. Nu prea înţeleg de ce atâta etichetă în bucătărie. După aceea va trebui să le pun pe toate înapoi, la locul lor, şi să mai spăl şi nişte vase în plus.

— Fă ce ţi se cere! Este mai civilizat aşa!

— Să revenim la subiect, continuă Fee, eu nu cred că mai trebuie să discutăm alegerea. Cred că Justine trebuie lăsată să încerce; şi mai cred că va reuşi foarte bine.

— Tare-aş vrea să fiu şi eu la fel de sigură, spuse Meggie posomorâtă.

— Ai în cap ceva idei despre faimă, glorie, Justine? întrebă bunica.

— Fac parte din plan, spuse Justine, aşezând ceainicul direct pe masă, sfidându-şi mama şi aşezându-se repede pe un scaun. Nu începe iar, mamă, nu fac ceai în vase de argint, pentru bucătărie; şi gata!

— Ceainicul este potrivit, zâmbi Meggie.

— Bine! Nu-i nimic mai bun decât o ceaşcă cu ceai, oftă Fee, sorbind cu înghiţituri mici. Justine, de ce te încăpăţânezi să-i prezinţi mamei o imagine atât de deformată? Ştii foarte bine că nu se pune

problema renumelui şi nici a banilor. Este o căutare de sine, nu-i aşa?

— Căutare de sine, bunică?

— Bineînţeles. Actoria este ceea ce simţi tu că ai face cel mai bine, nu-i ăsta adevărul?

— Da.

— Atunci, de ce nu i-ai explicat la fel şi mamei? De ce o necăjeşti cu toate prostiile?

Justine ridică din umeri, bău tot ceaiul şi împinse ceaşca spre mama ei, să-i mai toarne.

— ’nţ, şti, spuse ea.

— „Nu ştiu”, o corectă Fee. Pe scenă trebuie să articulezi corect. Dar acesta-i motivul, căutarea eului, nu-i aşa?

— Cred că da, acceptă Justine fără chef.

— Oh, asta-i mândria prostească a Cleary-lor! Şi tot asta va însemna şi eşecul tău, Justine, dacă persişti în ea şi nu încerci să ţi-o domini.

— Frica asta stupidă că cineva va râde de tine, că te va ridiculiza. Deşi, nu înţeleg de ce crezi că mama ta ar putea fi atât de crudă? O bătu uşor pe spate. Dă şi tu puţin, Justine; colaborează cu ea.

Dar Justine negă din cap.

— Nu pot. Fee oftă.

— Ei bine, nu ştiu dacă îţi va fi de vreun folos copila mea, dar, ai binecuvântarea mea pentru ceea ce vrei să faci.

— ’ţam Nana, îţi sunt recunoscătoare.

— Atunci, te rog să-ţi arăţi recunoştinţa într-un mod civilizat şi cu un ajutor concret; caută-l pe unchiul Frank şi spune-i că este ceai la bucătărie, spune-i să vină.

Justine ieşi, iar Meggie o privi uluită pe Fee.

— Mamă, eşti extraordinară, pe cuvântul meu!

Fee zâmbi.

— Trebuie să recunoşti că eu nu le-am spus niciodată copiilor mei ce să facă.

— Nu, nu ai încercat niciodată, spuse Meggie cu tandreţe. Şi noi toţi am apreciat asta, să ştii.

Primul lucru pe care-l făcu Justine când ajunse înapoi la Sydney, a fost să-şi întindă buclele. Din nefericire, nu era un proces foarte uşor; avea atât de multe, încât trebui să îndure douăsprezece luni, iar apoi urma să se ferească de soare tot restul vieţii, pentru că risca să-i reapară cârlionţii. Al doilea lucru pe care-l făcu, a fost să-şi găsească un apartament, ceea ce nu era prea greu la Sydney, la vremea aceea, când toată lumea îşi construia vile şi îi privea cu dispreţ pe cei care locuiau în blocuri. Găsi un apartament în cartierul Neutral Bay, într-o uriaşă clădire victoriană, care fusese transformată de proprietari (care aveau probleme financiare) în semi-apartament. Chiria era de cinci lire şi zece şilingi pe săptămână, scandalos de mult, dacă luai în considerare faptul că bucătăria şi baia erau comune; pentru toţi chiriaşii. Totuşi Justine era satisfăcută. Deşi fusese educată pentru tot felul de treburi domestice, nu avea deloc tragere de inimă pentru ele.

Viaţa în această vilă, care se numea Bothwell Gardens, era mult mai fascinantă decât cursurile ei de actorie la Culloden; la Culloden totul părea să se rezume la a sta în spatele decorului să vezi repetiţiile altora şi să memorezi masiv din Shakespeare, Shaw şi Sheridan.

Incluzând şi apartamentul Justinei, vila avea şase cu totul, plus cel al proprietarei, doamna Devine. Doamna Devine avea 65 de ani, era o londoneză cu aere, ochii ieşiţi din orbite şi un mare dispreţ pentru australieni şi pentru Australia, deşi îi fura cu neruşinare. Principala ei preocupare părea să fie cât costă gazul şi curentul electric şi principala ei slăbiciune, părea să fie un tânăr englez, vecin cu Justine, care ştia să exploateze foarte bine această slăbiciune.

— Nu mă deranjează să gâdil câte puţin gâsca asta bătrână, când rămânem singuri şi povestim despre Anglia, îi spuse el o dată Justinei. Mă lasă în pace după aceea. Voi, fetele, nu aveţi voie să

ţineţi radiator iarna, dar mie mi-a dat ea unul şi îmi dă voie să-l folosesc, chiar şi vara.

— Porc, răspunse Justine neutru.

Se numea Peter Wilkins şi era marinar.

— Vino când vrei să bem un ceai împreună, o invită el, intrigat de ochii ei palizi şi pătrunzători.

Şi Justine a mers, dar a fost atentă ca geloasa doamnă să nu fie pe aproape; apoi se obişnui să-l respingă pe Peter şi chiar să se bată cu el. Anii lungi de muncă şi de călărie la Drogheda o făcuseră destul de puternică şi nu-şi făcea probleme de conştiinţă dacă lovea sub centură.

— Luate-ar dracu, Justine, o blestema Peter ştergându-şi lacrimile. Renunţă o dată la virginitate! Ştii, tot va trebui să o pierzi! Nu mai trăim în Anglia Victoriană şi nu-ţi mai cere nimeni să ţi-o păstrezi pentru căsătorie.

— Nici nu intenţionez asta, răspunse ea aranjându-şi rochia. Numai că, nu sunt sigură cui îi voi acorda această onoare, asta-i tot.

— Ia caută-mă pe dincolo, scrie acasă, pleacă, se răţoi la ea; îl lovise cu toată puterea.

— Prostii, Pete, cuvintele pe mine nu mă jignesc. Şi să ştii că sunt mulţi bărbaţi, care ar da orice pentru o virgină.

— Şi multe femei! Ai studiat apartamentul de la stradă?

— Oh, da, da, spuse Justine.

Cele două fete din apartamentul din faţă, erau lesbiene; întâmpinaseră cu multă bucurie sosirea Justinei, până când şi-au dat seama, nu numai că nu o interesau, dar nici măcar nu o intrigau. La început nu prea fusese sigură de toate aluziile lor, dar, după ce s-au făcut bine înţelese, drept răspuns, ea a ridicat din umeri, arătându-le că nu este deloc impresionată. Astfel, după o perioadă de acomodare, ea a devenit confidenta lor neutră, împăciuitorul certurilor lor; plăti cauţiunea şi o scoase pe Billie din închisoare; o duse pe Bobbie la spital, după o ceartă cu Billie; refuză să ia partea

uneia dintre ele, când la orizont apărură Pat, Al, Georgie şi Ronnie. I se părea că duc o viaţă emoţională foarte nesigură, aşa gândea ea. Bărbaţii erau destul de răi, dar, cel puţin, aveau puterea unei diferenţieri intrinsece.

Deci, între Culloden şi Bothwell Gardens şi fetele pe care le cunoscuse în timpul colegiului, Justine avea timpul destul de ocupat şi destul de mulţi prieteni, iar ea însăşi îşi era cea mai bună prietenă. Ea nu le spunea niciodată dacă avea necazuri, aşa cum o făceau ele; pentru asta îl avea pe Dane, deşi micile necazuri pe care le avea nici nu le recunoştea. Ceea ce le fascina cel mai mult pe prietenele ei, era extraordinarul autocontrol pe care-l avea; ca şi cum, din copilărie, nu făcuse altceva decât să se educe în aşa fel încât să nu permită nici unei circumstanţe să-i afecteze viaţa.

Ceea ce le interesa în mod deosebit pe aşa zisele ei prietene era când, cum şi cu cine se va hotărî ea să devină femeie, dar Justine nu se grăbea.

Arthur Lestrange era exemplul cel mai durabil de exuberanţă juvenilă al lui Albert Jones, deşi îşi luase rămas bun de la a patruzecea aniversare, când sosise Justine la Culloden. Avea un trup frumos, era un actor constant şi de nădejde, cu faţa bărbătească încadrată de cârlionţi blonzi şi stârnea întotdeauna aplauzele spectatorilor. În primul an nu o băgă în seamă pe Justine, care era foarte retrasă, discretă şi făcea exact ceea ce i se cerea. Dar, la sfârşitul anului, tratamentul părului ei se termină şi ea începu să se facă remarcată!

Fără cârlionţi şi cu un plus de machiaj, care-i scotea în evidenţă sprâncenele şi genele, arăta bine, de o frumuseţe care nu se putea defini prea uşor. Nu avea frumuseţea evidentă a lui Luke O'Neill şi nici rafinamentul mamei sale. Nu trecea dincolo de obişnuit decât cu o idee. Numai părul ei roşu aprins ieşea în evidenţă. Dar pe scenă, era cu totul alta; putea să-i facă pe oameni să creadă că

era frumoasa ca Elena din Troia, sau urâtă ca o vrăjitoare.

Arthur o remarcă prima dată într-o perioadă de cursuri, când i se ceru să recite un pasaj din „Lordul Jim” de Conrad, folosind diverse modalităţi de expresie. Era într-adevăr extraordinară; Arthur simţi emoţia lui Albert Jones şi în cele din urmă înţelese de ce Al îi acorda atât de mult timp. Era un mim înnăscut, dar era cu mult mai mult decât atât; dădea pregnanţă fiecărui cuvânt pe care-l rostea. Şi vocea; o voce naturală, parcă făcută pentru o actriţă, profundă, pătrunzătoare.

Într-o zi, când o văzu cu o ceaşcă de ceai în mână şi cu o carte deschisă pe genunchi, se aşeză lângă ea.

— Ce citeşti?

Ea îl privi zâmbind.

— Proust.

— Nu ţi se pare plicticos?

— Proust plicticos? Nu, numai să nu-ţi pese de bârfă. Parcă aşa spune el. Bârfa, această veche îndeletnicire.

El avu sentimentul incomod că îl domina din punct de vedere intelectual, dar o iertă. Aşa se manifesta tinereţea.

— Te-am auzit cu Conrad. Splendid.

— Mulţumesc.

— Poate o să mergem undeva la o cafea şi să vorbim despre planurile pe care le ai.

— Dacă doreşti, îi răspunse şi se întoarse la Proust.

Lui îi păru bine că spusese „cafea” şi nu „cină”; soţia lui îl ţinea din scurt, iar cina era un lucru care cerea recunoştinţă faţă de ea şi nu era convins că Justine este genul de om care să arate recunoştinţă. Totuşi dădu curs invitaţiei şi o duse pe Justine la o cafea într-un local discret şi întunecos, pe Strada Elizabeth, unde era sigur că n-o să-l caute nevastă-sa.

În semn de autoapărare, Justine învăţase să fumeze şi refuza cu aplomb ţigările oferite de alţii. După ce se aşezară îşi scoase pachetul ei de ţigări, abia cumpărat, rupse celofanul, îl desfăcu studiat. Arthur privea amuzat şi interesat teatrul pe care-l juca Justine.

— De ce naiba migăleşti atâta, rupe celofanul şi gata.

— Neglijent!

El luă pachetul şi-l studie.

— Dacă aş fi discipol al eminentului Freud...

— Dacă ai fi Freud ce? Văzu chelneriţa care stătea lângă ea. Cappuccino, vă rog.

El se simţi din nou stânjenit, văzând că ea şi-a făcut singură comanda, dar lăsă gândul să treacă, concentrându-se la o nouă idee.

— Vienna, vă rog. Şi acum să ne întoarcem la ce spuneam despre Freud. Ce-ar zice el? Ar putea spune...

Ea luă pachetul, îl deschise, scoase o ţigară, o aprinse singură fără să-i dea lui timpul să aprindă chibritul.

— Ascult?

— Ar gândi că-ţi place să-ţi păstrezi membranele intacte, nu?

Râsul ei gutural printre rotocoale de fum, îi făcu pe mai mulţi bărbaţi să întoarcă curioşi capul.

— Asta ar spune? Este ăsta un mod ocolitor de a mă întreba dacă mai sunt virgină, Arthur?

Oftă exasperat.

— Justine! Înţeleg că, printre altele, trebuie să te învăţ şi frumoasa artă a ambiguităţii verbale.

— Printre alte lucruri, Arthur?

Îşi sprijini coatele de masă, privindu-l cu ochii strălucind în semiîntuneric.

— Ei bine, ce vrei să te învăţ?

— Să ştii că sunt relativ bine educată.

— În orice domeniu?

— Cerule, ştii cum se pune un accent! Bun, trebuie să ţin minte cum ai spus asta.

— Sunt anumite lucruri pe care le înveţi numai cu o experienţă la prima mână, spuse el moale, dându-i o şuviţă de păr după ureche.

— Oare? Eu am găsit întotdeauna că observaţia este cel mai adecvat studiu.

— Ah, dar ce faci când ajungi la dragoste? Îşi rotunji profund vorbele. Cum o să joci rolul Julietei, dacă nu ştii ce înseamnă dragostea?

— Punct pentru tine! Sunt de acord.

— Ai fost îndrăgostită?

— Nu.

— Nu ştii nimic despre dragoste?

De data asta accentuă pe „nimic”, şi nu pe „dragoste”.

— Nimic, nimic.

— Ah, atunci Freud ar fi avut dreptate, nu?

Luă pachetul de ţigări şi-l privi zâmbind.

— În anumite privinţe, da.

Repede el luă pachetul de ţigări, trase celofanul, îl strânse cu gesturi dramatice şi-l aruncă în scrumieră, privindu-l cum se întinde în forma iniţială.

— Mi-ar plăcea să te învăţ să fii femeie, dacă ai vrea.

Un moment ea nu-i răspunse, privind intens celofanul; apoi aprinse un chibrit şi-i dădu foc.

— De ce nu? întrebă luminată de flacăra rapidă. Da, de ce nu?

— Să fie ceva divin şi magic cu lună şi trandafiri şi ochi dulci pasionaţi, sau să fie scurt şi ascuţit, ca o săgeată? declamă el.

Ea râse.

— Doamne, Arthur, eu sper să fie *LUNGĂ* şi ascuţită. Dar nu lună şi trandafiri, te rog. Nu înghit dulcegăriile.

El o privi puţin trist.

— Of, Justine, toţi înghiţim puţine dulcegării – chiar şi tu, care eşti atât de rece şi dură. Aşteaptă şi ai să vezi, într-o zi o să doreşti singură. O să duci dorul actului în sine.

— Pfiu! Se ridică. Hai Arthur, hai să facem „fapta”, repede şi bine, înainte să mă răzgândesc.

— *ACUM? ÎN SEARA ASTA?*

— De ce naiba nu? Am destui bani pentru o cameră de hotel, dacă tu nu ai.

Hotelul Metropol nu era departe; merseră pe jos pe străzile întortocheate, ea ducându-l de braţ şi râzând. Era prea târziu pentru cină şi prea devreme pentru teatru, erau puţini trecători, doar grupuri de marinari americani şi fete la ferestre, cu ochii pe ei.

Nimeni nu-i băga în seamă, ceea ce-i convenea lui Arthur. Intră într-o farmacie, Justine îl aşteptă afară, el ieşi bucuros.

— Acum suntem siguri, draga mea.

— Ce-ai cumpărat? Prezervative?

El făcu o grimasă.

— Nu. Prezervativele sunt ca o hârtie groasă de ziar. Nu, am luat nişte ovule, pentru tine. Dar, de unde ştii tu de prezervative?

— După şapte ani de internat la o şcoală catolică? Ce crezi c-am făcut? Rugăciuni? Adică, recunosc că nu am făcut mare lucru, dar am vorbit destule, despre toate.

Domnul şi doamna Smith îşi supravegheau cu foarte mare grijă micul lor regat, care nu arăta rău pentru un hotel în Sydney, în acele zile. Mai era mult până la apariţia Hiltonului. Avea camere spaţioase şi o vedere foarte frumoasă spre portul Sydney şi spre podul care ducea în port. Bineînţeles nu avea băi, dar în cameră avea un lighean de porţelan şi o cană cu apă, aşezate pe un suport de marmură, care se asortau foarte bine cu mobila victoriană.

— Şi acum ce facem? întrebă ea trăgând la loc perdeaua. Are o privelişte frumoasă, nu?

— Da. Cât despre ce facem, îţi scoţi chiloţii.

— Altceva? întrebă ea cu răutate.

El oftă.

— Te dezbraci de tot, Justine! Dacă nu simţi pielea celuilalt, nu simţi aproape nimic.

Ordonat şi cu gesturi mecanice ea îşi scoase hainele; nu arăta nici urmă de timiditate; urcă în pat şi desfăcu picioarele.

— E bine aşa, Arthur?

— Dumnezeule, exclamă el, împăturindu-şi cu grijă pantalonii; soţia lui îi verifica mereu dacă nu sunt mototoliţi.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Chiar eşti o roşcată încăpăţânată, nu?

— Da mă rog, ce aşteptai? Pene liliachii?

— Draga mea, tonul glumeţ nu ne face tocmai cea mai potrivită atmosferă; încetează imediat.

Îşi supse abdomenul, se întoarse şi urcă în pat începând să o sărute, pe faţă, pe gât, pe sâni.

— Mmm, eşti drăguţă! O ţinea în braţe. Uite, nu-ţi place?

— Cred că da. Da, *ESTE* plăcut.

Se aşternu tăcerea, întreruptă numai de zgomotul sărutărilor şi de murmure întâmplătoare. Pe măsuţa de toaletă era o oglindă uriaşă, chiar în faţa patului, în oglinda căreia părea că se mai reflectă o undă de imagine erotică, de la un chiriaş precedent.

— Dragule, stinge lumina.

— Nu iubito! Lecţia numărul unu. Nu există niciun aspect în dragoste de care să te ruşinezi, chiar pe lumină.

Arthur termină pregătirea preliminară şi introduse ovulul la locul său, reuşind destul de greu să se aşeze între picioarele Justinei. Justine simţi oarecare durere, dar nu de nesuportat, deşi nu era chiar extaziată, avea totuşi un sentiment matern pentru Arthur; deschise ochii şi privi direct în oglinda din faţa patului.

Picioarele păreau mai scurte şi foarte nepotrivite, ale lui, păroase, le strângeau între ele pe-ale ei, care erau subţiri şi albe; totuşi cea mai mare parte a imaginii din oglindă era ocupată de

fesele lui Arthur, care se contorsionau, se ridicau şi coborau, iar de pe ele, două smocuri de păr se mişcau, parcă făcându-i semne vesele.

Justine privi, mai privi o dată. Îşi muşcă pumnul sufocându-se de râs înăbuşit.

— Gata, gata, draga mea! Te-am rupt deja, nu mai doare chiar aşa de mult, şopti el.

Pieptul ei începu să se ridice neregulat; el o cuprinse în braţe, murmurând ceva de neînţeles.

Deodată, ea îşi lăsă capul pe spate şi deschise gura, într-un strigăt lung, care se transformă în cascade de râs. Cu cât mai furios şi neajutorat devenea el, cu atât mai tare râdea ea, arătând cu degetul spre oglindă, incapabilă să articuleze un cuvânt, râzând cu lacrimi. Tot corpul i se convulsiona, dar nu aşa cum îşi imagina bietul Arthur, nu aşa cum visase el că va fi.

În multe privinţe, Justine era mult mai apropiată de Dane, decât fusese mama lor, iar ceea ce ei simţeau pentru mama, aparţinea numai mamei. Nu interfera deloc cu ceea ce simţeau unul pentru celălalt. Legătura lor se sudase de foarte devreme şi mai degrabă crescuse în profunzime, decât să scadă, cu trecerea anilor. Până când iarna reuşise să se elibereze de munca de la Drogheda, ei erau deja destul de mari, stăteau singuri la masa de bucătărie a doamnei Smith şi îşi făceau lecţiile prin corespondenţă; obişnuinţa de a găsi sprijin unul în celălalt, fusese stabilită odată pentru totdeauna.

Deşi erau caractere cu totul diferite, aveau totuşi în comun multe preferinţe şi gusturi, iar pe cele pe care nu şi le împărtăşeau şi le tolerau cu înţelegere, cu un respect instinctiv, ca pe un rău necesar. Şi se cunoşteau într-adevăr foarte bine. Tendinţa ei naturală de a deplânge eşecurile umane, la alţii, dar de a nu le vedea la ea; tendinţa lui naturală de a înţelege şi ierta eşecurile oamenilor, dar de a fi neiertător când le descoperea la el însuşi. Ea se

simţea puternică şi de neînvins; el se ştia periculos de vulnerabil.

Până la urmă totul se contura într-o prietenie extraordinară, aproape perfectă, în numele căreia nimic nu era imposibil. Totuşi, pentru că dintre ei doi Justine era cea vorbăreaţă, Dane ştia întotdeauna mai mult despre ea şi sentimentele ei, decât invers. Într-un anume fel, ea avea o stare de instabilitate morală, nu avea nimic sacru, iar el înţelese că rolul lui era să-i insufle scrupule, care la ea lipseau de tot. Astfel el acceptă rolul de ascultător pasiv cu o tandreţe şi o compasiune care ar fi scos-o din sărite pe Justine, dacă ar fi ştiut. Nu numai că nu le-a bănuit niciodată, dar îi spunea absolut orice, oricum, pentru că şi el era destul de mare pentru a le şti.

— Ghici ce-am făcut aseară? întrebă ea, aranjându-şi o pălărie de paie în aşa fel încât să-şi pună în evidenţă faţa şi gâtul.

— Ai jucat primul rol de star, spuse Dane.

— Prostule! Nu ţi-aş fi spus, să fii şi tu cu mine? Mai ghiceşte.

— Ai înţeles ce poate face un pumn dat de Bobbie lui Billie.

— Eşti tare departe.

El ridică din umeri plictisit.

— N-am nicio idee.

Stăteau pe iarbă în faţa formelor gotice ale Catedralei Sfânta Maria. Dane o sunase să-i spună că venea la Catedrală pentru o ceremonie foarte importantă şi că ar dori să vină şi ea şi ar fi bine să se întâlnească în faţa Domului. Bineînţeles că putea veni; murea de nerăbdare să-i povestească ultimul episod.

Dane era aproape de terminarea Colegiului Riverview, era cel mai bun din şcoală, căpitanul echipei de cricket, de rugbi, de handbal, de tenis. Era un fel de as la toate. La numai şaptesprezece ani avea peste un metru şaptezeci, vocea i se stabilizase la nuanţe baritonale şi scăpase ca prin

minune de coşurile şi pistruii pe care-i au adolescenţii, nu avea nici mărul lui Adam proeminent. Pentru că era blond nu se bărbierea încă, dar în orice altă privinţă, arăta mai degrabă a tânăr decât a elev. Numai uniforma de la Riverview îl dădea de gol.

Era o zi caldă şi însorită. Dane îşi scoase pălăria de paie şi se întinse pe iarbă; Justine stătea ghemuită lângă el, cu genunchii prinşi în mâini, foarte atentă ca soarele să nu-i ajungă la faţă. El deschise leneş ochii albaştri şi o privi.

— Şi ce ai făcut aseară, Jus?

— Mi-am pierdut virginitatea. Adică aşa cred.

Ochii lui se deschiseră brusc.

— Mă minţi.

— Pfuu! Păi era timpul. Cum pot spera să fiu o actriţă bună, dacă nu ştiu ce se petrece între un bărbat şi o femeie?

— Trebuia să te păstrezi pentru căsătorie, pentru viitorul tău soţ.

Ea se strâmbă exasperată.

— Pe cuvântul meu, Dane, câteodată eşti atât de arhaic, că mă simt stânjenită! Dar să spunem că nu voi întâlni niciodată acel om până ajung la patruzeci de ani? Ce-ai vrea să fac? Să stau să aştept atâţia ani? Asta ai să faci tu, ai să te păstrezi pentru căsătorie?

— Eu nu cred că mă voi căsători.

— Ei bine... nici eu. În care caz, trebuia să mi-o leg cu o fundiţă albastră şi să o pun în scrin? Nu vreau să mor fără să ştiu tot.

El zâmbi.

— Acum nu mai este cazul. Se rostogoli pe burtă, îşi puse bărbia în mâini şi o privi atent, cu o faţă blândă şi îngrijorată. A fost bine? Vreau să spun, a fost groaznic? Nu ţi-a plăcut?

Ea îşi prinse buzele, amintindu-şi.

— Oricum nu pot să spun că am urât actul. Nici groaznic nu a fost. Pe de altă parte, nu înţeleg pentru ce se sfărâmă toată lumea, pentru ce se

agită. Este plăcut numai până la un punct. Şi să ştii că nu am ales pe oricine; am ales pe cineva foarte atrăgător şi destul de bătrân să ştie ce face.

El oftă.

— Eşti îngrozitoare, Justine. Aş fi preferat să-mi spui „nu arată grozav, dar ne-am întâlnit şi nu m-am putut opri” – Pot să accept explicaţia că nu ai putut aştepta până să te măriţi, dar tot trebuia să doreşti asta, fie şi numai din pricina bărbatului. Nu pentru actul în sine, Jus. Nu mă surprinde deloc că nu te-ai extaziat.

Toată expresia triumfătoare de pe faţa ei se şterse.

— Oh, lua-te-ar naiba! M-ai făcut să mă simt groaznic! Dacă nu te-aş cunoaşte, aş spune că ai încercat să mă demolezi, sau să-mi ruinezi motivele.

— Dar nu mă cunoşti aşa de bine, nu-i aşa? Niciodată nu am încercat să te demolez, dar uneori motivele tale sunt foarte prosteşti. Luă un ton monoton şi studiat. Eu sunt vocea conştiinţei tale, Justine O’Neill.

— Da, da, caraghiosule. Uită supărarea, se rostogoli pe iarbă şi ajunse lângă el, dar îşi ascunse faţa. Uite, tu ştii de ce am făcut-o, nu-i aşa?

— Oh, Jussy, răspunse el trist, dar orice avea de gând să mai spună nu mai avea sens. Vorbi din nou, aproape cu sălbăticie. Eu n-am să iubesc niciodată, *NICIODATĂ,* pe cineva! Dacă iubeşti oamenii, ei te omoară. Dacă ai nevoie de ei, te omoară. Ţine minte ce îţi spun, te omoară.

Îl durea întotdeauna că ea nu se ştia iubită şi îl durea cu atât mai mult cu cât ştia că el este cauza. Dacă exista un motiv pentru care ea era foarte importantă pentru el, acest motiv era că ea îl iubea într-atât, încât orice ar fi spus şi făcut el, ea nu-i purta pică, nu-l făcuse să simtă nici măcar un moment că dragostea ei ar scădea din intensitate, sau ar fi fost înlocuită de gelozie sau resentimente. Pentru el era o cruzime să ştie că ea se mişca într-

un fel de cerc exterior lui şi totuşi, el ştia că el este în centrul acestui cerc.

Dane se rugase mult ca lucrurile să se schimbe, dar nu se schimbase nimic. Dar asta nu-i slăbise din credinţă, îi revelase numai, mai pregnant, că undeva, cândva, el va trebui să plătească pentru toate emoţiile pe care le risipise pe socoteala ei. Ea făcea faţă situaţiei foarte bine, reuşise să se convingă chiar şi pe ea însăşi că se descurca foarte bine pe această orbită exterioară, dar el, el simţea durerea. *EL ŞTIA* că durerea există. Erau atât de multe calităţi în ea, care o făceau demnă de dragoste, iar în el erau atât de puţine care meritau dragostea ei. Fără să spere că va reuşi să gândească şi altfel, el presupunea că în privinţa dragostei avea partea leului, din cauza frumuseţii sale, a firii lui pline de tact, a uşurinţei cu care se făcea înţeles şi putea comunica cu mama sa şi ceilalţi de la Drogheda. Şi pentru că era băiat. Îi scăpaseră foarte puţine lucruri pe care să nu le ştie şi o avea drept confident pe Justine, într-un fel pe care nimeni nu-l ştia; nimeni nu a avut vreo dată un astfel de prieten perfect. Pentru Justine mama lor însemna mult, mult mai mult decât ar fi recunoscut ea vreodată.

Dar eu, gândi el, eu am eclipsat-o. Eu am avut totul, într-un fel va trebui să mă plătesc şi eu pentru asta, să-i aduc şi ei ceva.

Din întâmplare văzu ora, se ridică în picioare fără vlagă; oricât de mari erau datoriile pe care considera că le are faţă de sora sa, *ALTCUIVA* îi datora încă şi mai mult.

— Trebuie să plec, Jus.

— Tu şi afurisita asta de Biserică a ta! Când ai să te smulgi din ghearele ei?

— Sper că niciodată.

— Când te mai văd?

— Păi, astăzi e vineri, mâine bineînţeles, la ora unsprezece, aici.

— S-a făcut. Să fii cuminte.

Dane era deja la câţiva paşi de ea, pălăria colegiului era pe cap, dar se întoarse zâmbind:

— Sunt oare şi altfel decât aşa?

Zâmbi şi ea.

— Aşa e. Eşti prea bun ca să fii adevărat; eu sunt cea care intru mereu în tot felul de încurcături. Ne vedem mâine.

Erau mai multe uşi îmbrăcate în piele din vestibulul Sfintei Marii; Dane o deschise uşor pe una din ele şi intră. Plecase puţin mai repede decât ar fi trebuit, dar îi plăcea să ajungă la biserică înainte ca ea să se umple, să mişune de oameni care oftează, tuşesc, şoptesc. Se simţea mult mai bine când era singur. Pe altarul mare era un sfeşnic cu multe braţe, cu lumânări aprinse. Cu capul plecat îngenunche în faţa altarului, îşi făcu semnul crucii, apoi se retrase uşor într-un scaun.

Îşi împreună mâinile pe genunchi, îşi sprijini capul de ele şi se lăsă în voia gândurilor. Nu se ruga în mod conştient, devenise parcă o parte intrinsecă a atmosferei, pe care el o simţea densă şi eternă, sfântă. Se transformase parcă într-una din flăcările lumânărilor de pe sanctuar, pâlpâind, aproape să se stingă, susţinut numai de o infimă esenţă vitală, radiind un minut dar radiind o lumină sfântă în întunericul care-l înconjura. Împietrit, nu mai avea teamă, se contopea cu ceva suprem, plin de bunăvoinţă, având puterea de a ierta identitatea umană; asta simţea Dane când era în Biserică. Nicăieri în altă parte nu simţea la fel, nu avea atâta pace sufletească, nu era atât de departe de durere. Coborî pleoapele, închise ochii. Dinspre galeria orgii se auziră paşi, se pregătea ceva, şi deodată tuburile expulzară aerul într-un cântec măreţ. Copiii din corul bisericii veniseră puţin mai devreme să repete. Era doar o binecuvântare de vineri, dar unul din prietenii lui Dane de la Riverview, un profesor, făcea din ea o ceremonie şi de aceea dorise să vină.

Orga îşi eliberă corzile, începu un acompaniament, vocile copiilor se ridicară, subţiri, dulci, pline de puritatea inocenţei, puţinii oameni din biserică îşi închiseră ochii, plângând ceea ce nu vor avea niciodată.

Panis angelicus
Fit panis hominum
Dat panis coelicus
Figuris terminum
O res mirabilis,
Manducat Dominus
Pauper, pauper,
Servus et humilis...

Pâine a îngerilor, pâine cerească. O, tu, minune. Din profunzimi te-am scos şi am adus-o *ŢIE DOAMNE; DOAMNE,* auzi-mi vocea! Lasă-*ŢI* urechea să-mi asculte durerile. Nu-*ŢI* întoarce faţa de la mine, O *DOAMNE,* nu *TE* îndepărta de mine. *TU* eşti Suveranul meu, *TU* eşti Stăpânul meu, Dumnezeul meu, iar eu sunt umilul tău servitor. În ochii *TĂI* nu contează decât un lucru, bunătatea. *ŢIE* nu-ţi pasă dacă servitorii tăi sunt frumoşi sau urâţi. Pentru *TINE* numai inima contează; cu *TINE* totul se vindecă, cu *TINE* îmi aflu pacea.

Doamne, sunt singur. Mă rog să se sfârşească în curând, durerea vieţii. Ei nu înţeleg cum eu, atât de dotat, găsesc atâta durere în faptul de a trăi. Dar *TU* înţelegi şi numai mângâierea *TA* mă mai susţine. Indiferent de ce îmi vei cere *TU, DOAMNE,* îţi voi da, pentru că te iubesc. Şi dacă voi putea să-ţi cer vreodată ceva, aceasta va fi ca prin *TINE* totul să poată fi uitat...

— Eşti foarte tăcută, mamă, spuse Dane. La ce te gândeşti? La Drogheda?

— Nu, răspunse Meggie. Mă gândesc că îmbătrânesc. În dimineaţa asta am găsit o mulţime de fire albe şi mă dor toate oasele.

— Tu n-ai să fii niciodată bătrână, spuse Dane consolator.

— Aş vrea să ai dreptate, dragul meu, dar, din nefericire, nu-i aşa. Începe să-mi placă plictiseala, ceea ce-i semn sigur de bătrâneţe.

Stăteau la soare, pe prosoape. La capătul celălalt al bazinului apa sulfuroasă bolborosea. Era una din cele mai mari plăceri ale iernii să înoate în apă sulfuroasă. Toate durerile bătrâneţii erau luate parcă cu mâna, gândi Meggie întorcându-se cu faţa în sus, aşezându-şi capul pe butucul pe care ea şi Părintele Ralph stătuseră cu atât de mulţi ani în urmă. Foarte mulţi ani în urmă; nu mai putea să răscolească nici măcar un ecou al sentimentelor pe care le-a avut când a sărutat-o Ralph. Îl auzi pe Dane ridicându-se şi deschise ochii. Întotdeauna fusese dragostea ei, copilaşul ei; deşi văzuse cum se schimba sub ochii ei, îi privise creşterea cu mândrie de proprietar, dar păstrase imaginile pentru a le suprapune cu imaginea lui de bebeluş vesel. Nu-i trecea prin cap că, de fapt, el nu mai era copil nici într-un fel.

Momentul acelei realizări fu atunci, în secunda aceea, privindu-l conturat pe cerul albastru în slipul de baie.

Doamne, s-a sfârşit! Copilăria, s-a terminat. Este *BĂRBAT.* Mândrie, resentiment, o nonşalanţă feminină la înţelegerea conştientă a tragediei, furie, adoraţie, tristeţe; toate şi încă mai multe simţea Meggie atunci, privindu-şi fiul. Este un lucru atât de teribil să dai naştere unui astfel de bărbat. Era uluitor de viril, uluitor de frumos.

Ralph de Bricassart şi puţin din ea. Cum să nu fie emoţionată, văzând în tinereţea extremă trupul bărbatului care se contopise cu dragostea ei? Închise ochii, stânjenită, urând faptul că trebuie să-şi privească fiul ca pe un bărbat. Zilele acestea el se uitase la ea şi văzuse o femeie, sau era încă cifrul care se numea mama? Cum a îndrăznit, cum a îndrăznit să creadă?

— Ştii ceva despre femei, Dane? întrebă ea pe neaşteptate, deschizând ochii.

El zâmbi.

— Vrei să spui, despre păsări şi albine?

— Asta ştii sigur, o ai ca soră pe Justine. Când a descoperit ce se ascunde în cărţile de fiziologie, a spus la toată lumea. Nu, vreau să te întreb dacă ai pus în aplicare vreunul din cursurile Justinei.

El negă repede din cap, alunecă pe iarbă lângă ea şi o privi.

— Mi se pare ciudat ca tocmai tu să întrebi asta, mamă. Eu mi-am dorit de foarte multă vreme să vorbesc cu tine despre asta, dar n-am ştiut cum să încep.

— Dragostea mea, nu ai decât optsprezece ani. Nu-i puţin cam devreme să aplici teoria în practică?

Numai optsprezece ani. Numai. Dar era bărbat? Era bărbat!

— Asta e! Despre asta am vrut să vorbim. Nu vreau deloc să o pun în practică.

Cât de rece era vântul! Ciudat că nu remarcase până acum! Unde-i era halatul?

— Să n-o pui deloc în practică, spuse ea şi nu era o întrebare.

— Da, nu vreau, nu, niciodată. Nu că nu m-am gândit la asta, sau că nu-mi doresc o soţie, copii. M-am gândit. Dar nu pot. Pentru că nu este destul loc să-i iubesc şi pe ei şi pe Dumnezeu; adică, aşa cum vreau eu să-l iubesc pe Dumnezeu. Ştiu asta de foarte multă vreme. Nici nu-mi amintesc când m-am gândit prima dată, cu cât am crescut mai mare, cu atât a devenit mai puternică dragostea mea pentru Dumnezeu. Este un mare mister, să-l iubeşti pe Dumnezeu.

Meggie privi în ochii calmi, distanţi şi albaştri. Ochii lui Ralph, cum erau în tinereţe. Dar mai aveau ceva ce îi fusese străin lui Ralph. Oare expresia asta a avut-o şi Ralph la optsprezece ani? Când a apărut ea în viaţa lui Ralph, el trecuse cu

zece ani de această vârstă. Fiul ei era un mistic, o ştiuse întotdeauna. Şi totuşi ea nu credea că în oricare perioadă a vieţii lui, Ralph fusese un mistic. Înghiţi în sec şi îşi înfăşură halatul pe lângă oasele-i singuratice.

— Şi m-am întrebat, continuă Dane, ce pot să fac pentru a-i arăta cât de mult Îl iubesc. Am luptat mult cu singurul răspuns posibil, refuzam să văd că era unicul mod. Pentru că îmi doream foarte mult şi o viaţă de bărbat. Totuşi, ştiam care sunt ofertele, de ambele părţi; ştiam... Nu există decât un sigur fel de a-I arăta ce-I pot oferi, să-I demonstrez că niciodată nu va mai exista nimic în inima mea, înainte de *EL.* Trebuie să-i ofer singurul său rival, sacrificiul. Mi-l cere. Îl slujesc şi nu va avea alţi rivali. Trebuie să aleg. Mă va lăsa să mă bucur de tot, în afară de asta. Oftă şi smulse un fir de iarbă. Trebuie să-i arăt cât Îi sunt de recunoscător pentru toate calităţile pe care mi le-a dat la naştere. Trebuie să-i arăt cât de lipsită de importanţă este viaţa mea ca bărbat.

— Nu poţi face asta, n-am să te las! strigă Meggie prinzându-l cu sălbăticie de braţ.

Simţi puterea de sub piele. *LA FEL CA RALPH!* Şi să nu existe o fată care să simtă asta, să aibă acest drept?

— Am să fiu preot, spuse Dane. Am să intru complet în serviciul *LUI,* să-i ofer tot ce am, să fiu preotul *LUI* – să-i ofer sărăcia, castitatea şi supunerea. Asta le cere supuşilor săi. N-o să-mi fie uşor, dar o voi face.

O privi în ochi! Ca şi cum ar fi ucis-o şi ar fi îngropat-o în pământul de la picioarele lor. El nu ştia că va trebui să sufere şi pentru asta; mândria ei că-l avea, durerea că îşi va oferi fiul, Domnului. *SPUNEAU* unii că în aceste situaţii te simţi în slăvi, luminată; de fapt, privindu-l, perspectiva de a-şi oferi fiul bisericii, însemna condamnarea ei la moarte.

— Niciodată nu mi-am dorit altceva, spuse el privind ochii ei în agonie. Oh, mamă, nu mă poţi înţelege? Niciodată nu am dorit altceva! Nu pot fi altceva, decât preot!

Mâna ei căzu moale de pe braţul lui; el se privi şi văzu urmele albe lăsate de unghii, împlântate adânc în carnea lui. Ea îşi înălţă capul şi începu să râdă, hohote isterice de râs amar, dureros.

— Oh, e prea frumos ca să fie adevărat! spuse când reuşi să vorbească, ştergându-şi lacrimile cu o mână tremurândă. Incredibila ironie a sorţii! Cenuşă de trandafiri, aşa mi-a spus în noaptea aceea când eram lângă izvor. N-am înţeles atunci ce a vrut să-mi spună. Din cenuşă te-ai născut, în cenuşă te întorci. Bisericii îi aparţii, Bisericii îi vei fi dăruit. Oh, este frumos, minunat! Să putrezeşti tu Dumnezeule, asta spun eu! Dumnezeu făţarnic! Cel mai mare duşman al femeilor, asta eşti, tu Dumnezeu! Tot ce încercăm să facem noi, el desface!

— Oh, nu mamă, nu, nu!

Plângea pentru ea, pentru durerea ei, dar nu înţelegea nimic din cuvintele pe care le auzea. Lacrimile îi curgeau, inima i se frângea; începuse deja sacrificiul şi într-un fel, nu-l visase atât de repede. Dar, deşi plângea pentru ea, nici chiar pentru ea nu putea să renunţe la sacrificiu. Ofranda trebuia făcută, cu cât era mai greu de făcut, cu atât era mai valoroasă în ochii *LUI.*

Îl făcuse să plângă, niciodată până acum nu-l făcuse să plângă. Ceea ce era acest copil, era rezultatul genelor moştenite de la el. Sau de la Dumnezeul lui. Sau de la Dumnezeul lui Ralph. Era lumina vieţii ei, fiul ei. Niciodată nu trebuia să sufere din cauza ei.

— Dane, nu plânge, şopti ea mângâindu-i părul şi semnele mâniei pe care i le lăsase pe braţ. Îmi pare rău, n-am vrut. M-ai şocat, asta-i tot. Sigur că mă bucur pentru tine! Cum să nu mă bucur? Am

fost şocată. Nu m-am aşteptat, pur şi simplu! se sufocă puţin. Parcă mi-ai dat cu ceva în cap.

Ochii lui se luminară, dar o priveau încă neîncrezători; de ce a avut impresia că a ucis-o? Vedea ochii mamei lui, aşa cum o ştiuse întotdeauna: plini de dragoste, foarte vii. Braţele-i tinere şi puternice o învăluiră, o strânseră lângă el.

— Sigur nu te supără?

— Cum să mă supere? O mamă bună catolică, să se supere că fiul ei vrea să devină preot? Imposibil! sări în picioare. Brr! S-a făcut frig! Să ne întoarcem.

Nu luaseră caii ci jepul; Dane sări la volan şi mama lângă el.

— Ştii unde vei merge? întrebă Meggie, stăpânindu-şi un hohot de plâns, aruncându-şi din ochi o şuviţă de păr.

— Cred că la Colegiul Sfântul Petru. Cel puţin până voi sta singur pe picioarele mele. Poate, după aceea, mă voi alătura unui Ordin. Mi-ar plăcea să fiu iezuit, dar nu sunt sigur dacă ei sunt aproape de Societatea lui Isus.

Meggie privea iarba arsă de soare, legănată de vânt.

— Am o idee mult mai bună, Dane.

— Da?

Trebuia să se concentreze la condus; drumul nu era bun şi din loc în loc erau buturugi.

— Am să te trimit la Roma, la Cardinalul de Bricassart. Ţi-l aminteşti, nu?

— Dacă mi-l amintesc? Ce întrebare, mamă! Nu cred că aş putea să-l uit vreodată. El este exemplul meu de preot perfect. Dacă aş putea fi şi eu ca el, aş fi foarte fericit.

— Perfecţiunea naşte perfecţiune, spuse Meggie aspru. Dar am să te dau în grija lui, pentru că ştiu că va avea grijă de tine, de dragul meu. Poţi să faci un seminar la Roma.

— Chiar vorbeşti serios, mamă? Chiar? Neliniştea îi alungă bucuria de pe faţă. Dar avem

destui bani? Ar costa mai puţin dacă rămân în Australia.

— Mulţumită aceluiaşi Cardinal, dragul meu, nu vei duce niciodată lipsă de bani.

La uşa bucătăriei se opri şi-l împinse înăuntru.

— Mergi şi le spune fetelor şi doamnei Smith. Vor fi absolut extaziate.

Unul după celălalt, îşi târî picioarele spre casa mare, spre salonul unde Fee, în mod miraculos, nu muncea, ci stătea de vorbă cu Anne Muller, la o ceaşcă de ceai. Când intră Meggie, amândouă înţeleseră după faţa ei că se întâmplase ceva foarte serios.

De optsprezece ani Mullerii veneau la Drogheda, de parcă aşa ar fi făcut toată viaţa. Dar Luddie Muller murise brusc, cu o toamnă în urmă şi Meggie îi scrisese imediat Annei, cerându-i să vină să locuiască permanent la Drogheda. Era destul loc; erau şi casele de oaspeţi, pentru singurătate; putea plăti, dacă era prea mândră, deşi numai Dumnezeu ştia că erau bani ca să ţii o mie de oaspeţi. Meggie văzu asta ca o şansă de a răsplăti anii aceia lungi de singurătate, pe care-i trăise în Queensland, iar Anne o văzu ca pe o salvare. Fără Luddie era îngrozitor de singură. Pusese un administrator, ca să nu vândă locul, iar după moartea ei, acesta îi va reveni Justinei.

— Ce s-a întâmplat, Meggie, întrebă Anne.

Meggie se aşeză.

— Cred că m-a lovit un trăsnet al răsplatei.

— Ce?

— Aţi avut dreptate; amândouă. Mi-aţi spus că am să-l pierd. Nu v-am crezut; am crezut că-l pot înfrunta pe Dumnezeu. Dar nu există femeie care să-l înfrângă pe Dumnezeu. A crescut. Este bărbat.

Fee turnă o ceaşcă cu ceai.

— Uite, bea asta, spuse ca şi cum ceaiul ar fi avut aceleaşi puteri ca şi brandy-ul. Cum adică l-ai pierdut?

— Vrea să se facă preot, spuse ea râzând şi plângând în acelaşi timp.

Anne îşi luă cârjele şi, legănându-se, se aşeză lângă Meggie pe braţul fotoliului, mângâindu-i părul.

— Draga mea! Dar nu-i nimic atât de rău în asta!

— Ştiai despre Dane? o întrebă Fee pe Anne.

— Mereu am ştiut, spuse Anne.

Meggie se linişti.

— Nu-i chiar aşa de rău? Nu înţelegi că ăsta-i începutul sfârşitului? Plata. I l-am furat pe Ralph lui Dumnezeu şi plătesc acum cu fiul meu. Tu, mamă, mi-ai spus că am furat, îţi aminteşti? N-am vrut să te cred. Dar, ca întotdeauna, ai avut dreptate.

— Merge la Sfântul Petru? întrebă Fee, practic.

Meggie râse, oarecum mai normal.

— Asta nu înseamnă că îndrept răul, mamă. Am să i-l trimit lui Ralph, bineînţeles. Jumătate din el este a lui Ralph; las' să se bucure Ralph de el, până la urmă. Ridică din umeri. Dane este mai important ca Ralph, eu ştiu că vrea să meargă la Roma.

— I-ai spus lui Ralph despre Dane? întrebă Anne; nu vorbiseră niciodată despre asta.

— Nu şi n-am să-i spun niciodată. *NICIODATĂ!*

— Seamănă aşa de bine, s-ar putea să ghicească.

— Cine, Ralph? N-o să ghicească niciodată! Măcar atât pot păstra. Îl trimit pe fiul *MEU,* nimic altceva. Nu i-l trimit pe fiul *LUI.*

— Nu stârni gelozia zeilor, Meggie, spuse Anne blând. S-ar putea să nu fi terminat încă cu tine!

— Ce altceva îmi mai pot face?

Când Justine auzi vestea, fu de-a dreptul furioasă, deşi, în ultimii trei, patru ani a avut o oarecare bănuială. Pe Meggie vestea căzuse ca un trăsnet, dar pe Justine căzuse ca un duş rece, pe care-l aştepta. Mai întâi, pentru că Justine a stat cu el la Sydney, iar în calitate de confidentă, îl

ascultase povestindu-i lucruri despre care nu vorbise niciodată cu mama lui. Justine ştia cât de vital de importantă este religia pentru Dane; nu numai Dumnezeu, ci şi semnificaţia mistică a ritualurilor catolice. Fusese crescut şi educat ca Protestant, gândea ea, iar el era genul de om care s-ar fi îndreptat spre Catolicism pentru a-şi satisface ceva din profunzimile sufletului său. Dumnezeul calvinist şi auster nu era pentru Dane. Dumnezeul lui era nepătat, ca o oglindă, înfăşurat în broderii de aur, cântat în imnuri complicate, adulat în frumoase cadenţe latine.

Era totuşi o ironie perversă să vezi că cineva atât de dotat şi atât de frumos să fie complexat de existenţă şi să-şi deplângă propria sa viaţă. Dane aşa făcea. Se ferea să spună ceva despre înfăţişarea lui; Justine îşi imagina că ar fi preferat să se fi născut urât şi total insignifiant. În parte, ea înţelegea de ce el se simţea aşa, poate pentru că acea carieră pe care şi-a ales-o ea, era în principal o profesie narcisistă; mai degrabă aproba atitudinea lui faţă de propria-i înfăţişare. Ceea ce nu înţelegea deloc era faptul că el, pur şi simplu, îşi ura înfăţişarea, în loc să o ignore total.

Nici nu avea tendinţe sexuale, iar ea nu prea înţelegea din ce motive; fie că se educase să-şi înăbuşe pasiunile, aproape perfect, fie că, în ciuda trupului extraordinar pe care-l avea, lipsea ceva pe scoarţă, ceva de o esenţă foarte profundă. Probabil prima era explicaţia, pentru că el se dedica sportului în mod viguros şi, mai mult ca sigur, se culca extenuat. Ea ştia foarte bine că înclinaţiile lui erau „normale”, adică heterosexuale şi mai ştia şi ce fel de fată i-ar fi plăcut – înaltă, brunetă, voluptoasă. Dar el, pur şi simplu, era inconştient, din punct de vedere senzual; nu observa sentimente, nu simţea miresme, nu înţelegea satisfacţia specifică a formelor şi culorilor. Înainte de a avea o experienţă sexuală, impactul obiectului care-l provoca trebuia să fie irezistibil, numai în

astfel de rare momente părea să înţeleagă că într-un astfel de plan uman trăiau cei mai mulţi dintre bărbaţi, puteau alege şi o făceau atâta vreme cât puteau.

Vestea i-o dădu în culise la Culloden, după un spectacol. Se hotărâse în acea zi că va pleca la Roma; murea de nerăbdare să i-o spună şi totuşi era conştient că ei nu-i va face plăcere. Ambiţiile lui religioase erau un subiect pe care nu-l abordase cu ea, deşi ar fi dorit, pentru că ea se înfuria întotdeauna. Dar când veni în culise în seara aceea, nu-şi mai putu ascunde bucuria.

— Eşti un prost, spuse ea cu dispreţ.

— Asta vreau eu.

— Idiot.

— Dacă mă faci în fel şi chip nu schimbi situaţia, Jus.

— Crezi că nu înţeleg asta? Mă mai descarc şi eu de emoţii, asta-i tot.

— Ar trebui să ai suficiente pe scenă, dacă tot joci Electra. Ştii că eşti bună, Jus?

— După vestea asta am să fiu şi mai bună, spuse ea amărâtă. Mergi la Sfântul Petru?

— Nu, merg la Roma, la Cardinalul de Bricassart; mama a fost de acord.

— Dane, nu! Este atât de departe!

— De ce nu vii şi tu măcar în Anglia? Cu posibilităţile tale ai să-ţi găseşti uşor un loc la un teatru.

Ea stătea în faţa oglinzii, ştergând fardul Electrei, îmbrăcată încă în rochia Electrei; în rochia încărcată cu arabescuri, ochii ei palizi păreau foarte stranii. Dădu încet din cap.

— Da, aş putea, nu? Ar fi chiar timpul să o fac... Australia începe să fie prea mică... Ai dreptate, amice! Ai câştigat! Anglia va fi!

— Super! Jus, gândeşte-te numai! Am să am vacanţe, ştii că la seminarii se dau vacanţe. Putem planifica să le luăm o dată, să călătorim prin Europa, să venim puţin şi la Drogheda. Oh, Jus, eu

m-am gândit la toate! Dacă tu nu eşti prea departe, totul este perfect.

Şi ea radia de bucurie.

— Păi este perfect, nu? Viaţa nu ar mai fi la fel, dacă nu aş putea vorbi cu tine.

— Ei, de asta mi-a fost frică. Serios, Jus, mă îngrijorezi. Eu prefer să te am aproape şi să te văd din când în când. Altfel, cine va mai fi vocea conştiinţei tale?

El luă coiful şi haina lui Pythones, se ghemui pe podea, ferindu-se de cei care treceau. La Culloden nu erau decât două cabine, iar Justine nu închinase încă una, erau în cabina comună, unde era o forfotă continuă.

— Dracu' să-l ia pe Cardinalul de Bricassart! se stropşi ea. L-am urât de când l-am văzut prima dată!

— Nu-i adevărat, ştii? chicoti Dane.

— Ba da, ba da!

— Nu-i adevărat. Mătuşa Anne mi-a spus la un Crăciun şi pariez că tu nici nu ştii.

— Ce nu ştiu? întrebă ea furioasă.

— Când erai mică, el te-a hrănit cu biberonul şi te-a legănat şi te-a adormit. Mătuşa Anne mi-a spus că erai un copil foarte nesuferit şi nu-ţi plăcea să te ţină cineva în braţe, dar când te ţinea el îţi plăcea.

— E o minciună sfruntată!

— Nu e! râse el. Oricum, acum de ce-l mai urăşti?

— Uite-aşa! Este un vultur bătrân şi când îl văd mi se face pielea de găină pe mine.

— Mie-mi place. L-am iubit întotdeauna. Preotul perfect, aşa-i spunea Părintele Watty. Şi eu cred că este!

— Ei bine, eu spun să-l ia dracu'! P...a măsii!

— *JUSTINE!*

— Te-am şocat, nu? Pariez că nici nu-ţi imaginai că ştiu cuvântul.

Ochii lui dansau.

— *ŞTII* ce înseamnă? Hai, Jus, spune, te provoc!

Niciodată nu-i putea rezista când o tachina; şi ochii ei începură să lucească.

— Ai să fii o dată un Părinte Ruhbarb, prostule, dar dacă până acum nu ai aflat ce înseamnă, mai bine nu investiga!

El deveni foarte serios.

— Nici nu o fac, nu te teme!

O pereche de picioare foarte frumoase, se opriră şi-i dădură ocol lui Dane. Privi în sus, se înroşi şi privi repede în altă parte, apoi, cu o voce indiferentă spuse:

— Bună Martha.

— Bună.

Era o fată extrem de frumoasă, nu prea avea calităţi actoriceşti, dar era atât de decorativă încât o foloseau în toate piesele. Întâmplător era exact genul care-l tulbura pe Dane, iar Justine ascultase de mai multe ori comentariile lui în privinţa fetei. Înaltă, ceea ce în revistele de cinema se numea „sexaţional”, foarte brunetă la păr şi la ochi, piele deschisă, sâni magnifici.

Cocoţându-se pe un colţ al măsuţei de toaletă a Justinei, ea îşi băgă provocator picioarele sub nasul lui Dane şi îl privi exprimând o apreciere cântărită, nedisimulată, care-l descumpăni. Doamne, arăta grozav băiatul! Cum naiba reuşise urâta asta de Justine să facă rost de aşa un frate? Parcă avea numai optsprezece ani şi nu ştia prea multe, dar cui îi păsa?

— Ce-ar fi să veniţi la o cafea? întrebă privindu-l fix pe Dane. Amândoi, adăugă fără tragere de inimă.

Justine negă din cap, cu ochii luminaţi de o idee poznaşă.

— Nu, eu nu pot. Va trebui să te mulţumeşti numai cu Dane.

Şi el negă din cap, dar cu regret, de parcă chiar l-ar fi tentat.

— Mulţumesc, Martha, dar nici eu nu pot. Privi la ceas ca la o salvare. Dumnezeule, mai am numai un minut! Când termini, Jus?

— Cam în zece minute.

— Te aştept afară, bine?

— Pui de găină, îl batjocori ea.

Ochii languroşi ai Marthei îl urmăriră.

— Este absolut teribil! De ce nu se uită deloc la mine?

Justine zâmbi acru, reuşind în sfârşit să-şi termine de curăţat machiajul. Iar i se cârlionţa părul. Poate la Londra o să reuşească; acolo nu e soare.

— Oh, nu-ţi face probleme, se uită. I-ar şi place. Dar vrea?

— De ce? Ce-i cu el? Să nu-mi spui că-i pufos! Doamne, de ce trebuie fiecare bărbat uluitor pe care-l întâlnesc, să fie pufos şi neştiutor! Niciodată nu m-am gândit că Dane nu ştie nimic; nu prea lasă impresia asta!

— Hei, fii atentă cum vorbeşti! Sigur că nu este un pufos. De fapt, să ştii că în ziua în care o să întoarcă gâtul după „dulceaţa” scenei[3], o să i-l rup.

— Dacă nu-i boboc şi dacă-i place, de ce nu ia? Nu mi-a înţeles mesajul? Sau crede că sunt prea bătrână pentru el?

— Scumpo, tu nici la o sută de ani n-ai să fii bătrână pentru un om de vârstă medie, nu-ţi face probleme din pricina asta. Nu, Dane a jurat să nu aibă viaţă sexuală, prostul. Vrea să se facă preot.

Gura senzuală a Marthei se deschise, în timp ce-şi dădea părul din ochi.

— Continuă!

— Da, e adevărat.

— Vrei să spui că trupul ăsta superb o să fie *PIERDUT?*

— Cred că da. I-l oferă lui Dumnezeu.

— Atunci Dumnezeu este un trişor mai mare decât „dulceaţa scenei”.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Justine. Oricum, se pare că nu-i prea plac femeile. Aşa-i la noi. Stalul şi mezaninul sunt rezervate strict bărbaţilor, în familia mea.

— Oh!

Justine ieşi din rochia Electrei, trase rochia uşoară de bumbac pe ea, îşi aminti că afară era frig şi-şi puse o haină şi o mângâie afectuos pe cap pe Martha.

— Nu te mai gândi la asta, dragă. Dumnezeu a fost foarte bun cu tine, nu ţi-a dat minte deloc. Crede-mă, este mult mai comod aşa. Tu nu vei face concurenţă creaţiilor Domnului.

— Nu ştiu, nu m-aş da în lături să concurez cu Dumnezeu, pentru fratele tău.

— Las-o baltă. Lupţi cu o Instituţie şi asta nu se poate. Pe „dulceaţa scenei" ai seduce-o mult mai repede. Trebuie să mă crezi pe cuvânt.

O maşină a Vaticanului veni să-l aştepte pe Dane la aeroport, îl duse pe străzi însorite, pline de oameni care râdeau; îşi lipi nasul de geam şi absorbi totul, cu nesaţ, emoţionat că vede lucruri pe care nu le văzuse decât în filme – Columnele Romane, Palatele Rococo, gloria renascentistă a Catedralei Sfântul Petru.

Îl aştepta, de data asta îmbrăcat în roşu din cap până-n picioare, Ralph Raoul, Cardinal de Bricassart. Întinse mâna, inelul străluci; Dane îngenunche şi-l sărută.

— Ridică-te Dane, vreau să te privesc!

Se ridică şi-l privi zâmbind pe bărbatul care avea exact aceeaşi înălţime; se puteau privi în ochi. Pentru Dane, Cardinalul avea o aură imensă de putere spirituală, care-l făcea să se gândească mai degrabă la un Papă, decât la un sfânt; şi totuşi, ochii aceia intenşi, nu erau ochii unui Papă. Cât trebuie să fi suferit ca să ajungă aşa, dar, cu nobleţe, trebuie să se fi ridicat deasupra suferinţei şi astfel a devenit cel mai perfect dintre preoţi.

Cardinalul îşi privea fiul, neştiind că este fiul lui, iubindu-l, gândea el, pentru că era fiul iubit al lui Meggie. Aşa ar fi dorit să fie şi un băiat zămislit de el; la fel de înalt, la fel de frumos, la fel de graţios. Nu văzuse în viaţa lui un bărbat mişcându-se atât de elegant. Dar mult mai satisfăcătoare decât frumuseţea corpului, era frumuseţea sufletului acestui tânăr. Avea puterea îngerilor şi ceva din aerul lor nepământean. Oare aşa fusese şi el la optsprezece ani? Încercă să-şi amintească depănând trei cincimi dintr-o viaţă de om; nu, el nu fusese niciodată aşa. Oare pentru că acest copil venise din pura lui voinţă? El, Ralph, nu venise din proprie voinţă, deşi avea vocaţie, măcar de asta putea să fie sigur.

— Stai jos, Dane. Ai făcut cum te-am rugat, ai început să înveţi italiana?

— În acest moment o vorbesc fluent, dar nu în idiom, şi citesc bine. Poate pentru că este a patra limbă, am învăţat-o mai uşor. Se pare că am talent să învăţ limbi străine. Câteva săptămâni aici şi o să vorbesc şi în dialect.

— Sigur. Şi eu am avut talent.

— Ştiţi, sunt foarte folositoare, spuse Dane stânjenit.

Imaginea roşie din faţa lui, nu semăna deloc cu omul care călărea la Drogheda.

Cardinalul Ralph se aplecă şi-l privi.

„Ralph, trec în mâinile tale responsabilitatea de a avea grijă de el”, scria Meggie. „Te oblig să ai grijă de binele şi fericirea lui. Ceea ce am furat, dau acum înapoi. Aşa mi se cere. Te rog numai să-mi promiţi două lucruri şi voi fi liniştită că ai făcut totul numai în interesul lui. Întâi promite-mi că te vei convinge, înainte de a-l accepta, că asta doreşte el cu-adevărat şi în mod absolut. În al doilea rând, promite-mi că, dacă asta îşi doreşte el, tu îl vei supraveghea ca pe ochii din cap şi te vei strădui să rămână aşa cum doreşte el. Dacă îşi pierde curajul,

îl vreau înapoi. Pentru că, înainte de orice, mai întâi a fost al meu. Eu ţi-l încredinţez ţie."

— Dane, eşti sigur?

— Absolut.

— De ce?

Ochii lui erau curios de distanţi şi totuşi familiari, dar familiari într-un fel care aparţinea de acum trecutului.

— Pentru că-L iubesc. Vreau să-L slujesc ca preot pentru tot restul vieţii.

— Înţelegi ce presupune *a-L* servi, Dane?

— Da.

— Ca voinţa Lui să existe în tot ce faci, că a-L sluji înseamnă să-ţi îngropi personalitatea, individualitatea, concepţia despre tine însuţi, fiind mai important ca orice.

— Da.

— Înseamnă că vei fi pregătit să întâmpini moartea, închisoarea, foamea, în numele *LUI?* Că nu trebuie să ai nimic al tău, să nu valorezi nimic, pentru a nu slăbi dragostea pentru *EL?*

— Da.

— Eşti puternic, Dane?

— Sunt bărbat, Eminenţă. În primul rând sunt bărbat. Ştiu că va fi greu. Dar am să mă rog şi cu ajutorul Lui voi fi puternic.

— Numai aşa vrei să fie? Nu te mulţumeşti cu ceva mai puţin?

— Cu nimic altceva.

— Şi dacă, mai târziu, ai să te răzgândeşti, ce-ai să faci?

— Voi cere să plec, spuse Dane surprins. Dacă mă voi răzgândi, înseamnă că într-adevăr am greşit şi nu am vocaţie. Prin urmare voi cere să plec. Asta nu va însemna că ÎL voi iubi mai puţin, dar ştiu că nu aşa doreşte EL să-L servesc.

— Dar o dată ce ai depus jurămintele şi eşti hirotonisit, înţelegi că nu mai există cale de întoarcere, absolut niciun fel de eliberare.

— Înţeleg asta, spuse Dane răbdător. Dar dacă va trebui să iau o hotărâre, o voi lua înainte de a ajunge la asta.

Cardinalul Ralph, se rezemă de spătarul scaunului oftând. Oare el a fost atât de sigur? A fost atât de rezistent?

— De ce ai venit la mine, Dane? De ce ai vrut să vii la Roma? De ce nu ai vrut să rămâi în Australia?

— Mama mi-a sugerat Roma, dar era un vis vechi de-al meu, la care nici nu îndrăzneam să mă gândesc. Nici nu mi-a trecut prin cap că vom avea atâţia bani.

— Mama ta este o femeie foarte înţeleaptă. Nu ţi-a spus?

— Să-mi spună? Ce?

— Că ai un venit de cinci mii de lire anual şi alte multe mii de lire deja depuse în bancă de mulţi ani.

Dane rămase uluit.

— Nu mi-a spus niciodată.

— Foarte înţelept din partea ei. Dar banii există şi Roma este a ta, dacă într-adevăr o vrei. Vrei Roma?

— Da.

— De ce mă vrei şi pe *MINE?*

— Pentru că dumneavoastră sunteţi reprezentarea mea despre preotul perfect, Eminenţă.

Faţa Cardinalului împietri într-o expresie de durere.

— Nu, Dane, nu trebuie să mă priveşti în acest fel. Sunt foarte departe de preotul perfect. Eu mi-am încălcat jurămintele, înţelegi? A trebuit să învăţ ceea ce tu pari să ştii deja; a trebuit să învăţ în cel mai dureros mod pentru un preot, încălcându-mi jurămintele.

— Eminenţă, nu asta contează, spuse Dane blând. Ceea ce-mi spuneţi nu vă coboară deloc în ochii mei. Cred că nu înţelegeţi ce vreau eu să

spun, asta-i tot. Nu mă refer la un robot inuman, care este deasupra slăbiciunilor trupeşti. Vreau să spun că aţi suferit şi v-aţi maturizat. Sunt prea îndrăzneţ? Nu vreau asta. Dacă v-am supărat, vă rog să mă iertaţi. Îmi vine tare greu să-mi exprim gândurile în cuvinte. Vreau să spun că, pentru a deveni preotul perfect trebuie să rezişti ani de zile, să treci prin durere şi în tot acest timp să-ţi păstrezi idealul şi să crezi în Dumnezeu.

Sună telefonul; Cardinalul ridică receptorul cu o mână uşor tremurândă şi vorbi în italiană:

— Da, mulţumesc, vom veni imediat. Se ridică. Este vremea ceaiului şi îl vom servi împreună cu un vechi şi drag prieten de-al meu. După Sfântul Părinte, este probabil cel mai important preot al Bisericii. I-am spus că vii şi şi-a exprimat dorinţa să te vadă.

— Mulţumesc, Eminenţă.

Ieşiră în coridoare, apoi merseră prin grădinile plăcute ale palatului, care nu aveau nimic comun cu Drogheda, niciun copac, numai careuri de iarbă, tăiate îngrijit, mărginite de alei pietruite; trecură pe sub arcuri Gotice, peste poduri Renascentiste. Dane absorbea cu nesaţ tot ce vedea. Era o lume atât de diferită de Australia, atât de veche şi perpetuă...

Le trebuiră cincisprezece minute să traverseze palatul; intrară din nou şi urcară o scară de marmură, împodobită cu fresce valoroase. Vittorio Scarbanza, Cardinal di Contini-Verchese, avea acum şaizeci şi şase pe ani, corpul îi era parţial cuprins de reumatism, dar mintea îi rămăsese la fel de ascuţită şi de inteligentă. Pisica lui era acum o rasă rusească numită Nataşa şi stătea ghemuită în poală. Pentru că nu se putu ridica să-şi întâmpine vizitatorii le zâmbi larg şi îi invită să se aşeze. Ochii lui treceau de la Ralph, la Dane, se îngustau, se măreau, îi studia atent. Îşi simţi inima tresărindu-i, duse mâna la piept, într-un gest de

protecţie, privind aproape stupid ediţia tânără a lui Ralph de Bricassart.

— Vittorio, nu te simţi bine? întrebă îngrijorat Cardinalul Ralph, luându-i mâna şi verificându-i pulsul.

— Ba da. O mică durere trecătoare, atât. Staţi jos, staţi jos.

— Întâi să ţi-l prezint pe Dane O'Neill, fiul, cum ţi-am spus, al unei foarte dragi prietene. Dane, ţi-l prezint pe Eminenţa Sa Cardinal di Contini-Verchese.

Dane îngenunche şi sărută inelul; pe deasupra capului aplecat al copilului Cardinalul Vittorio căută faţa lui Ralph şi o studie, cum nu mai făcuse de mulţi ani. Imperceptibil, se relaxă; da, deci ea nu i-a spus. Şi bineînţeles că el nu suspecta ceea ce va bănui toată lumea care-i va vedea împreună. Ah, nu legătură tată-fiu, ci o strânsă legătură de sânge. Bietul Ralph! Nu s-a văzut niciodată mergând, privind cu anumite expresii pe faţă, ridicând sprânceana stângă. Într-adevăr Dumnezeu era bun, când îi făcea pe oameni orbi.

— Staţi jos, vine şi ceaiul. Deci, tinere, vrei să devii preot şi ai cerut ajutorul Cardinalului de Bricassart?

— Da, Eminenţă.

— Ai ales bine. În grija lui, nu ţi se va întâmpla nimic rău. Dar, eşti puţin nervos, fiule. Din cauza străinătăţii?

Dane zâmbi cu zâmbetul lui Ralph, poate mai puţin conştient de farmecul său, dar chiar aşa fiind, acest zâmbet îi prinse inima bătrână într-un cerc dureros.

— Sunt copleşit, Eminenţă. Până acum nu am realizat cât sunt de importanţi Cardinalii. Nici nu visam că voi fi aşteptat la aeroport, sau că voi servi ceaiul cu *DUMNEAVOASTRĂ*.

— Da, este puţin neobişnuit... Aşa cum văd lucrurile, poate să fie şi o sursă de necazuri. Dar uite că a venit ceaiul!

Mulţumit, urmări cum este aşezat, apoi ridică un deget de avertizare:

— Ah, nu! Eu voi fi „mama”. Cum serveşti ceaiul, Dane?

— La fel ca şi Ralph, răspunse, apoi roşi puternic; n-am vrut, mi-a scăpat, Eminenţă!

— Nu-i nimic, Dane, Cardinalul di Contini-Verchese înţelege. Prima dată noi ne-am întâlnit ca Dane şi Ralph şi ne-am cunoscut mult mai bine aşa, nu? Formalitatea este ceva nou pentru prietenia noastră, eu aş prefera să rămână Dane şi Ralph, în particular. Eminenţa Sa nu se va supăra, nu-i aşa Vittorio?

— Nu, mie îmi plac numele de botez. Dar să ne întoarcem la ce spuneam despre prietenii în locuri importante, fiule. Ar putea fi puţin incomodă când vei intra la Seminar, această prietenie cu Ralph. Va trebui să dai tot felul de explicaţii, de fiecare dată când se va observa legătura dintre voi, ceea ce este foarte plictisitor. Câteodată, Domnul Nostru ne permite câte o minciună nevinovată – zâmbi şi dinţii de aur străluciră – şi pentru liniştea tuturor, eu aş prefera să recurgem la aşa ceva. Pentru că este foarte greu să explici şi să se înţeleagă corect o legătură de prietenie, dar este mult mai uşor acceptată o legătură de sânge. Deci vom spune tuturor care doresc să ştie, că eşti nepotul Cardinalului de Bricassart, dragul meu Dane şi cu asta vom scăpa de toate, termină Cardinalul Vittorio suav.

Dane privi şocat, Cardinalul Ralph resemnat.

— Să nu fii deloc dezamăgit, fiule, spuse blând Cardinalul Vittorio. Şi ei sunt pământeni şi uneori recurg la mici minciuni, pentru propriul lor confort. Ai învăţat acum cea mai utilă lecţie, dar privindu-te, mă îndoiesc că vei profita de ea. Totuşi, trebuie să înţelegi că noi, oamenii roşii, suntem diplomaţi până în vârful unghiilor. Nu mă gândesc decât la binele tău, fiule. Vei suferi puţin, pentru că ei vor crede că Ralph este fratele mamei

tale, dar vei suferi cu mult mai mult, dacă ei ar şti că nu există o legătură de sânge între voi. Gelozia este un sentiment de care nu este străin niciun Seminar şi nicio altă instituţie, întâi de toate suntem oameni, iar tu vei avea de-a face cu oameni.

Dane îşi înclină capul, apoi se aplecă înainte cu mâna întinsă ca să mângâie pisica.

— Îmi daţi voie? Iubesc pisicile, Eminenţă.

Nu găsea o rezolvare mai rapidă a situaţiei, decât o inimă bătrână, cu o dragoste constantă.

— Sigur că poţi. Trebuie să recunosc că devine cam grea pentru mine. Este o gurmandă, nu-i aşa Nataşa? Mergi la Dane, el este noua generaţie.

Pentru Justine nu era atât de uşor să-şi transfere toate lucrurile dintr-o emisferă în alta, cum fusese pentru Dane; până când termină stagiunea la Culloden şi îşi luă rămas bun de la Grădina Bothwell, fratele ei era la Roma deja de două luni.

— Cum naiba am reuşit să adun atât de multe lucruri? se întreba înconjurată de haine, hârtii, cutii.

Meggie o privi de unde stătea, ghemuită şi cu o cutie de săpun în mână.

— Ce caută astea sub patul tău?

O expresie de uşurare trecu pe faţa fiicei sale.

— Oh, mulţumescu-ţi Doamne că acolo erau. Acolo le-am pus? Preţiosul căţeluş al doamnei D le mânca; era galeş de mai mult timp, iar eu nu sunt genul de om care să spună că-i lipsesc săpunuri din cameră. Dar eu *ŞTIAM* că afurisitul mi le mânca; mănâncă tot ce nu-l mănâncă pe el mai întâi. Nu, că mi-ar fi plăcut, continuă Justine, să-l văd terminat!

Meggie rămase în genunchi râzând.

— Oh, Jus, ştii ce nostimă eşti? aruncă cutia în mijlocul maldărului de pe pat. Nu faci cinste Droghedei, aşa-i? După toate strădaniile noastre să-ţi băgăm în cap ordinea şi disciplina!

— Dacă m-aţi fi întrebat, vă spuneam că este o cauză pierdută. Nu vrei să iei săpunul la Drogheda? Ştiu că merg cu vaporul şi nu este o limită la bagaje, dar cred că sunt tone de săpun şi în Europa.

Meggie transferă cutia cu săpunuri într-o cutie mai mare, pe care scria doamna D.

— Cred că-i mai bine să le dăm doamnei Devine. Ea va trebui să cureţe camera asta, dacă vrea să o mai închirieze. Un morman de vase nespălate stătea la capătul mesei. Îţi speli vreodată vasele?

Justine chicoti.

— Dane spune că nu le spăl deloc, le bărbieresc.

— Cred că pe astea va trebui să le şi tundem. De ce nu le speli imediat ce le-ai folosit?

— Pentru că ar însemna să cobor până la bucătărie şi cum eu mănânc de obicei după miezul nopţii, nimeni nu mi-ar agrea hărnicia.

— Dă-mi o cutie goală. Le duc chiar acum jos, îi spuse mama resemnată.

Ştiuse ce-o va aştepta, înainte de a se oferi să o ajute, ba chiar aşteptase clipa cu nerăbdare. Nu se întâmpla des ca cineva să aibă ocazia să o ajute pe Justine cu ceva; de câte ori încercase Meggie, sfârşise prin a se simţi prost. Dar, măcar în probleme domestice, situaţia era invers; putea să ajute după cum îi dorea inima, fără să se simtă prost.

Cum-necum, reuşiră să termine şi Justine şi Meggie se îmbarcară în camioneta cu care venise Meggie, spre Hotelul Australia, unde se cazase.

— Tare aş vrea ca voi, cei de la Drogheda, să luaţi o casă la Palm Beach, sau la Avalon, spuse Justine cărând valizele în al doilea dormitor al apartamentului de la hotel. Este chiar deasupra Pieţii Martin. Imaginează-ţi ce-o să se mai scuture toate. Dacă v-aţi lua o casă, nu aţi veni mai des de la Gilly la Sydney?

— De ce să vin la Sydney? În ultimii şapte ani am venit de două ori. Să-l conduc pe Dane şi acum pe tine. Dacă am avea o casă, nu am folosi-o niciodată.
— Iar gargară!
— De ce?
— De ce? Pentru că pe lumea asta mai există şi altceva, decât afurisita aia de Drogheda! Ferma aia mă scoate din minţi!
Meggie oftă.
— Crede-mă, Justine, va veni o vreme când îţi va fi dor să vii la Drogheda.
— Valabil şi pentru Dane?
Tăcere. Fără să-şi privească fiica, Meggie îşi luă poşeta de pe masă.
— O să întârziem. Madam Rocher a spus la ora două. Dacă vrei rochia înainte de a pleca, trebuie să te grăbeşti.
— Sunt pusă la punct, spuse Justine, râzând obraznic.
— Cum se face, Justine, că nu m-ai prezentat nici unui prieten de-al tău? Nu i-am văzut nici la Grădina Bothwell, cu excepţia doamnei Devine, întrebă Meggie, în timp ce stăteau în salonul Germain Rocher, aşteptând manechinele cu modele.
— Ei, sunt cam timizi... Îmi place chestia aia portocalie; ţie nu?
— Nu-i pentru părul tău. Eu zic că-i mai bună rochia gri.
— Pfiu! Cred că portocaliul se asortează perfect cu părul meu. În gri am să arăt ca o pisică abia scoasă din noroi. Mergi în pas cu timpul, mamă. Roşcatele nu trebuie să fie fixate numai în alb, gri, negru, verde smarald şi culoarea aia oribilă, care-ţi este foarte dragă, cenuşă de trandafiri! Epocă Victoriană!
— Ai dat bine numele culorii, spuse Meggie. Se întoarse şi-şi privi fiica. Eşti un maestru, spuse cu amărăciune, dar afectuos.

Justine păru să nu dea atenţie; nu era prima oară când auzea calificativul.

— Am să le iau pe acestea: cea portocalie, cea roşie, cea purpurie, cea verde aprins şi costumul grena.

Meggie rămase sfâşiată între furie şi râs. Ce putea face cineva cu o fiică cum era Justine?

Vaporul Himalaya pleca peste trei zile din Portul Darling. Era un vapor vechi, frumos, construit în vremuri când nimeni nu se grăbea şi toată lumea accepta ideea că Anglia este la patru săptămâni depărtare, prin canalul de Suez, sau la cinci săptămâni, prin Capul Bunei Speranţe. În zilele noastre, chiar şi liniile navale foloseau aburi şi stricau forma vapoarelor, pentru a le face să meargă mai repede. Dar asta nu era nimic, pe lângă ceea ce provocau ele stomacului.

— Ce grozav! râse Justine. Avem o gaşcă întreagă la clasa I şi cred că n-o să fie chiar plictisitor, cum mi-am imaginat. Unii sunt de-a dreptul bine făcuţi!

— Ei şi nu-ţi pare bine că am insistat să-ţi iei bilet la clasa I?

— Acum cred că da.

— Justine, reuşeşti întotdeauna să scoţi din mine tot ce-i mai rău, întotdeauna ai făcut aşa, se răţoi Meggie, scoasă din sărite de ceea ce ea considera lipsă de recunoştinţă. Măcar acum, n-ai putea tu, răutate, să te prefaci că-ţi pare rău că pleci? Încăpăţânată, roşcată rea şi cu prea multă personalitate! Mă exasperezi!

Meggie îşi muşca buzele.

O vreme Justine nu răspunse, întoarse capul de parcă era mai interesant ce vedea pe mal, decât ce-i spunea mama sa. Îşi muşcă şi ea buzele, dar afişă un zâmbet.

— Ştiu că te exasperez, spuse privindu-şi mama. Nicio problemă, suntem ceea ce suntem. Cum ai spus întotdeauna, cred că semăn cu tata.

Se îmbrăţişară şi Meggie se îndepărtă repede în mulţime. Justine urcă pe puntea însorită şi se lipi de balustradă, cu spirale de hârtie colorată în mână. Jos, pe chei, o reperă pe mama, silueta roz cu pălărie, privind cu mâna la ochi. Ciudat, de la distanţă, îţi dădeai seama că mama se apropia de cincizeci de ani. Mai avea puţin, dar se vedea deja. Îşi făcură din mână în acelaşi timp, apoi, Justine aruncă prima serpentină colorată şi Meggie o prinse de celălalt capăt. Apoi cea roşie, cea albastră, cea verde şi cea portocalie; se învârteau în spirală, legănate de vânt.

O fanfară venise pentru a ura drum bun echipei de fotbal şi se chinuiau cu o versiune „Le dăm onorul". Puntea vaporului era înţesată de oameni care-şi luau rămas bun, toţi aveau în mâini fire subţiri de spirale colorate; pe chei mii de oameni se uitau intens la cei dragi, întipărindu-şi în memorie feţele lor, pe care nu le vor mai vedea multă vreme. Cei mai mulţi dintre cei care plecau aveau feţe tinere; plecau să vadă cum arată civilizaţia în celălalt capăt de lume. Vor trăi acolo, vor munci acolo, poate unii se vor întoarce peste doi ani, poate nu. Toţi ştiau asta.

Cerul albastru era acoperit de nori albi pufoşi, purtaţi de un vânt puternic de Sydney. Soarele ardea capetele celor care priveau de jos şi umerii celor care se aplecau de pe punte; sute de fire multicolore legau ţărmul de vapor. Deodată, între vapor şi chei apăru o groapă; se auziră suspine şi plânsete; unul câte unul firele de hârtie se rupseră, plutind deasupra apei, purtate de vânt.

Justine se ţinu cu putere de locul pe care şi-l alesese, până când nu se mai văzu decât o pată de roz în depărtare; Himalaya se întoarse şi ieşi spre mare.

Nu semăna deloc cu călătoria cu feribotul la Manly, nu. De data asta treceau dincolo de stânci şi se aruncau pe coamele valurilor, direct în ocean. Douăsprezece mii de mile până la celălalt capăt al

lumii. Şi dacă vor mai veni vreodată acasă, nu se vor simţi nici aici, nici acolo „acasă”, vor locui pe două continente şi vor duce două feluri diferite de viaţă.

Justine descoperi că banii făceau din Londra un loc foarte tentant. Nu-i stătea în fire să ştie că trebuie să facă economii şi să se mulţumească cu ce câştiga la Earl’s Court – „Valea Cangurilor”, cum i se mai spunea, pentru că aici îşi găsiseră locul foarte mulţi australieni. Nici nu era pentru ea, soarta tipică a australienilor veniţi în Anglia, primiţi cu îngăduinţă, lucrând de milă la vreo şcoală, sau într-un birou, tremurând de frig pe lângă un radiator, într-o cameră umedă. Se instală într-un apartament în Kensinton, aproape de Knightsbridge, cu încălzire centrală; un loc foarte aproape de *Clyde Daltinham- Roberts,* Grupul de Teatru Elizabetan.

Când veni vara luă un tren spre Roma. După ani şi ani, va zâmbi când se va gândi cât de puţin a văzut atunci din acea călătorie prin Franţa şi Italia; mintea îi era extrem de ocupată cu câte avea să-i povestească lui Dane, memorând ceea ce, pur şi simplu, nu trebuia să uite. Erau şi multe de care nu trebuia să pomenească.

Dane era acela? Bărbatul înalt, blond, de pe peron, era Dane? Nu arăta altfel şi totuşi era schimbat. Nu, nu mai făcea parte din lumea ei. Strigătul pe care-l pregătise ca să-i atragă atenţia, îi muri pe buze; se trase puţin în scaun, pentru a-l privi mai bine, pentru că trenul se oprise foarte aproape de unde stătea el; ochii albaştri căutau la geamuri, fără nerăbdare. Avea să fie o conversaţie susţinută numai de ea, dacă avea de gând să-i povestească despre viaţă, din moment ce el nu mai făcea parte din ea; ştia că nu va avea nicio dorinţă să afle mai multe. La naiba! Nu mai era frăţiorul cel mic; viaţa pe care o ducea avea puţine lucruri comune cu ea, sau cu Drogheda. Oh, Dane! Cum e când trăieşti la fel douăzeci şi patru de ore pe zi?

— Ha! Credeam c-am să te pun pe foc căutându-mă. Te-am pus? spuse ea, ascunzându-se după el.

El se întoarse, o prinse de mână şi-i zâmbi.

— Prefăcuto! spuse el cu dragoste, luându-i valiza şi prinzând-o de mână. Îmi pare bine că te văd şi o conduse la o Lagonda roşie, pe care o conducea; Dane fusese întotdeauna un fanatic al maşinilor sport şi i se cumpărase una când a fost suficient de mare să o conducă.

— Şi mie îmi pare bine; sper că mi-ai găsit un loc bun de cazare, pentru că, să ştii, ţi-am scris în serios. Refuz să mă înfunzi într-o celulă la Vatican, între grămezi de celibatari, râse ea.

— Nu te-ar vrea niciunul, mai ales că ai părul Diavolului. Ţi-am găsit o pensiune, nu departe de mine, dar se vorbeşte englezeşte şi nu te plictiseşti când sunt eu ocupat. Iar în Roma nu-i nicio problemă, întotdeauna se găseşte cineva care să vorbească englezeşte.

— Uite, în astfel de momente, aş dori să am şi eu talentul tău pentru limbi străine. Dar o să mă descurc, sunt foarte bună la mimică.

— Voi avea două luni, Jus, nu-i superb? Putem merge puţin în Franţa, în Spania şi tot ne mai rămâne o lună pentru Drogheda. Mi-e dor de antichitatea aia.

— Da? Se întoarse şi-l privi, îi privi mâinile fine, care conduceau abil prin infernalul trafic al Romei. Mie nu mi-e dor deloc; şi Londra este interesantă.

— Nu mă prosteşti, spuse el. Eu ştiu ce înseamnă Drogheda şi mama pentru tine.

Justine îşi prinse mâinile în poală, dar nu răspunse.

— Te-ar supăra să iei ceaiul cu nişte prieteni de-ai mei, astăzi după amiază? întrebă el când au ajuns. Am anticipat oarecum acceptând în locul tău. Sunt atât de nerăbdători să te cunoască! Iar eu nu sunt liber până mâine şi nu mi-a plăcut să refuz.

— Prostule! De ce să mă deranjeze? Dacă am fi la Londra, am fi inundaţi de prietenii mei şi nu cred că te-ar deranja. Chiar mă bucur că mă laşi să văd puţin ce-i într-un Seminar, deşi este puţin nedrept faţă de mine, nu? Jos mâinile de pe toţi!

Se duse la fereastră şi privi; jos erau doi copaci care umbreau un careu pietruit; trei mese dedesubt, iar pe cealaltă parte, o biserică, fără o anume graţie arhitecturală, nici frumuseţe, acoperită cu stuc.

— Dane?...

— Da?

— Eu înţeleg, să ştii că înţeleg!

— Da, ştiu. Faţa lui îşi pierdu zâmbetul. Aş dori să înţeleagă şi mama, Jus.

— Mama e altfel! Ea simte că ai părăsit-o; nu-şi dă seama că nu-i adevărat. Las-o în pace. O să vină vremea când va înţelege.

— Sper, râse el. Apropo, nu pe băieţii de la Seminar îi întâlneşti astăzi. Nu pot să-i pun pe ei, sau pe tine, în faţa unei asemenea tentaţii. Ne întâlnim cu Cardinalul de Bricassart. Ştiu că nu-ţi place, dar promite-mi că ai să te porţi frumos.

Ochii ei se luminară la un gând jucăuş.

— Promit! Am să-i sărut şi inelul pe care o să mi-l ofere.

— Oh, îţi aminteşti? În ziua aceea am fost aşa de furios pe tine, m-ai făcut de râs în faţa lui!

— Ei, să ştii că de atunci am sărutat o mulţime de lucruri mai puţin igienice, ca un inel. La orele de actorie a trebuit să sărut un tinerel grăsuliu şi umflat, de vreo douăzeci şi nouă de ori şi te asigur că după aceea nimic nu mi s-a mai părut imposibil. Îşi aranjă părul şi se întoarse de la oglindă. Am timp să mă schimb?

— Oh, nu face din asta o problemă, arăţi bine.

— Cine o să mai fie?

Soarele era prea jos ca să mai poată încălzi piaţa, copacii arătau bolnavi. Justine se înfioră.

— Cardinalul di Contini-Verchese.

Mai auzise numele ăsta şi deschise larg ochii.

— Pfiu! Te mişti în cercuri înalte, nu?!

— Da. Să ştii că merit.

— Înseamnă asta că alţii îţi fac greutăţi în alte cercuri ale vieţii tale, Dane? întrebă ea perspicace.

— Nu, nu chiar. Pe cine cunoşti nu este cu-adevărat important. Eu nu mă gândesc la asta, nu cred că şi alţii se gândesc.

Camera oamenilor roşii! Niciodată în viaţa ei, Justine nu fusese mai conştientă ca acum, de lipsa de importanţă a femeilor în viaţa unor bărbaţi; mergea într-o lume unde, pur şi simplu, femeile nu-şi aveau locul, decât ca servitoare umile – călugăriţele. Rămăsese îmbrăcată cu rochia verde-olive, destul de şifonată din tren şi înainta pe covoarele moi, blestemând graba lui Dane de a ajunge aici, dorindu-şi să fi insistat să se schimbe.

Cardinalul de Bricassart îi aştepta în picioare, zâmbind; ce bătrân frumos era!

— Draga mea Justine, spuse întinzând inelul, având în ochi un licăr jucăuş, care indica faptul că îşi amintea foarte bine scena, studiindu-i în acelaşi timp faţa, căutând parcă ceva ce ea nu înţelegea. Nu semeni deloc cu mama ta!

Într-un genunchi, sărută inelul, zâmbeşte umil, ridică-te, zâmbeşte mai puţin umil:

— Nu, nu semăn cu ea? Era bine dacă aveam frumuseţea ei, în profesia pe care mi-am ales-o, dar pe scenă mă descurc. Pentru că scena nu are nimic de-a face cu frumuseţea cuiva, ştiţi! Arta, ce faci tu şi arta ta, asta convinge oamenii de o anumită frumuseţe.

Un chicotit uscat se auzi dintr-un fotoliu; încă o dată se apleca să sărute inelul, de pe o mână bătrână, dar caldă; de data aceasta privi direct în ochii negri şi, ciudat, în ei văzu dragoste. Dragoste pentru ea, pentru cineva pe care nu l-ai văzut niciodată, sau abia dacă ţi s-a pomenit numele. Dar dragostea era acolo, în ochi, exista.

Nu-i plăcea Cardinalul de Bricassart, mai mult decât îi plăcuse la cincisprezece ani, dar se încălzi

deodată în faţa acestui bătrân.

— Stai jos, draga mea, spuse Cardinalul Vittorio, indicând un scaun de lângă el.

— Salut pusi-pusi, spuse Justine, mângâind pisica ghemuită în poala roşie. E tare drăguţă!

— Este!

— Cum o cheamă?

— Nataşa.

Uşa se deschise, dar nu pentru a lăsa măsuţa pentru ceai. Un bărbat, din fericire îmbrăcat în haine laice; încă un „roşu” gândi Justine, chiar dacă acum e îmbrăcat altfel şi iar trebuie să mă aplec ca o rumegătoare. Probabil că au o regulă nescrisă, aici la Vatican, continuă mintea Justinei, care avea de-a face cu oameni obişnuiţi. Nu era tocmai scund, era foarte puternic construit, umeri masivi şi pieptul larg, un cap mare leonin, braţe lungi. Părea ca o maimuţă şi viril, dar împrăştia în jurul lui o inteligenţă vizibilă şi se mişca cu uşurinţa omului care obţinea tot ce-şi dorea, prea iute pentru o minte obişnuită. Da, lua tot şi poate, apoi, strivea cu personalitatea lui ceea ce lua, dar se vedea că acţiunile lui nu erau niciodată lipsite de scop, negândite. Era brunet, dar părul foarte bogat avea culoarea metalului şi consistenţa lui şi era aşezat în valuri regulate.

— Rainer, ai venit la timp, spuse Cardinalul Vittorio, arătând un scaun în partea cealaltă, vorbind tot în engleză. Draga mea, continuă el când bărbatul termină de sărutat inelul, dă-mi voie să-ţi prezint un foarte bun prieten de-al meu: Herr Rainer Moerling Hartheim. Rainer, ţi-o prezint pe sora lui Dane, Justine.

Bărbatul se înclină ceremonios, îi zâmbi scurt, fără căldură şi se aşeză, spre uşurarea Justinei, destul de departe pentru a fi în raza ei vizuală. Justine oftă uşurată, mai ales că Dane se aşeză şi el, cu uşurinţa obişnuinţei, la picioarele Cardinalului Ralph, chiar în centrul ei vizual. Atâta vreme cât vedea pe cineva cunoscut şi iubit, era

liniştită. Dar camera cu oameni îmbrăcaţi în roşu şi acum acest bărbat brunet, începu să o irite, mai mult decât o liniştea prezenţa lui Dane; îi era necaz pe faptul că toţi o excludeau din grup. Se aplecă puţin şi mângâie din nou pisica, conştientă de faptul că, de unde stătea, Cardinalul Vittorio o simţise şi se amuza pe socoteala reacţiilor ei.

— Este sterilă? întrebă ea.

Şi continuă:

— Bineînţeles! Deşi nu înţeleg de ce ar supăra asta. Simplul fapt de a fi locuitor permanent al acestui loc, este suficient pentru a neutraliza organele sexuale ale oricui.

— Dimpotrivă, draga mea, spuse Cardinalul Vittorio, distrându-se grozav, noi, bărbaţii de aici, ne-am neutralizat psihologic.

— Eu sper să fiu altfel.

— Deci, mica noastră lume te intrigă?

— Eminenţă, să spunem numai că mă simt puţin de prisos. Este un loc extraordinar de visat, dar nu mi-ar plăcea să locuiesc aici.

— Nu te pot condamna pentru asta. Mă îndoiesc chiar că ţi-ar face plăcere să-l vizitezi. Dar o să te obişnuieşti cu noi, pentru că va trebui să ne vizitezi mai des; te rog eu!

Justine se încordă.

— Nu-mi place când trebuie să mă port cuminte, se confesă ea. Scot la iveală tot ce-i mai rău în mine. Şi acum, simt oroarea lui Dane, fără să-l privesc.

— Mă întrebam şi eu cât o să rezişti, spuse Dane, deloc supărat. Dă puţin de-o parte ce-şi pune Justine pe deasupra şi vei găsi rebelul. De aceea pentru mine este bine că am o soră ca ea. Eu nu sunt un rebel, dar pe ea o admir.

Herr Hartheim îşi mută scaunul, ca s-o aibă în raza lui vizuală, chiar şi atunci când ea se îndrepta în scaun să se ferească de el. În acest moment, pisica se plictisi de mângâierile mâinilor feminine, parfumate şi se târî delicat în poala roşie, sub

mâinile puternice ale lui Herr Hartheim, torcând atât de expresiv, că toţi începură să râdă.

— Scuzaţi faptul că trăiesc, spuse Justine, care nu se lăsa intimidată, mai ales când era subiect de glumă.

— Are motor la fel de bun ca în tinereţe, comentă Herr Hartheim, pe faţa căruia amuzamentul dădea naştere unor expresii fascinante.

Vorbea o engleză impecabilă, fără accent, dar avea şi inflexiuni americane; rula r-ul.

Veni şi ceaiul şi, destul de ciudat, Herr Hartheim turnă, oferindu-i Justinei o ceaşcă, cu o privire mult mai prietenoasă decât la început.

— Într-o comunitate britanică, ceaiul este cel mai important ritual al zilei. Multe se întâmplă la o ceaşcă de ceai, nu? Cred asta pentru că prin natura lui, poate fi servit la orice oră între două şi cinci, iar conversaţia face sete.

Următoarea jumătate de oră păru să-i demonstreze teoria, deşi Justine nu luă parte la discuţii. Conversaţia alunecă de la sănătatea precară a Sfântului Părinte, la războiul rece şi recesiunea economică, toţi cei patru bărbaţi vorbind şi ascultând, cu o inteligenţă pe care Justine o găsi fascinantă, începând să înţeleagă ce calităţi au, chiar şi Dane, care i se păru atât de ciudat, atât de necunoscut. El contribuia activ la conversaţie, iar Justine remarcă faptul că toţi ceilalţi îl ascultau, de parcă-i vrăjea. Comentariile lui nu erau nici uniforme, nici naive, dar erau altfel, originale, *SFINTE!* Oare din cauza acestei aure îl ascultau ei? Pentru că el o avea şi ei nu? Era aceasta o virtute pe care ei o admirau şi ar fi dorit să o aibă şi ei? Trei oameni, atât de diferiţi unul de celălalt şi totuşi, toţi păreau să fie mai uniţi de Dane, decât între ei.

Cât îi venea de greu să-l ia pe Dane la fel de în serios, cum îl ascultau ei! Nu că, în multe privinţe, nu ar fi acţionat mult mai serios, decât era necesar

la vârsta lui; nu că nu ar fi fost conştientă de înţelepciunea lui, sau de cinstea lui. Dar, până în acest moment îl considerase o parte din viaţa ei. Iar acum, trebuia să se obişnuiască cu gândul că, de acum înainte, nu va mai fi.

— Dacă vrei să-ţi faci datoria până la capăt, Dane, ar trebui să o conduc eu pe sora ta la hotel, spuse Herr Rainer Moerling Hartheim, aproape ca o comandă, fără să-i mai consulte şi pe ceilalţi asupra subiectului.

Şi, uite-aşa, Justine se trezi condusă pe treptele de marmură, în compania acestui bărbat puternic şi direct. Afară, în lumina palidă a asfinţitului, o luă de umăr şi o conduse la o limuzină Mercedes, a cărui şofer aştepta.

— Vino, nu trebuie să-ţi petreci prima noapte la Roma singură, iar Dane este destul de ocupat, spuse el urmând-o în maşină. Eşti obosită şi uimită de ceea ce vezi şi trebuie să ai un însoţitor.

— Se pare că nu prea am de ales, Herr Hartheim.

— Spune-mi Rainer.

— Trebuie să fii o persoană importantă, cu maşină la scară şi cu şofer.

— Voi fi încă şi mai important când voi ajunge Cancelar al Germaniei.

Justine pară.

— Deja vrei să mă impresionezi, mă surprinde că nu eşti deja.

— Nepotrivit! Sunt prea tânăr.

— Tânăr?

Se întoarse şi-l privi atent, descoperind că are pielea netedă, tânără, că ochii nu au riduri.

— Par masiv şi am părul alb, dar am albit de la şaisprezece ani, iar mare sunt de când am avut destulă mâncare. Acum am doar treizeci şi unu de ani.

— Am să te cred pe cuvânt, spuse ea aruncându-şi pantofii din picioare. Totuşi, pentru mine asta

înseamnă că eşti bătrân – eu sunt o tânără *DULCE* de douăzeci şi unu.

— Eşti un monstru, spuse el zâmbind.

— Cred că trebuie să fiu. Şi mama îmi spune la fel. Numai că acum nu mai sunt sigură ce înţelegeţi fiecare prin „monstru”, deci, te rog să-mi dai versiunea ta.

— Ai versiunea mamei tale?

— Aş încurca-o groaznic, dacă aş întreba-o.

— Nu crezi că mă încurci şi pe mine?

— Am o foarte puternică suspiciune, Herr Hartheim, că şi dumneata eşti un monstru. Mă îndoiesc că te-ar putea pune cineva în încurcătură.

— Monstru, repetă el cu respiraţia tăiată, foarte bine, domnişoară O’Neill, voi încerca să definesc termenul pentru dumneata. Este cineva care-i terorizează pe ceilalţi; calcă pe oameni; simte că-l poate înfrunta pe Dumnezeu; nu are scrupule şi nici conduită morală.

Ea chicoti.

— Mi se pare că seamănă cu dumneata. Eu am o conduită morală foarte bună, sunt sora lui Dane.

— Nu semeni deloc cu el.

— Cu-atât mai mare păcatul.

— Faţa lui nu s-ar potrivi deloc personalităţii dumitale.

— Fără-ndoială că ai dreptate, dar, dacă aveam faţa lui, poate că mi-aş fi dezvoltat o altă personalitate.

— Asta depinde ce a existat mai întâi, oul sau găina! Pune-ţi pantofii, o să ne plimbăm puţin.

Era cald şi se întuneca; dar se aprinseseră luminile, era aglomeraţie şi părea să nu-i intereseze unde merg; strada era agresată de motoare infernale, Fiaturi, tot felul de automobile, care păreau să se mişte într-un fel de panică. În cele din urmă, el se opri într-un fel de piaţetă, înconjurată de pereţi neteziţi de trecerea anilor şi o conduse într-un restaurant.

— Numai dacă nu preferi ceva de epocă? întrebă el.

— Dacă-mi dai ceva de mâncare, nu-mi pasă unde stăm.

— Pot să comand pentru tine?

Ochii deschişi clipiră, parcă puţin îngrijoraţi, Justine era o luptătoare.

— Nu cred că mă dau în vânt după modul ăsta autoritar şi viril al bărbaţilor, spuse ea. La urma urmei, de unde ştii ce gândesc eu?

— Sora Ana îşi duce crucea, murmură el. Spune-mi ce fel de mâncăruri îţi plac şi îţi garantez că-ţi voi face pe plac. Peşte, viţel?

— Compromis? E-n regulă, îţi întind şi eu o mână, de ce nu? Mai întâi pate, apoi creveţi şi o farfurie mare de „saltimbocca", pe urmă o casată şi un cappuccino. Descurcă-te cu asta, dacă poţi.

— Ar trebui să te pleznesc, râse el bine dispus.

Dădu comanda chelnerului, exact cum i-o ceruse ea, dar într-o italiană rapidă.

— Ai spus că nu semăn deloc cu Dane. Nu avem chiar nicio asemănare? întrebă ea puţin patetic, la cafea, fiindcă fusese prea flămândă ca să piardă vremea cu vorbe, când mâncarea era pe masă.

El aprinse ţigara ei, apoi pe a lui, apoi se retrase în umbră ca s-o poată studia în linişte, amintindu-şi prima întâlnire cu băiatul acum câteva luni. Era exact Cardinalul de Bricassart, mai puţin câţiva ani – vreo patruzeci; văzuse asta imediat, apoi află că mama băiatului era sora Cardinalului, dar era şi mama fetei.

— Da, este o asemănare, spuse. Câteodată se vede chiar pe faţă. Mai mult expresii, decât trăsături. În jurul ochilor, al gurii, felul cum ţineţi ochii deschişi şi gura închisă. Destul de ciudat totuşi, nu semeni deloc cu unchiul tău, Cardinalul de Bricassart.

— Unchiul Cardinal? repetă ea prosteşte.

— Cardinalul de Bricassart, nu este unchiul vostru? Sunt sigur că aşa mi s-a spus.

— Vulturul ăla de pradă? Nu este nici rudă cu noi, mulţumesc cerului. A fost preotul parohiei noastre, cu mulţi ani în urmă, înainte să mă nasc eu.

Fata asta era foarte inteligentă, dar era şi foarte obosită. Biata de ea, fetiţă – pentru că asta era încă, o fetiţă. Cei zece ani dintre ei cântăreau ca o sută. Suspicioasă că vrea să-i ruineze lumea şi era tot timpul pe picior de apărare. Probabil că va refuza să creadă, chiar dacă i se va spune adevărul în faţă. Cum să procedeze acum ca să o facă să creadă că nu era nimic important? Să nu insiste asupra subiectului, categoric, dar nici să nu abandoneze brusc tema.

— Atunci e de înţeles, spuse el neglijent.

— Ce-i de înţeles?

— Faptul că Dane seamănă cu Cardinalul doar în trăsături generale – înălţime, culoarea tenului, constituţie.

— Oh, bunica mi-a spus că tatăl nostru semăna oarecum cu Cardinalul, spuse Justine ca o explicaţie.

— Nu ţi-ai văzut tatăl niciodată?

— Nici măcar în poză. El şi mama s-au despărţit înainte să se nască Dane. Făcu semn chelnerului. Am mai dori un cappuccino, te rog.

— Justine, eşti o sălbatică! Lasă-mă să dau eu comanda!

— Nu, la naiba, nu vreau! Sunt perfect capabilă să gândesc pentru mine şi n-am nevoie de bărbaţi în jur, să le spun ce doresc, sau să-mi spună ei ce vreau şi ce nu vreau eu; mă auzi?

— Dă puţin de-o parte suprafaţa şi ai să găseşti rebelul; aşa a spus Dane.

— Are dreptate. Dac-ai şti cât urăsc alintatul şi cocoşeala asta în jurul meu! Îmi place să fac totul singură şi nu voi accepta niciodată să mi se spună ce să fac! Nu cer nimic, dar nici nu dau nimic!

— Am remarcat singur, spuse el îngândurat. Ce te-a făcut să fii aşa, Herzchen (domnişoară)? Trăsătură de familie?

— Oare? Nici nu ştiu. Nu avem destule femei care ar fi putut să mi-o spună. Numai una pe generaţie. Bunica, mama şi eu. În schimb avem bărbaţi cu grămada.

— Numai că în generaţia ta nu sunt grămezi de bărbaţi. Numai Dane.

— Se datorează faptului că mama l-a părăsit pe tata. Nu a fost niciodată interesată de altcineva. Eu cred că a fost păcat. Mama este ceea ce se cheamă „o femeie de casă"; i-ar fi plăcut să aibă un soţ şi să se agite pe lângă el.

— Seamănă cu tine?

— Nu cred.

— Altceva, mult mai interesant – vă plăceţi una pe cealaltă?

— Mama şi eu? zâmbi fără ranchiună; ce-ar fi făcut mama ei, dacă cineva o întreba dacă-i place fiica sa? Nu sunt sigură dacă ne *PLĂCEM,* dar este ceva între noi; poate că nu-i decât o simplă legătură biologică. Nu ştiu. Ochii ei se îmblânziseră. Întotdeauna mi-am dorit să fi vorbit cu mine aşa cum vorbeşte cu Dane; şi mi-am dorit să mă înţeleg cu ea aşa cum reuşeşte Dane. Dar, ori îi lipseşte ei ceva, ori îmi lipseşte mie. Cred că ar trebui să recunosc că mie îmi lipseşte. Ea este un om foarte deosebit; mult diferită de mine.

— Eu n-am întâlnit-o şi deci nu pot fi de acord cu tine şi nici nu te pot contrazice. Dacă te consolează cu ceva, Herzchen, vreau să-ţi spun că mie îmi placi exact aşa cum eşti. Nu, eu nu aş schimba nimic în tine, nici această încăpăţânare ridicolă.

— Oh, ce drăguţ din partea ta. După ce că te-am jignit. Nu-i aşa că nu semăn deloc cu Dane?!

— Dane nu seamănă cu nimeni pe lumea asta.

— Vrei să spui că nu este de pe lumea asta?

— Cred că da. Se aplecă, ieşind în lumina difuză a mesei. Eu sunt catolic, religia mea a fost un lucru pe care nu l-am abandonat niciodată, deşi am încălcat-o de multe ori. Nu-mi place să vorbim despre Dane, pentru că inima îmi spune că sunt anumite lucruri, care rezistă mai bine dacă nu sunt comentate. Este evident faptul că nu eşti ca el, în atitudinea ta faţă de viaţă, faţă de Dumnezeu. Hai să nu mai vorbim despre asta, vrei?

Îl privi curioasă.

— Bine, Rainer, dacă aşa vrei tu. Am să închei cu tine un pact – vom discuta despre orice, oricum, în afară de Dane şi religia lui.

Prin multe trecuse Rainer Moerling Hartheim, de când se întâlnise cu Ralph de Bricassart în iulie 1943. La o săptămână după aceea, regimentul lui a fost trimis pe frontul de est, unde a rămas pentru tot restul războiului. Sfâşiat de realitate, prea tânăr pentru a fi îndoctrinat cu ideile lui Hitler, făcuse faţă consecinţelor lor, cu picioarele îngheţate în zăpadă, fără muniţie, cu linia frontului la numai câţiva metri, în faţa morţii. La sfârşitul războiului ducea cu sine două amintiri: campania groaznică, de frig cumplit şi faţa lui Ralph de Bricassart. Oroarea şi frumuseţea, Diavolul şi Dumnezeu. Pe jumătate nebun, îngheţat, aşteptând neputincios gloanţele, se ghemuia şi spunea rugăciuni. Dar nu ştia pentru ce se roagă; să aibă gloanţe pe ţeava puştii, să scape de ruşi, pentru nemurirea sufletului, pentru omul din Basilică, pentru uşurarea durerii.

În primăvara lui 1945 se retrăsese prin Polonia, înaintea ruşilor, având, ca şi colegii săi soldaţi, un singur obiectiv – să ajungă în liniile germane ocupate de britanici, sau de americani. Dacă îl prindeau ruşii, îl împuşcau. A rupt în bucăţele actele şi le-a ars, le-a îngropat la Iron Crosses, a furat nişte haine şi s-a prezentat englezilor, la frontiera Daneză. L-au dus într-un lagăr de unde îi

îmbarcau. Acolo, a trăit timp de un an cu pâine şi puţina mâncare pe care le-o puteau oferi celor epuizaţi, pentru că aveau de hrănit mii şi mii de oameni, aşteptând ca englezii să înţeleagă că singura lor şansă era să-i elibereze.

De două ori l-au avertizat oficialităţile lagărului, i-au dat şi un ultimatum. În portul Ostend era în permanenţă un vapor, care îmbarca imigranţi pentru Australia. Doreau să-i dea acte, să-i schimbe identitatea şi să-l trimită pe un pământ nou, fără alte acuzaţii; în schimb, el trebuia să muncească pentru Guvernul Australian timp de doi ani, în orice domeniu ar fi ales, după care putea dispune de viaţa sa, cum dorea. Asta nu însemna muncă de sclav, nu, avea să fie plătit, bineînţeles. În ambele ocazii reuşise să scape oficiului de imigraţie. El îl urâse pe Hitler, nu Germania şi nu îi era ruşine că este german. Acasă pentru el însemna Germania; îşi făcuse vise timp de peste trei ani. Simplul gând că va trebui să trăiască într-o ţară, unde nu se vorbea limba lui, nici el nu o vorbea pe a lor, i se părea o anatemă. Deci, la începutul lui 1947, era fără un ban în buzunar şi hoinărea pe străzile din Anchen, încropindu-şi o existenţă de care ştia că avea absolută nevoie. El şi sufletul său au supravieţuit, dar nu dorea să se întoarcă la sărăcie şi obscuritate. Pentru că Rainer era mai mult decât un om foarte ambiţios; era un geniu, în felul său. Plecă să muncească la Grunding şi începu să studieze domeniul care-l fascinase încă de când începuse să lucreze cu radare: electronica. Ideile îi bombardau creierul, dar refuză să le vândă pentru Grunding, sub valoarea pe care o meritau. În schimb prospectă cu atenţie piaţa, apoi se însură cu văduva unui patron de fabrică pentru aparate de radio şi intră şi el în afaceri. Că avea abia douăzeci şi ceva de ani, nu avea nicio importanţă. Mintea lui era a unui bătrân, iar haosul postbelic îi dădu posibilitatea să se ridice.

Pentru că făcuse numai o căsătorie civilă, Biserica îi permise să divorţeze; în 1951 îi plăti Annelisei Hartheim exact de două ori valoarea curentă a fabricilor soţului ei şi asta făcu, divorţă. Totuşi nu se mai căsători.

Ce i se întâmplase băiatului îngheţat de teroare în Rusia, nu rezultase într-un produs fără suflet şi o caricatură de bărbat; mai degrabă reuşise să reducă din blândeţea şi din dulceaţa copilului şi scosese în evidenţă alte calităţi pe care le avea: inteligenţă, hotărâre, lipsă de slăbiciune în afaceri. Un bărbat care nu are nimic de pierdut, are foarte multe de câştigat, iar un bărbat insensibil, nu putea fi rănit. Cel puţin aşa se autoeduca el. Într-un fel curios, semăna cu omul pe care-l întâlnise la Roma în 1943; ca şi Ralph de Bricassart, înţelegea că ceea ce făcea era mai întâi rău. Faptul că era conştient de asta, nu-l oprea deloc; numai că plăti pentru avantajul material, cu multă durere şi chin psihologic. Multora nu li s-ar fi părut că merită acest sacrificiu, dar lui i se părea că meritase să sufere şi chiar de două ori mai mult. Într-o zi avea să conducă Germania, să facă din ea ceea ce visa, avea să şteargă cu radiera acea etică Ariano-Luterană şi să modeleze alta, mai flexibilă. Pentru că nu putuse promite că nu va mai păcătui, refuză iertarea în confesional de mai multe ori, dar, într-un anume fel el şi religia lui se împleteau într-un monolit, până va reuşi să facă bani şi va avea putere, pentru a se căi în faţa bisericii.

În 1955, când era unul dintre cei mai bogaţi şi puternici oameni din Germania de Vest şi o faţă proaspătă a Parlamentului din Bonn, se întoarse la Roma. Îl căută pe Cardinalul de Bricassart ca să-i arate rezultatele rugăciunilor sale. Cum îşi imaginase el că va fi această întâlnire nici nu-şi mai amintea, pentru că, de la început până la sfârşit a fost conştient de un singur lucru: Ralph de Bricassart era dezamăgit de el. Ştiuse şi de ce; nu

era nevoie să întrebe. Dar nici nu aşteptase din partea Cardinalului o astfel de remarcă:

— M-am rugat să reuşeşti mai bine decât mine, pentru că erai tânăr. Niciun scop nu scuză mijloacele. Dar presupun că seminţele ruinării noastre se aruncă înainte de a ne naşte.

Întors în camera de hotel a plâns, dar s-a calmat şi după o vreme a gândit „ce-i făcut, e bun făcut"; am să fiu cum speră el, în viitor. Câteodată chiar reuşea, altă dată nu. Dar încerca. Prietenia lui cu bărbaţii Vaticanului deveni cel mai important lucru pentru el, iar Roma devenea locul unde se refugia când ajungea în pragul disperării. Mângâierea. Cea adusă de aceşti oameni era foarte ciudată. Nu mângâieri de mâini, de vorbe. Era un balsam pentru suflet, ca şi cum ei ştiau ce este durerea.

În timp ce mergea prin soarele blând al Romei, după ce o lăsase pe Justine la pensiune, Rainer gândea că îi va fi mereu recunoscător. O privise cum face faţă situaţiei stânjenitoare din acea după-amiază şi simţise un val de tandreţe faţă de ea. Rea, dar de neclintit; un mic monstru. Putea să-i înfrunte pe toţi, în orice situaţie; oare cei de la Vatican înţeleseseră asta? Hotărî că simţea pentru ea ceea ce ar fi simţit pentru o fiică, numai că el nu avea o fiică. De aceea i-o furase lui Dane, o dusese la o slujbă de după-amiază, pentru a-i urmări reacţiile faţă de ecleziasticismul nemăsurat, faţă de un Dane, pe care ea nu-l cunoştea; acel Dane, care nu era şi nu putea fi o parte din viaţa ei.

Cea mai frumoasă trăsătură a Dumnezeului lui Rainer, gândea el, era aceea că acest Dumnezeu putea ierta orice, până şi lipsa de credinţă a Justinei, iar lui îi ierta obstrucţionarea impusă a emoţiilor, până când va considera el de cuviinţă să le redeschidă poarta. A fost un moment când a intrat în panică, crezând că pierduse pentru totdeauna cheia sertăraşului cu emoţii. Zâmbi şi aruncă ţigara. Cheia... Ei bine, câteodată cheile au forme foarte ciudate şi stranii. Poate că avea

nevoie de fiecare cârlionţ din părul acela roşu, pentru a simţi fiorul lor; poate, în camera cu robe roşii, Dumnezeu îi fluturase prin faţa ochilor o cheie tot roşie.

O zi care a zburat într-o secundă. Privindu-şi ceasul văzu că este încă devreme şi ştiu că omul care avea atâta putere acum, pentru că Sfinţia Sa era pe patul de moarte, era încă treaz, împărtăşind obiceiurile nocturne ale pisicii sale. Şi omul acela mare, de la Castelul Gondolfo, cu faţa slabă, ascetă, care privise mult dincolo de interesele coroanei albe, era pe moarte, fusese un Papă mare.

Dacă îi iubise pe germani, dacă încă mai dorea să audă vorbindu-se germana în jurul său, schimbase cu ceva mersul lucrurilor? Nu Rainer trebuia să judece asta.

Dar Rainer avea nevoie să ştie dacă sursa răului nu se aflase la Castel Gondoflo. Urcă scările de marmură, trecu prin camerele purpurii, dorea să vorbească cu Vittorio Scarbanza, Cardinal di Contini-Verchese. Cine era următorul după Papă? Putea fi el, sau, nu. Erau de acum trei ani de când privise aceşti ochi negri şi inteligenţi şi îi studiase; mai bine să caute răspunsul la el, decât la Cardinalul de Bricassart.

— Nu credeam să te aud vreodată spunând asta, dar mulţumesc lui Dumnezeu că plecăm la Drogheda, spuse Justine, refuzând să arunce o monedă în Fântâna Trevi. Parcă ziceai că mergem în Franţa şi Spania; şi uite, suntem tot la Roma şi mă simt total nefolositoare. Fraţii!

— Hmmm, deci visezi la necesitate şi la lipsa ei? Socrate gândea la fel, spuse Rainer.

— Socrate? Nu-mi amintesc! Caraghios, credeam că am citit tot, inclusiv Platon. Se întoarse şi-l privi, gândind că hainele uşoare pentru vacanţă i se potriveau mult mai bine decât cele sobre pe care le purtase la Vatican.

— De fapt, Socrate era absolut convins că „buricul” nu este necesar. Şi ca să-şi demonstreze teoria, şi-a tăiat buricul şi l-a aruncat.

Ea se strâmbă de râs.

— Şi ce s-a întâmplat?

— I-au căzut pantalonii.

— Huk! Huk! chicoti ea. Oricum, pe vremea aceea la Atena, nu se purtau pantaloni. Dar am un sentiment puternic că în povestea ta este şi o morală. Deveni serioasă. De ce-ţi pierzi vremea cu mine. Rain?

— Încăpăţânato, ţi-am spus de o mie de ori că numele meu nu se pronunţă nici Riner, nici Reiner.

— Ah, dar nici tu nu vrei să înţelegi, spuse ea privind bazinul murdar, plin de monede murdare. Ai fost vreodată în Australia?

El ridică din umeri.

— Era cât pe ce, de două ori, Herzchen, dar am reuşit să scap.

— Ei, dacă mergeai, mă înţelegeai. În Australia ai un nume magic, când se pronunţă aşa cum îl pronunţ eu. Rainer. Rain. Viaţă în deşert.

Tresărind el scăpă ţigara.

— Justine, nu cumva te îndrăgosteşti de mine?

— Ce egoişti sunt bărbaţii! Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar, nu.

Apoi, ca şi cum ar fi dorit să-şi îndulcească puţin cuvintele, îşi strecură mâna în mâna lui.

— Este ceva mult mai drăguţ, decât atât.

— Ce poate fi mai drăguţ, decât să te îndrăgosteşti?

— Aproape totul, cred. Nu vreau niciodată să doresc aşa pe cineva.

— Poate ai dreptate. Cu siguranţă devine un handicap, dacă începi prea devreme. Deci, ce este mult mai frumos?

— Să-ţi găseşti un prieten. Îl mângâie. Tu eşti prietenul meu, nu?

— Da. Zâmbind aruncă o monedă în fântână. Uite, ia-o! Cred că am dat peste o mie de mărci, în

timp; şi asta numai ca să fiu sigur că voi mai simţi căldura sudului. Câteodată, am coşmaruri şi mi-e din nou frig.

— Ar trebui să simţi căldura adevăratului sud, spuse Justine. O sută cincisprezece grade la umbră, dacă găseşti o umbră.

— Nu-i de mirare că ţie nu ţi-e cald. Râse, un râs tăcut, ca de obicei; o superstiţie din tinereţe: dacă râzi tare ai putea să sfidezi soarta. Iar căldura, ar fi o explicaţie că eşti ca un ou, fiert tare.

— Vorbeşti o engleză colocvială, dar americană. Şi eu care credeam că ai învăţat engleza într-o universitate britanică.

— Nu. Am început cu Cockney (dialect din Londra), apoi scoţiană, apoi welşă, într-un lagăr din Belgia şi nu înţelegea nimeni nimic, atunci când vorbeam cu omul care m-a învăţat. Toţi spuneau cum le trecea prin cap, dar se refereau la acelaşi cuvânt. Când m-am întors în Germania, am văzut toate filmele şi am cumpărat toate discurile în engleză, dar erau făcute de americani. Le-am ascultat de mii de ori acasă, până am putut vorbi puţin, ca să pot învăţa şi mai mult.

Ca de obicei ea îşi scosese pantofii; uimit el o privea mergând pe pavajul înfierbântat, pe care puteai prăji un ou.

— Ştii ce? Pune-ţi pantofii.

— Uiţi că sunt ausi[4]. Avem picioarele prea mari, ca să ne simţim comod în pantofi. Dacă nu este într-adevăr frig, stăm desculţi de câte ori avem ocazia. Aş putea merge pe jăratic, spuse ea mândră. Apoi, brusc, schimbă subiectul. Ţi-ai iubit soţia, Rain?

— Nu.

— Dar ea te-a iubit?

— Da. Nu avea alt motiv să se mărite cu mine.

— Biata de ea! Ai folosit-o şi apoi ai abandonat-o.

— Te dezamăgesc?

— Nu, nu cred. Mai degrabă te admir. Dar îmi pare şi foarte rău pentru ea; situaţia asta mă face şi mai hotărâtă să nu cumva să aterizez şi eu în aceeaşi supă.

— Mă admiri?

Tonul lui era inexpresiv şi neutru.

— De ce nu? Eu nu caut la tine ceea ce, fără-ndoială, a căutat ea. Nu-i aşa? Mie îmi placi, eşti prietenul meu. Ea te iubea, erai soţul ei.

— Eu cred, dragă Herzchen, că oamenii ambiţioşi nu sunt deloc buni cu femeile lor, spuse el, puţin trist.

— Asta pentru că ei cad pradă plictiselii date de dulcegăriile feminine; „da dragă, nu dragă”, trei sacoşe pline de „da dragă” şi unde să le mai pună; trebuie să le sorteze. Dulcegării peste tot.

— Dacă eu eram soţia ta, te trimiteam să-ţi pui o funie de gât, dar, pariez că ea nu ţi-a spus niciodată aşa ceva.

Buzele lui tremurară.

— Nu, biata Annelise. Era genul de martir, armele ei nu erau nici pe departe la fel de directe şi atât de delicios exprimate, ca ale tale. Aş fi vrut să văd şi filme australiene, ţi-aş fi cunoscut decorul. Chestia cu „da dragă”, am înţeles-o, dar n-am idee la ce te referi, când spui de dulcegării.

— Ghinion.

Prinse marginea bazinului cu degetele mari de la picioare şi începu să se aplece precar înainte şi apoi să se îndrepte.

— Ştii, până la urmă ai fost bun cu ea. Ai scăpat-o de tine. O să-i fie mult, mult mai bine fără tine, deşi probabil că ea nu gândeşti aşa. Pe când eu, eu te pot păstra, pentru că n-am să te las niciodată să-mi intri pe sub piele.

— Ou fiert tare. Chiar eşti, Justine. Şi cum ai aflat tu toate astea despre mine?

— L-am întrebat pe Dane. El fiind Dane, mi-a dat doar fapte concrete, dar eu am dedus restul.

— Fără-ndoială, ai dedus din enorma rezervă de experienţă trecută pe care o ai. Eşti o adevărată prefăcută! Se spune că eşti o actriţă foarte bună, dar tot cred că este incredibil. Cum reuşeşti să exprimi emoţii pe care nu le-ai avut niciodată? Ca persoană, emoţional, eşti la vârsta celor de cincisprezece ani.

Sări de pe zidul fântânii şi se aşeză, frecându-şi degetele.

— La naiba, mă doare.

Nu dădea niciun semn că ar fi auzit, măcar ultima parte a comentariului lui, nici furie, nici indignare. Ca şi cum era deplin obişnuită cu criticile, iar când le auzea, îşi închidea sistemul auditiv. Câte critici trebuie să fi curs pe capul ei! Miracolul era că nu-l ura pe Dane.

— Greu de răspuns la întrebarea ta, spuse ea. Cred că pot să o fac, altfel, nu s-ar spune că sunt bună, corect? Dar, este ca... o aşteptare, vreau să spun, viaţa mea de pe scenă. Mă conserv singură, nu mă pot risipi în afara scenei. Avem multe de dat, nu? Sus pe scenă nu mai sunt eu; poate ar fi mai corect să spun că sunt o succesiune de eu-ri. Noi toţi cred că suntem un amestec de eu-ri; nu crezi? Pentru mine, rolul este în primul rând, în mod de existenţă primordial, un act intelectual şi abia după aceea este emoţional. Unul îl face posibil pe celălalt, se lustruiesc unul pe altul. Înseamnă mult mai mult, decât să ţipi, să te zbaţi, să plângi, sau să râzi convulsiv. Ştii, este minunat, când mă imaginez pe mine, într-un alt Eu, care ar fi putut fi al meu, dacă ar fi existat şi motivaţia acelei existenţe. Ăsta-i secretul. Nu să devin altcineva, ci să încorporez rolul în mine, ca şi cum aş fi eu. Şi aşa, rolul revine eul meu.

Ca şi cum emoţia era prea greu de suportat în nemişcare, sări în picioare.

— Ştii Rain! Imaginează-ţii în douăzeci de ani de acum înainte, voi putea spune despre mine că am comis crime, sinucideri, am înnebunit, am

salvat oameni, sau i-am ruinat. Oh! Nenumărate posibilităţi!

— Şi, toate vor fi *TU.* Se ridică şi-i luă din nou mâna. A, ai dreptate, Justine. Nu-ţi poţi permite să te consumi în afara scenei. Dacă ai fi în corpul altcuiva, aş spune că ai face-o, dar fiind tu, nu sunt sigur că o s-o faci vreodată.

XVIII

Dacă oamenii de la Drogheda îşi dădeau puţin silinţa, îşi puteau uşor imagina că Roma şi Londra nu sunt mai departe decât Sydney, iar Dane şi Justine nu au crescut deloc şi mai sunt încă elevi la o şcoală apropiată. Puteau admite că nu aveau cum să vină acasă în toate vacanţele scurte, dar o dată pe an, trebuiau să vină pentru cel puţin o lună. De obicei îi aşteptau în august, sau septembrie şi nu-şi puteau imagina că s-au schimbat şi ar putea arăta altfel ca de obicei – adică, foarte tineri. Nu conta că aveau cincisprezece ani sau şaisprezece ani, sau douăzeci şi doi, douăzeci şi trei. Şi, dacă locuitorii Droghedei trăiau numai pentru această lună, în fiecare an, niciodată nu făceau imprudenţa să spună „mai sunt numai câteva săptămâni”, sau „doamne, nici nu au o lună de când au plecat”. Totuşi, pe la mijlocul lui iulie, toţi se mişcau mai uşor şi toţi aveau zâmbete pe feţe. De la bucătărie, la padocuri şi la sufragerie, toată lumea pregătea cadouri.

Între aceste perioade, erau scrisorile. În cea mai mare parte, ele reflectau personalităţile autorilor lor, dar uneori erau contradictorii. De exemplu, toţi şi-ar fi imaginat că Dane ar fi trebuit să fie un corespondent meticulos, regulat, iar Justine o superficială. Că Fee nu va scrie niciodată o scrisoare, iar bărbaţii Cleary vor scrie de două ori pe an. Că Meggie va îmbogăţi serviciul poştal cu scrisori, scrise cel puţin în fiecare zi lui Dane. Că doamna Smith, Minnie şi Cat vor trimite cărţi poştale de ziua lor de naştere şi de Crăciun. Că Anne Muller îi va scrie foarte des Justinei şi niciodată lui Dane.

Intenţiile lui Dane erau bune şi scria într-adevăr în mod regulat. Singurul necaz era că uita să le expedieze; rezultatul era că două sau trei luni nu venea nici scrisoare, apoi Drogheda primea

scrisori cu zecile, la acelaşi transport poştal. Vorbăreaţa de Justine scria adevărate romane, destul de necenzurate, încât îi făceau pe toţi să roşească, dar îi fascinau într-adevăr. Meggie le scria o dată la două săptămâni, la ambii copii. Deşi Justine nu primea niciodată scrisori de la bunica ei, Dane primea foarte des. Tot el primea şi de la unchii lor informaţii despre starea pământului şi a fermei, despre sănătatea femeilor de la Drogheda, pentru că li se părea că este de datoria lor să-l asigure că totul mergea bine acasă. Totuşi nu-i scriau şi Justinei, care oricum ar fi fost uluită dacă minunea se întâmpla. Pentru restul, corespondenţa doamnei Smith, Minnie şi Cat şi a Annei Muller, era aşa cum se prevăzuse.

Era o plăcere să citeşti scrisori şi o povară să le scrii. Adică pentru Justine, care trecea prin stări de exasperare, pentru că nimeni nu-i scria cum şi-ar fi dorit ea. De la Justine, aflau toţi ce făcea Dane, pentru că scrisorile lui nu atingeau niciodată fondul problemelor. Dar Justine o făcea!

„Rain a venit astăzi la Londra cu avionul (scria ea odată) şi mi-a spus că l-a văzut pe Dane săptămâna trecută la Roma. În ultima vreme îl vede mai des pe Dane decât pe mine, pentru că Roma este pe prima pagină a agendei de lucru, iar Londra chiar în josul paginii. Trebuie să mărturisesc că Rain este motivul pentru care îl văd pe Dane în fiecare an la Roma, înainte de a veni acasă, la Drogheda. Dane ar vrea să vină la Londra, numai că nu-l las eu, dacă Rain este la Roma. Egoistă. Dar nu vă daţi seama ce bine mă simt cu Rain. Este unul dintre puţinii pe care-i cunosc, care-mi administrează bine banii şi mi-aş dori să-l văd şi mai des. Într-un fel, Rain este mai norocos decât mine. El îi poate întâlni pe colegii lui Dane, eu nu. Cred că Dane îşi imaginează că vreau să-l dezvirginez pe vreunul. Sau poate că-şi imaginează că ei mă vor viola pe mine. Ha! S-ar

putea întâmpla numai dacă m-ar vedea în costumul lui Charmian. Oameni buni, este o nebunie. Un fel de Theda Bara modernă. Două rotiţe mici de bronz, pentru sfârcul sânilor, multe, multe lanţuri şi o centură de castitate – ar trebui foarfeci pentru metal să treci de ea – cu o perucă neagră, corpul negru şi cu zorzoane la picioare, sunt o nebunie, vă spun!

...Unde rămăsesem?? Da, Rainer la Roma, săptămâna trecută l-a întâlnit pe Dane şi pe colegii lui. Au ieşit la o bere. Rainer a insistat să plătească. Îmi imaginez ce s-au distrat, fără femei, dar în rest de toate. Vi-l puteţi imagina pe Dane, stând turceşte, într-un bar din Roma şi declamând: „Palide narcise, ne doare să vedem că vă ofiliţi atât de repede”, unei vaze cu narcise din bar? A încercat vreo cinci minute să spună cuvintele poeziei în ordine şi nu a reuşit, apoi a renunţat, a luat o narcisă în gură şi a dansat. Vi-l puteţi imagina pe DANE făcând asta? Rain spune că nu strică, este un rău necesar; numai muncă, fără relaxare, nu se poate. Pentru că s-au exclus femeile, nu se putea renunţa şi la băutură, cel puţin aşa spune Rain. Să nu vă imaginaţi că se întâmplă des, nu, iar când se întâmplă Rainer este cel care-i supraveghează, proşti naivi ce sunt. Dar m-am distrat grozav imaginându-mi-l pe Dane făcând un Flamengo cu o narcisă în gură.”

I-au trebuit opt ani la Roma lui Dane, pentru a ajunge preot, iar la început nimeni nu se gândea că aceşti ani se vor sfârşi vreodată. Şi totuşi, cei opt ani au trecut mult mai repede decât şi-au imaginat cei de la Drogheda. Ce va face el după ce se va hirotonisi, nu ştia nimeni, doar că toţi credeau că el se va întoarce în Australia. Numai Meggie şi Justine bănuiau că va dori să rămână la Roma; oricum, Meggie se amăgea cu imaginea bucuriei lui când venea acasă. Era din Australia şi cu siguranţă că îşi dorea să vină acasă.

Cu Justine lucrurile stăteau cu totul altfel. Nimănui nu-i trecea prin cap că ea ar putea veni acasă pentru totdeauna. Ea era actriţă; cariera ei s-ar fi oprit dacă revenea în Australia. Pe când cariera lui Dane ar fi continuat cu la fel de mult zel, oriunde s-ar fi aflat el.

Aşa că, în al optulea an, nimeni nu ştia ce planuri aveau copii şi ce le vor spune când vor veni în vacanţa anuală; în schimb, cei de la Drogheda, plănuiau să plece la Roma, să asiste la hirotonisirea lui Dane.

— Am eşuat, suntem terminaţi, spuse Meggie într-o zi.

— Cum ai spus? întrebă Anne Muller.

Stăteau într-un colţ de verandă şi citeau, dar cartea pe care o citea Meggie îi căzuse în poală, iar ea privea absent în depărtare. Fusese un an ploios; peste tot erau viermi şi cele mai grase şi mai fericite păsări din lume. Cântecul păsărilor se auzea din zori până-n noapte.

— Am spus că suntem terminaţi, repetă Meggie răguşit. Drum înfundat. Şi câte promisiuni erau la început! Cine ar fi ghicit în 1921, când am venit noi la Drogheda?

— Nu înţeleg ce vrei să spui?

— Şase fii în total, plus eu. Un an mai târziu, încă doi fii. Ce gândeai atunci? Că vor fi cincizeci de nepoţi? Uite-te la noi. Hal şi Stu au murit; niciunul din cei care trăiesc nu dau semne că ar dori să se căsătorească; iar eu, cea care nu pot transmite numele mai departe, am fost singura care am dat Droghedei moştenitori. Nici aşa zeii nu au fost mulţumiţi, nu? Un fiu şi o fiică. Ai fi gândit că ne vor da, cel puţin câţiva nepoţei. Şi ce se întâmplă? Fiul meu îmbrăţişează preoţia, iar fiica mea, pare să fie o celibatară convinsă. Iar drum înfundat pentru Drogheda.

— Nu înţeleg ce ţi se pare ciudat în asta? spuse Anne. La urma urmei, la ce puteai aştepta de la bărbaţi? Au fost ţintuiţi. Aici, timizi ca şi cangurii,

nu au întâlnit niciodată fetele cu care ar fi vrut să se însoare. Jims şi Patsy, cu complexe de război. Îl vezi pe Jims însurându-se, când ştie că Patsy nu poate? Se iubesc mult prea mult, ca s-o facă. Şi pe urmă, pământul ia totul. Le-a luat cam tot ce puteau ei da. În sensul fizic. Nu te-ai gândit niciodată, Meggie? Familia ta nu se dă în vânt după sex. Şi asta-i valabil şi pentru Dane şi pentru Justine. Vreau să spun că sunt oameni obsedaţi de sex, în călduri, dar nu şi cei din familia ta. Deşi, poate că Justine o să se mărite. Tipul ăsta, neamţul, Rainer, pare să-l placă foarte mult.

— Ai spus lucrurilor pe nume, dar nu este o consolare, spuse Meggie. Pare să-l placă. Atât. La urma urmei, îl cunoaşte de şapte ani. Dacă dorea să se mărite cu el, o făcea de foarte mulţi ani.

— Oare?! O cunosc bine pe Justine, răspunse Anne; mult mai bine decât toţi cei de la Drogheda, chiar decât Fee; cred că este terorizată de ideea de a se lega de cineva, de dragostea pe care o presupune căsătoria şi trebuie să-ţi spun că-l admir pe Rainer; pare să o înţeleagă foarte bine.

— Oh, nu spun că sunt sigură că o iubeşte, dar, dacă o iubeşte, măcar are atâta minte să aibă să o aştepte până când va fi şi ea pregătită să-şi asume responsabilitatea.

Se aplecă în faţă, uitând de carte, care căzu.

— Ascultă puţin pasărea aceea. Sunt sigură că nicio privighetoare nu o întrece. Apoi spuse ceea ce dorea să spună de mult timp. Meggie, de ce nu vrei să mergi la Roma, să asişti la ceremonie? Nu-i ceva deosebit? *DANE* hirotonisit!

— *NU* merg la Roma! spuse Meggie printre dinţi. Nu voi mai pleca niciodată de la Drogheda.

— Meggie, nu, te rog! Nu-l poţi dezamăgi atât de mult! Te rog să mergi. Dacă nici tu nu mergi, Drogheda nu va avea nicio femeie acolo, pentru că numai tu eşti destul de puternică să rezişti la zbor. Dar am să-ţi spun ceva, dacă aş şti că eu pot supravieţui unui astfel de zbor, eu aş merge!

— Să merg la Roma şi să-l văd pe Ralph de Bricassart zâmbind superior! Mai bine mor!

— Oh, Meggie, Meggie! De ce îţi proiectezi toate frustrările împotriva lui şi împotriva fiului tău? Ai spus-o singură odată, a fost vina ta. Aşa că, lasă mândria şi mergi la Roma. Te rog!

— Nu este o problemă de mândrie, se înfioră ea. Oh, Anne, mi-e frică să merg! Pentru că nu-mi vine să cred, încă nu pot să cred! Mi se strânge pielea pe mine când mă gândesc la asta.

— Dar nu te gândeşti deloc la faptul că s-ar putea să nu mai vină acasă, după ce va fi preot? Ţi-a trecut măcar prin cap? Nu va mai avea atâtea vacanţe, cum a avut la seminar, s-ar putea să rămână la Roma şi dacă vei dori să-l vezi, va trebui să mergi tu acolo. Mergi la Roma, Meggie!

— Nu pot! Dac-ai şti cât sunt de înfricoşată! Nu este vorba de mândrie, sau de faptul că Ralph ar avea un avantaj faţă de mine, sau alte prostii pe care le-am spus, ca să scap de întrebările oamenilor. Dumnezeu ştie cât îmi este de dor de amândoi, m-aş târî în genunchi să-i văd, dac-aş şti că măcar unul din ei are nevoie de mine. Oh, Dane se va bucura, dar Ralph? El a şi uitat că eu exist, îmi este frică, îţi spun. Simt în suflet că dacă merg la Roma, se va întâmpla ceva. Nu merg.

— Pentru Dumnezeu, ce se poate întâmpla?

— Nu ştiu... Dacă aş şti, aş avea motiv să încep lupta. Numai un presentiment, cum să mă lupt cu un presentiment? Asta este. O premoniţie. Ca şi cum zeii s-ar aduna la sfat.

Anne râse.

— Acum chiar că îmbătrâneşti, Meggie, termină!

— Nu pot, nu pot! *SUNT* o femeie bătrână.

— Prostii, eşti abia la jumătatea vieţii. Oricum, eşti destul de tânără ca să rezişti în avion.

— Oh, lasă-mă-n pace! strigă Meggie sălbatic şi îşi ridică cartea.

La anumite ocazii, mulţimile converg spre Roma. Nu este vorba de turism, adică trecerea în revistă a unor glorii apuse, printre relicve prezente; nu o umplere a timpului, în felii, de la A la B, având Roma ca punct terminus. Este vorba de mulţimi care sunt unite de aceleaşi emoţii; izbucnire de mândrie, în ultimă instanţă, pentru că aceşti oameni, vin să-şi vadă fiii, nepoţii, verii, prietenii, hirotonisiţi preoţi în enorma Basilică, cea care este cea mai venerată biserică din lume. Aceşti oameni se cazează în pensiuni modeste, sau în hoteluri luxoase, la prieteni sau rude. Dar aici sunt profund uniţi, află pacea între ei şi faţă de lume şi sunt în stare să ierte. Fac cu veneraţie turul oraşului; Muzeul Vaticanului cu superba Capelă Sixtină, ca dar pentru toate suferinţele umane; Forum-ul Roman, Colosseum-ul, Via Appia, Treptele Spaniole, lacoma Fântână Trevi. Aşteaptă ziua cea mare şi îşi umplu timpul. Li se va acorda privilegiul special al unei audienţe private cu Sfântul Părinte, iar pentru ei, nimic din Roma nu va avea mai mare preţ.

De data aceasta nu o mai aştepta Dane pe peronul gării pe Justine, aşa cum o aşteptase întotdeauna; el era retras în meditaţie. Era Rainer Moerling Hartheim, care măsura peronul, ca un animal în cuşcă. Nu o întâmpină cu un sărut, nu o făcea niciodată; o strânse numai afectuos de umeri.

— Eşti ca un urs, spuse Justine.

— Urs?

— La asta m-am gândit când te-am văzut prima oară; îmi trebuie o comparaţie şi am hotărât în cele din urmă, că semeni mai degrabă cu un urs, decât cu o gorilă.

— Şi urşii sunt buni?

— Poate că provoacă mult prea repede moartea cuiva, dar sunt şi răsfăţaţi. Îşi trecu braţul pe sub al lui şi îşi potrivi pasul, pentru că era aproape la fel de înaltă ca şi el. Ce face Dane? L-ai văzut înainte

de a se retrage? Era să-l omor pe Clyde că nu mi-a dat voie să plec mai repede.

— Dane este la fel ca întotdeauna.

— Nu l-ai îndemnat spre căi greşite?

— *EU?* Sigur că nu. Eşti foarte drăguţă, Herzchen.

— Nu. Mă port numai foarte cuminte şi m-am îmbrăcat la cel mai bun croitor din Londra. Îţi place fusta asta scurtă? I se spune mini.

— Mergi puţin în faţa mea şi o să-ţi spun.

Fusta de mătase plină era cam la jumătatea pulpei; se răsuci când ea se întoarse din nou spre el.

— Ce zici, Rainer? Este scandalos? Am văzut că nimeni la Paris nu poartă atât de scurt.

— Se demonstrează teoria, Herzchen – Cu picioare atât de frumoase ca ale tale, dacă fusta este cu un milimetru mai lungă, este scandalos. Sunt sigur că locuitorii Romei vor fi de acord cu mine.

— Ceea ce înseamnă că fundul o să-mi fie plin de vânătăi în mai puţin de o oră. La naiba! Ştii ceva, Rain?

— Ce?

— Nu m-a ciupit niciodată un preot. În toţi aceşti ani, am intrat şi am ieşit din Vatican, cum am vrut, când am vrut, dar nu m-a ciupit niciunul. Şi atunci m-am gândit, hai să-mi pun o fustă mini, poate că se răzgândeşte măcar un prelat.

— S-ar putea să mă răzgândesc eu.

Zâmbi.

— Nu se poate! Cu portocaliu? Păi ziceai că nu mă poţi suferi când port portocaliu, pentru că am deja părul portocaliu.

— Inflamează simţurile; ce culoare!

— Mă tachinezi, spuse ea dezgustată, urcând în Mercedes, care avea un mic steguleţ pe bot.

— Când ai făcut rost de steguleţ?

— Când am primit postul în Guvern.

— Nu-i de mirare că mi s-a ruinat cronica din *„News of the World”!* Ai citit?

— Ştii doar că nu citesc fiţuici, Justine.

— Nici eu; mi-a arătat-o cineva; scria aşa, îşi modulă vocea cu un accent îngrozitor *„Actriţă australiană, roşie la cap ca un morcov, cimentează o legătură foarte cordială, cu un membru al cabinetului Germaniei de Vest”.*

— Nu-şi dau seama de câtă vreme suntem noi împreună, spuse el întinzându-şi picioarele, comod.

Justine îi studie hainele cu o undă de apreciere; foarte uşoare, foarte italiene. Era foarte bine asortat cu moda europeană, îndrăznea să poarte cămăşile de ultimă modă, care lăsau bărbaţii italieni să-şi etaleze pieptul păros.

— N-ar trebui să mai îmbraci costum şi cravată, spuse ea brusc.

— Nu? De ce?

— Ăsta este stilul tău – adică aşa cum eşti îmbrăcat acum, lanţ cu medalion, pe piept păros. Costumul îţi îngraşă talia, când, de fapt, talia ta este subţire.

O clipă o privi surprins, apoi expresia din ochi i se aprinse; ea o numea „privire concentrată”; apoi el spuse:

— Prima oară!

— Prima oară, ce?

— În şapte ani de când te cunosc, nu ai comentat niciodată înfăţişarea mea, decât poate ca să te distrezi.

— Doamne! Cum de mi-a scăpat? întrebă ea, părând puţin ruşinată. Doar m-am gândit destul de mult la tine şi nu ca să mă distrez. Pentru un motiv numai de ea ştiut, adăugă: Vreau să spun, m-am gândit la înfăţişarea ta, la cum te îmbraci.

El nu răspunse, dar zâmbi unui gând care se părea că-i face mare plăcere.

Drumul acesta cu maşina lui Rainer, părea să fie singurul moment de linişte, pe care l-a avut în

ultimele săptămâni. La scurt timp după ce l-au vizitat pe Cardinalul de Bricassart şi Cardinalul di Contini-Verchese, limuzina lui Rainer a depus contingentul Drogheda la hotel. Cu colţul ochiului, Justine îl studia pe Rainer cum reacţionează faţă de familia ei, care era formată în întregime numai din unchi. Până în clipa când privirea ei nu o găsi pe Meggie, Justine fusese convinsă că mama se va răzgândi şi va veni până la urmă la Roma. Faptul că nu venise era o lovitură cumplită; Justine nu ştia sigur dacă o durea pe ea, sau o durea pentru Dane, că mama lor nu a venit. Dar, uite că veniseră unchii, iar ea le era fără-ndoială, gazdă.

Doamne! Toţi erau atât de timizi! Cine este cine, nu-i mai deosebea! Cu cât îmbătrâneau, cu atât mai mult semănau unul cu altul. Iar la Roma, arătau ca... da, ca nişte fermieri australieni, pierduţi în vacanţă la Roma. Toţi erau îmbrăcaţi în haine de oraş, pentru Sydney: cizme înalte cu elastic, pantaloni strâmţi, jachete sport, din material greu, combinate cu tricot şi fâşii de piele, cămăşi albe, cravate din lână împletită, pălării gri cu boruri largi şi capătul înalt. Nu era o noutate pe străzile Sydney-ului, dar în vara Romei, erau extraordinari.

Da, şi pot fi de două ori sinceră, dacă spun că-i mulţumesc lui Dumnezeu că îl am pe Rain! Cât este de bun cu ei! N-aş fi crezut niciodată că ar fi putut cineva să-l facă să vorbească pe Patsy, dar Rain reuşeşte. Vorbesc cu toţii, ca nişte găini bătrâne. De unde naiba a găsit pentru ei bere australiană? Îi plac, i se par interesanţi; cred că da. Totul depinde de spiritul politic german, nu? Cum mai poate păstra religia, când este cum este? O enigmă, asta eşti, Rainer Moerling Hartheim. Prieten cu Papi şi Cardinali, prieten cu Justine O'Neill. Oh, dacă n-ai fi atât de urât, te-aş săruta. Îţi sunt atât de recunoscătoare. Doamne, ce mă făceam dacă mă trezeam cu unchii pe cap şi nu-l aveam pe Rain! Ţi se potriveşte bine numele!

Stătea relaxat în scaun şi-l asculta pe Bob povestindu-i despre creşterea oilor, neavând altceva mai bun de făcut, pentru că se implicase complet în situaţie; Justine doar privea curioasă. De cele mai multe ori reuşea să observe imediat detaliile fizice ale unei persoane, dar, foarte rar, scăpa detaliile, oamenii se cuibăreau în viaţa ei, fără ca ea să ştie absolut totul. Ca şi acum, privindu-l pe Rain. Desigur, de vină a fost prima lor întâlnire; înconjurată de oameni ai bisericii, uimită şi înspăimântată, scăpase esenţa. Nu observase decât lucrurile foarte vizibile: constituţia lui puternică, cât de negru îi era părul. Apoi, când el o invitase la cină, când ea a avut ocazia să rectifice detaliile, se pierduse, pentru că el îşi forţase oarecum prezenţa, dincolo de atributele fizice; fusese atunci prea interesată de ceea ce rostea gura, decât de forma pe care o avea.

Acum hotărî că, de fapt, nu era deloc urât. Arăta ceea ce era: un amestec între ce este mai bun şi ce este mai rău.

Ca un împărat roman. Nu era de mirare că iubea oraşul. Oraşul acesta era căminul său spiritual. Faţa lată, cu pometţi ridicaţi, un nas mic acvilin, sprâncene stufoase, drepte, nearcuite, pe curba orbitei. Gene foarte lungi, negre şi feminine şi ochii închişi, foarte frumoşi, potriviţi pentru a-i ascunde gândurile. De departe, cea mai frumoasă parte din el era gura, nici plină, nici subţire, nici mică, nici mare, frumos conturată, o linie distinctă între buze, care-i dădea o fermitate deosebită; părea că dacă pierde controlul acestei linii, ar putea scăpa multe secrete, ar putea trăda ce îi place lui cu-adevărat. I se părea interesant să studieze în amănunt o faţă, atât de cunoscută şi lotuşi, atât de necunoscută.

Când ieşi din reverie îl văzu cum o priveşte, conştient de faptul că ea l-a studiat; i se păru că rămâne dezbrăcată în faţa unei mulţimi pregătită să arunce cu pietre. Un moment el o privi drept în

ochi, era agitat, parcă uimit. Apoi îşi îndreptă privirea, calm, spre Bob, căruia îi puse o întrebare foarte pertinentă despre miei. Justine se certă în gând, îşi spuse că nu-i bine să lase imaginaţia de capul ei. Dar era fascinant. Văzuse, în câteva clipe, un om care-i era prieten de mulţi ani, ca pe un posibil amant. Şi nu simţise nicio repulsie la această idee.

Australianul Arthur a avut mulţi succesori, care nu o mai făcuseră să râdă. Oh, m-am învăţat minte de la acea noapte memorabilă şi până acum. Dar mă întreb, am progresat oare? Este plăcut să ai un bărbat. La dracu cu ideile lui Dane, despre bărbatul unic. Eu accept ideea asta, aşa că, n-am să fac dragoste cu Rain; nu. Ar schimba prea multe lucruri şi aş pierde un prieten. Am nevoie de acest prieten, nu-mi pot permite să rămân fără el. O să-l ţin, aşa cum îl ţin pe Dane, mascul fără o semnificaţie fizică pentru mine.

În biserică încăpeau douăzeci de mii de oameni, aşa că, acum, nu era aglomerată. Nicăieri în lume nu se consumase atâta inteligenţă, timp, geniu, pentru a crea un templu al lui Dumnezeu, făcea să pălească toate operele păgâne, care nu aveau semnificaţie antică. Conţinea atâta dragoste, atâta sudoare! Basilica Bramante, domul lui Michelangelo, colonadele lui Bernini. Un monument închinat nu numai lui Dumnezeu, ci şi omului. Adânc, sub Confesional, într-o încăpere de piatră, era îngropat Sfântul Petru; aici a fost încoronat împăratul Charlemagne. Ecourile vocilor din trecut păreau să şoptească încă, printre lumini argintii, raze strălucitoare venind de la Altar şi mângâind coloanele de bronz ale Baldachinului.

Stătea pe trepte, cu faţa aplecată, ca şi cum ar fi murit. La ce se gândea? Oare îl durea faptul că mama sa nu venise? Durerea asta nu avea dreptul să sălăşluiască în el! Cardinalul Ralph îl privi printre lacrimi şi ştiu că în el nu exista durere.

Înainte poate da, dar acum, cu siguranţă nu. Toate fibrele fiinţei lui erau proiectate pentru momentul pe care-l trăia, miracolul. Nu mai era loc în el pentru ceea ce nu aparţinea lui Dumnezeu. Era cea mai importantă zi din viaţa sa şi nimic altceva nu conta, decât sarcina pe care o avea de îndeplinit, jurământul faţă de Dumnezeu. El era în stare să o facă, dar câţi oare înaintea sa putuseră să o facă? Cu siguranţă nu Cardinalul de Bricassart, deşi acum îşi aminti cât de sfântă i se păruse ziua sfinţirii sale. Încercase cu fiecare celulă a fiinţei sale şi totuşi, ceva l-a tras înapoi.

Hirotonisirea mea nu a fost atât de augustă ca aceasta, dar o voi retrăi prin el. O să ne întrebăm mereu cum este el; au trecut atâţia ani printre noi şi totuşi nu şi-a făcut niciun coleg invidios, dar-mi-te duşman. Este iubit de toţi şi, într-adevăr, îi iubeşte pe toţi. Nici nu-i trece prin cap că starea asta de fapt este extraordinară. Şi totuşi când a venit prima oară la noi, nu era sigur de el; *NOI* i-am dat siguranţa, lucru pentru care, probabil că existenţele noastre sunt iertate. Mulţi preoţi au ieşit de aici, mii şi mii, totuşi cu el este ceva deosebit. Oh, Meggie, de ce n-ai venit să vezi darul pe care i l-ai făcut Domnului nostru – darul pe care eu nu l-am putut face? Cred că de aceea este el aici, eliberat de durere. Pentru că, pentru această zi, eu am primit puterea să iau asupra mea toate durerile lui, să-l eliberez de ele. Am să plâng în locul lui, am să sufăr în locul lui. Aşa trebuie să fie.

Mai târziu întoarse capul şi privi spre scaunele ocupate de oamenii Droghedei, care păreau stranii, ciudaţi, în costumele lor închise. Bob, Jack, Hughie, Jims, Patsy, un loc liber pentru Meggie, apoi Frank, Justine, cea cu păr de foc, cuminţit acum sub un voal negru, lângă ea Rainer. Mai departe o mulţime de oameni, pe care el nu-i cunoştea, dar care împărtăşeau măreţia zilei, în aceeaşi măsură cu cei de Ia Drogheda. Numai astăzi va fi altfel, astăzi era o zi neobişnuită. Astăzi

se simţea de parcă şi el ar fi avut un fiu de dăruit. Zâmbi şi oftă. Ce trebuie să fi simţit Vittorio, când i-a încredinţat educarea în credinţă a lui Dane?!

Poate pentru că-i lipsea foarte mult prezenţa mamei sale, Justine a fost prima persoană pe care Dane a asaltat-o, în camera de recepţii, unde Cardinalul Vittorio şi Cardinalul Ralph au organizat o petrecere pentru el. Arăta magnific, în sutana neagră, cu guler alb, gândi Justine; numai că nu arăta deloc a preot. Arăta ca un actor care joacă un rol de preot; impresia persista numai până îl priveai în ochi. Da, aici descopereai lumina interioară, ceva ce îl transforma dintr-un bărbat foarte frumos, într-unul unic.

— Părintele O'Neill, spuse Justine.

— Încă n-am asimilat ideea, Jus.

— Asta-i greu de înţeles. Eu nu m-am simţit niciodată ca în timpul ceremoniei din Sfântul Petru, deci îmi imaginez cum trebuie să te fi simţit tu!

— Cred că poţi, în profunzimile tale. Dacă nu ai reuşi, nu ai fi o actriţă atât de bună. Dar la tine Jus, totul vine inconştient; nu erupe nimic prin raţiune, până când nu ai nevoie să o foloseşti.

Stăteau pe o canapea, într-un colţ îndepărtat al camerei şi nimeni nu veni să-i tulbure. După un timp, el spuse:

— Îmi pare aşa de bine că a venit şi Frank, şi privi spre colţul unde Frank vorbea cu Rainer, descoperind că este mai înviorat ca de obicei; nepoata şi nepotul său nu-l văzuseră niciodată aşa. Ştiu un preot român transfug, care are o vorbă cu multe înţelesuri, „oh, cei săraci!"; o spune cu atâta compasiune în voce... Nu ştiu, cam la fel mă gândesc şi eu uneori la Frank. Şi totuşi, Jus, de ce?

Dar Justine ignoră aluzia şi merse direct la subiect.

— Aş omorî-o pe mama, spuse printre dinţi. Nu avea niciun drept să-ţi facă asta!

— Oh, Jus, eu o înţeleg. Ar trebui şi tu să încerci să o înţelegi. Dacă o făcea cu răutate, sau dacă încerca să mă oprească, atunci mă simţeam într-adevăr jignit. Dar tu o cunoşti la fel de bine ca şi mine şi ştii că nu acestea sunt motivele. Foarte curând am să plec la Drogheda. Am să vorbesc cu ea şi am să descopăr adevărul.

— Eu cred că fiicele nu au atâta răbdare cu mamele lor cum au fiii. Se strâmbă. Poate că eu sunt prea mult o introvertită ca să-mi asum rolul de mamă.

Ochii albaştri o privirăcu blândeţe şi tandreţe; Justine simţi cum se înfierbântă, crezând că Dane o compătimeşte.

— De ce nu te măriţi cu Rainer? întrebă el brusc.

Ea rămase cu gura căscată.

— Nu mi-a cerut-o niciodată, răspunse abia auzit.

— Numai pentru că el este convins că ai să-l refuzi. Dar s-ar putea rezolva.

Fără să gândească prea mult, ea îl trase de ureche, cum obişnuia când erau copii.

— Să nu cumva să îndrăzneşti, prefăcut cu guler alb! Să nu scoţi un cuvânt, auzi?!! *NU-L IUBESC PE RAINER!* Este numai un prieten şi vreau să rămână un prieten. Dacă aprinzi măcar o lumânare cu gândul ăsta, jur că am să mă rog pentru prima oară în viaţă şi am să te blestem; îţi mai aminteşti cât te speria ideea asta, când erai copil?

El dădu capul pe spate şi râse.

— Nu mai ţine, Justine! Magia mea este mai puternică decât a ta, acum. Dar nu-i nevoie să te înfierbânţi aşa, proasto! Am greşit, gata. Am impresia că este ceva mai mult între tine şi Rainer.

— Nu este. După *ŞAPTE* ani? Las-o baltă! Zboară şi porcii, dacă aud asta.

Se opri să-şi găsească cuvintele, apoi îl privi, aproape cu sfială.

— Dane, îmi pare atât de bine pentru tine! Cred că, dacă venea, mama ar fi simţit acelaşi lucru. Trebuia numai să te vadă, acum, aşa cum arăţi acum. Aşteaptă, o să se obişnuiască cu gândul!

Foarte blând, el îi prinse faţa voluntară între palme şi îi zâmbi cu atâta dragoste, încât mâinile ei se ridicară involuntar şi-l prinseră de încheietura mâinii, sorbind această dragoste prin fiecare por. Comunicau. Ca şi cum, anii copilăriei li se perindau prin faţa ochilor şi erau tezaurizaţi cu sfinţenie.

Totuşi, dincolo de ceea ce exprimau ochii lui pentru ea, văzu o umbră de îndoială, poate teama faţă de o acuzaţie grea, poate nelinişte. Oricum, părea sigur că mama sa va înţelege, dar, la urma urmei, era şi el *OM,* deşi se părea că încearcă să uite acest adevăr.

— Jus, vrei să faci ceva pentru mine? o întrebă.

— Orice, spuse ea cu convingere.

— Am nevoie de o pauză, pentru a mă reculege şi pentru a hotărî ce voi face mai departe. Două luni. Voi hotărî totul la Drogheda, pe şeaua unui cal, după ce am vorbit cu mama – nu cred că-mi voi limpezi gândurile până nu voi vorbi cu ea. Dar, mai întâi, ştii... trebuie să-mi adun curajul, ca să pot merge acasă. Dacă ai putea, vino cu mine în Peloponez, pentru câteva săptămâni, bate-mă la cap că sunt un laş, până o să mă satur de tine şi o să mă îmbarc în primul avion, să scap de tine. Îi zâmbi. Să ştii, Jussy, că nu vreau să crezi că vreau să te exclud total din viaţa mea, nici pe tine, nici pe mama. Tu mai ai nevoie de conştiinţa ta pe aproape, măcar din când în când.

— Oh, Dane, sigur că merg cu tine!

— Bine, spuse şi ochii îi zâmbiră răutăcios. Într-adevăr am nevoie de tine, Jus. Să te am în preajmă, să mă biciuieşti, ca în copilărie, este exact ceea ce-mi trebuie.

— Uhuuu! Părinte O'Neill, fără obscenităţi!

Îşi puse mâinile sub cap şi zâmbi mulţumit.

— Sunt preot! Nu-i minunat? Poate, după ce o voi vedea pe mama, o să mă pot concentra şi asupra lui Dumnezeu.
— Dane, trebuia să intri într-un ordin.
— Încă mai pot s-o fac şi probabil că o voi face. Am toată viaţa; nu-i nicio grabă.
Justine plecă de la petrecere însoţită de Rainer şi după ce ea îi povesti că va pleca cu Dane în Grecia, el îi spuse că va pleca să-şi ia în primire biroul din Bonn.
— Era şi timpul, spuse ea. Pentru un Ministru de Cabinet, nu prea dai în brânci cu munca, nu? Toate ziarele spun că eşti un playboy care se prosteşte dând târcoale unei actriţe australiene cu părul ca morcovul.
El o ameninţă cu pumnul.
— Eu voi plăti pentru cele câteva momente de plăcere, mult mai dur decât îţi imaginezi tu.
— Te deranjează dacă vreau să merg pe jos?
— Nu, dacă nu-ţi descalţi pantofii.
— Trebuie! Minijupele au dezavantajele lor; zilele ciorapilor cu jartiere s-au terminat. Au inventat nişte ciorapi de scenă, cu totul, nu te poţi arăta în lume fără să faci furori. Şi, dacă nu vreau să-mi ruinez ciorapii ăştia, pe care am dat cinci guinee trebuie să stau închisă în pantofi.
— Faci totuşi ceva bun. Îmi îmbunătăţeşti cunoştinţele în privinţa garderobei intime a femeilor, spuse el moale.
— Hai, spune! Pariez că ai o duzină de amante pe care le dezbraci!
— Numai una. Şi ca o amantă educată ce este, mă aşteaptă îmbrăcată în negligé.
— Ştii ceva? Noi nu am discutat niciodată despre viaţa ta sexuală! Fascinant! Cum arată?
— Blondă, grasă şi de patruzeci de ani.
Ea se opri.
— Of, glumeşti! Nu te văd deloc cu o astfel de femeie.
— De ce?

— Tu ai mult bun gust.
— Fiecare cu gustul său, draga mea. Nici eu nu sunt un frumos, dacă te uiţi bine la mine – de ce iei drept garantat faptul că aş putea încânta o tânără frumoasă, pe care să mi-o fac amantă?
— Pentru că poţi! spuse ea indignată. Bineînţeles că poţi!
— Vrei să spui că am bani şi ei pot?
— Nu, *NU* banii tăi! Mă necăjeşti! Întotdeauna mă necăjeşti, Rainer! Rainer Moerling Hartheim, cred că eşti foarte conştient de cât de bine arăţi, altfel, nu ai purta un medalion de aur şi cămăşi care să-ţi scoată trupul în evidenţă. Pe urmă, nu este totul, să arăţi bine.
— Grija pe care mi-o porţi, mă emoţionează, Herzchen.
— Întotdeauna, când eşti cu mine, eşti pe picior de apărare, de parcă te-ai teme să nu te prind pe picior greşit? Furia se topi pe măsură ce vorbea. Îl privi nesigură. Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?
— Tu ce crezi?
— Nu eşti îngâmfat, dar ştii foarte bine că eşti atrăgător.
— Nu contează că ştiu sau nu ştiu. Important este că tu crezi că sunt atrăgător.
Era cât pe ce să spună „bineînţeles că eşti, mi-am imaginat în gând cum ai fi ca amant, apoi am hotărât că nu va merge şi am preferat să te ţin ca prieten”. Dacă el o lăsa să spună asta, ar fi tras concluzia că nu a venit încă momentul şi ar fi procedat altfel. Dar, înainte ca ea să rostească cuvintele, el o luă în braţe şi o sărută. Cel puţin şaizeci de secunde, ea rămase imobilă, fără voinţă, uluită că nu găsea puterea să lupte cu această forţă. Gura lui era *FRUMOASĂ!* Şi părul era incredibil de des, vital; apoi, el îi prinse faţa în palme şi o privi zâmbind.
— Te iubesc, spuse.
Îl prinse de încheietura mâinii, dar nu ca pe Dane, îşi înfipse adânc unghiile, cu sălbăticie. Se

dădu doi paşi înapoi, cu mâinile la gură, cu ochii mari deschişi, respirând agitat.

— Nu poate să meargă; n-o să reuşim niciodată, Rain!

Aruncă pantofii din picioare, îi ridică şi începu să fugă, în trei secunde dispăru. El nu avea nicio intenţie să plece după ea, deşi se pare că ea aşa crezuse. Îi sângerau încheieturile şi-l dureau. Puse batista, mai întâi pe una, apoi schimbă şi se concentră numai asupra durerii. După un timp, scoase tabachera şi luă o ţigară, o aprinse mergând încet. Niciun trecător nu ghicea pe faţa lui ce simţea. Tot ce-şi dorise şi acum înţelegea că se putea, tot era pierdut. Fată proastă! Când *ARE DE GÂND SĂ CREASCĂ?* Să simtă, să răspundă şi totuşi să refuze, să nege.

Dar lui îi plăceau jocurile de noroc, era dintre cei care pierd puţin, câştigă puţin... Aşteptase şapte ani lungi înainte de a-şi încerca norocul; simţise schimbarea din ea, acum, la ceremonie. Şi totuşi, se părea că acţionase prea devreme. Bine! Şi mâine e o zi – sau, cum o cunoştea el pe Justine, mai era un an şi încă unul... De un lucru era foarte sigur, nu avea de gând să renunţe. Dacă avea grijă de ea, într-o zi va fi fericit.

Râse încet; blondă, grasă şi de patruzeci de ani. Cum naiba de-i venise în cap aşa ceva? Cu mulţi ani în urmă auzise asta la soţia lui. Şi Annelise fusese o victimă a acestor calităţi, deşi ea nu era blondă. De ce dracu' mă gândesc eu acum la Annelise? Campania mea răbdătoare de şapte ani a eşuat şi tot ce pot să fac acum, este să mă gândesc la Annelise!! Deci, Fräulein Justine O'Neill! mai vedem noi!

Mai erau încă lumini la Palat; o să urce şi o să vorbească puţin cu Cardinalul Ralph, care părea îmbătrânit în ultima vreme. Poate că ar trebui să-l convingă să facă un control medical. Rainer simţi o durere, dar nu pentru Justine, ci pentru

Cardinalul Ralph, care asistase la hirotonisirea fiului său şi nu ştia.

Era încă devreme şi holul hotelului era aglomerat. Cu pantofii în picioare, Justine traversă repede spre scări, urcându-le în fugă, cu capul plecat. O vreme, mâinile ei tremurânde căutară, fără să găsească, cheia, se gândi că va trebui să coboare din nou şi nu se simţi în stare. Dar trebuia să fie în poşetă; probabil că o găsise de multe ori.

În sfârşit în cameră, abia ajunsă la pat, se aşeză pe marginea lui şi, încet, încet, îşi recăpătă gândirea coerentă. Îşi impunea să creadă că a fost revoltător, îngrozitor, că era deziluzionată; dar privea fix lumina rectangulară a nopţii, dorind să blesteme, dorind să plângă. Niciodată nu va mai fi ca acum şi asta era tragedia. Pierderea celui mai scump prieten. Trădare.

Cuvinte grele, lipsite de adevăr; ştiu deodată ce o înspăimântase, ce o făcuse să fugă de Rain, de parcă ar fi încercat să o omoare; nu sărutul. *ADEVĂRUL* acestui sărut! Sentimentul de a fi acasă, iar ea nu-şi dorea asta, aşa cum nu-şi dorea neliniştile dragostei. Acasă, pentru ea însemna frustrare, la fel şi dragostea. Nu numai asta. Chiar şi faptul de a recunoaşte asta era umilitor; nu era sigură că ea putea iubi. Dacă ar fi fost capabilă de sentimente, ar fi trebuit să-i scape garda o dată, de două ori; măcar o dată ar fi trebuit să simtă ceva mai mult decât afecţiune, la toţi iubiţii pe care i-a avut. Nici nu-i trecu prin cap că-şi alegea deliberat amanţi pe care să-i poată trata cu detaşare, o detaşare deliberată care acum făcea parte din ea. Pentru prima dată în viaţă nu avea argument care să o ajute, nu avea un loc unde să meargă pentru uşurare şi înţelegere. Nici în ea şi nici la Drogheda, pentru că întotdeauna a fost rezervată faţă de ei.

Trebuise să fugă de Rain. Să-i spună da, să se lege de el şi apoi să-l vadă cum se retrage când

înţelege nepotrivirea dintre ei? Era de nesuportat! El va înţelege cum era ea, până la urmă, numai acest fapt era suficient să-i distrugă dragostea pentru ea. Nu putea suporta să spună „da” şi apoi să se vadă respinsă. Mai bine să respingă ea. În acest fel îşi satisface mândria, iar ea, Justine, moştenea mândria mamei sale. Rain nu trebuie *NICIODATĂ* să descopere cum era ea cu-adevărat, sub masca lunecoasă pe care şi-o punea.

El se îndrăgostise de acea Justine pe care o vedea; nu-i dăduse nicio ocazie să bănuiască măcar apele adânci de dedesubt. Pe acelea numai Dane le bănuia, dar nu le ştia cu siguranţă.

Se aplecă şi îşi sprijini capul de marginea rece a mesei, cu faţa scăldată în lacrimi. De aceea îl iubea atât de mult pe Dane. El ştia cum este Justine cea adevărată şi totuşi o iubea. Legătura de sânge, o viaţă trăită împreună, amintiri comune, probleme, suferinţe, bucurii. Pe când Rain era un străin, nu se legase de el cum era legată de Dane, sau chiar de alţi membri ai familiei ei. Nimic nu o obliga să-l iubească. Smiorcăi, îşi trecu palma peste faţă, strânse din umeri şi începu acea treabă extrem de grea, de a alunga necazul într-un colţ al minţii, unde va sta liniştit, de unde nu trebuia să iasă pentru a-i tulbura amintirile. Ştia că poate face asta; toată viaţa ei nu făcuse altceva decât să-şi perfecţioneze această tehnică. Dar pentru asta îi trebuia să fie permanent ocupată, să facă mereu ceva, să absoarbă în permanenţă tot ce era exterior ei. Întinse mâna şi aprinse lampa.

Unul din unchi trebuie să-i fi lăsat scrisoarea pe care o găsi, o scrisoare cu antetul Teatrului Regina Elisabeta.

„Dragă Justine”, scria Clyde Daltinham-Roberts. *„Vino imediat, ne eşti foarte necesară!”*

„Imediat! Avem un rol pentru noua stagiune şi o păsărică mi-a şoptit că s-ar putea să-ţi placă. Ce spui de Desdemona, draga mea? Cu Marc Simson

ca Othelo? Repetiţiile pentru premieră încep săptămâna viitoare, DACĂ eşti interesată!"

Auzi, dacă o interesa! Desdemona! Desdemona la Londra! Cu Marc Simson în Othelo! Ocazia unei vieţi de om. Îşi schimbă dispoziţia, încât scena cu Rain îşi pierdu semnificaţia, adică luă o cu totul altă semnificaţie. Poate că dacă era foarte, foarte atentă, ar putea să menţină dragostea lui Rain; mult aclamata actriţă, care era prea ocupată pentru a mai împărţi viaţa cu alţi amanţi. Merita să încerce. Dacă îl lăsa să se apropie prea mult de adevăr, ea va fugi din nou. Dar, pentru a-l păstra pe Rain în viaţa ei, pe acest nou Rain, ar fi în stare să facă orice, dar nu să renunţe şi la mască.

Oricum, veşti ca aceasta trebuiau sărbătorite. Nu se simţea în stare să-l vadă din nou pe Rain, dar mai erau şi alţii la îndemână, cu care să împărtăşească triumful. Îşi puse pantofii şi se îndreptă spre sufrageria unchilor ei, iar când Patsy îi deschise, ea deschise larg braţele, strălucind de bucurie.

— Scoateţi berea, am să joc Desdemona! anunţă ea teatral.

Un moment nu-i răspunse nimeni, apoi Bob i se adresă cu căldură în glas.

— Este grozav, Justine.

Plăcerea nu i se evaporă, ci crescu într-un fel de elan. Râzând se aruncă într-un fotoliu şi îi privi. Ce oameni minunaţi erau! Bineînţeles că pentru ei vestea nu însemna nimic! Nici nu ştiau cine era Desdemona. Dacă venea să le spună că se mărită, răspunsul lui Bob ar fi fost la fel.

Ei făceau parte din viaţa ei, de când începuse să-şi amintească lucruri din copilărie; era trist că se izolase de ei şi de Drogheda cu o mândrie prostească. Unchii erau o pluritate cu care Justine nu avea nimic comun. Erau pur şi simplu membrii unui conglomerat, care intra şi ieşea din padocuri, zâmbeau timid, o evitau. Abia acum înţelegea. Nu pentru că nu o iubeau; simţiseră numai cât este de

departe de ei şi se simţeau stânjeniţi. Iar aici era o lume a Romei, care le era străină lor şi familiară ei. Începu să-i înţeleagă mai bine.

Simţind o căldură nedefinită faţă de ei, care s-ar fi putut numi dragoste. Justine privi pe rând feţele care-i zâmbeau. Bob, care era forţa vieţii şi a unităţii, şeful Droghedei, dar atât de modest; Jack, care părea să nu trăiască decât pentru a-l urma pe Bob; Hughie, care avea o mică răutate în el, pe care nu o aveau ceilalţi doi, şi totuşi atât de asemănător lor; Jims şi Patsy, jumătatea pozitivă şi jumătatea negativă a unui întreg; şi bietul şi complexatul Frank, singurul care părea bântuit de frică şi de nesiguranţă. Toţi, în afară de Jims şi Patsy, aveau părul alb, dar nu erau altfel de cum şi-i amintea din copilărie.

— Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi dau bere, spuse Bob cu îndoială.

O jumătate de zi în urmă, această remarcă ar fi înfuriat-o la culme, dar acum, era prea fericită ca să se apere.

— Uite, dragule, ştiu că nu ţi-a trecut prin cap să-mi oferi una cât am fost împreună cu Rain, dar am crescut, sunt mare şi ştiu să beau o bere. Promit că nu-i niciun păcat, zâmbi ea.

— Unde-i Rainer? întrebă Jims, luând paharul din mâna lui Bob şi întinzându-l Justinei.

— M-am certat cu el.

— Cu *RAINER?*

— Ei, da; dar a fost vina mea. O să-l văd mai târziu şi o să-i spun că-mi pare rău.

Niciun unchi nu fuma. Deşi altădată nu le mai ceruse bere, fumase în faţa lor, în timp ce ei vorbeau cu Rain; acum i se părea că-i trebuie mult curaj ca să-şi scoată o ţigară şi simţi că nu-l are, aşa că, se simţi mulţumită cu victoria berii, pe care o sorbi însetată, sub privirile lor îngrijorate. Justine, fii o doamnă, chiar dacă mori de sete!

— Rainer este un băiat tare de treabă, spuse Hughie, cu o aluzie în privire.

Uimită, Justine înţelegea abia acum, de ce crescuse în ochii lor atât de brusc; îşi găsise un bărbat, pe care ei l-ar dori în familie.

— Destul, spuse scurt şi schimbă subiectul. Astăzi am avut o zi minunată, nu?

Toate capetele aprobară la unison, chiar şi Frank, dar el nu părea dispus să discute despre asta. Vedea cât sunt de obosiţi, dar nu regreta impulsul de a veni să-i vadă.

— Ce-i Desdemona? întrebă Frank din întunericul în care se ascundea.

Justine se lansă într-o descriere colorată, încântată de groaza lor când le spuse că va fi strangulată şi îşi aminti cât trebuie să fie de obosiţi numai după o jumătate de oră, când Patsy căscă.

— Trebuie să merg, spuse lăsându-şi pe masă paharul gol. Nu-i oferiră un al doilea; se pare că un pahar era limita unei adevărate doamne. Mulţumesc că m-aţi ascultat.

Spre marea uluire a lui Bob, se aplecă şi-l sărută; Jack se feri, dar reuşi să-l prindă, Hughie acceptă cu jenă, Jims se înroşi tot, dar îndură; Patsy acceptă numai o îmbrăţişare, iar Frank îşi feri capul; totuşi reuşise să-i strângă în braţe pe toţi. La Frank simţise că lipsea intensitatea pe care o simţise în ceilalţi. Bietul Frank! De ce oare era aşa?

Dincolo de uşă se sprijini puţin de perete. Rain o iubea. Încercă să-l sune, dar centralista îi spuse că plătise şi plecase la Bonn. Nu conta. Era mai bine să aştepte să-l vadă la Londra. O scuză în următoarea scrisoare şi el o va invita la cină imediat ce va veni la Londra. Erau multe lucruri pe care nu le ştia despre Rain, dar de un lucru era sigură – va veni, pentru că nu avea nimic răutăcios în el.

Şi pentru că se va ocupa de afaceri externe, Londra va fi cartierul său general. „Aşteaptă şi ai să vezi, dragule”, spuse ea privindu-se în oglindă, dar văzând faţa lui, în loc să se vadă pe ea. „Am să

fac din Anglia cel mai important nume pentru Ministerul tău de Externe, sau să nu-mi spui Justine O'Neill".

Nu-i trecuse prin cap că pentru Rainer numele ei era miezul tuturor problemelor. Avea forme fixe de comportament, iar căsătoria nu făcea parte din ele. Nici nu-i trecuse prin minte că Rainer ar dori să o transforme în Justine Hartheim. Acum era prea ocupată să-şi amintească exact sărutul lui, visând chiar la mai mult.

Singurul lucru care-i mai rămânea de făcut, era să-i spună lui Dane că nu putea pleca în Grecia cu el. Dane va înţelege, întotdeauna o înţelegea. Numai că, nu ştia de ce, nu dorea să-i spună toate motivele pentru care nu dorea să plece. Oricât de mult l-ar fi iubit pe fratele său, nu dorea să-i asculte morala. Dane dorea ca ea să se căsătorească cu Rain, dacă ea îi spunea ce planuri avea pentru Rain, ar fi luat-o cu forţa în Grecia. Dar ceea ce nu-i auzeau lui urechile, nu-l putea supăra.

„Dragă Rain, scria pe bilet, îmi pare rău că am fugit ca o capră aseară, nici nu ştiu ce mi-a venit. Cred că am avut o zi grea. Te rog să mă ierţi că m-am purtat ca o proastă. Mi-e ruşine de mine că am făcut atâta tărăboi pentru nimic. Aş spune că şi tu ai avut o zi la fel de grea, ce ţi-a venit cu toate cuvintele alea de dragoste şi cu tot? Ştii ceva? Tu mă ierţi pe mine şi eu te iert pe tine. Te rog, hai să fim prieteni. Nu suport să fiu certată cu tine. Când vii la Londra data viitoare o să încheiem un tratat de pace". Ca de obicei era semnat cu numele întreg *„Justine"* şi atât. Niciun cuvânt afectuos, se gândi el, căutând, parcă, ceva printre rânduri, încercând să înţeleagă la ce se gândise când a scris biletul. Cu siguranţă semăna totul cu o prietenie deschisă, dar altceva? Oftând, recunoscu că nu prea găsea mare lucru. Probabil că a speriat-o foarte tare; dorea să păstreze prietenia, spunea cât

de mult însemna aceasta pentru ea, dar se îndoia că ea înţelegea exact ce simţea pentru el. La urma urmei, acum ştia măcar cât de mult o iubea el; dacă ar fi fost mai lucidă, ar fi înţeles şi cât de mult îl iubea şi ea şi ar fi scris direct, fără ocolişuri. Şi totuşi, de ce se întorsese la Londra, când plănuise să meargă în Grecia, cu Dane? Ştia că nu trebuia să-şi facă iluzii şi să creadă că din cauza lui, dar în ciuda raţiunii, speranţa începu să-i coloreze gândurile; foarte vesel îşi sună secretara. Era 10 dimineaţa după Greenwich, era ora cea mai potrivită să o găsească acasă.

— Fă-mi te rog legătura cu apartamentul din Londra al domnişoarei O'Neill; apoi aşteptă încruntat.

— Rain! exclamă Justine părând încântată. Ai primit scrisoarea mea?

— Chiar acum.

După o pauză delicată ea întrebă:

— Şi ai să vii repede la cină?

— Vin în Anglia vineri şi sâmbătă; este prea repede?

— Nu, dar trebuie să te mulţumeşti cu sâmbătă seara. Repet Desdemona, vineri nu pot.

— Desdemona?

— Da. Ah, tu nu ştii! Clyde mi-a scris la Roma şi mi-a oferit rolul. Marc Simson joacă Othelo şi Clyde face regia. Nu-i minunat? M-am întors la Londra cu primul avion.

Îşi acoperi ochii cu mâna, bucuros că secretara era în anticameră şi nu-i vedea faţa.

— Justine, Herzchen, este o veste minunată! reuşi să strecoare puţin entuziasm în glas. Tocmai mă întrebam de ce te-ai întors la Londra.

— Dane m-a înţeles, spuse ea evaziv; într-un fel, cred că a fost bucuros să rămână singur. Îmi îndrugase o poveste că are nevoie de mine să-l bat la cap, dar cred că mai degrabă a fost valabil al doilea motiv, nu doreşte să mă simt exclusă din viaţa lui, acum este preot.

— Probabil, acceptă el ideea politicos.

— Deci pe sâmbătă seara, spuse ea. În jur de şase, vom semna un tratat de pace cu o sticlă sau două şi, după ce o să ajungem la un compromis satisfăcător, o să pregătesc masa. E bine aşa?

— Bineînţeles. La revedere Herzchen.

Legătura s-a întrerupt brusc; rămase o vreme cu receptorul în mână, apoi îl aşeză în furcă ridicând din umeri. La naiba, Justine! Începea să se interpună între el şi munca lui.

Iar ea continua să stea între el şi munca lui şi în zilele următoare, deşi nu vedea nimeni. Sâmbătă seara, puţin după ora şase, el se prezentă la ea acasă, fără cadouri; era o persoană dificilă în această privinţă. Era indiferentă la flori, nu-i plăceau dulciurile, iar un cadou mai scump îl arunca neglijent şi îl uita repede. Singurele daruri pe care părea să le preţuiască, erau cele de la Dane.

— Şampanie înainte de cină? întrebă el privind-o surprins.

— Ştii, cred că e o ocazie deosebită, tu nu? A fost prima noastră ceartă, iar acum este prima noastră împăcare, răspunse ea destul de plauzibil invitându-l pe un scaun comod şi aşezându-se şi ea pe o blană de cangur, pregătită, parcă pentru replici.

Dar el nici nu se gândea la conversaţie, cel puţin până nu înţelegea ce-i cu ea; aşa că o privi în tăcere. Până să o sărute îi venise uşor să păstreze un ton obişnuit, dar acum, revăzând-o, recunoscu că-i va fi destul de greu mai târziu.

Probabil că chiar şi la bătrâneţe va păstra o trăsătură de lipsă de maturitate pe faţă şi în comportament; ca şi cum trăsăturile esenţiale ale feminităţii ar ocoli-o deliberat. Creierul acela rece, centrat în jurul propriei persoane şi logic, părea să o domine complet, totuşi, pe el îl fascina în aşa măsură încât se îndoia că o va putea înlocui cu o altă persoană. Nici măcar o singură dată nu şi-a pus întrebarea dacă merită atâta aşteptare. Poate că

din punct de vedere filosofic, nu merita. Dar conta asta? Era un ţel, o aspiraţie.

— Eşti foarte drăguţă astă seară, Herzchen, spuse în sfârşit ridicând cupa de şampanie într-un gest de toast, dar şi ca o recunoaştere a adversarului.

Un foc de cărbuni ardea într-un şemineu victorian, dar Justine nu părea să considere că-i e prea cald şi se dădu mai aproape de el fixându-l pe Rainer. Apoi puse paharul pe duşumea şi îşi prinse genunchii cu ambele mâini; picioarele goale erau ascunse de o rochie de cameră.

— Ştii, eu nu pot să stau aşa şi să bat câmpii, spuse. Atunci... ai fost serios, Rain?

Relaxându-se brusc, el se rezemă de spătarul fotoliului.

— În ce privinţă?

— Cu ce mi-ai spus la Roma... Că mă iubeşti.

— Numai despre atât este vorba, Herzchen?

Ea privi în altă parte dând din umeri, apoi spre el şi recunoscu.

— Bineînţeles.

— De ce să mai vorbim despre asta? Tu mi-ai spus ce gândeai, iar eu am presupus că invitaţia din seara asta, nu priveşte trecutul, ci viitorul.

— Oh, Rain! Te porţi de parcă eu aş fi cea care se agită! Chiar dacă ar fi aşa, cred că înţelegi de ce!

— Nu, nu înţeleg. Puse şi el paharul jos şi se aplecă spre ea. M-ai lăsat să înţeleg, în cel mai emfatic mod posibil, că nu doreşti nici măcar o parte din dragostea mea şi speram că vei avea măcar decenţa să nu mai vorbeşti despre asta.

Justine nu se gândise nicio clipă că întâlnirea asta va fi atât de jenantă; la urma urmei, el fusese cel care se pusese în situaţia asta şi ar trebui să aştepte umil ca ea să-şi schimbe hotărârea. Şi uite, rolurile se inversau. Se simţea ca o şcolăriţă, care făcuse o poznă şi acum trebuia să dea explicaţii idioate.

— Ascultă amice, tu eşti cel care a schimbat *status quo*-ul, nu eu! Nu te-am invitat astă seară ca să-ţi cer iertare, pentru că am rănit ego-ul marelui Hartheim!

— Te aperi, Justine?

Respiră agitată.

— Da, la dracu'! Cum reuşeşti să-mi faci mereu aşa, Rain? Aş dori ca, măcar o dată să-mi dai şi mie câştig de cauză!

— Dacă aş face-o, m-ai alunga ca pe un câine rufos, zâmbi el.

— O pot face şi acum, amice!

— Prostii! Dacă nu ai făcut-o până acum, n-o vei face niciodată. O să continui să mă vezi, pentru că eu te ţin în alertă – nu ştii niciodată la ce să te aştepţi de la mine.

— De asta ai spus că mă iubeşti? A fost numai o poliţă, ca să mă ţii în alertă?

— Tu ce crezi?

— Cred că eşti un ticălos de clasă! spuse ea printre dinţi şi, în genunchi, se apropie de el privindu-l fix, ca să-i arate exact cât era de furioasă.

— Mai spune odată că mă iubeşti, prefăcutule, ai să vezi cum te scuip în ochi!

Şi el era furios.

— Nu, asta n-am s-o mai repet niciodată! Dar nu pentru asta m-ai chemat, nu? Sentimentele mele nu te interesează pe tine, Justine; absolut deloc! M-ai chemat pentru că ai vrut să faci o experienţă cu sentimentele tale, dar nu te-ai gândit nicio clipă că nu eşti corectă faţă de mine.

Înainte ca ea să poată face o mişcare, el se aplecă şi o prinse de braţe, deasupra coatelor şi îi prinse corpul între genunchi, imobilizând-o. Furia ei se topi imediat; palmele i se lăsară moi, pe coapsele lui şi îşi ridică faţa spre el. Dar el nu o sărută. Îi dădu drumul şi se întoarse să stingă lampa din spatele lui, apoi se relaxă, îşi sprijini capul de spătarul fotoliului, iar ea nu mai fu sigură

că a stins lampa ca o primă mişcare pentru a face dragoste cu ea, sau pentru a-şi ascunde expresia feţei. Nesigură, înspăimântată de gândul că va fi respinsă, aşteptă cuminte să i se spună ce să facă. Trebuia să înţeleagă de mult că nimeni nu se joacă cu oameni ca Rain. Erau invincibili ca şi moartea. De ce nu avea puterea să-şi lase capul pe genunchii lui şi să-i spună: „Rain, iubeşte-mă, îmi pare rău, am atâta nevoie de tine!?" Oh, dacă reuşea să-l pornească, să facă dragoste cu el, cu siguranţă că în ea se va întoarce o cheie emoţională şi totul va ieşi la iveală, eliberându-se...

Încă retras, îndepărtat de ea, o lăsă să-i scoată haina şi cravata, dar în momentul când începu să-i descheie nasturii, ea ştiu că nu va merge, nu va reuşi. Felul acela de instincte şi abilităţi erotice, îi erau cu totul străine. Momentul acesta era atât de important, iar ea ştia că strică totul. Degetele i se împotmoliră şi izbucni în plâns.

— Oh, nu, Herzchen, draga mea, nu plânge! O trase spre el şi îi aşeză capul pe umărul lui, strângând-o în braţe. Îmi pare rău, Herzchen, n-am vrut să te fac să plângi!

— Acum ştii, spuse ea printre sughiţuri. Sunt o epavă mizerabilă; ţi-am spus că n-o să meargă! Rain, am vrut cu disperare să te păstrez, dar ştiam că aşa n-o să meargă, dacă te las să înţelegi cum sunt cu-adevărat!

— Sigur că aşa nu merge. Cum să meargă? Nu te-am ajutat deloc, Herzchen. O prinse de păr, îi ridică faţa, îi sărută pleoapele, obrajii scăldaţi în lacrimi, colţul gurii. Este vina mea, Herzchen, nu a ta. M-am răzbunat; doream să văd cât de departe ajungi fără să te încurajez. Dar cred că ţi-am judecat greşit intenţiile. Vocea i se îngroşă şi căpătă accent german. Aş spune că, dacă asta vrei, o vei avea, dar numai împreună.

— Te rog, Rain, hai să ne oprim! Nu am calităţile necesare. O să te dezamăgesc!

— Ai un punct, Herzchen, am văzut asta pe scenă. Cum te poţi îndoi de tine, când eşti cu mine?

Ceea ce era foarte adevărat; lacrimile i se uscară.

— Sărută-mă cum m-ai sărutat la Roma, şopti.

Numai că nu a fost deloc ca la Roma. Atunci fusese ceva în grabă, brutal, exploziv; acum era languros şi profund, putea să-l simtă, să-l guste, simţea voluptatea. Degetele i se întoarseră la nasturi, ale lui ajunseseră la fermoar, apoi îi acoperi mâna cu a lui şi i-o purtă spre piept. Când o sărută pe gât, îi stârni un fior atât de puternic încât simţi că leşină; gândi că o să cadă şi realiză că chiar cădea pe blana mătăsoasă, cu Rain deasupra ei. Probabil că se dezbrăcase, nu văzuse, era învăluită numai de focul din cămin şi de gura frumoasă şi încăpăţânată. Se hotărî să strice disciplina acestei guri; cu degetele în părul lui, îl obligă să o sărute iar şi iar! Îl simţea! Avea şi acea senzaţie de „acasă”, o recunoştea în fiecare părticică din el, o pipăia cu buzele, cu mâinile, cu trupul; era incredibilă şi ciudată. Lumea se prăbuşi, se pierdu în flăcările focului din cămin; ea se deschise spre ceea ce dorea el şi descoperi ceea ce nu intuise niciodată – că el făcuse dragoste cu ea în vis, de mii de ori. Experienţa ei de acum era nouă, aşa îi spunea intuiţia. Era complet dezarmată. Cu orice alt bărbat, această intimitate şi senzualitate ar fi înspăimântat-o, dar el o obligase să creadă că acestea sunt lucruri pe care numai ea avea dreptul să le comande, iar ea asta a făcut! Până când, într-un târziu, îi strigă să se oprească, îl strângea atât de tare, că-i simţea şi conturul oaselor.

Minutele treceau învăluite într-o pace interioară. Aveau un ritm identic în respiraţie, încet şi uşor, el stătea cu capul pe umărul ei. Încet, rigiditatea strânsorii se relaxă şi deveni o mângâiere visătoare. El oftă, se întoarse şi, aproape

inconştient, schimbă locul cu ea; o invită să savureze profunzimea plăcerii de a fi cu el. Ea întinse palma şi-l mângâie, să simtă totul. Simţea cum el trăieşte cu fiecare fibră, simţea mişcări involuntare ale muşchilor, era o senzaţie cu totul nouă pentru ea. Foştii ei amanţi n-o interesaseră suficient pentru a o face să-şi prelungească curiozitatea sexuală spre această stare de moliciune. Dar nu, nu era moliciune, era atât de excitată încât îl dori din nou. Totuşi fu luată pe nepregătite când el îşi trecu braţul pe dedesubt, îi luă capul în mână şi o ridică foarte aproape de el, ca să vadă că gura lui nu mai era controlată şi disciplinată, îşi schimbase forma pentru ea şi numai pentru ea. Tandreţea şi umilinţa, au fost sentimentele care s-au născut în ea, efectiv în acel moment. Probabil că i se citeau pe faţă, pentru că ochii lui căpătaseră o strălucire pe care ea nu o putu suporta, se aplecă şi-i prinse o buză între ale ei. În sfârşit, gândul şi sentimentul mergeau împreună; strigătul ei a fost de fapt un val imens de bucurie mută, care o cutremură atât de adânc, încât o rupse total de realitate şi o aruncă în lumea impulsurilor, busola de atunci a fiecărei secunde. Lumea se contractă pentru ultima dată, apoi dispăru cu desăvârşire.

Rainer a întreţinut focul toată noaptea, iar când soarele palid al Londrei se ivi prin perdea, camera era încă bine încălzită. El se mişcă şi Justine se trezi şi îl prinse cu putere de mână.

— Nu pleca!

— Nu plec, Herzchen. Luă o pernă de pe canapea şi o puse sub cap, o strânse lângă el oftând.

— Te simţi bine?

— Da.

— Ţi-e frig?

— Nu, dar dacă ţie ţi-e frig, ne putem muta în pat.

— După ce am făcut dragoste pe o blană, ore întregi? Ce eşec! Chiar dacă ai avea cearceafuri de mătase neagră.

— Sunt cearceafuri obişnuite, de bumbac. Dar bucăţica asta de Drogheda a fost bună, nu?

— Bucăţică de Drogheda?

— Blana! E de la un cangur din Drogheda, explică ea.

— Nici pe departe nu-i prea exotic şi nici destul de erotic. Am să comand o blană de tigru din India.

— Mi-aduci aminte de o poezie:

„Weuld you like to sin
With Elinor Glyn
On a tiger skin?
Or would you prefer
To err with her
On some other fur?”

— Ei Herzchen, cred că a venit vremea să te întorci în pielea ta! Între braţele lui Eros şi ale lui Morfeu, nu ai mai fost obraznică de multă vreme.

Zâmbi.

— N-am chef chiar acum, zâmbi şi ea prinzându-i mâna între picioare. Pielea de tigru s-a ivit, pentru că era o idee prea bună ca să-i rezişti, dar eu nu am niciun milimetru din mine, pe care să ţi-l ascund şi obrăznicia nu-şi mai are rostul, nu?

Adulmecă simţind în aer miros de peşte.

— Cerule! Nu ai mâncat nimic aseară şi trebuie să facem măcar un mic dejun acum! Presupun că nu trebuie să mă aştept că ai să trăieşti cu dragoste!

— Nu, dacă-mi mai planifici demonstraţii atât de epuizante.

— Hai, distrează-te, dar mărturiseşte că ţi-a plăcut fiecare moment.

— Bineînţeles. Oftă, se întinse şi căscă. Spune-mi, a fost Desdemona singurul motiv pentru care te-ai întors la Londra?

Trăgându-l de ureche, îi răspunse:

— Acum este rândul meu să mă răzbun pentru toate întrebările tale retorice, care m-au chinuit! Tu ce crezi?

O prinse de degete.

— Dacă nu-mi răspunzi, Herzchen, te sugrum mult mai permanent decât Marc.

— Am venit la Londra să repet Desdemona, dar din cauza ta nu am reuşit să-mi ţin viaţa sub control, de când m-ai sărutat la Roma, restul îl ştii. Eşti un om foarte inteligent Rainer Moerling Hartheim.

— Destul de inteligent să ştiu că te vreau de soţie, din momentul în care te-am văzut prima dată, răspunse.

Ea se ridică repede.

— *SOŢIE?!!*

— Soţie! Dacă te doream ca amantă, te aveam cu mulţi ani în urmă şi ştii că aş fi reuşit. Ştiu cum îţi funcţionează mintea; ar fi fost destul de uşor. Singurul motiv pentru care n-am făcut-o, a fost acesta. Te doresc ca soţie şi atunci ştiam că nu eşti pregătită să accepţi ideea unui soţ.

— Nu ştiu dacă sunt pregătită şi acum, spuse ea gânditoare.

El se ridică în picioare şi o strânse lângă el.

— Ce-ar fi să faci puţină practică şi să-mi pregăteşti ceva de mâncare. Dacă aş fi la mine acasă, aş face eu onorurile, dar în bucătăria ta, tu eşti bucătarul.

— Nu mă deranjează să-ţi pregătesc micul dejun acum, dar, teoretic, nu cred că mă pot lega până la moarte! Negă din cap. Nu cred că este genul meu, Rainer!

Văzu aceeaşi faţă de împărat roman.

— Justine, acestea nu sunt lucruri cu care să te joci, nici eu nu sunt un om cu care să te poţi juca. Avem destul timp. Ai toate motivele să ştii că eu am răbdare. Dar să-ţi iasă din cap că rezolvăm altfel decât prin căsătorie. Nu vreau să mă ştiu mai puţin important în viaţa ta, decât este un soţ.

— *NU* renunţ la teatru! spuse ea agresiv.

— Uite, uite! Ţi-am cerut eu aşa ceva? Când ai să creşti Justine? Dacă te-ar auzi cineva, ar spune că te condamn, cu sentinţă pe viaţă, să stai în faţa sobei şi a căzii cu rufe de spălat! Ştii, nu ne rupem pâinea de la gură! Ne putem permite servitori, câţi doreşti, doici pentru copii şi tot ce va fi necesar.

— Oac! spuse Justine, care nici nu se gândise la copii.

El izbucni în râs.

— Oh, Herzchen, asta-i ceea ce se numeşte „dimineaţa de după, cu răzbunare”! Sunt un prost că te aduc atât de repede la realitate, ştiu, dar în acest moment nu trebuie decât să te gândeşti la ea. Dar să ştii, te previn foarte corect – în timp ce vei cântări hotărârea ta, aminteşte-ţi că, dacă nu te pot avea ca soţie, nu te vreau deloc.

Se aruncă de gâtul lui şi-l strânse cu putere.

— Oh, Rain, nu fi atât de categoric!

Singur, Dane plecă cu maşina în susul cizmei italiene, trecu de Perugia, Florenţa, Bologna, Ferrara, Padova, trecu şi pe lângă Veneţia, cu intenţia de a petrece noaptea la Trieste. Era unul din oraşele lui favorite şi rămase pe coasta Adriaticei încă două zile, înainte de a pleca spre munţi, pe drumul spre Ljubliana şi o altă noapte la Zagreb. Coborî pe valea râului Sava, trecu prin câmpii pline de flori de cicoare, ajunse la Belgrad şi mai petrecu o noapte la Nisa. Apoi trecu prin Macedonia şi Skopje, încă plin de ruinele unui cutremur de acum doi ani; şi prin Tito-Veles, oraş de vacanţă, predominant turcesc, cu moschei şi minarete. Tot drumul prin Iugoslavia mâncă foarte frugal, fiindu-i ruşine să stea cu o farfurie plină de carne în faţă, când oamenii acestei ţări se mulţumeau numai cu pâine.

Graniţa cu Grecia, la Evzone şi apoi Salonic. Toate ziarele italiene erau pline de revoluţia din Grecia; stătea în camera lui de hotel şi privea pe

fereastră miile de oameni cu torţe, mişcându-se neliniştit pe străzile Salonicului, îi părea bine că Justine nu venise.

— Pa-pan-dre-ou! Pa-pan-dre-ou! urlau mulţimile cântând şi fluturând torţele în mijlocul nopţii.

Dar revoluţiile erau un fenomen al oraşelor, a locurilor cu o mare densitate de oameni şi de sărăcie; cei de la ţară, de pe lângă Salonic, speriaţi, trebuiau să arate ca şi atunci când au privit Legiunile Romane ale lui Caesar, înaintând triumfal spre Pompey şi Pharsala. Ciobanii dormeau în corturi făcute din pieile animalelor, berzele stăteau într-un picior, pe acoperişurile caselor albe, peste tot era o ariditate totală, îngrozitoare. Cerul albastru, întinderile maronii lipsite de copaci, îi aminteau de Australia. Inspiră adânc şi zâmbi la gândul că va pleca acasă. Mama va înţelege când o să-i explice, ea va înţelege.

Înainte de Larisa, ajunse de-a lungul ţărmului mării, opri maşina şi coborî. Marea de culoarea vinului negru a lui Homer, avea pe lângă plajă o delicată culoare acvamarină, dar devenea de culoarea strugurilor purpurii, pe măsură ce se îndepărta spre orizont. Pe un petec de iarbă, dedesubt, era un mic templu cu coloane, foarte alb în strălucirea soarelui, iar pe vârful dealului, chiar în spatele lui, era o fortăreaţă a cruciaţilor. Grecia, eşti foarte frumoasă, mai frumoasă decât Italia, oricât de mult aş iubi eu Italia. Dar aici este şi va fi pentru totdeauna leagănul civilizaţiilor.

Arzând de nerăbdare să ajungă la Atena, urcă în maşină şi plecă; urcă spre trecătoarea Domokos şi coborî pe partea cealaltă în Boeotia; descoperind o panoramă uluitoare, plantaţii de măslini, dealuri şi munţi. Deşi se grăbea, opri totuşi să vadă monumentul Hollywoodian închinat lui Leonidas şi pe cel al spartanilor, la Thermopile. Pe placă scria: *„Străine, mergi şi spune spartanilor că aici ne odihnim noi, acceptând supuşi să ne conducă”.*

Cuvintele atinseră parcă o coardă sensibilă, păreau cuvinte pe care le mai auzise în alte contexte; se înfioră şi plecă repede.

În soarele care topea totul, se opri puţin şi deasupra văii Kamena Voura, înotă în apa limpede a lacului, privind spre Euboea; acolo ancoraseră mii de vapoare venind de la Aulis, în drum spre Troia. Simţea curentul puternic, care trăgea spre mare; vâslaşii nu trebuiau să tragă prea mult la rame. Statuia femeii care stătea în extaz, la marginea lacului, îl stânjeni; i se păru că nu poate pleca destul de repede de lângă ea. Oamenii nu-i mai vorbeau făţiş despre frumuseţea trupească şi, de cele mai multe ori, reuşea să uite de ea. Mai întârzie numai pentru a cumpăra nişte prăjituri, apoi înaintă pe coasta Attică şi, în sfârşit ajunse la Atena, când soarele apunea, luminând ireal stâncile şi preţioasele-i coloane istorice.

Dar Atena era aglomerată şi încordată, iar admiraţia făţişă pe care i-o arătau femeile îl umilea; italiencele erau mai sofisticate, mai subtile. Mulţimile erau agitate şi hotărâte să-l aleagă pe Papandreou. Nu, Atena nu mai era ea însăşi; mai bine să plece în altă parte. Duse Lagonda într-un garaj şi luă feribotul spre Creta.

Şi aici, în sfârşit, printre măslini şi munţi, îşi găsi liniştea. După o călătorie cu autobuzul printre pui şi un puternic miros de usturoi, găsi un han mic, cu coloane arcuite, cu trei mese cu umbrele şi oameni veseli. Arbori de piper şi eucalipţi ca în Australia, plantaţi de nou sosiţii din sud, în pământul prea arid pentru copaci europeni. Auzi şi papagalii. Văzu nori de praf roşii, purtaţi de vânt.

Peste noapte dormi într-o cămăruţă modestă, la ivirea zorilor spuse în şoaptă o rugăciune, în timpul zilei se plimbă. Nimeni nu-l deranja, nici el nu deranja pe nimeni. Dar, când trecea pe drum, ochii negri ai ţăranilor îl urmăreau cu privirea uimită şi fiecare faţă se lumina într-un zâmbet. Era foarte cald şi foarte multă linişte; toţi erau parcă

somnoroşi. Zilele treceau ca mărgelele înşirate. Găsise liniştea perfectă.

În gând se ruga, simţind că tot ce avea în el se extindea în afara lui. Gândurile erau ca mărgelele, zilele erau ca mărgelele. Doamne, sunt într-adevăr al Tău. Pentru binecuvântarea Ta îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru Marele Cardinal, pentru ajutorul lui, pentru prietenia lui profundă şi dragostea lui fără rezerve. Pentru Roma şi pentru şansa de a-mi dărui Ţie inima, pentru că am simţit în mine piatra Bisericii Tale. Ce pot face eu pentru Tine, ca să-mi arăt recunoştinţa? Nu am suferit destul. Viaţa mea a fost o lungă şi absolută bucurie, până când am intrat în serviciul Tău. Trebuie să mai sufăr, şi Tu, care ai suferit, ştii asta. Numai prin suferinţă mă pot ridica deasupra mea şi Te pot înţelege pe Tine mai bine. Pentru asta ne este dată viaţa, nu este decât un pasaj care ne conduce spre Tine, spre înţelegerea misterului Tău. Înfige spada în pieptul meu, împlânt-o adânc! Fă-mă să sufăr... Pentru Tine i-am sacrificat pe toţi ceilalţi, chiar şi pe mama şi sora mea, chiar şi pe Cardinal. Numai Tu eşti suferinţa mea şi bucuria mea. Umileşte-mă şi am să-ţi cânt numele. Distruge-mă şi am să mă bucur. Eu pe *TINE* te iubesc. Numai pe *TINE*...

Ajunsese la o plajă mică, unde îi plăcea să înoate, un golf mic printre stânci; privi un moment dincolo de Mediterana, spre ceea ce trebuia să fie Libia, mult dincolo de orizont. Apoi sări repede în nisip, aruncă şlapii, îi luă în mână şi se îndreptă repede spre locul ferit, unde se dezbrăca de obicei. Doi tineri englezi vorbeau cu accent de Oxford stând la soare ca stridiile, iar lângă ei, două tinere vorbeau leneş în germană. Dane privi femeile, conştient de faptul că ele se opriră din conversaţie ca să-l privească, zâmbindu-i.

— Cum e apa? îi întrebă el pe englezi, numindu-i în gând aşa cum îi numesc toţi australienii *„Pommies”*.

Trebuiau să stea pe-aproape, pentru că erau pe plajă în fiecare zi.

— Splendidă, tinere. Ai grijă de curent – pentru noi e prea puternic, furtuna e undeva pe aproape.

— Mulţumesc, spuse Dane şi se aruncă în vâltoarea valurilor, ca un înotător expert ce era.

Era uluitor cât era de vicleană apa calmă. Curentul era de-a dreptul vicios, simţea cum îi trage picioarele, dar era un înotător prea puternic ca să-şi facă probleme. Cu capul sub apă, alunecă uşor, simţind din plin gustul libertăţii. Când se opri şi se îndreptă spre plajă, le văzu pe cele două tinere râzând şi alergând spre apă. Duse palmele pâlnie la gură şi le strigă în germană să stea aproape, pentru că este prea puternic curentul. Râzând, ele îi făcură semn că au înţeles. Lăsă mâinile şi înotă din nou, deşi auzi un strigăt. Înotă mai departe, apoi se opri. *ERAU* strigăte. Când se întoarse, le văzu pe cele două femei luptându-se cu apa, ţipând cu feţele contorsionate. Pe plajă cei doi englezi se ridicaseră în picioare şi se apropiau fără chef de apă.

Se aruncă pe burtă şi alunecă rapid prin apă apropiindu-se de ele din ce în ce mai mult. Mâini înfricoşate se întindeau spre el, se agăţară de el, îl trăgeau dedesubt; reuşi să prindă o femeie de mijloc, apoi o prinse şi pe cealaltă, mai întâi de costumul de baie, împinse cu genunchiul spre suprafaţă şi reuşi să o întoarcă. Tuşi pentru că înghiţise apă, se întoarse pe spate ţinând deasupra cele două trupuri neajutorate.

Cei doi englezi stăteau în apă până la umăr, neîndrăznind să meargă mai departe, lucru pentru care Dane nu-i condamnă. Atinse şi el nisipul; respiră uşurat. Epuizat, făcu un ultim efort supraomenesc şi le împinse pe femei spre siguranţă. Revenindu-şi ele începură să ţipe din nou. Respirând greu, Dane reuşi totuşi să zâmbească. El îşi făcuse datoria, cei doi *pommies* puteau continua. În timp ce stătea să se odihnească,

curentul îl trase din nou în larg, nu mai simţea nisipul sub picioare. Dacă nu era el, cele două s-ar fi înecat, englezii nu aveau nici puterea nici antrenamentul lui, ca să le salveze. Dar, îi spuse o voce, ele au vrut să înoate numai pentru a fi aproape de tine; până nu te-au văzut pe *TINE,* nu aveau nicio intenţie să meargă în apă. A fost vina ta că ele s-au aflat în pericol.

În timp ce plutea relaxat simţi o durere teribilă în piept, parcă era o suliţă care i se răsucea în piept, ca un strigăt de agonie. Strigă cu putere, ridică braţele deasupra apei, muşchii înţepeniţi tresăriră convulsiv; dar durerea crescu şi mai mare, forţă din nou mâinile deasupra apei, trase genunchii la piept. Inima! Am un atac de cord, mor! Inima! Nu vreau să mor! Nu încă, nu înainte de a-mi începe misiunea, nu înainte de a dovedi că pot! Doamne, ajută-mă! Nu vreau să mor, nu vreau să mor!

Corpul spasmodic înţepeni, se relaxă. Dane se întoarse pe spate, lăsă braţele să-i plutească, în ciuda durerii pe care o simţea. Cu genele ude privea cerul. Asta este! Asta este spada Ta, pe care eu, în mândria mea, ţi-am cerut-o cu mai puţin de o oră în urmă. Dă-mi ocazia să sufăr, ţi-am spus, fă-mă să sufăr. Şi acum, când vine, eu mă împotrivesc, nu sunt capabil de iubirea perfectă. Scumpul meu Stăpân, este durerea ta! Trebuie să o accept, nu trebuie să mă împotrivesc dorinţei Tale. Aşa trebuie să fi suferit şi Tu, pe cruce. Dumnezeul meu! Doamne, sunt al Tău! Dacă aceasta este dorinţa Ta, aşa să fie. Ca un copil, mă abandonez în mâinile tale. Eşti prea bun pentru mine. Ce am făcut să merit atât de la tine şi de la oamenii care m-au iubit, m-au iubit mult mai mult decât am fost eu în stare să-i iubesc pe ei. De ce mi-ai dat atâtea, când eu nu le merit? *DUREREA? DUREREA!* Eşti bun cu mine. Fă să nu dureze mult. Suferinţa mea să fie scurtă. În curând am să-ţi văd faţa, dar acum, cât mai trăiesc încă, îţi

mulţumesc. Durerea! Doamne al meu, eşti bun cu mine. *TE IUBESC!*

Corpul încremenit se cutremură de un fior imens. Buzele lui mai rosteau încă *NUMELE,* încercând să zâmbească. Apoi, pupilele se dilatară, albastru din ochi îi pieri pentru totdeauna. În cele din urmă, în siguranţă pe plajă, cei doi englezi lansară cele două greutăţi plângând şi se întoarseră după ei. Dar marea albastră, placidă şi rece, era goală şi vastă; valurile se ridicau, se retrăgeau, Dane nu mai era.

Cineva se gândi la tabăra Forţelor Aeriene Americane, care era în apropiere şi plecă după ajutor. La mai puţin de treizeci de minute după ce Dane dispăru, un elicopter se ridică să-l caute. Nimeni nu se aştepta să mai vadă ceva. Înecaţii se duceau la fund şi apăreau după multe zile. Trecu o oră; la cincisprezece mile în larg îl depistară pe Dane plutind liniştit, deasupra haosului, cu braţele întinse, cu faţa îndreptată spre cer. O secundă au crezut că trăieşte şi s-au bucurat, dar când coborâră mai aproape, au văzut că murise. Au dat coordonatele prin radio, s-a trimis o barcă şi după trei ore erau înapoi.

Vestea a circulat repede. Cretanilor le plăcea să-l vadă şi să schimbe câteva cuvinte cu el. Îl iubeau, deşi nu-l cunoşteau. S-au adunat la malul mării, femei îmbrăcate în negru, bărbaţi cu pantaloni uzaţi şi mânecile cămăşilor suflecate. Stăteau în grupuri tăcute şi aşteptau. Când barca a sosit la mal, un sergent a sărit din ea, a făcut câţiva paşi să treacă de linia apei şi s-a întors să primească o formă înfăşurată în pături. A mai făcut câţiva paşi şi, cu ajutorul unui alt om, a aşezat povara. Păturile s-au desfăcut; între cretani s-a auzit un murmur. S-au strâns în cerc în jurul cadavrului, sărutând crucile pe care le aveau, femeile au îngenunchiat suspinând.

Era în jurul orei cinci după amiază; soarele fără putere se scurgea spre asfinţit, trecând dincolo de

stâncile încruntate, dar încă era destul de sus, pentru a lumina forma lungă întinsă pe nisip, pielea bronzată, ochii închişi acoperiţi de pleoape cu gene lungi, buzele frumoase încremenite într-un zâmbet. S-a adus o targă, apoi cretani şi americani l-au luat pe Dane.

Atena era un tumult de oameni nemulţumiţi, dar colonelul de la USAF a reuşit să ia legătura cu superiorii săi printr-o frecvenţă radio specială, având în mână paşaportul albastru australian al lui Dane. Nu spunea, cum de altfel nu spun astfel de acte, nimic despre Dane. La profesiune era notat simplu „student”, iar la ruda cea mai apropiată, numele Justinei şi adresa ei din Londra. Negândindu-se la importanţa datelor, Dane a scris numele ei, pentru că Londra era mult mai aproape de Roma decât Drogheda. În cămăruţa mică unde stătea, au găsit valiza neagră cu toate efectele unui preot, care nu fuseseră încă folosite; aşteptau, ca şi el, direcţia în care va fi trimis.

Când a sunat telefonul, la ora nouă dimineaţa, Justine nu se trezise încă; se rostogoli în pat, cu ochii lipiţi de somn, jurând că va deconecta afurisitul de aparat. Pentru că restul lumii considera că totul începe la ora nouă dimineaţa, de ce credeau că şi ea trebuia să facă la fel?

Dar telefonul suna încontinuu. Poate că era Rain; gândul acesta o aduse la realitate şi se trezi, plecă spre sufragerie. Parlamentul German avea o sesiune urgentă; nu-l văzuse pe Rain de o săptămână şi nici nu era optimistă că îl va vedea curând. Dar, poate că se rezolvase criza şi el o suna să-i spună că va veni.

— Alo?

— Domnişoara Justine O’Neill?

— Da, eu sunt.

— Suntem Ambasada Australiei, reprezentanţa din Aldwych; vocea avea inflexiuni britanice, îşi

dădu numele, ea era prea obosită să-l reţină, pentru că realizase faptul că nu era Rain.

— Spuneţi, căscă şi rămase cu picioarele încrucişate.

— Aveţi un frate, un domn Dane O'Neill?

Ochii ei se deschiseră nefiresc.

— Da, am.

— Este în Grecia în acest moment?

Îşi puse amândouă picioarele pe covor.

— Da, este.

Nu-i trecu prin cap să corecteze vocea şi să spună că fratele ei este Preot şi nu domn.

— Domnişoară O'Neill, regret foarte mult că este de datoria mea, din nefericire, să vă dau veşti proaste.

— Veşti proaste, veşti proaste? Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Regret că trebuie să vă spun că fratele dumneavoastră, domnul Dane O'Neill, s-a înecat ieri în Creta; am înţeles că totul s-a întâmplat în circumstanţe eroice, salvând pe altcineva de la înec. Totuşi, cred că vă daţi seama că în Grecia este Revoluţie şi informaţiile pe care le avem sunt foarte sumare şi este posibil să nu fie corecte.

Telefonul spânzura de fir lângă peretele de care se rezemase Justine. Îi tremurau genunchii şi încet începu să alunece pe lângă perete, lovindu-şi capul cârlionţat de duşumea. Nu râdea, nici nu plângea, făcea nişte zgomote intermediare. Dane înecat! Dane mort! Creta, Dane mort. Mort, mort!

— Domnişoară O'Neill? Mai sunteţi pe fir? întrebă vocea insistent.

— Dane înecat! Mort! Fratele meu!

— Domnişoară O'Neill, răspundeţi!

— Da, da, da, *DA!* Doamne, sunt aici!

— Înţeleg că sunteţi ruda cea mai apropiată şi trebuie să ne spuneţi ce să facem cu corpul. Domnişoară O'Neill, mai sunteţi pe fir?

— Da, da!

— Ce doriţi să facem cu corpul, domnişoară O'Neill?

— *CORPUL!*

Corpul! El era acum un corp, iar ei nu aveau măcar bunul simţ să spună cu corpul *LUI,* spuneau pur şi simplu *CORPUL.* Dane, Dane al meu! Este un corp!

— Singura rudă? se auzi spunând aproape şoptit. Nu sunt eu singura, cred că prima şi cea mai îndreptăţită, este mama mea.

Pauză.

— Asta complică puţin lucrurile, domnişoară O'Neill. Dacă nu sunteţi dumneavoastră singura rudă, am pierdut un timp preţios. Simpatia politicoasă se transformă în nerăbdare. Se pare că nu înţelegeţi că aici este revoluţie, iar accidentul s-a petrecut în Creta, foarte departe şi foarte greu de contactat. Comunicaţiile cu Atena nu funcţionează şi am primit ordin să transmitem instrucţiunile rudei celei mai apropiate, ca să ştim ce facem cu corpul. Mama dumneavoastră este acolo, pot vorbi cu ea?

— Mama mea nu este aici. Este în Australia.

— Australia! Dumnezeule, devine din ce în ce mai greu! Va trebui să vorbim cu Australia; întârziem şi mai mult. Dacă nu sunteţi cea mai apropiată rudă, de ce v-a trecut fratele dumneavoastră pe paşaport?

— Nu ştiu, spuse, descoperind că a râs.

— Daţi-mi adresa mamei dumneavoastră din Australia; o să sunăm imediat. *TREBUIE* să ştim ce facem cu corpul! Până vom lua legătura, mai întârziem douăsprezece ore, cred că realizaţi ce înseamnă asta. O să fie foarte greu să rezolvăm încurcătura asta!

— Atunci sunaţi-o pe mama, nu mai pierdeţi vremea cu telefoane.

— Bugetul nostru nu ne prea permite convorbiri telefonice internaţionale, spuse vocea rigid. Daţi-mi, vă rog, adresa mamei dumneavoastră!

— Doamna Meggie O'Neill, recită Justine, Drogheda, Gillanbone, Noul Sud, Australia.

— Încă o dată vă rog, domnişoară O'Neill, profundele mele regrete!

Convorbirea se întrerupse şi începu bâzâitul interminabil al tonului. Justine rămase pe duşumea cu receptorul în poală. Era o greşeală, o să se rezolve. Dane înecat, când înota ca un campion! Nu, nu putea fi adevărat! Dar este adevărat, Justine, ştii foarte bine că aşa este, nu te-ai dus cu el să ai grijă de el şi s-a înecat. Tu l-ai protejat încă de când era copil şi trebuia să o faci şi acum. Dacă nu puteai să-l salvezi, trebuia să fii acolo să te îneci împreună cu el. Singurul motiv pentru care nu ai plecat, a fost că ai vrut să fii la Londra, ca să faci dragoste cu Rain.

Îi era atât de greu să gândească! Totul devenise atât de greu! Nu putea face nimic, nici picioarele n-o ascultau. Nu se putea ridica, n-o să poată niciodată să se mai ridice în picioare.

În mintea ei nu mai era loc pentru nimic, decât pentru Dane, toate gândurile ei se roteau în jurul lui Dane. Până când se gândi la mama el, apoi la cei de la Drogheda. Dumnezeule! Vestea a ajuns la ea, dar va ajunge şi la ei. Mama nu a putut păstra nici măcar frumuseţea lui de la ritualul din Roma. Or să trimită o telegramă la poliţia din Gilly şi bătrânul sergent Ern va urca în maşină şi va merge la Drogheda şi-i va spune mamei că singurul ei fiu este mort. Nu era potrivit ca vestea asta să o ducă un străin! Doamnă O'Neill, cele mai profunde regrete, fiul dumneavoastră este mort. Afectat, politicos, cuvinte goale... Nu! Nu-i pot lăsa să facă asta, mamei, *ESTE ŞI MAMA MEA!* Nu în felul acesta, nu aşa cum am auzit eu, nu aşa trebuie să afle!

Trase de telefon, puse receptorul la ureche şi formă numărul centralei.

— Internaţionalul, vă rog. Alo? Doresc o convorbire urgentă cu Australia, Gillanbone, 1212.

Şi vă rog, vă rog să vă grăbiţi!

Meggie răspunse la telefon. Era târziu, Fee se culcase. În ultima vreme ei nu-i prea venea să doarmă, prefera să stea afară şi să asculte broaştele, ori să moţăie cu o carte în mână, să-şi amintească.

— Alo?

— Vă caută Londra, doamnă O'Neill, spuse Hazel din Gilly.

— Alo, Justine, spuse Meggie liniştită.

Jussy suna din când în când, să vadă ce mai face.

— Mamă? Tu eşti, mamă?

— Da, mama, Justine, spuse Meggie blând, simţind neliniştea fetei.

— Oh mamă! Mamă! apoi se auziră hohote de plâns. Mamă, Dane a murit! Dane a murit!

Pământul se desfăcu la picioarele ei. Simţi cum cade, coboară jos, mai jos, nu avea sfârşit. Meggie se lăsă cufundată, simţi cum i se închide pământul deasupra capului şi înţelese că niciodată nu va mai ieşi la suprafaţă. Ce-i mai puteau face Zeii? Nu ştiuse atunci când întrebase! Cum de a putut pune o astfel de întrebare? Cum de nu-i trecuse şi aşa ceva prin cap? Nu-i înfrunta pe zei, le place să se răzbune! A crezut că dacă nu va merge să-l vadă pe Dane în clipele lui cele mai fericite, că, dacă nu le împărtăşea împreună cu el, va plăti ultima monedă. Dane va fi liber de răzbunarea zeilor şi eliberat de ea. Pentru că nu i-a văzut pentru ultima oară faţa, ea va trebui să plătească pentru ultima dată în viaţă. Pământul se închidea deasupra ei. Meggie stătea acolo numai fizic şi înţelegea că era prea târziu.

— Justine, draga mea, fii calmă, spuse Meggie hotărât. Calmează-te şi spune-mi ce s-a întâmplat. Eşti sigură?

— M-a sunat Ambasada Australiei, au crezut că sunt singura lui rudă. Un om îngrozitor, care nu

dorea decât să ştie ce vrem să facem cu corpul! Îi spunea lui Dane „corpul”. Ca şi cum nu avea dreptul la mai mult, ca şi cum n-ar fi fost nimeni! Meggie o auzi hohotind. Dumnezeule! Presupun că bietului om nu-i plăcea deloc ce făcea. Oh, mamă, Dane a murit.

— Cum a murit, Justine? Unde? La Roma? De ce nu m-a sunat Ralph?

— Nu, n-a murit la Roma. Probabil că nici nu ştie Cardinalul. La Creta. Omul acela mi-a spus că s-a înecat, după ce a salvat pe cineva de la înec. Era în vacanţă, mamă, m-a rugat să merg cu el şi nu am mers; eu am vrut să joc Desdemona şi să fiu cu Rain. Numai dacă eram cu el acolo! Dacă mergeam cu el, nu se întâmpla. Oh, Doamne, ce mă fac?!!

— Termină, Justine, spuse Meggie dur. Nu ai dreptul să gândeşti aşa! Auzi? Nici lui Dane nu i-ar plăcea! Aşa se întâmplă uneori lucrurile, iar noi n-o să ştim niciodată de ce se întâmpla aşa şi nu altfel. Acum, cel mai important pentru mine este că tu eşti bine şi nu v-am pierdut pe amândoi. Acum tu eşti tot ce mi-a mai rămas pe lume. Oh, Jussy, Jussy, e atât de departe! Lumea este mare, prea mare! Vino acasă la Drogheda! Nu-mi place să ştiu că eşti singură acolo!

— Nu, am treabă. Pentru mine, de acum, munca este singura şansă. Dacă nu muncesc, înnebunesc. Nu vreau să văd oameni, nu vreau compătimire. Oh, mamă, hohoti iar; cum ai să trăieşti fără el?

Da, într-adevăr, cum? Mai însemna asta că trăieşte? Al lui Dumnezeu eşti, la Dumnezeu te întorci! Ţărână din ţărână! Viaţa este numai pentru acei dintre noi care au eşuat. Dumnezeu cel lacom îi adună el numai pe cei buni! Lasă lumea cu noi, restul, să putrezim împreună!

— Nu noi ştim cât vom mai trăi, spuse Meggie. Jussy, mulţumesc că mi-ai spus tu, că n-ai lăsat străinii să-mi spună!

— N-am putut suporta ideea ca un străin să-ţi dea vestea asta, mamă! Nu meritai să o primeşti de la un străin. Ce vrei să faci? Ce putem face?

Cu toată voinţa ei, Meggie încercă să strecoare căldură în vorbe, căldură care să ajungă la fiica ei, la mii de mile, la fiica ei sfâşiată de remuşcări. Fiul ei murise, fiica ei mai trăia! Trebuia să rămână întreagă. Dacă era posibil. Toată viaţa ei, Justine nu l-a iubit decât pe Dane. Pe nimeni altcineva, nici măcar pe ea.

— Draga mea, nu plânge. Încearcă să nu-l jeleşti, ştii doar că lui nu i-ar plăcea asta, nu? Vino acasă şi uită tot. O să-l aducem pe Dane acasă, la Drogheda, o să fie şi el aici! După lege este al meu, nu aparţine Bisericii şi nu mă poate nimeni opri. Am să sun imediat Ambasada Australiei şi Ambasada din Atena, dacă reuşesc. *TREBUIE* să-l aduc acasă! Nu accept să-l las departe de Drogheda. El aparţine acestui loc, trebuie să vină acasă. Vino cu mine, Justine.

Dar Justine stătea ghemuită dând din cap, ca şi cum mama ei ar fi văzut-o. Să meargă acasă? Niciodată nu mai putea merge acasă. Dacă pleca cu Dane, Dane nu murea. Să vină acasă şi să vadă în fiecare zi faţa mamei, tot restul vieţii? Nu, nu suporta nici gândul.

— Nu, mamă, spuse cu faţa inundată de lacrimi. Cine naiba a spus că oamenii care suferă cel mai mult nu plâng? Ei nu ştiu ce înseamnă! Am să stau aici, să muncesc. Am să vin acasă cu Dane, dar am să mă întorc aici. Nu pot să trăiesc la Drogheda.

Trei zile au aşteptat într-un vid total, Justine la Londra, Meggie şi familia la Drogheda, imaginându-şi că în tăcerea asta oficială poate fi o undă de speranţă. Cu siguranţă că, după atâta timp, au descoperit că este o greşeală, dacă era adevărat, sigur ar fi ştiut şi ei! Dane va intra zâmbind la Justine şi va spune că nu a fost decât o greşeală stupidă. Grecia era în revolte şi se făceau tot felul de greşeli stupide. Dane va intra pe uşă şi va râde

de ideea morţii sale, va sta în uşă, puternic şi înalt şi viu şi va râde. Începu să crească această speranţă şi creştea cu fiecare minut de aşteptare. Trădătoare şi oribilă speranţă. Nu, nu era mort, nu! Nu *ÎNECAT,* nu Dane care era un înotător aşa de bun. Aşteptară, sperând că, până la urmă, va fi doar o greşeală. Mai târziu, veni totuşi vremea să se anunţe Roma.

În a patra dimineaţă, Justine primi mesajul. Ca o femeie îmbătrânită, luă receptorul şi mai făcu o comandă cu Australia.

— Mamă?

— Justine?

— Oh, mamă, l-au îngropat deja; nu-l putem aduce acasă! Ce ne facem? Nu spun decât că Creta este o insulă mare, nu se ştie numele satului, până să ajungă telegrama ei l-au şi îngropat. Este într-un mormânt necunoscut, într-un loc neştiut! Nu pot obţine viză pentru Grecia, nimeni nu vrea să mă ajute, acolo este un haos. Ce ne facem, mamă?

— Aşteaptă-mă la Roma, Justine! spuse Meggie.

Toţi, cu excepţia Annei Muller, stăteau în jurul telefonului, toţi erau îngroziţi. Bărbaţii parcă îmbătrâniseră cu douăzeci de ani în trei zile, iar Fee, zbârcită, albă şi gârbovită, se mişcase prin casă, repetând în neştire „de ce nu m-a luat pe mine? Sunt atât de bătrână, atât de bătrână!” Anne căzuse împietrită, iar doamna Smith, Minnie şi Cat, plângeau şi în somn.

Meggie îi privi tăcută, în timp ce punea receptorul în furcă. Ei erau Drogheda, tot ce mai rămăsese din ea. Un mănunchi de bărbaţi şi femei bătrâne! Sterili şi disperaţi.

— Dane s-a pierdut, spuse ea. Nimeni nu-l poate găsi; a fost îngropat undeva în Creta. Este atât de departe! Cum să se odihnească atât de departe de Drogheda!? Plec la Roma, la Ralph de Bricassart. Dacă ne poate ajuta cineva, el este acela.

Secretarul Cardinalului de Bricassart intră în cameră.

— Eminenţă, vă deranjez, dar o doamnă vrea să vă vadă imediat. I-am explicat că este un Congres şi că sunteţi ocupat şi nu primiţi pe nimeni, dar spune că va sta în vestibul până veţi avea timp să o primiţi.

— Este tulburată, Părinte?

— Foarte tulburată, Eminenţă, nu e greu să-ţi dai seama de asta. Mi-a spus să vă transmit că se numeşte Meggie O'Neill.

Pronunţă cu puţin accent şi numele sună ciudat.

Cardinalul Ralph se ridică în picioare, culoarea din obraji i se scurse, lăsându-i faţa la fel de albă, ca şi părul.

— Eminenţă, nu vă simţiţi bine?

— Părinte, mă simt foarte bine, mulţumesc. Anulează toate întâlnirile pentru astăzi, până te anunţ că sunt liber şi adu-o imediat înăuntru pe doamna O'Neill. Să nu ne deranjeze nimeni, decât dacă este Sfântul Părinte.

Preotul se aplecă şi plecă. O'Neill. Bineînţeles! Era tânărul Dane, trebuia să-şi fi amintit. Numai că în palatul Cardinalului, toată lumea îi spunea Dane. Ah, făcuse o foarte mare greşeală lăsând-o să aştepte. Dacă Dane era nepotul Cardinalului, atunci doamna O'Neill era sora sa.

Când intră Meggie, Cardinalul Ralph abia putu să se îndrepte spre ea. Nu-l mai văzuse de treisprezece ani; ea avea cincizeci şi trei de ani, iar el şaptezeci şi unu. Îmbătrâniseră amândoi, nu numai el. Faţa ei nu se schimbase prea mult, luase doar o expresie pe care imaginaţia lui nu o reţinuse. Înlocuise blândeţea cu agresivitatea. Înlocuise parcă blândeţea cu duritatea; părea să fie o femeie în vârstă, dar viguroasă, părea să fie mai degrabă martiră, decât resemnată, sfânta pe care el o păstrase în gândurile lui. Frumuseţea îi era la fel de izbitoare, ochii tot verde argintiu, dar erau mai duri, iar părul atât de viu altădată, acum era şters,

ca al lui Dane, fără nuanţe. Ceea ce era îngrijorător, era faptul că ea nu dorea să-l privească, pentru a-i satisface curiozitatea.

Nu fu în stare să o salute natural, se încordă şi arătă un scaun.

— Te rog, ia loc.

— Mulţumesc, spuse ea la fel de rigid.

Numai după ce ea se aşeză, şi el putu să o privească în linişte, observă cât îi erau de umflate încheieturile picioarelor.

— Meggie, ai zburat din Australia, fără să faci o întrerupere? Ce s-a întâmplat?

— Da, am călătorit fără oprire, am venit direct aici, spuse ea. În ultimele douăzeci şi nouă de ore am fost în avioane, între Gilly şi Roma. Nu am făcut altceva decât să privesc pe fereastră, la nori şi să mă gândesc.

Vocea îi era răguşită şi distantă.

— Ce s-a întâmplat? repetă el nerăbdător, neliniştit şi cu teamă.

Ridică privirea spre el. Îl privi fix. Era ceva *ÎNGROZITOR* în ochii ei; ceva atât de întunecat şi de îngheţat, încât simţi un fior de gheaţă pe şira spinării şi duse o mână la ceafă.

— Dane a murit, spuse Meggie.

Mâinile i se înmuiară şi-i căzură neputincioase în poala roşie, în timp ce el se prăbuşea pe un scaun.

— Mort? întrebă el încet. *DANE* mort?

— Da. S-a înecat acum şase zile în Creta, salvând nişte femei de la înec.

El se aplecă şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Dane! Mort! îl auzi ea şoptind. Dane mort? Frumosul meu băiat! Nu se poate să fi murit! Dane – el era preotul perfect – el era tot ce eu nu am putut fi. Ce nu am avut eu, el avea. Tot ce nu puteam fi eu, el era. Avea darul – toţi simţeam asta, noi toţi, care nu suntem preoţi perfecţi. *MORT?* Oh, Scumpe Dumnezeule!

— Nu-ţi mai face probleme pentru scumpul tău Dumnezeu, Ralph, spuse străina din faţa lui. Ai lucruri mult mai importante de făcut. Am venit să-ţi cer să mă ajuţi – nu să fiu martora văicărelilor tale. Am avut suficient timp să mă gândesc cum să-ţi spun asta. Am stat multe ore privind norii ştiind că Dane este mort. După toate astea, nimic nu mă mai poate impresiona. Nici durerea ta.

Totuşi, când el îşi ridică faţa spre ea, inima ei îngheţată tresări. Faţa lui Dane, pe care se citea suferinţa că Dane nu mai trăia. Oh, mulţumesc lui Dumnezeu că a murit. El nu va mai cunoaşte această suferinţă prin care a trecut Ralph. Mulţumesc lui Dumnezeu că a murit! El nu va mai trece prin ce a trecut omul acesta, prin ce am trecut eu. Mai bine mort, decât să treacă prin asemenea suferinţă!

— Cum te pot ajuta, Meggie? întrebă, stăpânindu-şi emoţiile.

— Grecia este în haos. L-au îngropat pe Dane undeva în Creta şi nu pot afla unde, când şi de ce? Presupun că telegrama mea a ajuns prea târziu, din cauza războiului civil. În Creta este la fel de cald ca şi în Australia. Dacă nu l-a cerut nimeni, au presupus că nu are pe nimeni şi l-au îngropat. Ea se aplecă încordată. Îmi vreau băiatul înapoi, Ralph, vreau să îl găsesc şi să-l aduc acasă, să-şi doarmă somnul de veci acolo unde este locul lui, la Drogheda. I-am promis lui Jims că am să-l aduc la Drogheda şi am s-o fac de-ar fi să mă târăsc în genunchi prin fiecare cimitir din Creta. Nu vreau să aibă mormânt sofisticat de preot al Romei, nu atât cât voi trăi eu şi pot să lupt pentru asta. El va veni acasă!

— Nimeni nu-ţi va nega dreptul acesta, Meggie, spuse el blând. Şi acolo este pământ catolic, Biserica nu cere decât atât. Şi eu am cerut să fiu îngropat la Drogheda.

— Eu nu pot face ceea ce trebuie, continuă ea, ca şi cum el nici nu vorbise. Eu nu ştiu să vorbesc

grecește și nu am nicio putere. Am venit la tine, să folosesc influența ta. Adu-mi fiul înapoi Ralph!

— Nu-ți fie teamă, Meggie, o să-l aducem înapoi, deși poate că nu foarte repede. Acum stânga este la putere și ei sunt foarte anti-catolici. Totuși mai am prieteni în Grecia și o vom face. Am să pun imediat roțile în mișcare, nu-ți face probleme. Este preot al Sfintei Biserici a Romei, o să-l aducem înapoi.

Ridică mâna spre clopoțel, dar privirea rece și mândră a lui Meggie, îl împietri.

— Nu înțelegi, Ralph. Eu nu vreau roți puse în mișcare. Eu îl vreau pe fiul meu înapoi – nu săptămâna viitoare, sau luna viitoare, *ACUM!* Tu vorbești grecește, poți obține vize pentru amândoi. Vreau ca *TU* să vii cu mine în Grecia *ACUM!* Vreau să mă ajuți să-mi aduc fiul acasă!

Ochii lui exprimau multe; tandrețe, compasiune, șoc, durere. Dar deveniseră și ochii preotului, logic, rezonabil.

— Meggie, l-am iubit pe fiul tău, de parcă ar fi fost al meu, dar în acest moment nu pot pleca din Roma. Nu sunt liber – tu, mai mult decât alții, ar trebui să înțelegi asta. Indiferent de ce simt pentru tine, ce gândesc eu chiar acum, nu pot părăsi Roma în mijlocul unui Congres vital. Sunt ajutorul direct al Sfântului Părinte.

Se dădu înapoi împietrită și ultragiată, apoi scutură din cap la o amintire trecută pe care îi era imposibil să o influențeze; apoi, tremurând, își umezi buzele, părând să ia o hotărâre; se ridică țeapănă.

— Chiar îl iubești pe fiul meu, ca și cum ar fi al tău, Ralph? întrebă. Ce ai face pentru fiul tău? Ai mai putea da înapoi și i-ai mai putea spune mamei, „nu îmi pare rău, nu am timp”? *Ai PUTEA SPUNE ASTA* mamei fiului tău?

Ochii lui Dane și totuși nu, o priveau uimiți, plini de durere, neajutorați.

— Eu nu am un fiu, spuse, dar printre multe alte lucruri, am învăţat de la fiul tău că singura şi unica mea datorie este faţă de Dumnezeu!

— Dane a fost fiul tău; şi al tău, spuse Meggie.

El o privi neînţelegând.

— Ce?

— Am spus că Dane era şi fiul tău. Când am plecat de pe Insula Matlock eram însărcinată. Dane a fost al tău, nu al lui Luke O'Neill.

— Nu – este – adevărat!

— Nu intenţionam să-ţi spun vreodată, nici măcar acum. Te-aş minţi eu pe tine?

— Să-l aducem pe Dane înapoi? Da, spuse aproape leşinat.

Ea se ridică, veni şi se aplecă peste scaunul de brocart roşu, luă mâna subţire, se aplecă şi sărută inelul.

— Pe tot ce îţi este mai sfânt, Ralph, jur că Dane a fost fiul tău. Nu a fost, nici nu putea fi fiul lui Luke. Pe moartea lui îţi jur!

Auzi un strigăt jalnic, ca acela al unui suflet care trece de porţile iadului. Ralph de Bricassart se prăbuşi plângând. Ghemuit pe covorul purpuriu, lacrimile lui formau parcă un lac de sânge; plângea în piept, trăgându-se de păr.

— Da, plângi! spuse Meggie. Plângi acum că ştii! Este bine ca măcar unul din părinţi să poată vărsa lacrimi pentru el. Plângi, Ralph! Douăzeci şi şase de ani l-am avut pe fiul tău, iar tu nici măcar nu ai ştiut, nici măcar nu ai ghicit. Nu ai văzut că seamănă cu tine din cap până în picioare! Era replica ta mai tânără! Mâinile tale, picioarele tale, ochii tăi, corpul tău. Numai culoarea părului era a lui; restul, totul era de la tine. Înţelegi acum? Când l-am trimis aici, am scris în scrisoare „ce am făcut, dau înapoi”. Îţi aminteşti? Numai că am furat amândoi, Ralph. Am furat ceea ce tu juraseşi să fie numai a lui Dumnezeu şi trebuie să plătim amândoi.

Stătea pe scaun implacabilă, lipsită de sentimente de milă, privea forma roşie care se zbătea în agonie pe covor.

— Te-am iubit, Ralph, dar nu ai fost niciodată al meu. Ceea ce am avut de la tine, a trebuit să fur. Dane a fost partea mea, tot ce-am putut obţine de la tine. Am jurat că nu vei şti niciodată, am jurat că nu vei avea ocazia să mi-l iei. Apoi ţi l-am dat de bunăvoie; ţi s-a oferit singur, din dorinţa lui. Îi spuneai *Imaginea Preotului Perfect.* Ce-am râs când am auzit asta! Dar, pentru nimic în lume nu ţi-aş fi dat cu mâna mea o armă ca aceasta, să ştii că era al tău. Decât acum! *DECÂT ACUM!* Pentru nimic altceva nu ţi-aş fi spus! Deşi, acum nu cred că mai are vreo importanţă. Nu mai aparţine nici unuia dintre noi. Aparţine lui Dumnezeu!

Cardinalul de Bricassart a închiriat un avion particular, pentru Atena; el, Meggie şi Justine, l-au adus pe Dane acasă la Drogheda, cei vii aşteptându-i tăcuţi, cei morţi stând la locurile lor, la fel de tăcuţi, nemaiavând nimic de cerut de la pământ.

— Şi eu trebuie să spun *Mesa, Requiemul* pentru fiul meu! Carne din carnea mea, fiul meu. Da, Meggie, te cred. Imediat ce mi-am recăpătat respiraţia te-am crezut. Te-aş fi crezut şi fără jurământul acela teribil. Vittorio a ştiut imediat ce a văzut băiatul, în adâncul inimii mele cred că şi eu am ştiut. Râsul tău în spatele tufelor de trandafiri, venea de la băiat – iar ochii mei care mă vedeau pe mine, aşa cum eram în copilărie, nu au văzut. Fee a ştiut. Anne Muller a ştiut. Dar nu şi noi, bărbaţii. Nu eram buni pentru a ni se spune. Pentru că aşa gândiţi voi femeile şi aşa vă ascundeţi secretele, întorcându-ne spatele, pentru că Dumnezeu nu v-a făcut şi pe voi după chipul şi asemănarea sa. Vittorio a ştiut, dar partea aceea de feminitate din el i-a legat limba. O răzbunare ca o lovitură de maestru.

Spune-o Ralph de Bricassart, deschide gura şi spune, mişcă-ţi mâinile şi binecuvântează, începe cântecul latinesc pentru cel dispărut.

Cel care a fost fiul tău. Pe care l-ai iubit mai mult decât ai iubit-o pe mama lui. Da, mai mult! Pentru că el era replica ta, recreat într-un mod mult mai aproape de perfecţiune, decât tine.

„In Nomine Patris, et Filli, et Spiritus Sancti...”

Capela era plină de lume; toţi care trebuiau să fie, erau acolo: familiile King, O'Rourke, Davies, Pughs, MacQueen, Gordon, Carmichael, Hopeton. Şi familia Cleary, oamenii Droghedei. Nu mai aveau speranţe, nu mai aveau lumină în ochi. În faţa tuturor, Părintele Dane O'Neill, acoperit de trandafiri. De ce erau mereu trandafirii înfloriţi când venea el la Drogheda? Era octombrie, primăvară, bineînţeles că erau înfloriţi. Era vremea lor.

„Sanctus... Sanctus... Sanctus...”

Fii sigur că puritatea sfântă te însoţeşte, dragul meu Dane. Frumosul meu fiu. Este mai bine aşa. Nu aş fi dorit să ajungi aici, unde eu sunt deja. De ce îţi spun asta, nu ştiu. Nu ai nevoie de mine, niciodată nu ai avut nevoie. Tot ce am încercat să sper eu, să fac eu, tu ai ştiut instinctiv. Nu tu eşti nefericit, noi, cei de aici, cei rămaşi în urmă. Compătimeşte-ne, iar când ne va veni timpul; ajută-ne.

„Ite, Missa est... Requiescat în pace...”

Şi acum, spre cimitir, pe pajişte, pe lângă eucalipţi, pe lângă trandafiri, arborii de piper. Dormi în pace, Dane, pentru că numai cei buni mor tineri. De ce plângem noi? Tu eşti norocos, pentru că ai scăpat de această viaţă grea atât de devreme. Poate că aşa arată Iadul, legarea de viaţa pământească. Poate că noi trecem prin suferinţele Iadului, în timpul vieţii...

Ziua trecu, oamenii plecară, oamenii Droghedei se mişcau tăcuţi prin casă, evitându-se unul pe altul; Cardinalul o privise pe Meggie mai devreme

şi nu mai suporta să o mai privească. Justine plecase cu Jean şi King să prindă avionul de seară spre Sydney şi pe cel de noapte pentru Londra. Nu-şi aminti să o fi auzit, sau să-i fi văzut ochii. Din momentul în care s-a întâlnit cu el şi Meggie, la Atena, până a plecat, a fost ca o stafie. De ce nu-l chemase pe Rainer Hartheim, să fie lângă ea? Sigur ştia cât de mult o iubea, cât de mult ar fi dorit să fie cu ea acum? Dar gândul nu stătu mult în mintea obosită a Cardinalului, ca să-l cheme el pe Rainer. Oamenii Droghedei îi păreau străini, erau ciudaţi. Nu le plăcea compania atunci când sufereau; preferau să fie singuri cu durerea lor.

Numai Fee şi Meggie erau cu Cardinalul Ralph în sufragerie, după o cină de care nu s-a atins nimeni. Nimeni nu scotea un cuvânt; ceasul de pe şemineul de marmoră le spărgea urechile, ochii din tabloul Mariei Carson priveau vicios la Bunica lui Fee din partea opusă. Fee şi Meggie stăteau împreună pe o sofa, atingându-şi uşor umerii; Cardinalul Ralph nu le văzuse niciodată atât de apropiate. Dar ele nu spuneau nimic, nu făceau nimic, nu se priveau, nu-l priveau nici pe el.

Încercă să înţeleagă unde a greşit. Prea mult rău a făcut, aici era necazul. Mândrie, ambiţie şi chiar o lipsă de scrupule. Iar între toate astea a înflorit dragostea pentru Meggie. Dar el nu a cunoscut niciodată încununarea glorioasă a acelei dragoste. Ce s-ar mai fi schimbat dacă ar fi ştiut că fiul lui, este fiul lui? Era posibil să iubească băiatul mai mult decât îl iubea? Ar fi ales o altă cale, dacă ar fi ştiut că este copilul său? Da! strigă inima. Nu! mârâi creierul.

Se întoarse împotriva sa cu amărăciune. Nebun! Trebuia să ştii că Meggie nu era capabilă să se întoarcă la Luke. Trebuia să ştii imediat al cui este Dane! Era atât de *MÂNDRĂ* de el! Tot ce a putut obţine de la tine, aşa ţi-a spus la Roma. Ei bine, Meggie... Prin el, ai obţinut ceea ce era mai bun în mine. Sfinte Dumnezeule, Ralph, cum să nu vezi

că era fiul tău? Trebuia să-ţi dai seama, măcar când l-ai văzut mare, dacă nu mai devreme! Ea aştepta ca tu să vezi, abia aştepta ca tu să vezi; dacă ai fi văzut ar fi venit în genunchi la picioarele tale. Dar tu ai fost orb! Nu ai vrut să vezi. Ralph Raoul, Cardinal de Bricassart, asta ai vrut; mai mult decât ea, mai mult decât fiul tău. *MAI MULT DECÂT FIUL TĂU!*

Se auziră şoapte şi plânsete în cameră; ceasul bătea odată cu inima lui. Apoi o dată nu mai bătu. El pierduse pasul. Meggie şi Fee săriră în picioare, înotau parcă, cu feţe speriate într-o ceaţă imaterială, spunându-i lucruri pe care el nu părea să le audă. „Aaaaah!" strigă el.

Abia dacă simţea durerea, era conştient numai de faptul că mâna lui Meggie era în jurul său, că îşi sprijinea capul de ea. Reuşi să se întoarcă până îi văzu ochii, o privi intens. Încercase să spună „Iartă-mă", dar văzu că era de mult iertat. Ea ştia că luase ce avea el mai bun. Apoi mai dori să spună ceva, atât de bine, atât de potrivit, pentru ca ea să fie etern consolată, dar înţelese că nici acest lucru nu era necesar. Cum era ea făcută, putea suporta orice. *ORICE!* Aşa că el închise ochii şi se abandonă, pentru ultima dată, în braţele iertării lui Meggie.

ŞAPTE
1965-1969 Justine

XIX

Stând la biroul său din Bonn, cu ceaşca de cafea în mână, Rainer află de moartea Cardinalului de Bricassart din ziarul pe care-l citea. Furtuna politică din ultimele săptămâni se potolea în sfârşit, şi Rainer respira uşurat, încântat că are timp de citit, bucurându-se de întâlnirea cu Justine, care îi va colora din nou existenţa, netulburat de tăcerea ei din ultima vreme. O punea pe seama refuzului ei de a înţelege că tot de el era legată.

Vestea morţii Cardinalului alungă toate gândurile despre Justine. Zece minute mai târziu, era la volanul Mercedesului 280 SL, îndreptându-se spre autostradă. Bietul şi bătrânul Vittorio rămăsese foarte singur, iar această povară era foarte grea. Trebuia să meargă mai repede; până să meargă de la un aeroport la altul, căutând un zbor spre Roma, putea ajunge mai repede cu maşina la Vatican. Şi era un lucru bun să meargă, un lucru important pentru un om ca el.

De la Cardinalul Vittorio a aflat toată povestea şi a fost prea şocat pentru a se mai întreba de ce nu venise Justine la el mai întâi.

— A venit la mine şi m-a întrebat dacă am ştiut că Dane era fiul lui; spuse vocea blândă în timp ce mâinile mai mângâiau blana gri a Nataşei.

— Şi dumneavoastră aţi spus...?

— Am spus că am ghicit. Nu puteam să-i spun mai mult. Doamne, dar ce faţă avea! Ce faţă! Am plâns.

— Asta l-a ucis. Ultima dată când l-am văzut m-am gândit că nu se simte bine, dar a râs când i-am sugerat să vadă un doctor.

— Este cum a vrut Dumnezeu. Cred că Ralph de Bricassart a fost unul dintre cei mai chinuiţi de îndoieli oameni pe care i-am cunoscut. În moarte îşi va găsi liniştea pe care nu şi-a găsit-o în viaţă.

— Dar băiatul, Vittorio! O tragedie.

— Crezi? Eu aş spune mai degrabă că a fost frumos. Nu pot să cred că a-ţi găsi moartea astfel este o şansă binevenită şi nu mă surprinde că Domnul nu a mai putut aştepta niciun moment pentru a-l aduce pe Dane la el. Şi eu plâng, bineînţeles, dar nu pentru băiat. Plâng pentru mama lui care trebuie să sufere atât de mult. Şi pentru sora lui şi pentru unchii lui şi pentru bunica lui. Părintele O'Neill a trăit într-o puritate aproape perfectă, a minţii şi a spiritului. Ce poate fi pentru el moartea decât intrarea lui în viaţa veşnică? Pentru noi, ceilalţi, trecerea nu este uşoară.

De la hotel, Rainer a trimis o telegramă la Londra, deşi nu-şi putea permite să-i spună că este furios, rănit, dezamăgit. Scria simplu: *TREBUIE SĂ PLEC LA BONN DAR VIN LA LONDRA LA SFÂRŞIT DE SĂPTĂMÂNĂ STOP DE CE NU MI-AI SPUS DRAGA MEA STOP CU TOATĂ DRAGOSTEA RAIN.*

Pe biroul din Bonn găsi o scrisoare expres de la Justine şi un pachet care, îi spuse secretara sa, venea de la Cardinalul de Bricassart prin avocatul său din Roma. Îl deschise pe acesta din urmă şi află că, prin testamentul lui Ralph de Bricassart, el trebuia să mai adauge o companie la deja formidabila listă pe care o avea. *Micharl Limited.* Şi Drogheda. Exasperat şi totuşi emoţionat într-un fel curios, înţelese că acesta era felul în care Cardinalul, după o ultimă evaluare, nu-l găsise lacom, că rugăciunile acelea din timpul războiului dăduseră roade. Lăsa în mâinile lui Rainer viitorul şi bunăstarea lui Meggie şi a familiei sale. Cel puţin aşa interpreta Rainer, pentru că redactarea era impersonală. Nici nu putea fi altfel.

Aruncă pachetul în mapa cu corespondenţă nesecretă şi cu răspuns imediat şi deschise scrisoarea de la Justine. Începea prost, fără introducere:

„Mulţumesc pentru telegramă. N-ai idee cât m-am bucurat că nu ne-am văzut în ultimele săptămâni, aş fi urât ideea să te ştiu în preajmă. La vremea aceea n-am putut să mă gândesc decât că îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu ştii. Poate îţi vine greu să înţelegi, dar nu te doresc în preajma mea. Nu este nimic frumos în suferinţă, Rain, nici dacă tu ai fi martorul suferinţei mele, nu ar schimba situaţia. Într-adevăr ai putea spune că aceasta a fost o dovadă a faptului că nu te iubesc. Dacă te-aş iubi, instinctiv, m-aş întoarce spre tine, nu-i aşa? Dar eu mă îndepărtez de tine.

Prin urmare, eu aş numi asta despărţire pentru totdeauna, Rain. Eu nu pot să-ţi dau nimic şi nu vreau nimic de la tine. Asta m-a învăţat ce mult înseamnă oamenii când îţi stau în preajmă. Timp de douăzeci şi şase de ani. N-aş mai suporta să mai trec odată prin ce-am trecut, ai spus-o singur, îţi aminteşti? Căsătoria sau nimic. Ei bine, eu aleg „nimic”.

Mama mi-a spus că bătrânul Cardinal a murit la câteva ore după ce am plecat eu de la Drogheda. Ciudat, mama era chiar afectată de moartea lui. Nu mi-a spus altceva, dar eu o cunosc. Să mă ia naiba dacă înţeleg de ce Dane şi mama şi tu l-aţi iubit atât de mult. Eu nu l-am suferit. Şi nu cred că sunt pregătită să mă schimb, numai pentru că a murit el. Asta este. Tot. Sunt foarte serioasă, Rain. Eu aleg de la tine – nimic. Ai grijă de tine.”

O semnă cu obişnuitul şi îndrăzneţul „Justine” şi a scris-o cu un stilou de care se bucurase când i-l dăduse.

Nu o împachetă, nu o puse în portmoneu, făcu ceea ce făcea cu corespondenţa care nu cerea răspuns; o trecu prin maşina electrică de deasupra coşului de hârtii.

Se gândi la el, la faptul că moartea lui Dane a pus, efectiv, capăt deschiderii emoţionale a Justinei

şi simţi gustul unei nefericiri amare. Nu era drept. Aşteptase atât de mult.

La sfârşitul săptămânii oricum va zbura la Londra, dar nu ca s-o vadă pe ea. Ci ca s-o vadă pe scenă, ca soţia maurului, Desdemona. Formidabil. Pentru o vreme nu putea face pentru ea nimic mai mult decât putea face teatrul. *ASTA ESTE FIINŢA MEA!* Se exprimă numai pe scenă.

Numai că nu era chiar aşa, nu putea să dea tot scenei, pentru că era prea tânără să joace Hecuba. Scena era numai singurul loc unde-şi putea găsi liniştea şi uitarea. Nu putea decât să-şi spună: timpul vindecă rănile – dar nu mai credea asta. Se tot întreba, de ce continuă să sufere atât de mult. Când Dane trăia nu se gândise prea mult la el, decât atunci când erau împreună, iar după ce au crescut, erau foarte puţin împreună, vocaţiile lor erau cu totul opuse. Dar moartea lui crease o prăpastie atât de uriaşă, încât se temea că nu va avea cu ce să o umple.

Şocul că trebuia să se controleze în mijlocul unei reacţii spontane – trebuie să-mi amintesc să-i spun lui Dane despre asta – asta o durea cel mai mult. Şi pentru că i se întâmpla foarte des, i se prelungea şi durerea. Dacă circumstanţele morţii lui ar fi fost mai puţin terorizante, poate că şi-ar fi revenit mai repede, dar coşmarul evenimentelor din acele zile rămăsese la fel de impresionant; mintea ei se întorcea din nou şi din nou la incredibilul fapt al morţii lui Dane, Dane care nu va reveni niciodată.

Apoi, mai avea şi convingerea că nu l-a ajutat suficient. Toată lumea, în afară de ea, părea să creadă că el era perfect, că nu trecuse prin toate problemele pe care le-au avut ceilalţi bărbaţi, dar Justine ştia că el era sfâşiat de îndoieli, se tortura cu gândul că nu merită nimic, se întreba ce văd ceilalţi oameni în el, în afară de faţa şi de corpul său. Bietul Dane, nu a înţeles niciodată că oamenii

îi iubeau bunătatea. Era groaznic să-şi amintească mereu că acum era prea târziu.

Suferea şi pentru mama sa. Dacă moartea lui Dane însemna aşa mult pentru ea, ce groaznic trebuie să fie pentru mama ei! Gândul acesta o făcea să fugă de memorie, de conştiinţă. Imaginea unchilor ei la Roma, la ceremonie, când îşi scoteau cu mândrie piepturile în faţă. Asta era cel mai rău, să vizualizeze dezolarea mamei sale şi a oamenilor de la Drogheda.

Fii cinstită, Justine. Asta era cel mai rău? Nu mai era nimic altceva care să te tulbure?

Nu-şi putea alunga din minte gândul că Rain este departe, sau ceea ce ea gândea că este trădare faţă de Dane. Pentru a-şi satisface o dorinţă, l-a trimis pe Dane singur în Grecia. Dacă ar fi mers cu el, Dane ar fi trăit! Nu putea gândi altfel. Dane murise din cauza egoismului ei! Acum era prea târziu şi nu-l putea aduce pe fratele ei înapoi, dar, dacă putea oarecum să se obişnuiască cu gândul că nu-l va mai vedea pe Rain, gândul că va fi absolut singură, o înnebunea.

Aşa trecură săptămâni, luni. Un an, doi ani. Desdemona, Ofelia, Portia, Cleopatra. Se amăgea cu gândul că se comporta bine şi nimic nu-i va ruina lumea în care trăia; se studia foarte bine când râdea, când vorbea, avea grijă să pară normală oamenilor din jurul ei. Dacă se observa o schimbare, da, era mai blândă, durerile oamenilor păreau să o afecteze mai mult, ca şi cum ar fi fost ale ei.

De două ori a încercat să meargă acasă, la Drogheda, a doua oară a mers atât de departe încât şi-a luat şi bilet de avion. De fiecare dată, un motiv important, de ultim minut, a întors-o din drum, dar ea ştia că adevăratul motiv era împletirea sentimentului de vinovăţie cu laşitatea. Pur şi simplu, nu era în stare să dea ochii şi să se confrunte cu mama ei; dacă făcea asta, aducea înapoi în memorie, sentimentul de părere de rău,

probabil în mijlocul unei furtuni de durere răscolită a oamenilor de la Drogheda, pe care până acum încercase cu atâta grijă să o evite. Cei de la Drogheda, mai ales mama sa, trebuiau să fie convinşi de faptul că ea, Justine, era bine, că supravieţuise durerii fără prea multe remuşcări. Aşa că era mai bine să stea departe de Drogheda. Mult mai bine.

Meggie se trezi oftând, se controlă. Dacă n-ar fi durut-o aşa de tare toate oasele, ar înşeua un cal şi ar pleca, dar astăzi, numai gândul la călărie şi îi răscolea durerile. Altădată, când arterita nu se va face simţită.

Auzi o maşină, uşa din faţă, voci murmurând, vocea mamei ei, paşi. Nu era Justine, nu erau importanţi!

— Meggie, îi spuse Fee de pe verandă, avem un vizitator. Intraţi, vă rog.

Musafirul era un bărbat distins, la jumătatea vieţii, deşi putea să fie mai tânăr decât arăta. Era foarte diferit de bărbaţii pe care îi cunoscuse ea, exceptând faptul că părea să aibă aceeaşi putere şi încredere în forţele lui, ca şi Ralph. *CUM FUSESE RALPH.* Timpul verbului arăta clar că nu mai este, însemna sfârşitul adevărat.

— Meggie, ţi-l prezint pe domnul Rainer Hartheim, spuse Fee, stând în picioare lângă scaunul ei.

— Oh, exclamă Meggie, aproape involuntar, privind surprinsă figura lui Rainer, care se detaşase atât de pregnant din scrisorile Justinei de altădată.

Apoi îşi aminti de politeţe.

— Luaţi loc, domnule Hartheim.

Şi el privea uluit.

— Nu semănaţi deloc cu Justine! exclamă fără nuanţe.

— Nu.

Se aşeză în faţa lui.

— Meggie, eu vă las singuri, domnul Hartheim vrea să vorbească numai cu tine. Când doriţi ceaiul, sunaţi, spuse Fee şi plecă.

— Sunteţi, bineînţeles, prietenul german al Justinei, spuse Meggie încurcată.

El îşi scoase ţigările.

— Îmi daţi voie?

— Vă rog.

— Serviţi, doamnă O'Neill?

— Nu, mulţumesc, nu fumez. Îşi îndreptă rochia. Aţi făcut un drum lung domnule Hartheim; aţi venit pentru afaceri?

El zâmbi gândindu-se ce ar spune ea dacă ar şti că el era stăpânul Droghedei. Dar el nu intenţiona să-i spună adevărul, pentru că prefera ca cei de la Drogheda să ştie că bunăstarea lor era în mâini necunoscute, un domn pe care el îl angajase ca intermediar.

— Vă rog, doamnă O'Neill, numele meu este Rainer, spuse dând numelui aceeaşi pronunţie ca şi Justine, în timp ce gândea că această femeie nu-l va folosi decât în timp; nu era o femeie care să stea relaxată în prezenţa străinilor. Nu, nu am afaceri oficiale în Australia, dar am un motiv foarte serios pentru care am venit să vă văd.

— Să mă vedeţi pe MINE? întrebă ea surprinsă. Pentru a-şi ascunde stânjeneala trecu imediat la un subiect sigur. Sunteţi foarte bun. Fraţii mei mi-au spus că aţi fost foarte amabil cu ei la Roma, la ceremonia lui Dane. Pronunţă numele lui Dane fără urme de durere, de parcă l-ar fi folosit în fiecare zi. Sper că puteţi rămâne câteva zile, să vă întâlniţi şi cu ei.

— Pot, doamnă O'Neill, răspunse el cu uşurinţă.

Pentru Meggie întâlnirea se dovedea a fi extrem de stânjenitoare; era un străin, îi spusese că a venit douăsprezece mii de mile ca să o vadă şi se părea că nu se grăbeşte să-i spună de ce. Se gândi că, până la urmă, o să-l placă, dar chiar acum, găsea că o intimida. Poate era un gen de om pe care nu-l

cunoscuse şi de aceea era descumpănită. O văzu pe Justine într-o lumină cu totul nouă: fiica ei era genul de om care se lega de oameni ca Rainer Moerling Hartheim. În sfârşit o văzu pe Justine ca femeie, ca egala sa.

Deşi îmbătrânise şi avea părul alb, era încă o femeie frumoasă, gândea el privind-o; mai era încă surprins de faptul că Justine nu semăna deloc cu ea, pe când Dane semăna atât de bine cu Cardinalul. Cât de îngrozitor de singură trebuia să fie! Totuşi nu-i părea rău pentru ea, aşa cum îi părea rău pentru Justine; era clar că se împăcase cu sine, această femeie.

— Ce face Justine? întrebă ea.

El dădu din umeri.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu. Nu am mai văzut-o de când a murit Dane.

Nu părea să fie uimită.

— Nici eu nu am văzut-o de la înmormântarea lui Dane, spuse oftând. Am sperat că va veni acasă, dar se pare că nu va veni niciodată.

El scoase un sunet de îmbărbătare, dar ea nu păru să audă, pentru că, continuă să vorbească cu un ton diferit, care i se potrivea şi care părea să fie tonul ei obişnuit.

— Drogheda pare să fie o casă de bătrâni în ultima vreme, spuse. Avem nevoie de sânge tânăr, iar Justine este singura care ne-a mai rămas.

Mila îl părăsi; se aplecă în faţă cu ochii strălucitori.

— Vorbiţi despre ea de parcă ar fi un acaret al Droghedei doamnă O'Neill, spuse el cu vocea aspră de data asta. Îmi fac datoria să vă anunţ că *NU* este.

— Ce drept ai dumneata să judeci ce este şi ce nu este Justine? întrebă ea furioasă. La urma urmei, ai spus singur că nu ai văzut-o de când a murit Dane, iar asta s-a întâmplat acum doi ani.

— Da, aveţi dreptate, spuse el îmblânzindu-şi tonul, înţelegând în altă lumină cum trebuia să-i fie

viaţa. Suportaţi foarte bine, doamnă O'Neill.

— Credeţi, spuse ea încordat, încercând să zâmbească, dar ochii ei nu-l părăsiră nicio secundă.

— Da, suportaţi bine, repetă el.

Ea îşi dădu seama de subînţeles şi sări imediat:

— De unde ştiţi de Dane şi Ralph? întrebă nesigură.

— Am ghicit. Nu vă temeţi, doamnă O'Neill, nu mai ştie nimeni. Eu am ghicit pentru că l-am cunoscut pe Cardinal cu mult înainte de a-l întâlni pe Dane. La Roma toată lumea credea că Ralph vă era frate, unchiul lui Dane. Dar Justine mi-a dat cheia încă de la prima întâlnire.

— Justine? Ştie Justine? strigă Meggie.

El îi prinse mâna care se lovea în disperare de genunchi.

— Nu, nu, *NU,* doamnă O'Neill! Justine nu are absolut nicio idee şi mă rog pentru ea să nu afle niciodată! Amănuntul mi l-a dat absolut neintenţionat, credeţi-mă!

— Sunteţi sigur?

— Da, jur.

— Atunci, pentru Dumnezeu, de ce nu vine acasă? De ce nu vine să mă vadă? De ce nu suportă să mă privească în faţă?

Nu numai cuvintele, dar şi agonia din tonul vocii îi sugeră lui Rainer ce o tulburase pe mama Justinei legat de absenţa ei din ultimii doi ani. Importanţa misiunii lui se diminua; acum avea alta cu totul nouă, să potolească grijile lui Meggie.

— Pentru asta eu sunt de vină, spuse el hotărât.

— Dumneata? întrebă Meggie uimită.

— Justine hotărâse să plece cu Dane în Grecia şi este convinsă că dacă ar fi mers, el ar fi trăit.

— Prostii! spuse Meggie.

— E adevărat. Dar deşi noi ştim că este o prostie, Justine nu ştie. Numai *DUMNEAVOASTRĂ* o puteţi face să înţeleagă asta.

— Numai eu? Dar nu înţelegi domnule Hartheim, Justine nu m-a ascultat în viaţa ei, iar acum, chiar dacă aveam o influenţă nesemnificativă, am pierdut-o în totalitate. Nici nu vrea să-mi mai vadă faţa.

Tonul ei era al unui om înfrânt, dar nu avea răutate.

— Simt că am căzut în aceeaşi capcană în care a căzut şi mama mea, continuă cu o voce normală. Drogheda este viaţa mea... casa, cărţile... Aici este nevoie de mine, sunt dorită, am un scop în viaţă. Sunt oameni care au încredere în mine. Copiii mei nu au avut niciodată încredere în mine, ştiţi, acesta este adevărul.

— Nu-i adevărat, doamnă O'Neill; dacă ar fi aşa, Justine ar veni acasă fără remuşcări. Subestimaţi calitatea dragostei pe care o are pentru dumneavoastră. Când spun că numai eu sunt vinovat pentru chinul prin care trece Justine, vreau să spun că a rămas la Londra din cauza mea, ca să fie cu mine. Dar ea suferă pentru dumneavoastră, nu pentru mine.

Meggie se încordă.

— Nu are niciun drept să sufere pentru mine! Să sufere pentru ea, dacă altfel nu se poate, dar nu pentru *MINE!*

— Deci mă credeţi când vă spun că nu bănuieşte nimic despre Dane şi Cardinal?

Ea îşi schimbă comportamentul, parcă şi-ar fi amintit că sunt multe lucruri în joc şi ea le putea pierde.

— Da, spuse oftând, vă cred.

— Am venit să vă văd, pentru că Justine are nevoie de ajutorul dumneavoastră, dar nu vi-l poate cere, o anunţă el. Trebuie să o convingeţi că trebuie să reînnoade firele vieţii ei – nu o viaţă la Drogheda, ci propria ei viaţă, care nu are nimic în comun cu viaţa acesteia. Se relaxă în scaun, puse picior peste picior şi îşi aprinse o altă ţigară. Justine a făcut din ea un fel de ţap ispăşitor, din tot

felul de motive greşite. Dacă o poate cineva convinge că a greşit, aceea sunteţi numai dumneavoastră. Totuşi vă previn că, dacă acceptaţi să faceţi lucrul acesta, ea nu va reveni niciodată la Drogheda, iar dacă va continua ca şi până acum, va sfârşi prin a veni aici pentru totdeauna. Scena nu este suficientă pentru un om ca Justine, continuă el, şi va veni vremea când şi ea îşi va da seama de acest lucru. Atunci va opta pentru oameni. Fie pentru familia sa, fie pentru mine. Zâmbi cu multă înţelegere. Dar nici oamenii nu sunt suficienţi pentru Justine, doamnă O'Neill. Dacă Justine mă alege pe mine, poate avea în acelaşi timp şi scena şi o mulţumire pe care Drogheda nu i-o poate oferi. Acum o privea încăpăţânat, ca pe un adversar. Am venit să vă cer să faceţi tot ce puteţi pentru ca ea să mă aleagă pe mine. Poate vi se pare crud că vă spun lucrul acesta, dar eu am mai multă nevoie de ea decât aţi avut dumneavoastră vreodată.

Meggie era din nou încordată.

— Drogheda nu este o alegere atât de rea, contraatacă. Vorbiţi de parcă aţi fi ultima soluţie şi capătul vieţii ei, dar nu aşa stau lucrurile, deloc. Poate păstra şi scena. Aici suntem o comunitate. Chiar dacă s-ar mărita cu Boy King, cum sperăm eu şi bunicul lui, de ani de zile, copiii ei ar fi foarte bine îngrijiţi chiar în absenţa ei, ca şi dacă s-ar căsători cu dumneata. Aici este *CASA* ei! Ea cunoaşte şi înţelege acest fel de viaţă. Dacă asta ar alege, ar şti perfect ce o aşteaptă. Poţi spune acelaşi lucru despre viaţa pe care i-o poţi oferi?

— Nu, spuse el. Dar Justine mizează pe elementul surpriză. La Drogheda ar stagna.

— Vrei să spui că aici este nefericită.

— Nu, nu tocmai. Nu mă îndoiesc că, dacă alege să se întoarcă aici, să se mărite cu acest Boy King – cine este acest Boy King?

— Moştenitorul fermei vecine, Bugela şi prieten din copilărie, căruia i-ar place să-i fie mai mult

decât un prieten. Bunicul lui doreşte căsătoria din motive dinastice; eu o doresc pentru că, aşa cred eu, acest lucru o va redresa pe Justine.

— Înţeleg. Ei bine, dacă se va întoarce aici şi se va mărita cu Boy King, cu siguranţă va învăţa să fie fericită. Dar fericirea este o stare relativă. Nu cred că va găsi aceeaşi satisfacţie pe care i-aş putea-o eu oferi. Pentru că, doamnă O'Neill, Justine mă iubeşte pe mine, nu pe Boy King.

— Atunci înseamnă că are un mod foarte ciudat de a-şi arăta dragostea, spuse Meggie sunând pentru ceai. Pe urmă, domnule Hartheim, cum am spus şi mai devreme, cred că supraestimaţi influenţa pe care o am eu asupra ei. Justine nu a luat în seamă nimic din ce i-am spus eu, ca să nu mai vorbesc de ce am vrut eu.

— Să ştiţi că nu mă prostiţi, răspunse el. Ştiţi că o puteţi face, dacă vreţi. Nu vă pot cere decât să vă gândiţi la ce v-am spus. Cât timp doriţi, nu mă grăbesc. Eu sunt un om foarte răbdător.

Meggie zâmbi.

— Atunci sunteţi o raritate, spuse ea.

El nu mai aduse subiectul în discuţie, nici ea. În timpul săptămânii în care a stat cu ei, el a încercat să se poarte ca un oaspete obişnuit, deşi Meggie avea impresia că dorea să-i arate ce fel de om este. Cât de mult îl iubeau fraţii ei, era foarte limpede; din momentul în care a ajuns la padocuri vestea sosirii lui, ei au venit şi au rămas la fermă până când a plecat în Germania.

Şi Fee l-a plăcut; ochii ei erau atât de slăbiţi, încât nu mai putea ţine registrele, dar era departe de a fi senilă. Doamna Smith murise în somn, cu o iarnă în urmă, destul de bătrână, lăsând totul în seama lui Minnie şi Cat, destul de bătrâne, dar încă în putere; Fee îi trecuse dosarele în întregime lui Meggie şi, mai mult sau mai puţin, încerca să umple locul doamnei Smith. Fee a fost prima care a realizat că Rainer făcuse parte din acea viaţă a lui Dane pe care oamenii Droghedei nu au avut ocazia

să o împărtăşească, şi ea îl rugă să le vorbească despre asta. El o făcu, cu multă bucurie, remarcând foarte repede că nimeni de la Drogheda nu avea reţineri când se vorbea despre Dane, erau cu toţii încântaţi că auzeau poveşti pe care nu le ascultaseră niciodată.

Dincolo de masca de politeţe, Meggie era mereu frământată de ceea ce-i spusese Rain, se gândea la perspectiva de a alege, pe care i-o dăduse el. De mult nu mai spera că Justine se va întoarce, el i-o garantase, dar trebuia să se gândească şi la faptul că nu ştia sigur că Justine va fi fericită, dacă se va întoarce. Fie şi numai pentru un singur lucru şi trebuia să-i fie recunoscătoare; el o asigurase că Justine nu văzuse asemănarea dintre Dane şi Ralph şi-i alungase fantomele fricii.

Cât despre căsătoria cu Rain, Meggie nu vedea cum ar putea să o împingă pe Justine, spre ceea ce, aparent, ea nu dorea. Sau nu dorea să vadă? Sfârşi şi ea prin a-l plăcea foarte mult pe Rain, dar fericirea lui nu conta mai mult decât binele fiicei ei, al oamenilor Droghedei şi al Droghedei. Întrebarea crucială era, cât de vital pentru fericirea viitoare a Justinei era Rain? În ciuda siguranţei lui că Justine îl iubea, Meggie nu-şi amintea să-i fi spus vreodată ceva care să-i indice că Rain ar avea aceeaşi importanţă pentru ea cât avusese Ralph pentru Meggie.

— Cred că o vei vedea pe Justine, mai devreme sau mai târziu, îi spuse Meggie când l-a condus la aeroport. Când o vei vedea, aş prefera să nu-i spui nimic despre această vizită la Drogheda.

— Dacă preferaţi aşa, răspunse el. Eu nu aş dori decât să vă gândiţi la ceea ce v-am spus. Dar, chiar când repetă această dorinţă a lui, se gândea că Meggie profitase mult mai mult din vizita lui decât profitase el.

Pe la jumătatea lunii aprilie, la doi ani şi jumătate de la moartea lui Dane, Justine simţi

nevoia să vadă ceva nou, care să nu mai însemne şiruri de case şi oameni în aglomeraţie. Dintr-o dată, în ziua aceea frumoasă, în aerul blând de primăvară şi soarele care strălucea fără putere, urbana Londră deveni intolerabilă. Luă trenul provincial pentru Grădinile Knew, încântată că era marţi şi locul nu va fi aglomerat. Nici nu avea spectacol în seara aceea, deci putea să alerge în voie, până la epuizare.

Cunoştea, bineînţeles, parcul cu ochii închişi. Londra era o binefacere pentru oricine de la Drogheda, cu mase întregi de flori şi culori, dar Knew avea ceva cu totul deosebit, numai al lui. Altă dată obişnuia să vină aici şi să cutreiere, de la începutul lui aprilie până la sfârşitul lui octombrie, pentru că fiecare lună avea ceva nou de oferit privirii.

Jumătatea lui aprilie era timpul ei preferat, perioada narciselor, a azaleelor şi a copacilor înfloriţi. Acesta era un loc care putea pretinde să fie numit cel mai frumos loc din lume, cu cele mai frumoase privelişti, cu cea mai intimă linişte, aşa că se aşeză pe pământul umed şi încercă să absoarbă liniştea. Narcisele se întindeau cât vedeai cu ochii; până departe vedeai cupele clopoţeilor şi ramurile copacilor încărcate de flori albe, coborâte, parcă pentru a forma bolte de flori în stil japonez. Linişte! Era atât de greu să o regăseşti.

Dar, cum stătea cu capul plecat pentru a memoriza frumuseţea aceea absolută, ceva cu mult mai frumos o tulbură. Dintre toţi oamenii îl vedea pe Rainer Moerling Hartheim, călcând cu grijă printre narcise, silueta fiindu-i înfăşurată de inevitabila haină germană de piele, soarele jucându-se în părul lui argintiu.

— O să răceşti la rinichi, spuse scoţându-şi haina şi aşezând-o pe pământ pentru ea.

— Cum m-ai găsit aici? întrebă ea cuibărindu-se într-un colţ de satin negru al hainei.

— Doamna Kelly mi-a spus că ai plecat la Knew. Restul a fost uşor. M-am plimbat până te-am găsit.

— Cred că te aşteptai să-ţi cad în braţe de bucurie şi tra-la-la?

— Da?

— Acelaşi Rain, răspunde întrebărilor cu o întrebare. Nu, nu mă bucur că te văd. Cred că am reuşit să te alung din gândurile mele.

— Este greu să alungi un om bun din gânduri, numai pentru că aşa vrei. Ce mai faci?

— Bine.

— Ţi-ai oblojit suficient rănile?

— Nu.

— Cred că era de aşteptat. Dar eu mi-am dat seama că, o dată ce m-ai concediat, n-o să-ţi calci mândria pentru a face prima mutare. Pe când eu, dragă Herzchen, eu ştiu că mândria este un tovarăş foarte singuratic.

— Nu-ţi face iluzii că am să renunţ la ea, ca să-ţi fac loc ţie, Rain, pentru că te previn, nu te vreau aşa cum mi-ai cerut.

— Nici eu nu te mai vreau aşa.

Promptitudinea răspunsului o irită, dar îşi luă un aer sigur.

— Pe cuvântul tău?

— Dacă aş fi vrut acest lucru, crezi că aş fi putut suporta să stau departe de tine atât de multă vreme? Ai fost o distracţie trecătoare, ca amantă, dar încă mă mai gândesc la tine, ca prietenă, şi îmi lipseşti, ca prietenă.

— Oh, Rain, şi tu îmi lipseşti ca prieten!

— Bine. Atunci înseamnă că sunt admis ca prieten?

— Bineînţeles!

El se întinse pe haină şi duse leneş mâinile sub cap, zâmbind.

— Câţi ani ai? Treizeci? În hainele astea dizgraţioase, arăţi mai mult a şcolăriţă. Dacă nu

mă admiţi în viaţa ta ca altceva, Justine, trebuie să mă admiţi ca arbitru al eleganţei măcar!

Râse şi ea.

— Recunosc. Când mă gândeam că ai să apari pe neaşteptate, aveam mult mai multă grijă de înfăţişarea mea. Dacă eu am treizeci de ani, să ştii că nici tu nu mai eşti un cocoşel. Trebuie să ai cel puţin patruzeci. Nu-i aşa că acum diferenţa asta nu mai pare mare? Ai slăbit. Te simţi bine, Rain?

— N-am fost niciodată gras, am fost mare, dar stând la birou m-am redus, nu m-am mărit.

Întorcându-se cu faţa în jos, îşi apropie faţa de a lui şi zâmbi.

— Oh, Rain, îmi pare atât de bine că te văd! Nimeni nu mai are grijă de banii mei!

— Biata Justine! Şi trebuie să ai aşa de mulţi bani în ultima vreme!

— Bani? Dădu din cap. Mi se pare ciudat că acest Cardinal de Bricassart, mi-a lăsat mie toţi banii lui. Adică, jumătate mie şi jumătate lui Dane, dar eu sunt singura moştenitoare a lui Dane...

Faţa i se contorsionă, deşi ea se controla sever. Se îndepărtă de el şi se prefăcu că priveşte în altă parte, la narcise, până reuşi să îşi controleze vocea.

— Ştii Rain, aş da orice să aflu ce a fost Cardinalul pentru familia mea?! Numai un prieten? A fost cu mult mai mult, dar într-un fel misterios. Cum anume, uite asta nu ştiu. Aş vrea să ştiu.

— Nu, nu vrei. El se ridică şi-i întinse mâna. Hai, Herzchen, plătesc o cină, oriunde doreşti şi unde se poate vedea că breşa dintre actriţa roşcată şi un membru al Cabinetului German, s-a vindecat. Reputaţia mea de playboy a avut de suferit, de când m-ai alungat.

— Măsoară-ţi vorbele, băiete! Nu mai sunt „actriţa roşcată” în ultima vreme. Sunt „minunata, extraordinara actriţă *BRITANICĂ,* cu părul tiţian”; şi asta numai datorită nemuritorului rol pe care l-am făcut în Cleopatra. Să nu spui că nu ştii că, în

ultima vreme, criticii mă răsfaţă cu exoticul Cleo; îşi duse braţele într-o poză de hieroglifă egipteană.

El clipi din ochi.

— Exotic? întrebă îndoielnic.

— Da, exotic, răspunse ea hotărât.

Murise şi Cardinalul Vittorio, aşa că Rain nu mai avea ce face la Roma. În schimb venea la Londra. La început, Justine părea atât de încântată încât nu vedea dincolo de prietenia pe care i-o oferise el, dar, pe măsură ce treceau lunile, iar el nu-i arăta nici prin gesturi, nici prin priviri, că-şi aminteşte de legătura lor trecută, indignarea ei iniţială se transformă într-un sentiment tulburător. Nu că ar fi dorit reluarea ei, îşi tot spunea; terminase definitiv cu astfel de sentimente, nu avea nevoie de ele şi nici nu şi le dorea. Dar, nici nu putea admite o imagine a lui Rain îngropată în memorie în mod deliberat care-i revenea doar în vise trădătoare.

Acele prime luni, după moartea lui Dane, fuseseră groaznice, rezistase dorinţei de a-l iubi pe Rain, de a-l simţi cu tot trupul şi mintea, ştiind foarte bine că el va veni dacă ea îl va chema. Dar atunci nu putea permite acest lucru; nu accepta ca imaginea lui să fie în permanenţă umbrită de imaginea lui Dane. A fost corect să termine cu el, să suprime orice urmă de dorinţă pentru el. Pe măsură ce trecea timpul şi ea se convingea că el va sta departe de ea pentru totdeauna, trupul ei începu să sufere torturi de autodisciplină, iar mintea fu disciplinată să uite.

Dar acum Rainer revenise şi îi era din ce în ce mai greu. Ardea de nerăbdare să-l întrebe dacă-şi mai amintea acea perioadă din viaţa lor – cum ar fi *PUTUT* s-o uite? Pentru ea era sigur că terminase cu astfel de lucruri, dar ar fi fost o consolare dacă ar fi ştiut că el nu uitase; cu condiţia, bineînţeles ca amintirile să o privească pe Justine şi numai pe ea.

Vise. Rain nu avea mina unui bărbat care se consuma pentru o dragoste nerăsplătită, nici mental, nici fizic; şi nici nu arătase cea mai mică dorinţă de a redeschide acea fază a legăturii lor. O dorea doar ca prietenă şi se bucura de ea doar în această ipostază. Excelent! Asta îşi dorise, nu? Numai că... oare uitase? Putuse uita? Nu, nu era posibil – dar să-l ia naiba, dacă uitase!

În seara în care Justine se chinuia cu astfel de gânduri, rolul pe care-l făcu cu Lady Macbeth căpătă o sălbăticie care era cu totul străină stilului ei. După aceea nu dormi prea bine, iar dimineaţa următoare îi aduse o scrisoare de la mama ei, care o umplu de nelinişte. Mama renunţase să-i mai scrie prea des, simptom al despărţirii foarte lungi care le afectase pe amândouă la fel de mult. Şi dacă mai scria, scrisorile erau anemice şi reci. Dar aceasta era altfel. Conţinea parcă un murmur discret de bătrâneţe, o subtilă aluzie la oboseală, care se trăda prin câteva cuvinte scăpate la suprafaţa aisbergului. Justinei nu-i plăcu. Bătrână. *MAMA* bătrână!

Ce se întâmpla la Drogheda? Încerca mama să ascundă o mare supărare? Era bunica bolnavă? Unul dintre unchi? Trecuseră trei ani de când îi văzuse şi multe se puteau întâmpla, chiar dacă nu i se întâmplau Justinei O'Neill. Doamne, apăr-o pe mama! Numai pentru că viaţa ei stagna, nu trebuia să presupună că viaţa tuturor stagna.

Seara aceea era seara ei liberă; nu mai avea decât un spectacol cu „Macbeth". Orele dimineţii se târâră greu şi de nesuportat; nici gândul că va cina cu Rain nu o înveselea. Prietenia lor era nefolositoare, statică, îşi spunea, îmbrăcându-se în rochia oranj pe care el nu o putea suferi. Conservator de doi bani! Dacă Rain nu o plăcea aşa cum era, n-avea decât să dispară. Apoi, aranjându-şi buclele în oglindă, îşi surprinse chipul şi râse sfidător. Oh, ce furtună într-un pahar cu apă! Se purta exact ca genul de femeie pe care-l

dispreţuia cel mai mult. Probabil că era cel mai simplu. Era obosită şi avea nevoie de odihnă. Mulţumesc lui Dumnezeu că termin cu „Lady M.”! *DAR CE SE ÎNTÂMPLĂ CU MAMA?*

În ultima vreme Rain petrecea din ce în ce mai mult timp la Londra şi Justine se minuna cât de uşor îi era să se mişte între Bonn şi Anglia. Sigur că îl ajuta avionul particular, dar trebuia să fie obositor.

— De ce vii să mă vezi atât de des? întrebă din senin. Toate coloanele de scandal ale ziarelor din Europa sunt pline, dar câteodată mă întreb dacă nu mă foloseşti ca un pretext ca să vii la Londra.

— E adevărat că te folosesc de paravan, din când în când, recunoscu el calm. De fapt, adevărul este că ai fost praf în mulţi ochi, în ultima vreme. Dar nu-mi este greu să fiu cu tine, pentru că îmi place. Ochii lui negri îi studiau faţa gânditori. Eşti foarte tăcută astă seară, Herzchen. Te nelinişteşte ceva?

— Nu, nu tocmai. Se jucă cu desertul până îl dădu de-o parte. Poate că este numai o impresie. Mama şi eu nu ne mai scriem în fiecare săptămână – nu ne-am văzut de mult şi nu mai avem multe să ne spunem – dar astăzi am primit o scrisoare foarte ciudată de la ea. Nu-i deloc obişnuită.

Inima lui tresări; într-adevăr lui Meggie îi trebuise mult timp, dar instinctul îi spunea că acesta era începutul mutărilor ei şi că nu erau în favoarea lui. Începea jocul de a-şi aduce fiica înapoi, pentru perpetuarea dinastiei Drogheda.

Întinse mâna şi-i prinse mâinile Justinei; arăta, gândea el, mai frumoasă, mai matură, în ciuda rochiei îngrozitoare. Cute fine începeau să dea feţei demnitate şi caracterul pe care persoana de dincolo de ele le-a avut întotdeauna în cantităţi uriaşe. Dar, cât de adâncă era maturitatea ei? Acesta era adevăratul necaz cu Justine; ea nici măcar nu dorea să o observe.

— Herzchen, mama ta este singură, spuse el arzându-şi astfel toate speranţele. Dacă asta dorea Meggie, cum putea el să creadă că el are dreptate şi ea nu? Justine era fiica ei; Meggie o cunoştea mult mai bine decât el.

— Da, poate, răspunse ea încruntată, dar am sentimentul că de data asta este mai mult decât atât. Adică, ea a fost singură ani de zile, de ce atunci acest ceva „nu ştiu ce”? Nu-l pot palpa, Rain, poate de aceea sunt îngrijorată.

— Îmbătrâneşte şi cred că tu vrei să uiţi asta. Este posibil ca anumite lucruri, cu care se descurca în trecut, să o obosească acum.

Ochii lui deveniră foarte distanţi, parcă se concentra asupra a ceea ce avea de spus.

— Justine, acum trei ani şi-a pierdut fiul. Crezi că durerea scade cu trecerea anilor? Eu cred că este din ce în ce mai mare. El nu mai este şi cred că, până acum, s-a obişnuit cu ideea că nici tu nu mai eşti. La urma urmei, nici nu te-ai dus să o vezi.

Ea închise ochii.

— Am să merg, Rain, am să merg! Promit că am să merg, foarte curând! Bineînţeles că ai dreptate. Nu m-am gândit niciodată că voi trăi momentul când îmi va fi dor de Drogheda, dar în ultima vreme, am chiar o stare emoţională faţă de ea. De parcă aş fi o parte din ea.

El îşi privi ceasul şi zâmbi cu subînţeles.

— Cred că trebuie să-ţi spun că, astă seară, am profitat şi te-am folosit ca paravan, Herzchen. Îmi pare rău că trebuie să te rog să mergi singură acasă, dar, în mai puţin de-o oră, trebuie să mă întâlnesc cu un domn foarte important, într-un loc foarte secret, unde trebuie să merg cu maşina mea, condusă de triplul agent secret Fritz.

— Să nu-ţi uiţi mantia şi machiajul, spuse ea vesel, încercând să-i ascundă că se simţea jignită. Acum ştiu cum de apar taxiurile, aşa din senin! Ei bine, numai ca să-ţi arăt că nu am nevoie de taxiuri

şi nici de atotştiutorul Fritz, am să plec acasă cu metroul. Este devreme.

Degetele lui o ţineau impersonal; ea îi ridică mâna şi o duse la obraz, apoi o sărută.

— Rain, nu ştiu ce m-aş face fără tine!

El duse mâna la buzunar, se ridică, înconjură masa şi o ridică şi pe ea de pe scaun.

— Îţi sunt prieten, spuse. Doar pentru asta există prieteni, nu pentru a-i alunga.

Dar, odată despărţită de el, Justine ajunse acasă foarte gânditoare, stare care se transformă rapid într-una depresivă. Astă seară, el fusese cel mai apropiat de ea, iar impresia fusese că el credea că mama ei era foarte singură, îmbătrânea, iar ea, Justine, ar trebui să meargă acasă. El spusese „în vizită", dar ea se tot întreba dacă nu cumva îi sugerase să rămână. Ceea ce indica, foarte clar, că ce simţise pentru ea în trecut aparţinea într-adevăr trecutului şi el nu avea nici cea mai mică intenţie să reactualizeze acest trecut.

Până acum nu-i trecuse prin cap că el ar putea-o privi ca pe o povară, parte a trecutului lui, pe care ar dori să-l ştie îngropat într-un loc decent şi obscur, cum era Drogheda; poate că asta dorea. În cazul acesta, de ce revenise în viaţa ei, acum nouă luni? Pentru că o compătimea? Pentru că simţea o oarecare datorie faţă de ea? Pentru că simţise că avea nevoie de o încurajare, care să o împingă spre mama ei, de dragul lui Dane? Îl iubise foarte mult pe Dane şi, Dumnezeu ştie, despre ce vorbeau ei când nu era ea. Poate că Dane îl rugase să aibă grijă de ea şi el se ţinea de cuvânt. A aşteptat o perioadă decentă, ca să fie sigur că ea n-o să-l scoată pe uşă afară, apoi a revenit, pentru a-şi ţine promisiunea făcută lui Dane. Da, aşa părea mai plauzibil. Dacă exercitase o oarecare atracţie pentru el şi-o pierduse de mult; de fapt îl tratase abominabil. Numai ea era vinovată.

Gândurile acestea o făcură să se simtă mizerabil şi plânse; nu reuşea să se stăpânească şi să-şi

spună că e o proastă dacă plânge pentru asta, se zvârcoli şi întoarse perna, încercând să doarmă, apoi, înfrântă, începu să citească un rol. După câteva pagini, cuvintele începură să plutească în lacrimi şi oricât ar fi încercat să alunge disperarea într-un colţ al minţii, ca altădată, până la urmă se lăsă copleşită de ea. În cele din urmă, în lumina lăptoasă a începutului de zi la Londra, se aşeză la birou, tremurând de frig, auzind vag zgomotul traficului, simţind umezeala, gustând amărăciunea. Dintr-o dată, gândul la Drogheda i se păru minunat. Aer curat şi pur, liniştea numai de natură tulburată. Linişte.

Luă un stilou şi începu o scrisoare pentru mama ei; lacrimile i se uscau, pe măsură ce scria.

„Sper să înţelegi de ce nu am venit acasă, de când a murit Dane dar, indiferent ce crezi tu despre asta, cred că-ţi va face plăcere că-mi voi repara greşeala, pentru totdeauna. Da, vin acasă pentru totdeauna, mamă. Ai avut dreptate – a venit vremea când îmi lipseşte Drogheda. Am făcut ce-am dorit şi am descoperit, că, pentru mine, nu a însemnat nimic. Ce să mai însemne, dacă voi continua să dau târcoale scenei, tot restul vieţii? Şi ce mă mai aşteaptă aici, în afară de scenă? Vreau ceva permanent şi sigur, aşa că, vin la Drogheda, care înseamnă totul. Gata cu visele fără acoperire. Cine ştie? Poate că am să mă mărit cu Boy King, dacă mă mai vrea şi până la urmă o să fac şi eu ceva bun cu viaţa mea, adică să fac un trib de oameni de fermă. Sunt obosită, mamă, atât de obosită că nu ştiu ce să spun, aş dori să am puterea să-ţi scriu ce simt.

Am să mai lupt puţin aici. Lady Macbeth e gata şi încă nu am hotărât ce voi face în stagiunea următoare, deci nu voi încurca pe nimeni dacă voi hotărî să renunţ la scenă. Londra este sufocată de actriţe. Clyde mă poate înlocui, foarte convenabil, imediat, dar tu nu, nu-i aşa? Îmi pare rău că mi-au trebuit treizeci şi unu de ani ca să înţeleg asta.

Dacă nu mă ajuta Rain, poate dura şi mai mult, dar el este un om foarte receptiv. Nu te-a întâlnit niciodată şi pare să te înţeleagă mai bine decât mine. Se spune că cel care priveşte înţelege mai bine jocul. Pentru el sigur e valabil. M-am săturat de el, îmi supraveghează viaţa din înălţimile lui Olimpiene. Pare să creadă că are un fel de datorie morală faţă de Dane şi sunt o povară de care trebuie să aibă grijă; am înţeles greu că-i sunt o povară. Dacă sunt în siguranţă la Drogheda, datoria, sau promisiunea, sau ce naiba este, se anulează, nu? Ar trebui să-mi fie recunoscător pentru excursiile de care-l scutesc.

Imediat ce mă organizez, vă scriu iar şi am să vă spun când să mă aşteptaţi. Până atunci, ţine minte că, în felul meu ciudat, te iubesc."

Semnă fără înflorituri, altfel decât semna când era la şcoală sub ochii de vultur ai călugăriţelor. Împachetă hârtiile, le puse într-un plic par avion şi scrise adresa. În drum spre teatru, la ultimul spectacol cu „Macbeth", îl puse la poştă.

Îşi continuă hotărâtă toate planurile de a părăsi Anglia. Clyde era supărat şi trecea de la urlete la tandreţe, apoi ciudat, renunţă. Nu era deloc greu să dai disponibil un apartament dintr-o categorie foarte căutată; de fapt, imediat ce el scăpă ideea, oamenii începură să sune la cinci minute, până când, exasperată, rupse telefonul din priză. Doamna Kelly, care o ajutase încă din ziua venirii ei la Londra, nu mai dovedea cu explicaţiile, dar punea telefonul înapoi în furcă, în speranţa că se va găsi cineva să o convingă pe Justine să se răzgândească.

În mijlocul furtunii, sună totuşi cineva cu putere de convingere, numai că nu reuşi să o convingă să se răzgândească. Rain nici măcar nu ştia că ea dorea să plece. Sunase numai pentru a o ruga să o facă pe gazda, la un dineu pe care-l dădea la o casă a lui din Park Lane.

— Cum adică, o casă în Park Lane? întrebă ea uluită.

— Ei, din cauza participării britanice la Comunitatea Europeană, petrec atât de mult timp la Londra, încât mi-a fost mult mai uşor să fac un fel de rezidenţă şi am închiriat casa din Park Lane, explică el.

— Doamne, Rain, bastard secretos ce eşti! De cât timp o ai?

— Cam de o lună.

— Şi mi-ai servit şarada aia idioată, fără să-mi spui nimic? Lua-te-ar naiba!

Era aşa de furioasă că nu mai vorbea coerent.

— Vroiam să-ţi spun, dar erai atât de convinsă că eu zbor tot timpul, încât n-am rezistat să nu mă distrez puţin, spuse el cu ironie.

— Te-aş omorî! mormăi ea printre dinţi şi lacrimi.

— Nu, Herzchen, te rog! Nu fi supărată! Vino să fii gazdă pentru mine şi te gândeşti ce-mi faci după aceea.

— Înconjurat cu siguranţă de un milion de oaspeţi, bineînţeles! Ce se întâmplă cu tine, Rain, nu poţi să mai rămâi singur cu mine? Nu ai încredere în tine, sau în mine?

— Tu n-ai să fii oaspete, spuse el răspunzând numai la prima parte a şaradei. Tu ai să fii gazdă, ceea ce este cu totul altceva. Vrei să vii?

Ea îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi spuse îmbufnată:

— Da.

Totul se dovedi a fi mult mai plăcut decât se gândise ea, pentru că, casa lui Rain era foarte frumoasă, iar el era foarte bine dispus şi Justine nu putu decât să se molipsească şi ea. Justine a ajuns la timp, deşi era îmbrăcată cam strident pentru gustul lui; după o grimasă involuntară, când dădu ochii cu ea şi-i văzu rochia de satin lucios, roz, îi dădu braţul şi o conduse să vadă totul, înainte de sosirea oaspeţilor. Apoi, pe tot parcursul serii, el se

comportă impecabil, tratând-o în faţa celorlalţi cu o intimitate, care o făcu să se simtă utilă şi dorită. Oaspeţii lui erau persoane atât de importante politic, că ea nici nu dorea să ştie ce hotărâre trebuiau să ia. Şi totuşi, erau oameni atât de obişnuiţi. Era şi mai rău aşa.

— Nu m-ar fi deranjat dacă măcar unul şi-ar fi dat aere că este dintre „cei aleşi”, îi spuse ea, după ce au plecat cu toţii, bucuroasă că avea ocazia să rămână singură cu el, întrebându-se cât de repede o va expedia acasă. Ştii, ca Napoleon, sau Churchill. Ştii, sunt multe de spus când oamenii sunt de stat şi sunt oameni care fac destine. Tu te vezi ca un om al destinelor?

El ridică din umeri.

— Să-ţi alegi bine întrebările, Justine, atunci când le adresezi unui german. Nu, nu mă văd aşa. Şi nu este bine ca politicienii să se considere astfel.

— Ideea se aplică unui număr foarte redus, şi de altfel, poate cauza multe neplăceri lor şi ţărilor lor.

Ea nu avea chef să argumenteze. Fusese doar un pretext pentru conversaţie; putea schimba subiectul fără să devină evident că asta dorea.

— Soţiile erau cam ciudate, nu? Cele mai multe dintre ele erau mult mai puţin prezentabile decât mine, chiar dacă tu nu ai fost de acord cu rozul meu. Doamna Whatsit arăta mai bine, doamna Hoojar pur şi simplu nu se remarca, iar doamna Gumfoozler era groaznică. Cum reuşeşte soţul ei să se înţeleagă cu ea? Bărbaţii sunt aşa de proşti când îşi aleg nevestele!

— *JUSTINE,* când ai să înveţi să ţii minte numele? La fel mi-ai face şi mie, grozavă soţie de politician ai fi! Te-am auzit bâlbâindu-te când nu ştiai cum îi cheamă. Mulţi oameni cu soţii groaznice au reuşit foarte bine şi la fel de mulţi cu soţii perfecte nu au reuşit deloc. Până la urmă asta nu contează, pentru că testul se aplică numai calibrului politicianului şi nu soţiei. Sunt puţini

oameni care se căsătoresc pentru motive pur politice.

Obişnuinţa aceasta veche pe care o avea el, de a o pune la locul ei, încă o mai şoca; se strâmbă la el, ca să-şi ascundă faţa, apoi se aşeză pe covor.

— Oh, scoală-te Justine!

Ca să-i facă în ciudă, îşi ghemui picioarele sub ea şi se rezemă de peretele şemineului, mângâind-o pe Nataşa. Descoperise când sosise la el că, după moartea Cardinalului Vittorio, Rain îi luase pisica; părea să ţină foarte mult la ea, deşi era foarte bătrână.

— Ţi-am spus că plec acasă la Drogheda? Pentru totdeauna! întrebă ea brusc.

El scotea o ţigară din cutie; mâinile nu-i tremurară, ci îşi continuară liniştite treaba.

— Ştii foarte bine că nu mi-ai spus, îi răspunse.

— Îţi spun acum.

— Când ai luat hotărârea?

— Acum cinci zile. Plec la sfârşitul acestei săptămâni. Nu pot mai devreme.

— Înţeleg.

— Atât ai de spus?

— Ce mai este de spus, decât că îţi doresc fericire în tot ce vrei să faci. Vorbise atât de serios, încât ea se cutremură.

— Vai, mulţumesc, răspunse distrată. Nu te bucuri că n-o să-ţi mai stau multă vreme pe cap?

— Nu-mi stai pe cap, Justine, răspunse el.

Ea o abandonă pe Nataşa, luă cleştele de foc şi începu să răscolească sălbatic jeraticul; se produse o furie de scântei şi puterea focului scăzu brusc.

— Trebuie să fie demonul distrugerii din nou, impulsul ăsta de a strica un foc. Nu face decât să-i grăbească sfârşitul. Dar ce sfârşit frumos, nu-i aşa Rain?

Aparent pe el nu-l interesa ce se întâmpla cu focurile când erau stinse. Întrebă indiferent:

— La sfârşitul săptămânii? Nu-ţi prea pierzi vremea.

— Ce rost are să amân?
— Şi cariera ta?
— Mi-e silă de cariera mea. Oricum, după Lady Macbeth nu mai rămâne nimic de făcut.
— Oh, maturizează-te Justine! Te-aş şi bate când îmi vinzi gogoşi de astea! De ce nu spui că nu mai eşti sigură dacă teatrul mai reprezintă pentru tine o luptă? Sau că ţi-e dor de acasă?
— Bine, bine, *BINE!* Ia-o cum naiba vrei! Eu nu eram decât în eul meu alunecos. Îmi pare rău că te-am ofensat! sări în picioare. La naiba! Unde mi-am lăsat pantofii? Unde-mi este haina?
Fritz apăru cu amândouă şi o duse cu maşina acasă. Rain se scuză că nu poate să o conducă, spunând că are ceva de făcut. Dar rămase, aşa cum îl lăsase ea, lângă foc, cu Nataşaân braţe, arătând oricum, numai ocupat nu.

— Ei bine, îi spuse Meggie mamei sale, sper că am făcut ceea ce trebuia să facem.
Fee se uită la ea şi dădu din cap.
— Oh, da. Sunt sigură de asta. Necazul cu Justine este că ea nu este în stare să ia o astfel de hotărâre, iar noi nu am avut de ales. Trebuia să o facem în locul ei.
— Nu-s sigură că îmi place să o fac pe Dumnezeu. *CRED* că ştiu ce vrea ea de fapt, dar, chiar dacă aş pune-o în faţa realităţii, tot ar nega.
— Mândria Cleary-lor, spuse Fee zâmbind vag. Ajunsă la cei mai neaşteptaţi oameni.
— Ei, haide, nu-i numai mândria Cleary, este şi puţină mândrie de Armstrong.
Dar Fee negă din cap.
— Nu. Când am acţionat în vreun fel, mândria nu avea loc în acţiunile mele. Ăsta este scopul bătrâneţii, Meggie. Să ne dea timp, înainte de a muri, să înţelegem de ce am făcut ceea ce am făcut.
— Cu condiţia să nu pună mâna pe noi senilitatea, răspunse Meggie. Nu cred că eşti în

acest pericol. Nici pentru mine nu este, un pericol, cred.

— Poate că senilitatea este o binefacere făcută celor care nu pot face faţă retrospecţiei. Oricum, tu nu eşti destul de bătrână, ca să spui că ai scăpat de senilitate. Mai aşteaptă încă vreo douăzeci de ani.

— *DOUĂZECI* de ani? întrebă Meggie ca un ecou. Oh, sună a mult timp.

— Ştii, puteai să faci din aceşti douăzeci de ani, nişte ani mai puţin singuratici, spuse Fee, împletind cu sârg.

— Da, puteam. Dar nu ar fi meritat, mamă, nu-i aşa?

Arătă scrisoarea pentru Justine de-abia acum şi spuse fără nicio urmă de îndoială în glas:

— Am sucit totul pe toate feţele, de când a venit Rain la noi, sperând că nu va trebui să fac eu ceva, sperând că hotărârea nu va depinde de mine. Totuşi, el a avut dreptate. Până la urmă, eu a trebuit să hotărăsc.

— Ei, trebuie să recunoşti că am contribuit şi eu cu ceva, protestă Fee. Adică, după ce ai renunţat la mândria ta şi mi-ai spus şi mie.

— Da, m-ai ajutat, spuse Meggie blând.

Ceasul bătrân ticăia; ambele perechi de mâini croşetau.

— Spune-mi ceva, mamă, întrebă Meggie brusc. De ce ai răbufnit la moartea lui Dane, când nu ai făcut-o la a tatei şi a lui Stu?

— Răbufnit? Mâinile lui Fee se opriră şi lăsară andrelele; încă mai împletea, ca în zilele când vedea bine. Ce vrei să spui cu „răbufnit”?

— Ca şi cum moartea lui te-ar fi ucis.

— Toate morţile m-au ucis câte puţin, Meggie. Dar, la primele trei eram mai tânără şi aveam energia să mă ascund mai bine. Aveam şi mai multe motive. Ca şi tine acum. Dar Ralph a ştiut cum m-am simţit la moartea tatei şi a lui Stu. Tu erai prea tânără ca să vezi. Zâmbi. L-am adorat pe

Ralph, ştii? Era... un om deosebit. Semăna îngrozitor de bine Dane cu el.

— Da. Nu mi-am dat seama că ai văzut tot, mamă – adică, faptul că semănau şi la fire. Sunt atât de multe lucruri despre tine pe care încă nu le ştiu.

— Sper să fie aşa! râse Fee. Să ne întoarcem la subiect – dacă tu ai reuşit să faci asta pentru Justine, Meggie, ai diminuat mult mai mult necazurile decât am făcut-o eu. Eu îmi doream amintirile... nimic altceva, decât amintirile. Pe când tu nu ai de ales. Tu nu ai decât amintiri.

— Ştii, este şi o recompensă, după ce moare durerea. Nu crezi? L-am avut pe Dane, timp de douăzeci şi şase de ani, cred că am învăţat să-mi spun că ceea ce s-a întâmplat *TREBUIE* să fie înspre bine, că el a fost scutit de chinuri groaznice, care puteau fi foarte greu de suportat. Poate, ca Frank, dar nu chiar ca el. Sunt lucruri mai groaznice decât moartea, noi două ştim.

— Nu te simţi frustrată deloc? întrebă Fee.

— Oh, la început da, dar de dragul lor m-am educat să nu mai fiu.

Fee reluă împletitul.

— Deci, când nu mai suntem noi, nu va mai fi nimeni. Drogheda nu va mai exista, spuse ea abia auzit. O să i se rezerve un rând în cărţile de istorie, iar tinerii vor veni la Gilly să vadă dacă mai există cineva care să le povestească, pentru cartea pe care vor dori să o scrie despre Drogheda. Ultima dintre cele mai puternice ferme din Noul Sud. Dar niciun cititor nu va şti cu-adevărat cum a fost realitatea, pentru că nu ar fi posibil. Trebuie să faci parte din această realitate.

— Da, răspunse Meggie, care nu se oprise din împletit. Trebuie să faci parte din ea.

Să-şi ia rămas bun de la Rain printr-o scrisoare, devastată de durere, ar fi fost foarte uşor; de fapt, într-un anumit fel ar fi bucurat-o, într-un fel foarte

crud, pentru că îşi spunea – eu sunt în agonie, şi tu trebuie să suferi. Dar, de data aceasta, Rain nu se lăsă prins de situaţie. Trebuiau să ia masa împreună, la restaurantul lor preferat. El nu sugerase casa din Park Lane, ceea ce o dezamăgise, dar nu o surprinsese. Fără-ndoială că el dorea să-şi spună şi ultimele cuvinte de rămas bun, sub privirea protectoare a lui Fritz. Cu siguranţă nu dorea să rişte nimic.

Singura dată în viaţa ei când fu foarte atentă să se îmbrace pe placul lui. Deoarece Rain iubea foarte mult stilul simplu, se îmbrăcă cu o rochie lungă de jerse, de un roşu burgund, fără decolteu, cu mâneci lungi strâmte. Adăugă un guler auriu discret şi brăţări asortate pe fiecare mână. Ce păr oribil, oribil! Nu va fi niciodată destul de disciplinat să-i placă şi lui! Mai mult machiaj ca de obicei, ca să ascundă deprimarea. Gata. Va reuşi, dacă el nu o va privi de aproape.

El părea să nu dorească asta; cel puţin nu comentă nimic referitor la oboseala ei, sau la o posibilă boală, nu făcu chiar nicio referire la exigenţele împachetărilor. Parcă nu era în apele lui. La un moment dat, ea avu sentimentul că lumea se sfârşeşte, atât se purta de diferit.

Nici nu ajută cu nimic la conversaţie. Ar fi fost bine dacă s-ar fi putut convinge că era tulburat că ea pleacă. Dar nu reuşea. Tonul lui nu era în măsură să o ajute să ajungă la această concluzie. Mai degrabă, era atât de distant, de parcă ar fi plutit pe briza apei. Parcă şi-ar fi luat deja rămas bun de la ea şi întâlnirea era superfluă.

— Nu ai mai primit scrisori de la mama ta? întrebă el politicos.

— Nu, dar să-ţi spun drept, nici nu aştept. Probabil că am lăsat-o fără cuvinte.

— Vrei să-l trimit pe Fritz să te ducă la aeroport mâine?

— Mulţumesc, iau un taxi, răspunse ea nepoliticos. Nu aş dori să te privez de serviciile

lui.

— Am o întâlnire toată ziua, mâine, aşa că te asigur, nu este niciun inconvenient.

— *AM SPUS* că iau un taxi.

El ridică sprâncenele.

— Nu-i nevoie să ţipi, Justine. Pentru mine este bine cum doreşti tu.

Nu-i mai spunea Herzchen; observase că în ultima vreme nu mai folosea acest cuvânt, iar astă seară nu-l folosise deloc. Of, ce cină deprimantă! De s-ar termina odată! Se trezi studiindu-i mâinile şi gândindu-se cum le simţise atunci, dar nu-şi aminti. De ce nu era viaţa liniară şi bine organizată? De ce trebuiau să se întâmple lucruri, ca cele petrecute cu Dane? Poate pentru că se gândise la Dane, dispoziţia ei se schimbă şi nu mai suportă să stea într-un loc; îşi puse mâinile pe braţele scaunului.

— Te deranjează dacă plecăm? îl întrebă. Începe să mă doară îngrozitor capul.

O duse până la intersecţia cu High Road, o ajută să coboare din maşină, îi spuse lui Fritz să meargă în jurul blocului, o luă pe după umeri, destul de galant, dar impersonal. Merseră în umezeala rece a Londrei, ascultând ecourile paşilor lor. Paşi singuratici.

— Deci, Justine, ne luăm rămas bun, spuse el.

— Oricum, pentru un timp, răspunse ea distrat. Am să mai vin din când în când şi sper ca şi tu să găseşti timp pentru o vizită la Drogheda.

El dădu din cap.

— Nu. Este ultima oară, Justine. Nu cred că mai avem nevoie unul de altul.

— Adică tu nu mai ai nevoie de mine, răspunse ea şi reuşi să râdă. E-n regulă, Rain. Nu mă cruţa, rezist.

El îi luă mâna, i-o sărută, se îndreptă, îi zâmbi şi plecă.

Acasă o aştepta o scrisoare de la mama ei. Justine se apleacă, o luă, scăpă poşeta, lăsă pantofii

alături şi se duse în salon. Se aşeză greoi pe un pachet, muşcându-şi buza, privind îndelung spre un portret al lui Dane. Apoi îşi frecă degetele de la picioare, se lăsă pe blana de cangur, se strâmbă cu dezgust şi se ridică repede.

Da, la bucătărie, de asta avea nevoie; deschise frigiderul, luă frişca şi o cutie de cafea pentru filtru. Cu o mână pe butonul de apă, umplându-şi ibricul, privi în jurul ei, de parcă acum vedea pentru prima oară camera. Privi la florile de pe tapet, la filodendronul care ajungea în tavan, la ceasul în formă de pisică drăgălaşă, care dădea din coadă frivol la spectacolul trecerii timpului. *ÎMPACHETEAZĂ PERIA DE PĂR,* scria pe dulapul de bucătărie. Pe masă era o schiţă a lui Rain, făcută cu câteva săptămâni în urmă. Şi un pachet de ţigări. Luă una şi o aprinse, puse ibricul pe plită şi îşi aminti de scrisoarea mamei ei, pe care o avea mototolită în mână. Putea să o citească cât fierbea apa. Se aşeză la masa din bucătărie, aruncă portretul lui Rain şi puse un picior peste el. E valabil şi pentru tine, Rainer Moerling Hartheim! Să vezi dacă-mi pasă de dogmaticul de tine, în costum de piele. Nu mai ai nevoie de mine, da? Ei bine, nici eu!

„Draga mea Justine (scria Meggie),

Sunt convinsă că acţionezi cu impulsivitatea obişnuită, de aceea sper că scrisoarea mea va ajunge la timp. Dacă ceva din ce ţi-am scris în ultima vreme ţi-a provocat această hotărâre, te rog să mă ierţi. Nu am dorit să provoc o reacţie atât de drastică. Cred că aşteptam doar puţină simpatie şi înţelegere, dar mereu uit că, sub pielea aceea dură, tu eşti foarte impresionabilă.

Da, sunt singură, teribil de singură. Totuşi, venirea ta nu poate schimba nimic. Dacă stai puţin să te gândeşti, ai să vezi că am dreptate. Ce vrei să realizezi venind acasă? Nu-ţi stă în putere să mă refaci pe mine, să-mi aduci înapoi ce am pierdut.

Iar pierderea nu este NUMAI a *mea. Este şi a ta, şi a Nanei şi a celorlalţi. Pari să ai o idee fixă şi este foarte greşită, că într-un fel tu eşti răspunzătoare. Impulsul hotărârii tale mi se pare ciudat, ca un fel de constrângere impusă. Asta înseamnă mândrie şi egoism, Justine. Dane era matur, nu era un copilaş neajutorat. Eu l-am lăsat să plece, nu? Dacă şi eu gândeam ca tine, acum aş fi stat şi m-aş fi tot condamnat, într-un azil, pentru că eu i-am permis să aleagă viaţa pe care şi-a ales-o el. Dar eu nu mă învinovăţesc. Noi nu suntem Dumnezeu, eu cred că am avut mai multe ocazii să învăţ asta decât tine. Venind acasă, îţi pui viaţa în mâinile mele, ca pe un sacrificiu.* EU NU O VREAU! *Nu am dorit-o niciodată şi o refuz şi acum. Tu nu faci parte din Drogheda, niciodată nu i-ai aparţinut. Dacă încă nu ştii unde îţi este locul, îţi sugerez să te aşezi chiar în acest moment şi să te gândeşti foarte serios. Câteodată eşti foarte confuză. Rainer este un om foarte drăguţ, dar încă nu am întâlnit un bărbat care să fie atât de altruist, cum îl crezi tu pe el. De dragul lui Dane? Când ai să te maturizezi, Justine?*

Draga mea scumpă, s-a stins o lumină. Pentru noi TOŢI. *Iar tu nu poţi face absolut nimic, nu înţelegi? Nu te insult încercând să mă prefac că sunt fericită. Nu aceasta este condiţia umană. Dar, dacă tu crezi că noi, aici la Drogheda, ne petrecem timpul plângând şi jelind, greşeşti amarnic. Ne bucurăm de zilele care ne-au mai rămas, iar principalul motiv, este pentru că tu mai trăieşti, eşti încă o lumină care arde. Lumina lui Dane s-a stins pentru totdeauna. Te rog din suflet, Justine, încearcă să înţelegi asta.*

Să vii la Drogheda neapărat, abia aşteptăm să te vedem. Dar nu pentru totdeauna. Aici nu vei fi niciodată fericită. Nu este numai un sacrificiu inutil pentru tine, dar şi ne-necesar pentru noi. În cariera ta chiar şi un an departe de scenă te poate

costa enorm. Deci, rămâi acolo unde aparţii, fii bun cetăţean în lumea ta”.

Durerea. Era ca în primele zile după moartea lui Dane. Aceeaşi durere faţă de o pierdere inutilă, de neocolit. Aceeaşi neputinţă. Nu, sigur că ea nu putea face nimic. Nu putea aduce nimic înapoi, nimic!

Ţipă, urlă! Ceainicul fluiera. Taci! Taci de dragul scumpei mele mame! Cum te simţi când eşti unicul copil al mamei, ceainicule? Întreab-o pe Justine, ea *ŞTIE.* Da, Justine ştie acum ce înseamnă să fii singurul copil. Dar eu nu sunt copilul pe care-l doreşte ea, biata bătrână de la fermă. Oh, mamă! Mamă!... Crezi că dacă mi-ar sta în putinţă, eu nu aş vrea să fiu cum doreşti tu? Lumini noi în locul celor vechi, viaţa mea în schimbul vieţii lui. Nu este cinstit că Dane a trebuit să moară... are dreptate mama. Întoarcerea mea la Drogheda nu poate schimba faptul că el nu se va mai întoarce niciodată. S-a stins o lumină, iar eu nu am puterea să o reaprind. Deşi el este acolo, nu se va întoarce niciodată la viaţă. Dar, înţeleg ce vrea să spună. Lumina mea încă mai arde în sufletul ei. Dar nu la Drogheda.

Fritz deschise uşa; nu era îmbrăcat în uniforma arătoasă de şofer, ci într-o uniformă de majordom. În timp ce el zâmbea lovindu-şi ceremonios călcâiele, după moda germană, Justinei îi trecu un gând prin minte: făcea el oare serviciu dublu şi la Bonn, sau numai la Londra?

— Eşti oare numai umilul servitor al lui Herr Hartheim, Fritz, sau eşti garda lui personală? întrebă ea întinzându-i haina.

Fritz rămase impasibil.

— Herr Hartheim este în birou, domnişoară O’Neill.

Rainer privea focul, puţin aplecat înainte, cu Nataşa ghemuită la picioarele lui pe covor. Când

uşa s-a deschis, el a privit în sus, dar n-a spus nimic, nu părea bucuros că o vede.

Justine traversă camera, îngenunche şi-şi lăsă capul pe genunchii lui.

— Rain, îmi pare rău pentru toţi anii aceştia, nu pot face nimic să repar totul, şopti ea.

El nu se ridică; îngenunche lângă ea pe covor.

— Un miracol, spuse.

Ea îi zâmbi.

— M-ai iubit toţi aceşti ani, nu-i aşa?

— Da, Herzchen, mereu.

— Trebuie să fi fost foarte crudă cu tine.

— Nu aşa cum crezi tu. Eu ştiam că şi tu mă iubeşti şi am putut să aştept. Întotdeauna am fost convins că un om răbdător trebuie să câştige până la urmă.

— Aşa că ai hotărât să mă laşi să-mi dau singură seama. Nu ai fost deloc îngrijorat când ţi-am spus că plec la Drogheda?

— Oh, ba da! Dacă era vorba de un alt bărbat, nu mi-aş fi făcut nicio problemă, dar Drogheda?! Un adversar formidabil. Da, am fost îngrijorat.

— Ştiai că plec înainte de a-ţi spune, nu?

— Clyde şi-a dat drumul la gură. M-a sunat la Bonn să mă întrebe dacă avea vreo posibilitate să te oprească, iar eu i-am spus să te mai ţină încă vreo săptămână, până mă gândesc ce putem face. Nu de dragul lui, Herzchen, de dragul meu. Ştii, nu sunt deloc un altruist.

— Asta spune şi mama. Dar casa? Ai luat-o de acum o lună?

— Nu, şi nici nu este a mea. Totuşi, pentru că ai nevoie de o casă la Londra, dacă îţi vei continua cariera, am să văd ce pot face să o cumpăr. Numai să-ţi placă. Am să te las chiar să o redecorezi, dacă-mi promiţi solemn că nu o vei inunda cu roz şi portocaliu.

— Niciodată nu mi-am dat seama cât eşti de închis. De ce nu mi-ai spus simplu că mă mai iubeşti încă? Şi eu te doream!

— Nu. Era foarte evident, iar tu trebuia să vezi; trebuia să înţelegi singură.

— Cred că sunt oarbă, cronic. Să ştii că nu am văzut singură, tot am avut un ajutor. Mama m-a forţat până la urmă să deschid bine ochii. Astă seară am primit de la ea o scrisoare, în care-mi cerea să nu mă întorc acasă.

— Mama ta este o persoană minunată.

— Ştiu că ai cunoscut-o, Rain, dar când?

— Am fost la ea acum aproape un an. Drogheda este magnifică, dar n-o ai în sânge, Herzchen. La vremea aceea, am vrut s-o conving pe mama ta de acest adevăr. Nu-ţi dai seama cât sunt de bucuros că până la urmă a înţeles; deşi nu cred că a fost foarte roz ce i-am spus eu atunci.

Ea îi mângâie gura cu vârful degetelor.

— Şi eu, care m-am îndoit de dragostea ta, tot timpul m-am îndoit! Poate că şi în viitor am să mă îndoiesc de ea.

— Oh, Herzchen, sper că nu! Vreau să-ţi spun că pentru mine nu poate exista altcineva. Numai tu. Lumea întreagă o ştie de ani de zile. Cuvintele de dragoste nu înseamnă nimic. Puteam să ţi le fi urlat în urechi de o mie de ori pe zi şi nu ţi-aş fi afectat îndoielile niciun milimetru. Am ales să nu-ţi vorbesc despre dragostea mea, Justine, am trăit-o. Cum te poţi îndoi de sentimentele celui mai constant curtezan al tău? Oftă. Ei, măcar nu a venit de la mine. Poate că, până la urmă, ai să constaţi că mama ta trebuie ascultată, are dreptate.

— Te rog n-o spune pe tonul ăsta, Rain! Bietul Rain, cred că ţi-am uzat toate rezervele de răbdare, cred că răbdarea ta atârnă acum de un fir de păr. Nu fi supărat că a venit de la mama. *NU CONTEAZĂ!* Am îngenuncheat cu supunere la picioarele tale!

— Mulţumesc lui Dumnezeu că supunerea va dura numai în seara asta, spuse el mai vesel. Îţi revii tu mâine.

Începea să o părăsească şi pe ea încordarea; ce-a fost mai rău a trecut.

— Ce îmi place mie – nu; ce iubesc eu la tine – este că-mi investeşti foarte bine banii.

Rainer ridică din umeri:

— Atunci, aşa să-ţi imaginezi viitorul, Herzchen! Trăind în aceeaşi casă cu mine, ai să afli nişte idei despre felul în care se investesc banii.

Îi sărută sprâncenele, obrajii, genele.

— Nu te-aş vrea nicicum altfel, decât aşa cum eşti, Justine. Nu vreau să schimb nici o cutişoară de pe faţă, nici o buclă, nici o celulă din creierul tău.

Ea îi prinse capul în mâini, îşi cufundă degetele în firele dese.

— Dac-ai şti cât de mult mi-am dorit să fac asta! N-am reuşit să uit niciun moment!

Telegrama spunea:

TOCMAI AM DEVENIT DOAMNA RAINER MOERLING HARTHEIM STOP CEREMONIE DISCRETĂ LA VATICAN STOP TOATĂ LUMEA BINECUVÂNTEAZĂ PESTE TOT STOP ADICĂ VREAU SĂ SPUN CĂ M-AM MĂRITAT DEFINITIV SEMNUL EXCLAMĂRII O SĂ VENIM ÎNTR-O LUNĂ DE MIERE PRELUNGITĂ CÂT DE CURÂND DAR EUROPA VA FI CASA NOASTRĂ STOP VĂ IUBESC PE TOŢI STOP ŞI RAIN STOP JUSTINE.

Meggie puse hârtia pe masă şi privi pe fereastră trandafirii de toamnă superbi din grădină. Parfum de trandafiri, albine de trandafiri. Şi zămoşiţele şi glicinele şi eucalipţii de deasupra lumii şi arborii de piper. Cât de frumoasă era grădina, cât era de plină de viaţă! Să vezi când ceva mic creşte mare, se schimbă, apoi se ofileşte; şi alte lucruri mici apar şi cresc, într-un ciclu continuu, fără de sfârşit...

A venit vremea ca Drogheda să se oprească. Da, a venit vremea! Să lăsăm ciclul să-şi continue evoluţia, să se reînnoiască cu oameni noi. Eu mi-am făcut totul singură, nu este nimeni vinovat, decât eu. Dar nu regret nici un singur moment din viaţă.

Pasărea, cu spinul înfipt în piept, urmează ciclul implacabil al legii nescrise; nici ea nu ştie de ce impuls este condusă, dar începe călătoria pe care o va sfârşi aruncându-se singură într-un spin şi va muri cântând. Chiar în acest moment, spinul pătrunde, dar ea nu-şi dă seama că el există şi că va urma moartea; cântă, cântă, până când nu mai rămâne nicio picătură de viaţă în ea, până va murmura şi ultima notă. Dar noi, noi cei care ne implantăm singuri spinii în piept, noi ştim! Noi înţelegem! Şi totuşi o facem. Şi totuşi o facem!

SFÂRŞIT

Observații

[←1]

Stew (engl.) = mâncare din legume şi carne fiartă înăbuşite.

[←2]

Şobolani australieni

[←3]

Se face aluzie la un homosexual.

[←4]

Australiancă.

Table of Contents

Table of Contents